Cổ Long

GIANG HỒ TỨ QUÁI

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Cổ Long

VNTHUQUAN.NET, 2009.

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...

Hồi 1

Những nhân vật dị thường

Quách Đại Lộ

Không biết chắc lắm đó là biệt hiệu hay tên thật của hắn nhưng bằng vào ba tiếng đó, người ta liên tưởng ngay đến Quan Vân Trường, một nhân vật thời Tam Quốc vốn nổi danh về hành động đường đường chính chính: đi đại lộ, về đại lộ.

Con người của Quách Đại Lộ quả rất xứng với cái tên của hắn, hành động và lối xử sự của hắn rất ư là “đại lộ” và do đó, nhiều khi người ta cảm thấy hắn... gàn gàn.

Vương Động

Một cái tên rất động nhưng con người của hắn lại... bất động.

Cái bất động của hắn khiến có kẻ nghĩ rằng hắn là con người lười biếng nhất thế gian.

Con người của Quách Đại Lộ thường thường là rất nghèo.

Thường thường nghèo, có nghĩa là không lúc nào người ta thấy hắn... dễ thở. Cái nghèo của hắn rất đặc biệt, cái nghèo vô tiền khoáng hậu nhưng đáng lý hắn không phải là kẻ nghèo.

Không phải người nghèo là nói bằng một cách khác, chứ đáng lý mà nói thì hắn là con người rất có tiền. Sở dĩ hắn nghèo đến mức như thế là bởi có hai nguyên nhân, một là hắn gàn và hai là hắn lười.

Hắn hơn người rất nhiều chuyện. Tỷ như cỡi ngựa, nhất là trị những con ngựa chứng. Thanh kiếm trên tay hắn có thể đâm thủng áo giáp sắt, có thể xuyên thủng một cách thật ngon vào một lớp chướng ngại vừa dày vừa dai như mây bện hoặc bông gòn.

Lúc hứng, bằng vào hai tay không, hắn có thể nhảy xuống sông sâu lượm lên một mớ cá ngon để làm bữa nhậu và tự hắn làm bếp lấy. Hắn làm ngon hơn bất cứ một đầu bếp trứ danh nào.

Hắn có thể dùng một thanh sắt và một mảnh ván để tạo nên một cây đàn tỷ. Hắn đàn hay mà hát cũng thuộc vào loại cừ nhất.

Hắn đã làm rất nhiều chuyện. Thứ nhất là nhận công việc ở tiêu cục để chỉ huy điều động những chuyến hàng đáng giá. Không khi nào hắn làm sơ xẩy vì hắn có tài, có danh.

Hắn vốn có rất nhiều ruộng tốt, đáng giá ba trăm lượng một mẫu. Nhưng hắn chỉ bán cao nhất là hơn trăm lượng. Hắn bán để nhậu với bằng hữu và nhiều nhất là để lấy bạc biếu cho những người nghèo. Cuối cùng là hắn không còn được một mẫu để cặm dùi.

Hắn làm Phó tổng tiêu đầu của Trung Nguyên tiêu cục. Vị Tổng tiêu đầu là La Chấn Dực, một con người rất nổi danh và cũng rất nể nang Quách Đại Lộ.

Hộ tống những chuyến tiêu, thường gặp bọn cướp chặn đường. Quách Đại Lộ thừa sức trừ tuyệt nhưng thường thường là hắn chỉ khuyên để họ cải tà quy chính, hắn chưa dùng đến thanh kiếm lần nào.

Thanh kiếm trong vỏ của hắn bắt đầu rỉ sét.

Lần cuối cùng hắn hộ tống một chuyến tiêu quan trọng. Giữa đường gặp một đám cướp khá đông. Họ không hùng dũng như người ta tưởng mà giống y như một đám ăn mày.

Tự nhiên là Quách Đại Lộ vẫn để thanh kiếm sét nằm y trong vỏ. Hắn khuyên. Và bọn cướp thức tỉnh thật nhanh, chỉ nói vài câu là cả bọn quỳ xuống xin nguyện hoàn lương. Họ không ngớt lời ca tụng công đức giúp cho họ thấy được con đường sáng.

Nhưng khi Quách Đại Lộ bảo họ phân tán về xứ sở làm ăn thì bỗng nhiên tất cả đều... nước mắt đầm đìa.

Hỏi thì họ trả lời :

- Thưa đại nhân, bây giờ thì chẳng những chúng tôi chết đói mà cả gia đình lớn nhỏ già trẻ của chúng tôi cũng sẽ chết nay mai..

Quách Đại Lộ nhướng mắt :

- Không thể tìm cách buôn bán chút ít để sống qua ngày sao?

Đám cướp rộn lên :

- Thưa, có chứ! Chúng tôi đều rất giỏi về buôn bán, chỉ có điều..
- Điều gì?
- Bẩm đại nhân, chúng tôi không có một xu dính túi thì lấy chi mà làm vốn?
- Mỗi người cần bao nhiêu để làm vốn?
- Bẩm đại nhân, không cần nhiều lắm, vì chúng tôi biết làm từ ít đến nhiều, mỗi người chỉ cần khoảng... trăm lượng bạc.
Quách Đại Lộ xòe ngửa hai tay :
- Như thế thì đâu phải là chuyện khó?
Hắn cho người mở cửa xe.
Chuyến tiêu này vốn có một xe bạc. Hắn lấy ra phân phát cho đám cướp.
Chúng quỳ xuống dập đầu lạy tạ, hứa sẽ không bao giờ làm những chuyện bất nhân để đáp đền công đức...

Tự nhiên là chuyến tiêu đó, Tổng tiêu đầu phải bồi thường số bạc đã mất cho khách và Quách Đại Lộ nói một cách thản nhiên với La Chấn Dực :
- Tổng tiêu đầu cứ yên lòng, tôi sẽ trừ lần vào tiền công mỗi tháng.
La Chấn Dực niềm nở :
- Không sao... khỏi phải trừ, nhưng ngay bây giờ xin Phó tổng tiêu đầu cũng khỏi phải làm việc chi cho nhọc. Phó tổng tiêu đầu cứ tự do thong thả... ngao du.
Như vậy là Phó tổng tiêu đầu... thất nghiệp.
Quách Đại Lộ lang thang mãi và chuyện gì đến phải đến. Hắn đói lả

người.

Hắn lần mò đến một tòa trang trại khá lớn trong vùng núi.

Phú Quý sơn trang.

Nền son thiếp vàng rực rỡ.

Trộm!

Quách Đại Lộ gật đầu. Sao lại không? Bố thí là chuyện nên, cầm tạm của nhà giàu một ít để bố thí cho kẻ đang đói lả lại là chuyện... nhân đạo

Hắn chẳng đang đói lả đây sao? Hắn ráng chờ đến trời tối. Đó là giờ thích hợp nhất cho nghề đạo chích.

Đúng với hai tiếng "Phú Quý" trong tấm biển Phú Quý sơn trang, tòa trang viện thật là rộng lớn, gần mười gian nhà nối tiếp nhau. Mỗi gian có rất nhiều phòng. Mỗi phòng có thể dọn luôn một lần mười bàn tiệc lớn

Thế nhưng mười gian nhà hoàn toàn trống rỗng, trống từ trước tới sau. Luôn cả nhà bếp cũng trống không

Trừ một gian, có một chiếc giường khá lớn. Trên giường có một người nằm

Người ấy chưa ngủ. Hắn mở mắt thao láo nhưng Quách Đại Lộ đi từ trước ra sau, từ sau tới trước, hắn thấy nhưng không nói một câu nào

Quách Đại Lộ không còn dằn được nữa, hắn tiến lại gần chiếc giường định hỏi. Nhưng người nằm trên giường lên tiếng trước :

- Có kiếm được món nào đáng tiền không?

Quách Đại Lộ chỉ còn có nước lắc đầu

Người ấy nhìn chằm chằm vào cây kiếm mà Quách Đại Lộ đang cầm trên tay và bỗng nói :

- Thanh kiếm đó hình như cũng khá

Quách Đại Lộ nói :

- Nó vốn là vật báu đấy chứ!

Người ấy nói :

- Có lẽ bán cũng được mấy lượng chứ không ít đâu

Quách Đại Lộ thiếu điều nhảy dựng :

- Mấy lượng? Anh không biết giá trị của nó à? Hứ, thật là không biết gì cả, hơn một trăm lượng đấy!

Ánh mắt của người ấy hình như có vẻ sáng hơn, hắn nói :

- Giá trị đối với những kẻ cần kia, chứ đối với tiệm cầm đồ thì không có giá đến thế đâu. Nhưng thừa lúc nó chưa rỉ sét, anh có thể đem cầm tạm cũng được vài mươi lượng.

Hắn nuốt nước miếng rồi nói tiếp :

- Bên cạnh tiệm cầm đồ có một tiệm bán thịt quay. Được hai mươi lượng thì anh có thể mua ngay hai cho vịt quay, một ít bánh và vài ché rượu..

Hắn nói bằng một cái giọng như sai đày tớ :

- Mua xong nhớ về mau, tôi tuy đói dữ lắm nhưng nếu vịt quay mà lạnh rồi thì ăn cũng mất ngon

Mi mắt của Quách Đại Lộ gần như muốn rách ra vì hắn phải mở tròn mắt sau câu nói của người ấy và hắn vụt hỏi :

- Anh là chi ở đây?

Người ấy trả lời vắn tôi :

- Chủ nhân.

Quách Đại Lộ gặn lại :

- Chủ nhân của Phú Quý sơn trang?

Người ấy gật đầu :

- Nhưng anh đừng lấy làm lạ. Kẻ mập còn có lúc ốm tong. Phú quý cũng có khi.. xác xơ. Tôi là trang chủ đời thứ bảy, ai không cho phép tôi... nghèo?

Quách Đại Lộ lặng đi một lúc rồi hỏi :

- Anh bảo tôi mang kiếm của tôi đem cầm bán, rồi mua rượu thịt về cho anh?

Người ấy cười :

- Kể ra anh cũng thông minh

Quách Đại Lộ lại hỏi :

- Anh có biết tôi đến đây để làm gì không?

Ngươi ấy nói :

- Tự nhiên là biết chứ sao không? Nếu không trộm thì cũng là ăn cướp

Quách Đại Lộ trố mắt :

- Anh đã biết tôi là cường đạo mà lại còn muốn moi của của tôi à?

Người ấy cười :

- Anh tuy là cường đạo nhưng tôi lại là một con quỷ đói. Cường đạo mà gặp quỷ đói là kể như... thua.

Quách Đại Lộ nhìn sững người ấy và lần hồi hắn thấy con người này cũng hơi.. dễ mến

Và hắn cũng bật cười :

- Nếu muốn moi nơi tôi thì ít nhất anh cũng phải tự mình mang thanh kiếm đi cầm bán rồi mua rượu thịt đem về cùng chén với nhau mới phải chứ?

Người ấy nói một cách thản nhiên :

- Làm người tốt thì phải làm cho đến nơi đến chốn, tôi thấy anh đi là phải.

Quách Đại Lộ hỏi :

- Còn anh? Anh lười đến mức không cục cựa được nữa à?

Người ấy thở ra :

- Anh nghĩ xem, là một trang chủ của Phú Quý sơn trang, nếu tôi không lười thì làm sao lại nghèo đến mức này?

Quách Đại Lộ sững sờ lần thứ ba. Hắn thật không ngờ trên đời lại còn có người lười như thế ấy...

Quả thật, Quách Đại Lộ vẫn phải mang kiếm đi cầm

Một con vịt quay thật mập, một ché rượu thật đầy. Và khi một cái đùi vịt, một chén rượu chạy vào bụng rồi thì con người ấy mới chịu ngồi lên. Hắn uốn mình và nói :

- Tôi ăn của anh nhưng chưa biết tên anh!

Quách Đại Lộ nói :

- Tôi tên Quách Đại Lộ!

Người ấy gật gù :

- Đúng là danh phù kỳ thực. Đại Lộ! Một con đường rộng rãi.

Quách Đại Lộ hỏi :

- Còn anh?

Người ấy nói :

- Tôi tên Vương Động

Quách Đại Lộ làm thinh một lúc rồi chợt bật cười :

- Tôi nghĩ anh nên thêm một chữ: “Vương Bất Động” thì mới đúng với con người.

Kể cũng lạ.

Chỉ có người chết mới là bất động.
Vương Động tuy không phải là người chết nhưng so ra thì hắn cũng không hơn gì mấy.
Không gặp lúc cần thiết quá thì nhất định là hắn không bao giờ động đậy.
Có một cái hủ dầu mỡ gì đó ở trước mặt xiêu xiêu muốn ngã thì bất cứ ai cũng phải đưa tay ra mà đỡ nhưng với Vương Động thì không.
Nếu thình lình từ trên trời rơi xuống một nén vàng, bất cứ ai cũng phải đưa tay nhặt lấy, rồi sau đó dùng vào việc chi thì lúc đó hẳn hay, nhưng với Vương Động thì nhất định là cũng... bất động.
Thậm chí trên đời có một người con gái đẹp nhất, thoát y ngay trước mặt, thì nếu trong chỗ vắng vẻ chưa chắc một nhà sư không động, bất quá thì cũng phải quay mặt đi nơi khác. Nhưng riêng với Vương Động thì nhất định là hắn nằm yên. Hắn không động mà cũng làm biếng quay đi hướng khác.
Nhưng khi động thì hắn động rất nhanh. Nhanh đến mức kinh người.
Có một bận, chỉ trong vòng nháy mắt, hắn đã lộn mèo đến ba trăm tám mươi hai lần. Mục đích chỉ vì muốn cho một đứa bé cười một tiếng khi mẹ nó vừa mới chết. Vì sợ nó khóc là bệnh tật của nó sẽ tái phát không còn cứu được nữa.
Có một lần, trong vòng hai ngày hai đêm, hắn đi luôn đến hai ngàn bốn trăm năm mươi dặm vì muốn đến nhìn mặt người bạn lần cuối trong đời.
Có một dạo, trong vòng ba ngày ba đêm, hắn san bằng cả ba tòa sơn trại, giao đấu với hai trăm bảy mươi bốn người, giết mất một trăm lẻ ba tên, vì bọn cường đạo này giết chết người của Triệu gia thôn, bắt mất ba người con gái.

Triệu chủ nhân và ba người con gái của ông thật ra thì Vương Động chưa quen biết bao giờ.
Nếu có người có thái độ khinh rẻ hắn, thậm chi nhổ nước bọt vào mặt hắn thì hắn cũng không động đậy, nhưng với chuyện của người khác thì hãy coi chừng.
Bây giờ thì hắn và Quách Đại Lộ đã thành bằng hữu. Cả hai người mà ở chung với nhau thì có lẽ trên đời này sẽ không ai dám vỗ ngực xưng là mình nghèo hơn họ.
Vì họ là hai người có điều kiện chiếm cái danh hiệu đệ nhất về khoản nghèo.

Có những con người như Quách Đại Lộ và Vương Động, có những con người mà hành động không ai hiểu nổi như thế, lại có thêm một con người nữa cũng không kém phần lạ lùng.
Hắn là Yến Thất.
Họ gặp nhau trong trường hợp cũng lạ lùng.
Quách Đại Lộ ở với Vương Động được một lúc khá lâu. Vương Động chẳng có gì thay đổi.
Hắn là con người hưởng thụ. Nằm cũng ăn, ngủ cũng ăn. Khi ăn đến giai đoạn thích thú thì hắn ngồi dậy để tiếp tục... ăn. Khi ăn no nê thì hắn lại nằm bật xuống đánh một giấc thẳng cẳng.
Vì lẽ đó, chiếc giường của hắn gần như là nhà bếp. Bất cừ mò tay nơi đâu cũng có thể thấy dầu mỡ, một vài miếng thịt, một vài khúc xương thừa.
Quách Đại Lộ tuy không phải là con người ở sạch gì cho lắm nhưng

hắn không khi nào dám ngồi lên chiếc giường của Vương Động. Như vậy là Vương Động độc chiếm chiếc giường. Hắn dùng nó làm khách thính, hoa viên và tự nhiên là luôn cả nhà bếp và phòng ngủ. Cái hay nhất là hắn có thể nằm ngửa uống rượu. Hắn kê bầu vào miệng ọc ọc một hơi cạn sạch, không một giọt rơi rớt ra ngoài.

Đối với kiểu uống rượu đó, Quách Đại Lộ phục lăn hắn, muốn học lắm nhưng lại hơi do dự, hắn hỏi :

- Nằm như thế uống rượu hoài được à?

Vương Động đáp :

- Tự nhiên!

Quách Đại Lộ hỏi :

- Có thể phun ra đằng mũi được không?

Vương Động nói :

- Tuyệt không thể được. Cho dù có treo dộng đầu cũng không thể phun ra đằng mũi.

Quách Đại Lộ nhướng mắt :

- Tại sao anh biết như thế?

Vương Động nói :

- Tôi đã thử rồi.

Quách Đại Lộ phì cười :

- Đến bữa ăn mà anh còn làm biếng không chịu ngồi lên, thế làm sao lại có chuyện tập treo dộng đầu như thế?

Vương Động thản nhiên :

- Không tin thì anh hãy thử xem.

Chính vì lẽ đó mà Quách Đại Lộ mới tự treo dộng đầu xuống đất để uống rượu.

Hắn thấy Yến Thất trong trường hợp đó.

Nghĩa là đầu tiên hắn thấy hai chân của Yến Thất.

Cũng như những kẻ khác, hai chân Yến Thất cũng không có gì đặc biệt.
Nhưng đôi giày của hắn thì vô cùng đặc biệt.
Hắn mang đôi giày da trâu, thứ trâu con..
Kỷ thuật đóng giày thật khéo, bên trên còn có thêu hoa. Đôi giày của hắn có lẽ không thua gì đôi giày nổi tiếng là đẹp nhất của Hồi Quốc Vương vùng tái ngoại.
Nhưng cái đó cũng không đáng gọi là đặc biệt. Cái đặc biệt làm cho Quách Đại Lộ ngạc nhiên là đôi giày của Yến Thất không có đế.
Những cái gì thiếu cũng có thể không sao nhưng một đôi giày mà không có đế thì trông chướng mắt vô cùng.
Y phục của hắn khá là đẹp, thêm vào đó lại rất vừa vặn. Thợ may này nhất định là khéo tay.
Đó là do dáng cách mà ước lượng, chứ thật ra bây giờ áo của Yến Thất đã rách tả tơi, không còn một chỗ nào có thể gọi là toàn vẹn.
Chỉ có chiếc nón của hắn là còn tương đối tươm tất.
Vóc người của hắn không cao nhưng đôi chân thì khá dài.
Mặt hắn khá đẹp, đẹp gần giống như mỹ nhân. Con mắt hắn tròn xoe, đen láy.
Cái miệng của hắn nhỏ và có vành môi đỏ vòng cung. Nhất định cái miệng ấy khi cười đẹp lắm. Chỉ có gương mặt của hắn thì lạnh băng.
Áo quần của hắn vốn là màu vàng nhạt nhưng bây giờ thì đã trở thành màu đỏ, không phải màu đất đỏ mà là màu của máu.

Hai người đang uống rượu, đang hứng thú về cái kiểu uống rượu của mình thì đột nhiên thấy một con người như thế xuất hiện, tự nhiên phải giật mình, ít ra cũng ngạc nhiên. Nhưng Quách Đại Lộ và Vương Động thì đang bận, một đang ngủ còn một thì đang treo dộng đầu xuống đất uống rượu như một... thằng điên.

Nếu xô cửa bước vào nhà lạ nà thấy chuyện dị thường như thế thì nhất định người khách sẽ trố mắt sững sờ. Nhưng con người ấy lại không thấy lạ kỳ. Dường như theo hắn thì treo dộng đầu uống rượu như thế là thường.

Con người dửng dưng trước cái kiểu uống rượu của Quách Đại Lộ là Yến Thất.

Đã không cảm thấy lạ lùng mà khi thấy Quách Đại Lộ treo ngược đôi chân trên xà nhà, Yến Thất cũng quăng mình móc ngược đôi chân lên trên ấy.

Hắn móc ngược đôi chân vì hình như hắn thấy chỉ có như thế mới đủ tư cách nói chuyện với Quách Đại Lộ.

Thế nhưng hắn không nói một tiếng nào.

Quách Đại Lộ chợt cảm thấy con người này hình như cũng là tay chịu những cái... dị thường. Hắn bỗng có cảm tình với con người này.

Yến Thất cũng nháy nhó y như hắn.

Cuối cùng, Quách Đại Lộ lên tiếng trước. Hắn cảm thấy mình là chủ nhà, mặc dù đây là nhà của Vương Động nhưng hắn thấy có bổn phận lên tiếng. Hắn hỏi :

- Mạnh giỏi?

Không từng quen biết, một câu hỏi thật khó thông lỗ nhĩ nhưng Yến Thất vẫn đáp như không :

- Nhờ trời cũng kha khá.

Quách Đại Lộ tiếp luôn :

- Uống vài ngụm chơi cho ấm?

Yến Thất nhướng mắt lên :

- Uống thì uống.

Quách Đại Lộ quăng bầu rượu qua cho Yến Thất. Hắn muốn nhìn thấy rượu phun ra đằng mũi thử xem có lạ không.

Nhưng không có chuyện đó, Yến Thất vẫn treo dộng đầu và chỏng bầu.

Rượu chảy òng ọc vào họng hắn, không một giọt rớt ra ngoài.

Quách Đại Lộ nhìn sững :

- Đã có uống bằng cách này rồi à?

Yến Thất đáp :

- Có một đôi lần.

Hắn chợt cười và nói tiếp :

- Vì tôi muốn thử xem cách uống này có thể uống được như thường không vậy mà.

Một con người mà luôn đến cách uống rượu này cũng đã thử qua thì chắc trong đời những chuyện hắn không làm có lẽ là ít lắm.

Và nụ cười nơi vành môi đẹp của hắn làm cho Quách Đại Lộ cũng cười theo :

- Còn có thử những chuyện nào khác nữa không?

Yến Thất đáp :

- Những chuyện nào mà anh có thể nói ra là những chuyện đã thử qua

Quách Đại Lộ hỏi :

- Vậy trên đời, chuyện gì đáng gọi là khó chịu nhất?

Yến Thất đáp :

- Chuyện khó chịu nhất có lẽ là chuyện bị người tôi bỏ vô quan tài, đóng nắp rồi chôn xuống đất

Ánh mắt Quách Đại Lộ sáng lên :

- Vậy chuyện ấy anh đã có thử qua chưa?

Hắn nghĩ hỏi như thế sẽ làm cho Yến Thất bí, thế nhưng Yến Thất trả lời một cách tự nhiên :

- Có vài lần.

Quách Đại Lộ tung mình nhảy dựng lên. Hắn đứng sát trước mặt Yến Thất và nhìn sửng sốt..

Gương mặt Yến Thất vẫn như không.

Thật lâu, Quách Đại Lộ mới thở ra :

- Nếu không phải tự thổi phồng thì con người của anh quả là... quái vật.

Vương Động vụt nói :

- Quái vật chứ còn gì nữa.

Yến Thất cười :

- Nói người ta nhưng có thấy mình không đã chứ?

Quách Đại Lộ vỗ tay :

- Đúng! Tất cả đều là quái vật.

Và hắn vụt nói luôn thật nhanh :

- Lần thứ nhất tôi định đến đây làm cường đạo. Thế còn anh?

Yến Thất đáp :

- Tôi không muốn định làm cường đạo vì tôi đã là cường đạo từ lâu.

Quách Đại Lộ dòm hắn từ đầu đến chân :

- Cường đạo mà như anh thì nhất định là thứ cường đạo ngốc.

Yến Thất nói :

- Không phải ngốc mà là mạt vận.

Quách Đại Lộ hỏi :

- Mạt vận nghĩa là đã kiết xác rồi à?

Yến Thất nói :

- Nếu không kiết xác thì đâu đến nỗi này và nếu không mạt vận thì đâu đã đến đây.

Quách Đại Lộ hỏi :

- Đến đây định làm gì thế?

Yến Thất nói :

- Không định làm gì cả, chỉ đi tìm chỗ trốn.

Quách Đại Lộ hỏi :

- Tôi? Sao lại phải trốn?

Yến Thất nói :

- Bởi vì có người muốn bỏ tôi vào quan tài, đóng nắp rồi chôn xuống đất.

Quách Đại Lộ hỏi :

- Nhưng họ là ai?

Yến Thất đáp :

- Mã Nghị.

Quách Đại Lộ nhướng mắt :

- Cái gì? Mã Nghĩ? Hứ! Mã Nghị là một giống kiến, luôn cả kiến mà anh cũng sợ nữa à?

Yến Thất thở ra :

- Anh không biết gì cả. Đã từng qua lại giang hồ mà anh không biết Mã Nghị là gì à?

Quách Đại Lộ cười :

- Cần gì phải qua lại giang hồ. Hồi mới khoản ba bốn tuổi, tôi đã biết

Mã Nghị là giống gì rồi mà

Yến Thất hỏi :

- Vậy nó là giống gì?

Quách Đại Lộ nói :

- Tôi đã nói rồi. Mã Nghị là một giống kiến, cũng như người tôi gọi châu chấu là Đường Lang vậy đó, biết chưa?

Yến Thất thản nhiên :

- Tôi không có nói Mã Nghị là một giống kiến, tôi đang nói họ là người.

Đôi mắt của Quách Đại Lộ tròn xoe :

- Người? Mã Nghị là tên của người?

Yến Thất nói :

- Bốn người, bốn người xưng là Mã Nghị Vương, dưới tay họ còn nhiều Mã Nghị nhỏ.

Thấy Quách Đại Lộ hãy còn sửng sốt, Yến Thất nói luôn :

- Bốn người đó là Kim Mã Nghị, Ngân Mã Nghị, Hồng Mã Nghị và Bạch Mã Nghị.

Quách Đại Lộ bật cười :

- Đã có Hồng Bạch Kim Ngân thì đáng lẽ phải có Hắc nữa mới đúng bộ.

Yến Thất nói :

- Quả có như thế nhưng nay thì Hắc đã chết.

Quách Đại Lộ hỏi :

- Đã là người thì tại sao gọi là Mã Nghị?

Yến Thất nói :

- Ai cũng có ngoại hiệu, có nhiều người có ngoại hiệu..

Quách Đại Lộ nói :

- Thiếu gì ngoại hiệu mà lại đi lấy hiệu là Mã Nghị?

Yến Thất nói :

- Bởi vì họ rất nhỏ con, họ giống như con nít

Quách Đại Lộ cười :

- Cái thứ người nhỏ bé ấy thì tôi? Làm sao anh lại sợ?

Yến Thất nói :

- Những con người nhỏ nhít ấy không thể nói là sợ không mà đủ, phải nói là rất đáng sợ. Trên đời này những kẻ đáng sợ như họ e rằng không có được bao nhiêu

Quách Đại Lộ hỏi :

- Sao? Những người ấy bản lãnh dữ dằn lắm à?

Yến Thất nói :

- Mỗi người của họ đều có một công phu đặc biệt, luôn cả cao thủ của phái Nga My cũng chết về tay họ.

Quách Đại Lộ nói :

- Đã đáng sợ như thế thì tại sao anh còn chọc ghẹo họ làm gì?

Yến Thất thở ra :

- Bởi vì gần đây tôi túng quá, đã túng mà lại còn gặp cơn mạt vận. Trong vòng nửa tháng mà đã thua luôn đến mười lăm sòng, luôn cả đế giày cũng phải tháo ra đem bán để trả nợ..

Quách Đại Lộ cau mặt :

- Anh thiếu hết bao nhiêu?

Yến Thất nói :

- Khoảng bảy tám ngàn lượng.

Quách Đại Lộ hỏi :

- Thế cái đế giày của anh bán được bao nhiêu?

Yến Thất nói :

- Cộng chung được một ngàn ba trăm lượng.

Hắn nói riết rồi hình như toàn là nói chuyện tầm phào như Quách Đại Lộ cũng cứ vẫn để hắn nói cho đến tận cùng, thử xem hắn còn bịa đến mức nào nữa, nên cười hỏi :

- Như vậy nghĩa là còn phải thiếu đến sáu ngàn lượng nữa?

Yến Thất gật đầu :

- Chính vì thế nên tôi mới nghĩ ra cách khác

Quách Đại Lộ hỏi :

- Đã là cường đạo, thế thì tại sao anh không đi ăn cướp?

Yến Thất nghiêm mặt :

- Anh tưởng rằng cứ hễ là cường đạo thì bất cứ ai cũng cướp cả à?

Quách Đại Lộ bật cười :

- Đã ăn cướp thì không lẽ lại còn chọn lựa?

Yến Thất nói :

- Chẳng những chọn lựa mà phải nói là tôi phải chọn lựa thật kỹ càng. Nếu không phải tham quan thì không cướp. Nếu không phải là gian thương thì không cướp.

Nếu không phải cường đạo thì không cướp. Không đúng người không cướp, mà không đúng chỗ cũng không cướp.

Quách Đại Lộ cười :

- Cường đạo cũng cướp của cường đạo nữa à?

- Sao lại không?

- Vì thế nên anh mới tính chuyện làm một vố của những tên Mã Nghị?

Yến Thất lắc đầu :

- Chưa, chỉ tính tới mượn thôi.

- Họ có cho mượn không?

- Cho thì cho, nhưng họ giao điều kiện.

- Điều kiện có khó lắm không?

- Khó thì cũng không khó lắm. Họ bảo phải chịu khó ngủ trong quan tài và để cho họ chôn xuống đất hai ngày xem thử có chết không.

- Chuyện ấy hình như anh đã thử rồi mà?

Yến Thất gật đầu :

- Đã có làm rồi nhưng cái thứ ấy khó chịu lắm.

Quách Đại Lộ hỏi :

- Vì cảm thấy khó chịu nên anh không bằng lòng?

- Bằng lòng chứ sao không? Bởi vì nợ nào cũng có thể giật, chỉ có nợ cờ bạc thì không nên.

- Anh đã bằng lòng theo điều kiện nhưng lại không làm nên họ rượt anh?

- Đúng như thế!

Quách Đại Lộ vụt hỏi :

- Anh tên là gì?

- Yến Thất.

Quách Đại Lộ hỏi luôn :

- Anh là con thứ bảy trong nhà?

- Không!

- Chứ sao lại tên là Yến Thất?

- Bởi vì đã chết bảy lần rồi.

- Vậy nếu chết một lần nữa thì có lẽ anh sẽ tên là Yến Bát?

Yến Thất lắc đầu :

- Cái tên Yến Thất nghe cũng tàm tạm rồi nên tôi không định sửa.

Quách Đại Lộ ôm bụng cười sặc sụa, cười ra nước mắt :

- Anh không phải là quái vật mà là vua nói khoát.

- Anh không tin lời tôi đã nói à?

Quách Đại Lộ lắc đầu :

- Không tin được một tiếng, những đứa trẻ lên ba cũng không thể nào tin nổi.

Yến Thất thở ra :

- Tôi vốn không muốn nói thật vì những lời nói thật rất khó tin hơn những lời nói khoát.

- Nếu anh nãy giờ nói là sự thật thì tôi xin tình nguyện bò bằng bốn chân dưới đất..

- Hãy bò đi!

Có tiếng người vụt nói lên. Không phải tiếng của Vương Động, của Yến Thất, cũng không phải của Quách Đại Lộ...

Giọng nói hơi nhỏ nhưng bén ngót như một mũi dao. Giọng nói tuy không lớn nhưng như xói vào tai thiên hạ.

Quách Đại Lộ ngẩng mặt lên và bắt gặp một người.

Người ấy đứng trên khung cửa sổ nhưng vẫn không đụng đầu vào khung phía trên, trong khi cửa sổ chỉ khoản tới rún một người có tầm vóc trung bình.

Người ấy cao lắm cũng không quá nửa sãi tay, nếu đo suốt từ chân lên tới đỉnh đầu.

Trên mình hắn vận bộ quần áo vàng lóng lánh. Nếu như hắn không có chòm râu, trên da mặt đừng có những đường nhăn thì nhất định ai cũng nói hắn là một đứa bé không hơn ba tuổi.

Quách Đại Lộ sửng sốt một hồi lâu mới nói :

- Các hạ là Kim Mã Nghị?

Người áo vàng gật đầu :

- Đúng

Quách Đại Lộ nhướn mắt :

- Kim Mã Nghị đã đến thế thì còn Ngân Mã Nghị đâu?

Trên khung cửa sổ có thêm một người.

Người này hình như có cao hơn Kim Mã Nghị đôi chút, nhưng cái cao ấy rất khó phân biệt, vì cũng chỉ xấp xỉ mà thôi.

Hắn bận chiếc áo màu bạc, mới nhìn qua y như một con người, không, một tượng người bằng bạc.

Hai con người mà trông giống như hai con quỷ, không phải mặt họ như quỷ mà do hình dáng thật dị kỳ.

Quách Đại Lộ thoáng nghe rởn óc.

Thật lâu lắm hắn mới lẩm bẩm :

- Cứ như thế này thì Hồng Mã Nghị chắc chắn mặc áo màu hồng..

Một giọng lanh lảnh vang lên :

- Khá, nhận xét giống như... thầy bói

Giọng cười, tiếng nói đều trong và cao, mặc dù không lớn. Đúng là tiếng của một người con gái.

Nhất định không ai lầm lẫn được khi nghe tiếng cười đó. Tiếng cười đủ nói lên chủ nhân của nó là một cô gái đẹp

Quả thật, Hồng Mã Nghị đẹp kinh người.

Giống người lùn thường thường là rất khó coi, nhưng những con người này thì không khó coi chút nào cả.

Nhất là Hồng Mã Nghị, thân hình thật cân đối, những chỗ cần eo thì không ai có thể cho là con người ốm, những chỗ đáng nổi thì không ai có thể nói là mập.

Chỗ đáng nổi và nổi rất ưa nhìn. Eo đáng co là co trông không chán mắt.

Với đôi mắt bồ câu đen láy, với khuôn mặt trái xoan hồng mịn, giá cứ như thế mà lớn lên khoảng ba lần thì nhất định đó là một cô gái đáng gọi là... đệ nhất mỹ nhân.

Nếu thân người đó mà to lớn hơn thì e rằng có không ít nam nhân sẽ mất hồn khi đối diện với nàng.

Vì tuy thân hình nàng vẫn nhỏ bé mà đôi mắt của Quách Đại Lộ đã sững sờ.

Cặp mắt như nước hồ thu của nàng cũng đang nhìn Quách Đại Lộ, nàng cười thật đẹp :

- Con mắt của các hạ hình như không được thật thà?

Quách Đại Lộ thở ra :

- Bản chất của tôi vốn đã không thực thà từ nhỏ.

Hồng Mã Nghị cười hăng hắc :

- Chẳng lẽ các hạ là con quỷ háo sắc?

- Tuy không hoàn toàn như thế nhưng cũng chẳng sai là bao, chỉ tiếc có điều..

Gương mặt của Hồng Mã Nghị chợt đanh lại :

- Chỉ tiếc cái gì?

- Chỉ tiếc con người không thể làm cho rút nhỏ lại được, chứ nếu không thì tôi sẽ tình nguyện biến thành Hoàng Mã Nghị.

Hồng Mã Nghị cắn môi, khoé miệng nàng chớm nụ cười thật đẹp :

- Các hạ dám ghẹo ta thì quả là lá gan khá lớn đấy, không sợ phu quân của ta ghen à?

Quách Đại Lộ hỏi :

- Phu quân của cô nương là ai? Có phải là Bạch Mã Nghị chăng?

Nghe nói hắn biết bay..

Hồng Mã Nghị cười hăng hắc :

- Các hạ đoán đúng rồi, khen đấy nhé.

Trong tiếng cười chưa dứt của Hồng Mã Nghị thì từ ngoài cửa sổ đã có một vật bay vô.

Cái vật ấy bất luận nhìn về mặt nào cũng không giống con người, vì nó bay xẹt xẹt nhẹ nhàng như chiếc lá, cũng gần giống như một áng mây, một áng mây trắng toát và chỉ nghe một cái vù là nó bay xẹt ngang đầu của Quách Đại Lộ.

Quách Đại Lộ cảm thấy da đầu mình hơi lạnh, giá như hắn không né kịp thì có lẽ cái đầu của hắn đã bị rời đi.

Nhưng lại một cái vù kế tiếp, cái vật trắng ấy lại có thể bay nhanh trở lại..

Đúng là không phải là người vì người làm gì lại có thể bay nhanh như một con chim? Nhưng hắn vẫn là người, hắn là Bạch Mã Nghị. Hắn bận chiếc áo trắng, hai ống tay áo thật rộng. Hắn vận dụng nội lực lên hai tay áo ấy. Hắn đã luyện một công phu thuần thục, dùng ống tay áo làm hai cánh.

Trong số Mã Nghị, hắn là con người nhỏ nhất, có lẽ nhờ thế mà hắn có thể bay.

Quách Đại Lộ nhún vai thở dài :

- Đúng như Yến Thất nói, hắn quả biết bay.

Yến Thất nói tiếp :

- Khinh công của hắn đáng liệt vào đệ nhất trong thiên hạ, còn Hồng Mã Nghị toàn thân đều là ám khí, Kim Mã Nghị quyền kiếm song toàn, Ngân Mã Nghị đao thương không phạm được... Tôi đã nói trước rồi, mỗi người bọn họ đều có một công phu đặc biệt. Bây giờ

thì anh đã tin được rồi chứ?

Quách Đại Lộ cười gượng :

- Bây giờ anh bảo tôi bò đấy à?

Bạch Mã Nghị nói bằng một giọng như băng giá :

- Tốt hơn hết là bây giờ hãy bò đi, bò nhanh ra ngoài để khỏi mất công tôi hất ra.

Hồng Mã Nghị cười hăng hắc :

- Các hạ xem ta nói có đúng không? Ta đã bảo nói bậy là phu quân của ta sẽ ghen đấy, thấy không? Chắc bây giờ thì cái gì các hạ cũng phải tin rồi chứ?

Kim Mã Nghị nghiêm giọng :

- Chuyện của chúng ta không liên quan đến các người. Tốt hơn hết là nên đi chỗ khác cho bọn ta hành sự. Đi bằng cách bò như đã nói.

Quách Đại Lộ nói :

- Tôi không biết bò, các hạ nên làm trước cho tôi bắt chước đi.

Hồng Mã Nghị cười :

- Chừng nào bọn ta mang một cỗ quan tài đến đây thì... hơi thiếu, có lẽ phải mang ba cỗ.

Quách Đại Lộ nói :

- Có mang cả quan tài đến đây nữa à? Nhất định phải bỏ hắn vào để chôn ư?

Kim Mã Nghị nói :

- Ta đã nói rồi, những lời hắn nói không có tiếng nào sai cả

Yến Thất vụt vỗ vai Quách Đại Lộ :

- Đây là tại tôi gây nên chuyện, không cần đến anh tỏ thái độ anh hùng, đừng làm cái chuyện gánh bàn độc mướn.

Hồng Mã Nghị cười :

- Đúng rồi, vả lại ngươi cũng đã chết bảy lần rồi, bây giờ có chết thêm lần nữa cũng chả sao.

Yến Thất nói :

- Nhưng ở đây là nhà của người ta, nếu tôi cần chết thì cũng không nên chết tại chỗ này.

Bạch Mã Nghị nói :

- Vậy thì ngươi hãy đi ra.

Yến Thất phủi bụi quần áo, cười nói :

- Đi thì đi..

Hắn quay qua nói với Quách Đại Lộ và Vương Động :

- Nhị vị, nếu lần này tôi lại không chết thì nhất định sẽ tìm đến nhị vị để nhậu một bữa cho túy lúy.

Từ lâu, Vương Động nằm thẳng cẳng trên giường, gần như ngủ nhưng bây giờ thì hắn vụt nói :

- Khoan, đợi một chút.

Kim Mã Nghị hất mặt :

- Đợi cái gì?

Vương Động nói :

- Các ngươi có biết nơi đây là đâu chăng?

Hồng Mã Nghị cười :

- Biết chứ, đây là một cái chuồng heo của các ngươi.

Vương Động thản nhiên :

- Nếu đây là một cái chuồng heo thì ta sẽ là... Trư Đại Vương. Bất luận kẻ nào đến đây cũng phải tuân theo mạng lệnh của ta

Kim Mã Nghị nhướn nhướn mày :

- Ngươi muốn gì?

- Ta muốn Yến Thất ở lại đây để uống rượu, được không? Muốn có

một người treo dộng đầu để cùng uống rượu đâu phải là chuyện dễ, làm sao ta lại có thể cho hắn vô cỗ quan tài chứ?

Quách Đại Lộ cười :

- Bây giờ đã đến hồi động rồi đấy à?

Vương Động nói :

- Cái đám Mã Nghị này hay cắn người lắm, không động cũng không được.

- Nhưng động bằng cách nào mới được chứ?

Vương Động vốn là con người bất động nhưng một khi hắn đã động rồi thì thật là khó lường.

Câu hỏi của Quách Đại Lộ chưa dứt thì hắn đã từ nơi giường tung thẳng mình lên..

Mục tiêu chính xác của hắn là Hồng Mã Nghị.

Và Hồng Mã Nghị thì không làm sao thấy kịp, chỉ nhìn thấy một màu đen thui bắn tới, phủ xuống đầu mình..

Vì Vương Động không động một mình mà lại động luôn cả chiếc mền.

Chiếc mền dày cộm của hắn chụp xuống đầu của Hồng Mã Nghị.

Nàng vừa xoay mình qua là từ trong mình nhỏ thó của nàng đã bắn ra năm bảy đường sáng chói. Đúng như Yến Thất đã nói, toàn hân Hồng Mã Nghị đều là ám khí.

Vì thân hình nàng nhỏ nên ám khí của nàng cũng rất nhỏ, và vì gấp rút nên những đường ám khí của nàng có những cái chạm vào nhau bắn lửa sáng ngời.

Vì ám khí quá nhỏ nên sức bắn ra của nó nhanh quá mức, nó xé gió nghe đến rợn người.

Rất ít người tránh khỏi ám khí của nàng, nhờ thế mà Hồng Mã Nghị

nổi danh.
Thật tình không ai có thể tránh khỏi nhưng có một điều mà lần này nàng lại quên là chiếc mền bông vốn không phải là người.
Chiếc mền không thể chết.
Nhiều tiếng dội lên nghe “bốc, bốc”, ba bốn mươi ám khí đều dính vào chiếc mền bông. Chiếc mền lâu ngày không giặt, cộng thêm vào đó là những mỡ dầu do thức ăn dính vào đã trở thành dày cộm.
Loại mền của Vương Động đặc biệt như thế, cho nên dù cung nỏ bắn vào cũng đừng mong thủng nổi chứ đừng nói đến chuyện ám khí. Nó chỉ ghim vào rồi rớt xuống chứ không ghim nổi hẳn vào mền.
Cho đến khi Hồng Mã Nghị kịp nhận ra là mình đã mắc mưu thì đã quá muộn, chiếc mền như một vần mây đen kịt chụp xuống ngay đầu.
Khi Vương Động mà chưa động thì không ai có thể ngờ rằng hắn động một cách quá nhanh như thế.
Hồng Mã Nghị vừa nghe thấy cái mùi đặc biệt của chiếc mền thì toàn thân nàng đã bị gói gọn vào trong.
Giá như nàng cao lớn như người bình thường thì chưa chắc Vương Động đã gói được trọn vẹn như thế. Chỉ hiềm vì thân hình nàng quá nhỏ nên hai tay của Vương Động vừa vòng lại là đã ôm nàng lọt vào lòng như ôm một con mèo.
Gói được Hồng Mã Nghị rồi nhưng Vương Động vẫn không ngừng vì phía sau lưng hắn, hơi gió cũng vừa thốc tới..
Bạch Mã Nghị đã bay vù tới. Nhưng hắn nhanh mà Vương Động còn nhanh hơn nữa. Dù vậy, chỉ mấy giây sau là Bạch Mã Nghị đã theo kịp, nhờ hắn có lợi thế nhỏ và nhẹ hơn.
Nhưng Vương Động thì chỉ cần như thế, hắn cần Bạch Mã Nghị đuổi

kịp vì hắn biết hắn không làm sao đuổi kịp Bạch Mã Nghị.
Chờ cho Bạch Mã Nghị đuổi vừa sát tới bên mình, Vương Động túm chặt bốn chéo mền, quật thẳng lên người hắn.
Vật trong mền vốn là vợ của hắn thì làm sao Bạch Mã Nghị dám động tới?
Hắn đưa cả hai tay ra đỡ.
Nhưng bây giờ, vì có chiếc mền dày bao ở bên ngoài nên khá lớn, lớn gấp đôi Bạch Mã Nghị, thêm vào đó là nội lực của Vương Động quá mạnh nên hắn vừa đón bắt thì thân mình bị xiêu tới trước. Chỉ trong nháy mắt ấy, Vương Động đã ở ngay phía sau lưng và Bạch Mã Nghị bị điểm ngay huyệt đạo.
Đôi mắt nho nhỏ của Bạch Mã Nghị trợn trừng, gân xanh trên trán hắn nổi lên trông dễ sợ...

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...
Hồi 2
Nhân vật thứ tư

Bây giờ thì Vương Động lại trở về... bất động. Hắn điềm đạm mỉm cười :
- Ngươi thua nhưng có lẽ không cam tâm phải không? Đúng, bại như thế thì quả là hơi... uổng, vì thật tình ta vẫn chưa dùng đến môn công phu thực tế của ta. Nhưng ta cũng cần cho ngươi biết rằng người mà dùng đến công lực thật của mình thì người đó kể ra không có bản lĩnh. Từ trước đến giờ, bất cứ trong trận giao đấu nào, ta cũng chưa bao giờ dùng đến công phu thật của mình cả.
Bạch Mã Nghị giận gần ói máu.
Nhưng đúng như Vương Động đã nói, hắn chưa dùng đến công phu đúng mức của hắn.
Hoàn toàn trong trận này, hắn chỉ lợi dụng yếu điểm và thời cơ.
Nhưng suy cho cùng, nếu không phải là con người có công phu tuyệt đỉnh thì nhất định không thể nào lợi dụng được yếu điểm của đối phương và lợi dụng được thời cơ như thế.
Chẳng những hắn có một công phu tuyệt đỉnh mà trí óc của hắn cũng tính toán thật nhanh, thật chính xác.
Vương Động không động thì thôi, một khi hắn đã động thì cái động đó không phải tầm thường.
Phía bên kia, Quách Đại Lộ đã tận dụng quyền phong đẩy Kim Mã Nghị lui gần sát vách.
Yến Thất thì nhảy từ Đông sang Tây, từ Nam sang Bắc, một mình hắn tạo thế bao vây Ngân Mã Nghị.
Nhưng cờ cao gặp tay cao.
Con người Ngân Mã Nghị tuy có lớn hơn đồng bọn nhưng khinh công thì lại trội hơn.
Công lực của hắn cũng khá mạnh...
Mặc dầu Yến Thất tận dụng trò múa rối nhưng hắn vẫn ăn miếng trả miếng thật đích đáng. Yến Thất chẳng những không động được hắn mà trái lại còn bị hắn làm cho xính vính.
Cái lối chế ngự đối phương của Ngân Mã Nghị thật là lạ. Yến Thất càng tận dụng khinh công để một mình có thể đánh đông kích tây thật nhanh thì Ngân Mã Nghị càng thi triển động tác thật chậm. Cái

chậm của Ngân Mã Nghị quá lợi hại, chậm mà làm cho cái lẹ của Yến Thất trở thành vô dụng.
Yến Thất toát mồ hôi.
Nhưng chỉ một thoáng qua, hắn chợt bình tĩnh lại. Yến Thất đưa tay lên lột chiếc nón rộng vành đang đội, cử động của hắn thật nhanh, vừa đưa tay lên là chiếc nón đã chụp xuống đầu Ngân Mã Nghị.
Cái đầu của Ngân Mã Nghị quá nhỏ mà chiếc nón thì lại quá lớn. Chiếc nón chụp lên làm cho hắn giống như một tai nấm. Hắn chưa kịp phản ứng thì bàn tay của Yến Thất đã tới rồi...
Ngân Mã Nghị ngã lộn nhào, hắn cố hết sức bò lên nhưng chiếc áo giáp màu bạc trong người hắn làm cho hắn càng lúng túng.
Ngân Mã Nghị muốn đưa tay lên giật chiếc nón ra nhưng hắn không còn cử động được nữa, thân mình hắn như bị một trái núi chặn lên trên.
Yến Thất ngồi chận trên mình Ngân Mã Nghị và cười hì hì :
- Chiếc ghế này kể cũng kha khá, chỉ hiềm vì hơi nhỏ.
Kim Mã Nghị nhìn cục diện càng lúc càng bất lợi. Hắn cố vùng vẫy, lồng lộn nhưng Quách Đại Lộ cứ bám chặt lấy hắn làm cho hắn tức cành hông, tức đến mức Quách Đại Lộ chưa đánh tới hắn mà hắn đã tối mắt ngã quay ra và cơn tức đã làm cho hắn sùi bọt mép...
Quách Đại Lộ nhìn Kim Mã Nghị thở ra nói :
- Thì ra hắn là con người bị chứng... phong xù!
Vương Động nói :
- Tôi bảo anh chế phục Bạch Mã Nghị mà anh chẳng chịu nghe.
- Anh nói là nói, còn tôi làm được hay không lại là một việc khác. Anh không thấy là tôi theo không kịp Bạch Mã Nghị à? Vả lại y cứ đeo cứng lấy anh thì tự nhiên là tôi phải chọn Kim Mã Nghị chứ sao. Bởi vì tôi đã nắm chắc phần thắng trong tay.
Vương Động thở ra và như nói một mình :
- Thật không ngờ con người như thế mà lại cứ đi lo kiếm cái dễ cho mình.
- Tôi thì tôi rất bất ngờ, cái mền dầu mỡ của anh mà lại có chỗ dùng khá quá.
Sau này nếu có người nào muốn học cách bắt ám khí thì tôi sẽ khuyên họ nên bôi mỡ vào mền cho thật nhiều.
Vương Động nói tỉnh bơ :
- Nếu muốn có dầu mỡ nhiều thì tốt hơn hết là nên ăn thật nhiều vịt nướng...
Yến Thất vụt thở phào :
- Tôi thật không ngờ chuyện này lại kết thúc quá dễ dàng như thế, có

lẽ là vận xui của họ nên mới gặp phải hai tay kỳ cục.
Quách Đại Lộ cười :
- Bọn này kỳ cục thì chắc phải gọi anh là... quái vật.
Yến Thất nhướng mắt :
- Nhưng hỏi thật, có phải nhị vị bằng lòng giúp tôi là vì thấy con người của tôi rất thẳng thắng thật tình, có phải thế không?
Quách Đại Lộ cười :
- Cũng có thể như thế nhưng chắc hơn hết là nhờ vào cái tài uống rượu dộng đầu của anh.
Yến Thất cũng cười :
- Mà nếu anh không treo dộng đầu để uống rượu thì chưa chắc tôi cũng làm như thế.
Hắn lại thở ra và tiếp :
- Thật ra thì tôi còn có một vấn đề muốn nói, nhưng không biết có cần nói hay không nữa?
Vương Động hỏi :
- Có phải muốn nói chuyện tạ ơn hay không?
Yến Thất nói :
- Chuyện như thế này, quả thật tôi không biết dùng lời lẽ như thế nào để có thể xứng đáng gọi là tiếng tạ ơn.
- Nếu anh thật sự muốn tạ ơn thì có một chuyện đáng làm hơn.
- Chuyện gì?
- Làm ơn dắt dùm tôi lại giường cho tôi ngủ một giấc thì có lẽ còn hay hơn chuyện tạ ơn gấp bội.

Bất cứ dưới con mắt của ai thì Phú Quý sơn trang vẫn không phải là chỗ làm cho người ta thích thú.
Không có một cái gì có thể làm cho người ta có thể dựa vào để lưu luyến cả.
Nhưng thật là lạ, Yến Thất cũng như Quách Đại Lộ, hắn đến là không bao giờ muốn bỏ đi.
Như thế không có nghĩa là họ không có một chỗ nào để đi mà là họ ở lại vì một nguyên do đặc biệt.
Nhưng cứ bảo họ nói cho rõ cái nguyên nhân ấy thì nhất định họ không làm sao nói được.
Có nhiều người, giữa họ với nhau dường như có một sức hút y như kim khí với nam châm, cứ hễ họ gặp nhau là không khi nào bứt rời ra được.

Không phải người này hút người kia mà cả đôi bên hút lẫn nhau.
Những con người ấy cứ hễ gần nhau là họ cảm thấy rất khoan khoái, ngủ dưới đất cũng được, nhịn đói mấy ngày cũng không sao, và nếu nói cho có giọng đao to búa lớn hơn một chút là dầu cho trời có sập thì họ cũng chẳng màng.
Trên đời, đối với những người này, hình như họ chỉ kỵ có mỗi một việc...
Đó là việc chảy nước mắt.
Họ không chảy nước mắt mà họ cũng không muốn thấy ai chảy nước mắt.
Họ càng không muôn thấy nước mắt của nữ nhi, nhất là một nàng nhỏ bé như Hồng Mã Nghị.
Thân hình nàng bé lắm nhưng nước mắt thì lại thật nhiều.
Quách Đại Lộ chợt phát giác ra một chuyện khá mới lạ.
Một người nước mắt nhiều hay ít, vốn không thể lấy khối lượng thân thể mà ước độ được, nó không quan hệ gì với nhau, mà hình như càng ốm nhỏ thì nước mắt của họ lại càng nhiều.
Hình như nàng con gái nào cũng giống nhau ở một điểm này.
Và họ giống nhau một việc gần như là... tự nhiên: càng mập thì họ càng ăn ít.
Càng xấu thì họ càng làm dáng. Càng già thì họ tô phấn càng dầy và y phục thì sắm nhiều nhưng khi mặc thì họ muốn mặc thật ít, thật mỏng...
Quách Đại Lộ thở ra. Hắn nói thật nhỏ hình như chỉ cho hắn tự nghe :
- Họ quả đúng là... quái vật!
Hắn không chịu nỗi với tiếng khóc của Hồng Mã Nghị. Hắn dợm bỏ đi.
Nhưng Yến Thất không cho hắn nhúc nhích.
Vương Động thì đã nằm dài trên giường tự bao giờ. Hắn rút đầu vào mền ngủ một cách ngon lành.
Vương Động mà ngủ rồi là y như một người chết, thế sự hoàn toàn gát hết ngoài... mi mắt.
Yến Thất kéo tay Quách Đại Lộ :
- Nếu anh đi thì bốn người này giải quyết làm sao?
Quách Đại Lộ nói :
- Chuyện này vốn là chuyện của anh thì làm sao lại hỏi tôi.
Yến Thất nói :
- Nhưng nếu không có anh giúp tôi thì tôi làm sao chế phục họ được? Nếu họ không bị chế phục thì làm sao lại dẫn đến chuyện phiền hà

này chứ?
Quách Đại Lộ khựng lại.
Như sợ nói còn chưa rõ, Yến Thất vội nói luôn :
- Nếu các anh không giúp tôi thì nhất định tôi sẽ bị họ bắt và nhiều nhất là tôi sẽ chết thêm một lần nữa là cùng, chứ không khi nào xảy ra chuyện phiền hà mảy may... và bây giờ tôi không thể giết họ mà cũng không thể tha họ, theo anh thì phải giải quyết làm sao?
Hắn càng nói thật rõ ràng thì Quách Đại Lộ càng cảm thấy như mơ hồ hơn nữa.
Vương Động vụt thò đầu ra khỏi chiếc mền, hắn cười :
- Tôi có cách.
Yến Thất thở phào :
- Vậy mà từ nãy giờ không chịu nói ra cho sớm.
Vương Động nói :
- Anh đã không nghĩ đến chuyện giết họ mà cũng không muốn thả họ thì cứ để họ ở lại đây, nuôi họ suốt đời là ổn chứ gì.
Quách Đại Lộ vỗ tay cười :
- Đúng! Rõ ràng là một ý kiến hay, vả lại họ là những người có thân hình không lớn lắm, nhất định là họ cũng không ăn nhiều lắm.
Hồng Mã Nghị khóc lớn :
- Mỗi ngày tôi chỉ ăn chừng lưng lưng chén trân châu nghiền thành bột và uống chừng vài cân nước mật từ trái đào ép ra. Nếu không có nước đào thì thay đỡ bằng mật ong cũng được.
Yến Thất tính nhẩm :
- Trân châu nghiền thành bột... vài cân nước mật trái đào... kể cũng không khó lắm...
Và hắn vụt quay mình bước đi ra phía cửa.
Quách Đại Lộ kêu giật lại :
- Anh định đi đâu đó?
Yến Thất đáp :
- Đi tìm một cỗ quan tài, leo vào nằm trong đó rồi nhờ người đào lỗ chôn dùm.
Tuy có phần nghẹt thở nhưng vẫn dễ chịu hơn là mỗi ngày phải kiếm bột trân châu và nước mật đào.
Quách Đại Lộ thở ra :
- Cứ như thế mà tính thì muốn cứu anh chỉ còn có nước thả họ đi khỏi nơi này.
Thả họ đi xem ra là còn dễ hơn tìm người bạn treo dộng đầu uống rượu.
Miệng hắn nói, tay hắn đã giải khai huyệt đạo cho bọn Mã Nghị.

Đó là bản tính của họ Quách, hắn nói và làm gần như cùng một lúc.
Bọn Mã Nghị đến thật nhanh mà đi lại nhanh hơn.
Bọn Vương Động đưa mắt nhìn họ bỏ đi và cùng quay phắt lại nhìn nhau không nói...
Thật lâu, Quách Đại Lộ mới hỏi :
- Anh đã muốn thả họ đi, có phải thế không?
Tự nhiên hắn hỏi trổng nhưng ai cũng biết là hỏi Yến Thất.
Và Yến Thất nhướng mày :
- Sao? Anh bảo sao?
Quách Đại Lộ không trả lời mà lại nói :
- Thế nhưng anh lại không muốn nói ra bởi vì chính bọn ta đã ra tay. Nếu thả họ đi thì sợ bọn ta không hài lòng, thực ra thì...
Yến Thất chen vào :
- Thực ra thì anh cũng đã muốn thả họ, có phải thế không?
Ba người lại nhìn nhau và bỗng cười một lượt. Họ cười bằng một giọng tất là cởi mở, chừng như họ nhìn thấu xuyên qua gan ruột lẫn nhau...
Quách Đại Lộ nói :
- Xem chừng chuyện thả người còn dễ hơn chuyện giết người, mà còn là một việc làm có khá nhiều khoan khoái.
Yến Thất nói :
- Đúng y phong phóc. Nếu chúng ta giết họ thì bây giờ nhất định là không làm sao trong lòng lại có được cái khoan khoái như thế này.
Vương Động nói :
- Nhưng chúng ta thả họ đi rồi, nếu họ lại đi hại người khác thì chuyện không khoan khoái chút nào cả.
Quách Đại Lộ nói thật lớn :
- Nhất định không bao giờ có chuện như thế. Tôi xem họ không phải hoàn toàn là hạng người xấu. Cho dầu trước đây họ làm nhiều chuyện không tốt nhưng từ đây về sau chắc chắn họ sẽ có nhiều hối cải.
Và hắn thấp giọng :
- Nhưng cho dầu họ có quả thật là người xấu đi nữa, bây giờ họ nghe, họ thấy thái độ của mình như thế thì nhất định họ cũng không đi làm chuyện xấu.
Yến Thất nói :
- Nhưng anh có chắc là họ sẽ thấy việc mình làm hay không?
Vương Động nói :
- Tự nhiên họ sẽ nghe thấy chứ sao không. Cái con người ấy nói đến mười dặm cũng còn nghe thấy chứ đừng nói là gần đây.

Quách Đại Lộ cười :
- Đúng rồi, tiếng nói của tôi có lớn thật đấy. Trước đây có người bảo tiếng nói giọng... kim. Hãy chờ cho đến lúc nào rảnh rỗi, tôi sẽ hát cho ngươi nghe một vài khúc ca tuyệt diệu.
Vương Động thở ra :
- Nếu anh nhất định hát thì tốt hơn hết là hãy chờ tôi ngủ rồi hẳn hát.
Hắn rút đầu vào mền và nói :
- Chỉ cần tôi nhắm mắt lại rồi thì cho anh rống cái giọng gà cồ rên suốt ngày suốt đêm thì tôi cũng chẳng bao giờ thức dậy...
Bọn Quách Đại Lộ, Vương Động, Yến Thất, người này bảo người kia là quái vật, có lẽ đều đúng cả, vì họ đúng là những nhân vật dị hợm vô cùng, chỉ có mấy chuyện xảy ra cũng đủ chứng tỏ cái tâm tính đặc biệt của họ.
Có lúc nhìn qua hành động, người ta thấy họ đúng là bậc anh hùng quân tử nhưng có lúc lại cũng y như một bọn ngông cuồng.
Họ thường làm đúng nhưng cũng thường làm sai.
Nhưng cho dầu thế nào thì hành động của họ cũng không đến đổi làm cho “khắp đồi xương trắng phơi lổn ngổn, dưới bầu trời hơi gió máu tanh”

Trong mỗi tháng, thường là Yến Thất đi ra ngoài ít nhất là ba lần.
Không ai biết hắn đi đâu mà cũng không biết hắn làm công việc gì.
Mỗi lần đi như thế, khi về hắn đều có mang theo nhiều món lạ.
Hoặc vài đôi vớ mới, hoặc vài chiếc khăn tay có thêu hoa, cũng có khi là một miếng thịt quay thật to, hoặc một bình rượu nếp. Cũng có lúc hắn mang về vật sống như mèo, chim hoặc cá tôm.
Nhưng nhất định không lần nào hắn mang về vật kỳ quái như lần này.
Lần này hắn mang về một người.
Hắn tên là Lâm Thái Bình.
Hắn là nhân vật thứ tư. Hắn có cái tên nghe có vẻ thái bình lắm nhưng thật sự thì từ khi bắt đầu có hắn thì bọn người trong Phú Quý sơn trang cũng bắt đầu sống những chuỗi ngày không có một chút... thái bình.

Có một số người rất thích mùa đông. Bởi vì những ngày vào đông có

thể ngắm tuyết, vịnh mai và uống những chung rượu ấm. Bởi những cái thích thú ấy, những mùa khác đều không có được.
Nhất là sau khi uống vài ba chung rượu ấm rồi là đánh một giấc thì quả thật trừ những ngày đông ra thì không có vào những mùa nào khác.
Những người thích mùa đông tự nhiên không thể là những người nghèo.
Vì mùa đông là cái mùa khốn khổ nhất cho những người nghèo khó.
Tất cả những người nghèo, ai cũng đều mong cho mùa đông đến thật muộn và qua thật nhanh, nếu có thể thì đừng bao giờ có mùa đông cũng được.
Chỉ có điều rất tiếc là mùa đông lại đến với những người nghèo quá sớm. Vì thiếu ăn thiếu mặc, thiếu cả những phương tiện tối thiểu để sinh nhai, cho nên mùa đông còn ở đằng xa mà hơi lạnh đã đụng vào họ trước.

Bây giờ đã đến mùa đông.
Tiền viện của Phú Quý sơn trang cũng như những nơi khác, tuyết đã phủ một màu trắng xóa.
Tự nhiên là dầu cho trong nhà không một ai có đủ hứng thưởng hoa thì bên ngoài những cành mai cũng cứ từ từ hé nụ.
Nhưng nếu một con người nào quanh năm vẫn cứ mặc độc một chiếc áo của mùa xuân, hàng ngày không có đủ thức ăn để cho vào đầy bao tử, thì cái mong mỏi của họ nhất định không phải là tuyết trắng với mai vàng.
Quách Đại Lộ nhìn tuyết và mai ở bên ngoài, hắn lẩm bẩm :
- Giá những cành mai ấy biến thành những chùm tiêu thì có lẽ còn hay hơn nhiều.
Vương Động hỏi :
- Hay hơn ở cái chỗ nào?
Quách Đại Lộ nói :
- Anh nhìn xem, lớp tuyết giống y như là lớp bột mì, giá như những chùm mai ấy là những chùm tiêu thì có phải là mình được một bữa ăn nóng sốt hay không?
Vương Động thở ra :
- Anh quả là một kẻ tục tằn. Giá như Lâm Phủ mà nghe thấy lời anh nói thì chắc có lẽ sẽ tức là chết thêm lần nữa.
Quách Đại Lộ nói :

- Lâm Phủ là ai?
Vương Động cau mặt :
- Ngay cả Lâm Phủ mà anh cũng chưa từng nghe nói nữa à?
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Chưa. Tôi chỉ nghe nói đến Nhục Phủ mà thôi. Bất luận là Tra Phủ, Ngưu Phủ hay Lộc Phủ gì thì cũng có thể làm thức nhắm đưa cay tuyệt diệu.
Vương Động nói :
- Lâm Phủ tức là Lâm Quân Phục, cũng gọi là Lâm Hòa Tịnh. Ông ta là một vị ẩn sĩ đời nhà Tống, ông ẩn cư tại Tây Hồ. Nghe nói có đến hơn hai mươi năm không hề bước chân xuống núi, ngoài việc trồng mai, nuôi hạc ra, ông ta không làm một chuyện gì khác nữa. Ông ta thường lấy câu "Mai thê hạc tử" để chỉ ý chí của mình. Chính trong bài "Vịnh Tuyết Thi"; của ông ta có câu :
"Sơ ảnh hoành tà thủy thanh tiên
Ám hương phù động nguyệt hoàng hôn"
Nó được tuyền tụng mãi trong đời.
Quách Đại Lộ gật gật đầu :
- Cứ như thế thì Lâm Phủ tiên sinh quả là bậc cao nhân.
- Phải nói là cực cao mới đúng.
- Nhưng nếu cái bao tử của ông ta mà trống rỗng như chúng ta bây giờ thì không biết là ông ta có còn cao được nữa hay không nhỉ?
Vương Động ngẩm nghĩ hồi lâu rồi bỗng bật cười :
- Đến cái mức mà như anh bây giờ thì có lẽ ông ta còn... tục hơn anh nữa cũng không chừng.
Quách Đại Lộ cũng bật cười.
Hắn đồng thời cũng phát hiện ra rằng bất cứ một con người nào, dầu lạnh dầu đói đến đâu, nhưng nếu cười được một cái thì cũng nghe nhiều khoan khoái.
Ngay lúc ấy Vương Động vụt tung mền ngồi dậy nói lớn :
- Nói đến Lâm Hòa Tịnh, tôi chợt thấy có chuyện hay.
Có thể làm cho Vương Động tung mền ngồi dậy trong lúc này thì quả là chuyện thế gian hy hữu...
Quách Đại Lộ không thể làm thinh :
- Anh nghĩ tới chuyện gì thế? Chẳng lẽ lại cũng muốn... lấy mai làm vợ?
- Còn hơn là lấy mai làm vợ nữa, đó là rượu...
Quách Đại Lộ thiếu điều nhảy dựng lên :
- Rượu? Ở đâu có rượu?
- Ở dưới gốc mai.

Quách Đại Lộ cười nhăn nhó :
- Lấy mai làm vợ là đã điên quá mức rồi, thế nhưng bây giờ tôi không ngờ lại có người điên hơn thế nữa.
- Thế nhưng dưới gốc mai quả có chôn một ché rượu. Ché rượu ấy tôi chôn hơn mười năm về trước. Năm đó tôi vừa nghe chuyện Lâm Hòa Tịnh nên cũng đâm ra... yêu thích hoa mai. Vì thế nên mới đem một ché rượu chôn xuống gốc mai, cố ý mong cho nó nhiễm chút ít mùi hoa.
Bất luận rượu đem chôn ở nơi nào, nếu đã quá mười năm thì cho dầu không có hoa, rượu ấy vẫn có một mùi thơm ngào ngạt.
Quách Đại Lộ gõ gõ cho rớt mớ đất bám trên miệng ché, hắn nhắm mắt hít một hơi dài, nuốt nước bọt thở ra :
- Đây không phải là hơi hương mà quả đúng là hơi... tiên.
Vương Động cười :
- Bây giờ thì anh nên cám ơn Lâm tiên sinh đi. Nếu không có ông ấy thì tôi không bao giờ chôn ché rượu này và cũng không nhớ đến ché rượu đã chôn hồi hơn mười năm về trước.
Quách Đại Lộ bây giờ thì không có giờ rảnh đâu mà để mà nói chuyện. Lúc có rượu để cho hắn uống thì miệng hắn nhất định không bao giờ làm chuyện khác.
Hắn bưng nguyên ché rượu đang sửa soạn kê vào miệng...
Vương Động đưa tay kéo lại :
- Khoan, hãy đợi một chút.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Đợi cái gì?
- Yến Thất đã đi hai ngày rồi, đợi cho hắn về đến đây, ít nhất mình cũng nên đợi hắn một chút.
- Đợi hắn về không chừng bọn mình đã chết cứng vì lạnh đấy.
Nhưng thật ra thì hắn không phải đợi lâu.
Tiếng nói của Yến Thất đã vọng ở bên ngoài.
- Cứng mình mà chết thì càng tốt, ché rượu ấy để một mình tôi uống.
Vương Động cười :
- Cái tên ấy chẳng những cái lỗ tai thật mỏng mà mũi của hắn cũng không dầy.
Ta cứ nói thoáng trong hơi gió là hắn biết ngay.
Quách Đại Lộ bật cười :
- Nhưng không biết cái tên có lỗ mũi ấy mang cái thứ gì về đó nhỉ, nếu có một con gà để mình đưa cay thì có lẽ thật hay.
Yến Thất cười :
- Món đưa cay thì không có, chỉ có thêm người để đưa rượu mà

thôi...

Lâm Thái Bình quả đúng là tay rượu cừ khôi.
Nhưng bất cứ ai mới nhìn qua cũng không thể tin rằng hắn là con người có tửu lượng khá cao như thế.
Quách Đại Lộ mới thấy hắn càng lại không tin hơn ai hết.
Hắn có một dáng vóc y như con gái. Hắn là một con người vừa đẹp vừa trắng, mảnh khảnh. Nếu bảo Yến Thất giống con gái thì phải nói Lâm Thái Bình là gái giả nam trang.
Miệng hắn rất nhỏ, nếu dùng mỹ từ "hoa anh đào" để chỉ chiếc miệng của hắn thì cũng không ngoa chút nào.
Lúc Quách Đại Lộ lần đầu nhìn hắn thì miệng hắn ngậm lại, môi hắn tái xanh, gần như là cần phải dùng chiếc đũa nạy miệng hắn ra mới có thể đổ rượu vào.
Hắn đã bị lạnh cóng, lạnh đến mức có thể chết luôn.
Và cơn đói đã làm cho hơi thở của hắn còn như sợi chỉ mong manh.
Quách Đại Lộ thật không tưởng tượng rằng trong đời lại có kẻ còn đói hơn mình như thế. Hắn cười hỏi Yến Thất :
- Con người này, anh mang từ đâu về thế?
Yến Thất đáp :
- Ở dọc đường.
Quách Đại Lộ thở ra :
- Lần thứ nhất anh mang về một con mèo, lần thứ hai anh mang về một con chó.
Bây giờ thì anh lại kiếm được con... người, như thế thì lần sau anh sẽ mang về một đống dã nhân?
Vương Động cười :
- Tốt nhất là một con khỉ cái để có thể cáp với anh cho thành cặp.
Quách Đại Lộ không giận mà lại cười khì :
- Được khỉ cái thì tốt biết bao, vì tôi sẽ có người để gọi là Vương đại tẩu.
Yến Thất không thèm nghe những lời xỏ qua xỏ lại của họ, hắn đi tìm một cái chén, cạy miệng đổ rượu cho Lâm Thái Bình.
Uống đến chén thứ hai thì da mặt của Lâm Thái Bình bắt đầu có máu, thế nhưng mắt hắn vẫn nhắm nghiền.
Mắt hắn nhắm nhưng tay hắn bắt đầu hoạt động. Hắn bưng chén rượu uống cạn một hơi rồi lên tiếng :
- Đúng là Trúc Diệp Thanh, thứ Trúc Diệp Thanh đã chôn ngót ba

mươi năm.
Hắn nói một cách thản nhiên, nói như người đang nhấp nháp phê bình trong cơn tửu hậu. Hắn không lộ một vẻ gì để chứng tỏ rằng cách đó mấy phút, hắn là tên gần chết đói.
Vương Động cười.
Quách Đại Lộ cũng cười.
Chỉ bằng một câu nói với thái độ như thế, họ đã coi Lâm Thái Bình là bằng hữu.
Quách Đại Lộ gật gù :
- Không ngờ vị bằng hữu này là tay sành rượu.
Lâm Thái Bình mở mắt, hắn nhìn cái chén trên tay Yến Thất và khẽ cau mày :
- Các vị dùng cái chén như thế này để uống rượu đấy à?
Giọng nói của hắn y như thấy một người dùng lỗ mũi để... ăn cơm và dùng hai chân cầm... đũa.
Đúng là một cách nói cực kỳ kinh ngạc.
Quách Đại Lộ nói :
- Nếu không dùng chén ấy thì dùng cái gì bây giờ?
Lâm Thái Bình lắc đầu :
- Uống Trúc Diệp Thanh thì phải dùng chén ngọc, chứ nếu dùng cái chén như thế này thì thật là làm hư cả rượu rồi.
Quách Đại Lộ cười :
- Tôi thấy anh nên nhắm mắt lại mà uống, vì nếu không nhìn thì chén ngọc hay chén đá gì thì cũng thế thôi.
Lâm Thái Bình gật gù :
- Cũng có thể đúng... nhưng tôi chẳng thà bưng ché còn hơn.
Ché rượu đang đặt trước mặt hắn và quả thật hắn bưng lên.
Quách Đại Lộ ngồi nhìn ché rượu chỏng lên thật nhanh, hắn nhìn gần như đứng tròng con mắt.
Cho đến khi gần nửa ché rượu chạy vào bụng rồi, Lâm Thái Bình mới đặt xuống và đưa ống tay áo quẹt ngang miệng :
- Ngon! Rượu này quả thật là ngon. Thức đưa cay đâu nhỉ?
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Thức nhắm ư?
Lâm Thái Bình hỏi lại :
- Chứ các vị uống rượu khan như thế này à?
- Như thế thì anh chẳng hiểu gì cả. Người sành rượu thì đâu có cần thức nhấm.
Lâm Thái Bình ngẫm nghĩ rồi gật đầu :
- Đúng. Câu nói đó đúng.

Hắn lại ngẩng đầu lên, tự nhiên là hắn chỏng luôn ché rượu.
Uống một hơi cạn luôn số rượu còn lại hơn nửa ché, tuy là chuyện cũng thường xảy ra, nhưng Trúc Diệp Thanh mà lại là thứ đã chôn mười mấy năm trời thì đúng là thứ dịu ngọt mà lại mạnh kinh hồn. Tuy chỉ hơn nửa ché nhưng so với rượu thường thì nó mạnh gấp bốn lần.
Lâm Thái Bình uống cạn mà mặt không đổi sắc, hắn nói :
- Thứ này chắc còn nữa chứ?
Quách Đại Lộ gượng cười :
- Xin lỗi, nửa ché rượu ấy chẳng những là toàn bộ lương thực của ba anh em chúng tôi trong ngày hôm nay mà cũng là toàn bộ tài sản của chúng tôi còn lại.
Lâm Thái Bình trố mắt :
- Ủa, các vị chỉ uống rượu chứ không ăn cơm à?
Quách Đại Lộ thản nhiên :
- Ít, rất là ít ăn.
Lâm Thái Bình thở ra :
- Xem chừng các vị đúng là... tửu quỷ. Các vị nên biết chỉ uống khan như thế này rất có hại cho bao tử, thỉnh thoảng mình cũng cần ăn.
Hắn nói như một người có nhiều kinh nghiệm trong nghề và hắn chống tay uốn mình nhìn quanh bốn phía :
- Các vị ngủ trên chiếc giường này đấy à?
Vương Động gật đầu nhưng không nói.
Lâm Thái Bình tỏ vẻ ngạc nhiên :
- Chiếc giường ấy mà ngủ được sao?
Hắn hỏi và hắn cau mày, dáng cách của hắn như bảo chiếc giường đó là chiếc sạp để bày thức ăn trong nhà bếp.
Vương Động nói :
- Đúng, nó không được đẹp mắt nhưng dầu sao nó vẫn hơn là nằm ngủ ở ngoài đường.
Suy nghĩ một giây, Lâm Thái Bình bật cười :
- Cũng có lý, các vị nói chuyện luôn có cái lý... gàn gàn, có lẽ tôi phải kết giao bằng hữu với các ngươi mới được.
Vương Động nói :
- Cám ơn... cám ơn... không dám... không dám...
Lâm Thái Bình nói :
- Bây giờ thì tôi cần phải ngủ, thói quen của tôi là trong lúc ngủ không thích có người quấy rầy, cho nên tôi thấy các vị nên di chỗ khác chơi là ổn nhất.
Hắn ngáp dài và nhảy phóc lên giường, ngả lưng nhắm mắt.

Hắn vừa nhắm mắt là đã thở đều đều...
Quách Đại Lộ nhìn Vương Động nhăn nhó :
- Xem chừng hắn chẳng những hơn anh về tửu lượng mà luôn cả cái ngủ hắn cũng xếp xòng luôn.
Nhìn ché rượu không, Yến Thất sững sờ lẩm nhẩm :
- Không biết tôi mang về đây một con người hay một con... trâu nhỉ?
Quách Đại Lộ nhếch môi :
- Trâu cũng chưa chắc uống hết hơn nửa ché rượu như thế.
Yến Thất trừng mắt :
- Thế mà tại sao anh không ngăn lại, bảo hắn đừng có uống nhiều như thế?
- Cho dẫu là tên mạt rệp nhưng tôi cũng không thể có cái thái độ tiểu khí như thế ấy được.
Vương Động vụt hỏi :
- Ta cảm thấy tên Lâm Thái Bình này kể ra cũng có thể kết bạn đấy.
Yến Thất nhướng mắt :
- Sao?
Vương Động nói :
- Cái mạng của hắn là do anh cứu về, lại uống sạch của mình hết nửa ché rượu, chiếm cứ luôn chiếc giường của ta, thế nhưng hắn chẳng những không nói một lời cảm tạ mà lại còn cao giọng bảo rằng rất có thể nên kết bạn với bọn mình. Như vậy là hắn đã làm nở mặt cho mình đấy.
Hắn cười nói tiếp :
- Biết người biết ta, con người như thế ngươi nghĩ có thể tìm được tên thứ hai không nào?

Hồi 3
Một cô gái đẹp

Như thế là Lâm Thái Bình ở lại Phú Quý sơn trang.
Bắt đầu từ đó, chẳng những trong giang hồ cứ nói tới Phú Quý sơn trang là người ta không chỉ đề cập đến một tòa trang viện đồ sộ gần bên bãi tha ma, người ta không chỉ kể rằng tòa trang viện ấy nơi bếp không bao giờ có khói mà trong giang hồ, cứ hễ nói đến Phú Quý sơn trang là người ta nói đến một tập thể, một tập thể gồm bốn người ở trong tòa trang viện rộng lớn nhưng... trống ruột.

Cái đó cũng chưa phải là chuyện chính. Cái đáng nói hơn hết là tuy nhà trống ruột, người cũng trống ruột theo nhưng họ sống thật là vui vẻ, gần như trên thế gian này không còn ai lạc thú hơn nữa.
Hình như trong tình bằng hữu của họ có một sự giao kết... bất thành văn, sự giao kết đó là không ai buồn hỏi tới thân thế của ai, không cần biết lai lịch của ai, không cần biết họ từ đâu đến, dĩ vãng và tương lai của họ cũng không nghe bàn tới, không nghe ai động đến. Cho dù tửu hứng đến đâu, họ cũng chỉ bàn chuyện trời trăng mây nước chứ không khi nào họ hé miệng nói về bản thân của họ bao giờ.
Nhưng từ khi buổi chiều mà Yến Thất mang Lâm Thái Bình về đến thì Quách Đại Lộ bỗng đâm ra phá lệ.
Đêm hôm đó tuyết bắt đầu tan bớt.
Lâm Thái Bình vẫn còn ngủ ngáy khò khò.
Tự nhiên là Vương Động cũng không để cho mình yếu hơn hắn về phương diện đó.
Quách Đại Lộ kéo Yến Thất ra ngoái núi đi săn.
Đi săn của họ có nghĩa là đi kiếm những thức cần dùng nhất là cần dùng cho bao tử mà... khỏi tốn tiền mua, cũng như khỏi phải... đi xin.
Nhưng chuyện đó bây giờ hơi khó.
Tuyết khi mới bắt đầu tan còn lạnh hơn lúc tuyết rơi khá nhiều.
Những kẻ ăn no là đút đầu vào mền. Đó là phương pháp hay nhất để tránh cơn lạnh lẽo và đánh một giấc cho tiêu dần những thức đã đầy bao tử.
Vì thế trên đường không một bóng qua lại.
Quách Đại Lộ và Yến Thất trong hoàn cảnh đó y như là hai cái hồn ma vất vưởng.
Họ khấp khểnh chân thấp chân cao và Quách Đại Lộ cứ nhìn chầm chập xuống đế giày của Yến Thất và vụt hỏi :
- Ủa, anh đã đóng lại đế giày rồi đó à?
Yến Thất gật đầu.
Quách Đại Lộ hỏi tiếp :
- Từ lâu rồi tôi quên hỏi tại sao cặp đế giày của anh trước kia lại có được cái giá đến hai ngàn lượng bạc?
Yến Thất lại gật đầu :
- Đúng thế.
Quách Đại Lộ nhìn hắn bằng đôi mắt ngạc nhiên :
- Hình như tôi cũng chưa hỏi tại sao anh lại bị... chết đến bảy lần?
Yến Thất gật đầu luôn :
- Đúng thế, quả thật là anh chưa hỏi.

Quách Đại Lộ tiếp nhay :
- Giá như tôi hỏi thì anh có bằng lòng nói ra không?
Yến Thất nói bằng một giọng lờ đờ :
- Cũng có thể... nhưng tôi biết nhất định là anh không bao giờ hỏi, bởi vì từ lâu rồi tôi cũng không hề hỏi qua anh một điều gì.
Quách Đại Lộ ngẩng mặt lên, cắn môi thật chặt...
Yến Thất vụt hỏi :
- Anh xem Lâm Thái Bình là con người như thế nào?
Quách Đại Lộ vẫn cứ hất mặt :
- Không biết mà cũng không muốn hỏi.
Yến Thất cười :
- Tự nhiên là chúng ta không bao giờ hỏi hắn nhưng tự mình thử đoán thì cũng có quan hệ gì.
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi cũng làm biếng đoán.
Yến Thất thở ra :
- Nhưng tôi đã đoán ra một điểm, có lẽ vì một khi mà con người bụng trống hơn cái trống thì rất hay suy nghĩ này nọ.
Làm thinh một lúc lâu, cuối cùng không dằn được nữa, Quách Đại Lộ hỏi :
- Anh đã đoán được cái gì?
Yến Thất nói :
- Tôi đoán là hắn nhất định là con nhà khá giả, chính vì thế mà hắn có một dáng điệu kiêu kỳ.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Con nhà khá giả thì tại sao lại gần chết đói trên đường?
- Cũng có thể hắn vì một chuyện gì đó nên đã bỏ nhà mà đi. Hắn ăn mặc thật là đơn giản mong manh chứng tỏ hắn đã từ trong khung cảnh ấm áp mà ra. Trên mình hắn không có lấy một món gì chứng tỏ hắn ra đi rất vội vàng, không chừng là trốn đi cũng nên.
Quách Đại Lộ trề trề môi :
- Thật không ngờ anh mà cũng để ý cẩn thận như thế ấy...
Yến Thất cười :
- Một con người vừa đói vừa lạnh trong tiết đông như thế này thì nhất định không làm sao chịu đựng lâu cho được.
Quách Đại Lộ thở ra :
- Nhiều nhất cũng chỉ vài ba ngày là cùng.
- Nếu anh chỉ có thể chịu đựng được vài ba ngày thì hắn chỉ có thể chịu nổi chừng nửa ngày thôi.
Quách Đại Lộ cười :

- Đúng, vì tôi đã quen rồi, còn hắn là một tên công tử quren sung sướng.
- Trong không khí như thế này, bất cứ ai cũng không thể trong nửa ngày mà có thể đi đâu xa được.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Có phải anh muốn nói nhà hắn ở gần đây lắm phải không?
Yến Thất gật đầu...
Quách Đại Lộ hỏi tiếp :
- Nhưng gần đây đâu có một phú gia nào?
Yến Thất lại gật đầu :
- Không có được mấy nhà, nhất là hàng võ lâm thế gia thì lại càng không có.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Sao lại đến cập đến võ lâm thế gia? Chẳng lẽ con người ốm yếu như hắn mà lại cũng biết võ nữa à?
- Chẳng những biết võ mà còn cao nữa là khác.
- Sao anh biết được?
Yến Thất không trả lời mà lại nói :
- Tôi biết, tôi đã nhìn ra.
Không để cho Quách Đại Lộ hỏi thêm, hắn nói luôn :
- Cứ theo tôi biết thì gần đây nói về võ lâm thế gia thì chỉ có hai nhà.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Có một nhà họ Lâm phải không?
Yến Thất lắc đầu :
- Không, không có nhà nào họ Lâm cả. Lâm Thái Bình cũng không nhất thiết là họ Lâm vì nếu hắn là một người trốn đi khỏi nhà thì tại sao lại có thể nói tên thật của mình.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Anh biết hai nhà nào?
Yến Thất nói :
- Nhà họ Hùng, trang chủ là Đào Lý Mãn Thiên Hùng Thụ Nhân. Ông ta là chủ nhân của một đại võ đường. Tuy hắn xưng là Đào Lý Mãn Thiên nhưng trái lại hắn là một con người cô độc, không có vợ có con gì cả.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Còn nhà thứ hai?
Yến Thất nói :
- Nhà thứ hai họ Mai, nhà này tuy có một trai một gái nhưng người con trai là Thạch Nhân Mai Nhữ Giáp thì đã thành danh trong chốn giang hồ đã lâu rồi, nhất định không phải trong lứa tuổi của Lâm Thái

Bình, nhất định phải lớn hơn nhiều.
- Tại sao hắn lại chọn danh hiệu là Thạch Nhân?
- Cứ theo người ta nói thì nhà họ Mai này võ công cao lắm, tất cả vũ khí hay ám khí gì cũng đều chế tạo toàn bằng đá. Vì thế thân phụ của hắn có ngoại hiệu là Thạch Thần, còn hắn thì gọi là Thạch Nhân.
Quách Đại Lộ cười :
- Như thế thì sau này hắn sinh con phải chọn danh hiệu làm sao? Có nên gọi là Thạch Cẩu không?

Đây là một trái núi vắng tênh.
Đường đi vừa hẹp vừa cong mà lại còn nghiêng nghiêng bờ dốc. Hai bên đường nhà cửa thưa thớt tầm thường. Bây giờ tuy mới chừng canh một nhưng nhà nhà đều đóng cửa tắt đèn. Những hiệu buôn cũng đã gài then cẩn thận. Những nhà này tuy cũng còn ánh đèn hắt ra từ cửa sổ nhưng ánh đèn cũng thật lờ mờ.
Quách Đại Lộ nhìn Yến Thất thở ra :
- Quả đúng là một vùng đất khô cằn, số người sinh sống nơi đây thật lâu nhưng càng ngày hình như càng túng quẫn, hình như càng ngày họ càng lười biếng thêm lên.
- Anh lầm rồi, ta thì rất thích nơi này.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Sao?
- Bất cứ ở địa phương nào tôi cũng cứ thấy ồn ào, khó chịu, chỉ có nơi đây mới cảm thấy được thong dong tự tại, cảm thấy không có gì ràng buộc.
- Bởi vì những con người ở đây nghèo rớt mồng tơi, tự mình lo liệu cho mình còn chẳng xong thì họ lấy đâu ra thì giờ là nghĩ đến chuyện của người khác.
- Anh lại lầm rồi, nơi đây không phải nghèo như anh tưởng vậy đâu.
Quách Đại Lộ cười :
- So với bọn mình thì họ nghèo thật nhưng...
Yến Thất ngắt ngang :
- Anh thấy họ nghèo là tại vì họ không muốn phô trương, chẳng hạn cái lão chủ hiệu mà Vương Động có biết mặt, lão ta không những là hạng khá giả mà lại còn là tay có thớ lắm đó nghe.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Có thớ là có làm sao?
- Theo tôi thấy thì con người ấy nếu trước kia không phải là tay cướp

lừng danh thì nhất định cũng phải là nhân vật danh vọng trên võ lâm. Có thể là tránh thù tránh họa hay vì chán ghét cảnh tranh phân nên mới về đây dựng quán mai danh ẩn tích.
Hắn ngần ngừ rồi nói tiếp :
- Với dáng cách của lão ta thì ở đây có rất nhiều người như thế, sao này nếu tôi mà có ý từ biệt giang hồ thì chắc ta cũng sẽ về đây.
Quách Đại Lộ cau mày :
- Cứ theo anh nói thì nơi đây là chỗ... ngọa hổ tàng long?
Yến Thất gật đầu :
- Đúng như thế.
Quách Đại Lộ làm ra vẻ ngơ ngơ :
- Thế tại sao tôi lại không nhìn thấy ra?
Yến Thất cười :
- Một con người nếu đã chết qua bảy lần thì tự nhiên cái nhìn sẽ hơn người thường nhiều lắm.
Quách Đại Lộ nói :
- Thế nhưng anh vẫn không nhìn ra lai lịch của Lâm Thái Bình. Hắn đã không phải là con nhà họ Mai mà cũng không phải là giòng dõi của họ Yến. Ngươi nói lòng vòng suốt ngày cũng vẫn đi vào ngõ cụt.
Trầm ngâm một hồi, Yến Thất vụt nói :
- Anh có nghe nói đến Lục Thượng Long Vương không?
Quách Đại Lộ cười :
- Cái tên ấy chỉ có những người mang bệnh điếc từ khi mới sinh ra mới không nghe nói đến, chứ còn tôi tuy là quê mùa thô lậu nhưng tai ta vẫn nghe thấy.
- Nghe nói Lục Thượng Long Vương có một tòa trang viện ở trong vùng phụ cận này thì phải... - Chẳng lẽ anh hồ nghi Lâm Thái Bình là con của Lục Thượng Long Vương?
Yến Thất gật gù :
- Rất có thể như thế lắm chứ.
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Không có thể, tuyệt đối không có thể.
- Tại làm sao?
- Trong giang hồ ai ai cũng biết rằng Lục Thượng Long Vương là một hảo hán ngang tàng, đâu có lý lại sinh ra một đứa con trai như y là con gái như thế chứ.
Yến Thất bỉu môi :
- Một con người có phải là “ngang tàng nhất trượng phu” hay không thì nhất định là không thể phán đoán bằng vóc dáng bên ngoài.
Quách Đại Lộ háy mắt cười :

- Đồng ý, nhưng...
Hắn nói chưa dứt câu bỗng im lặng, hai mắt hắn nhìn tới phía trước, sững sờ...

Trên đường vốn từ lâu không một bóng người, thế mà bây giờ chợt có một dáng đi tha thướt...
Đôi mắt Quách Đại Lộ gần như đứng tròng cũng vì nguyên nhân ấy mà ra.
Tự nhiên là có thể làm cho Quách Đại Lộ nhìn đến sững sờ thì nhất định phải là một cô gái, nói rõ hơn là một cô gái đẹp.
Cô gái này không thể nói là một tiếng đẹp suông mà phải nói là rất đẹp.
Tuy nàng chỉ mặc một bộ y phục tầm thường nhưng con người của nàng có thể nói là bất luận thứ y phục nào, cho dù hèn kém đến đâu, khi được khoát vào thân vóc đó cũng đều biến thành đẹp đẽ.
Đối với Quách Đại Lộ, con người đã từng thấy nhiều cô gái đẹp nhưng đối với cô gái này, phải nói là hắn chưa được thấy bao giờ.
Tay nàng xách một cái giỏ mây. Cái giỏ này bất luận vào tay của một người nào, cho dù là bẩm sinh tự nhiên cách mấy đi nữa, nhất định cũng trở nên vướng vấp vì cái giỏ kè kè ấy.
Nhưng với cô gái này thì khác. Phong thái của nàng chẳng những không bị giảm bởi cái giỏ mà lại còn có vẻ đẹp hơn lên. Không biết thực tế là như thế hay là tại con mắt méo mó của chàng họ Quách.
Cũng có thể một khi con người đã đẽp thì họ có làm chuyện gì đi nữa thì dáng cách của họ cứ đẹp chứ không hề bị giảm. Chẳng hạn một cô gái vận áo vải thô, đầu đội một cái thúng, tay xách một xách nặng trĩu. Dáng cách đó nhất định sẽ làm cho cô ta không thể nào dễ coi cho được, nhưng nếu là một cô gái đẹp thì những thứ trở ngại đó cũng không ăn nhằm gì cả.
Quách Đại Lộ bất giác nhìn cô gái xách cái giỏ sững sờ hơn.
Hắn cảm thấy mơ hồ rằng cái dáng xách giỏ đó càng làm cho cô ta đẹp hơn nhiều nữa...
Cô gái vốn không chú ý đến bọn Yến Thất nhưng bỗng bắt gặp cái nhìn “rớt tròng con mắt” của Quách Đại Lộ, cô ta chợt nhoẻn miệng cười.
Cái cười nửa miệng của cô gái làm cho tim của Quách Đại Lộ đập thình thịch, cho đến khi cô gái quẹo qua khúc quanh mà hắn vẫn còn ngơ ngơ ngác ngác...

Thật lâu sau hắn mới hoàn hồn :
- Xem chừng địa phương này quả đúng là... ngọa hổ tàng long.
Yến Thất cười :
- Cho đến khi anh phát hiện ra thì ta e rằng tàng long lại biến thành tàng phượng.
Quách Đại Lộ vỗ tay :
- Đúng, thật là đúng. Người ta thường nói người đẹp thi làm cái gì cũng đẹp, câu nói này thậ? là chí lý...
Hắn ưỡn ưỡn ngực và hỏi Yến Thất :
- Sao, anh thấy tôi cũng khá khá trai đấy chứ?
Yến Thất nhìn hắn từ đầu đến chân rồi gật gù :
- Kha khá, kha khá, con ngươi cao cao mảnh khảnh, con mắt to to, nụ cười thật tươi và có điểm ít nhiều nét man di rừng rú...
Quách Đại Lộ hỏi dồn :
- Nếu anh là nữ nhân thì liệu anh có khoái ta không?
Yến Thất rùn vai :
- Có thể...
Quách Đại Lộ chợt nhận ra nụ cười của Yến Thất và hắn lại sững sờ...
Nụ cười của Yến Thất chẳng những thật tươi mà lại còn quá giống nụ cười của một cô gái đẹp. Hắn nhìn sững một lúc rồi cũng bật cười :
- Nếu anh mà là nữ nhân thì trên thế gian này chắc không một nam nhân nào chịu nổi...
Yến Thất nhướng mắt :
- Người đàn bà nào mà chịu nổi anh chắc cũng không đếm được là bao.
Quách Đại Lộ mở mắt tròn xoe :
- Tại làm sao vậy? Vừa rồi anh đã bảo rằng tôi là một kẻ kha khá kia mà.
Yến Thất làm giọng nghiêm nghị :
- Khá thì có khá nhưng hiềm vì anh vừa ở dơ lại vừa làm biếng. Loại người mà nữ nhân thích thì chắc trong đó không có bóng của anh đâu.
Quách Đại Lộ cười :
- Đó chẳng qua tại vì anh không phải là nữ nhân. Thật sự thì nữ nhân rất thích cái mẫu người như tôi, người như tôi thì mới đúng là bản sắc của kẻ nam nhi.
Yến Thất há miệng làm dáng cách như người muốn ói :
- Anh cho rằng cô gái vừa rồi đã khoái anh rồi đấy à?

Quách Đại Lộ lại ưỡn ngực :
- Tự nhiên, anh không thấy nụ cười của cô ta đối với tôi à?
Yến Thất nói :
- Cười cũng có năm bảy cách cười. Khi thấy một con người có đôi mắt si mê cũng có thể cười. Khi thấy một anh chàng đần độn như Trư Bát Giới thì cũng có thể cười...
Quách Đại Lộ nổi tự ái :
- Anh cho rằng ta giống...
Hắn vụt nghe cơn giận của mình hạ xuống nghe cái ọt, vì hắn vừa nhận ra cô gái hồi nãy đã quay trở lại khúc quanh...
Cái giỏ khi nãy vốn là cái giỏ không, bây giờ đã đầy ắp, vì thế cho nên coi bộ nàng hơi cán đáng. Trên đường tuyết tan thành nước làm cho đất lầy nhầy và nàng bỗng trượt chân...
Cái giỏ từ trong tay nàng văng ra...
Cũng may là nàng gặp Quách Đại Lộ và Yến Thất.
Yến Thất phản ứng thật nhanh mà Quách Đại Lộ cũng không chậm. Chân của cô gái vừa tượt thì cả hai cùng lao tới. Cái giỏ chưa văng xuống đất thì bàn tay của Yến Thất đã bắt gọn gàng, cô gái mới trượt chân thì Quách Đại Lộ cũng đã nhẹ nhàng hứng đỡ.
Nàng thở dốc một hơi dài rồi mới định thần lại được và bây giờ mới chợt nhận ra mình đang dựa trên một người đàn ông xa lạ, hai má nàng vụt đỏ bừng.
Tim của Quách Đại Lộ càng đập liên hồi, hắn lấp ba lấp bấp :
- Cô... cô nương không sao đấy chứ?
Cô gái thẹn quá cúi đầu :
- Thật tôi... không biết phải làm sao để tạ ơn các vị...
Yến Thất chợt thấy trong giỏ toàn là thức ăn, nào là gà nướng, nào là thịt bò, lại còn cả mấy ổ bánh nướng vàng tươi...
Hắn nói thầm trong bụng :
“Nếu muốn tạ ơn thì không gì xứng đáng bằng biếu cho bọn này một mớ...”
Nhưng khi nhìn thấy dáng cách ân cần trịnh trọng theo lối “kiến nghĩa bất vi” của Quách Đại Lộ thì hắn ngậm câm không nói. Chẳng lẽ bằng hữu đang cố... đàng hoàng như thế mà mình lại làm cho mất mặt thì...
Vả lại Quách Đại Lộ cũng đã nói :
- Không có chi, không có chi...
Cô gái ngẩng mặt lên nhìn hắn một cái rồi nói :
- Các vị quả thật là người tốt.
Miệng nàng tuy nói là các vị nhưng mắt nàng chỉ nhìn một mình

Quách Đại Lộ mà thôi. Hơi thở của Quách Đại Lộ gần như... đứt luôn. Hắn nói muốn không thành tiếng :
- Cô nương... cô nương... không nên khách sáo...
Cô gái đón lấy chiếc giỏ, nàng ngẫm nghĩ sao đó không biết, đột nhiên nàng nhoẻn miệng cười rồi cúi mặt bước đi.
Giá như hồn của Quách Đại Lộ mà còn lảng vảng đâu đây thì chính cái cười sau cùng của nàng đã làm bay tuốt lên chín tầng mây và có lẽ sẽ không bao giờ trở lại.
Mắt hắn vẫn như hai cây đinh dóng cứng theo cô gái nhưng hồn của hắn thì y như bị người ta bỏ vào giỏ mang đi...
Yến Thất hỏi :
- Ít khi có dịp tốt như thế, sao anh không đuổi theo?
Quách Đại Lộ thở ra :
- Chẳng lẽ anh cho rằng tôi là một con quỉ háo sắc đấy à?
Yến Thất điềm đạm :
- Quỉ thì không phải nhưng có lẽ cũng không xê xích là bao.
Cô gái đã đi được khá xa, bỗng nhiên dừng chân quay đầu nhìn lại :
- Tôi mua thức nhắm nhiều quá, không biết nhị vị có vui lòng chiếu cố về nhà dùng đôi chén cho ấm không?
Lời yêu cầu thốt ra từ cửa miệng của người đẹp lại lọt vào tai của hai gã vừa đói vừa rét thì có lẽ trên thế gian này không còn thứ âm nhạc nào bằng...
Nếu có người từ chối lời mời ấy thì nếu không phải là người điên thì ít nhất cũng... khật khùng.
Yến Thất không điên mà Quách Đại Lộ cũng không khật khùng.
Miệng hắn tuy nói là :
- Ồ như thế thì sao phải, như thế sao tiện... nhưng hai chân hắn thì lại khác, hai chân đó cứ đi lại phía cô gái.
* * * * *
Anh hùng nan quá mỹ nhân quan.
Cái cửa ải... nữ nhân sao mà gai góc thế nhỉ?
Tại làm sao Quách Đại Lộ lại không hỏi coi nàng mời bọn hắn đi đến nơi nào?
Cứ theo tình hình này thì nếu cô ta có dẫn bọn hắn đi bán để lấy tiền thì chắc chắn Quách Đại Lộ cũng vẫn cứ đi theo.
* * * * *
Có người bảo: “Nữ nhân là đầu mối của tai họa.”
Có người lại bảo: “Không có nữ nhân thì bốn bề phẳng lặng, nhưng một khi có bóng dáng nữ nhân thì sóng gió nổi lên.”
Những lời nói đó tự nhiên là thoát ra từ cửa miệng của bọn nam

nhân nhưng cho dù họ có nói như thế nào thì trên mặt đất này cũng không thể thiếu nữ nhân.
Trong một trăm nam nhân thì ít nhất cũng có đến chín mươi chín người bằng lòng mất đi mười năm tuổi thọ chứ nnhất định không bằng lòng thiếu bóng dáng nữ nhân.
Đó là vấn đề thứ nhất.
Chuyện quan trọng thứ hai không kém là tiền.
Có người nói : “Tiền có thể mua thần bán thánh”
Có người nói : “Tiền là vạn ác chi nguyên.”
Nhưng cho dù ai có nói cách nào đi nữa thì cũng không ai có thể thiếu được tiền.
“Sàng đầu kim tận, tráng sĩ vô nhan...”
Một con người cho dù là tráng sĩ, cho dù hào khí ngất trời nhưng nếu túi không có tiền thì kể như dưới chân không có đất.
Dưới chân không có đất nghĩa là không còn đứng vào đâu được nữa.
Hai thứ trên là hai thứ mà khiến cho những kẻ thông minh nhất trần gian cũng trở thành đần độn.
Nó là thứ mà làm cho bằng hữu thân thiết “sống chết có nhau” có thể trở thành thứ oan gia cần tránh mặt.
Bốn con người lưu lạc giang hồ, bốn con người màn trời chiếu đất, đói rét không rời nhau nhưng nếu có một nữ nhân len vào thì y như là có một chiếc đũa xỉa vào cái chén đựng bốn cái lòng đỏ trứng gà, cho dù không muốn khuấy nhưng nhất định sự tình cũng đổi khác rồi.
* * * * *
Vương Động hình như đã thức dậy khá sớm nhưng hắn không ngồi lên. Hắn quấn tròn chiếc mền rồi bắt đầu thu chân, thu đầu lại, hắn giống như một đòn bánh tét.
Không khí cũng đành chào thua vì không làm sao có ngõ để chun vào với hắn.
Một con chuột lãng vãng đó đây. Thật sự thì nó không dám bén mãng đến gần nhưng càng lúc nó càng cảm thấy hắn y như mộ? thây ma, nó lần lần muốn bò lên đầu hắn.
Nhưng Vương Động vẫn nằm im... bất động.
Lâm Thái Bình hình như chú ý đến Vương Động khá lâu. Hắn chỉ chú ý thôi chứ không cử động, nhưng sau cùng hình như hắn không còn dằn được nữa, hắn bò lại gần đưa tay ngang mũi của Vương Động xem còn có thở hay không...
Vương Động vụt nói :
- Chưa, tôi chưa có chết đâu.

Lâm Thái Bình giật mình rút tay về :
- Con chuột nó bò lên mình như thế mà anh vẫn không đếm xỉa gì đến nó cả à?
Vương Động nói :
- Từ trước tới giờ tôi không có chơi với chuột, chỉ có mèo mới hỏi thăm đến chúng.
Lâm Thái Bình gật đầu :
- Có lý... nơi đây có lẽ nên có một con mèo.
- Nơi đây vốn có một con mèo mà Yến Thất đã mang về.
- Đâu? Con mèo ấy đâu?
Vương Động thản nhiên :
- Nó là con của một con mèo đực đi ngủ bậy với một mèo hàng xóm đẻ ra...
Lâm Thái Bình trừng trừng đôi mắt nhìn Vương Động, hắn nhìn như thế thật lâu.
Ánh trăng sáng chiếu vào cửa sổ, chiếu lên mặt hắn.
Lâm Thái Bình nhìn thấy rõ vầng trán rộng, sống mũi thật thẳng, nếu không nói là một bộ mặt tuấn tú thì cũng phải công nhận là con người có nhiều nhân cách.
Thế nhưng tại sao hắn lại luôn có vẻ khùng khùng như thế?
Lâm Thái Bình lẩm bẩm và nhìn quanh hỏi lớn :
- Còn hai người kia đâu?
Vương Động trả lời :
- Họ xuống núi đi săn.
Lâm Thái Bình nhướng mặt :
- Đi săn? Trời lạnh như thế này mà đi săn à?
Vương Động ậm ừ trong họng...
Lâm Thái Bình hỏi xong câu đó rồi chợt thấy một định lý rõ ràng: bằng hữu của một tên khật khùng thì nhất định cũng thuộc loại khật khà khật khưởng, chính vì thế họ mới đi săn trong tiết trời rét cóng như thế này.
Qua một lúc thật lâu, chợt nghe có tiếng “túc túc” văng vẳng xa gần...
Qua một phút, tiếng “túc túc” lại tiếp theo...
Vương Động lầm bầm :
- Lạ nhỉ? Bửa nay sao mà chuột kêu không giống bình thường thế cà?
Lâm Thái Bình đỏ mặt ấp úng :
- Không phải chuột mà là... là...
Vương Động hỏi :
- Chứ cái tiếng gì thế?

Hình như vừa thẹn vừa bực, Lâm Thái Bình lớn tiếng :
- Đó là tiếng bụng của tôi sôi, các anh không lẽ chẳng bao giờ ăn cơm à?
Vương Động cười :
- Lúc có cơm thì cũng có ăn nhưng nếu lúc không có cơm thì ngồi nghe bao tử kêu cũng vậy.
Lâm Thái Bình ngơ ngác...
Thật tình thì hắn không làm sao hiểu được, một con người không có cơm ăn, một con người trong cơn đói lã như thế mà vẫn còn cà rởn như thế thì quả thật lạ lùng.
Vương Động lại nói :
- Hôm nay vận khí của anh quả là khá đỏ.
Lâm Thái Bình cười gượng :
- Tôi ấy à? Vận khí của tôi mà đỏ à?
- Bữa nay tôi có linh cảm rằng chuyến đi săn này bọn họ có thu hoạch kha khá, thực vật mang về nhất định họ sẽ để cho anh ăn đến cành hông...
Không biết câu nói đã đến chỗ dứt hay chưa nhưng Vương Động ngậm miệng lại và mở tròn đôi mắt...
Quách Đại Lộ đã bước vào tới cửa.
Hắn vào khỏi cửa và bây giờ thì quả nhiên là hắn có mang vật về.
Vật hắn mang về là một thứ có thể trèo, có thể nhảy trên cành cây nhanh nhẹn hơn đi dưới đất, nó lại còn kêu khẹt khẹt.
Nó là một con khỉ.
Nếu nói trong đời da mặt của Vương Động chuyển màu tái thì nhất định là chỉ trong giờ phút này đây.
Quách Đại Lộ nhìn mặt Vương Động và cười đến phải khom lưng :
- Anh đừng sợ, đây là con khỉ đực chứ không phải là con khỉ... cái đâu.
Một giọng lanh lảnh trong vút từ phía sau lưng của Quách Đại Lộ tiếp theo :
- Bằng hữu của anh sợ khỉ cái à?
Quách Đại Lộ càng cười hơn nữa :
- Quả thật có phần hơi... sợ, trên đời này có mấy ai mà không sợ hiền... nội trợ?
Vương Động rùn vai :
- Tức cười quá, tức cười quá... trên đời lại có con người phong phú như thế thì quả đáng tức cười.
Lâm Thái Bình quả thật không hiểu đầu đuôi ất giáp ra sao mà họ lại nói chuyện tức cười như thế nhưng thật ra thì hắn cũng không muốn

hiểu.
Hắn chỉ thấy trước mặt hắn vụt sáng lên, trong gian nhà tối om vụt như có muôn ngàn ánh nến.
Bao nhiêu ánh sáng huyền diệu ấy đều tỏa ra từ một con người.
Con người đó tuy mặc y phục bằng thứ vải thô nhưng từ thứ vải rẻ tiền đó vẫn tỏa ra hào quang rực rỡ.
Người ấy trên tay xách hai cái giỏ theo chân Quách Đại Lộ bước vào.
Theo sau người ấy còn ba người nữa, một người lớn và hai đứa bé.
Hai đức bé ăn vận thật tề chỉnh, còn người lớn thì chỉ choàng một tấm da beo.
Nhưng con người ấy có thể làm cho kẻ đối diện phải nhìn thật lâu mà cũng không làm sao thấy được toàn bộ cái "phe" của họ vì ngoài ba người ấy ra thì hãy còn hai con chó, mấy cái phèn la và ba ngọn giáo dài với mấy cây côn.
Vương Động nói lẩm nhẩm :
- Tôi biết... tôi biết anh muốn thi đua với Yến Thất để thử xem ai mang về được nhiều... vật hơn ai, nhưng theo tôi thấy thì anh cũng nên chừa cho hắn đôi chút chứ sao lại bao hết một mình như thế?
Yến Thất đứng dựa bên khung cửa.
Hắn cười cười :
- Tuy thua một cách thê thảm nhưng thua mà vẫn phục, tôi đi ra mười mấy bận mà mang về không bằng một của hắn.
Quách Đại Lộ nói :
- Những bằng hữu của tôi tuy nói năng buông thả như thế chứ lòng không có xấu xa, vậy tôi xin giới thiệu cô nương là...
Cô gái, cái người đã làm cho Lâm Thái Bình thấy hào quang khi nãy vội lên tiếng :
- Xin cho tôi tự giới thiệu, tôi là Toan Mai Thang, còn đây là Phi Báo Tử, người này là đường ca của tôi, còn hai câu bé đó là biểu đệ, một là Tiểu Linh Lung, còn một là Tiểu Kim Cương...

Hồi 4
Vàng và gái

Thật sự thì không cần giới thiệu, ai cũng có thể nhận được ai là Phi Báo Tử.
Vì tên phải có điểm phù hợp với con người.

Tự nhiên, tên đó phải là người đàn ông vận áo da beo.
Hai chú bé thì gần như là song sinh. Cả hai mắt đều màu đen và to. Tóc thắt bím y như con gái và khi cười, cả hai đều có núm đồng tiền. Nhất là cả hai đều có núm đồng tiền ở bên gò má phải.
Vương Động buột miệng hỏi :
- Ai là Tiểu Linh Lung và ai là Tiểu Kim Cương?
Hai chú bé cùng nói một lượt :
- Ông đoán thử xem.
Vương Động nói :
- Đứng bên Tiểu Linh Lung là Tiểu Kim Cương, còn đứng bên Tiểu Kim Cương là Tiểu Linh Lung...
Hai đứa bé bật cười hăn hắc, một trong hai chạy lại kê miệng sát vào tai Vương Động nói nhỏ mấy câu và cười cười nói lớn hơn :
- Đó là chuyện bí mật của chúng tôi, ông đừng cho ai biết hết nhe.
Giọng cười của đứa bé thật là trong, nghe lảnh lót, đúng là giọng của một cô bé gái.
Quách Đại Lộ kéo tay một đứa bé còn lại hỏi :
- Tiểu Linh Lung là chị của... cậu à?
Đứa bé lắc đầu :
- Không phải, nó là em gái của cháu đấy.
Tiểu Linh Lung kêu ré lên :
- Ngu, đúng là... ngốc chúa. Người ta xí gạt để cho lòi tên mà không biết. Đúng là con trai bao giờ cũng là thứ đần độn không hề sai.
Tiểu Kim Cương phùng mang lớn tiếng :
- Ngươi ngu chứ ai ngu. Nếu ngươi thông minh thì tại sao ngươi ăn vận theo lối con trai chứ?
Câu trả miếng thật là đau.
Đàn bà con gái luôn xem thường đàn ông con trai nhưng trong thâm tâm lại luôn khoái được thành nam giới, đúng là thứ tật lớn.
Lâm Thái Bình cứ mở tròn đôi mắt nhìn cô gái có tên là Toan Mai Thang, mãi đến bây giờ hắn mới lên tiếng :
- Tên của các vị hình như... không thật...
- Những con người làm nghề... sơn đông mãi võ như chúng tôi, luôn cả dòng họ tổ tông cũng ném mất tuốt thì còn kể gì đến tên thật hay tên giả chứ?
Lâm Thái Bình cũng thở ra :
- Mãi võ thì có gì là không tốt hay sao? Có người muốn làm thế mà không làm nổi đấy.
Toan Mai Thang liếc Lâm Thái Bình :
- Xem ra hình như ông... có rất nhiều tâm sự?

Quách Đại Lộ cười nói :
- Con người ấy giống như là con gái đấy.
Lâm Thái Bình trừng mắt nhìn vào mặt Quách Đại Lộ, mặt hắn có hơi đổi sắc.
Toan Mai Thang lật đật nói :
- Chẳng lẽ con gái mới có tâm sự à? Nếu nói như thế thì chẳng hóa ra con trai là hạng người không có... gan phổi gì hết hay sao?
Lâm Thái Bình lại liếc Toan Mai Thang nhưng khác hơn lúc nhìn Quách Đại Lộ, tia mắt lúc này đặc biệt có cảm tình.
Quách Đại Lộ nhún nhún vai :
- Cứ cho rằng đàn ông không có gan ruột gì cả đi, nhưng nhớ rằng họ đều có... bao tử cả đấy nhé.
Toan Mai Thang cười hăn hắc :
- Nếu anh không nói thì chút nữa tôi đã quên mất...
Nàng đặt hai cái giỏ xuống, đưa tay dỡ nắp đậy và tự tay xé lấy một đùi gà.
Nàng cầm chiếc đùi gà đưa lên vừa cười vừa nói :
- Thật ra thì bao tử của nữ nhân cũng không nhỏ gì hơn của nam nhân đâu, chỉ có điều lúc ăn nhiều lúc ăn ít thế thôi.
Tiểu Kim Cương nói :
- Nhưng sao em cứ thấy chị từ trước đến nay cứ... ăn ít không hà?
Toan Mai Thang cầm cái đùi gà gõ lên đầu chú bé một cái làm cho hắn nhảy dựng lên la oai oái...
Vương Động khẽ lắc đầu :
- Cái chỗ này đã mười mấy năm rồi chưa từng ồn ào lộn xộn như thế này.
Quách Đại Lộ nói :
- Anh cứ yên lòng, nơi đây hãy còn ồn ào lộn xộn đến mấy ngày nữa lận.
Vương Động nói như la :
- Đến mấy ngày nữa lận?
Nhìn dáng điệu tha thướt của Toan Mai Thang, Quách Đại Lộ nói lầm bầm :
- Rất nhiều ngày... tôi nghe nói...
Hắn hơi cao giọng hơn một chút nhưng cũng không ám chỉ một ai là người mà hắn nhắm vào :
- Tôi nghe họ định tìm nhà để mướn ở tạm nên tôi mới đem năm gian nhà sau hứa cho họ tạm thời ở đó rồi.
Vương Động gần như muốn phun ngụm rượu ra ngoài :
- Cho mướn bao nhiêu tiền?

Quách Đại Lộ trừng mắt :
- Anh cho tôi là con người như thế nào mà nói như thế chứ? Tôi là con người đi tìm người ta đến cho mướn nhà đấy à? Đừng có tưởng bụng ai cũng nhỏ như bụng mình thế chứ. Nếu không phải là tôithì đừng hòng thỉnh được mấy vị khách này hạ cố đến đây đâu.
Vương Động giương đôi mắt thao láo nhìn Quách Đại Lộ. Thật lâu hắn vụt thở ra :
- Có một chuyện mà tôicàng nghĩ càng thấy nghĩ... không ra.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Chuyện gì thế?
- Tôi không hiểu tòa nhà này là của tôi hay của anh.

Nếu nói trên thế gian này có chuyện làm cho một nam nhân vừa ở dơ vừa làm biếng mà phải ân cần mau lẹ thì chuyện đó chỉ có thể là... nữ nhân.
Sáng sớm thứ hai, Vương Động hãy còn nằm trong cái... ống mền thì Quách Đại Lộ đã lo đi xách nước, còn Lâm Thái Bình thì lăng xăng trong nhà như kiếm một vật gì...
Vương Động không dằn được, hỏi :
- Anh kiếm cái gì thế?
Lâm Thái Bình nói :
- Cái chậu rửa mặt, cái khăn lau mặt... lại còn cái chén múc nước súc miệng nữa.
Vương Động cười :
- Những thứ ấy chẳng những đã lâu rồi tôi không thấy mà cho đến nghe cũng không nghe ai nói tới cái tên đó.
Y như bị ngươi ta thình lình quất cho một roi đau điếng, Lâm Thái Bình há hốc mồm :
- Các... các anh ở đây chưa từng rửa mặt bao giờ cả à?
Vương Động nói :
- Tự nhiên là có chứ sao không? Nhưng rửa theo cách... nhất cử lưỡng tiện.
Lâm Thái Bình ngơ ngác :
- Sao gọi là nhất cử lưỡng tiện?
Vương Động hất mặt :
- Yến Thất, anh hãy rửa mặt cho hắn xem cho biết.
Yến Thất nói :
- Tôi mới rửa... hôm qua, bữa nay tới phiên anh rửa mặt mới phải.

Vương Động thở ra :
- Thì ít nhất anh cũng lấy dùm... dụng cụ cho tôi chứ.
Lúc đó Quách Đại Lộ vừa xách hai thùng nước vào tới. Yến Thất lấy một cái chén mẻ, múc lưng lưng chén nước rồi với tay lên lấy một cái khăn, không, phải nói là miếng vải mới đúng nhưng cũng không biết vải màu gì nữa vì nó đã thâm thâm xám xịt.
Vương Động ngồi dậy tiếp lấy chén nước và cái... miếng vải. Hắn hớp một hớp nước nhưng lại uống tuốt luôn, rồi trải miếng vải lên hai bàn tay, hớp thêm hớp nước nữa rồi phun phèo phèo lên miếng vải, đoạn đưa lên lau qua loa vài cái rồi thở ra :
- Đấy. Như thế là tương đối kỷ.
Y như là ban ngày thấy quỷ, Lâm Thái Bình rùng mình luôn mấy cái :
- Như vậy là... rửa mặt đấy à? Mà tiểu tẩy đấy chứ?
Vương Động lắc đầu :
- Không, đại tẩy đấy chứ, nếu tiểu tẩy thì đâu có phiền hà như thế.
Lâm Thái Bình ngán đến gần chết giấc luôn, thật lâu lắm hắn mới thở dài :
- Nếu có ai tìm được người nào ở dơ hơn các anh thì tôi tình nguyện đưa đầu cho họ chặt.
Vương Động cười :
- Thôi, chặt làm gì, chỉ cần lạy môt lạy là cũng đủ rồi. Và bây giờ anh hãy quỳ xuống chuẩn bị là vừa đấy, vì người ở dơ hơn chúng tôi đây đầy dẫy ngoài đường.
Lâm Thái Bình lắc đầu :
- Tôi không tin như thế.
Vương Động cố gắng sửa giọng thật là nhỏ nhẹ :
- Bọn chúng tôi mình mẩy tuy dơ nhưng trong lòng không một chút dơ. Nếu lòng đã dơ rồi thì cho dù là phải dùng xà bông nấu đến trăm lần cũng không làm sao cho sạch được.
Lâm Thái Bình quay đầu chỗ khác suy nghĩ thật lâu, rồi vỗ tay :
- Có lý, có lý... rất là có lý. Một con người nếu cứ yên tịnh sống vui, tự hỏi lòng mình không thẹn thì cho dầu không ăn cơm, không rửa mặt cũng chẳng có gì quan hệ.
Hắn ngửa mặt cười luôn ba tiếng, chạy ra sân nằm lăn trên đất mà cười sặc sụa :
- Thông rồi, thông rồi... không hiểu tại sao từ trước tới nay tôi lại không thông chuyện dễ dàng như thế nhỉ?
Vương Động và Yến Thất mỉm cười nhìn hắn tỏ vẻ vô cùng thích thú vì hai người thấy hắn quì gối dập đầu lạy không dưới ba bốn lần. Nhưng họ không phải vì lễ hơn được hắn mà họ thấy hắn là con

người từ trước hình như có tâm sự nặng nề, bây giờ thì hoàn toàn cởi mở. Có lẽ bấy lâu nay họ cũng tự hỏi không biết mình sống như thế có đúng hay không, nhưng bây giờ thì họ thấy là hoàn toàn đúng. Một con người sống chỉ cần tự hỏi lương tâm không thẹn, chính đó mới là điều trọng yếu.
Nhưng Quách Đại Lộ thì đang rửa mặt kỹ càng, hắn nói với hắn nhưng cốt để cho thiên hạ đều nghe :
- Không rửa mặt vốn không quan hệ nhưng nếu rửa mặt thì cũng không quan hệ, có phải thế không nào?
Hắn rửa mặt xong, lại dùng khăn ướt lau quần áo và lau luôn cả đôi giày.
Yến Thất hỏi bằng một giọng tự nhiên :
- Thế sao không mở giày ra rửa chân luôn thể?
Quách Đại Lộ cười :
- Tôi đang có ý nghĩ như thế đó nhưng tiếc là không còn đủ thì giờ.
Hắn vùng chạy ra cửa sau, nói với vào :
- Chắc là họ đã dậy cả rồi, ra sau xem thử.
Lâm Thái Bình nói :
- Phải rồi, tôi cũng ra xem.
Hai người cùng chạy như bay ra sau, mới nhìn qua thấy như họ giống như người đi cứu hỏa. Vương Động liếc nhìn Yến Thất mỉm cười :
-"Yểu điệu thục nữ, quân tử háo cầu" tại làm sao anh không cùng đi với họ cho... có bạn?
Yến Thất nhún vai :
- Bởi vì tôi không phải là quân tử.
Vương Động nói :
- Hình như anh không thích cái cô Toan Mai Thang đó à?
Trầm ngâm một phút, Yến Thất vùng hỏi lại :
- Anh xem bọn họ đến đây với mục đích gì?
Vương Động gật gù rồi hỏi lại :
- Chứ họ không phải là... sơn đông mãi võ đấy sao?
- Nếu anh nghĩ rằng họ thật là thứ giang hồ mãi võ thì đúng là một... thằng ngu.
Vương Động hỏi :
- Tại làm sao vậy?
- Anh không thấy cái con khỉ và hai con chó đấy à? Chúng có tỏ vẻ gì gọi là tuân theo lời họ đâu? Rõ ràng là họ quơ đại ở đâu để làm cái "nhãn" chứ thật sự chúng đâu phải là thứ mà họ tập luyện thuần thục như những hạng mãi võ chính hiệu đâu? Đến như cái tên gọi là Phi

Báo Tử, ngươi có thấy rõ hắn không, tuy ăn vận coi có vẻ... người rừng như thế nhưng hắn là con người thật đường hoàng lắm đấy. Anh có nghe thấy hắn nói câu nào không? Vả lại hai cánh tay của hắn vừa trắng vừa mềm mại, thứ tay non choẹt như thế thì làm sao mà... mãi võ?
Vương Động gật đầu :
- Thật không ngờ anh lại cũng là người quan sát tin tế như thế ấy. Nhưng nếu họ không phải là giang hồ mãi võ thì... họ làm cái giống gì?
Yến Thất lắc đầu :
- Ai mà biết được. Không chừng họ là cường đạo cũng nên.
Vương Động cười :
- Nếu họ quả là cường đạo thì chắc là họ không đến đây đâu. Bởi vì chỗ này đâu phải là chỗ có thể làm ăn của họ, đâu có gì để mắt họ chú ý tới đâu?
Yến Thất chưa kịp nói gì thì chợt nghe phía sau có tiếng la...
Đúng là tiếng la của Quách Đại Lộ.
Trên đời này, rất ít chuyện có thể làm cho Quách Đại Lộ phải thảng thốt như vậy.
Yến Thất băng mình chạy ra trước hết.
Vương Động bây giờ cũng động luôn.

Hậu viện so với tiền viện có phần đẹp hơn nhiều, ngoài sân trồng đầy những trúc.
Vào thuở trước, cứ hễ gặp những đêm trăng trong gió mát, chủ nhân Phú Quý sơn trang thường dọn bàn ghế ra ngoài đó, ngắm cảnh xa xa, nghe tiếng gió khua cành trúc, tự nhiên, nghe và ngắm như thế thì phải có rượu ngon nhấm nháp.
Cũng giống như những nơi có vườn trúc khác, nơi hậu viện họ đều gọi là “Thính Trúc Tiểu Viện”, năm gian nhà của Phú Quý sơn trang này cũng được mệnh danh là “Thính Trúc Hiên” Thế nhưng cái đời của Vương Động làm chủ tòa trang viện này thì cái tên Phú Quý sơn trang cũng vẫn còn y nguyên như cũ, nhưng cái tiểu viện này thì đã được cải danh. Chủ nhân ban cho nó một cái tên dài hơn : “Thính Trúc Vô Nhục Hiên”. Chữ “nhục” này không phải là nhục nhã mà có nghĩa là thịt.
Chỉ nghe tiếng trúc chứ không có thịt.
Vương Động cho rằng khi người thứ nhất mà dùng cái tên “Thính

Trúc" để đặt tên cho cái mái hiên của mình thí quả thật con người ấy là bậc phong lưu tao nhã, nhưng khi bắt đầu người thứ hai trở đi đến người thứ... tám mươi thì họ còn thô tục hơn những người thô tục khác. Bởi vì những người "thô tục chân chính" nhất định là không khi nào lại đi bắt chước như thế ấy, chỉ có hạng người "thô tục vô sĩ" mới làm cái chuyện đó để quảng cáo cho cái phong lưu tao nhã giả tạo của mình.
Chính vì quan niệm như thế, cho nên cái rừng trúc của Phú Quý sơn trang bây giờ chẳng những "vô nhục" mà cho đến trúc cũng chẳng còn cây nào.
Trúc có thể làm sào phơi quần áo, cũng có thể dùng để đương bện mọi vật, tự nhiên là cũng có thể làm ra thịt, vì chủ nhân họ Vương của nó vốn là một con người thực tế. Hắn nghĩ không biết những bậc tao nhân mặc khách có thể nghe tiếng gió đùa lá trúc mà uống nước lã được không, chứ còn với hắn cách hay nhất là có thể không nghe gì cả, miễn là có thịt có rượu.
Vì thế hắn đã đốn trúc lần hồi đem ra chợ đổi thịt đem về.
Hắn cảm thấy rằng ngồi nhìn những gốc trúc mà bên cạnh có một mâm rượu thịt là tự nhiên hắn thấy lòng cảm hứng rạt rào hơn là nhìn trăng xuyên qua cành trúc, nghe tiếng gió khua động rất thơ nhưng lại uống toàn nước lã.
Hắn nghĩ rằng một con người khi đã đói lã thì thi tứ cũng bay luôn.
Vì thế, tuy có gọi là vườn trúc nhưng kỳ thực đến bây giờ chỉ thấy toàn là gốc trúc.
Bọn Phi Báo Tử, Toan Mai Thang đêm qua được Quách Đại Lộ "thỉnh" đến ngụ trong năm gian nhà sau cái vườn... gốc trúc này.
Vì thế, khi còn cách xa xa, bọn Vương Động đã nhìn thấy rất dễ tình hình...
Bọn Phi Báo Tử, Toan Mai Thang kể cả khỉ, chó đã đi sạch bách, chỉ còn Quách Đại Lộ và Lâm Thái Bình đứng ngó nhau ngơ ngác như kẻ mất hồn.
Bên cạnh, dưới chân của họ còn có mấy chiếc rương, mấy chiếc rương thật mới.
Có lẽ rương mới mua ở tiệm.
Vương Động hỏi :
- Khách của anh bỏ đi không một tiếng cáo từ à?
Quách Đại Lộ làm thinh gật đầu.
Yến Thất bỉu môi :
- Đi đâu thì đi chứ có gì mà la như... mất của như thế chứ?
Quách Đại Lộ không nói, hắn trao mảnh giấy trong tay cho Yến Thất.

Trên mảnh giấy có hàng chữ nhỏ: “Năm chiếc rương này xin gọi là tiền phòng, dám mong thu tiếp và ngày sau gặp lại”.
Yến Thất nói :
- Mướn phòng thì phải trả tiền chứ có gì mà hoảng hốt lên như thế?
Quách Đại Lộ thở ra :
- Hoảng hốt thì không, chỉ có điều trả tiền thuê phòng nhiều quá.
Vương Động hỏi :
- Những chiếc rương đó đựng giống gì thế?
Quách Đại Lộ nói :
- Cũng không có gì, chỉ nghe “hơi đồng” xông ra nồng nặc...

Nếu bảo tiền là có “hơi đồng” thì hơi đồng trong năm cái rương này sẽ đủ làm ba người ngạt thở.
Một trong năm chiếc rương đầy ắp vàng ròng, lớn có nhỏ có, ăm ắp tới miệng.
Một rương khác toàn là châu ngọc, hình dạng khác nhau. Mã Não, Trân Châu, Phỉ Thúy, còn lại rất nhiều loại châu báu không biết đến tên.
Bất cứ một chiếc rương nào cũng đều có thể mua đứt cái tòa Phú Quý sơn trang.
Bây giờ thì đến phiên Vương Động và Yến Thất sững sờ.
Qua một lúc thật lâu, Yến Thất mới thở phào :
- Hồi chiều hôm qua, khi họ đến đây, họ đâu có mang theo một chiếc rương nào.
Quách Đại Lộ gật đầu :
- Không có, không có một chứ đừng nói năm chiếc.
Lâm Thái Bình hỏi :
- Thế thì năm chiếc rương này ở đâu họ có?
Yến Thất cười nhạt :
- Không ăn cướp thì cũng là ăn trộm chứ còn đâu nữa?
Quách Đại Lộ nói :
- Một điều lạ khác là những nén vàng ròng này dấu hiệu của nơi sản xuất đều khác nhau.
Yến Thất nói :
- Tự nhiên, đâu có ai cùng sắm những thỏi vàng cùng một hiệu như nhau. Nhất định là họ đã gom của nhiều nhà chứ đâu phải một nhà mà được nhiều như thế này.
Vương Động thở ra :

- Có thể trong một đêm mà quơ được quá nhiều nhà như thế này thì quả đúng là có nhiều bản lãnh.
Yến Thất nói :
- Cũng không có gì lạ, những tên trộm cao minh, một đêm có thể "viếng" trăm nhà.
Quách Đại Lộ cau mày :
- Đã vượt qua nguy khốn gian nan mới có thể có được tài vật to tát như thế này mà họ lại trao hết cho mình, đám ăn trộm này trong thiên hạ quả thật là hiếm có.
Yến Thất nói :
- Cũng có thể họ muốn cho mình biến thành người oa trữ.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Oa trữ đồ gian? Nhưng mình với cô ta đâu có thù oán gì đâu mà lại làm như thế?
Yến Thất bỉu môi :
- Chứ chẳng lẽ anh nghĩ cô ta đã mê anh rồi cho nên mới để của này lại làm của hồi môn đấy à?
Lâm Thái Bình nói :
- Chuyện đó đừng hỏi hắn mất công, bây giờ chúng ta phải làm sao với năm rương vàng ngọc này đây, đó mới là vấn đề khẩn cấp.
Quách Đại Lộ nói :
- Làm sao à? Tự nhiên là mình thu dụng chứ còn làm sao nữa? Họ đã mang tặng, không lẽ mình lại phụ lòng.
Yến Thất thở ra :
- Đúng là cái con người... vô tích sự. Chuyện gì rắc rối đến mấy mà cứ hễ thoát ra miệng hắn thì cũng thành dễ như cơm bữa.
Quách Đại Lộ nói :
- Chuyện này theo tôi thì vốn nó đã đơn giản như nhế ấy.
Vương Động lắc đầu :
- Không đơn giản như anh tưởng đâu.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tại sao anh lại bảo là không đơn giản?
Vương Động nói :
- Họ không khi nào mang tặng vàng ngọc cho mình một cách vô duyên vô cớ như thế này. Nhất định là họ phải có mục đích nào đó.
Yến Thất nói tiếp :
- Huống chi của này là của trộm, nếu chúng ta tàng trữ thì tự nhiên là chúng ta cũng trở thành kẻ trộm.
Vương Động nói :
- Cái gì cũng có thể làm, chỉ có trộm thì không thể. Anh chỉ cần làm

trộm một lần, một lần nhiễm cái chất ấy thì về sau sẽ không còn muốn làm chuyện gì khác nữa.
Trọn đời anh sẽ chỉ có mội một nghề ăn trộm mà thôi.
Yến Thất tiếp theo ngay :
- Vả lại còn chuyện huyết thống nữa kia. Sau này nếu anh có sinh con thì đứa con cũng chỉ chuyên... nối nghiệp, bởi vì cha trộm thì tự nhiên là sinh con trộm.
Quách Đại Lộ cười :
- Các anh đừng có hù tôi, tôi đã làm qua một chuyến trộm rồi, nhưng tôi thấy quen mùi quen vị gì đâu? Trái lại, còn một thanh kiếm cũng phải bán đi cho người ta uống rượu nữa là khác.
Vương Động nói :
- Muốn làm ăn trộm cũng phải học hỏi chứ có phải muốn làm là làm đại được đâu.
Lâm Thái Bình nói :
- Tôi thấy tốt hơn hết là chúng ta cứ đem cái của nợ này hoàn trả lại cho cố chủ.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Trả lại cho ai? Ai biết của cải này của ai mà trả lại chứ?
Yến Thất nói :
- Không biết thì cứ hỏi thăm.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Biết hỏi thăm ai bây giờ?
Yến Thất nói :
- Dưới núi. Của này đều họ cướp lấy trong đêm qua, như vậy nhất định không xa hơn nữa.
Nhìn vào mấy cái rương vàng ngọc, Quách Đại Lộ thở ra :
- Anh nói hôm qua thật đúng, nơi này quả không phải là đất nghèo, bất luận địa phương nào mà có được bao nhiêu vàng ngọc như thế này thì không thể gọi là địa phương cùng khổ.
Và hắn bỗng bật cười :
- Vì thế cho nên tòa trang viện này ngày hôm nay mới thật là chính danh, cái tên Phú Quý sơn trang mới đúng là... danh phù kỳ thực.
Phú Quý sơn trang phục hồi thực danh tuy họ được lâu dài nhưng đã gây được trong lòng bốn chàng lãng tử một niềm vui.
Không phải họ vui vì thấy vàng ngọc mà là họ quyết định chọn một đường, họ đã chọn lựa được một giải pháp thông minh.
Họ đã bằng lòng buông bỏ vàng ngọc để giữ lại cho mình trọn vẹn lương tâm.
Có thể bảo rằng một khi phú quý gần họ trong gang tấc nhưng lòng

họ không màng phú quý.
Những thủ đoạn gian tham ti tiện, những thủ đoạn đốn mạt đế thu về sự phú quý, những thủ đoạn đó không bao giờ họ nghĩ đến. Chính vì thế cho nên họ mới tìm ra hoan lạc, họ như những cành hoa luôn sống dưới mưa xuân.
Họ luôn luôn thấy và nhận ra rằng sự yên vui trong lòng bao giờ cũng vẫn hơn là sống trong vàng bạc.

Hồi 5
Quán cơm họ Mạch

Mạch Lão Quảng.
Đó là tên của một quán bán cơm mà cũng là tên của ông chủ hiệu.
Thịt quay, xá xíu của Mạch Lão Quảng thật thơm thật ngọt. Có thể nói trong vùng phụ cận chu vi mười dặm, khi mà thịt quay của lão Mạch được ra lò thì cả người lẫn chó cũng đều tụ tập quanh quán của ông.
Mạch Lão Quảng là ông chủ của một quán cơm nho nhỏ, ông ta kiêm luôn đầu bếp quay thịt cho cửa hiệu.
Ngoài việc quay thịt, lão Mạch chỉ bán cơm và cháo trắng. Nếu khách nào muốn uống rượu thì cứ tự tiện sang hàng rượu kế bên cạnh mua về.
Đó là quán rượu Ngôn Mậu Nguyên, ở sát vách với quán cơm của ông ta.
Khách đến quán lão Mạch mà muốn uống rượu thì sang Ngôn Mậu Nguyên hoặc có thể ngồi nhậu bên quán rượu nhưng sang quán của lão mua thịt.
Có người khuyên lão Mạch nên bán thêm rượu để?có mối lợi hơn. Họ hỏi tại sao lão lại không nghĩ đến chuyện làm ăn phát đạt hơn như thế. Nhưng lão Mạch lại lắc đầu.
Ai muốn uống rượu thì sang bên cạnh mà mua lấy, hàng rượu đã có sẵn một bên, ai không bằng lòng thì cứ tự tiện... đi nơi khác.
Nhưng thịt quay của lão Mạch đã ngon mà trong vùng lại chỉ có quán của là độc nhất nên có ai bất mãn muốn đi nơi khác thì cũng chẳng biết phải đi đâu.
Thị trấn vùng sơn cước này lại nhỏ? đến dầu thắp đèn mà người ta cũng còn phải tiết kiệm thì đừng nói chuyện đi ăn cơm ở quán. Vì thế

cho nên nếu có ai bất mãn muốn mở thêm một quán nữa để cạnh tranh với lão Mạch thì tin rằng cũng chỉ vài hôm sau là phải dẹp đi vì ế khách.
Lão Mạch từ lâu vốn không có ác ý với bọn Vương Động và Quách Đại Lộ, vì lão ta rất biết họ tuy nghèo rớt mồng tơi nhưng không bao giờ họ thiếu chịu.
Mỗi khi họ đến quán của lão là trong mình họ nhất định phải có đôi lượng bạc và mỗi lần như thế họ ăn rất khá.
Không có một ông chủ nào lại có thể có ác cảm với loại khách như thế ấy cả.
Đối diện với quán của lão Mạch, hơi xéo một bên là nhà "bà Ngoại" của Vương Động và Quách Đại Lộ.
Mỗi lần họ đến quán lão Mạch thì trăm lần hết chín mươi chín lần đều phải ghé trước qua nhà "bà Ngoại" rồi mới sang quán ăn.
Lúc họ bước ra khỏi nhà "bà Ngoại" tự nhiên là họ đi có vẻ mau hơn và thần sắc có vẻ khoan khoái hơn nhiều.
Tự nhiên là khi bước ra khỏi nhà "bà Ngoại" là trong túi họ đã có "hơi đồng" và tự nhiên những đồ vật trong mình của họ phải khuyết đi ít nhất cũng là vài món.
Nhà "bà Ngoại" của họ vốn là một tiệm... cầm đồ.
Mỗi khi cần, họ đều nói với nhau là về nhà Ngoại để kiếm tiền, từ đó tiệm cầm đồ đối với họ trở thành nhà "bà Ngoại".

Nhưng lần này thì ngoại lệ.
Khi ngang nhà "bà Ngoại" chẳng những bọn Quách Đại Lộ không vào mà cũng không thèm ngó vào nữa. Họ ưỡn ngực đi thẳng qua quán của lão Mạch.
Họ đi bằng dáng điệu hết sức hiên ngang.
Bằng vào dáng cách hiu hiu như thế, tự nhiên ai cũng có thể thấy rõ là trong túi họ nhất định không thể trống.
Lão Mạch nghĩ thầm :
- Mẹ họ, hôm nay coi bộ có vó dữ ha!
Tự nhiên là lão Mạch nghĩ nếu họ chịu thiếu đại. Có lẽ nếu họ chịu thiếu lão một lần thì lão sẽ vinh hạnh để bày tỏ lòng tử tế của mình. Cố nhiên chỉ một lần thôi và cũng nên thanh toán mau một chút chứ nếu không thì lòng tương kính sẽ cũng vì đó mà bay luôn.
Cũng may là họ chưa thiếu chịu lần nào.
Bọn Quách Đại Lộ chưa tới cửa thì lão Mạch đã xum xoe bước ra

tiếp đón thật niềm nở.
Cái này thì phải nhận là lão thật tình chứ không có ý qua loa, thật sự thì trong lòng lão rất mến mấy người bạn trẻ tuy nghèo nhưng lại rất sòng phẳng ấy. Lão vừa cười vừa nói :
- Chà, hôm nay đến sớm dữ ha.
Quách Đại Lộ cười :
- Không phải muốn đến sớm mà là tiền chun vào túi quá sớm, để lâu nó ngộp thở làm sao?
Và hắn ngồi xuống vẩy vẩy tay :
- Chặt trước cho bọn này hai con vịt quay đi, rồi sau đó làm liền cho hai con gà quay, thứ gà thật béo nghe ông chủ.
Lần này hắn nói bằng một giọng khá rổn rảng vì trong túi hắn đang dằn một nén vàng ròng mười lượng có dư.
Hơi đồng trong túi đã giúp cho làn hơi của hắn dồi dào, nghe giọng nói của hắn, người mù cũng có thể nhận ra cái hơi đồng trợ sức ấy ngay.
Đã đi làm cái công việc tìm kiếm khổ chủ để hoàn trả số vàng ngọc kết sù như thế, bọn họ có quyền xuất tạm ra một ít gọi là chi phí pục vụ chủ gia. Nhất định khi biết được chuyện đó, bất cứ một người nào bị mất trộm được hoàn trả mà thiếu đi một ít thì họ cũng hể hả vui lòng.
Vả lại, muốn đi dọ hỏi khổ chủ để hoàn trả mà trong bụng trống rỗng thì làm sao đi nổi. Nếu có muốn lết đi thì mở miệng cũng không ra.
Huống chi cái chuyện điều tra này đâu phải dễ dàng gì đâu, đâu phải chỉ năm ba câu nói mà thành được.
Nhất định là họ phải chia ra đi khắp chỗ trong vùng, dần lân khéo léo mới mong trả hết được năm rương vàng ngọc ấy.
Tự nhiên là họ phải ăn, phải ăn thật mạnh mới đủ sức để làm cái công việc nhân đức ấy.
Một con người đói lã, kêu thiên hạ cho một chén cơm còn chưa đủ sức chứ đừng nói chuyện làm nhân làm đức với ai.
Đó cũng là một lý do đúng đắn nhất, một lý do vững chắt nhất để họ có thể ăn sang mà không thấy ngượng mồm.

Tự nhiên là sau khi món vịt quay được dọn lên là kèm theo đó cũng có năm cân rượu, thứ rượu thượng hảo hạng của quán rượu bên cạnh.
Chính tay lão Mạch mang về cho họ.

Đó là một thái độ đặc biệt đối với bọn Quách Đại Lộ. Với những khách khác, dù sang trọng đến đâu thì lão cũng nhất quyết không làm. Ai muốn uống thì qua đó mua mà uống, không bằng lòng thì thôi vậy.
Rượu càng cạn chừng nào thì trách nhiệm trong lương tâm của họ càng nghe nặng.
Uống rượu của người ta thì phải lo chuyện cho người ta, đó là quy luật "thực nhân tài".
Chưa bao giờ trong đời họ chịu ăn không của bất cứ những ai. Trừ những người bạn thân hoặc trước đó họ đã làm một việc gì đáng gọi là giúp, nếu không thì nhất định có ăn có trả.
Quách Đại Lộ lên tiếng trước :
- Trong hai ngày nay, có ai nghe được tin tức gì không?
Tự nhiên là không có.
Vì nếu có thì ai lại chờ hỏi bao giờ?
Chuyện xao động nhất trong cái thị trấn nhỏ bé này trong hai ngày qua là chuyện Vương đại nương, bà chủ tiệm tạp hóa đầu đường vừa... trổ song thai.
Chuyện đó có thể không cần hỏi, chỉ đi qua mấy chỗ các bà mua bán ngoài đường, cũng như những bà rảnh rang ra ngồi... ở trước hiên nhà, chỉ cần đi phớt qua cũng nghe rất rõ ràng những lời bàn tán về cái chuyện ấy.
Tuyệt nhiên chuyện mất trộm không ai nói tới.
Bọn Quách Đại Lộ hết sức lạ lùng.
Và Quách Đại Lộ đâm ngờ vực :
- Hay là họ không lấy trộm ở vùng này?
Yến Thất nói :
- Không, nhất định là họ lấy ở vùng này chứ không phải nơi khác được.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Thế thì tại sao lại không nghe thấy ở đây ai bị mất trộm? Trong một đêm mà quơ trọn bao nhiêu đó thì quả là một vấn đề đại sự. Đáng lý tất cả những người ở đây đã náo động lên như trời sập mới phải chứ.
Yến Thất nói :
- Không phải là không có vụ trộm ở đây nhưng vì không ai chịu nói ra, không ai dám nói ra.
Quách Đại Lộ trừng mắt :
- Bị trộm đâu phải là chuyện mất mặt gì đâu, tại sao lại không dám nói chứ?

- Nếu tiền tài mà vô bằng một cách bất chính thì một khi đã bị trộm mất số ấy rồi thì dầu cho có xót ruột như xát muối cũng đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt.
Quách Đại Lộ cười :
- Cứ như anh nói thì không có chuyện gì xảy ra phiền phức cho chúng ta cả, hay nói cách khác là chúng ta đã tận nhân lực rồi, có phải thế không?
Bây giờ thì bao tử của hắn đã ngập cả rượu rồi, bao nhiêu tránh nhiệm trong lòng đã quăng mất đi chỗ khác. Hắn chợt thấy trong lòng nhẹ nhỏm, khoan khoái hơn bao giờ hết. Hắn cao giọng gọi :
- Lão Mạch, cảm phiền gọi dùm thêm mười cân rượu nữa coi nào.
Lão Mạch chưa bước ra tới cửa thì bên ngoài có ba kẻ bước vào. Người đi đầu rất cao, y phục dát vàng lấp lánh, xem rất là sang trọng. Người đi kế vóc dáng lại càng cao hơn nữa nhưng thân hắn thì lại ốm tong như cây tre miểu.
Nhưng hai con người ấy thần sắc ra sao không một ai nhìn thấy, không phải vì họ che dấu mà là đã bị người thứ ba “án” mất.
Nói người thứ ba án mất thì cũng không đúng mà phải nói là bị lấn át vì bao nhiêu cặp mắt trong quán đều tập trung vào con người này.
Hắn là một khối đen, áo đen, quần đen, giày đen, vớ đen. Hắn còn đeo một đôi bao tay cũng màu đen, đầu đội một chiếc nón rộng vành cũng đen tuốt luốt. Nhưng khi nhìn đến mặt hắn người ta mới thấy lạ lùng vì hắn cũng dùng một vuông lụa đen che kín.
Toàn thân hắn mới nhìn qua y như cây cột nhà cháy, không ai nhìn được chút da thật sao sao.
Y phục “dạ hành” không phải là chuyện lạ nhưng nó là thứ dùng trong đêm hôm khuya khoắt, hành hiệp hoặc trộm đạo chứ giữa ban ngày ban mặt, giữa thập mục sở thị như thế này thì cách ăn vận đó trở thành kỳ dị nhất trần gian.
Hắn là con người ra sao, sắc diện ra sao, không một ai biết được, không một ai nhìn thầy, toàn thân hắn không chừa ló một chỗ nào đề cho người ta có thể vịn vào đó mà phán đoán.
Nhưng cũng không hiểu sao, ai cũng nhận ra rằng toàn thân của hắn bất cứ nơi nào cũng toát ra hơi hám đầy nguy hiểm.
Chỗ người ta nhìn thấy nguy hiểm hơn hết có lẽ là trên lưng của hắn, nơi mà hắn dắt thanh trường kiếm, vỏ kiếm đen bóng ngời ngời.
Rất ít người dùng kiếm như thế vì thanh kiếm quá dài, những thanh trường kiếm thông thường chỉ bằng hai phần ba thanh kiếm mà hắn đang đeo.
Thanh kiếm như thế khi rút ra thật là trở ngại, người ta không dùng vì

phản ứng nhất định không thể nào nhanh.
Nhưng nếu người dùng thanh kiếm như thế thì phải thấy ngay rằng muốn đối phó là một chuyện không dễ.
Nhất định là hắn phải có cái sở trường.
Thanh kiếm như thế một khi thoát ra khỏi vỏ rồi thì không làm sao cho vào được dễ dàng. Khi nó đã tra vào thì nhất định nó đã được thấm máu. Tự nhiên là máu của đối phương.

Ba con người ấy vừa bước vào quán là chiếm ngay một cái bàn phía trong góc quán, rõ ràng là họ không nuốn quấy rầy người khác mà họ cũng không muốn ai quấy rầy đến họ.
Họ gọi thức ăn bằng một thái độ tùy tiện, nghĩa là họ không phải ăn mà vào chỗ này, mặc dù nó là một quán ăn.
Không ai thấy họ nói với nhau những gì vì họ nói rất ít và rất nhỏ. Họ vào quán không để ăn thì là để nói chuyện nhưng chuyện của họ không ai biết được là chuyện gì nhưng với dáng cách của họ, ai cũng hiểu được rằng bất cứ chuyện gì cũng đều là quan trọng.
Lâm Thái Bình cứ nhìn người vận áo đen, hắn lẩm nhẩm trong miệng :
- Kiếm chưa tuốt ra khỏi vỏ mà đã thấy đầy sát khí.
Vương Động nói :
- Không phải sát khí toát ra từ thanh kiếm mà là toát ra từ con người.
Lâm Thái Bình hỏi :
- Các anh có biết người đó là ai không?
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Không biết, ta chỉ biết rằng cho dù ta có say đến đâu thì nhất định cũng không tìm gây sự với con người như hắn.
Yến Thất nói :
- Tôi biết hai người cùng đi với hắn.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Nhưng họ lại không nhận biết anh à?
Yến Thất mỉm cười :
- Tôi là cái thá gì mà họ phải biết chứ? Là những con người danh khí lẫy lừng như thế làm sao lại có thể nhận biết đến tôi.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Danh khí của họ lẫy lừng lắm à?
Yến Thất nói :
- Cái con người vừa ốm vừa cao gọi là Hiệp Côn, nói cho đầy đủ là

Hiệp Côn Tử.
Quách Đại Lộ nói :
- Côn tử là cây côn, cái đó thì hơi giống con người cà tong cà teo của hắn nhưng Hiệp Côn thì quả là có hơi đặc biệt.
Yến Thất nói :
- Hiệp côn là cái tên của một thứ dụng cụ tra khảo, bất luận một tên trộm gian ngoa cách mấy đi nữa, nếu một khi đã gặp cái món hiệp côn rồi thì ngươi có hỏi mười tám đời tổ tiên nhà hắn thì hắn cũng khai vanh vách.
- Hắn có bản lĩnh cao như thế thiệt à?
- Bất luận là ai, cứ hễ gặp tay hắn là không có cách gì không nói hết những chuyện thật của mình, cho dù nói ra rồi bị chặt đầu thì cũng cứ phải nói, cho dù người ấy đã chết lâu rồi hắn cũng vẫn làm cho phải cung khai.
Vương Động nói :
- Nhất định là thủ đoạn của hắn phải độc lắm.
Yến Thất nói :
- Ngoại hiệu của hắn có nghĩa là gặp ai đánh nấy. Bất luận ai đã lọt vào tay hắn thì không ai tránh khỏi được u đầu, sặc mũi, bầm tím mặt mày rồi chuyện gì thì tính sau.
Những bằng hữu thuộc hắc đạo gặp hắn thì y như gặp tử thần.
Vương Động hoi :
- Nhưng hắn làm gì mới được chứ?
- Thám tử Thanh Hà huyện.
Vương Động nói :
- Thanh Hà huyện là nơi nhỏ hẹp, dùng con người tài ba như thế chẳng hóa ra mai một đi sao?
Yến Thất nói :
- Chính vì thủ đoạn của hắn độc quá cho nên tiến lên không nổi. Tuy không được thăng quan nhưng bất cứ nơi nào có vụ án rắc rối không giải quyết được thì nhất định là phải đến Thanh Hà huyện mượn tay của hắn.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Còn cái tên mặc áo kim tuyến kia?
Yến Thất nói :
- Hắn họ Kim, vì hắn ưa thích màu kim nên người ta gọi hắn là Kim Sư, nhưng sau lưng hắn người ta lại gọi là Kim Mao Sư Tử Cẩu.
Quách Đại Lộ gật gù :
- Bằng vào lương tâm mà nói thì con người hắn không giống Sư Tử Cẩu là mấy...

Yến Thất hỏi :
- Anh có thấy Sư Tử Cẩu rồi à?
Quách Đại Lộ nói :
- Giống chó nào tôi cũng đều thấy cả.
Yến Thất hoỉ :
- Thế Sư Tử Cẩu trên mặt có cái gì lớn nhất?
Lâm Thái Bình chen vào :
- Lỗ mũi lớn nhất.
Yến Thất hỏi luôn :
- Cái gì nhỏ nhất?
- Cái miệng.
Hắn cười giải thích :
- Lúc nhỏ?tôi có nuôi mấy con Sư Tử Cẩu vì thế cho nên tôi biết quá rõ ràng.
Yến Thất hất mặt :
- Anh nhìn kỷ vào mặt con người ấy thử xem.
Từ bên bàn này ngó qua cũng vừa vặn thấy trọn bộ mặt của Kim Sư. Bất cứ nhìn từ phía nào, không ai không trông thấy lỗ mũi hắn trước tiên. Lỗ mũi của hắn có thể nói là chiếm hết một phần ba khuôn mặt hắn.
Bất luận là ai, luôn luôn cái miệng cũng đều lớn hơn cái mũi thế nhưng với Kim Sư thì khác, lỗ mũi hắn lớn hơn cái miệng. Vì thế nếu nhìn từ trên đầu xuống thì không làm sao thấy được cái miệng của hắn được, cái miệng bị cái lỗ mũi trâu án mất.
Quách Đại Lộ sặc cười :
- Đúng là cái lỗ mũi to nhất trần gian.
Vương Động nói :
- Nhưng con mắt của hắn không được linh hoạt.
Quách Đại Lộ ngạc nhiên :
- Làm sao anh biết được?
Vương Động nói :
- Bởi vì ánh mắt của hắn bị lỗ mũi chia cách làm hai. Vì thế mắt bên trái chỉ có thể nhìn được phía bên trái, mắt bên phải chỉ nhìn được bên phải, mắt bên này không thể thấy bên kia.
Bây giờ thì không ai nhịn cười nổi, luôn cả Yến Thất là người ít cười nhất cũng phải ôm bụng ngã nghiêng cười.
Quách Đại Lộ nói :
- Đến bây giờ tôi vẫn không tìm ra được cái miệng của hắn.
Yến Thất nín cười và nói một cách thản nhiên :
- Dưới mũi hắn có một cái lỗ, cái đó là miệng chứ còn gì nữa.

Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Ủa, cái đó là miệng đấy à? Tôi cứ tưởng là lỗ mũi chứ.
Lâm Thái Bình nói :
- Lỗ mũi sao lại có râu?
Quách Đại Lộ nói :
- Ạ, tôi lại tưởng đó là... lông mũi.
Vương Động nói :
- Bởi vì thế nên khi hắn ăn cái gì, người ta thắc mắc là không biết hắn ăn bằng ngã nào.
Họ tuy cố làm vẻ như không chứ chẳng chịu cười nhưng nói mãi rồi người nào người nấy cũng đều ôm bụng cười... Nhất là Quách Đại Lộ, hắn cười đổ cả chén đũa trên bàn.
Gã Kim Mao Sư Tử Cẩu cũng quay lại, ném tia mắt về phía bọn Quách Đại Lộ nhưng hắn chỉ nhìn một cái thôi rồi quay trở lại.
Chỉ nhìn một cái thôi nhưng một cái cũng đủ quá rồi. Bọn Quách Đại Lộ đã nhìn thấy cái nhìn đó. Mỗi người trong bọn họ đều cảm thấy cái mũi dao bén ngót trong cái nhìn của hắn, tròng mắt hắn vàng tươi, y như tròng mắt của con sư tử.
Bọn Quách Đại Lộ nói chuyện vốn đã nhỏ, bây giờ lại càng hạ thấp hơn nữa.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Hắn là gì thế nhỉ? Nghề của hắn đấy mà?
Yến Thất nói :
- Hắn cũng là một thám tử. Hai năm trước đây còn là thám tử ở kinh đô nhưng nghe nói mấy tháng gần đây được thăng làm thủ lãnh chín tỉnh miền Bắc.
Quách Đại Lộ nói :
- Cách ăn mặt của hắn giống y như là công tử bột chứ không giống Tổng Thám Đầu chút nào cả.
Vương Động nói :
- Cái đó không nhất thiết, chính như anh bây giờ có ai dám bảo anh là một thằng kiết xác đâu.
Lâm Thái Bình nói :
- Bản lãnh của hắn như thế nào?
Yến Thất nói :
- Cái mũi của hắn...
Lâm Thái Bình nhướng mắt :
- Mũi hắn ư?
Yến Thất gật đầu :
- Lỗ mũi của hắn đặc biệt lắm. Bất cứ một người nào đã bị hắn ngửi

thấy một lần thì suốt đời, cho dù người ấy có thay đổi hình dạng cách nào, gặp hắn là hắn đánh hơi biết ngay. Người ta bảo mũi hắn thích còn hơn mũi chó.
Lâm Thái Bình gật gù :
- Bản lĩnh đó cũng kể là ghê gớm.
Yến Thất nói :
- Hai con người ấy cũng có thể nói là tuyệt đỉnh cao thủ của quan nha, nếu không phải là vụ án quan trọng thì nhất định không khi nào kinh động đến họ. Vì thế cho nên...
Vương Động nói :
- Cho nên anh lấy làm lạ không hiểu tại sao cả hai con chó dữ cùng một lúc lại đến nơi này phải không?
Yến Thất nói :
- Quả thật là tôi cảm thấy lạ lùng. Nếu bảo rằng họ vì vụ trộm đêm rồi thì tại sao tin tức đến với họ quá sớm như thế ấy?
Ngay trong lúc ấy chợt nghe tiếng đàn bà la oai oái ngoài đường y như bị đạp nhầm con chuột.
Sau đó người ta nhìn thấy một người đàn bà đầu tóc rồi bời từ ngôi nhà đối diện bên kia đường chạy băng ra, đằng sau có một người đàn ông vừa lùn vừa mập chạy theo kéo lại.
Người đàn bà vừa khóc vừa la, bà ta cứ chạy và cuối củng nằm lăn trên mặt đất.
Bà ta la bài hãi :
- Luôn cả quan tài dưỡng già của tôi mà người ta cũng trộm đi hết, thế mà làm sao không cho tôi nói chứ? Tôi cứ la lên đó, la lên cho mọi người biết bọn trộm tàn ác vô nhân đạo này.
Càng nói như càng xúc động, bà ta la thật lớn :
- Trời ơi, ngó xuống mà coi, tại sao không đánh dùm bọn tàn ngẫn này cho tôi? Thật là cái quân quá độc, tại sao không chừa cho tôi chút nào hết vậy? Tất cả ba ngàn lượng vàng, lại còn đồ trang sức của tôi nữa... Nếu có người nào có thể tìm lại được dùm tôi nhất định tôi sẽ dâng cho người ấy phân nửa.
Người đàn ông xem chừng vừa giận mà lại vừa sợ, mặt ông ta lúc đỏ lúc xanh, cứ bám theo cố lôi bà nọ vào nhà. Đẩy được mụ vợ vào trong cửa rồi, ông ta cố đứng lại nở nụ cười méo xệch, nói như phân bua... đính chính :
- Mụ vợ của tôi đã phát điên rồi, thử nghĩ xem nhà tôi làm sao có được ba ngàn lượng bạc chứ nói gì đến vàng.
Quách Đại Lộ và Yến Thất đưa mắt nhìn nhau, họ muốn hỏi lão Mạch xem hai vợ chồng người ấy là ai nhưng cái tên Hiệp Côn

nhanh miệng hơn, hắn đã làm chuyện ấy trước hơn ai hết.
Giọng nói của hắn trầm trầm, cách nói thật chậm chạp, mỗi một tiếng của hắn thốt ra hình như đã cố dùng thật nhiều sức lực.
Hình như hắn đã làm cho người nghe có cảm giác rằng mỗi tiếng của hắn phải nghiên cứu kỷ chứ không hề để sót...
Lão Mạch nói :
- Đôi vợ chồng ấy nghe nói từ Khai Phong Phủ đến đây. Họ mở ngôi quán bán bông vải xơ xài. Nghe nói dành dụm được đâu hơn một ngàn lạng, hai vợ chồng định sửa soạn cho cuộc sống nơi đây tới ngày cuối cùng. Nếu trong nhà họ mà có đến ba ngàn lượng vàng bị trộm thì quả là cuyện lạ lùng.
Lão Mạch vốn không phải là loại người nhiều chuyện, lão cũng có nói những câu dài nhưng toàn vào những khi nói về chuyện quay thịt ngon hay dỡ, bán nhiều hay ít, heo vịt gà dạo này mua có dễ không hay thôi chứ nói một câu như thế về người khác htì cũng là chuyện lạ lùng ít có.
Hiệp Côn đang chăm chú nghe.
Hắn nói thật chậm và nghe thật kỷ càng, gần như hắn cố nhai đi nhai lại từng tiếng của người đối thoại rồi nuốt luôn vào bụng.
Mà một khi hắn đã nuốt rồi thì trời gầm của khó gỡ ra.
Chờ lão Mạch nói hết câu, hắn hỏi tiếp :
- Hai vợ chồng đó tên là gì?
Lão Mạch đáp :
- Người chồng họ Cao, còn người vợ hình như là họ La thì phải.
Hiệp Côn vụt đứng lên, bước thẳng ra ngoài.
Từ đầu đến cuối không hé môi, bây giờ tên áo đen mới lên tiếng :
- Không biết đã đến ngọ chưa?
Lão Mạch đáp :
- Vừa mới qua ngọ không lâu.
Người áo đen nói :
- Đưa đây.
Kim Sư Tử Cẩu do dự :
- Nơi này hình như có hơi bất tiện...
Người áo đen nói :
- Tiện.
Kim Sư Tử Cẩu thở ra một tiếng, hắn móc trong lưng ra một nén vàng chừng hai mươi lượng đặt lên bàn và nhẹ nhẹ đẩy về phía tên áo đen.
Tên này thu lấy và không nói thêm một tiếng nào cả.
Kim Sư Tử Cẩu lài thở ra và nhìn ra ngoài trời lẩm nhẩm :

- Trời hôm nay hình như mau tối quá.
Hắn nói thế nhưng dưới con mắt của mọi người thì trời hôm nay cũng không dài hay ngắn hơn gì bữa trước chút nào cả.

Hồi 6
Kiếm và côn

Côn là cái thứ mà không ai ưa hết. Thế nhưng cây côn lại rất là hữu dụng.
Cây côn có nhiều lợi thế hơn cây kiếm, lúc mà nó đánh xuống, luôn luôn xem trước rằng chỗ đó là cái gì? Mục tiêu của nó là giống chi?
Kiếm thì một khi tuốt ra khỏi vỏ là chỉ để giết người. Nói một cách khác hơn là nó luôn luôn nhằm vào chỗ nhược của con người.
Thanh kiếm của tên áo đen lại hơn lên một chút, lúc nó rút ra là phải có giá và khi thu vào vỏ cũng phải có giá.
Giá của khi rút ra là tiền, giá của lúc thu vào là máu.

Gần hơn một tiếng đồng hồ đã trôi qua, Kim Sư Tử và người áo đen vẫn ngồi y một chỗ.
Bọn Kim Sư Tử chắc có thể chờ một chuyện gì đó.
Bon Quách Đại Lộ thì không.
Nhưng họ cũng vẫn không đi được vì đi thì phải trả tiền. Tiền thì chỉ một mình Quách Đại Lộ có trong túi nhưng móc ra không nổi trước mặt bọn thám tử mà nếu xòe nén vàng ròng ra trong trường hợp này không khác nào gào lên: “Ông ơi con ở bụi này”.
Bởi vì đưa ra một nén vàng nặng cân như thế, đưa ra trong trường hợp có một vụ trộm lớn ở đây thì quá là đã la lớn với mọi người rằng ta đây là tên trộm.
Hiệp Côn trở vào và bây giờ Quách Đại Lộ mới nhìn rõ mặt hắn.
Mặt hắn giống như chỉ có da bọc xương, lạnh ngắt, không có thịt.
Kim Sư hỏi :
- Sao?
Hiệp Côn đáp :
- Hắn không phải họ Cao mà là họ Tống, hắn là quản lý của hiệu buôn bò ngựa của lão họ Trương tận Liêu Đông. Hắn đã trộm của

chủ một số tiền trốn tuốt lên đây, vì thế hắn không dám phô trương.
Kim Sư cười nhạt :
- Như vậy thủ đoạn của hắn cũng y như cũ, hắn nắm cho chắc chắn cái cán của đối phương rồi mới ra tay.
Hiệp Côn nói :
- Thêm vào đó, cái án gây ra cũng giống y như trước không khác trước gì cho mấy, hắn lấy sạch sành sanh, cửa sổ cũng bay đi mất hết.
Kim Sư hỏi :
- Chuyện xảy ra vào giờ nào?
Hiệp Côn đáp :
- Hồi hôm này Kim Sư nói: “Cứ mỗi bận hắn ra tay là ít nhất cũng trên mười vụ. Đó là thói quen của hắn.”
Hiệp Côn nói :
- Ngoài họ Tống ra, tôi còn điều tra được năm nhà.
Kim Sư hỏi :
- Năm nhà ấy có phải cũng mang của trộm từ nơi khác về đây chăng?
Hiệp Côn nói :
- Đúng như thế, trong năm nhà ấy có một tiểu đầu mục thuộc hạ của Lục Thượng Long Vương thuở chưa giải nghiệp, bây giờ hắn đã cưới vợ và đã có con.
Kim Sư nói :
- Bọn này gặp hắn thì quả đúng là trộm mang về cho cướp.
Hiệp Côn không nói nữa. Hắn cứ nhìn xuống tay mình cười nhạt.
Kim Sư cũng cười :
- Tôi biết không khi nào anh chịu buông tha, cứ phải dư đảng của Lục Thượng Long Vương mà gặp tay anh thì nhất định anh tính cho hắn xong rồi. Nhưng tôi khuyên anh cũng nên thận trọng. Nếu gặp đúng Lục Thượng Long Vương và cái con rắn độc kia thì coi chừng cái xui xẻo lại về phần anh đấy nhé.
Hiệp Côn vẫn cười chứ không nói tiếng nào.
Kim Sư nói tiếp :
- Bất luận ra sao, tin tức chúng ta nhận được quả thật cũng là nên thuốc lắm, mấy năm nay quả thật hắn tạo dựng sào huyệt ở chỗ này.
Hiệp Côn nói :
- Cái người trao tin tức đấy cho tôi thật thì cũng chưa hoàn toàn chắc chắn, nếu không thì không ai lại chịu đi tốn của bao giờ.
Kim Sư cau mặt :
- Nhưng hắn đã lập nghiệp tại đây đã bảy tám năm nay rồi, đã yên ổn

rồi thì tại làm sao bỗng nhiên hắn lại ra tay?
Hiệp Côn nói :
- Quen nghề thì tự nhiên lâu lâu cũng ngứa tay chứ sao không?
Họ nói chuyện với nhau hoàn toàn không sợ ai nghe thấy, tự nhiên Quách Đại Lộ không bỏ sót câu nào. Hắn cũng phải chịu rằng cái tay Hiệp Côn này quả nhiên lợi hại.
Nhưng bọn Quách Đại Lộ vẫn cùng thắc mắc họ không hiểu cái tiếng "hắn" trong câu chuyện của Kim Sư là ám chỉ ai?
Hiệp Côn lại cười vẫn giòng cười lạnh như băng của hắn :
- Hắn đã làm thêm vụ án tại đây hồi hôm này thì rõ ràng sào huyệt của hắn ở đây. Sáng sớm hôm nay những kẻ ra khỏi thành tôi đã cho xét thật cẩn thận, trừ mấy tên giang hồ mãi võ ra còn thì đều là những người làm ăn chân chính.
Kim Sư hỏi :
- Liệu xem hắn có thể cho bọn giang hồ mãi võ mang tang vật ra khỏi thành không?
Hiệp Côn lắc đầu :
- Không có chuyện ấy, bọn đó từ chân tới đầu hãy còn cát bụi, hành lý của bọn nó không quá mười lạng bạc.
Kim Sư liền nở một nụ cười đanh ác :
- Cứ như thế này thì nhất định hắn vẫn còn ở trong thành.
Nghe đến đây bỗng dưng Quách Đại Lộ muốn hỏi :
"Tại sao hắn lại không lén trốn bằng con đường ngõ hẹp? Chắc gì hắn phải ra bằng ngả cửa thành và biết đâu bây giờ chính là lúc hắn thoát đi?"
Cũng may mà hắn chưa vội hỏi và cũng may Hiệp Côn đã hỏi ngay.
Kim Sư nói :
- Nhất định hắn không chịu nhả ra những thứ mà hắn đã nuốt vào, con người coi đồng tiền còn hơn sinh mạng. Hắn có thể nuốt luôn cả da lẫn xương mà không khi nào chịu nhả.
Hiệp Côn cười khẩy :
- Đó là cái tật của hắn, tôi đã biết trước cái tật đấy có ngày sẽ làm hại luôn cái mạng của hắn.
Kim Sư nói :
- Nhưng hắn vốn là tay giảo hoạt, hắn lại có thể rùn xương nếu thân hình muốn thấp, muốn khòm, muốn gù gì cũng chẳng chút khó khăn, chúng ta cần phải tìm cho ra sào huyệt của hắn mới được.
Hiệp Côn vội vỗ bàn tay cái đốp :
- Lần này nếu mà hắn còn chạy thoát thì tôi thề sẽ cải họ đổi tên.
Kim Sư hỏi :

- Anh đã tìm được mối rồi à?
Hiệp Côn nói :
- Tôi sẽ làm một cuộc truy vấn, cho dầu phải hỏi luôn ba bốn tháng cũng quyết moi cho ra sào huyệt của hắn.
Kim Sư nhìn người áo đen, hình như lão có vẻ cau mày và hỏi lại :
- Anh định hỏi hết từng người một trong thành này à?
- Tôi cũng biết đấy là một phương cách ngu đần nhất, thế nhưng tôi lại biết một phương pháp càng ngu đần càng có hiệu quả bất ngờ.
Kim Sư thở dài :
- Anh định bắt đầu từ nơi đâu?
Hiệp Côn nói :
- Bất cứ nơi đâu.
Tia mắt của hắn dời ngay đến bàn của Quách Đại Lộ sau câu hỏi ấy. Giá như đổi lại là người khác trong bụng có tật như bọn Quách Đại Lộ mà bị cái nhìn của Hiệp Côn thì nhất định tim sẽ đập thình thịch và sắc mặt cũng sẽ đổi ra màu khác.
Bởi vì Hiệp Côn vẫn là Hiệp Côn, hắn là con người khi đã hỏi đến ai, người đó đừng mong không nói chuyện thật trong lòng mình. Thế nhưng Quách Đại Lộ vẫn cười.
Hắn không đổi tý nào. Hình như hắn không xem cái nhìn hữu hiệu của Hiệp Côn là cái gì cả.
Hắn vốn là con người không xem chuyện nào là quan trọng cả. Huống chi bây giờ trong bụng của hắn lưng lửng món Trúc Diệp Thanh thì hắn lại càng không coi trời đất vào đâu.
Gương mặt của Hiệp Côn vẫn trơ như chết, mắt hắn y như là thứ mắt cá ươn.
Bằng đôi mắt trắng dã không lộ một chút gì tâm ý của hắn. Hiệp Côn bước lại bàn của Quách Đại Lộ. Với cặp mắt Hiệp Côn, người nào lá gan hơi nhỏ khi dòm vào nhất định sẽ... té đái trong quần.
Con người này không nên gọi là Hiệp Côn mà có lẽ nên gọi là “tử thi” sẽ đúng hơn.
Riêng bọn Vương Động thì cũng không có gì làm lạ cái tính tình của hắn. Ai đã làm bạn với hắn rồi thì khi cùng với hắn đi uống rượu tốt hơn hết là nên sẵn sàng trong tư thế đánh lộn là vừa.
“Đánh lộn” đối với bọn hắn cũng không có gì là quan trọng.
Kể cả Lâm Thái Bình cũng không ra ngoài cái lẽ ấy. Đối với Lâm Thái Bình thì bây giờ có phần khó chịu vì Hiệp Côn không ngó tới hắn nhưng hắn thì ngó chăm bẫm người ta.
Cứ theo tình thế này thì cho dầu Quách Đại Lộ nói hở một câu hoặc Hiệp Côn hỏi một câu không phải, lập tức chuyện đánh nhau sẽ xảy

ra ngay.
Không ngờ Kim Sư vụt nói :
- Những người ấy không cần phải hỏi.
Hiệp Côn quay lại :
- Tại sao thế?
Kim Sư cười :
- Nếu trong bụng họ có tật thì nhất định họ không thể không nhúc nhích, họ không cười nói thế ấy đâu.
Và hắn nói liền theo :
- Nhất là họ không thể nào dám bàn đến cái lỗ mũi của tôi.
À, thì ra chẳng những mũi của Kim Sư rất thính mà cả hai tai của hắn cũng thính chẳng kém gì.
Quách Đại Lộ bật cười :
- Tôn huynh đã nghe rồi à?
Kim Sư nói :
- Làm cái công việc của bọn này chẳng những phải nhìn xem tứ phía mà tai còn phải nghe rõ tám phương.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Thế mà lại không giận à?
Kim Sư nói :
- Tại sao lại giận chứ? Lỗ mũi lớn tự nhiên là hơi khó coi nhưng nó cũng không đến nỗi làm mất mặt con người kia mà?
Đối với với con người này ấn tượng có phần hơi tốt rồi, Quách Đại Lộ cười nói :
- Chẳng những không làm mất mặt con người mà không có gì khó coi cả. Đàn ông lỗ mũi càng phải lớn. Càng lớn càng tốt. Những người đàn bà biết chuyện nhất định rất thích những người mũi lớn.
Kim Sư cười ha hả :
- Mũi của anh cũng không nhỏ đấy nghe.
Mò mò lỗ mũi của mình, Quách Đại Lộ cũng cười theo :
- Khà khà, cũng kha khá thôi.
Kim Sư hỏi :
- Các anh ở thành này chứ?
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Không có ở trong thành, ở trên núi.
Kim Sư hỏi :
- Trên núi có người đông không?
Quách Đại Lộ đáp :
- Người sống thì chỉ có bốn, còn người chết thì đông.
Kim Sư nhướng mắt :

- Người chết?
Quách Đại Lộ nói :
- Bọn này ở sát bên bãi tha ma đầy những mồ mả, nơi đó là Phú Quí Sơn Trang.
Lúc nào có rảnh mời bạn đến chơi để cùng nhau nhâm nhi đôi chén.
Kim Sư nói mau :
- Tự nhiên, tự nhiên, nhất định là phải đến thăm rồi.
Và hắn vụt đứng lên :
- Trưởng quầy, tính tiền đi, luôn cả bàn bên bốn vị kia đấy nhé.
Quách Đại Lộ nhảy dựng lên :
- Coi? Sao tôn huynh lại nói thế? Bọn này là thổ địa mà, hãy nhường cho chúng tôi mời bữa tiệc này mới phải chứ.
Hắn là con người không những thích bằng hữu mà còn thích luôn cả việc mời khách khứa nữa.
Từ trước đến nay, con người của hắn vẫn là như thế.
Trong đời không ai kết bạn mau bằng hắn. Trong tiệc rượu không ai móc túi mau bằng hắn.
Hắn là con người mau mắn, đó là đức tính cũng khá tốt. Nhưng trong trường hợp này thì lại hơi bất ổn. Vì hắn không muốn móc nén vàng "tang vật" ra trước mặt mọi người.
Khốn nỗi gặp Kim Sư là con người biết chuyện. Hắn là kẻ đã từng nổi trôi đây đó.
Hắn rất biết tính kiểu cách cũng như sĩ diện của những tay "thổ địa". Vì thế khi nghe Quách Đại Lộ dành trả tiền là hắn không nài thêm một tiếng nào.
- Đã thế đệ cũng không dám vô lễ, cung kính không bằng tòng mệnh. Đệ xin chí thành cảm tạ.
Hiệp Côn vỗ vai Quách Đại Lộ :
- Một vài ngày tới đây trong thành có nhiều chuyện lộn xộn. Nếu không có chuyện gì cần thiết lắm thì tốt hơn hết là nên nghỉ ở nhà cho khoẻ để tránh sự phiền hà.
Hắn đã tỏ ra là người lịch thiệp. Hắn không đợi cho Quách Đại Lộ nói. Hắn ấn vào vai Quách Đại Lộ và nói luôn :
- Thôi, xin kiếu, không dám làm phiền chư vị nhân huynh tương tống, xin chư vị cứ ngồi dùng rượu.
Quách Đại Lộ cười hi hi :
- Ngồi đã lâu rồi, đứng một chút cho dãn gân.
Hắn cười nói như không trong khi Hiệp Côn đã dùng đến tám thành công lực trong cái ấn vai. Chuyện đó hình như làm cho tên thám tử có danh hơi ngạc nhiên.

Hắn không nói thêm tiếng nào và bỏ đi luôn ra cửa.
Kim Sư vụt nhìn luôn ra đường và hỏi :
- Cái ông lão đó chắc các anh biết chứ?
Từ bên kia đường của dãy phố đối diện, một ông lão tóc bạc tay xách thùng nước tạt dội ra đường.
Quách Đại Lộ cười :
- Biết chứ, ông ta là chủ tiệm cầm đồ Lợi Nguyên, chúng tôi gọi ông ta là "Lão Lột Da".
Kim Sư nhìn chăm chăm vào lão già cho đến khi ông ta khuất vào cánh cửa hắn mới cười khì :
- Xin các vị cứ ngồi tiếp, chúng tôi xin cáo biệt.
Hắn đi nhanh theo kịp Hiệp Côn, hai người nói nhỏ với nhau mấy câu và đi thẳng qua phía tiệm cầm đồ.
Người áo đen bây giờ mới chầm chậm đứng lên, hắn chầm chậm đi ngang qua bàn của bọn Quách Đại Lộ.
Bọn Quách Đại Lộ cắm đầu uống rượu, họ không muốn nhìn người áo đen vì khi nhìn đến con người này hình như cả bọn cùng có cảm tưởng như nhìn con rắn độc.
Người áo đen vẫn bước đều chứ không dừng lại, nhưng miệng hắn lại nói :
- Hoàng Ngọc Như, mạnh giỏi.
Bọn Quách Đại Lộ sững sờ, họ không biết hắn nói với ai.
Người áo đen bước ra khỏi quán.
Quách lại Lộ lắc đầu lẩm bẩm :
- Hình như hắn khật khùng.
Lâm Thái Bình cứ nhìn sững vào thanh kiếm đó :
- Ít nhất nó cũng phải bốn thước bảy...
Yến Thất nói :
- Nhãn lực của anh kể cũng khá lắm, chắc anh cũng hay dùng kiếm?
Như không nghe thấy câu hỏi của Yến Thất, Lâm Thái Bình vẫn cứ lầm thầm :
- Cứ theo tôi biết thì trong võ lâm, có thể sử dụng thanh trường kiếm như thế chỉ có ba người.
Quách lại Lộ nhướng mắt :
- Ba người nào?
Lâm Thái Bình nói :
- Một người là Đinh Dật Lang, nghe nói hắn là con của Phù Tang Lãng Tử Xích Mộc Tam Thái Lang và Quan Sơn Nữ Kiếm Khách Đinh Lệ, kiếm pháp hắn là sự phối hợp giữa Quan Sơn và Phù Tang Kiếm pháp.

Yến Thất nhìn sững Lâm Thái Bình :
- A... không ngờ anh lại cũng rành những chuyện bí mật võ lâm dữ he.
Lâm Thái Bình ấp úng :
- À... à... thì tôi cũng nghe người ta nói thế thôi...
Quách lại Lộ hỏi :
- Thế còn hai người nữa là ai?
Lâm Thái Bình nói :
- Người thứ hai là kẻ truyền nhân duy nhất của Cung Trường Hồng mỹ danh là Cung Hồng Phấn.
Quách lại Lộ nhướng mày :
- Cung Hồng Phấn? Hình như là tên của... đàn bà?
Yến Thất nói :
- Tự nhiên là đàn bà, nhưng anh nghĩ đàn bà không thiện kiếm hay sao?
Quách Đại Lộ cười :
- Không, tôi nghĩ cái lão áo đen khi nãy tuyệt đối không phải là đàn bà.
Lâm Thái Bình nói :
- Nghe nói Đinh Dật Lang gần đây đã trực chỉ Phù Tang, nghe nói hắn đi tìm phụ thân của hắn vì thế cho nên cái tên áo đen này nhất định cũng không phải họ Đinh.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Còn tên thứ ba?
Lâm Thái Bình nói :
- Người ấy gọi là “Kiếm Để Du Hồn” Nam Cung Xú.
Quách Đại Lộ cau mặt :
- Kiếm Để Du Hồn? Hừ, hình như đó là danh tiếng của người. Sao hắn lại chọn danh xưng như thế nhỉ?
Lâm Thái Bình nói :
- Mấy năm trước, cách đây khá lâu trong giang hồ loan truyền rằng có một quái nhân gọi là “Phong Cuồng Thập Tự Kiếm” bất cứ một ai cứ gặp hắn là không làm sao thoát khỏi thanh kiế? dị thường của hắn. Vì thế gã họ Nam Cung nầy mới đắc ý và chọn cho mình một danh hiệu như thế, ý nói là “một linh hồn đã thoát khỏi dưới thanh kiếm dữ”...
Quách Đại Lộ cười :
- Thoát được có nghĩa là để bị bại dưới kiếm của người ta thế mà lại cho đó là việc đắc ý nhất và lấy đó làm danh hiệu nữa sao?
Lâm Thái Bình nói :

- À, con người ấy phải nói là kỳ cục đến mức ngán hắn luôn.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Sao thế?
Lâm Thái Bình nói :
- Nghe nói hắn rất thích giết người. Có lúc vì cao hứng mà giết, có lúc lại vì tiền mà giết. Thêm nữa hắn tuy may mắn mà thoát khỏi dưới thanh "Thập Tự Kiếm" nhưng mặt hắn vẫn bị rạch đến mười dấu chữ thập và chính vì thế nên hắn không bao giờ thích để mặt thật cho người khác nhìn thấy.
Quách Đại Lộ nói :
- Cứ như thế thì tên áo đỏ nhất định là hắn rồi.
Vương Động lên tiếng :
- Cũng chưa chắc.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Sao còn chưa chắc?
Vương Động nói :
- Tại sao anh lại chắc chắn hắn không phải là con gái? Tại sao hắn không phải là Cung Hồng Phấn?
Quách Đại Lộ nhún vai :
- Tự nhiên không thể là Cung Hông Phấn được.
Vương Động cười nhẹ :
- Tại làm sao lại không thể được? Anh đã thấy mặt thật hắn rồi à? Anh đã thấy được da chân da tay của hắn chưa? Đã không thấy được một chút da nào chỉ thấy toàn một mớ vải đen mà đã vội phán đoán. Đàn ông ăn vận như thế chứ đàn bà không thể ăn vận như thế được sao?
Quách Đại Lộ hơi lừng khừng, một hơi lâu hắn bật cười :
- Nếu hắn là đàn bà thì kể ra rất có nhiều thú vị, tôi rất muốn xem hắn có dáng vẻ ra sao...
Yến Thât nói giọng lơ đãng :
- Chỉ cần hắn là đàn bà thì đủ cho anh thích thú.
Quách Đại Lộ cười :
- Đại đa số đàn bà vốn là hạng dễ thích thú hơn đàn ông, luôn cả người vợ xấu nhất cũng không ngoại lệ ấy.
Yến Thất thở ra :
- Cái con người của anh nếu không dùng tiếng háo sắc thì không biết phải dùng tiếng gì cho đúng.
Vương Động ngáp dài :
- Tôi cảm thấy rằng tôi có lúc cũng "háo" lắm.
Yến Thất hỏi :

- “Háo” cái gì mới được chứ?
Vương Động nói :
- “Háo lên giường”, “háo” được đánh một giấc thật say.

Giường.
Cái giường của Vương lộng.
Năm chiếc rương mới tinh, năm chiếc rương đầy vàng ngọc nằm kín dưới giường đấy.
Cho dù kẻ giàu có nhất trong thiên hạ cũng không làm sao có nổi năm rương vàng ngọc đầy ắp như thế được, nhất là một trang trại vốn đã trống rỗng ruột gan như thế ấy mà làm sao lại có nổi số tài vật quá lớn lao?
Đúng, quả đây là chuyện... cổ kim hy hữu.
Thế tại sao lại không thể dấu nó dưới giường này?
Yế? Thất đã nói như thế, thế nhưng chỉ mỗi một mình Vương Động cương quyết phản đối.
Hắn không phản đối chuyện đặt năm rương vàng ngọc dưới giường, hắn chỉ phản đối chuyện phải đào đất dưới giường để chôn dấu mà thôi.
Hắn nói :
- Chuyện chi phải mất công cực khổ đào chôn rồi trong vài ba hôm lại phải cực khổ moi lên? Mà đã phải moi lên thì chuyện chi cần chôn làm gì cho nhọc?
Lý luận của kẻ lười luôn luôn là chí lý.
Và luận cứ của Vương Động xem chừng vững chắc.
Bây giờ thì hắn đã tót lên giường chỏng cẳng.
Quách lại Lộ đang khổ luyện môn chổng đầu uống rượu. Hắn bảo có nghe nói nhiều về cách uống rượu và hắn quyết định chọn cách “điếu ẩm”.
“Điếu” là treo, hắn treo dộng đầu uống rượu. Trên đời này giả như có người dùng con mắt để mà uống rượu thì chắc chỉ có mỗi một người, mà giả như có một người làm được chuyện đó chác Quách Đại Lộ cũng sẽ để trọn một đời để tập cho bằng được.
Lâm Thái Bình ngồi trên bệ thềm đi trước cửa, hai tay hắn bao vòng lên đầu, không biết hắn đang lo nghĩ đến chuyện chi.
Tuổi tác hắn nhỏ hơn hết, nhưng hình như tâm sự của hắn nặng nề hơn hết.
Yến Thất thì không biết đi đâu.

Cái con người này hành tung có vẻ hơi bí mật, thường thường hắn lẻn đi một mình không ai biết hắn đi làm gì cả.
Đêm hình như đã khuya lắm rồi, nhưng cảnh vật lại có vẻ hãy còn quá sớm.
Có người bảo : “Thời gian là chúa tể của vạn vật, chỉ có thời gian mới miên trường, còn lại tất cả đều tạm đoản”.
Câu nói đó không biết có đúng không nhưng riêng với những người tại Phú Quí Sơn Trang thì hình như hoàn toàn không chính xác.

Quách Đại Lộ khi đã uống xong ba chén thì Lâm Thái Bình vụt đứng lên.
Dáng sắc của hắn thật là hứng khởi mà cũng rất là nghiêm chỉnh.
Trông qua y như một viên đại tướng đang chuẩn bị hiểu dụ ba quân tham trận cực kỳ trọng đại.
Chỉ có điều là bất cứ một con người nào càng có dáng cách trang nghiêm bao nhiêu, nhìn một cách nào đó nhất định cũng có vẻ... khôi hài. Vì thế khi nhìn thấy dáng cách của Lâm Thái Bình, ngụm rượu trong miệng của Quách Đại Lộ thiếu chút nữa đã phun ra ngoài.
Lâm Thái Bình vẫn nghiêm trang :
- Tôi có chuyện muốn nói.
Quác Đại Lộ cố nín cười :
- Tôi đã thấy rồi.
Lâm Thái Bình nói :
- Trong thành này có một con người chẳng những võ công cao mà lại còn giỏi về thuật cải trang, thu rút hình dáng. Hắn đã từng gây những vụ án làm quan binh phải điên đầu.
Quách Đại Lộ háy háy mắt :
- Chuyện đó hình như không phải một mình anh biết, hình như tôi cũng có nghe qua.
Lâm Thái Bình vẫn thản nhiên :
- Chẳng nhưng anh nghe qua mà luôn cả Toan Mai Thang với tên đó nữa.
Quách Đại Lộ chồm tới :
- Sao?
Lâm Thái Bình vẫn cứ bằng một giọng đều đều :
- Chẳng những biết mà hình như nàng lại còn có thù với tên đó nữa.
Quách Đại Lộ gặn lại :
- Có thù oán?

Lâm Thái Bình nói :
- Chỉ có điều nàng cũng như bọn mình, chỉ biết rằng con người ấy tàng ẩn trong thành này, thế nhưng không ai biết hắn đang cải dạng người gì. Nàng tuy rất muốn tìm hắn để báo thù nhưng lại không làm sao tìm được. Vì thế cho nên...
Quách Đại Lộ chợt thấy cái gã Lâm Thái Bình này không đáng cho mình tức cười như vừa rồi, hắn lật đật hỏi dồn :
- Cho thế nào?
Lâm Thái Bình nói :
- Cho nên nàng mới nghĩ ra cách làm cho người khác thay nàng mà tìm hắn.
Quách Đại Lộ gật gù :
- Tự nhiên nàng rất biết trong thiên hạ kẻ tìm tội phạm giỏi nhất là Hiệp Côn và Kim Sư Cẩu.
Lâm Thái Bình nói :
- Nàng còn có mặt gần nơi đây nên mới tìm cách bắn tin cho hai người ấy biết rằng cái tên trộm nghề ấy đang ẩn trong thành này.
Quách Đại Lộ nói :
- Sau đó nàng lại đến thành này trong một đêm làm luôn mấy vụ án, lại còn cố ý bắt chước hành động theo thói quen của cái tay trộm khét tiếng ấy để Hiệp Côn và Kim Sư Cẩu quyết đoán rằng những vụ án đó đều do tên ấy làm ra.
Lâm Thái Bình nói :
- Đó cũng chưa phải là điều trọng yếu.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Chứ cái gì mới là trọng yếu?
Lâm Thái Bình nói :
- Nàng làm như thế là để Hiệp Côn và Kim Sư Cẩu quyết chắc là tên trộm khét tiếng ấy quả có mặt trong thành này, như thế họ mới bỏ công tìm kiếm bởi vì hai cái tên này nhất định không thể vì một tin vu vơ mà chịu thân tự điều tra đâu.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Thế nhưng nàng hãy còn có vấn đề...
Lâm Thái Bình nói :
- Vấn đề của nàng là tài vật đã vào tay rồi mà không thể mang ra khỏi thành ngay, bởi vì nàng biết Hiệp Côn và Sư Tử Cẩu đã đến rồi.
Quách Đại Lộ gật đầu :
- Đúng, cái thứ dễ bị người nhìn thấy rất quí báu như thế có muốn tìm chỗ dấu cũng không phải dễ.
Lâm Thái Bình nói :

- Chẳng nhưng không dễ mà lại còn phí rất nhiều công vì thế...
Quách Đại Lộ cười nhăn nhó :
- Vì thế nàng lại nghĩ ra cách tìm người thay thế nàng lo liệu chuyện tàng chữ tài vật, thế nhưng tại sao nàng lại không chịu tìm ai mà lại tìm bọn ta chứ?
Lâm Thái Bình nói :
- Tự nhiên nàng biết anh ở lại chỗ này, biết rõ chỗ này không quỉ ma nào thèm tới nên đem tài vật mà "gởi" tại đây thì như là....
Nằm im trên giường từ nãy giờ, Vương Động vụt nói :
-... Như là đem rượu mà cất vô trong bụng, không còn cách nào an toàn hơn nữa nhưng như thế vẫn chưa phải là nguyên nhân trọng yếu.
Quách Đại Lộ quay mặt lại :
- Sao?
Vương Động nói :
- Điều trọng yếu hơn hết là cái người mà nàng tìm để làm công chuyện ấy phải là người khẳng khái, là người hiếu bạn, bất cứ mèo thấy chó gì cũng nhào tới... giao tình.
Vương Động chẳng những là con người thường... bất động mà luôn cả lời nói hắn cũng rất hà tiện, nhưng mỗi khi hắn nói lại thường là câu... kết luận.
Quách Đại Lộ nhún nhún vai :
- Thấy chó thấy mèo cũng nhào tới giao tình cũng không có gì đáng nói, chỉ có những người thấy gái đẹp mà vẫn nằm yên, đó mới quả thực là... bất lực.
Lâm Thái Bình trừng mắt :
- Anh định nói ai vậy?
Quách Đại Lộ chỉ vào mũi mình :
- Tôi nói tôi chứ còn nói ai!

Thật ra thì Quách Đại Lộ cũng chưa đến nỗi hồ đồ như Vương Động đã nói, chỉ có điều rất nhiều chuyện hắn lười suy nghĩ chứ một khi hắn chịu suy nghĩ thì cũng nhận thấy sớm như ai.
Lâm Thái Bình vụt nói :
- Anh làm sai một chuyện.
Quách Đại Lộ thở ra :
- Quách tiên sinh mà làm chuyện sai thì đâu còn gì là làm lạ. Chỉ khi nghe làm chuyên đúng mớ? kỳ dị thôi chứ?

Lâm Thái Bình nói :
- Đáng lý vừa rồi anh không nên dùng nén vàng ấy mà nhậu ở quán đó mới phải.
Quách Đại Lộ nói :
- Không dùng nén vàng ấy để trả tiền chẳng lẽ tôi lại... thế thân tôi à? Anh nên nhớ khi nãy anh uống cũng không phải ít đấy nhé.
Lâm Thái Bình nói :
- Hiệp Côn và Sư Tử Cẩu nếu biết chúng ta trả bằng nén vàng ấy nhất định họ sẽ lấy làm lạ không hiểu tại sao cái bọn nghèo rớt mồng tơi này lại đào đâu ra được số vàng như thế? Và khi ấy chính là lúc cái phiền sẽ đến chỗ mình.
Quách Đại Lộ nói :
- Bây giờ anh có muốn tôi nói anh nghe mấy chuyện lạ không nào?
Lâm Thái Bình nói :
- Hay lắm chứ, nói đi.
Quách lại Lộ nói :
- Thứ nhất cái tên Sư Tử Cẩu nhất định không bao giờ biết chuyện mình ăn quán trả tiền bằng một nén vàng vì lão Mạch mà tôi biết từ trước đến giờ vốn không phải người thẻo lẻo.
Lâm Thái Bình gật đầu :
- Nhưng đã có chuyện thứ nhất thì có chuyện thứ hai chứ?
Quách Đại Lộ nói :
- Thứ hai là Quách Tiên Sinh này có một vài nén vàng ròng trong mình cũng không phải là chuyện quá lạ trong cõi đời này. Vả lại nén vàng ấy vốn không có dấu hiệu gì cả. Việc đó thì tôi cũng đã xem xét kỹ càng rồi thế thì ai dám bảo đó là của trộm? Kẻ nào dám nói như thế, Quách tiên sinh này sẽ không tiếc gì với hắn mấy tát tai.
Lâm Thái Bình hỏi :
- Còn nữa chứ?
Quách Đại Lộ gật đầu :
- Còn. Mỗi con người ai cũng phải cần ăn. Vậy thì chúng ta cần phải ăn. Mà nếu cần ăn thì tự nhiên không thể không dùng đến nén vàng ấy để trả cho chủ quán.
Chợt có tiếng nói vang vào :
- Có điểm này mới là trọng yếu, người mà Toàn Mai Thang cần tìm để nhờ công việc, người đó phải có đủ điều kiện không những chỉ hồ đồ háo sắc mà còn phải là một tên kiết xác đói nghèo.
Câu nói đó có tính cách kết luận.
Nhưng kết luận này không phải của Vương Động mà là của Yến Thất.

Hồi 7
Tên trộm khét tiếng

Mỗi lần Yến Thất xuất hiện cũng y như những lần hắn lẻn đi, nó là chuyện bất thình lình người không hay... chó cũng không hề sủa.
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Cái tên này nói chuyện với ai xem chừng cũng khá là... văn nhã, nhưng không hiểu tại sao hắn lại cứ nhắm vào tôi mà "xói" nhứ thế cũng lạ!
Yến Thất cười :
- Nếu anh không phải là bằng hữu của tôi thì có yêu cầu tôi, tôi cũng chẳng "xói" đâu.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Vương Động cũng là bằng hữu của anh sao anh không bao giờ "xói" hắn?
Vương Động cười :
- Nhưng cái xấu về tôi, anh đã nói mẹ nó hết rồi thì người khác lấy gì mà nói nữa chứ?
Quách Đại Lộ cũng bật cười bước lại vỗ vỗ vào vai Yến Thất :
- Chuyến này anh mò đến cái lỗ nào thế?
Yến Thất nhún vai :
- Thì... cũng đi chơi bời bậy vậy mà.
Hình như hắn không muốn ai tò mò về những chuyến đi của hắn. Mỗi lần Quách Đại Lộ đả động tới thì y như hắn không khoái chút nào. Cũng có thẻ vì ngoài Quách Đại Lộ ra không còn ai hỏi về hắn cả.
Quách Đại Lộ hình như biết thế, nhưng hắn cũng cứ hỏi :
- Đi chơi đâu thế?
Yến Thất trả lời dặt một :
- Dưới núi, trong thành
Quách Đại Lộ không chịu buông :
- Ở đó có gì mà chơi?
Yến Thất gặn lại :
- Ai nói không có gì?
Quách Đại Lộ nhướng mặt :
- Thế thì có à?
Yến Thất nói :
- Tối hôm qua anh thấy người đẹp xách hai cái giỏ...

Quách Đại Lộ cau mặt :
- Thế nhưng đêm nay thấy cái gì?
Yến Thất nói :
- Thấy giết người.
Quách Đại Lộ chồm tới :
- Giết người? Nhưng ai giết?
Yến Thất đáp :
- Côn Tử.
Quách Đại Lộ càng chồm tới hơn một chút nữa :
- Côn Tử giết người? Nhưng hắn giết ai?
Yến Thất nói :
- Người thuộc loại hồ nghi.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Người nào thuộc loại hồ nghi? Mà hồ nghi cái gì mới được chứ?
Yến Thất nói :
- Người mà Côn Tử định tìm là một người đàn ông khoảng ngoài năm mươi tuổi.
Người ấy đã đến đây khoảng mười năm về trước vì thế cho nên bất cứ ai thuộc về... đàn ông mà khoảng năm mươi về trước đều bị liệt vào... hồ nghi vì người như thế rất có thể là Phượng Thê Ngô.
Quách Đại Lộ cau mặt :
- Mà Phượng Thê Ngô là người mà Côn Tử định tìm?
Lâm Thái Bình vụt hỏi :
- Phượng Thê Ngô mà anh nói có phải là người có biệt danh “Kê Khuyển Bất Lưu” đó không?
Yến Thất gật đầu :
- Hắn đấy.
Quách Đại Lộ cười :
- Con người có tên phong nhã như thế mà tại sao lại chọn một ngoại hiệu nghe chối tai vậy?
Yến Thất nói :
- Bởi hắn là một tên trộm khét tiếng. Khi hắn đã viếng nhà nào thì kể như nhà ấy không còn một mống nào cả. Có người đã bị hắn trộm một mẻ là tán gia bại sản, có người sau khi bị hắn trộm đã phải treo cổ lên xà nhà. Vì thế tuy hắn chưa từng giết người nhưng người bị hắ? bức tử cũng không phải ít.
Lâm Thái Bình nói :
- Nghe nói con người ấy lòng dạ độc ác mà cũng là tay xem tiền hơn mạng sống cho đến tiền trộm được cũng rặn từng đồng một.
Yến Thất nói :

- Con người ấy trong đời chuyện gì cũng làm cả, chỉ có chuyện tốt là hắn luôn từ chối.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Thế thì tiền hắn bỏ vào đâu hết?
Yến Thất nhún vai :
- Ai mà biết nổi cái chuyện đó.
Trầm ngâm một lúc, Quách Đại Lộ hỏi :
- Trong thành có bao nhiêu người bị hồ nghi?
Yến Thất nói :
- Vốn thật thì không nhiều lắm và bây giờ lại càng ít hơn.
Quách Đại Lộ lại hỏi :
- Côn Tử giết hết bao nhiêu người rồi?
Yến Thất nói :
- Năm sáu người, sáu bảy người.
Quách Đại Lộ trừng mắt :
- Hắn giết người còn anh thì đứng xem phải không?
Yến Thất nói :
- Bây giờ chuyện xem tôi cũng đã chán luôn.
Quách Đại Lộ cứ trừng mắt nhìn Yến Thất rồi hắn vụt phóng chạy ra ngoài cửa...
Vương Động thở ra như nói một mình :
- Không hiểu sao từ ngày quen biết với hắn rồi tôi cứ phải "động" luôn như thế này thật cũng lạ.
Quách Đại Lộ tuy không hoàn toàn hồ đồ trong việc làm nhưng hắn vốn là một con người rất dễ dàng xung động.
Đáng lý hắn phải hỏi Yến Thất xem Côn Tử giết những người thế nào. Thế nhưng hắn lại không chịu hỏi vì hắn thừa biết Côn Tử giết những người nhất định không phải là hạng tốt.
Hắn hiểu rõ ràng như thế nhưng hắn lại không thể ngăn cản sự xung động của mình.
Tuy đó không phải là một thói quen cần thiết nhưng so với những kẻ lạnh lùng, không nhân không nghĩa thì vẫn còn hơn.

Con người áo đen có một thói quen.
Thói quen của hắn là không khi nào bằng lòng đi trước bất cứ một ai.
Tự nhiên đó không phải là một thái độ khiêm cung, mà vì hắn chỉ bằng lòng lấy mắt nhìn người chứ không bằng lòng đưa lưng lại thiên hạ.

Thói quen. Bất cứ thói quen nào cũng không phải là chuyện tốt, nhất là cái thói quen không chịu quay lưng về phía kẻ khác. Thế nhưng thói quen đó cũng giúp hắn sống được lâu hơn.
Bây giờ thì hắn đang đi sau lưng của Kim Sư Cẩu và Côn Tử.
Kim Sư Cẩu và Côn Tử hình như rất yên lòng đối với hắn bởi vì họ biết tiếng của hắn không khi nào đâm từ phía sau lưng người ta.
Tuy hắn dùng khăn đen bịt mặt nhưng hắn lại trông thể diện hơn ai hết. Con đường phố của thị trấn vùng sơn cước thật là vắng lặng và cũng khá dài, chỉ có chừng vài ba cái cửa sổ của một vài cái nhà hãy còn ánh đèn le lói, còn thì im lặng như tờ.
Đi đến nhà thứ tư ven đường bên trái bọn họ dừng chân lại.
Gian nhà ấy cũng như bao nhiêu gian nhà khác trong phố xây cất theo lối chắc chắn tự nhiên : cửa hẹp mà ván thật dầy, cửa sổ nhỏ mà cao, ánh đèn bên trong vàng vọt như không muốn cho sáng hơn vì sợ tốn dầu.
Cửa sổ và cửa cái đều đóng chặt.
Kim Sư trầm giọng :
- Nhà này đây phải không?
Côn Tử gật đầu...
Hình như hắn chỉ nói khi cần hỏi ai một chuyện gì đó thôi.
Kim Sư vụt phóng mình lên.
Hắn có một vóc người cao lớn nhưng hành động của hắn lại rất nhanh nhẹn.
Khinh công của hắn tỏ ra đã đạt tới mức cao siêu. Hắn chỉ cần ấn nhẹ mũi chân là thân hình đã đứng lên trên nóc nhà.
Và khi lên đến nóc nhà rồi, hắn cử động nhẹ một cái thì bóng hắn biến mất vào đêm tối.
Côn Tử quay người lại nhìn người áo đen và cất cao giọng :
- Đây là lệnh tra xét án tình của quan nha, dân chúng hãy đóng cửa ở trong nhà.
Ai ra ngoài sẽ bị sử chém.
Tiếng hắn còn chưa dứt thì tất cả đèn đuốc trong các ngôi nhà cả thẩy đều tắt hết.
Và tiếp theo ngay gian nhà có tiếng động phía sau, tiếng động của người tông cửa sổ.
Chỉ tiếc là Kim Sư đã có phòng bị.
Một tiếng rú lên tiếp theo là giọng của Kim Sư :
- Chạy đi đâu?
Và tiếp theo nữa là bóng người hiện lên trên nóc nhà. Khinh công của người này không kém Kim Sư.

Bóng đen nhỏ thó, hắn nhìn quanh bốn phía và nhún mình vút qua phía đông nam.
Côn Tử vẫn đứng yên.
Người áo đen cũng đứng yên.
Nhưng chỉ thoáng một cái, hắn vút lên như một con én. Hắn chặn ngang trước mặt bóng đen khi nãy. Bóng đen giật mình, hai tay cùng tung ra một lượt.
Người áo đen đứng yên...
Nhưng cũng như lúc còn ở dưới đất, hình như hắn không nhúch nhích nhưng chỉ thoáng một cái, bóng đen vừa vung tay đánh hắn thì đã ngã lăn từ trên nóc nhà xuống y như cái trục.
Bây giờ Côn Tử mới chậm chạp bước lại, hai tay hắn chắp sau lưng cúi xuống nhìn bóng đen mới rơi từ trên nóc nhà xuống.
Gió lạnh phất qua từng chập, khung cảnh về đêm trong thị trấn thật là xơ xác.
Hai con mắt của Côn Tử y như hai mũi dùi mà hai mũi dùi này đã được bó chặt bằng băng giá...
Quách lại Lộ đứng bên góc đường nhìn vào khung cảnh ấy khá lâu.
Hắn vốn muốn xông vào lâu nhưng hắn vẫn cảm thấy mơ hồ không biết xông lại để làm gì?
Tự hắn thật tình cũng không biết phải làm gì?
Nếu quả thật Côn Tử đã bắt đúng một tên trộm tàn ác thì chẳng lẽ hắn lại đi giúp tên trộm ấy hay sao?
Chẳng lẽ hắn lại đi giúp bọn trộm cướp để chống lại quan nha?
Từ trên núi chạy như bay xuống đây hứng vào mặt những ngọn gió lạnh thấy xương hình như bao nhiêu ngọn lửa trong lòng hắn cũng bị ngọn gió lạnh làm nguội bớt khá nhiều.
Vì thế nên hắn vẫn cứ đứng mãi trong chỗ khúc quanh mà nhìn chầm chập...

Cái bóng đen rơi từ trên nóc nhà xuống vẫn co rút dưới đất không động đậy.
Côn Tử nắm cổ áo hắn kéo dựng lên.
Hai tay xé banh thân áo trước của bóng đen ấy. Côn Tử cất giọng quát :
- Hãy nhìn vào mặt ta đây.
Con người ấy tuy đã đứng thẳng nhưng đầu hắn vẫn cúi gầm xuống.
Côn Tử buông tay phải ra và tát luôn vào mặt người ấy mười mấy cái

bạt tai.
Máu tươi bắn đầu rỉ ra hai bên mép, thế nhưng người ấy vẫn cứ cắn răng không nói một lời.
Côn Tử cười gằn :
- Giỏi, khá đấy.
Đầu gối phải của hắn dộng ngược lên...
Một tiếng hự nghe đến lạnh mình. Con người ấy uốn quặn người xuống nhưng bàn tay trái của Côn Tử vẫn còn sau lưng hắn không gập mình xuống được. Hắn chỉ co rút người lại và toàn thân cứ dính theo trên cánh tay của Côn Tử.
Con người ấy bây giờ như con gà bị đập đầu, toàn thân lẩy bẩy, con như gân cốt không còn co giãn được.
Côn Tử nói thật chậm :
- Đối phó với hạng người không biết nghe lời, ta vốn có rất nhiều phương pháp, đây là một trong những phương pháp đơn giản nhất. Ngươi có muốn thử đến phương pháp kế tiếp không?
Con người ấy bây giờ mới ngẩng mặt lên nhìn Côn Tử bằng con mắt cực kỳ oán hận.
Côn Tử chợt như có phần đổi sắc, giọng hắn cũng hơi dịu lại :
- Ngươi không phải là Phương Thê Ngô?
Người ấy nghiến răng kèn kẹt :
- Đã biết rõ ta là không phải thế sao ngươi còn đối xử với ra như thế?
Côn Tử nói :
- Bởi ta chưa thể xác định, trừ phi ngươi phải nói cho ta biết ngươi là ai thì ta mới chứng thực được người không phải là Phương Thê Ngô.
Người ấy nói :
- Ta không phải là ai hết, ta là kẻ buôn bán sống ở trong thành này.
Côn Tử cười nhạt :
- Nếu ngươi không phải là “người nào khác” thì ta chỉ còn có cách cho ngươi la Phượng Thê Ngô.
Người ấy run giọng :
- Ngươi sợ bắt lầm người, ngươi sợ cấp trên quở phạt vì thế mặc dầu biết ta không phải là Phượng Thê Ngô nhưng cũng không chịu buông tha. Thủ đoạn của ngươi ta biết quá rõ rồi.
Sắc mặt Côn Tử hơi hòa hoãn, hắn nói :
- Ngươi đã lầm. Lần này ta chỉ tìm Phượng Thê Ngô. Những người khác không quan hệ gì cả. Chỉ cần ngươi nói thật lai lịch của ngươi, ta sẽ thả ngươi.
Người ấy hỏi bằng giọng hơi tin :
- Thả ta? Ngươi bằng lòng thả ta?

Côn Tử nói :
- Tại sao ta lại không bằng lòng? Cho dù ngươi có án ở địa phương nào khác đi nữa thì có can hệ gì đến ta chứ? Chuyện chi ta lại đi gánh bàn độc mướn cho mệt cái thân?
Suy nghĩ một hồi lâu, người ấy cắn răng bật nói :
- Ta họ Hàn, biệt hiệu là Nhất Trận Phong.
Côn Tử hỏi :
- Nhất Trận Phong? Có phải ngươi đã giết Hoàng viên ngoại tại Trương Gia Phủ hồi mùa xuân năm trước không?
Nhất Trận Phong đáp :
- Ngươi đã nói lúc nãy chỉ cần ta không phải là Phượng Thê Ngô thì ngươi sẽ thả ta, còn những chuyện khác thì ngươi không cần biết cơ mà?
Côn Tử nói :
- Tự nhiên ta không cần biết tới nhưng ta làm sao có thể biết chắc ngươi là Nhất Trận Phong mà không phải là Phương Thê Ngô?
Nhất Trận Phong nói :
- Dấu xăm trong mình ta...
Gã tự xé toạc thân áo ngực ra. Qua nhiên ngực hắn có xăm một con rồng uốn khúc...
Đúng là dấu hiệu đặc biệt của Nhất Trụ Phong.
Côn Tử nói bằng một giọng chậm rãi :
- Nhất Trụ Phong không thể giả mạo Phương Thê Ngô nhưng Phương Thê Ngô thì có thể giả mạo Nhất Trụ Phong.
Nhất Trụ Phong hỏi :
- Ngươi cần như thế nào mới có thể tin?
Côn Tử trầm ngâm :
- Nghe nói Hoàng viên ngoại bị người ta giết bằng mấy nhát kiếm phải không?
Nhất Trụ Phong lắc đầu :
- Không, từ trước tới đến nay ta không khi nào xử dụng kiếm.
Côn Tử hỏi :
- Thế Hoàng viên ngoại chết bằng cách nào?
Nhất Trụ Phong nói :
- Trước hết ta đầu độc cho lão chết rồi ta ném lão xuống giếng.
Côn Tử cười cười :
- Như thế thì ngươi quả đúng là Nhất Trụ Phong.
Nhất Trụ Phong nói :
- Ta vốn là ta thì làm sao lại không thật?
Côn Tử gật gù :

- Tốt... tốt lắm.
Vừa nói hắn vừa dựng đứng bàn tay chặt mạnh xuống Nhất Trụ Phong...
Thân thể Nhất Trụ Phong biến ngay thành đống thịt.
Hắn tuy đã chết nhưng đôi mắt vẫn trừng trừng, tròng mắt hắn từ từ lòi ra ngoài trong dáng sắc cực kì oán hận. Trông vào đôi mắt ấy người ta cá cảm tưởng như hắn đang hỏi : "Ngươi đã bảo rằng sẽ thả ta ra tại sao lại nuốt lời?"
Côn Tử không nói ra lời nhưng ánh mắt của hắn đã như hồi đáp...
Ánh mắt của hắn lộ vẻ đắc ý, hình như nói rằng :
"Đó chính là thủ đoạn của ta. Ta không tin ngươi thì tại sao ngươi lại ngây thơ đi tin vào như thế?"

Phía bên kia góc đường, mắt của Quách lại Lộ đã bắn ra những tia lửa.
Thế nhưng hắn vẫn đứng nhìn vì Nhất Trận Phong quả thật đáng chết.
Quan nha trừ trộm đạo đó là chuyện chính đáng nhất trong đời.
Ngay lúc đó chợt có tiếng vọng lên :
- Như vậy, lúc hắn giết người anh cũng chỉ đứng lấy mắt mà nhìn.
Không cần quay đầu lại, Quách Đại Lộ vẫn biết câu nói ấy phát ra từ của miệng của Yến Thất.
Hắn đứng yên và thở nhẹ :
- Nhưng tôi còn cần xem nữa.
Yến Thất hỏi :
- Anh thích xem hắn giết người à?
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi còn chờ xem hắn giết lầm người.
Yến Thất gặn lại :
- Tại sao?
Quách Đại Lộ nói :
- Vì lúc đấy tôi mới có đủ lý do giết hắn.
Yến Thất gặn lại một lần nữa :
- Anh cần giết hắn?
Quách Đại Lộ :
- Nhất Trận Phong đáng chết nhưng hắn cũng đáng chết.
Yến Thất hỏi :
- Anh cho rằng hắn hành động sai lầm?

Quách Đại Lộ nói :
- Chuyện hắn làm không ai có thể bảo là sai lầm, nhưng thủ đoạn của hắn quá hèn hạ ti tiện.
Yến Thất hỏi :
- Nhưng nếu hắn luôn luôn không giết lầm người thì sao?
Quách Đại Lộ hơi lựng khựng...
Yến Thất cười :
- Trên đời này có những chuyện mà bất cứ ai cũng không nên can thiệp, huống chi Côn Tử tuy có ác nhưng hắn lại là con người hữu dụng. Có những hạng người mà rất cần bàn tay của hắn đối phó.
Quách Đại Lộ cũng bật cười :
- Anh cho rằng con người của hắn rất khó có người đối phó lắm à?
Yến Thất gặn lại :
- Ai có thể đối phó với hắn? Anh ấy à?
Quách Đại Lộ nói :
- Cũng có thể là tôi, mà cũng có thể là người khác. Bất luận là ai, điều đó không quan hệ, tôi chỉ thấy rằng thiên lý tuần hoàn, ác lai ác báo. Sớm muộn gì hắn nhất định cũng có người đối phó với hắn.
Đó chính là cái mà cho Quách Đại Lộ thành... Quách Đại Lộ.
Chẳng những đối với con người, hắn có lối đối xử đặc biệt theo quan niệm của hắn mà hắn lại còn có cả một niềm tin.
Hắn tin rằng chân lý là bất biến, sự công bằng trong cõi đời này luôn luôn tồn tại.
Hắn tin chắc rằng chính nghĩa phải thắng. Chính phải thắng tà, bất luận cuộc đời có thay đổi ra sao cũng không thể làm lay chuyển nổi lòng tin của hắn.

Kim Sư Tử vỗ vai Côn Tử cười cười :
- Cung hỉ, cung hỉ... lại thêm một đại án nữa bị khám phá. Trong một buổi tối mà khám phá luôn bảy vụ án, trừ anh ra không ai có thể làm nổi một kỳ công như thế.
Côn Tử nói :
- Có.
Kim Sư Tử hỏi :
- Ai?
Côn Tử nói :
- Anh.
Kim Sư Tử cười :

- Không được, tôi không làm được vì bụng tôi không được độc bằng anh cho nên cái “chén cơm” đó không làm sao nuốt trôi được.
Sắc mặt Côn Tử hơi tái, hắn làm thinh không nói Kim Sư hỏi :
- Nhà kế tiếp nữa là nhà nào nhỉ?
Côn Tử hất mặt nhìn vào tấm bảng hiệu.
Tấm bảng nền đen viết chữ vàng. Tiệm cầm đồ “Lợi Nguyên”.

Chủ hiệu cầm đồ Lợi Nguyên tuy gọi là lão lột da, thứ ăn thịt không nhai xương, đã chẳng nhai xương mà lại còn chừa ở chỗ xương một ít thịt cho người khác.
Đối với lão ta, Quách Đại Lộ từ trước đến nay vẫn có một ấn tượng tương đối tốt.
Hắn thấy bọn Côn Tử sang bên ấy thì hắn dợm bước theo.
Đứng yên sau lưng hắn khá lâu, bây giờ Vương Động mới lên tiếng :
- Đừng có đi.
Quách Đại Lộ cười :
- Tôi không phải là Vương Động thì tại sao lại không cho động?
Vương Động nói :
- Bây giờ nếu động một cái là có chuyện phiền hà.
Quách lại Lộ nghiêng đầu :
- Anh đã biết sợ chuyện phiền hà bao giờ thế?
Vương Động nói :
- Ngay lúc này đây và rất sợ cái chuyện phiền này.
Quách Đại Lộ nói :
- Anh đừng quên tiệm cầm đồ Lợi Nguyên vốn là giòng họ ngoại của mình. Bất cứ lúc nào mình cũng cần tìm đến nó nghen.
Vương Động nói :
- Không có cái giòng họ ngoại... xa xa như thế cũng chẳng sao, chứ nếu không có tổ tiên thì hơi khó đấy.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Sao gọi là không có tổ tiên?
Vương Động nói :
- Giòng họ ngoại lỡ có tên trộm nằm trong nhà mà mình lại đi giúp họ chẳng hóa ra mình chửi cả tổ tiên?
Quách Đại Lộ nói :
- Anh không cần phải đi, tôi đi.
Vương Động thở ra :
- Nếu tôi có thể để anh đi một mình thì tội gì tôi lại phải dầm sương

đến đây?
Giờ này nằm trên giường chỏng cẳng có sướng hơn không?
Quách Đại Lộ quay lại nhìn hắn.
Nhìn cặp mắt lạnh băng băng của Vương Động, bộ mặt như nước đá của hắn trong bụng của Quách Đại Lộ chợt nghe ấm áp.
Quách Đại Lộ là một con người khi mà muốn làm chuyện gì thì không bao ai có ngăn. Ngăn được hắn chỉ là bằng hữu.
Bây giờ Kim Sư Tử và Côn Tử đã đến gần cửa hiệu cầm đồ Lợi Nguyên.
Vì cánh cửa vùng mở hé.
Bọn Quách Đại Lộ nhìn sang cũng giật mình...

Hồi 8
Người khách bất đắc dĩ

Từ bên trong hiệu cầm đồ Lợi Nguyên, một cái đầu thò ra hỏi :
- Tôi biết ba vị nhất định đến đây nên thức để chờ. Xin mời, xin mời vào.
Kim Sư Tử và Côn Tử nhìn nhau thật nhanh và bước thẳng vào.
Người áo đen bước tới đứng sát bên cánh cửa.
Quách Đại Lộ mím miệng lầm bầm :
- Không biết bọn Côn Tử dùng đến thủ đoạn nào... Phải đến xem mới được...
Nhưng hắn khỏi mất công vì Kim Sư Tử và Côn Tử đã quay ra.
Tiếng của lão “Lột Da” từ trong vọng ra :
- Tam vị lên đường, xin thứ cho lão không tiện đưa xa.
Kim Sư Tử cười cười và khẽ vòng tay :
- Vâng vâng, không nên khách sáo.
Quách Đại Lộ thắc mắc :
- Thế nhưng cái lão “Lột Da” ấy là ai? Bằng vào cái gì mà lão buộc được hai tên ấy phải lễ độ với hắn như thế chứ?
Vương Động trầm ngâm :
- Có thể lão ta không phải là... ai hết cho nên chúng lễ độ thông thường như thế thôi.
Quách Đại Lộ nghĩ mãi vẫn không thấy đúng.
Nhưng hắn không còn đủ thì giờ suy nghĩ thêm nữa vì bọn Côn Tử đang đi về mục tiêu khác bắt buộc hắn phải theo dõi.

Họ đang nhắm ngay cửa hiệu của lão Mạch.
Quách Đại Lộ cau mày :
- Ủa, cả cái lão thịt quay này mà chúng cũng không tha nữa à? Tại sao mà chúng đa nghi quá thế nhỉ?
Yến Thất nói :
- Lần này thì anh khỏi phải lo lắng. Lão Mạch nhất định không có cái tật gì để cho chúng có thể moi ra đâu.
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi thì thật không lo lắng gì cả. Nếu có thì cũng không phải nguyên nhân như anh nói.
Yến Thất hất mặt :
- Chứ tại sao?
Quách Đại Lộ nói :
- Họ cũng là người, họ phải ăn cơm như vậy nếu không có lão Mạch thì ngày mai họ sẽ ăn ở đâu?
Vương Động vọt miệng :
- Không có thì ăn... cứt.
Quách Đại Lộ cười nhưng khi vừa nhếch mép thì nụ cười tắt hẳn...
Từ trong quán của lão Mạch chợt có tiếng kêu thảng thốt. Tiếng kêu đó lại đúng là tiếng kêu của lão Mạch.
Tiếp theo là tiếng quát của Côn Tử :
- Nén vàng này ở đâu mà có? Nói mau.
Vừa nghe hai tiếng “nén vàng” thì Quách Đại Lộ chạy như bay vào cửa.
Lần này thì cả Vương Động cũng không ngăn cản.
Từ nhà sau, Côn Tử xách hông lão Mạch y như lão ta xách một con gà quay.
Con gà quay vốn có nhiều mỡ, lão Mạch không có mỡ nhưng mồ hôi từ trán lão chảy ròng ròng.
Dưới ánh đèn, trông những giọt mồ hôi của lão Mạch chảy dài trên mặt, chảy ướt cả thân áo, thật không khác một con gà chết nước.
Toàn thân lão run bắn, run đến mức nói không còn ra tiếng.
Côn Tử thét vào tai lão :
- Nói hay không? Nén vàng đó ở đâu?
Lần này thì không cần lão Mạch nói vì Quách Đại Lộ đã chạy vào tới.
Hắn nói thật lớn :
- Vàng của tôi trao cho ông ấy cộng chung mua hết ba mươi cân thịt, bốn mươi cân rượu thêm bảy con gà và tám con vịt quay.
Côn Tử chầm chậm buông lão Mạch xuống, chầm chậm quay lại nhìn thẳng vào mặt Quách Đại Lộ.

Hình như hắn nhìn thấy Quách Đại Lộ không... giống hạng người có được nén vàng như thế để trả tiền quán...
Hắn hỏi :
- Vàng đó của anh?
Quách Đại Lộ gật đầu.
Côn Tử hỏi tiếp :
- Vàng đó từ đâu mà có?
Quách Đại Lộ nói :
- Một người có một nén vàng nếu cho là một chuyện phạm pháp thì trong thiên hạ biết bao nhiêu người phạm pháp. Sợ e rằng cả hai vị cũng phạm pháp luôn.
Tuy vẻ mặt không bộc lộ cho người ta thấy, hay đoán sự diễn biến nội tâm nhưng đôi mắt Côn Tử hình như hơi nhở lại...
Thình lình hắn vụt thò tay. Hắn là con người cao nghều. Chẳng những thân hắn cao mà tay hắn lại dài...
Tay hắn dài quá mức bình thường, đã thế bàn tay của hắn còn kinh khiếp hơn nữa. Năm ngón tay hắn như năm cái móc sắt.
Thế nhưng Quách Đại Lộ lại muốn đụng thử vào bàn tay đó.
Hắn không tránh né mà cũng chẳng ra chiêu kỳ lạ nào. Hai tay hắn nắm lại tung thẳng vào hai ngọn trảo của Côn Tử.
Lối đánh đặc sệt của một tay ngang.
Nhưng chính vì lối đánh đó chẳng những làm cho Côn Tử giật mình mà luôn cả Kim Sư Tử cũng kinh hãi nốt.
Hai bàn tay của Côn Tử đã nổi danh là “Thiết Trảo” là một loại công phu mệnh danh “Ưng Trảo công”.
Một khi ngọn trảo của hắn đưa ra cho dù kẻ mù lòa cũng cảm nhận phần lợi hại nhưng chính vì cái quá lợi hại đó nên khi thấy Quách Đại Lộ đánh ra làm cho Côn Tử hoảng hồn.
Nếu đối phương không có công lực hơn gã thì hắn có thật khùng cũng không khi nào làm cái chuyện liều lĩnh như thế ấy.
Thật ra thì nội lực của Quách Đại Lộ không đến nỗi kinh người như bọn Côn Tử đã nghĩ. Chẳng qua bẩm sinh của hắn vốn là con người “đại lộ”. Chẳng những ăn xài “đại lộ”, làm việc “đại lộ” mà cả võ công cũng theo chiều hướng “đại lộ” nốt.
Tung ra hai ngọn quyền, phải chăng sẽ đánh gãy hai ngọn trảo của đối phương, hay sẽ bị bấu nát tay mình? Cái đó đối với Quách Đại Lộ không thành vấn đề... phải suy nghĩ.
Vốn hắn không xem chuyện gì ra chuyện gì cả.
Chỉ khi cần mà hắn cao hứng thì tất cả chuyện gì đối với hắn cũng không quan trọng.

Thế nhưng trong quan niệm người khác thì không thể có chuyện "đại lộ" như thế được, nhất là chuyện võ công. Bởi vì nói đến võ công là phải nói đến chiêu thức biến hóa cao thấp, nội công thâm hậu hay không. Nếu không phải trường hợp bất đắc dĩ thì không một ai làm cái chuyện cùng với đối phương chơi trò sinh tử.
Hai ngọn quyền của Quách lại Lộ vừa tung ra thì chiêu thức của Côn Tử biến hóa ngay. Năm ngón tay như móc sắt của hắn thẳng ra chặt đúng vào cổ tay của Quách Đại Lộ.
Thế nhưng hình như Quách Đại Lộ chẳng bao giờ chú ý đến biến hóa của đối phương. Chiêu thế của hắn cứ trước sau như một.
"Dĩ bất biến ứng vạn biến", cái không bao giờ thay đổi của Quách Đại Lộ lại đúng vào chỗ kỳ diệu của võ công.
Chưa chạm trúng đối phương, Côn Tử đã phải bắn mình nhảy vọt ra sau, thiếu chút nữa thân hình của hắn va vào vách tường phía trái.
Có thể nói chưa đánh hết chiêu mà Quách Đại Lộ đã làm lui được một cao thủ nhất nhì trong thiên hạ.
Như vậy là thỏa mãn đối với hắn rồi. Hắn không thèm truy kích.
"Thừa thắng xông lên", cái câu nói đó không phải là Quách Đại Lộ không biết, nhưng đối phương đã thấy mình yếu thế chịu thua thì con người của hắn phải tỏ ra "đại lộ".
"Không đánh kẻ đã thua", con người của Quách Đại Lộ từ đến nay là như thế.
Hắn đứng lại một chỗ, mắt không đổi sắc.
Kim Sư đằng hắn luôn mấy tiếng, bước tới mỉm cười :
- Ông bạn trẻ, có gì thì để thong thả nói chuyện với nhau chứ có chi mà giận dữ thế?
Quách Đại Lộ nói :
- Ầy, chính là hắn nổi giận chứ tôi có giận dữ chi đâu? Hắn nhảy tới đánh tôi mà.
Kim Sư giả lả :
- Ồ, toàn chuyện hiểu lầm. Tất cả đều là hiểu lầm thôi.
Quách Đại Lộ nói :
- Thế nhưng hắn hỏi tôi cũng đã nhiều, bầy giờ tôi cũng cần hỏi hắn một câu.
Kim Sư gật đầu :
- Vâng vâng... Xin cứ hỏi.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Một con người mang vàng đi mua rượu thịt về nhậu chơi như thế có phải là phạm pháp không?
Kim Sư cười cười nói hớt :

- Hừ, đương nhiên là không có gì phạm pháp, chính tôi cũng đã thường dùng vàng để thanh toán tiền trọ, tiền ăn kia mà.
Quách Đại Lộ nói :
- Đã không phạm pháp thì xin các vị hãy buông tha lão Mạch và nhân tiện cũng buông tha dùm bọn này.
Kim Sư nói nhanh :
- Tự nhiên, tự nhiên.
Hắn nhìn bọn Yến Thất, Vương Động và Lâm Thái Bình đang đứng ngoài cửa và nói tiếp :
- Ngày mai, khoảng chiều chiều, bọn này xin được đến viếng chư vị để xin được uống vài chén, còn đêm nay thì xin phép kẻ này bao một tiệc.
Quách Đại Lộ trầm ngâm.
Thật tình hắn không muốn ăn của thiên hạ, nhưng câu mời có kèm theo cái hậu là sẽ đến viếng nhà mình. Cái đó làm cho hắn hơi lúng túng.
Nếu cự tuyệt lời mời thì hóa ra mình không muốn người ta đến nhà sao.
Vương Động nói :
- Bây giờ thì tôi không thích gì cả, chỉ muốn ngay lưng trên giường thôi.
Kim Sư cười :
- Như thế này có lẽ tiện hơn hết. Bây giờ chúng tôi xin được đến viếng trước chư vị để mình uống với nhau một đêm, chẳng hay ý của chư vị thế nào?
Câu nói này thì Vương Động cũng không làm sao từ chối.
Quan nha có lệnh truy án, họ muốn đến nhà ai, vào giờ nào có ai dám không cho?
Huống chi "viếng nhà" này lại từ chối?
Vả lại, nếu họ đến Phú Quí sơn trang thì trong thành này sẽ được một đêm yên tĩnh.
Cái đó là ý muốn hơn hết của Quách Đại Lộ.

Những người khách bất đắc dĩ đã đến Phú Quí sơn trang.
Bất cứ ai nghe đến tên Phú Quí sơn trang và có đến đó nhìn tận mắt thì lại càng giật mình.
Một sơn trang "Phú Quí" như thế ấy thật là trên đời ít có.
Quách Đại Lộ cười nói :

- Nơi đây vốn không hề có đèn mà thật thì trong hũ cũng chẳng khi nào có dầu để đốt. Cũng may hôm nay tôi mua mấy cây đèn cầy, nếu không chúng mình chắc chắn sẽ nhậu thầm.
Vương Động nói :
- Nhậu thầm cũng có cái thú của nó, chỉ sợ đụng nhầm lỗ mũi thì hơi kỳ đấy thôi.
Chạm đến cái "lỗ mũi" là chạm ngay vào mặt Kim Sư nhưng hắn vẫn cười xoà.
Riêng Vương Động thì khi về đến nhà là thấy ngay điều bất tiện.
Mọi bận khi về đến nhà chuyện thứ nhất là hắn lột giầy rồi nhảy tót lên giường, nhưng hôm nay hắn lại không làm thế. Hắn ngồi xa xa chiếc giường và nói :
- Chư vị nếu không chê thì quây quần lại đây cho vui.
Quây quần lại đây có nghĩa là cùng với hắn ngồi xề xuống đất.
Kim Sư cười cười :
- Ồ, đây là thú phong nhã của người... thời xưa mà. Tổ tông của mình ăn nhậu gì cũng ngồi trên đất chứ có cần chi bàn ghế.
Quách Đại Lộ nói :
- Chúng tôi có tinh thần tồn cổ hơn ai hết. Luôn cả đến ngủ, chúng tôi cũng nằm dưới đất thôi.
Kim Sư nhướng mày :
- Thế còn giường này?
Không một ai bằng lòng cho họ đề cập chiếc giường, nhưng bất cứ ai bước vào Phú Quí sơn trang cũng không làm sao không thấy chiếc giường trước nhất.
Vương Động đáp nhanh :
- Chiếc giường đó chỉ riêng một mình tôi nằm.
Quách Đại Lộ nói thêm :
- Thật thì không phải anh ấy làm theo lối hẹp hòi của ông chủ nhà, nhưng đối với chúng tôi vì ngán chiếc giường ấy dơ quá.
Từ đầu đến giờ chỉ có ba người nói chuyện.
Lâm Thái Bình, Yên Thất và Côn Tử làm thinh.
Riêng người áo đen thì không hề bước qua khỏi cửa. Hắn chắp tay sau đít và đứng trước hành lang.
Bóng tối trầm trầm, hành lang vắng lặng đã hòa cùng con người hắn.
Trong nhà Kim Sư hỏi tiếp :
- Ông bạn trẻ đây võ công cao như thế chẳng hay là truyền nhân của vị cao nhân nào thế?
Tư nhiên, hắn đột ngột chuyển đề tài từ chiếc giường sang thân thế và tự nhiên những tay ở Phú Quí sơn trang ai cũng mong như thế.

Quách Đại Lộ trả lời :
- Sư truyền của tôi thật không ít, thế nhưng họ truyền dạy đồ đệ thì độc có mình tôi.
Kim Sư gặn lại :
- Chẳng hay nhưng vị đó là ai?
Quách Đại Lộ nói :
- Thứ nhất là ân sư "Thần Quyền Thái Đầu" Lưu Hổ lão gia, thứ hai là "Vô Địch Đao" Vương Võ lão gia, thứ ba là "Nhất Thương Thích Cửu Long" Triệu Khoán lão gia, thứ tư là "Thần Đao Thiết Tý" Hồ Đắc Dương lão gia...
Kim Sư mở tròn đôi mắt nhìn nghe. Quách Đại Lộ càng kể tin, mắt của Kim Sư càng to hơn nữa.
Bao nhiêu tên ấy hắn chưa từng nghe một tên nào.
Trong võ lâm có một chuyện ngộ ngộ là bất cứ người nào ngoại hiệu càng "kêu" thì võ công càng tầm thường. Hơn nữa "Nhất Thương Thích Long", "Thần Đao Thiết Tý"... những quái hiệu ấy giống bọn... mãi võ giang hồ, chứ nếu chính tông võ lâm, nhân vật có ngoại hiệu như thế thì quả là một trò cười cho thiên hạ.
Hình như Quách Đại Lộ khó khăn lắm mới nói ra được những cái danh "kêu" như thế và khi kể xong hắn cười hỏi :
- Số gia sư của tôi chẳng hay anh đã có nghe?
Kim Sư đằng hắn :
- Cửu ngưỡng, cửu ngưỡng... à à... nghe danh đã lâu.
Hắn nói một câu coi như là thứ thông dụng nhất trong "xã giao" của giới giang hồ, dáng điệu hắn không che được vẻ lúng túng.
Hắn nói xong vụt phóng người lên nhảy phóc lại chiếc giường, hai tay hắn nắm mép giường và dơ cao lên...
Năm chiếc rương dưới giường nếu bị bọn Kim Sư phát giác thì cho dù đêm nay họ có chống nổi ngọn đao của Kim Sư, ngọn trảo của Côn Tử và thanh kiếm của người áo đen, nghĩa là cho dù họ thắng được, thì cái tiếng "trộm đạo" nhất định họ cũng bị mang luôn.
Cái danh nhơ nhớp đó cho dù nước sông Hoàng Hà thì cũng không mong rửa sạch được.
Họ toàn là những người tuổi trẻ, nếu lỡ mang lên đầu cái "nón" không đẹp ấy thì nhất định suốt đời họ không sao ngẩng mặt lên được nữa...
Thế nhưng không ai ngờ năm chiếc rương dưới gầm giường biến mất. Dưới giường không còn một món gì, nếu đáng kể thì chỉ kể được những khúc xương của Vương Động gặm rồi thuận tay quăng xuống và đống cứt chuột tồn trữ lâu ngày.

Thiếu chút nữa Quách Đại Lộ kêu lên thảng thốt.
Kim Sư cũng sửng sốt, hắn từ từ buông mép giường xuống, gượng cười :
- Vừa rồi tôi thấy dưới gầm giường có con chuột thật to, thế mà không biết nó phóng đi đâu mất.
Vương Động lạnh lùng :
- Chẳng hay chuột trắng hay chuột đen thế nhỉ?
Kim Sư ấp úng :
- Cái... cái đó thật tình thôi không nhìn rõ.
Vương Động nói :
- Chuột bạch là phát tài. Chỗ nào cất dấu vàng bạc thì chỗ đó thường có chuột trắng xuất hiện. Sáng mai tôi nhất định đào chỗ đó lên mới được, không chừng bên dưới có năm ba rương vàng.
Hắn nói thế mà vẻ mặt lạnh băng.
Quách Đại Lộ khẽ đưa mắt lừ hắn nhưng rồi lại nói theo luôn :
- Nếu Kim huynh bằng lòng ở lại thì chắc chắn cũng có được phát tài chút ít nếu đào xong khoản đất này.
Kim Sư cười gượng :
- Cảm ơn, con người của tôi vốn khó có chuyện phát tài.

Gian nhà tuy cũ nhưng dựng lên thật tráng lệ, tự nhiên nó được trang hoàng kiên cố. Nền được lát bằng đá xanh thứ tốt, bây giờ những cổ giáp mi của nền đá đã đóng rêu chồng chất lâu đời.
Bất cứ ai nhìn vào nền đá ấy cho dù người không thông thạo kiến trúc, không hiểu gì về vật lý cũng biết được rõ ràng nền đá đấy đã có hơn mười năm rồi, không ai động tới. Cho đến việc quét dọn sạch sẽ cũng chắc ít có ai làm.
Côn Tử vụt đứng lên :
- A a... tôi đã say quá chén rồi.
Rõ ràng hắn không uống một giọt rượu nào cả thế mà bây giờ lại bảo là say. Hắn nói bằng trạng của con người tỉnh khô chứ không phải vì buồn ngủ.
Ai cũng biết hắn nói dối, nhưng ai cũng biết câu nói đó hắn thốt ra thật đúng lúc.
Không phải đến đây để “viếng” những người bạn mới quen, bọn hắn đâu có thì giờ để nghĩ về chuyện đấy?
Tự nhiên họ đến đây với mục đích về nghề nghiệp.
Nghề nghiệp của họ là để điều tra, khám xét nhưng bây giờ thì

chuyện đó không còn ý nghĩa nữa.
Toàn nhà chỉ có dưới gầm giường là chỗ có thể dấu đồ gian mà gầm giường được dở lên rồi.
Câu nói của Côn Tử ai cũng hiểu và ai cũng biết rằng đó là câu nói để rút lui.

Côn Tử và Kim Sư đi lâu rồi bây giờ Quách Đại Lộ mới thở một cái phì cười nói :
- Đúng là tổ tông của chúng ta... không, tổ tông của nhà họ Vương còn nhớ đến anh, nếu hôm nay họ không mang những cái rương khốn khổ ấy đi có lẽ chúng ta phải xấu mặt rồi.
Vương Động hỏi :
- Họ Vương nào?
Quách Đại Lộ nói :
- Thì họ Vương của anh chứ còn họ Vương nào nữa?
Vương Động hỏi :
- Anh cho rằng tôi đã dời những chiếc rương ấy đi à?
Quách Đại Lộ sững sờ...
Hắn nghĩ chuyện này là do Vương Động làm nhưng họ Vương hỏi như thế thì có nghĩa là sao?
Quách Đại Lộ cau mặt :
- Anh không rời những chiếc rương đó thì là ai?
Hắn vừa hỏi vừa quay qua nhìn Yến Thất.
Yến Thất nhún vai :
- Tôi không khi nào rớ tới.
Lâm Thái Bình xoè ngửa hai bàn tay :
- Tôi ngán làm chuyện đó một mình lắm.
Hai bàn tay của hắn thật trắng, thật nõn y như bàn tay con gái. Chắc hắn không làm và nếu có ý làm thì chắc chắn hắn cũng chỉ nói cho người khác làm.
Quách Đại Lộ vò muốn tróc da đầu :
- Các anh không dời dấu thì chẳng lẽ năm chiếc rương mọc cánh mà bay?
Vương Động thản nhiên :
- Rương không có cánh nhưng Toan Mai Thang nhất định có chân và cặp chân ấy đi giỏi lắm.
Lời nói của Vương Động luôn là kết luận.
Ngoài Toan Mai Thang ra, họ không còn nghĩ ra ai là người biết nơi

đây có mấy cái rương vàng ngọc.
Nhất định không ai khác có thể đến đây để lấy những chiếc rương đó đi.
Không qua ba canh giờ khi bọn Quách Đại Lộ kéo nhau xuống núi vào thành lại có người lẻn đến rinh năm chiếc rương đi. Ngoài Toan Mai Thang ra không ai có thể làm được chuyện ấy.
Yến Thất nói :
- Bây giờ thì mục đích của cô ta đã đạt rồi, không có lý do gì cần lưu mấy cái rương ấy lại đây lâu nữa.
Lâm Thái Bình nói :
- Vì thế nên thừa lúc chúng ta xuống núi nàng lẻn đến, mang đi.
Vương Động khẽ uốn mình :
- Mang đi là chuyện tốt, nếu không nằm trên giường tôi cứ nghe ngứa ngáy.
Lâm Thái Bình nói :
- Tôi chỉ thắc mắc là trong chúng ta không một ai liếc ngó dưới gầm giường thế tại sao cái tên Kim Sư Cẩu lại hồ nghi?
Vương Động nói :
- Có thể chính vì chúng ta không ai nhìn vào chiếc giường ấy nên hắn mới tỏ ý hồ nghi như thế.
Câu nói đó cũng là câu kết luận!

Càng tỏ ra không quan tâm đến vật gì càng chứng tỏ rằng mình đang nghĩ nhiều về nó.
Đàn ông thì không hẳn tất cả đều như thế, chứ đàn bà, nhất là một cô gái một khi đối với mọi người đều tỏ ra ân cần hòa khí mà chỉ riêng một người không ngó ngàng gì tới hay nếu có mà qua loa thì hãy coi chừng.
Vì rất có thể trong lòng của cô ta không chú ý đến ai cả và đặc biệt chỉ nghĩ về cái người mà cô ta không một chút quan tâm.
Lâm Thái Bình thở ra :
- Xem như thế thì Kim Sư Cẩu quả là một con người lợi hại.
Yến Thất nói :
- Hắn nổi danh là một cáo già, trong con người của hắn luôn chứa gươm dao, so với Côn Tử hắn lợi hại hơn nhiều.
Quách Đại Lộ vụt nói :
- Nhất định không phải Toan Mai Thang mang những chiếc rương ấy đi.

Yên Thất nhướng mắt :
- Không phải thì là ai?
Quách Đại Lộ nói :
- Nếu hôm nay nàng mang đi thì tối hôm qua không cần gởi lại.
Yến Thất gặn :
- Tại sao?
Quách lại Lộ nói :
- Nếu muốn dời những chiếc rương đấy ra thành thì hôm nay khó khăn hơn hôm qua nhiều. Chẳng lẽ cô ta lại khật khùng đến nỗi không thông được chuyện tầm thường này?
Yến Thất cười nhạt :
- Đương nhiên nàng không bao phải là thứ khật khùng mà chính tôi mới là khật khùng vì thế nên tôi nghĩ không ra là ai đến đây rinh mấy chiếc rương đó đi.
Quách Đại Lộ bật cười :
- Tại sao cứ hễ tôi nói đến nàng Toan Mai Thang thì anh lại nổi giận lên như thế?
Chẳng lẽ anh cũng đã âm thầm "nhắm" vào cô ta rồi à? Tôi nhường cho anh đấy, đừng có làm dữ nữa.
Yên Thất háy háy mắt :
- Tại làm sao lại phải nhường? Chẳng lẽ nàng là của anh rồi à?
Vương Động có ý thở ra :
- Cái "món" Toan Mai Thang của các anh hãy còn chưa tới miệng thế mà đã nổi cơn ghen, tội quá!
Yến Thất bật cười...
Hắn cười thật đặc biệt, nụ cười của hắn trông thật ưa nhìn.
Người khác, khi sửa soạn cười có lúc cái cười lộ trước trên ánh mắt, có lúc nụ cười nở trên môi, nhưng như hắn thì khác.
Khi sửa soạn cười thì lỗ mũi của hắn là nhiệm vụ báo hiệu. Lỗ mũi hắn khẽ nhăn nhăn, sau đó hai bên má lần lần lộ rõ hai núm đồng tiền.
Quách Đại Lộ nhìn châm vào mặt hắn thì thầm :
- Giá như tiểu tử này không phải là con người như thế thì chắc chắn tôi coi rằng hắn là con gái mất rồi.
Yến Thất nhướng mắt :
- Nếu như tôi là con gái thì chắc anh là... lại cái.
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi biết anh tuyệt không phải là con gái nhưng lúc anh cười lúm đồng tiền...
Yến Thất cau mặt :

- Cái lúm đồng tiền thì sao? Lúm đồng tiền người ta còn gọi là “tửu oa”, anh có biết không? Nó biểu hiện là người biết... uống rượu.
Quách Đại Lộ vụt nắm tay Yến Thất kéo lên :
- Đi, chúng mình đi uống rượu.
Yến Thất hỏi :
- Uống rượu ở đâu?
Quách lại Lộ nói :
- Dưới núi.
Yến Thất nói :
- Rượu ở đây uống còn chưa hết, tại sao lại phải xuống núi uống nữa?
Quách Đại Lộ háy háy mắt :
- Nghe nói lão Mạch luôn luôn quay thịt vào lúc nửa đêm, tôi bây giờ muốn một miếng thịt quay sốt dẻo lắm.
Yến Thất lắc đầu :
-Tôi không có như anh, vậy anh cứ tự nhiên đi một mình.
Quách Đại Lộ hất mặt :
- Anh biết tôi từ trước đến giờ không uống rượu một mình đấy chứ?
Yến Thất nói :
- Nếu thế thì anh hãy rủ lão Vương đi với.
Quách Đại Lộ nói :
- Bây giờ có ai cầm dao cứa cổ hắn, nhất định hắn cũng không chịu xuống giường.
Yến Thất nói :
- Hắn không đi, tôi cũng không đi.
Quách Đại Lộ cười :
- Anh không phải là con gái thì làm sao đi với tôi anh lại chẳng an lòng?
Hình như Yến Thất hơi ửng mặt :
- Nói không đi là không đi, làm gì mà anh cứ lôi kéo tôi mãi như thế?
Quách Đại Lộ cười :
- Tôi cứ kéo anh đi, không cần biết anh là trai hay gai, nhất định tôi đã “nhắm” đúng anh rồi.
Vương Động thở ra :
- Tôi thấy anh nên theo hắn là hơn. Gặp con người như hắn thì đừng mong được yên thân. Đáng trách là anh chọn bạn không cẩn thận. Nếu anh không đi thì có lẽ tôi không sao nằm yên được.
Yến Thất cũng thở ra :
- Cũng may tôi là đàn ông, nếu không tôi là con gái thì...

Quách Đại Lộ chận ngang :
- Nếu là con gái thì chắc tôi không chịu nổi.

Hồi 9
Lò quay của lão Mạch

Gặp một người như Quách Đại Lộ quả thật hết đường chịu nổi.
Cuối cùng thì Yến Thất vẫn bị hắn lôi đi.
Nhưng khi vừa ra khỏi cửa thì cả hai cùng khựng lại.
Đêm đã quá khuya, người trong thành đáng lý đã ngủ say vùi, có ai bận công chuyện làm ăn không chừng họ đã dậy lo cơm sớm.
Thế nhưng nhìn xuống, quang cảnh không phải như thế. Quang cảnh trong thành không phải như đêm trước, không phải như những đêm từ thuở nào.
Không phải quang cảnh im lìm chỉ một vài ánh đèn nhấp nháy của những kẻ lo dậy sớm. Đã lâu rồi, chưa bao giờ Quách Đại Lộ thấy quang cảnh trong thành về khuya mà lại như thế bao giờ.
Y như ngày tết. Trong thành đốt đèn đuốc sáng ngời.
Quách Đại Lộ hỏi bâng quơ :
- Ủa, bộ đến tết rồi sao cà?
Yến Thất cũng trả lời lơ đãng :
- Hình như chưa đến.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Không phải tết thế sao họ tưng bừng như thế?
Yến Thất lẩm bẩm :
- Tết ở đây cũng chưa chắc đã náo nhiệt như thế này.
Quách Đại Lộ kéo tay Yến Thất :
- Đi xuống mau coi họ làm gì thế.
Yến Thất dục dặt :
- Bộ tôi không đi được sao mà nắm tay nắm chân như thế?
Quách Đại Lộ cười hì hì :
- Không chịu tôi nắm tay thì... nắm tay tôi đi.
Yến Thất thở dài :
- Cứ như thế này chắc tôi phải sửa tên...
Quách lại Lộ hỏi :
- Định sửa thế nào?
Yến Thất sụi lơ :

- Thành Yến Bát.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tại sao thế?
Yến Thất đáp :
- Gặp một người như anh chắc chắn tôi phải chết thêm lần nữa.

Trong thành, nơi thị trấn miền sơn cước này chỉ khoảng hơn ba trăm nóc nhà.
Bây giờ thì nhà nào cũng đèn đuốc sáng choang, cửa mở toát hoát, y như họ đang đón giao thừa.
Chỉ có điều nếu biết rõ thì họ không phải nghinh tiếp "tài thần" mà lại là cuộc nghinh tiếp "ôn thần".
Mấy người ăn vận theo lối quan lại, lưng giắt khoái đao, cẩn thẩn giàn thế lục soát từng nhà một.
Quách Đại Lộ và Yến Thất vừa xuống núi thì gặp ngay Kim Sư Cẩu đang đứng chắp tay sau đít quát y như một võ tướng lâm đại chiến.
Quách Đại Lộ bước tới cười cười :
- Kim tướng quân định biến nơi đây thành bãi chiến trường đấy à?
Kim Sư vốn mang một bộ mặt lạnh băng nhưng khi thấy Quách Đại Lộ thì hắn cũng nhếch miệng cười.
- Vạn bất đắc dĩ, vạn bất đắc dĩ đấy thôi. Nếu không cần lắm thì chúng tôi không dám kinh động đến lương dân như thế.
Yến Thất hỏi :
- Đã biết là "lương dân" thì tại làm sao lại làm kinh động?
Kim Sư thở ra :
- Chúng tôi biết rằng tang vật còn đang tại trong thành này chứ chưa chuyển ra ngoài, thế nhưng lại không biết chắc hiện ở tại đâu. Vì thế cho nên đành phải huy động sai nha mười tám huyện gần đây để mở cuộc lục soát.
Hắn cười nói tiếp :
- Chỉ cần tra ra số tang vật này là Phương Thê Ngô phen này không lám sao thoát được.
Quách Đại Lộ nói :
- Cứ như thế thì chắc không vào thành được nhỉ?
Kim Sư chớp mắt :
- Đêm đã khuya thế này, hai vị còn vào thành có chuyện chi?
Quách Đại Lộ nói :
- Uống rượu.

Kim Sư hỏi :
- Đến tiệm của lão Mạch à?
Quách Đại Lộ nói :
- Rượu trên nhà đã hết rồi mà cơn nghiền của bọn này chưa đã.
Kim Sư cười :
- Nơi đó hồi hôm chúng tôi đã sưu tra chỉ được một nén vàng, vậy nhị vị cứ đi không sao cả.
Hắn vừa nói vừa ra hiệu cho bọn nha sai và tự mình đứng nép qua để tránh đường.
Đi được một khúc đường, Yến Thất chợt cười :
- Coi bộ hắn nể mặt anh dữ rồi đấy nhé.
Quách Đại Lộ cười :
- Ầy bởi vì cái đuôi của tôi hắn mò không thấy.
Yến Thất hỏi :
- Những cái tên, danh hiệu kinh người đó có phải thật là những vị sư phụ của anh không?
Quách Đại Lộ nói :
- Hoàn toàn không giả một chút nào cả.
Yến Thất nói :
- Võ công của anh tuy chưa đến mức tuyệt đỉnh nhưng họ làm sao dạy nổi anh như thế?
Quách Đại Lộ cười :
- Tôi học là học toàn những sở đoản của họ thôi.
Yến Thất nhướng mắt :
- Sở đoản là như thế nào?
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi cứ xem những chiêu thế của họ có chỗ nào sơ hở là chộp ngay chỗ ấy đẻ luyện cách tránh đi. Đó là tôi theo cái câu: “Tam nhân đồng hành, tất hữu ngả sư”.
Theo cách ấy bất cứ người nào dở đến đâu ta cũng có thể học và đều có thể gọi là thầy.
Yến Thất nhìn châm châm :
- Xem anh thấy lộ cái gì gọi là học vấn...
Quách Đại Lộ nghiêng mặt :
- Đối với anh tôi cũng không có gì phải khiêm cung. Nói thật cho anh biết trình độ học vấn của tôi cũng khá lắm đó nghe.
Yến Thất bật cười :
- Sở đoản thì thế, còn sở trường thì anh học ở đâu?
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Anh nhớ xem tôi có hỏi anh về chuyện cái đế giày của anh không?

Có hỏi tại sao anh lại phải chết đến bảy lần không nhỉ?
Yến Thất lắc đầu :
- Không.
Quách Đại Lộ nhún vai :
- Tôi không hỏi anh về những chuyện lạ như thế thì tại sao anh lại hỏi tôi?
Yến Thất ngó chăm băm vào mặt Quách lại Lộ, hắn cảm thầy hình như bạn của hắn toàn những tay kỳ cục.
Nhưng hắn lại nghĩ có lẽ chính vì những chuyện kỳ cục như vậy mà hắn và họ nên bạn với nhau...
Có lẽ chỉ có một tiệm của lão Mạch là trên đời có một.
Từ lối trang trí đến chuyện làm ăn đều khác với những cái quán thông thường.
Quán của lão gồm có bốn gian, nơi trọng yếu hơn hết là cái gian sau cùng, cái gian lão dùng làm lò quay thịt.
Gian này luôn luôn đóng cửa, bởi vì lão Mạch rất kỳ. Lão không muốn cho bất cứ ai nhìn vào phòng đấy. Lão sợ người ta ăn cắp cái nghề quay thịt nổi tiếng của lão.
“Thà cho vàng chứ không ai dẫn đàng đi buôn”. Đó là câu từ ngàn xưa và đối với lão Mạch là câu kinh nhập tụng.
Ở đây, nơi vùng thị trấn sơn cư hẻo lánh này nếu có một người nào đó cũng có một kỹ thuật quay thịt ngon như lão thì kể như chén cơm của lão không còn.
Lúc Yến Thất và Quách Đại Lộ đến chính là lúc lão Mách đang quay thịt.
Từ trong gian phòng “lò quay” của lão, mùi thơm bay ra ngạt mũi.
Quách Đại Lộ nuốt nước bọt kêu lên :
- Mỗ đã đến mà còn chưa chịu lấy bạc à? Lão Mách...
Qua một lúc, lão Mạch từ trong lò quay bước ra.
Toàn thân của lão toàn là mỡ.
Nhìn vào mỡ và mồ hôi tươm trên mình lão, người ta có cảm tưởng như đang đứng trước một thớt heo quay.
Nhìn qua vẻ mặt của Quách Đại Lộ, lão Mạch bất giác cười :
- Đêm nay không ai ngủ được cả, sáng mai nhất định trúng mối. Vì thế suốt đêm tôi phải ráng làm cho xong mấy mươi con vịt mập để sáng ngày đủ cung ứng cho khách hàng.
Quách Đại Lộ cười :
- Lão Mạch, một mình ông không có con trai, cũng không có con gái, cũng chẳng có lão bà, bản thân ông cũng tằng tiện luôn cả quần ông cũng thật đơn giản, làm quá như thế tiền bạc để đâu cho hết?

Lão Mạch đáp :
- Suốt ngày lăn trong đống mỡ mà lo quần áo tốt làm chi? Vả lại có ai mà sợ có nhiều tiền? Có càng nhiều càng tốt chứ sao đâu?
Yến Thất cười :
- Lão Mạch quả là người trung thực.
Lão Mạch nói :
- Người trung thực thì lời nói cũng toàn trung thực.
Quách Đại Lộ gật đầu :
- Lão Mạch đúng là con người trung thực. Nghe nói lão đến đây đã mười mấy năm rồi, luôn cả hẻm Thạch Đầu cũng chưa hề đặt chân đến đó.
Yến Thất hỏi :
- Hẻm Thạch Đầu là chỗ nào nhỉ?
Quách Đại Lộ cười :
- Không biết hẻm Thạch Đầu à? Sao mà hiền lành thế? Trước hẻm có một tấm bảng đề tặng "Quả Phụ Trinh Tiết Bài" của gia đình họ Triệu. Bên trong hẻm có gái đẹp... lại biết chiều chuộng khách.
Yến Thất nheo mắt :
- Thế anh đã đến viếng rồi à?
Quách Đại Lộ nói :
- Khi tỉnh thì không thấy hứng thú, chỉ còn chờ lúc có rượu vào. Nhưng khốn nỗi khi có hơi men thì lại quên cha nó chuyện đó.
Yến Thất hỏi :
- Lúc tỉnh sao không có hứng?
Quách Đại Lộ nói :
- Nói không có hứng thì không đúng. Phải nói là tại vì không dám.
Yến Thất nhăn mặt :
- Tại sao không dám?
Quách Đại Lộ cười :
- Tôi sợ cái đám con gái ấy thấy tôi là một trang tu my nam tử rồi họ đeo riết không chịu buông.
Yế? Thất bật cười :
- Cái chỗ như thế mà lại nhè đem ngay dưới tấm bảng "Trinh Tiết Khả Phong" ấy thật có thể làm cho thiên hạ tức chết luôn.
Lão Mạch thấy chuyện không ăn nhập gì đến lão nên vội vàng kéo trở lại chính đề.
- Đêm đã khuya như thế này hai vị còn muốn uống rượu à?
Yến Thất đáp :
- Hắn muốn ăn thịt quay sốt dẻo đấy.
Lão Mạch gật đầu :

- Được rồi, tôi sẽ vào chọn cho nhị vị vài con vịt thật mập.
Lão xoay người bước vội vào trong.
Quách Đại Lộ bước theo :
- Cho tôi vào xem thử mới...
Lão Mạ?h dừng chân lại :
- Trong đó dầu mỡ hôi hám, có gì đáng xem đâu?
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi không sợ dơ, vì cái thân tôi nó đã quá mức dơ rồi.
Yến Thất thở ra :
- Hắn một khi đã muốn đi thì ông nên để cho hắn đi là tốt hơn. Vì nếu không thì cho dù đến ngày mai ngày mốt hắn cũng nhất định đi cho kỳ được.
Lão Mạch vụt cười :
- Tốt lắm, có đi thì hãy đi cho cẩn thận.
Quách Đại Lộ làm thinh bám theo.

Gian nhà sau quả nhiên tối om.
Từ trước đi ra phải qua một hành lang. Nói là hành lang cho có vẻ chứ thật sự đó chỉ là một cái “hẻm” trong nhà. Hẻm tối bưng bưng và cái phòng lò quay cũng tối như thế.
Lão Mạch lần dò từng bước chân xiêu xiêu.
Quách Đại Lộ cười :
- Xem cách ông đi giống như người nhậu đã rồi đấy nghe.
Lão Mạch nói :
- Hồi hôm uống hết mấy cân, hình như đã hơi choáng váng...
Nói chưa dứt thì chân hưu đã đá chân chiêu gần như muốn té.
Quách Đại Lộ chồm tới sửa soạn đỡ thì lão Mạch vùng quay lại...
Như giao long dưới nước, như cánh én giữa không trung, chân của lão Mạch vùng biến đổi một cách cực kỳ nhanh nhẹn đến mức không thể hình dung...
Tay của Quách Đại Lộ vừa đưa ra dợm đỡ thì đã bị lão chộp đúng vào uyển mạch.
Thật y như nằm mộng, Yến Thất không ngờ một lão già lọm khọm như lão Mạnh mà vụt biến nhanh như thế. Hắn hoảng hồn dợm chân nhảy tới...
Lão Mách trầm giọng :
- Đứng lại nếu không ta sẽ thâu mạng hắn.
Đúng là giọng nói của người phương bắc. Cái lối nói kiểu Quảng

Đông của lão từ trước đến nay cũng đã mất luôn.
Yến Thất thảng thốt kêu lên :
- Ngươi là...
Quách Đại Lộ tuy bị đối phương nắm cứng mạch môn nhưng hắn vẫn cười :
- Hắn là Phương Thế Ngô, cũng là người đã rinh mấy chiếc nơi nhà mình đi, chẳng lẽ anh không biết hay sao?
Thật là kỳ cục, đúng là con ngườii không xem chuyện nào là quan trọng. Bị người chế ngự mạch môn, cái chết chỉ trong đường tơ kẽ tóc thế mà hắn vẫn cười nói như thường.
Lão Mạch lạnh lùng :
- Đúng, ta là Phương Thê Ngô. Nhưng tại sao ngươi biết?
Quách Đại Lộ lạnh lùng như lão :
- Thật tình thì ta cũng chỉ đoán mò bởi vì trừ Kim Sư Cẩu, Côn Tử và bốn người bọn ta ra chỉ có lão là người biết bọn ta có vàng. Chỉ có lão mới có thể thừa cơ hội lẻn lên núi rinh mấy chiếc rương ấy mà thôi.
Phương Thê Ngô cười sằng sặc.
Quách Đại Lộ nói tiếp :
- Thêm nữa, lão đã bị bọn Côn Tử nghi oan tự nhiên họ chẳng bao giờ để ý đến lão nữa. Mang mấy chiếc rương về dấu nơi này thì không còn đâu chắc hơn nữa.
Phương Thê Ngô hỏi :
- Còn gì nữa không?
Quách Đại Lộ :
- Kim Sư Tử có cái lỗ mũi thính lắm. Hắn đã gặp lão thì mùi vị trong con người của lão không làm sao cho hắn mất hơi được. VÌ thế nên lão cố ý hành nghề bán vịt quay này.
Hắn nhún vai hít hít trong không khí :
- Bất luận là kẻ nào có mùi vị đặc biệt cách nào nếu gặp cái món vịt quay này nó bám vô thì nhất định cũng phải “bán mũi” một cách dễ dàng. Luôn cả hương vị của đàn bà mà làm cái nghề quay thịt này thì cũng thành heo quay nốt.
Phương Thê Ngô hỏi :
- Còn hay hết?
Quách Đại Lộ nói :
- Còn, nghe nói Phương Thê Ngô là một con quỉ quịt chúa. Đúng hiệu Ngô Công cho dầu là tiền ăn trộm hắn cũng không khi nào dám nghĩ tới... Trên đời tôi chưa bao giờ gặp con người rít róng hơn lão. Rượu không dám uống, thịt không dám ăn, chỉ chuyên ăn những thứ thừa

lại của thực khách.
Hắn vụt cười và nói tiếp :
- Bây giờ thì tôi mới cảm nhận thấy cái tên “Phương Thê Ngô” của lão thật là xác đáng. Vì Lâm Phủ thì “Mai Thê Hát Tử” còn lão thì “Thê Ngô”... đúng là tên keo kiệt nhất trên thế gian này.
Hắn cười mà giọng cười của hắn như tiếng khóc. Có lẽ hắn cảm xúc vì cuộc đời keo kiệt của Phương Thê Ngô...
Phương Thê Ngô nhìn hắn bằng đôi mắt thật lạnh lùng, chờ cho hắn cười xong lão mới hỏi :
- Hết chưa?
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Hết, bấy nhiêu đó cũng quá đủ, quá nhiều rồi. Bao nhiêu đó dồn lại một đã quá đủ để nói rằng Phương Thê Ngô tức là lão Mạch và lão Mạnh chính là Phương Thê Ngô.
Phương Thê Ngô nói :
- Khá, thật không ngờ một tên giang hồ còn “hôi sữa” như ngươi mà lại cũng thông minh như thế.
Quách Đại Lộ nói :
- Cho dầu người ngu dốt thế nào trong đời họ chắc cũng có một lần thông minh.
Huống chi ta là một thiên tài, chỉ vì muốn làm bộ mù mờ đôi lúc chơi thế thôi đấy chứ.
Phương Thê Ngô hỏi :
- Ngươi muốn đến lò quay thịt của ta lắm phải không?
Quách Đại Lộ gật đầu :
- Vốn có muốn như thế.
Phương Thê Ngô lạnh lùng :
- Vậy thì đi.
Quách Đại Lộ nói :
- Vốn có muốn nhưng bây giờ thì không muốn bởi vì ta không muốn bị ngươi treo lên làm một con... heo quay.
Phương Thê Ngô cười nhạt :
- Rất tiếc là bây giờ thì quá muộn, bây giờ đi hay không cũng không còn do ngươi nữa.
Yến Thất kêu lên :
- Ngươi có giết hắn cũng chẳng có ích gì vì cho dù hắn có chết thì hãy còn ta. Ta nhất định sẽ đem cái bí mật của ngươi loan ra ngoài cho mọi người biết.
Phương Thê Ngô cười :
- Hắn đi rồi tự nhiên ngươi cũng vô theo bởi vì ngươi không bao giờ

chịu bỏ không cứu bằng hữu. Ta sống suốt năm mươi năm rồi nên điều đó ta biết hơn ngươi.
Yến Thất nghiến răng, mắt đỏ hoe.
Hắn không nói ra nhưng ai cũng có thể biết hắn đang lo quýnh lên vì sinh mạng người bạn hắn đang nằm trong tay kẻ địch.
Quách Đại Lộ cười lớn :
- Người đời có một tri kỉ cho dù có chết cũng vui lòng nhắm mắt. Có được một bằng hữu tốt như thế thì vấn đề chết sống không còn quan hệ. Chỉ có điều...
Phương Thê Ngô hỏi :
- Điều gì?
Quách Đại Lộ nói :
- Bởi vì nếu ngươi giết hết hai đứa ta cũng không có ích lợi gì hết.
Phương Thê Ngô nhướng mắt :
- Sao?
Quách Đại Lộ nói :
- Chẳng những Vương Động biết bọn ta đến đây mà luôn cả Kim Sư Cẩu cũng biết chuyện ấy. Nếu bọn ta đột nhiên mất tích, họ tự nhiên sẽ hoài nghi.
Phương Thê Ngô lạnh lùng :
- Đó là chuyện về sau.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Nếu ngươi không coi chuyện đó vào đâu thì tại sao bây giờ không chịu ra tay?
Phương Thê Ngô nói :
- Nơi này không một ai đi đến, ta cũng không có chuyện gì phải gấp.
Quách Đại Lộ nói :
- Ngươi chưa ra tay là vì còn chưa quyết định. Trước đến nay ngươi vốn là con người thận trọng. Nếu chuyện chưa nắm chắc mười phần thì ngươi quyết không làm.
Yến Thất nối :
- Chỉ cần ngươi buông tha hắn thì chúng ta quyết sẽ giữ bí mật cho ngươi.
Phương Thê Ngô chớp chớp mắt, trông hắn quả đúng là con cáo già. Đã là cáo già thì luôn luôn đa nghi. Chẳng những hoài nghi người khác mà còn hoài nghi chính bản thân.
Quách Đại Lộ nói bằng một giọng thản nhiên :
- Ngươi biết đối với chuyện bắt trộm thì ta không thích một tý nào cả, nhưng ta cũng không thích bị người ta lừa gạt.
Chợt nghe có giọng cười :

- Ai cũng không thích bị người lừa gạt cả.
Đúng là giọng nói của Kim Sư Cẩu.
Cùng một lượt với tiếng nói, Kim Sư, Côn Tử và người áo đen xuất hiện. Họ chầm chậm bước vào.
Và cũng ngay lúc đó bốn phía vách tường ánh đuốc vụt rực lên, bọn nha sai vung đao sáng chói vay tròn gian nhà sau.
Da mặt của Phương Thê Ngô bóng lưỡng. Không biết đấy là do mỡ hay là mồ hôi của hắn đổ ra và thình lình hắn vụt cuốn tay lên.
Khối thịt gần trăm cân nặng của Quách Đại Lộ bị hắn đỡ bổng lên quăng mạnh vào Kim Sư và người áo đen.
Con người của Phương Thê Ngô chợt biết thành một mũi tên, một mũi tên xé gió bay lên nóc nhà. Chỉ trong chớp mắt hắn đã đoạt hai thanh đao của hai tên nha sai đứng trên mái ngói.
Đúng là hắn thi triển thế "Phượng Hoàng Triển Dực".
Ánh thép nhoáng lên hai lượt, hai tên nha sai từ trên nóc nhà lăn xuống và Phượng Thế Ngô đã cách đó hơn ba trượng.
Đã mấy mươi năm lăn lóc giang hồ, đã chính tay làm ra vô số vụ trộm to tát, quả thật hắn đã có một phản ứng tuyệt luân. một phản ứng không ai bì kịp.
Chẳng những khinh công hắn tuyệt đỉnh, phản ứng nhanh nhẹn mà còn nắm chắc cơ hội một cách vững vàng chư không phải là làm liều.
Và đây là cơ hội duy nhất, cơ hội cuối cùng.
Người áo đen và Kim Sư cũng không phải là hạng khinh công kém cỏi nhưng bị khối thịt Quách Đại Lộ làm chướng ngại vật nên không tài nào theo kịp hắn.
Phía sau nóc nhà chợt xuất hiện hai bóng người.
Hai bóng người cản lối thoát của Phượng Thê Ngô.
Một trong hai người hình như có vẩy tay, chỉ thấy thoáng chứ không nhìn rõ nhưng Phượng Thê Ngô vùng lảo đảo thụt lùi.
Rào... rào.....
Tự trên nóc nhà cao, hắn trượt chân và rơi tõm xuống đất. May làm sao hắn rơi đúng trên mình của hai tên nha sai vừa rơi khi nãy.
Trên nóc nhà, hai bóng người nhè nhẹ nhảy xuống theo.
Một người mặt lạnh băng, một người như thư sinh yểu điệu.
Vương Động và Lâm Thái Bình.
Quách Đại Lộ bị Phượng Thê Ngô ném một cái quá mạnh. Hắn xiển niểng mấy cái và vừa mới đứng yên thì đã vội vỗ tay :
- Vương lão đại chúng tôi quả có những ngón nghề đặc biệt.
Vương Động nói :
- Không phải tôi.

Không phải hắn thì là Lâm Thái Bình?
Cái con người dáng điệu như một cô gái nhỏ mà lại hành động bản lĩnh thế hay sao?
Không ai tin cả, không ai có thể tin nhưng không thể không tin.
Bây giờ thì Phương Thế Ngô đã bị trói như đòn bánh tét.
Kim Sư ngửa mặt thở phào :
- Tầm nã suốt hai năm nay, bây giờ mới chắc chắn là trói được con cáo già này.
Quách Đại Lộ nói :
- Tang vật hiện chắc chắn là dấu trong lò quay thịt.
Kim Sư cười :
- Cả người, cả tang vật đều chớp được, đúng là công đức của quí vị đã vô cùng viên mãn.
Quách Đại Lộ nói :
- Anh cũng khỏi cần phải cảm tạ chúng tôi, nếu muốn tạ thì hãy tạ người ấy đấy.
Hắn chỉ thẳng vào Lâm Thái Bình và cười nói tiếp :
- Vì bằng hữu của tôi đây tuy tướng mạo yểu điệu như thế nhưng uống rượu một lần là cả ché đấy.
Kim Sư ngó Côn Tử :
- Chúng ta thật phải cảm tạ các vị đây. Chẳng hay anh thấy nên cảm tạ bằng cách nào nhỉ?
Côn Tử trầm ngâm :
- Bắt hết.
Quách Đại Lộ gần muốn nhảy dựng lên :
- Sao? Anh bảo sao?
Côn Tử lạnh lùng :
- Bốn người này thông đồng với trộm, chứa dấu tang vật. Cho dù không phải là đồng đảng của Phương Thế Ngô thì cũng là bọn đầu trộm đuôi cướp giang hồ. Cứ trói quách chúng đem về rồi bằng vào nghề ngón của tôi nhất định chúng sẽ phải cung chiêu.
Quách Đại Lộ tức gần bể bụng, thế nhưng giận quá bỗng bật cười :
- Ta cũng thử xem kẻ nào dám đụng đến mình ta cho biết.
Côn Tử rít giọng :
- Ngươi dám cự với nha sai à?
Vương Động nói :
- Đâu dám?
Côn Tử lừ mắt :
- Đã không dám thì sao chưa chịu bó tay?
Vương Động nói :

- Chúng ta không dám cự với quan sai nhưng chỉ tiếc vì ngươi không phải là quan sai mà là cường đạo.
Yến Thất chêm theo :
- Còn dữ hơn cường đạo một bậc nữa ấy chứ.
Vương Động nói luôn :
- Các ngươi đã gian khổ theo dõi Phượng Thê Ngô, căn bản của việc theo dõi đó không phải là dốc kiếm người mà là dốc kiếm tiền.
Yến Thất nói :
- Một tên thám tử lương tháng có là bao? Làm sao nó đủ đẻ mà phung phí? Bằng vào bộ quần áo sang trọng của Kim đại gia đây luôn cả một vị tướng quân cũng không sắm nổi chứ đừng nói đến mấy tên thám tử tầm thường.
Vương lộng tiếp :
- Huống chi, mướn thuê vị áo đen chuyên việc giết người đây, tiền công tính từng giờ một như thế ấy...
Yến Thất nói :
- Thế nhưng tang vật thì lại quá nhiều mà trong thiên hạ chỗ nào lại không có trộm? Cứ lấy tang vật mà xài thì trọn đời không làm sao tiêu hết.
Vương Động nói :
- Những tên trộm vặt, những tên trộm nhỏ nhoi, những tên trộm mà tang vật chẳng có gì như một con gà, vài đấu gạo chẳng hạn, cứ mang cả người lẫn tang vật về báo ghi công. Còn trừ tên trộm khét tiếng như Phượng Thê Ngô thì cứ lấy tang vật cho ăn chắc.
Yến Thất nói :
- Những tên trộm nghề như thế, bắt được một tên lấy tang vật xài ít nhất cũng vài ba năm cũng chưa hết chứ cần gì lương bổng.
Vương Động gật đầu :
- Vì thế cho nên nếu để cho bọn mình thong dong thì cơ mưu có ngày bại lộ, chi bằng giết hết để bịt miệng là xong.
Yến Thất cũng gật đầu :
- Các ngươi hành động so với cường đạo còn hung ác gấp vạn lần. Thế nhưng các ngươi không bao giờ phạm pháp. Cái đó quả là tuyệt diệu.
Vương Động nói :
- Tôi đã từng nói “cá lớn nuốt cá bé”, nó là một chuyện có nhiều thú vị. Chỉ ngán nỗi ăn riết rồi “xực” luôn tới cái lỗ mũi của mình.
Hai người cứ anh một câu, tôi một câu luôn cả Lâm Thái Bình và Quách Đại Lộ nghe riết rồi cũng đâm sửng sốt. Những câu chuyện mờ mờ ám ám như thế, những cái chuyện chuyên ăn trộm đầu cha

thiên hạ như thế quả thậ? hai người hiểu biết không bằng Yến Thất và Vương Động.

Hồi 10
Thanh kiếm của người áo đen

Tự nhiên Côn Tử đâu có thể làm thinh để cho họ nói hoài như thế, nhưng mỗi lần hắn định lên tiếng thì Kim Sư đã ngăn lại.
Chờ cho Yến Thất và Vương Động nói dứt, Kim Sư mới cười cười :
- Các ngươi nói hoàn toàn đúng. Chuyện đó ta thừa nhận.
Hắn chỉ Côn Tử cười và nói tiếp :
- Người này tại Khai Phong, Lạc Dương, Tế Nam, Thiên Tân,... bất cứ thành nào cũng có một cái nhà. Mỗi nhà đều có một vợ. Bằng vào lương một thám tử không thôi thì sao có đủ mà nuôi?
Côn Tử lạnh lùng :
- Tôi nhớ hình như anh cũng có nhiều vợ lắm đấy chứ?
Quách Đại Lộ chặn ngang :
- Chỉ tiếc là những người đàn bà gần trở thành góa phụ.
Kim Sư nói :
- Các ngươi có biết tại sao tôi lại kể nhưng chuyện đấy cho các ngươi nghe không?
Hắn không đợi ai trả lời, hắn chỉ chỉ lên đầu tường và nói tiếp :
- Nơi này có ba mươi cung thủ, bốn mươi khoái đao. Những người ấy đều là những người bạn sinh tử của tôi. Họ nhất định không bao giờ để cho các ngươi chạy thoát.
Côn Tử lạnh lùng nói :
- Loạn tiễn xuyên tâm, cái món đó chắc chắn là khó chịu lắm.
Kim Sư cười :
- Huống chi, bên cạnh đấy có người bạn áo đen mà ta không tiếc vàng để thỉnh đến đây nữa.
Hắn cười cười nói nói :
- Các ngươi nên nhớ rằng vị nhân huynh đây ít nói lắm. Thanh kiếm trong tay người ấy có thể kết liễu một lượt vài ba người, như bọn các vị tốt hơn hết là nên ngoan ngoãn tuân lệnh để nếu cần ta sẽ cho các người một cái chết êm ái.
Quách Đại Lộ giận dữ :
- Cái mốc xì, thứ đồ láo lếu.

Kim Sư biến sắc :
- Hãy giết tên đó trước để làm gương.
Người áo đên giờ mới lên tiếng :
- Ai giết?
Kim Sư hất mặt :
- Tự nhiên là ông bạn rồi chứ còn ai vào đây.
Côn Tử tiếp liền :
- Giết một tên trong bọn đó tặng thêm ba trăm lượng.
Người áo đen nói :
- Tốt!
Hắn chỉ nói tiếng một và thanh kiếm được tuốt ra.
Mọi người chưa ai kịp phản ứng thì mũi kiếm của hắn ghim đúng vào bả vai Kim Sư.
Nó không phải thanh trường kiếm mà là đoản kiếm.
Cái vỏ gần sải rưỡi, thế nhưng thanh kiếm chỉ độ ba gan.
Kim Sư vốn không phải là tay dễ đối phó, thế nhưng trong phút đột ngột và vì thanh kiếm ngắn quá, người áo đen ra tay nhanh quá làm hắn không kịp trở tay.
Côn Tử hoảng hồn la lớn :
- Bắn!
Vừa thét hắn vừa nhảy vút lên.
Nhưng những người khác đâu có để cho hắn tự do hành động?
Quách Đại Lộ và Yến Thất hai người khép lại, Côn Tử bị kẹp lại ngay.
Vương Động vốn là bất động nhưng bây giờ hắn động. Hắn đã động rồi thì khó mà thấy hắn làm gì.
Chỉ thấy một bóng thoáng lên, Côn Tử thấy mắt mình hoa lên như muôn ngàn sao xẹt thì không biết bằng cách nào Vương Động đã khóa cứng hai tay của hắn lại bằng khóa sắt.
Trên đầu tường nhiều tiếng la hơ hải, lớp bỏ cung, lớp bỏ đao chỉ nháy mắt, bao nhiêu sai nha chạy sạch không còn một mống.

Bao nhiêu con mắt đổ về phía người áo đen, không ai biết hắn định làm gì.
Nhất là tia mắt của Kim Sư, tia mắt của hắn như có lửa. Hắn nghiến răng trèo trẹo :
- Vàng của ta ngươi lấy, thế mà ngươi trở lại cắn ta. Con người ngươi thật không bằng con chó.

Người áo đen thản nhiên :
- Ta sinh ra vốn không phải la chó.
Kim Sư nói :
- Từ lâu, ta nghe danh "Kiếm Đổ Du Hồn" Nam Cung Xú là một tay hảo hán nói một là một, hai là hai. Vì thế nên ta không tiếc mất vàng để thỉnh tới đây, không dè ta lại bị chó cắn chộm.
Người áo đen nói :
- Các ngươi là những tên đui.
Kim Sư nhướng mắt :
- Ngươi... ngươi không phải là...
Người áo đen vặn lại :
- Ngươi cho rằng ta thật là Nam Cung Xú?
Kim Sư nói như thét :
- Ngươi không phải là Nam Cung Xú? Vậy ngươi là ai?
Người áo đen nói :
- Ta là người chuyên tìm thiên hạ để khuấy đảo và lần này thì ta quyết tìm đến các ngươi.
Kim Sư gằn giọng :
- Nhưng ngươi là ai?
Người áo đen nói :
- Cấp trên của ngươi là Đề Đốc lão gia đã biết các ngươi vốn có cái tật rất lớn, vì thế cho nên đặc biệt mời ta theo để điều tra tại chỗ về sự bê bối trong khi hành sự của các ngươi...
Hắn cười gằn và nói tiếp :
- Bây giờ chính miệng các ngươi đã cung khai tội trạng và chắc là các ngươi đã thấm thía cái câu "trộm và tang vật đã thu toàn", như vậy là công đức đã mỹ mãn rồi đấy chứ.
Kim Sư trừng trừng đôi mắt nhưng hắn cứng họng.
Người áo đen quay qua phía Quách Đại Lộ vòng tay cười :
- Bất cứ trong giới nào cũng không tránh khỏi có người chẳng ra gì, ngay cả cửa quan cũng thế. Vậy mong chư vị khi gặp anh em sai nha nào khác cũng đừng cho rằng họ cùng một giống như nhau.
Quách Đại Lộ mỉm cười :
- Thật chẳng dấu gì chính tôi cũng đã gần như từng làm sai nha đó mà.
Yến Thất cũng cười :
- Nếu hắn mà sai nha thám tử thật thì chắc hạnh vận của bọn cường đạo đã tới rồi.
Người áo đen nói :
- Chuyện hôm nay đều nhờ vào sự tiếp viện của quí vị. Ba người này

tôi phải mang về phục mệnh.
Yến Thất nói :
- Xin nhân huynh cứ tự nhiên.
Quách Đại Lộ chợt vỗ vai Phượng Thê Ngô cười nói :
- Thật ra vào trong ngục thì cũng có thể nói là thư thả khoan khoái hơn. Vào đó sẽ chẳng có tốn một xu nào cả.
Phượng Thê Ngô trừng đôi mắt...
Đúng ra hắn có tức đến hộc máu cũng không biết làm sao. Hắn chỉ còn cách trừng mắt cho đỡ tức.
Người áo đen nói :
- Còn số tang vật này...
Quách Đại Lộ hớt lời :
- Tự nhiên nhập vào công khố quốc gia.
Người áo đen nói :
- Đúng ra thì vụ án này là do bốn vị khám phá. Trên tình trên lý tang vật này các vị được thưởng một phần ba. Chỉ xin phiền các vị hãy quá bộ với tôi về phủ...
Hắn nói dứt lời thì Vương Động đã khoát tay :
- Khỏi, khỏi... Điều đấy không cần thiết.
Con người của Vương Động là như thế. Nếu chỉ vì một số vàng mà bắt hắn phải nuốt khoảng đường xa thì hắn luôn chắp tay lại sẵn sàng nhường cho kẻ khác.
Và một khi hắn không làm như thế thù nhất định Yến Thất, Quách Đại Lộ và Lâm Thái Bình cũng chẳng thèm làm.
Dưới con mắt của họ trên đời này còn có nhiều điều quan trọng hơn là vàng bạc.
Quách Đại Lộ cười nói :
- Cái số vàng ngọc này ngoài việc mang đến cho chúng tôi nhiều phiền phức còn thì chẳng có cái lợi gì cả. Nếu các hạ có lòng mang mấy con vịt quay trong lò này trao lại cho chúng tôi gọi là thù lao thì chúng tôi xin cảm ơn mà nhận lĩnh.
Trời đã hừng đông.
Thị trấn hẻo lánh ấy lạo trở về yên tĩnh.
Gió vẫn cứ thổi và tuyết hãy còn rơi.
Có nhiều sự vật trên này vốn ít thay đổi.
Có nhiều người cũng thế ấy.
Chẳng hạn như bọn Quách Đại Lộ.
Nếu chẳng có những chuyện trời long đất lở thì có lẽ cuộc đời của họ cứ thế mà lặng lẽ trôi đi.

Những con vịt quay bây giờ mới là đúng lúc vàng và mềm.
Quách Đại Lộ xé một cái đùi cho vào miệng.
Nhưng hắn vừa xé thì nhiều viên ngọc bằng đầu ngón tay từ bụng vịt đổ ra.
Tám con mắt của bọn Quách Đại Lộ tròn xoe.
Họ xé thêm con nữa, lại nhiều viên ngọc đổ ra.
Bốn năm con vịt đều như thế cả.
Yến Thất gục gặc đầu :
- Tôi biết chuyện này rồi.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Anh biết cái gì?
Yến Thất nói :
- Phượng Thê Ngô muốn dồn những thứ đáng tiền vào bụng vịt để dễ di tản, che mắt thiên hạ. Nhưng vì bọn ta vào bất ngờ trong lúc hắn chỉ nhét được có mấy con.
Quách Đại Lộ gật đầu :
- Có lý.
Yến Thất cười :
- Đừng làm bộ mù mờ. Chuyện này anh đã biết trước rồi. Biết trước hơn ai hết.
Quách Đại Lộ nháy mắt :
- Anh bảo tôi biết trước à?
Yến Thất nói :
- Nếu không sao anh lại xin người ta để cho mấy con vịt quay này chứ?
Quách Đại Lộ thở ra :
- Nếu anh nói thế thì tôi cũng không biết nói làm sao.
Và hắn vụt cười :
- Vả lại "về tình lý" hắn phải để thù lao cho mình một phần ba tang vật. Đó là nguyên tắc bất cứ ai bắt được trộm cho quan phủ, vì thế nên chúng ta không xài cũng phí.
Yến Thất nhìn sững Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Có nhiều lúc tôi thật không đoán nổi anh.
Quách Đại Lộ háy háy mắt :
- Sao?
Yến Thất nói :
- Tôi không làm sao đoán nổi anh là hạng thông minh hay là khật khùng nữa.

Vương Động nói lững lờ :
- Lúc nào anh bảo hắn khật khùng thì lúc đó chính là lúc mà hắn thông minh nhất trên đời. Còn lúc nào anh bảo hắn thông minh nhất trên đời thì chính là hắn khật khùng khật khưởng...
Đó là câu kết luận.
Tiền là thứ mà ta không thể thiếu, đàn ông hay đàn bà cũng thế.
Nếu bảo tiền là thứ dễ kéo họa tới cho mình thì đàn bà còn hơn thế nữa.
Ngoài chân lý ấy ra, tiền và đàn bà còn có một chân lý khác rất giống nhau "đến rất dễ mà ra đi cũng không khó mấy".

Quách Đại Lộ từ xưa đến nay cho mình là con người sống có nguyên tắc.
Nguyên tắc... ăn vịt ăn gà của hắn là khi có thịt thì tuyệt đối không gặm xương, khi còn da thì tuyệt đối không ăn thịt.
Bây giờ thì da con vịt quay đã bị lột trần trông không mấy thích mà còn có chỗ tức cười.
Vì thế cho nên ít có khi ai trông thấy con vịt lột da mà liên tưởng đến đàn bà.
Nhưng Quách Đại Lộ thì khác. Hắn có thể liên tưởng đến như thế.
Rượu đã uống vào đầy bao tử của hắn, tiền đã có bỏ đầy túi, đến cái lúc đó thì bất cứ trên một vật gì hắn cũng có thể nghĩ đến đàn bà.
Bây giờ thì rượu đã vào đầy đủ, ngọn thạch thì cũng chia ra làm bốn phần hẳn hoi. Quách Đại Lộ hỏi :
- Các anh tính sao đây?
Tính cái gì? Không có ai tính cái gì cả. Chỉ có hắn.
Yến Thất lừ mắt :
- Chẳng lẽ anh đã... tính rồi à?
Đôi mắt Quách Đại Lộ lại nhìn vào con vật tội nghiệp bị lột hết da, hắn nói :
- Tất cả bọn mình đều đã... luống xương khá lâu rồi. Hôm nay cũng hoạt động đôi chút cho rãn gân cốt, để không khéo khớp xương nó sét thì nguy.
Yến Thất nói :
- Xương của chúng tôi không giống như xương của anh. Không phải thử có chút hơi đồng trong túi là nó ngứa ngáy lên như thế đâu.
Quách Đại Lộ thở ra nhưng rồi hắn lại cười :
- Cho dầu tôi là người thế nào đi nữa nhưng tôi thấy rằng đến lúc này

cũng nên có chút gì gọi là hoạt động.
Yến Thất hỏi :
- Hoạt động một mình?
Quách Đại Lộ ư ư trong miệng chứ không nói ra thành tiếng.
Yến Thất cười :
- Tôi biết có một số người chỉ khi nghèp xác mới cần đến bạn bè, nhưng một khi đã có tiền rồi thì lập tức có chuyện xảy ra.
Quách Đại Lộ trừng mắt :
- Chứ anh không từng đã... hoạt động một mình đấy à?
Yến Thất nhún vai :
- Anh muốn đi thì cứ đi, không ai cản anh đâu.
Quách Đại Lộ đứng lên nhưng rồi hắn lại ngòi xuống cười :
- Thật ra thì tôi chỉ luôn hoạt động một mình chừng một đêm một ngày gì đó thôi.
Cùng lắm là đến tối mai thì mình gặp lại mà.
Không ai thèm nói lời nào với hắn.
Hắn xoa xoa tay cười nói tiếp :
- Lão Mạch đã bị tóm rồi, ở đây không còn đáng nhấm nháp nữa cả. Tôi biết huyện thành có một cái tiệm gọi là Khuê Nguyên quán. Nơi đó rượu và thức nhắm đều hảo hạng. Vả lại từ đây đến huyện thành cũng không xa gì mấy. Ngày mai tôi hẹn với các anh tại đó, chẳng hay các anh có vui lòng đến hay không? Tôi mời mà.
Vẫn không ai trả lời.
Quách Đại Lộ nói nhanh :
- Chẳng lẽ tôi đơn độc hoạt động một ngày cũng không nên nữa sao?
Vương Động bây giờ mới lừ mắt trắng dã :
- Ai bảo không được bao giờ?
Quách Đại Lộ hỏi :
- Thế thì chuyện tôi mời anh có chịu không? Sáng mai?
Vương Động hỏi :
- Anh không thể mang rượu và thức ăn từ Khuê Nguyên quán về đây à?
Quách Đại Lộ nài nỉ :
- Tôi van anh, anh đừng có lười quá mức như thế. Tôi thấy anh cũng cần sắm một bộ quần áo khác nếu cứ mặc bộ trong mình anh như thế coi chừng da thịt anh nó làm độc bây giờ.
Vương Động vụt đứng lên chầm chậm bước ra ngoài.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Anh đi đâu thế?

Vương Động đáp :
- Đến cái giường của lão Mạch.
Quách Đại Lộ cau mặt :
- Đến đó làm gì?
Vương Động thở ra :
- Đến chiếc giường thì còn làm giống gì nữa? Chẳng lẽ trèo lên giường rồi ngồi trên đó mà gụt lên gụt xuống chơi sao?
Hắn đứng lên và cười nói tiếp :
- Vả lại ngày mai còn phải đến Huyện thành, bây giờ ngủ sớm để mai đủ sức dậy sớm chứ.
Quách Đại Lộ cười :
- Như thế đã bằng lòng rồi đấy nhé.
Quách Đại Lộ nhìn Yến Thất và Lâm Thái Bình :
- Ngày mai cùng đi với Vương lão đại chứ?
Lâm Thái Bình gật đầu.
Yến Thất thì cười cười :
- Tôi thì cùng đi với anh bây giờ.
Quách Đại Lộ nhướng nhướng mắt :
- Nhưng... nhưng...
Yến Thất trừng mắt :
- Nhưng sao? Có tiền rồi không cần đến bạn thật à?
Quách Đại Lộ đứng lên lắc đầu thở ra.
Yến Thất bám riết theo.
Đi được một hồi, hắn hỏi :
- Anh làm sao thế? Nghe trong mình khó chịu chỗ nào thế?
Quách Đại Lộ xụ mặt :
- Hình như ăn nhiều quá nên... bao tử đâm ra khó chịu.
Yến Thất nói :
- Sợ rằng chỗ khó chịu của anh không phải là... bao tử.
Hắn cười và nói luôn :
- Thật ra thì cái chỗ khó chịu của anh tôi biết rất rõ ràng.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Biết rõ ràng?
Yến Thất nói :
- Có một câu nói mà ai ai có kinh nghiệm đều biết đó là “cờ bạc cần hai, kiếm gái thích một”. Anh bây giờ khoái đi một mình lắm.
Quách Đại Lộ làm thinh một lúc rồi bật cười :
- Anh tưởng tôi “xé” lẻ là đi tìm gái đấy à?
Yến Thất nhướng mắt :
- Ủa, thế không phải vậy sao?

Quách Đại Lộ làm thinh...
Yến Thất nói bông lông :
- Thật ra thì đó cũng đâu phải chuyện xấu hổ gì? Đàn ông có tiền là đi kiếm đàn bà chứ có gì khó chịu? Trên đời này có mấy người đàn ông không thích đàn bà đâu chứ?
Hắn tặc lưỡi và nói tiếp cũng bằng giọng lững lờ như thế :
- Thật ra thì chính tôi cũng thế và vì lẽ đó cho nên tôi mới theo anh. Tôi nghĩ anh sẽ biết nhiều chỗ tốt và kinh nghiệm hơn tôi về chuyện đó.
Quách Đại Lộ hừ hừ trong cổ và hắn vụt ôm bụng ho khan.
Yến Thất nói :
- Con người hào hoa có dáng cách phong lưu công tử như anh cũng nên thật tình chỉ bảo cho tôi về cái chuyện đó.
Quách Đại Lộ hơi ửng mặt, hắn ấp úng :
- Tự nhiên... tự nhiên...
Yến Thất hỏi :
- Thế thì mình nên đi đâu nhỉ?
Quách Đại Lộ nói :
- Đi vào thành rồi hắn hay.
Yến Thất cười :
- Đáng lý ra anh cũng nên mời lão Vương và lão Lâm cùng đi một thể. Cũng cần cho họ mở mắt ra... tôi không hiểu sao anh lại đi dấu họ?
Quách Đai Lộ thật sự cũng không muốn dấu ai cả.
Hắn vốn thường nghĩ rằng chuyện đi kiếm gái không phải là chuyện xấu hổ gì mà ngược lại những người không thể tìm được gái mới đáng xấu hổ.
Sở dĩ hắn phải dấu là vì thật tình hắn cũng chưa biết phải đi kiếm gái ở đâu?
Hắn chưa biết tìm gái ở đâu và theo ý hắn không tìm được gái mới đáng xấu hổ vì thế nên hắn dấu...

Trong lòng cứ phập phồng lo ngại nên con đường tới huyện thành bỗng đâm ra gần xịch.
Vào thành, Yến Thất hỏi ngay :
- Bây giờ mình đến đâu?
Quách Đại Lộ ầm ờ :
- Đi đâu... cũng vậy...

Yến Thất nhướng mắt :
- Đâu cũng vậy à?
Quách Đại Lộ nói bừa :
- Con đường nào cũng có... gái cả.
Yến Thất cười :
- Tôi cũng biết con đường nào cũng đều có gái, thế nhưng gái lại có nhiều, cho nên vấn đề đặt ra là cần phải tìm con đường nào cho có cái hạng gái mà mình muốn kiếm đây kìa.
Quách Đại Lộ gạt mồ hôi trán và hắn vụt nhớ ra một kế. Hắn chỉ một trà quán ở giữa đường và nói với Yến Thất :
- Anh vào đó đợi tôi, một chút nữa tôi sẽ tìm ra ngay.
Yến Thất hấp háy mắt :
- Tại sao lại phải đợi ở đây? Mình không thể cùng đi được một lượt à?
Quách Đại Lộ cố làm mặt nghiêm :
- Anh không hiểu. Cái chỗ càng bí mật thì lại càng có nhiều cô hấp dẫ. Nếu anh là người lạ mà cùng đi thì họ không dám tiếp đâu.
Yến Thất thở ra :
- Thôi được rồi, anh đã quen nước quen cái thì tôi đành phải nghe theo anh vậy.
Chờ cho Yến Thất vào trà quán rồi, Quách Đại Lộ mới thở ra sườn sượt. Hắn cảm thấy bây giờ mới đúng là... leo lên lưng cọp.
Không ngờ Yến Thất vụt ngoái đầu lại nói lớn :
- Tôi đợi ở đây đừng quên nhé.
Quách Đại Lộ gật gật :
- Quên sao được mà quên...
Thật thì hắn không bao giờ muốn kiếm chuyện lẻn đi nhưng hắn muốn dò la cho biết rõ tình hình để hướng dẫn Yến Thất, cốt làm cho Yến Thất thấy hắn không phải tay mơ...
Hắn nhớ đến lời Yến Thất nói hồi nãy, y bảo mình là bậc hào phóng phong lưu, chẳng lẽ mình lại để cái ngơ ngơ của mình ra sao?
Hắn rẽ vào một ngã quanh thật lẹ và trong bụng nghĩ :
“Đã có trà quán, đã có đàn ông thì phải có món kia chứ. Chẳng lẽ lại không?”
Hắn bắt đầu để ý đến từng người đàn bà một, nhưng hắn ngỡ ngàng...
Sao hắn thấy người nào người nấy cũng đàng hoàng, không bộc lộ cái gọi là thứ hắn đang tìm kiếm.
Hắn đâm ra tức mình ngang.
Tại làm sao cái nghề đó của họ lại không chịu treo bảng hiệu ngay

trước ngực có phải tiện cho thiên hạ không?
Quách Đại Lộ đứng lớ ngớ bên vỉa hè và hắn đâm ra cả quyết :
“Có tiền là cái món đó có ngay chứ chứ việc gì mà phải sợ?”
Hắn định vào tiệm giặt quần áo sắm một bộ đồ cho thật sang. “Phật phết vàng, người quấn lụa”, cái câu ấy không biết hắn nghe thấy ở đâu, nhưng bây giờ thì nó nhập vào hắn một cách linh diệu.
Mặc vào mình một bộ đồ sang nhất định chiếm được đôi ba phần tiện lợi.
Đó là qui luật, một qui luật mà đến bây giờ Quách Đại Lộ mới sực nghĩ ra.
Thế mà quái lạ chưa?
Cái hiệu bán quần áo ấy sao mà lại cũng khó tìm thế nhỉ?
Gần tháo mồ hôi, Quách Đại Lộ mới mò ra một hiệu.
Thình lình, hắn thấy trong hiệu có một người đang đứng chọn quần áo. Yến Thất!
Lạ nhỉ, sao hắn không ở tại quán trà đợi mình?
Yến Thất cười nói với chủ tiệm :
- Chọn cho tôi một bộ thật tốt nghe. Giá có cao hơn đôi chút cũng không quan hệ vì hôm nay tôi có hẹn với người đẹp ấy mà.
Quách Đại Lộ cau mày :
“Chẳng nhẽ cái tên tiểu tử này lại tìm ra được trước mình?”
Đứng ngoài đường nhìn vào thấy bộ mặt rạng rỡ của Yến Thất, Quách Đại Lộ vừa tức mà cũng vừa buồn cười.
“Hừ” - Quách Đại Lộ nói thầm - “Ngươi đã cố muốn làm hơn ta thì ta cho ngươi hố luôn...”
Hắn quyết định không thèm mua quần áo, hắn quyết định bỏ Yến Thất lớ ngớ cho bõ ghét.
Con gái ưa người hào phóng, nhiều tiền... Cần gì đến cái thứ quần áo lòe loẹt ấy chứ?

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...
Hồi 11
Nai tơ gặp ma cô

Trên con đường này cũng có quán trà. Quách Đại Lộ thấy người xách lồng chim thong thả từ quán trà bước ra.
Người này tuổi không lớn lắm, đôi mắt sáng nhưng da mặt hơi xanh, hình như con người này đã quá nhiều mệt mỏi.

Tự nhiên ai cũng có thể đoán không sai một mảy là sự mệt mỏi ấy do đâu mà có...
Quách Đại Lộ bước lại vòng tay :
- Tôi họ Quách, tôi biết tôn huynh không nhận ra tôi mà tôi cũng... không biết tôn huynh nhưng giờ đây thì mình... đã biết nhau.
Con người của Quách Đại Lộ là như thế.
Hình như đó cũng là một "nguyên tắc" của hắn, bất cứ chuyện gì hắn cũng thẳng thừng.
Cũng may, con người hắn cũng là tay lịch thiệp, cho nên người ta ban đầu chỉ khựng một giây rồi cười ngay với hắn :
- Vâng, vâng, chẳng hay Quách bằng hữu có điều chi dạy bảo?
Quách Đại Lộ nói :
- "Đêm xuân một khắc giá đáng ngàn vàng" cái câu ấy chắc bằng hữu thấy đúng đấy chứ?
Người xách lồng chim gật gật đầu :
- À à... thì ra Quách bằng hữu muốn một... đêm xuân...
Quách Đại Lộ cũng gật gật đầu :
- Vâng, chính đệ có ý như thế, chỉ hiềm vì buồng the tìm quá khó khăn.
Người xách lồng chim cười :
- Ồi, tưởng gì chứ chuyện đó có gì đâu khó? "Có tiền mua tiên cũng được" kia mà!

Chưa mua được "tiên" mà Quách Đại Lộ đã bị đánh tơi bời.
Khốn nạn một điều, đánh hắn là những cô nàng xinh đẹp, những cô gái rất chịu tiền.
Quách Đại Lộ đâu phải là hạng để cho người ta xem rẻ, nhất định không thể để cho ai tuỳ ý muốn đánh chửi gì cũng được.
Thế nhưng hắn lại bị đánh, tệ hơn nữa, người đánh hắn là "chị em ta".
Tay hắn, lưng hắn bị người ta cắn cho mấy chỗ, đầu hắn cũng đã u lên mấy cục, hắn đang ôm đầu chạy ra và một tay hắn mò vào túi.
Cái túi trống không.
Rõ ràng lúc ra đi, hắn đã cho mớ châu ngọc vào túi cẩn thận rồi, thế mà bây giờ trống không trống hốc.
Những con vịt quay vào bụng hồi sớm mai, bây giờ cũng đã tiêu mẹ nó rồi, còn rượu thì đã túa ra lỗ chân lông.
Nhưng cho đến trời choạng vạng tối thì bao nhiêu mồ hôi cũng tuôn

ra hết cả.
Quách Đại Lộ tìm một cái miếu hoang, ngồi dựa bệ thờ, hắn nhìn lên thấy miếu này là miếu thờ phật, hắn ngó tượng phật sững sờ...
Tượng phật cũng nhìn xuống hắn sờ sệt.
Hắn đã chủ định rồi, hắn định tìm chỗ nghỉ cho thật khỏe, tắm rửa cho tỉnh táo, hắn cũng có nghĩ đến đôi bàn tay ngà ngọc thoa nắn khắp trong mình hắn.
Hắn chuẩn bị một cuộc hưởng thụ thật là chu đáo.
Thế nhưng bây giờ? Bây giờ hắn nghe thấy rần rần trong mình, không phải là do bàn tay "ngà ngọc" sờ nắn mà lại do những con kiến hôi, kiến đất nghe hơi mồ hôi đánh mò lên.
Hình như miếu này trước kia cũng có một lúc thịnh hành, trước bệ thờ có trải bồ đoàn để cho thiện nam tín nữ hành hương đính lễ, nhưng bây giờ thì chiếc bồ đoàn đã cũ quá rồi và hình như bao nhiêu kiến bò trên thế gian này đều tập trung vào đó để...
hành hương.
Quách Đại Lộ phủi lia, nhưng cái phủi của hắn không đẩy lui được đám bọ kiến đang đói vì... chay lạt lâu ngày.
Hắn lầm thầm một mình: "Con người của ta chẳng lẽ sinh ra để mang độc một chữ cùng ?".
Và bỗng nhiên, Quách Đại Lộ sực nhớ đến cái tốt của tình bằng hữu .
Hắn nghĩ: Tại làm sao mình hắn đơn độc ngồi mãi nơi đây? Tại làm sao mình lại tách rời Yến Thất?
Hắn nghĩ có lẽ bây giờ bọn Vương Động đang ăn uống phủ phê và cứ nghĩ tới đó là hắn nghe như đám kiến đã bò tuốt vô trong bụng...
Hắn đói thật rồi.
Hắn càng nghĩ càng thấy rằng bất cứ một con người nào, bất cứ trong lúc nào cũng không nên tách rời bè bạn, ngoài bè bạn ra, trên đời này không có gì đáng quí cả.
Cũng may, sáng mai này thì hắn lại gặp họ rồi, hắn chỉ mong cho thì giờ trôi qua nhanh hơn mọi bữa.
Mình nghĩ đến họ thì biết đâu họ cũng đang nghĩ đến mình.
Vương Động có lẽ đang ngủ khò sau khi quất một bụng no say. Yến Thất thì bây giờ có lẽ đang quấn bên người đẹp?
Nghĩ đến đó, Quách Đại Lộ bất giác thở dài sườn sượt.
Và hắn vụt thấy rõ hơn ai hết, hắn đối với bạn bè thật tốt, hắn trọng bằng hữu còn hơn trọng hắn .
Hắn chợt nghe có phần an ủi.
An ủi và cảm hoài.

Hắn ngồi dựa bệ thờ trong miếu và thiu thiu nhắm mắt.

Sáng sớm.
Quách Đại Lộ vừa thức dậy là hắn quyết phải đến sớm để đợi bọn Vương Động tạo Khuê Nguyên quán.
Hắn định đến đó quất trước một bụng rồi chờ họ đến trả tiền.
Hắn quyết định chọn thức ăn thật ngon để bù trừ suốt một ngày đêm nhịn đói.
Hắn chợt cảm thấy rằng ai ai cũng nên vui lòng khao hắn, hắn quên bẵng cái lỗi của mình, hắn quên bẵng tại sao mình ra nông nổi này.
Cũng có thể vì hắn đã đói quá mức nên đầu óc hắn mù mờ, trong cái mơ mơ hồ hồ đó, hắn chợt thấy từ trước đến nay, hắn vì bằng hữu mà hy sinh tất cả.
Tự nhiên, hắn rất thông cảm và dễ dàng với... hắn .
Chỉ có điều hơi tiếc là lão chủ tiệm Khuê Nguyên quán không thể có được cái "cảm thông dễ dàng" như thế, chẳng những không mở cửa cái mà luôn cả cửa sổ cũng không thèm hé một chút nào.
Tự nhiên, Quách Đại Lộ không khi nào trách mình đến quá sớm, chỉ trách người ở đây làm ăn lười biếng quá.
Tại làm sao đến bây giờ mà họ không chịu mở cửa chứ? Làm ăn cái kiểu gì mà kì cục thế? Khách đã đến rồi mà chủ quán cứ ngủ khò!
Một con người khi đã nói đến cái mức "choáng váng" vì rượu, nhất là vì đói thì không còn suy lý gì nữa cả.
Hắn định đưa tay gõ cửa, thì chợt có ai vỗ vào vai hắn .
Tiếp theo là giọng nói quen quen :
- Chà, sớm thế?
Yến Thất mặc một bộ đồ rất mới, vẻ mặt hắn rạng rỡ hơn bao giờ hết, thứ vẻ mặt của con người ăn no ngủ thẳng, vẻ mặt của con người đầy đủ.
Tuy trong bụng đã chẳng còn "hơi", nhưng Quách Đại Lộ vẫn nói :
- Bây giờ mà còn sớm à? Mặt trời nóng tới đít rồi đây.
Yến Thất cười :
- Đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng, tạo sao không nằm ráng với giai nhân cho ấm?
Quách Đại Lộ nói :
- Ở đó bọ chét nhiều quá.
Yến Thất nhướng mắt :
- Mỹ nhân mà lại có bò chét à?

Chợt thấy mình nói lỡ lời, Quách Đại Lộ đằng hắng hai ba tiếng và cười hề hề :
- Thật thì không phải bọ chét, nhưng bàn tay "nàng" cứ mò mẫm trong mình còn khó chịu hơn là bọ chét nữa.
Yến Thất chớp chớp mắt lắc đầu :
- Kề cận mỹ nhân, có phúc mà không chịu hưởng, tôi muốn được thứ bò chét ấy bò bậy bò bạ trong người mà kiếm không ra.
Quách Đại Lộ cười khà khà...
Hắn cười thật là cởi mở, hắn muốn như thế, nhưng khi tiếng cười phát ra lại rè rè y như chẳng còn hơi...
Yến Thất nhìn từ trên xuống dưới :
- Trong... bao tử của anh hình như không được khoan khoái đấy? Ắn no quá phỏng?
Quách Đại Lộ không trả lời nổi, hắn chỉ ư ứ trong miệng...
Yến Thất cười :
- Vị cô nương nào đó thật tốt quá, chắc chắn nàng thân tự đến bếp lo thức ăn bổ dưỡng một đêm mệt nhọc cho anh chứ gì? Đúng là tốt phước.
Quách Đại Lộ lừ mắt :
- Anh cũng nhiều kinh nghiệm quá há?
Yến Thất thở ra :
- Làm gì mà có phước được như anh?
Quách Đại Lộ hỏi :
- Đêm hôm này anh đi đâu?
Yến Thất nói :
- Anh còn hỏi nữa à? Chờ anh muốn chết, thế rồi không chịu nổi phải đi tầm bậy tầm bạ, thiếu chút nữa không có chỗ để ngủ.
Quách Đại Lộ chửi thầm : Mẹ họ, hắn vẫn còn làm bộ nói dóc mình, thật là chuyện đáng tức, mình đã thấy rõ ràng thế mà hắn còn cố nói dối, thế nhưng hắn vẫn cứ phải cười :
- Ai bảo anh không chịu đợi? Báo hại một mình tôi phải đối phó với mấy ả muốn chết luôn.
Yến Thất lắc đầu thở ra, tỏ vẻ hối tiếc...
Quách Đại Lộ hơi khoái trong bụng, nói luôn :
- Nhưng cũng không nên lo làm gì, bận sau sẽ có cơ hội cho anh. Kể ra cũng tiếc, trong đám có một cô đẹp quá xá đẹp, vừa đẹp mà tính nết lại nhu mì, bất cứ chuyện gì, không cần mình nói, vừa thất ý là cô nàng đã làm đúng theo ngay.
Yến Thất trố mắt như... đang thấy cô gái ấy, hắn lắc đầu :
- Cứ như thế thì nàng đúng là một nữ bồ tát rồi? Đúng cô ta là Phật .

Nhớ lại mình ngồi ngủ trong miếu phật, Quách Đại Lộ giật mình :
- Đâu? Phật ở đâu?
Yến Thất cười :
- Thì... thì những cô gái có thể làm mát lòng mình là nữ bồ tát chứ còn gì nữa?
Quách Đại Lộ thở phào, bất cứ ai có tịch thì hay rục rịch, ban đầu hắn cứ tưởng Yến Thất nói cạnh nói khóe chuyện của hắn đêm rồi...
Yến Thất hỏi :
- Sáng hôm nay vị... nữ Bồ Tát ấy đã làm cho anh món gì thế?
Quách Đại Lộ nuốt nước bọt khan :
- Cũng chẳng có gì... ngon lắm, có mấy chén yến, mấy tô mỳ gà, vài cái bánh bao...
Hắn nói ngay những thứ mà hắn đang muốn ăn, hắn cố nói cho đỡ đói...
Thế nhưng hắn không làm sao nói hết được, nếu nói cho hết chắc nước miếng sẽ theo tiếng nói mà chảy ra ngay.
Yến Thất lại thở ra :
- Thế thì chẳng những suốt đêm được sát bên người đẹp mà lại còn được ăn ngon, thật tội nghiệp cho tôi, bây giờ đói gần rã ruột, bây giờ phải kiếm chổ ăn mới được...
Hắn chưa nói dứt thì Quách Đại Lộ đã xôm tới :
- Đâu? Đi ăn đâu? Được lắm, tôi sẽ cùng đi với anh cho vui.
Yến Thất lắc đầu :
- Không cần lắm đâu, anh đã ăn no rồi thì thôi, cứ để tôi đi kiếm cái gì ăn qua loa cũng được...
Quách Đại Lộ tức gần bể bụng, thiếu chút nữa hắn đã nói thật cho Yến Thất biết là mình đang đói muốn chết đây, nhưng ngay lúc ấy cánh cửa quán xịch mở, có người thò đầu ra mà đôi mắt hãy còn híp lại y như là say ngủ từ bao giờ, hắn nói bằng một giọng nhừa nhựa :
- Nơi đây có nhiều thức ăn, các vị cứ vào chứ phải đi tìm đâu cho mệt.
Quách Đại Lộ và Yến Thất ôm bụng cười lăn chiêng, vì người nói đó là Vương Động .
Quách Đại Lộ vừa cười vừa nói :
- Đúng là tay hành động xuất thần nhập thánh... Anh đến đây từ bao giờ thế? Mà lại còn là tiểu nhị cho Khuê Nguyên quán bao giờ thế?
Vương Động thản nhiên :
- Được Quách đại gia mời nhậu, nếu cứ chỏng cẳng ngủ thì rượu thịt bỏ cho ai?
Vì thế cho nên tôi đâu dám chờ đến sáng, tối hôm rồi đến sớm ngủ

chờ, như thế chắc ăn hơn.
Yến Thất cười :
- Hay, Vương lão đại tính chuyện thật là chu đáo, được một người khách thành tâm như thế, nhất định chủ nhân thỏa mãn vô cùng.
Trong bụng Quách Đại Lộ cho dầu tức cách mấy cũng không còn chút nước nào để ói ra, hắn đành cười trừ :
- Tôi thật cảm động vô cùng, cảm động thấc mẹ luôn.
Yến Thất vỗ tay :
- Đúng, đúng, phải cảm động như thế mới xứng đáng với cái công chờ đợi của Vương lão đại chứ...

Khuê Nguyên quán thật là rộng rãi.
Ngoài hai tầng lầu, bên dưới còn rộng thênh thang...
Cứ tối đến thì những chiếc bàn được kê lại thành giường, bọn tiểu nhị lấy đó làm chỗ ngủ.
Trong quán có bảy tám tên tiểu nhị, bây giờ chúng mới lóp ngóp bò dậy, tên nào tên nấy mắt cũng đỏ hoe, xem chừng như là hãy còn chưa đã ngủ.
Bọn chúng lăn xăn nói chuyện với Vương Động, xem chừng rất quí trọng và thân thiết :
- Vương lão ca dậy sớm thế á?
- Mau mau thức dậy để tiếp khách của Vương lão ca chứ .
- Chà thức trễ quá, xin Vương lão ca thứ cho...
Quách Đại Lộ thấy cách thức của bọn tiểu nhị mà phải sững sờ, hắn muốn hỏi Vương Động xem làm “lão ca” của chúng từ bao giờ?
Và bây giờ thì Quách Đại Lộ mới thật tình nhận thấy Vương Động hành sự vô cùng... xuất quỷ nhập thần, mà chuyện kết giao bằng hữu cũng lại tài tình, hắn chưa bao giờ có những người bạn làm tiểu nhị như thế ấy.
Yến Thất hỏi ngay :
- Bộ nơi đây anh thường đến lắm à?
Vương Động nói :
- Đây là lần thứ nhất.
Yến Thất trợn tròn đôi mắt, trong lòng hắn bội phục Vương Động vô cùng.
Chỉ mới đến đây lần đầu mà được bọn tiểu nhị trong quán trọng vọng như thế thật không phải là chuyện dễ.
Vương Động nói :

- Các anh ăn gì thì gọi nhé, tôi bảo họ nổi lửa lên.
Yến Thất nói :
- Cho tôi hai tô mì gà, tráng cho ba cái trứng, tiếp theo là cá nướng, thịt nướng dọn luôn.
Vương Động nói :
- Tôi cũng một phần như thế. Còn Quách đại gia?
Quách Đại Lộ nuốt nước bọt :
- Tôi...
Hắn chỉ mới xì ra được một tiếng thì Yến Thất hớt ngay :
- Khỏi cần, anh ấy đã ăn sáng no rồi.
Quách Đại Lộ choáng váng, tay hắn rung rung, giá như đúng lúc thì chắc hắn đã cho Yến Thất mấy thoi cho đã giận...
Ánh mắt của Yến Thất như cười, hắn hỏi luôn :
- Ủ, còn Lâm Thái Bình đâu nhỉ?
Vương Động nói :
- Hắn đến đây rồi, hiện đang ngủ trên lầu.
Yến Thất cười :
- Cái ngủ của hắn cũng xịn chẳng thua gì anh nhỉ?
Trên lầu chẳng những không có người mà cả bóng cũng chẳng có luôn. Phía góc trong mấy chiếc bàn hãy còn ken lại, trên bàn quả thật có một cái mền, nhưng lại là cái mền không .
Yến Thất hỏi :
- Hắn đâu?
Vương Động cũng sửng sốt :
- Lúc tôi xuống dưới thì hắn còn ngủ đây mà? Tại sao mới đó lại mất tiêu?
Yến Thất hỏi :
- Anh có thấy hắn xuống lầu không?
Vương Động lắc đầu, hai con mắt hắn nhìn đăm đăm vào khung cửa sổ.
Yến Thất cười :
- Xem chừng con người này hành sự cũng xuất thần nhập quỉ lắm nghe, nhưng không thanh toán tiền bạc gì cả mà rút lui như thế được sao?
Trên lầu gồm tám cái cửa sổ nhưng chỉ có một cánh bị mở tung.
Yến Thất hỏi :
- Hồi nãy, khi anh xuống lầu thì cánh cửa sổ này mở hay đóng?
Vương Động nói :
- Không, tôi vốn không thích mở cửa ngủ, tôi sợ lạnh lắm mà...
Hắn chầm chậm bước lạ gần cửa sổ.

Bên dưới là cửa sau của Khuê Nguyên quán, cửa sau có một giòng sông chắn ngang, trên sông có cây cầu nhỏ.
Tuy con sông nhỏ nước thật là dơ, tuy cây cầu vừa cũ vừa gãy nhiều nơi, nhưng bây giờ ánh thái dương hừng lên, trên sông sương mờ hãy còn cô đọng nên trông cũng thật là nên thơ.
Nhưng cái cảnh nên thơ ấy lại bị hai người đàn bà là mất hứng ngang, cả hai đều có đai con sau lưng và họ đang ngồi rửa thùng tiêu.
Yến Thất cau mày, rồi lại hỉnh mũi, hắn kêu lớn :
- Vị đại tẩu kia ơi, vừa rồi có người từ cửa sổ này nhảy xuống chị thấy không?
Người đàn bà ngẩng mặt trừng trừng nhìn Yến Thất, rồi lại cúi mặt lẩm bẩm :
- Tưng hửng sáng là gặp quỉ ngay.
Đang đói bụng, Quách Đại Lộ đâm tức ngang, hắn lớn tiếng :
- Xuống tống một đạp cho lọt mẹ nó xuống sông cho bỏ ghét.
Vương Động lừ mắt :
- Làm gì sáng sớm mà giận dữ như thế? Chẳng lẽ cả đêm hồi hôm bị ứ à?
Yến Thất cười hăn hắc :
- Đêm hôm hắn bị... bò chét bò trong mình, lại có nữa bồ tát ở sát bên, cho nên sáng nay nổi... từ tâm như thế ấy.
Vương Động ngạc nhiên :
- Nữ bồ tát? Bò chét? Chẳng lẽ đêm rồi hắn ngủ trong miếu hoang? Thế tại sao không đến đây ngủ cho vui?
Câu nói chơi của Vương Động làm cho Quách Đại Lộ đỏ mặt nhưng cũng may lúc đó thì tiểu nhị đã dọn thức ăn.
Hai tô mì thật to, còn có hai đĩa xương sườn chiên bột, mùi vị xông lên nồng lỗ mũi làm cho Quách Đại Lộ hắc hơi lên tiếp...
Nhưng hắn không tiện cầm đũa, hắn chợt nhìn đăm đăm dưới gầm bàn...
Chờ cho đến khi Yến Thất và Vương Động nhìn theo, hắn vội chớp cái bánh bao thồn vô miệng.
Yến Thất lấy đũa khỏ lên tay hắn cười nói :
- Mới được người đẹp cho ăn đồ bổ đây mà, làm chi dữ thế?
Quách Đại Lộ cười hề hề :
- Thử xem món ăn ở đây có khá không vậy mà?
Và hắn nói luôn :
- Tôi nghĩ món mì ở đây chắc là khá lắm.
Yến Thất làm một đũa và gật gật đầu :

- Cũng khá khá.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Nhưng khi ăn các anh có thấy mùi vị gì đặc biệt không?
Yến Thất lắc đầu.
Quách Đại Lộ chỉ chỗ phía cửa sổ :
- Ở đây họ nấu ăn bằng nước dưới sông ấy mà, vì thế cho nên nhất định phải có mùi của hai cái... thùng của hai mụ đàn bà khi nãy.
Yến Thất cười hì hì :
- Rửa thùng thì đâu có sao? Cứ đói là ngon hè.
Quách Đại Lộ vụt chồm tới nói lớn :
- Gì thì gì, tôi cũng cứ ăn, các anh không gọi thêm mì thì đói ráng chịu...
Hắn bưng càng tô mì của Vương Động lên húp xì xụp...

Lâm Thái Bình ngồi sửng sốt.
Hắn về đã khá lâu rồi, hắn ngồi như tượng gỗ, hắn chờ xem bọn họ hỏi hắn đi đâu? Làm gì? Tại sao đi không nói?...
Thế nhưng không ai hỏi cả, họ mắc lo ăn.
Như thế thì chỉ có cách tự mình phải nói ra, chứ không ai hỏi cả, hắn liếc nhìn Quách Đại Lộ và nói chầm chậm :
- Vừa rồi tôi thấy một người, nhất định các anh không bao giờ nghĩ ra nổi là ai?
Quả nhiên, Quách Đại Lộ là người nhanh miệng hơn ai hết, hắn hỏi :
- Ai, ai? Người ấy tôi có biết không?
Lâm Thái Bình nói :
- Cho dầu không quen biết, nhưng ít nhất cũng đã có gặp qua.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Nhưng hắn là ai?
Lâm Thái Bình nói :
- Tôi cũng không biết hắn là ai, vì tôi cũng không quen với hắn .
Quách Đại Lộ trố mắt :
- Cái lão Lâm này nói tiếng nước nào thế nhỉ? Các anh có nghe được không nào?
Lâm Thái Bình thản nhiên :
- Tuy không quen con người đó, nhưng tôi có quen với bộ quần áo của hắn .
Quách Đại Lộ hỏi :
- Quần áo gì?

Lâm Thái Bình nói :
- Quần áo đen.
Quách Đại Lộ bật cười :
- Quần áo đen thì đâu lại không có, trên đường tay tôi quơ một cái cũng đến vài mươi.
Lâm Thái Bình nói :
- Ngoài y phục của hắn, tôi còn thấy thanh kiếm của hắn nữa.
Bây giờ Quách Đại Lộ mới thấy vấn đề, hắn hỏi :
- Thanh kiếm như thế nào?
Lâm Thái Bình nói :
- Vỏ kiếm dài hơn một sảy, mà thanh kiếm chỉ hơn gang.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Anh thấy hắn hồi nào?
Lâm Thái Bình nói :
- Lúc các anh vừa đến đây.
Quách Đại Lộ bật cười :
- Anh cho chuyện đó là lạ lắm à?
Lâm Thái Bình gặn lại :
- Theo anh thì không lạ?
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Hắn vốn không phải đến huyện để giao tội, nếu anh không thấy hắn thì mới là chuyện lạ.
Lâm Thái Bình hỏi :
- Đáng lý hắn phải mang bọn Côn Tử, Kim Sư và Phượng Thê Ngô cùng tang vật đến nha môn, có phải thế không?
Quách Đại Lộ nói :
- Tự nhiên.
Lâm Thái Bình nhún vai :
- Nha môn không hề có chuyện ấy, trong mấy hôm nay không hề có ai giải tội đến đây.
Bây giờ Quách Đại Lộ mới giật mình :
- Anh làm sao biết chuyện đó?
Lâm Thái Bình nói :
- Tôi đến nha môn nghe ngóng.
Ngẫm nghĩ hồi lâu, Quách Đại Lộ nói :
- Cũng có thể hắn dẫn giải tội phạm đi nơi khác.
Lâm Thái Bình nói :
- Không có phạm nhân.
Quách Đại Lộ cau mày :
- Anh bảo không có tội nhân nghĩa là sao?

Lâm Thái Bình nói :
- Không có tội nhân, có nghĩa Côn Tử, Kim Sư và Phượng Thê Ngô đều không thấy, sổ tang vật cũng không thấy. Tôi theo dõi hắn đến một nơi, nơi ấy chỉ có một người .
Quách Đại Lộ sửng sốt, Yến Thất và Vương Động cũng sửng sốt luôn.
Lâm Thái Bình với tay bưng chén rượu trước mặt Quách Đại Lộ uống cạn một hơi rồi nói :
- Bây giờ các anh có thấy câu chuyện lạ lùng không?
Quách Đại Lộ nói :
- Lạ dữ chứ chẳng phải lạ thường...

Bàn ghế được bày ra.
Những mền gối được thu dọn, bây giờ thì thực khách của Khuê Nguyên quán sắp sửa đông rồi.
Bây giờ trên lầu chỉ còn bốn người của Quách Đại Lộ, bốn người của họ ngồi sững như trời trồng.
Chỉ khác hơn tượng gỗ là họ đang uống rượu.
Nhưng không ai nói một tiếng nào.
Chén rượu đã vơi, những chiếc bầu nhỏ đã cạn. Anh một chén, tôi một chén, họ làm thinh uống riết.
Sau cùng, y như là họ hẹn, Quách Đại Lộ, Yến Thất và Vương Động cùng vật cười khan.
Cho dầu bọn khật khùng, họ cũng biết rằng chuyến này họ cũng bị người ta xí gạt, con người áo đen vốn không phải vâng lệnh quan trên theo dõi bọn Kim Sư gì cả, hắn cũng làm cái chuyện “cướp cha giật cướp con” thế thôi.
Bị người ta gạt trầm trọng như thế, đáng lý là một chuyện tức ói mật xanh, nhưng bọn Quách Đại Lộ thì lại thấy tức cười.
Yến Thất chỉ vào mặt Quách Đại Lộ :
- Lão Vương nói đúng, lúc cần thông minh thì anh là kẻ khật khùng, nói khật khùng còn hơi nhẹ, đáng lý phải nói khật khưởng mới rõ hơn.
Quách Đại Lộ cũng chỉ lại :
- Thế còn anh thì sao? Anh thông minh lắm chắc?
Lâm Thái Bình chờ cho họ cười đã đời rồi mới hỏi :
- Các anh cười cái gì?
Vương Động nhún vai :

- Không cười thì khóc à?
Thật quả là những bậc “triết nhân”.
Họ biết cười, dám cười và cười đúng lúc.
“Cười được là sống vui”.
Hình như đó là tâm niệm của họ.
Thế nhưng Lâm Thái Bình thì cười không nổi.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tại sao anh lại chẳng cười với chúng tôi cho... vui?
Lâm Thái Bình nói :
- Nếu cười mà có thể giải quyết được vấn đề thì có lẽ tôi còn cười dữ hơn các anh nữa đấy.
Quách Đại Lộ nói :
- Cho dầu cười không giải quyết được vấn đề, thì ít nhất cũng còn hơn là ngồi tức.
Hắn cười và nói tiếp :
- Huống chi, nếu anh học được cái cười để mà sống thì lần lần anh sẽ thấy rằng con người ở đời không có vấn đề nào mà không giải quyết được.
Lâm Thái Bình nói :
- Cho dầu anh có cười được thật chăng nữa thì anh vẫn bị người ta lừa.
Quách Đại Lộ nói :
- Anh không cười thì cũng bị người ta lừa vậy? Đã bị lừa thì tại sao lại không cười được.
Lâm Thái Bình làm thinh...
Quách Đại Lộ hỏi :
- Anh đang có vấn đề gì thế?
Yến Thất hỏi luôn :
- Tại sao cái chuyện như thế mà anh lại có vẻ quan tâm?
Lâm Thái Bình trầm ngâm :
- Bởi vì con người ấy quả là Nam Cung Xú.
Yến Thất hỏi :
- Làm sao anh biết?
Lâm Thái Bình nói :
- Tôi biết.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Nam Cung Xú có quan hệ gì với anh?
Lâm Thái Bình nói :
- Không có quan hệ, mà chính vì không quan hệ gì nên cần...
Quách Đại Lộ chận hỏi :

- Cần cái gì?
Lâm Thái Bình nói :
- Cần giết hắn .
Vương Động ngồi im.
Yến Thất gục gật đầu.
Quách Đại Lộ lẩm bẩm :
- Cái tên oắt con này định giết người...
Vương Động làm thinh.
Yến Thất lại gục gật đầu...
Quách Đại Lộ qua nhìn Lâm Thái Bình, mặt hắn bây giờ tái xanh, một gương mặt trông dễ sợ...
Quách Đại Lộ định hỏi, nhưng Lâm Thái Bình đã nói gằn từng tiếng :
- Tôi đã giết hắn rồi!

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...
Hồi 12
Giết người và người bị giết

Những bầu rượu lại được châm đầy.
Và khi những bầu rượu vừa cạn thì Vương Động đã nói :
- Tôi xem những bầu rượu này phải đầy thêm...
Hắn chỉ nói thế thôi nhưng mấy tên tiểu nhị trong Khuê Nguyên quán lại rất thính tai và chúng đối với Vương Động rất chu đáo.
Tất cả đều trố mắt nhìn những bầu rượu mới châm...
Quách Đại Lộ cười :
- Rượu nó không can chi tới ai cả, nó chỉ cần người ta uống nó thôi.
Yến Thất nói :
- Cái miệng của tôi nó đang bận.
Yến Thất hỏi :
- Đang bận cái gì?
Yến Thất nói :
- Bận nhai những lời sắp nói để nuốt vào bụng...
Thực khách đã bắt đầu đông.
Nơi đây đúng là nơi để cho người ta nói chuyện.
Quách Đại Lộ nâng chén lên nói :
- Thật khó mà mời được khách như buổi hôm nay...
Yến Thất nói nhanh :
- Lần này xin nhường cho anh làm chủ, chúng tôi cáo từ vậy.

Lâm Thái Bình là người đứng lên trước nhất.
Tự nhiên là Vương Động cũng đứng lên.
Bàn tay của Quách Đại Lộ đã nhanh hơn, hắn đưa lên và đưa ngay trước mặt Vương Động.
Vương Động nhìn hắn và hỏi :
- Anh cần chi đó? Có phải nhờ tôi xem chỉ tay không?
Quách Đại Lộ lắc đầu cười :
- Không cần, tôi không nhờ anh xem chỉ tay đâu. Tôi sinh ra vốn đã mang sẵn cái kiếp... mạt rệp, cho dù có tiền đầy túi thì tự nó cũng bay ra tuốt luốt, cứ mỗi lần muốn mời khách thì chúng đã nhanh chân...
Vương Động hỏi :
- Có phải anh muốn hỏi tôi để mượn tiền không?
Quách Đại Lộ đằng hắng :
- Anh có biết tối hôm qua tôi đã làm bao nhiêu chuyện tốn... tiền không?
Vương Động muốn cười nhưng khi hắn nhìn Lâm Thái Bình thì lại vụt thở ra :
- Như vậy là anh đã chọn trật người.
Quách Đại Lộ kinh ngạc :
- Tiền của anh cũng đã tiêu hết rồi à?
Vương Động nhún nhún vai không nói.
Quách Đại Lộ tròn xoe đôi mắt :
- Anh làm gì mà tiêu nhanh đến thế?
Vương Động thản nhiên :
- Hôm qua tôi cũng làm nhiều chuyện tốn tiền.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Anh làm cái giống gì mà tốn tiền?
Vương Động nói :
- Trên đời này chỉ có một việc tốn tiền hơn cho gái là... đánh bạc.
Quách Đại Lộ thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên :
- Anh thua hết cả rồi à? Nhưng mà thua ai?
Vương Động nói :
- Những tên tiểu nhị trong quán này.
Quách Đại Lộ bật ngửa vào thành ghế nhưng hắn vụt cười ha hả :
- Thảo nào mà họ đối với anh lại tỏ ra ân cần như thế? Bọn tiểu nhị ở đây gặp “nai tơ” cho nên chúng khoái quá, khoái đến mức không ngủ mà cũng không hề mệt mỏi.
Vương Động nói :
- Nai tơ cũng chẳng phải một mình tôi.

Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Ai nữa?
Vương Động nhìn Lâm Thái Bình. Lâm Thái Bình nhìn Yến Thất.
Quách Đại Lộ nhảy dựng lên la lớn :
- Trời ơi là trời, nghĩa là tất cả đều công nhận.
Quách Đại Lộ bật ngửa xuống ghế... cười nhăn nhó :
- Như vậy là đám tiểu nhị ở đây đã có dịp phát tài.
Vương Động nói :
- Không lâu đâu, cái nghề đánh bạc này kỳ cục lắm, nhất định rồi họ cũng sẽ thua vào tay người khác.
Quách Đại Lộ chầm chậm gật đầu :
- Đúng, vào đã dễ thì đâu có khó ra.
Vương Động nói :
- Dù sao đối với người đời, chúng ta cũng đã có nhiều cống hiến.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Cống hiến cái gì?
Vương Động nói :
- Tiền là một thứ không được phép... nằm một chỗ. Nó lưu thông nhanh chừng nào thì đời phồn thịnh thêm chừng nấy. Đó là sự cống hiến của chúng ta.
Quách Đại Lộ cười gượng :
- Anh nói nghe cũng hữu lý.
Vương Động nói lớn :
- Vì thế nên anh cũng đừng nên khó chịu làm chi.
Quách Đại Lộ cười :
- Tôi khó chịu cái gì? Tôi đâu có thua...
Vương Động nói :
- Xin lỗi, chúng tôi đã thua luôn số tiền của anh.
Quách Đại Lộ trừng mắt nhìn Vương Động...
Vương Động thản nhiên :
- Cái miễu hoang ấy có vị nữ bồ tát có giúp người lỡ đường ngủ tạm một đêm thì nhất định cũng chẳng... thu tiền.
Đôi mắt của Quách Đại Lộ càng tròn xoe hơn nữa :
- Các anh biết... như vậy là các anh... đã thông đồng nhau lấy của tôi...
Yến Thất nói lầm thầm :
- Trúng, lần này thì nói trúng quá.
Quách Đại Lộ chụp ngực áo hắn :
- Tại làm sao anh lại làm như thế chứ?
Yến Thất làm thinh.

Vương Động nói :
- Hắn vì anh mà làm như thế, vì hắn không muốn bằng hữu của mình vướng vào con đường đó.
Quách Đại Lộ ngồi bệt xuống ghế, vò đầu lẩm nhẩm :
- Trời ơi là trời, sao ông xui tôi có những bằng hữu ôn dịch như vầy chứ.
Và hắn vụt nhảy lên :
- Các anh biết là bốn chúng ta trong túi đều trống, thế tại sao còn bày đặt ăn uống linh đình như thế này chứ?
Vương Động nói :
- Dù gì cũng phải để cho anh có... hứng.
Quách Đại Lộ nói như hét :
- Hứng cái gì mà hứng.
Vương Động nói :
- Ai mà có khả năng mời khách thì nhất định là người ấy có nhiều hứng thú, có phải thế không?
Quách Đại Lộ ôm đầu nói :
- Phải, phải... tôi cao hứng đến mức điên cái đầu luôn nè.
Một tên tiểu nhị bước lại nói :
- Vương đại ca không cần phải tính tiền, tất cả đã có người thanh toán rồi ạ.
Vương Động nói :
- Thật không ngờ các chú cũng là người có... lương tâm.
Tên tiểu nhị ấm ớ :
- Thật ra thì chúng tôi cũng định lam thế nhưng tiếc là đã có người nhanh tay hơn...
Vương Động ngạc nhiên :
- Ai thế?
Tên tiểu nhị nói :
- Vị khách quan ngồi ở bàn xeo xéo bên kia.
Bọn Vương Động nhìn theo tay chỉ...
Quả thật có chiếc bàn đặt xéo trong góc lầu, rượu thịt hãy còn nhiều nhưng người thì không thấy.

Quách Đại Lộ xuống sau cùng, hắn vỗ vai tên tiểu nhị và hỏi :
- Tôi có một chuyện muốn hỏi anh?
Tên tiểu nhị đáp :
- Vâng, xin khách quan cứ hỏi.

Quách Đại Lộ nghiêm giọng :
- Anh ăn được một số tiền như thế rồi anh định làm gì?
Tên tiểu nhị đáp :
- Tôi không có ý định tiêu số tiền đó.
Quách Đại Lộ nhìn hắn trân trân như là mới thấy được một... thánh nhân.
Nhưng tên tiểu nhị đã cười cười nói tiếp :
- Tôi định dùng nó để làm vốn, cố kiếm thêm một mớ nữa vì tôi thấy lúc này tôi đang hên lắm.
Quách Đại Lộ lại nhìn hắn và ôm bụng cười...
Hắn ráng nín cười và vỗ vai tên tiểu nhị :
- Hay, ý của anh thật là hay, tôi xin thay mặt mọi người gởi đến anh lời chân thành... cảm tạ.
Tên tiểu nhị ngơ ngác :
- Cảm tạ cái chi?
Nhưng Quách Đại Lộ đã đi thẳng xuống lầu.
Tên tiểu nhị nhìn theo lắc đầu :
- Những con người ấy hình như chẳng những là nai tơ mà hình như họ còn mang thêm cái chứng khùng khùng.

Có một người thông minh đã nói một câu rất thông minh như sau :
“Khi bị người ta gọi là nai tơ và điên khùng thì còn có thú vị nhiều hơn là khi được người ta gọi là anh hùng hoặc thánh nhân“
Tên tiểu nhị không phải là bậc thông minh nên cho dù hắn có nghe câu ấy cũng không làm sao hiểu được.
Cái câu nói đó, cái chân lý của nó rất ít người hiểu thấu được.

Trên đời này có hai hạng người.
Loại thứ nhất là loại luôn hành sự theo quy củ, có lý lẽ đàng hoàng, bất cứ việc gì của họ, người ta cũng có thể đoán trước được sẽ diễn ra theo thứ tự.
Loại thứ hai khác hẳn, loại này chuyên thích làm việc lờ mờ, làm việc luôn có tính chất bí mật, có khi nhiều công việc mà chính họ làm cũng chẳng thể biết trước được kết quả sẽ ra sao.
Loại sau là Vương Động và luôn cả Lâm Thái Bình.
Thế nhưng trên đời còn có một chuyện “xuất quỷ nhập thần” hơn họ

nữa. Đó là tiền.
Lúc không nghĩ đến tiền thì tự nhiên nó vào một cách bất ngờ, nó đến một cách vô duyên vô cớ, nếu mình lờ đi hay không tưởng đến nó thì nó đến ào ào.
Chính vì thế bất cứ ai khi sống chung với Vương Động và Lâm Thái Bình thì phải cố tạp cho mình sức chịu đựng những cái... bất ngờ.

Một việc khác nữa có dính đến tâm tính bất ngờ của họ là... sát nhân.
Cảm giác khi giết người ra sao thì rất ít người thông suốt.
Bởi vì trong một vạn người có lẽ chỉ có một người làm chuyện sát nhân.
Có người nói : "Bất cứ sát nhân có cảm giác ra sao vẫn dễ chịu hơn là bị giết" "Giết người dễ chịu hơn bị người giết" câu nói đó mới nghe qua thì xem ra hữu lý nhưng nhất định người nói câu đó chưa hề làm cái chuyện giết người.
Cũng có người nói : "Cảm giác khi giết người còn dễ sợ hơn là bị người giết".
Những người nói câu này, cho dù họ chưa giết người thì ít nhất họ cũng từng gần gũi với cái chuyện giết người.

- Anh có biết giết người không?
- Tại làm sao anh lại giết người?
- Tại làm sao cần phải giết người?
Lâm Thái Bình đang chờ họ hỏi hắn một câu như thế.
Vậy mà không ai hỏi cả.
Vương Động, Yến Thất, Quách Đại Lộ, cả ba hình như có ước hẹn với nhau.
Không ai hỏi một câu nào.
Suốt con đường trở về Phú Quý sơn trang, không một ai hé miệng.
Từ huyện thành trở về Phú Quý sơn trang cũng không xa lắm nhưng nếu đi mà không nói chuyện thì con đường bỗng đâm ra xa dịu vợi.
Quách Đại Lộ vừa đi vừa hát nho nhỏ. Hắn hát những khúc không đầu không đuôi bằng những điệu nhạc cũ mèm nhưng lời ca thì nhất định là do hắn... sáng chế.
Ngoài hắn ra, có lẽ không ai chế nổi những khúc ca như thế "Đi hiên ngang, về thì ủ rũ. Khi đi xe ngựa rộn ràng, khi về thì một lũ lang

thang thẩn thờ...".
Yến Thất nghiêng đầu :
- Anh hát cái gì thế?
Quách Đại Lộ đáp :
- Đó gọi là "lai khứ ca, lai lai khứ khứ, khứ chi bất lai, lai chi bất khứ, nhất khứ nhất lai"
Yến Thất nói :
- Ỉ không ra, ỉ ỉ ra ra, ra thì không ỉ, ỉ thì không ra, bá ỉ bá ra.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Ỉ là cái giống gì thế?
Yến Thất nói :
- Ỉ là tiêu đó mà.
Quách Đại Lộ trừng mắt :
- Anh đúng là một... thằng thô tục. Lời ca của người ta sạch sẽ như thế mà anh lại đối... thúi um như vậy à? Cho anh biết, có người năn nỉ tôi hát cho nghe mà tôi không hát đó nhe.
Vương Động gật :
- Tôi biết người ấy là ai rồi.
Yến Thất háy háy mắt :
- Ai thế?
Vương Động nói :
- Những người bị... nghẹt lỗ tai.
Quách Đại Lộ trừng trừng mắt nhưng rồi hắn cũng bật cười.
Lâm Thái Bình vụt cười nhạt :
- Những người nghẹt lỗ tai cũng còn khá hơn là những tên giả câm giả điếc.
Quách Đại Lộ chớp chớp mắt :
- Ai lại giả câm giả điếc vậy?
Lâm Thái Bình xỉa xói vào mặt họ :
- Anh, anh, anh... chứ còn ai nữa.
Hắn đổ quạu nói luôn :
- Trong bụng các anh có chuyện muốn hỏi, thế thì tại làm sao lại không chịu hỏi chứ?
Vương Động nói :
- Không phải là không hỏi mà là không cần hỏi đấy chứ.
Lâm Thái Bình gặn lại :
- Tại làm sao không cần?
Vương Động nói :
- Cái hạng ấy sống cũng không thấy nhiều mà có chết cũng không thấy ít.

Quách Đại Lộ vỗ tay :
- Đúng, thật đúng. Cái hạng người ấy có chết cũng không có gì quá đáng, chết bớt cho trống chỗ để người khác sống.
Hắn vỗ vai Lâm Thái Bình và nói :
- Anh đã không giết lầm người thì cần chi bọn này phải hỏi.
Lâm Thái Bình cắn răng, cúi mặt và vụt hỏi :
- Các anh đã có giết người chưa?
Quách Đại Lộ nhìn Vương Động.
Vương Động nhìn Yến Thất.
Yến Thất nói :
- Tôi chỉ bị người ta giết thôi.
Lâm Thái Bình vụt lủi ra sau lưng Quách Đại Lộ, khi mặt hắn vừa khuất ra sau thì nghe tiếng khóc của hắn.
Hắn khóc y như một cô gái.
Quách Đại Lộ nhìn Vương Động.
Vương Động nói :
- Có lẽ hắn chưa giết người lần nào.
Quách Đại Lộ gật gù :
- Có lẽ đây là lần thứ nhất.
Yến Thất thở ra :
- Thì ra cái cảm giác giết người không dễ chịu như bị người giết.
Vương Động nói :
- Nam Cung Xú phát hiện ra hắn lẻo đẻo hắn theo sau, nghĩ rằng hắn đã biết những bí mật của mình nên vội ra tay trước để sát nhân diệt khẩu.
Quách Đại Lộ nói :
- Muốn giết người nhưng không dè lại bị người giết.
Yến Thất nói :
- Hình như võ công của Lâm Thái Bình hơn chúng ta rất nhiều mà cũng hơn cả Nam Cung Xú.
Quách Đại Lộ thở dài :
- Cái đó đúng với câu “nhìn tướng không thể đoán người, nhìn mặt sông không thể đo được nước” lúc tôi mới thấy hắn, tôi nghĩ rằng hắn không thể trói nổi một con gà.
Tiếng khóc của Lâm Thái Bình hãy còn rấm rức...
Yến Thất nói :
- Muốn giết người thì chưa chắc đã giết được. Hắn tuy đã giết người nhưng thật sự thì không có ý muốn giết người.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Mình có nên khuyên giải hắn hay không?

Vương Động nói :
- Không nên.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tại sao vậy?
Vương Động nói :
- Khóc tuy không vui bằng cười nhưng nếu khóc được thì cũng là chuyện hay.
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Tôi thì tôi chỉ thích cười bởi một con người khi cần cười cũng không đến nỗi phải dấu mặt sau gốc cây.
Yến Thất thở ra :
- Vả lại khi anh cần cười thì cũng không sợ ai dòm vào cái mặt méo tròn của anh...
Muốn đừng có ai nhìn vào mặt mình thì lại bị người ta đổ xô đến nhìn mãi.
Bây giờ trời còn chưa tối, người đi đường hãy còn đông. Có người dừng chân ngóng cổ dòm, có người men lại gần hơn vì họ ngạc nhiên...
Quách Đại Lộ cười méo xẹo :
- Rất mong người ta đừng nghĩ là bọn mình hà hiếp hắn.
Thật không có ai nghĩ như thế.
Yến Thất nhìn thái độ khách qua đường mà lo lắng :
- Tôi thấy nên tìm cách khuyên giải hắn là hơn.
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Tôi không có cái bản lãnh ấy, tôi chỉ có khả năng đào lỗ.
Yến Thất hỏi :
- Đào lỗ làm chi?
Quách Đại Lộ nói :
- Để chun xuống đó mà trốn chứ không thể để cho thiên hạ ngó mãi như thế này.
Yến Thất nói :
- Có đào thì anh nên đào lớn một chút nha.
Quách Đại Lộ đâm tức ngang :
- Phải chi các anh thua in ít một chút, đừng có thua sạch như thế này để còn tiền thuê một cỗ xe, cho hắn mặc tình ngồi trong thùng xe mà khóc.
Đúng là “sách ước”, Quách Đại Lộ vừa nói dứt là có tiếng xe khua. Một cỗ xe thật đẹp chạy đến ngừng ngay trước mặt họ.
Yến Thất nói nhỏ với Vương Động :
- Đáng lý mình không nên thua cái ván cuối cùng mà khi đã thua luôn

rồi thì cũng không nên... nói ngược.
Vương Động hừ hừ :
- Đánh bạc mà không nói ngược là chết đói, chắc anh không muốn thấy... chết đói chứ.
Ngay khi ấy, tên đánh xe tụt xuống, đi ngay lại trước mặt bọn Vương Động. Hắn cười mơn và nói :
- Chẳng hay vị nào là Quách đại gia?
Quách Đại Lộ hỏi lại :
- Ai kiếm tôi dó? Kiếm tôi có chuyện chi?
Tên đánh xe khúm núm :
- Xin thỉnh Quách đại gia lên xe.
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi không ngồi xe, tôi chỉ thích đi bộ chơi... cho mát.
Tên phu xe cười cười :
- Cỗ xe này là người bạn của Quách đại gia thuê cho Quách đại gia, tiền đã trả trước rồi.
Quách Đại Lộ sửng sốt :
- Ai thuê?
Tên phu xe cười :
- Đó là bằng hữu của Quách đại gia, đại gia không biết thì tiểu nhân làm sao biết được.
Quách Đại Lộ trầm ngâm rồi gật đầu lia lịa :
- Biết rồi, tôi biết hắn rồi, hắn là con nuôi của tôi đấy.

Khi lên xe rồi thì Lâm Thái Bình thôi không khóc nữa. Hắn ngồi ủ rũ trong xe như kẻ mất thần.
Quách Đại Lộ cũng ngồi một chỗ, thộn mặt ra.
Yến Thất vụt hỏi :
- Con nuôi của anh thật à?
Quách Đại Lộ bật cười :
- Con quỷ chứ con nuôi gì, chính tôi muốn làm con nuôi mà không ai thèm nhận chứ đừng nói là có con nuôi.
Yến Thất cau mày :
- Thế thì cỗ xe này ai thuê?
Quách Đại Lộ nói :
- Có thể là cái tên trả tiền ăn tại Khuê Nguyên quán chứ không còn ai nữa.
Yến Thất hỏi :

- Anh có thấy hắn không?
Quách Đại Lộ thở ra :
- Lúc đó người ta không thấy tôi là dã cám ơn trời phật quá rồi, chứ tôi còn thì giờ đâu mà thấy ai nữa chứ? Một con người ăn rồi mà không có tiền trả thì quả không còn mặt mũi nào mà nhìn thiên hạ.
Yến Thất hỏi :
- Thế còn anh?
Tự nhiên là hắn hỏi Vương Động chứ không phải hỏi Lâm Thái Bình. Vì Lâm Thái Bình bây giờ cũng chẳng chú ý đến ai.
Vương Động mỉm cười :
- Lúc đó tôi bận nhìn khuôn mặt "khả ái" của Quách đại gia nên thì giờ đâu mà nhìn ai khác.
Quách Đại Lộ lừ mắt :
- Tiếc gì tôi không được nhìn tận mặt anh lúc thua sạch sành sanh, nhất định lúc đó bộ mặt của anh cũng rất ư là khả ái.
Yến Thất nghe ai cũng bảo là không thấy người trả tiền thế cho họ. Hắn chợt thấy mình cũng chẳng... thấy gì. Nghĩa là cũng không hơn gì họ.
Vương Động nói :
- Tên xa phu này chỉ tìm Quách đại gia, nhất định người đó là bằng hữu của Quách Đại Lộ rồi.
Quách Đại Lộ thở phào :
- Tôi không có bằng hữu rộng rãi như thế, bằng hữu rộng rãi của tôi chính là anh.
Vương Động gặn lại :
- Tôi mà rộng rãi à?
Quách Đại Lộ nói :
- Ít nhất anh cũng có một cái nhà, tuy cái nhà đó ma quỉ cũng không thèm nhưng nhà vẫn là nhà.
Vương Động nói :
- Nếu anh thích thì tôi biếu cho anh đấy.
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi không cần Vương Động hỏi :
- Sao vậy?
Quách Đại Lộ nói :
- Thân vô nhất vật là tiên, vì nó không có gì ràng buộc, khỏi như người có của cứ lo ngây ngấy...
Yến Thất nói :
- Vương lão đại có nhà thì lo chứ tôi thì lo cái quái gì?
Quách Đại Lộ nhìn hắn từ đầu tới chân :

- Ít nhất anh cũng có một bộ đồ mới, cứ hễ ngồi đâu là lo nó lấm đi, chứ tôi thì mới đúng là không hề lo gì cả.
Yến Thất nhìn Quách Đại Lộ chăm chăm :
- Trên đời quả thật có kẻ không lo gì cả hay sao?
Quách Đại Lộ không trả lời, mắt hắn chợt xa xôi xúc động...
Yến Thất chợt thấy con người này không đơn giản như vẻ mặt tỉnh bơ của hắn, chí có điều hắn dấu tâm sự tận đáy lòng.
Và đôi mắt Yến Thất vụt sáng lên.
Hắn ở chung với Quách Đại Lộ khá lâu, hắn cảm thấy càng lâu càng thấy con người của y quả là khả ái.
Thật lâu, Vương Động vụt nói :
- Sắp đến nhà rồi.
Giọng điệu của hắn đầy vui thích, đúng là kẻ đi xa về thấy... nhà.
Nhìn ra cửa xe, quả thật đã thấy dạng dốc núi xa xa...
Quách Đại Lộ cũng thở ra nhè nhẹ :
- Xem chừng bất luận kim ốc hay ổ chó gì cũng có điều lưu luyến cả...
Vương Động bật cười :
- Cái ổ chó của mình thì lại có điều lưu luyến nhiều hơn...

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...

Hồi 13
Quan tài và bài vị

Trời đã về chiều.
Bóng hoàng hôn chưa phai hẳn, rải rác trên đầu núi hãy còn ánh ráng pha.
Cây cỏ tàn thu nhuộm ửng một màu vàng chói, khắp mặt đất cũng trải ngát ánh vàng.
Con đường lát đá mát rượi bây giờ cũng vàng, thứ vàng xen ngọc thạch.
Gió thổi, chim kêu, cành lá thì thào tạo thành một ban nhạc mà khúc điệu êm êm như ru ngủ của núi rừng trong buổi chiều sắp tắt.
Quách Đại Lộ cười cười :
- Bây giờ tôi mới thấy rằng nghèo xơ nghèo xác cũng là một mối khoan khoái vô cùng.
Yến Thất nhăn mặt :
- Khoan khoái thật à?

Quách Đại Lộ nói :
- Chứ sao, người có tiền làm gì được hưởng cái cảnh đẹp như thế này? Làm gì họ hít được cái hương khí ngạt ngào như thế này? Họ chỉ hít toàn hơi "đồng" không thôi.
Yến Thất bật cười...
Quách Đại Lộ chợt thấy nụ cười của y như ánh tịch dương rạng rỡ, bất giác hắn nói luôn :
- Xem anh càng lâu càng... không thấy chỗ nào xấu cả, chỉ hiềm một điều là thỉnh thoảng anh lại cứ ở dơ.
Yến Thất không cười mà cũng không trả miếng như mọi khi. Hắn cúi mặt làm thinh, hình như hắn hơi ủ rũ...
Đây là một chuyện bất thường.
Không có việc gì, không có người nào, không có một lời nào có thể làm cho hắn ủ ê như thế cả...
Nhưng lần này thì khác, lần này hình như hắn bị xúc động quá nhiều.
Vì cảnh êm dịu nên thơ của bóng chiều trải vàng trên rừng núi hay là vẻ mặt tươi sáng của Quách Đại Lộ làm cho hắn xúc động?
Vương Động vụt nói :
- Có tiền cũng chưa hẳn là điều xấu.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Chứ cái gì mới xấu?
Vương Động nói :
- Cái gì cũng không xấu cả, xấu hay không là do anh biết hưởng thụ cuộc sống đầy đủ hay không mà thôi.
Quách Đại Lộ lầm thầm lập lại lời của Vương Động và hắn chợt nhận ra hiện tại thật quá đầy đủ rồi...
Hắn cảm thấy đầy đủ là vì hắn đang sống, con người chỉ cần sống là quá đủ.
Tuy nhiên, cái sống đó không cần giàu nghèo gì cả, chỉ cần biết sống, sống mà không có gì thắc mắc với lương tâm.

Vì thế cho nên trong tình bằng hữu, quyết không thể vì có tiền mà sinh phiền hà và cũng không thể vì nghèo khó mà sinh chuyện mất vui.
Và cứ như thế mà sống, sống cho trọn vẹn, đến một ngày nào đó, nếu có chết, cũng sẽ chết một cách thỏa tình.
Quách Đại Lộ suy nghĩ miên mang cho đến khi cỗ xe ngừng lại.
Họ dẫn nhau lên núi.

Họ đi rất chậm bởi vì họ biết có đi chậm cách mấy rồi thì cũng sẽ đến nơi.
Và bây giờ thì trời đã lần xẩm tối.
Thế nhưng bọn Quách Đại Lộ không khi nào lo lắng, bởi vì tối đối với họ cũng không khác gì sáng cả.
Họ cùng có một tâm trạng vui vẻ, cả Lâm Thái Bình bây giờ đôi mắt cũng sáng lên.
Cuối cùng là họ thấy tòa nhà của Vương Động.
Tòa nhà tuy cũ kỷ nhưng trong giờ giao thừa của buổi chiều và buổi tối, từ trên từng mây ánh sáng hãy còn vàng, làm cho tòa nhà cũ như phản chiếu vô cùng đẹp mắt.
Dưới mắt của bọn Quách Đại Lộ, tòa nhà bây giờ y như cung điện nguy nga.
Ầy vậy mà có người tìm cả đời cũng không thấy được.
Vẻ mặt khắc khổ của Vương Động chợt thấy khoan hoà, hắn nói trong tiếng cười cởi mở :
- Các anh đoán xem, khi về đến nhà, chuyện thứ nhất của tôi là gì?
Quách Đại Lộ và Yến Thất tranh nhau nói :
- Lên giường nằm ngủ.
Vương Động gật gù :
- Khá, đáp đúng.

Thế nhưng trên đời, có những lúc nhiều chuyện lại xảy ra ngoài ý nghĩ của mọi người.
Họ còn chưa đến sân thì chợt thấy ánh đèn le lói bên cửa sổ.
Bắt đầu, họ thấy ánh đèn tưởng chỉ có một cửa sổ nhưng sau đó họ thấy tất cả những cửa sổ đều có ánh đèn.
Lạ chưa?
Rõ ràng khi họ đi thì đâu có đốt đèn.
Nếu nói rằng họ đốt rồi lơ đễnh quên không tắt thì cũng không có lý, nhà họ không khi nào có một nhểu dầu.
Yến Thất nói :
- Trong nhà có người.
Quách Đại Lộ hỏi trổng :
- Chẳng lẽ có bằng hữu đến thăm?
Vương Động nói :
- Về trước thì cũng có nhưng từ cái ngày mà tôi bán nốt cái bàn thờ cuối cùng thì sau đó bằng hữu không còn thấy nữa.

Hắn cười cười nói tiếp :
- Có lẽ họ cũng như tôi, cũng đều là một đám lười, họ sợ đến rồi không có ghế để ngồi mà cứ ngồi dưới đất thì họ sợ dơ quần áo.
Hắn cười, vẫn bằng một giọng cười cởi mở, hình như hắn rất thông cảm cho tất cả con người trong bất cứ hoàn cảnh trái ngược nào.
Và chính vì thế nên đối với bất cứ những ai, hắn không khi nào có một yêu cầu.
Lúc hắn đưa ra thì tuyệt không khi nào trong lòng hắn có ý nghĩ sẽ thu lại, có lẽ chính vì thế mà cuộc sống của hắn không hề có thắc mắc.
Yến Thất cau mày :
- Thế thì ai đốt đèn?
Quách Đại Lộ cười :
- Chuyện chi phải đoán mò cho mệt, cứ vào đến là biết ngay.
Câu nói của Quách Đại Lộ thật là xác đáng, nói là một thái độ rõ ràng và đơn giản hơn cả nhưng...
Thực tế vẫn khác, họ đi vào nhà mà vẫn không giải đáp được điều thắc mắc.
Vì trong nhà không hề có một ai.
Hình như những cây đèn tự nó... đốt lấy.
Những cây đèn thật mới, nước đồng của chân đèn sáng choang trông như vàng ròng.
Những cây đèn mới toanh đặt trên những chiếc bàn bằng gỗ cẩm lai cũng mới toanh và những chiếc bàn mới này lại dược đặt trên những tấm thảm, thứ thảm trải nhà quí giá của nước Ba Tư cũng mới toanh.
Thêm vào đó, bên cạnh những chiếc đèn đều có những bình hoa thật đẹp, thật tươi. Nói chung là những cái gì cần thiết trang hoàng cho một tòa nhà đúng danh “Phú Quí” tất thảy đều có.
Nếu ai đó bước vào nhà, nhìn vào chỗ nào với ý nghĩ rằng cần phải có một vật gì đặt vào đấy cho đầy đủ... tiện nghi thì y như là có người đoán trước ý nghĩ đó, họ đã sắp sẵn những thứ cần thiết và hơn nữa, còn có những món “phụ trội” mà có thể chủ nhân không cần thiết nên không nghĩ đến, những thứ chỉ có tính cách trang hoàng làm cảnh ấy, cũng có thật đầy đủ.
Tòa Phú Quý sơn trang bây giờ không những đã quá đúng với danh phú quý mà lại còn là một kỳ quan nữa.
Chỉ có một vật không hề cải biến, đó là chiếc giường của Vương Động.
Hình như bọn “nô bộc” vâng lệnh trang trí nhà cửa này vẫn không dám đá động đến món gì thuộc về “sở thích” của chủ nhân.

Nhưng không thể để y cái thứ mền nệm dính đầy dầu mỡ hôi rình như thế. Họ có bổn phận phải thay. Họ đã thay bằng những cái mền nệm thật mới, thật đắt giá, trên những tấm mền nệm mới toanh ấy lại còn có thêu hoa.
Quách Đại Lộ đứng ngay giữa cửa nhìn vào, mắt hắn muốn đứng tròng và miệng hắn lẩm bẩm :
- Có phải mình đã đi lạc nhà không nhỉ?
Yến Thất cười :
- Không, làm gì lạc được, nhà nào khác thì làm gì có chiếc giường của lão Vương?
Quách Đại Lộ thở phào :
- Như vầy thì đã có thần tiên chiếu cố nhưng không biết là tiên nam hay tiên nữ.
Yến Thất nói :
- Xem chừng Vương lão đại y như Đổng Vỉnh ngày xưa, lão ta vì lòng hiếu để cho nên làm cảm động đến thần tiên...
Quách Đại Lộ nói :
- Không chừng thần tiên đến tìm tôi đấy, vì tôi cũng là một hiếu tử đây mà.
Yến Thất nói :
- Không biết anh là hiếu tử hay là ngốc tử nữa.
Ngoài miệng thì họ nói thế nhưng trong lòng họ hiểu rất rõ ràng, họ biết người mang đồ vật đến đây trang hoàng, người đó có thể là người đã trả tiền ăn tại Khuê Nguyên quán.
Sở dĩ họ nói liền miệng như thế cốt ý là để che dấu một sự kinh hoàng đang đốt nóng trong lòng họ.
Bởi vì họ biết không phải thần tiên như họ nói, nhưng họ không biết người ấy là ai và tại sao lại làm cái chuyện vô duyên vô cớ như thế ấy.
Vương Động chầm chậm bước lại ngồi lên mép giường, chầm chậm cởi giày và nằm xuống... thật nhanh.
Nhanh như sợ trễ một giây là không còn nằm được.
Quách Đại Lộ cau mày :
- Anh để như thế mà ngủ à?
Vương Động ngáp dài, hắn trả lời Quách Đại Lộ bằng cái ngáp.
Quách Đại Lộ hỏi luôn :
- Anh có biết những thứ này do ai mang tới đây không?
Vương Động nói :
- Tôi chỉ biết có một chuyện là cần ngủ một giấc, thế thôi.
Thật tình những thứ này do tiên nữ mang đến hay do quỷ sứ mang

đến cũng được, đối với Vương Động chuyện đó không quan hệ, cho dầu tất cả tiên nương ác quỉ trên đời này kéo rốc cả đến, hắn cũng cứ ngủ đã rồi chuyện gì đến thì tính sau.
Hắn chỉ cần nhắm mắt là mọi việc đều như không.
Quách Đại Lộ thở ra :
- Bằng lương tâm mà nói thì thật tình tôi phục anh quá xá.
Yến Thất nói :
- Hãy ra phía sau xem tình hình có biến động gì không?
Không ai trả lời nhưng tất cả đều đồng ý.
Vì không đồng ý thì cũng không có cách nào hơn.

Phía trước, ngoài khách thính và hành lang còn có cả thảy là tám phòng, ngoài gian có chiếc giường của Vương Động, còn lại ba gian cũng đều có giường nệm mới toanh.
Như vậy là ngoài bàn ghế, còn có cả thảy bốn chiếc giường kể cả giường của Vương Động.
Quách Đại Lộ lầm bầm :
- Biết rõ bọn này có bốn người, như vầy thì quá là chu đáo...
Ngay lúc đó, từ phía sau, Yến Thất la bài hãi :
- Hãy ra mà coi... cái... cái...
Cái gì thì hắn không nói hết, vì Quách Đại Lộ cũng không chờ hắn nói hết, hắn chạy ra trước nhất.
Lâm Thái Bình cũng tuôn theo.
Hậu viện cũng được quét dọn sạch sẽ, không biết từ đâu đã mang đến bày ra mấy chậu cúc thật đẹp.
Yến Thất đang đứng giữa mấy chậu cúc nhìn sửng sốt.
Vật mà hắn nhìn là một... cỗ quan tài.
Cỗ quan tài thật mới.

Trước đầu quan tài hình như có khắc mấy hàng chữ nhỏ, bước lại gần mới thấy là “Nam Cung Xú chi cửu” Toàn thân Lâm Thái Bình chợt như phát lãnh, đôi môi hắn cũng xám xanh.
Quách Đại Lộ nghe rởn ốc :
- Anh giết hắn ở đâu?
Lâm Thái Bình run giọng :
- Ở ngoài kia...

Quách Đại Lộ hỏi dồn :
- Ngoài nào?
Lâm Thái Bình nói :
- Phía ngoài tòa trang viện.
Quách Đại Lộ hỏi luôn :
- Sau khi giết hắn rồi anh có chôn thây hắn không?
Lâm Thái Bình lắc đầu.
Quách Đại Lộ hừ hừ trong cổ :
- Chỉ biết giết chứ không biết chôn...
Lâm Thái Bình làm thinh, hình như hắn bắt đầu muốn khóc.
Yến Thất nói :
- Bất cứ ai khi giết người lần đầu đều không tránh khỏi sự sợ sệt trong lòng, sau khi giết xong đừng nói đến chuyện chôn cất, có khi không dám nhìn thêm lần nào nữa cả.
Quách Đại Lộ nhìn vào mặt Yến Thất :
- Kinh nghiệm nhiều quá ha?
Yến Thất nói :
- Anh quên rằng tôi tuy không giết người nhưng đã từng bị người giết chết rồi đấy.
Quách Đại Lộ hỏi Lâm Thái Bình :
- Lúc anh giết hắn có người nào khác nữa không?
Lâm Thái Bình lắc đầu, hình như hắn nói không ra tiếng.
Quách Đại Lộ cau mặt :
- Không có người nào khác thì ai bỏ thây hắn vào quan tài. Ai mang quan tài vào đặt nơi đây?
Không ai trả lời và Quách Đại Lộ vụt cười khan :
- Tự nhiên là hắn không thể tự động nhảy vào quan tài và cũng không thể làm cho cỗ quan tài nhảy vọt vào đây.
Quách Đại Lộ có một cái tật, bất cứ chuyện quan hệ đến đâu cứ hễ đến hồi bí là hắn vẫn có thể cười đùa.
Tự nhiên là hắn cũng biết cười đùa như thế là không nhằm chỗ thế nhưng hắn vẫn không ngăn được.
Lâm Thái Bình ủ rủ, giọng hắn lạc hẳn :
- Tôi... thật thì tôi nên... tôi không muốn...
Ngay lúc đó, từ trong chiếc quan tài vụt có tiếng động.
Không, phải nói là tiếng rên, rên ư ử...
Yến Thất và Quách Đại Lộ tái mặt...
Chẳng lẽ hồn người chết hiện lên?
Nhưng Quách Đại Lộ đã cười ngay, hắn vỗ vai Lâm Thái Bình :
- Đừng sợ, lúc hắn sống mình còn không sợ, thì khi chết rồi còn sợ

cái quái gì?
Yến Thất nói :
- Đã không sợ thì dở mẹ cái nắp ra xem giống gì ở trỏng.
Chân hắn nhích tới, hình như hắn muốn dở nắp quan tài.
Quách Đại Lộ đưa tay ngăn lại :
- Khoan.
Yến Thất hỏi :
- Sợ à?
Quách Đại Lộ nói :
- Không sợ... nhưng...
Tiếng ư ử trong chiếc quan tài lại vang lên, tiếng rên lần này lại hơi lớn y như người trong quan tài sắp sửa nhảy ra...
Người nào yếu tim, trong trường hợp này có thể ngất luôn.
Lâm Thái Bình vốn không còn chút máu nhưng bây giờ thì hắn chợt tỉnh bơ, hắn nói :
- Để tôi dở, có lẽ hắn muốn tìm tôi.
Quách Đại Lộ nói :
- Không nên, anh để tôi.
Miệng hắn nói, chân hắn đã nhảy tới...
Trong lòng hắn tuy cũng hơi sờ sợ, có lẽ còn sợ hơn người khác nữa, giá như đó là chuyện của hắn thì hắn có lẽ đã chuồn sớm rồi. nhưng Lâm Thái Bình là bằng hữu, chỉ cần là chuyện của bằng hữu thì có chết hắn cũng cứ làm.
Yến Thất hỏi bằng một giọng thật ôn hòa :
- Anh không sợ quỷ thật à?
Quách Đại Lộ trừng mắt :
- Ai nói tôi không sợ?
Tiếng nói sau cùng chấm dứt thì tay hắn cũng dở bổng nắp quan tài...
Từ trong cỗ quan tài, một con vật nhỏ nhảy ra kêu... ẳng ẳng.
Không phải Nam Cung Xú, cũng không phải quỷ mà là một con chó, một con chó mực.
Quách Đại Lộ sửng sốt, hắn đưa tay gạt mồ hôi trán. Hắn muốn cười nhưng cười không ra tiếng.
Thật lâu lắm hắn mới thở phào :
- Cái trò chơi này thật chẳng... cao minh chút nào cả, chỉ sợ kẻ khật khùng mới bày ra cái trò chơi ác ôn như thế...
Yến Thất nói :
- Nhất định không phải là khật khùng mà cũng không phải là trò chơi.
Quách Đại Lộ hỏi :

- Khon?g phải trò chơi chứ là cái giống gì?
Yến Thất nói :
- Người này chẳng những biết Lâm Thái Bình giết Nam Cung Xú mà lại còn biết Lâm Thái Bình ở tại đây.
Quách Đại Lộ cau mày :
- Đúng là tên này biết khá nhiều chuyện, nhưng tại sao hắn lại làm như thế?
Yến Thất nói :
- Rất có thể hắn có dụng ý gì đó, rất có thể hắn ăn no rồi không có chuyện gì làm, nhưng cho dầu là chuyện như thế nào, khi đã làm chuyện này rồi thì nhất định không ngưng ở nơi đây.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Anh cho rằng nhất định sẽ còn có chuyện nữa à?
Yến Thất gật đầu :
- Vì thế cho nên chúng ta cần nhẫn nại để chờ xem.
Hắn vỗ vai Lâm Thái Bình và cười cười :
- Vì thế cho nên bây giờ chúng ta cần đi ngủ, có những chiếc giường êm sạch như thế mà không ngủ thì có khật khùng.
Tiếng của Vương Động từ nhà trước vọng ra :
- Đúng, nói như thế là đúng.

Sáng ngày hôm sau, Quách Đại Lộ dậy trước nhất.
Hắn bị tiếng chuông làm cho tỉnh giấc.
Lúc hắn tỉnh dậy, tiếng lục lạc hãy còn reng reng.
Hình như tiếng lục lạc khua ở hoa viên.
Bị người chọc phá giấc ngủ, thường thì làm cho người bị phá hay đổ quạu. Quách Đại Lộ hét lớn :
- Ai rung lục lạc làm gì ỏm tỏi thế? Ngứa tay lắm à?
Lúc hắn la thì y như là cũng có tiếng của Vương Động la cùng một lượt.
Tiếng lục lạc ngoài sân vẫn khua vang.
Quách Đại Lộ chạy bung ra :
- Nhất định là tên tiểu tử Yến Thất chứ không ai vào đây nữa, cái tay của hắn hay ngứa ngáy lắm...
Tiếng cười của Yến Thất nổi theo :
- Khi tay của tôi ngứa là tôi chỉ khoái đánh người chứ không bao giờ khua lục lạc.
Hắn cũng ra theo, quần áo của hắn đang vận chỉnh tề.

Hình như hắn cứ ăn vận nguyên như thế mà ngủ suốt đêm.
Quách Đại Lộ dụi mắt cau mày :
- Chắc chắn không phải là Lâm Thái Bình, chỉ trừ khi hắn đã phát điên.
Tiếng lục lạc vẫn khua.
Bây giờ thì bọn Quách Đại Lộ mới xác định phương hướng, chắc chắn rõ ràng tiếng lục lạc khua ngoài phía hoa viên.
Cả bọn ùa chạy ra đó.
Lâm Thái Bình quả nhiên là có mặt ở hoa viên. Nhưng hắn không hề khua lục lạc.
Hắn đứng nhìn sửng sốt, nhìn con mèo đang khua lục lạc.
Một con mèo mun.
Cái lục lạc khá lớn được cột trong một nhánh hoa, một đầu dây khác cột vào cổ con mèo.
Con mèo cứ nhảy cà tưng và cái lục lạc cứ khua.
Giữa vườn hoa có cái bàn thật mới, y như những chiếc bàn trong nhà, trên bàn đầy rẫy thức ăn.
Thức ăn gồm có gà, vịt, bánh bao và luôn cả một ché rượu đầy.
Con mèo rung chuông là để gọi họ ra... ăn sáng.
Quách Đại Lộ dụi mắt :
- Chẳng lẽ con mắt của tôi hôm nay bị quáng gà?
Yến Thất nói :
- Con mắt của anh khi nào nhìn con gái thì mới bị quáng gà chứ.
Quách Đại Lộ cười :
- Có lẽ con mèo này cũng là nữ hắc miêu.
Yến Thất nói :
- Không, nó là con mèo đực.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tại sao anh biết?
Yến Thất nói :
- Bởi vì xem chừng nó không thích anh.
Quách Đại Lộ háy háy mắt :
- Cho dầu là mèo cái nó cũng chẳng thích tôi, nó thích Vương lão đại.
Bây giờ đến lượt Yến Thất không hiểu. Hắn hỏi :
- Tại sao thế?
Quách Đại Lộ nói :
- Bởi vì con mèo cái thích con mèo lười.
Vương Động lên tiếng :
- Tôi thì thấy con mèo cái.
Yến Thất hỏi :

- Sao anh biết?
Vương Động đáp :
- Mèo cái cho nên biết nấu thức ăn.
Quách Đại Lộ ngồi lại xé một cái đùi gà, hắn cho vào miệng rồi lại lấy ra :
- Thức ăn hãy còn nóng hổi.
Yến Thất nói :
- Bánh bao cũng nóng.
Quách Đại Lộ nói :
- Như vậy thức ăn này đưa đến đây không lâu...
Yến Thất nói :
- Đúng, anh nói đúng.
Quách Đại Lộ tỏ vẻ băn khoăn :
- Nhưng ai mang tới? Chẳng lẽ lại cũng là người trả tiền ăn cho mình tại Khuê Nguyên Quán?
Yến Thất nói :
- Có lẽ đúng.
Quách Đại Lộ nhướng nhướng mắt :
- Tại sao hắn lại bưng bợ tôi như thế cà? Chẳng lẽ hắn đúng là con nuôi của tôi?
Yến Thất vụt kêu :
- Meo meo... meo meo...
Quách Đại Lộ cười :
- Ủa thành mèo hồi nào thế?
Yến Thất nói :
- Tôi đang nói chuyện với con nuôi của anh đây...
Hắn rức thức ăn, mmỗi thứ một chút đặt vào cái dĩa không, con mèo đã nhảy phóc lên và Yến Thất vuốt lông nó :
- Thứ này do ngươi mang đến vậy ngươi cũng nên nhắm nháp cho vui.
Quách Đại Lộ cười :
- Anh hiếu thảo quá, xem chừng giống y là... con nuôi của mụ mèo này.
Thật ra thì hắn biết hành động của Yến Thất, vì chỉ có thế mới chắc là trong thức ăn có độc hay không.
Con người của Yến Thất kể cũng khá cẩn thận, thế nhưng nhìn bên ngoài thì hắn rất lơ đễnh.
Bởi vì con người cẩn thận không bao giờ ở dơ, thế mà Yến Thất rất ít khi tắm rửa...

Thức ăn không có dộc và cái đùi gà cũng đã vào bụng Quách Đại Lộ rồi.
Yến Thất nói :
- Xem chừng người này cũng không có gì ác ý đối với chúng ta, chỉ có điều chắc hắn hơi khật khùng.
Quách Đại Lộ nói :
- Chẳng phải khật khùng mà phải nói là điên, bởi vì nếu không điên thì không ai lại đi làm cái chuyện như thế này.
Hắn vừa cắn cái bánh bao vừa nói :
- Người này nhất định là đàn bà.
Yến Thất hỏi :
- Sao anh biết?
Quách Đại Lộ nói :
- Chỉ có đàn bà mới làm cái chuyện điên khùng như thế này thôi.
Yến Thất gật đầu :
- Nàng làm như thế này biết đâu lại không vì đã... yêu anh, muốn làm vừa lòng anh, bởi vì...
Quách Đại Lộ bật cười :
- Bởi vì cái gì? Bởi vì tôi đường đường một đấng tu mi? Bởi vì tôi là người đẹp trai nhất?
Yến Thất lắc đầu :
- Không phải thế.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Chứ bởi vì cái gì?
Yến Thất nói :
- Bởi vì một người đàn bà điên điên khùng khùng chỉ kiếm, được một người đàn ông cũng điên điên khùng khùng như thế.
Quách Đại Lộ bĩu môi :
- Một người đàn bà điên cũng vẫn hơn là không có đàn bà...

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...

Hồi 14
Người thư sinh lạ mặt

Ánh nắng mới lên, không khí hãy còn dịu mát.
Trong một không khí như thế, không làm sao có thể khiến cho Quách

Đại Lộ giận cả, nhất là Yến Thất.
Hắn không bao giờ giận Yến Thất cả.
Càng sống gần lâu, hắn càng thấy trong số bạn bè, Yến Thất là con người dễ mến hơn cả.
Thế nhưng trái lại, lúc nào Yến Thất cũng đều muốn châm chọc Quách Đại Lộ, bất cứ vấn đề nào hắn cũng đều có thể nại ra để "móc" Quách Đại Lộ được cả.
Mà Yến Thất càng "móc" chừng nào Quách Đại Lộ càng khoái hắn hơn chừng ấy Vương Động ngồi xem họ "móc" qua "móc" lại, đôi mắt hắn cười cười.
Quách Đại Lộ vừa định cho cái bánh bao vào miệng, nhưng rồi tay kia hắn chộp luôn chén rượu.
Yến Thất lừ mắt :
- Đúng là... tửu quỷ, không đợi đến trời tối rồi hẳn uống à?
Quách Đại Lộ cười :
- Ai bảo tôi định uống rượu? Người ta nếm cho cay cay miệng để mà ăn cũng hốp tốp.
Ngay lúc đó chợt ngoài cổng có tiếng ngân nga :
- Viễn thương hàn sơn thạch kính tà, bạch vân thâm xứ hữu nhân gia, đình xa tọa ái phong lân vãng, sương điệp hồng ư nhị nguyệt hoa... đẹp, quả thật là phong cảnh đẹp.
Quách Đại Lộ cười :
- Lại có một kẻ... cuồng ngâm.
Vương Động nói :
- Không phải một mà là ba.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Sao anh biết?
Vương Động nói chưa trả lời chợt nghe bên ngoài có tiếng giọng khác :
- Nếu công tử thích phong cảnh ở đây thì cứ ở đây, tiểu nhân nghe chân cũng đã mỏi rồi.
Lại có một giọng khác nữa :
- Không biết chủ nhân tòa nhà này là ai? Không biết họ có cho mình nghỉ tạm ở đây không?
Hai giọng nói sau này nghe chừng như là giọng trẻ con, nhưng trẻ con cũng vẫn là người, như vậy họ quả thật là ba chứ không phải một.
Quách Đại Lộ gục gặc đầu :
- Khá, tai lão Vương thính lắm, tuy là một con mèo lười, nhưng lỗ tai không đến nỗi lãng...

Meo!
Con mèo vụt nhảy ra.
Quả thật con mèo thính tai lắm. Vương Động bật cười.
Vị công tử hồi nãy nói :
- Cửa chỉ khép chứ không có đóng, mèo lại ra tiếp khách xem chừng chủ nhân cũng là người hiếu khách lắm, mà cũng là hào hoa phong nhã vô cùng... phong nhã vô cùng...
Quách Đại Lộ cười :
- Phong nhã thì chưa chắc, nhưng hiếu khách là cái vốn rồi...
Hắn đứng lên bước nhanh ra cửa.

Vầng thái dương vừa ló lên, trông như một cái bánh tiêu vừa mới ra lò, người nhìn vào bất giác cũng nghe hơi âm ấm.
Ở vào cái không khí dễ chịu ấy, thường thường người ta rất dễ chịu với mọi người, nhất là có khách.
Quách Đại Lộ nở một nụ cười dễ dãi ấy và nhìn ra ba người khách.
Hai tên thơ đồng lưng quảy túi thơ, vai gánh hành lý đứng sau vị chủ nhân, gương mặt của hai chú bé ửng hồng mơn mởn y như quả đào vừa chín. Chủ nhân của chúng là một gã thư sinh tuổi chưa lớn lắm và thật tuấn tú khôi ngô.
Đám người như thế, nhất định ai đó khó tính cách mấy cũng không thể chối từ.
Quách Đại Lộ cười cười nói :
- Các vị du sơn đấy à? Thật là chọn đúng khí trời rồi đấy.
Gã thư sinh vòng tay cúi chào :
- Tiểu nhân vô lễ mạo muội quấy rầy, dám mong chủ nhân tha thứ.
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi không phải là chủ nhân, cũng là khách thôi, chính vì thế tôi mới biết rõ vị chủ nhân ở đây hiếu khách.
Gã thư sinh cười :
- Vậy chẳng hay vị chủ nhân ở đâu? Không biết tiểu sinh có thể diện kiến được chăng?
Quách Đại Lộ nói :
- Chủ nhân đấy hiếu khách, chỉ hiếm vì ông ta có bệnh...
Gã thư sinh vội hỏi :
- Chẳng hay chủ nhân có bệnh chi? Tiểu sinh đây vốn có biết qua y thuật.
Quách Đại Lộ cười :

- Bệnh của ông ấy sợ công tử trị không lành, vì đó là bệnh lười biếng, nếu công tử muốn gặp ông ta thì cứ vào trong.
Gã thư sinh cười :
- Đã thế cung kính bất như tòng mạng...
Dáng đi của hắn thật là phong nhã và tự nhiên là rất yếu, cái yếu của kẻ thư sinh.
Hai tên tiểu đồng mang gánh theo sau. Tên quảy tráp xem chừng không nặng chỉ có tên quảy gánh là hơn quầ?.
Quách Đại Lộ vò vò đầu hắn và cười hỏi :
- Cái gì trong đó thế có nặng lắm không?
Tên tiểu đồng cười híp mắt :
- Không nặng, chỉ có mấy bình rượu, vì công tử của chúng tôi thích uống rượu, lại thích làm thơ, không có rượu thì thi hứng không ra được.
Quách Đại Lộ cười hỏi tiếp :
- Chú cũng biết uống rượu chứ? Năm nay niên kỷ được bao nhiêu?
Gã tiểu đồng đáp :
- Mười bốn, sang năm mười lăm. Tôi tên Điếu Thi, còn tên mang tráp là Tào Lục, công tử chúng tôi họ Hà, chúng tôi từ Đại Dinh phủ đến đây, bởi vì chủ nhân chúng tôi là người thích du sơn ngoạn thủy, vì thế suốt năm, chúng tôi rất ít khi ở nhà.
Quách Đại Lộ hỏi một câu, hắn trả lời một dọc.
Thấy hắn cũng vui vui, Quách Đại Lộ muốn gây thêm chuyện nên hỏi tới :
- Sao gọi là Điếu Thi? Thi đâu phải cá mà “câu“?
Điếu Thi nhếch môi, hình như hắn bắt đầu coi thường Quách Đại Lộ, hắn nói :
- Cái tên ấy dựa theo một điển tích, chắc ông không biết. Bởi vì rượu còn có cái tên khác là “Điêu Thi câu” ý người ta muốn nói rượu làm cho thi nhân có hứng, tôi quảy rượu cho công tử tôi, nên người đặt cho cái tên là Điếu Thi. Còn người đọc sách có thể quét đi lòng tục cho nên mang tráp sách gọi là Tào Lục.
Hắn nhìn Quách Đại Lộ từ trên xuống dưới và hỏi :
- Hình như ông chưa hề đọc sách?
Quách Đại Lộ cười :
- Chú bé này giỏi quá, quả đúng với câu nồi nào úp vung nấy, chẳng những biết uống rượu mà còn nhiều học vấn.
Hắn cười lớn và nói tiếp :
- Sách thì tôi đọc không nhiều lắm, thế nhưng rượu thì uống không ít, chú có muốn uống với tôi vài chén không?

Điều Thi nói :
- Nếu tửu lượng của ông quả là khá, thì tại sao không cùng uống rượu với công tử của tôi?
Bây giờ Quách Đại Lộ nhìn lại mới thấy vị công tử ấy đã bước vào tới hoa viên, đã cùng ngồi vào nói chuyện với bọn Vương Động. Từ ngoài nhìn vào có thể thấy dáng cách của bọn Vương Động và Lâm Thái Bình, hình như họ đã có nhiều thiện cảm với khách.
Yến Thất thì lại khác, hình như hắn không chú ý đến người khách lạ, thường thường hắn lơ đễnh nhìn ra phía khác.
Hắn không chú ý đến người khách đã đành mà hắn cũng không chú ý đến câu chuyện của họ đang nói với nhau.
Khi Quách Đại Lộ nhìn vào thì hắn vội đứng lên, hắn quay lưng lại phía bàn để ra hiệu cho Quách Đại Lộ và đi thẳng qua phía ngoài tường.
Khi hắn bước ra xa, Quách Đại Lộ hội ý đón lại hỏi :
- Anh muốn nói với tôi cái gì?
Yến Thất lừ mắt :
- Hình như anh không còn “lớn” nổi nữa phải không? Tại sao lại đeo theo nói chuyện với một đứa con nít?
Quách Đại Lộ cười :
- Cái miệng của chú nhỏ ấy nói chuyện còn muốn hơn người lớn nữa đấy, nói chuyện với con nít hình như có vẻ hấp dẫn hơn nghe.
Yến Thất không nói, hắn men theo dãy hành lang, đi tuốt ra hậu viện.
Quách Đại Lộ đi theo hỏi với :
- Anh có gì muốn nói phải không?
Yến Thất quay đầu lại hỏi :
- Anh thấy vị công tử họ Hà ấy như thế nào?
Quách Đại Lộ nói :
- Xem chừng hắn cũng là người phong nhã và chắc uống rượu cũng kha khá.
Yến Thất trầm ngâm :
- Anh nghĩ xem hắn có thể là...
Quách Đại Lộ sáng mắt lên, gặn lại :
- Anh muốn nói hắn là người trả tiền ăn cho chúng ta tại Khuê Nguyên quán phải không?
Yến Thất gật đầu :
- Anh có nghĩ thế hay không?
Quách Đại Lộ nói :
- Thật tình thì tôi không nghĩ nhưng bây giờ anh nói thì... tôi thấy rất có thể lắm.

Yến Thất nói :
- Chỗ này không có gì gọi là danh lam thắng cảnh, người du sơn đâu lại đến đây? Vả lại, tại sao hắn không đến sớm hay đến muộn hơn mà lại đến vào cái ngày này?
Quách Đại Lộ nói :
- Trên đời có nhiều chuyện tình cờ lắm, nhưng riêng về chuyện này nếu bảo là trùng hợp ngẫu nhiên thì quả là sự trùng hợp dị kỳ.
Yến Thất nói :
- Trước đây anh có bao giờ gặp hắn không?
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Đâu có!
Yến Thất nói :
- Anh nhớ kỹ lại xem.
Quách Đại Lộ quả quyết :
- Không cần phải nhớ, con người như thế, nếu có gặp qua tôi không thể nào quên.
Yến Thất trầm ngâm :
- Xem chừng Vương Động và Lâm Thái Bình cũng không biết hắn.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Hắn nói tên không?
Yến Thất nói :
- Hắn tên là Hà Nhử Phong, nhưng theo tôi rất có thể là tên giả.
Quách Đại Lộ cau mặt :
- Tại làm sao hắn phải dùng tên giả? Chẳng lẽ anh nhận ra hắn có ác ý với chúng ta à?
Yến Thất nói :
- Cho đến bây giờ tôi chưa thấy có gì đáng gọi là ác ý.
Quách Đại Lộ nói :
- Không những không có ác ý mà lại còn đối đãi khá tốt với mình. Đúng phải nói là quá tốt.
Yến Thất nói :
- Chính vì hắn đối với mình quá tốt nên tôi mới đâm ra hoài nghi... bởi vì bất cứ ai đối đãi với người quá tốt, tốt đến quá mức thì nhất định họ phải có mục đích.
Quách Đại Lộ vụt bật cười khan.
Yến Thất hỏi :
- Anh cười cái gì?
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi đang nghĩ muốn làm một con người thật quá khó, nếu anh đối với người ta quá tốt, người ta sẽ lập tức hoài nghi mục đích của anh.

Nhưng nếu anh đối với người ta quá xấu thì người ta gọi anh là... khốn kiếp.
Yến Thất trừng mắt :
- Tôi biết anh muốn biện hộ dùm cho hắn, phải không?
Quách Đại Lộ hỏi lại :
- Tại làm sao tôi lại phải biện hộ cho ai chứ?
Yến Thất nói :
- Bởi vì hắn biết uống rượu, cái hạng tửu quỉ gặp ai biết uống rượu thì đều cho rằng người ấy tuyệt không phải xấu.
Quách Đại Lộ cười :
- Đó là lời xác đáng, người biết uống rượu, uống rượu một cách thống khoái, tự nhiên tương đối thẳng thắng hơn người khác, anh có thấy ai uống rượu say mà tính chuyện đi làm hại ai bao giờ không?
Yến Thất nói :
- Nhưng hắn chưa say.
Quách Đại Lộ nói :
- Rồi sẽ say, bây giờ tôi sẽ vào “đổ” cho hắn say.
Hắn cười cười nói tiếp :
- Chỉ cần hắn uống say thì không sợ hắn nói những lời không thật.
Yến Thất cũng bật cười.
Quách Đại Lộ hỏi lại :
- Anh cười cái gì?
Yến Thất nói :
- Tôi nghĩ cái hay của anh không bằng người khác.
Quách Đại Lộ nói :
- Cái hay của tôi có đến hàng... ba trăm thứ, chẳng hay anh muốn nói về thứ nào?
Yến Thất nói :
- Bất cứ lúc nào anh cũng chụp cơ hội.
Quách Đại Lộ gặn :
- Mà cơ hội gì mới được chứ?
Yến Thất nói :
- Cơ hội... uống rượu.

Quách Đại Lộ đã nghĩ sai một chuyện.
Người tỉnh rất có nhiều hạng. Cho nên uống say cũng thế không phải họ cũng nhất loạt như nhau.
Nhất định họ không như hắn, hắn khi uống say rồi nhất định sẽ nói

hết ra những gì ở trong mình.
Có người uống say rồi thích khoa trương, thích thổi phồng con người của mình lên, có người uống rượu say rồi thích nói càn nói bướng, luôn chính người ấy cũng không biết được mình đang nói những gì... Mãi cho đến lúc tỉnh ra người ấy cũng quên... luôn, không biết mình đã nói những gì.
Lại còn có người uống rượu vô rồi... ngậm miệng, họ không nói một câu nào.
Có người nhậu đã rồi khóc rống, mà cũng có thể cười ha hả hoài không ngớt, cũng có thể cắm đầu ngủ say ngay tại bàn tiệc và họ cũng không thèm nói chuyện với ai.
Lúc khóc thì y như là đi đám tang... bà cố nội, họ khóc thê thảm khóc riết rồi y như trên thế gian này chỉ có mỗi một mình hắn là kẻ đáng thương hại mà thôi...
Cho dầu ai có quì mọp xuống năn nỉ, dám cho hắn tiền muôn bạc vạn, chẳng những hắn không nín lại mà còn khóc thảm thiết hơn là khác.
Chờ cho hắn tỉnh lại, hỏi tại làm sao hắn khóc, thì nhất dịnh hẳn sẽ ngạc nhiên như trên trời mới đâm đầu xuống.
Cho đến lúc mà họ cười thì y như bao nhiêu vàng ngọc trần gian rơi vào tay hắn, chỉ có một mình hắn có được, chứ không ai có nữa.
Cho đến lúc đó nhà cha của hắn đang cháy, hắn vẫn cứ cười cho dầu ai đó dang tay tát vào mặt họ muôn vạn cái, hắn vẫn cứ ôm mặt mà cười, có lẽ hắn còn cười dữ tợn hơn là khác.
Những kẻ uống rồi ngủ vùi còn thê thảm hơn nữa, lúc đó cho dầu tất cả những cặp giò trên thế gian này gộp lại quất tưới vào đầu hắn, hắn cũng ngủ luôn.
Cho dầu có kẻ xách đầu hắn ném xuống sông, nhất định hắn cũng không thèm thức dậy.
Hà Nhử Phong, cũng là sự “trùng hợp ngẫu nhiên”, hắn là loại những người uống rượu sau cùng.
Lúc bắt đầu, hắn còn tỏ ra là người uống khá, uống nhanh, từ chén này sang chén khác, nhưng bỗng nhiên nữa chừng, hắn vụt sụp hai mí mắt xuống, rồi kế tục sụp luôn cái lưng gục xuống bàn tiệc ngủ khò.
Nhìn hắn ngủ vùi, Quách Đại Lộ lại bật cười khan.
Yến Thất hỏi :
- Anh cười cái gì? Bộ anh cũng say rồi à?
Quách Đại Lộ nhướng nhướng mắt :
- Tôi mà say? Anh thấy tôi say?

Yến Thất nói :
- Chưa, chỉ mới chừng chín phần... mười.
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Anh lầm, bây giờ tôi còn tỉnh hơn người... không uống rượu.
Yến Thất nói :
- Thế mà anh cười tôi nghe giông giống như... heo táp bã hèm.
Quách Đại Lộ nói :
- Không, tôi cười hắn đấy chứ, vì mới bắt đầu mà hắn đã bị tôi "đổ" cho gục luôn.
Yến Thất hỏi :
- Anh còn nhớ là tại sao phải "đổ" cho hắn say không?
Quách Đại Lộ nói :
- Nhớ chứ sao lại không, tôi vốn muốn làm hắn nói thật cho tôi nghe.
Yến Thất hỏi :
- Thế hắn có nói không?
Quách Đại Lộ nói :
- Có, nói rồi.
Yến Thất trố mắt :
- Nói rồi? Nói cái gì?
Quách Đại Lộ nói :
- Hắn nói, nếu hắn có ác ý với bọn ta thì hắn không khi nào uống say, không uống say đến như con... heo ăn hàm như thế ấy đâu.
Yến Thất nhìn Quách Đại Lộ như nhìn... quái vật và hắn lắc đầu :
- Thật có lúc tôi không hiểu nổi là anh uống say hay còn tỉnh?
Quách Đại Lộ cười hề hề nhìn Vương Động.
Vương Động hỏi :
- Anh nhìn tôi cái gì?
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi đang chờ anh nói, bây giờ tới phiên anh nói được rồi đó.
Vương Động hỏi :
- Anh cần tôi nói cái gì?
Quách Đại Lộ nhịp nhịp chân :
- Nói rằng lúc tôi say là tôi... tỉnh mà khi tôi tỉnh tức là tôi... say.
Vương Động bật cười :
- Thật đúng là giọng điệu của kẻ... say.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tôi nói thế có đúng không?
Vương Động gật lia :
- Đúng, quá đúng.

Hậu viện có một gian nhà. Cũng có dọn hai chiếc giường. Hình như hai chiếc giường này dành để cho khách... uống rượu say. Hà Nhử Phong được khiêng đặt lên chiếc giường y như con trâu chết nước.
Quách Đại Lộ cười :
- Hôm nay hắn quả thật đúng người trời, nếu hai hôm trước thì chắc đành mời hắn nằm dưới đất.
Vương Động nói :
- Tôi chỉ mong hắn ngủ thẳng một giấc cho đến sớm mai.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tại làm sao thế?
Vương Động nói :
- Để bọn mình khỏi phải mang đồ đi cầm thế.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tại làm sao lại phải mang đồ đi cầm chứ?
Vương Động nói :
- Cầm để mời khách ăn cơm tối chứ cầm làm chi.
Quách Đại Lộ cười :
- Có lẽ mình khỏi phải mua thức ăn, cứ đợi... con mèo mun rung lục lạc rồi mới ra ăn luôn cho khoẻ.
Yến Thất hỏi :
- Anh nghĩ rằng bữa cơm tối này cũng sẽ có người mang tới à?
Quách Đại Lộ nhún vai không nói.
Yến Thất cười :
- Hình như anh quả quyết đúng là con người ấy...
Quách Đại Lộ cười lớn :
- Không hề sai một chút nào cả, tôi chuẩn bị ăn riết của hắn trọn đời, bắt hắn nuôi cơm tôi cho đến... lão.
Hắn nói thật lớn hình như cố tình làm cho người ở hậi viện nghe thấy.

Thường thường những người say sớm thì cũng tỉnh dậy sớm. Chưa đến hoàng hôn thì hai chú thư đồng đã chạy ra tiền viện.
Chúng đứng vòng tay cung kính nói với Quách Đại Lộ :
- Công tử của chúng tôi bảo rằng sớm mai này đã quấy rầy chư vị quá nhiều, cho nên nay xin cho được thỉnh lại để bày tỏ sự đáp tạ lòng ưu ái.

Quách Đại Lộ nhướng nhướng mày nhìn Vương Động.
Vương Động nói lầm thầm :
- Đã thế, chúng tôi xin trở ra sau sửa soạn.
Hắn cúi mình cung kính rồi quay ra sau nháy mắt với Tảo Lục :
- Đưa đây.
Tảo Lục trừng mắt :
- Làm gì gấp thế?
Quách Đại Lộ hỏi :
- Các ngươi nói gì thế?
Điếu Thi hớt nói :
- Không có chi cả...
Vừa nói hắn vừa kéo tay Tào Lục, nhưng cậu này hình như có vẻ thực thà nên nói ngay :
- Hắn với tôi đánh cá với nhau, nếu thua thì phải chung hắn một đồng tiền, vì thế nên hắn đòi ngay đấy.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Mà đánh cá cái gì?
Tào Lục nói :
- Khi vâng lời công tử đi thỉnh. Nhưng tôi sợ các vị từ chối, riêng hắn thì quả quyết rằng các vị...
Chỉ nói bấy nhiêu rồi hắn lại lắc đầu :
- Không được những lời hắn nói tôi không dám kể lại.
Quách Đại Lộ nói :
- Ngươi cứ nói đi, không ai trách gì các ngươi đâu.
Tào Lục ngó xung quanh nói :
- Nhưng... tôi sợ nói... có người... trách mắng...
Quách Đại Lộ nói :
- Không hề gì ta bảo đảm cho ngươi đó.
Tào Lục toét miệng cười nói :
- Hắn nói cho dầu ai có từ chối thì Quách đại gia cũng nhất định đi, vì trong số các vị chỉ có Quách đại gia là da mặt... dầy hơn cả.
Hắn nói chưa dứt câu là đã kéo tay Điếu Thi chạy tuốt, xa xa còn nghe tiếng cười hăng hắc của chúng.
Quách Đại Lộ vừa giận mà cũng vừa tức cười, hắn nói lầm nhầm :
- Như vậy cái thằng oắt con ấy cũng chẳng thật thà gì, hắn kiếm cách nói quanh để chửi xéo mình chơi...
Yến Thất bật cười :
- Thế thì cũng không thể nói là câu mắng người, chẳng qua hắn cũng là kẻ chân thật thế thôi.
Vương Động nói :

- Thật thì cũng không thể nói là da mặt quá dày, chẳng qua... nhân cùng khí đoản thế thôi.
Yến Thất cười :
- Thêm vào đó tướng tinh của hắn vốn là... con quỷ đói.
Quách Đại Lộ thản nhiên :
- Phải, tôi cùn, tôi đói, da mặt tôi dày, còn các vị toàn là quân tử.
Hắn cười khẩy và nói tiếp :
- Nhưng nếu da mặt tôi không dầy thì bữa nay các vị toàn là quân tử sẽ phải đến tiệm... cầm đồ.
Yến Thất nghiêng mặt :
- Tôi hỏi, người ta là khách mà sao anh lại nhận đi ăn của người ta chứ?
Quách Đại Lộ nói :
- Hắn vẫn là người... ăn của hắn cũng còn hơn là ăn của... con mèo, con người mà luôn ăn của mèo mang tới cũng ăn, thì da mặt không còn... mỏng nổi.
Vương Động nhướng mắt :
- Ai vỗ ngực tự xưng là da mặt mỏng hồi nào? Ai từ chối của họ bao giờ? Người ta đang nghĩ cách bắt hắn mang rượu thịt vào đây thì lại tài khôn hứng nói.
Quách Đại Lộ phùng hai má chun bún và trừng trừng nhìn Vương Động...

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...
Hồi 15
Hai con vật lạ lùng

Thức ăn không nhiều nhưng rượu thì không ít.Thức ăn tuy không nhiều nhưng thật là ngon.
Thêm vào đó, những cái thố những cái dĩa, những cái chén thật đẹp, thật thanh làm cho người chưa ăn mà đã thấy dễ chịu ngay.
Hà Nhữ Phong nói :
- Thức ăn này tuy đã làm sẵn hồi tối hôm qua, nhưng tiểu đệ vốn quanh năm đi đó đi đây luôn, nên chuyện bảo tồn thức ăn làm sao cho ngon, làm sao cho tốt, vốn là nghề riêng, cho nên xin bảo đảm với quí vị là nó không bị mất mùi. Chỉ có điều cũng không được tươm tất lắm, mong chư vị vui cho.
Quách Đại Lộ cười khà khà :

- Tối hôm qua mà công tử chuẩn bị sẵn thức ăn như thế này, chẳng lẽ tính... đúng hôm nay là mời khách?
Điếu Thi đang đứng rót rượu vụt nói :
- Công tử chúng tôi hiếu khách lắm...
Hắn cười cười nói luôn :
- Vì thế cho nên trên đường đi bất cứ gặp người nào cũng cố kéo lại làm vài chén và cũng chính vì lẽ ấy cho nên rượu thịt được chuẩn bị luôn.
Quách Đại Lộ ngó Điếu Thi và nháy nháy mắt :
- Cứ như thế thì người có da mặt dày không chỉ riêng ta.
Hà Nhữ Phong hỏi :
- Quách huynh nói điều chi thế?
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi đang nói chú bé này...
Điếu Thi vụt ôm bụng ho lên mấy tiếng.
Quách Đại Lộ cười cười :
- ... chú bé này rót rượu chậm quá làm tôi sốt ruột.
Vừa nói Quách Đại Lộ vừa bưng chén đưa lên môi hít và nói tiếp :
- “Rượu hoa cúng Phật” xin dùng chén rượu của chủ để kính của một chén này.
Hà Nhữ Phong vội đưa tay chận lại :
- Quách huynh hãy chờ một chút, vì chén đầu này đáng lẽ của đệ kính bốn vị, vậy xin bốn vị hãy cùng nâng chén một lượt.
Ngay lúc ấy từ ngoài con chó và con mèo đen vụt chạy càn vào, chúng cùng một lượt nhảy tót lên bàn làm cho mấy chén rượu vừa rót bị hất đổ lăn...
Hà Nhữ Phong biến sắc, tay hắn vụt nhấc lên...
Bàn tay hắn vừa nhỏ vừa trắng như bàn tay con gái, mới nhìn qua y như suốt đời hắn không đụng tới một vật gì bẩn trong khi con chó và con mèo lấm lem gần như ở dưới vũng lầy nhảy lên, thế mà hắn chụp cổ, mỗi tay một con ném thẳng ra ngoài.
Hắn vừa ném thì có một bàn tay tiếp bắt một cách tài tình: Quách Đại Lộ đón lấy con mèo, Yến Thất ôm ngay con chó...
Quách Đại Lộ vuốt cổ con mèo vừa cười vừa nói :
- Ngươi đến đây làm chi thế? Chẳng lẽ ngươi lại muốn làm ngôi vị chủ nhân bữa tiệc của Hà công tử hay sao?
Yến Thất vỗ vỗ đầu con chó :
- Ngươi đến đây làm chi thế? Chẳng lẽ ngươi cũng như... Quách tiên sinh? Chẳng lẽ ngươi cũng gấp uống rượu thế sao?
Hà Nhữ Phong cau mặt cười gượng :

- Hai con vật dơ dáy như thế nhị vị ôm nó làm chi?
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi vốn thích mèo nhất là những con mèo hiếu khách.
Yến Thất cười :
- Tôi thì ưa chó nhất là những con chó khoái uống rượu.
Quả nhiên tiếp theo câu nói của Yến Thất, con chó đã gầm đầu xuống liếm những vũng rượu đổ láng trên bàn..
Vương Động vụt nói :
- Rất tiếc đó không phải là "Kim Sư Tử... Cẩu"!
Lâm Thái Bình đang cầm cái đùi gà vụt quăng xuống nói :
- Rất tiếc đây không phải là... vịt quay.
Hà Nhữ Phong vẫn cười tự nhiên :
- Không biết chư vị nói chi mà tiểu đệ nghe không rõ?
Quách Đại Lộ cười :
- Cũng có thể chúng tôi đang nói những tiếng theo men rượu.
Con chó mà Yến Thất đang ông vùng lên kêu oăng oẳng và nhảy vọt ra, nhưng vừa khỏi tay Yến Thất thì con vật lăn quay trợn trừng hai mắt.
Từ một con chó sống tự nhiên biến thành con chó chết.
Yến Thất nhìn con chó vụt ngẩng mặt lên nhìn Quách Đại Lộ :
- Anh có thấy không? Đó là cái gương gấp uống rượu đấy.
Quách Đại Lộ cũng nhìn con chó và ngẩng mặt ngó Hà Nhữ Phong :
- Chúng tôi không phải là dân Quảng Đông, thế tại sao công tử lại mời chúng tôi... ăn thịt chó?
Vương Động nhìn Hà Nhữ Phong và nói thản nhiên :
- Nghe nói thịt chó ngon lắm, nhất là chó mực thứ cho đen tuyền ấy lại càng ngon đặc biệt.
Lâm Thái Bình cười nhạt :
- Cũng có thể không phải là chó mực mà tại vì nó choàng vào mình một bộ lông "y phục" đen như thế thôi.
Hà Nhữ Phong điềm nhiên đứng lên phủi phủi những chỗ rượu văng đọng trên áo và nói :
- Xin lỗi, chứ vị cứ ngồi, tại hạ vào trong rồi sẽ ra ngay.
Hà Nhữ Phong vào trong rồi, Quách Đại Lộ ngó Vương Động :
- Hắn nói vào rồi trở ra ngay.
Vương Động nói :
- Tôi nghe.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Anh tin như thế?
Vương Động nói :

- Tin.
Quách Đại Lộ hỏi dồn :
- Tại sao anh lại tin?
Vương Động nói :
- Bởi vì hắn không có đi nơi nào khác mà chính đang thay y phục ở sau bức rèm kia thôi.
Hà Nhữ Phong vẫn còn bên trong chiếc bàn, nhưng hắn không nói gì cả, hắn dở rương lấy quần áo rồi quả nhiên bước xéo vào trong tấm rèm để thay đồ.
Tất cả những người ở ngoài đều nhìn theo tấm rèm, nơi chỗ Hà Nhữ Phong thay quần áo, chỉ có Quách Đại Lộ thì lại nhìn châm bẳm vào mặt Điếu Thi Da mặt Điếu Thi xanh mét...
Quách Đại Lộ cười hỏi :
- Còn các ngươi sao không đi thay quần áo?
Điếu Thi ngập ngừng :
- Chúng tôi... chúng tôi không có mang quần áo theo...
Quách Đại Lộ cười :
- Nơi này không có y phục, chẳng lẽ không thể về nhà lấy thay hay sao?
Điếu Thi lộ sắc mừng ra mặt, hắn đứng lên kéo tay Tào Lục nhẹ bước lui ra...
Yến Thất cười :
- Cái con người này da mặt tuy dày, thế nhưng lòng hắn lại không độc lắm...
Hắn nhìn Quách Đại Lộ bằng con mắt thật dịu dàng, nhưng khi Quách Đại Lộ quay nhìn hắn thì gương mặt hắn vụt lạnh như băng.
Hà Nhữ Phong từ sau bức rèm bước ra.
Quả nhiên hắn đã thay xong y phục.
Quả nhiên hắn thay một bộ y phục đen tuyền.
Quần áo đen, giày đen, vớ đen, trên mặt choàng một vuông lụa đen và thanh kiếm thật dài, vỏ kiếm đen bóng loáng.
Lâm Thái Bình biến sắc :
- Thì ra lại lại... là ngươi, nghĩa là ngươi không chết.
Người áo đen lạnh lùng :
- Tại vì có kẻ không biết giết người mà cũng không thể giết người
Lâm Thái Bình cắn răng, mặt hắn hồi xanh hồi đỏ.
Đúng là hắn không thể giết người, sau khi giết người tâm thần hắn tán loạn, hắn không hề xem người bị giết đó có thật chết hay không.
Người áo đen nói :
- Nếu ngươi biết giết người thì cho dầu ta có chết thật rồi ngươi cũng

phải xem lại cho kỹ và ít nhất cũng phải cho thêm một vào dao... ân huệ.
Lâm Thái Bình cắn răng :
- Nhưng bây giờ thì ta đã biết rồi
Người áo đen nói :
- Không thể biết được, không thể học được, người không biết giết người thì mãi mãi vẫn là kẻ không biết giết người, sát nhân cũng phải do... thiên phú.
Yến Thất vụt nói :
- Cứ như thế chắc các hạ rất có thiên phú giết người?
Người áo đen nói :
- Cũng tạm gọi như thế được.
Yến Thất cười :
- Nếu các hạ có thiên phú... giết người thì bốn mạng người của chúng ta bây giờ.
làm sao sống được?
Người áo đen trầm ngâm :
- Các ngươi còn sống được đáng lý phải tạ ơn con chó mực.
Yến Thất nhìn Quách Đại Lộ và vụt nói :
- Tôi vừa phát giác ra một chuyện.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Chuyện gì?
Yến Thất cười :
- Hắn có thể nói là người có thiên phú giết... chó, và ít nhất hắn cũng đã giết được một con chó rồi.
Quách Đại Lộ háy háy mắt :
- Tôi cũng vừa phát giác một chuyện.
Yến Thất hỏi :
- Chuyện gì?
Quách Đại Lộ nói :
- Hắn không phải là Nam Cung Xú.
Yến Thất hỏi :
- Tại sao?
Quách Đại Lộ nói :
- Bởi vì “xú” là “xấu”, thế nhưng hắn không xấu.
Vương Động nói :
- Đó là cái tên, tuy gọi là xú, nhưng không phải xấu.
Quách Đại Lộ cười :
- Đúng, cũng như người có tên “Động” nhưng lại lười biếng “động”.
Vương Động gật đầu :

- Đúng, nói như thế là đúng.
Quách Đại Lộ nói :
- Thế nhưng trên mặt hắn cũng không có vết sẹo.
Trên giang hồ không ít người biết Nam Cung Xú đã hãnh diện thoát chết dưới đao của "Phong Cuồng Thân Tư Kiếm", nhưng ít người biết rất rõ ràng tuy thoát khỏi chết nhưng trên mặt hắn vẫn mang vết sẹo chữ thập chính vì thế nên hắn không bao giờ chịu để mặt trống cho người ta nhìn thấy.
Vương Động nói :
- Ai là người thấy vết sẹo trên mặt hắn?
Quách Đại Lộ nói :
- Ít nhất cũng có người không thấy, chẳng hạn như tôi.
Vương Động nhướng mắt :
- Đã không bao giờ chịu để cho người ngó thấy, thì ai là người thấy mặt hắn mà nói rằng trên mặt hắn có vết sẹo chữ thập?
Quách Đại Lộ cười :
- Đúng, cũng có thể vết sẹo dưới... mông hắn không chừng.
Người áo đen vẫn đứng lạnh lùng nghe họ nói, bây giờ hắn mới lên tiếng :
- Các người chỉ nói đúng có một chuyện.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Chuyện nào?
Người áo đen nói :
- Ta không giết người chỉ giết chó thôi.
Quách Đại Lộ cười :
- À thì ra cũng là hạng thẳng thắng đấy nhỉ.
Người áo đen nói :
- Vừa rồi ta mới giết một con, bây giờ ngươi là con thứ hai đấy.
Đêm đã khuya, thật là vắng.
Đêm thật đúng với câu "đêm tốt để giết người".
Trừ bọn họ ra, trên núi nào người sống thật là quá ít.
Đêm nay hình như lại còn ít hơn nữa, hình như đêm nay sẽ thiếu đi một người sống nữa mà cũng có thể thiếu luôn mất bốn người.
Bên ngoài, gió vẫn thổi cành lá vẫn đong đưa.
Người áo đen vẫn ngồi im.
Không, hắn chưa ngồi, phải nói là hắn vẫn đứng im, hình như cái đêm "sát nhân" này rất thích hợp cho con người của hắn.
Không ai có thể không thừa nhận rằng hắn là con người quả đúng là có cái phong thái... giết người.
Toàn thân hắn phảng phất tỏa ra đầy rẫy những gì... sát khí.

Quách Đại Lộ đang cởi áo bên trong và bây giờ thì người hắn đã bước ra đứng trước sân.
Hắn đứng chờ, nhưng dáng sắc của hắn không có vẻ gì nóng.
Quách Đại Lộ vụt cười :
- Con người ấy kể cũng khá là kiên nhẫn.
Vương Động nói :
- Cần giết người thì phải cần nhiều kiên nhẫn.
Quách Đại Lộ nói :
- Nhưng kiên nhẫn đến một mức nào đó sẽ không giết người được nữa.
Vương Động nói :
- Anh cố ý làm cho hắn nôn nóng, nhưng hắn không nôn nóng thì anh lại nôn nóng, và khi anh đã nôn nóng rồi thì hắn sẽ có đủ cơ hội giết anh.
Quách Đại Lộ cười :
- Chính vì thế nên tôi mới không khi nào nôn nóng.
Yến Thất đứng bên kia vụt nói :
- Chẳng những anh không nên nôn nóng mà cũng không nên ra đó một mình.
Quách Đại Lộ nói :
- Da mặt tôi tuy có dầy, nhưng không vì thế mà lá gan nhỏ đi.
Yến Thất nói :
- Đối với hạng người như thế, chúng ta không cần phải giữ qui củ giang hồ.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Anh định bốn người đánh một đấy à?
Yến Thất nói :
- Tại làm sao lại không làm như thế chứ?
Quách Đại Lộ thở ra :
- Thật thì tôi cũng có nghĩ đến chuyện làm như thế, chỉ tiếc rằng tôi là một người đàn ông.
Yến Thất cúi đầu :
- Thế nhưng... anh cũng không có gì nắm chắc rằng sẽ thắng.
Quách Đại Lộ gật đầu :
- Đúng không có gì nắm chắc.
Yến Thất nói :
- Thế thì...
Quách Đại Lộ chận ngang :
- Chắc thắng thì đánh, không chắc thì thôi, cũng giống như... có tiền thì uống rượu, còn không tiền thì thôi không uống.

Vương Động cười :
- Cái thí dụ ấy tuy có vẻ không... thông cái con mẹ gì cả, thế nhưng nói rõ được một điều.
Yến Thất hỏi :
- Điều gì?
Vương Động nói :
- Có những chuyện mà không làm không được.
Lâm Thái Bình vụt nói :
- Được rồi, anh đi, hắn giết anh thì tôi sẽ báo thù.
Quách Đại Lộ cười, hắn vỗ vỗ vai Lâm Thái Bình :
- Anh tuy là một tên... chẳng có cái thớ gì, nhưng dưới mắt tôi anh là con người nghĩa khí.
Yến Thất kéo tay Quách Đại Lộ cười :
- Anh đứng cách hắn xa xa một chút, vì thanh kiếm của hắn không dài như cái vỏ.
Quách Đại Lộ cười :
- Anh yên lòng, tôi không mắc bẫy hắn đâu.
Yến Thất thở dài :
- Tôi không hiểu tại sao có số người cứ tự bảo mình là anh hùng.
Vương Động nói :
- Cũng có thể hắn vốn là anh hùng, vì có người sinh ra đã sẵn có cái anh hùng trong người.
Lâm Thái Bình cũng thở ra :
- Đúng, cho dầu hắn là tửu quỉ cũng được, cái tên chết bầm cũng được, nhưng hắn vẫn đúng là anh hùng chân chính là anh hùng.
Yến Thất lẩm bẩm :
- Chỉ tiếc... anh hùng thường... thường hay chết sớm...

Quách Đại Lộ đã đứng bên ngoài sân.
Quả nhiên, hắn đứng cách người áo đen một khoảng khá xa.
Người áo đen hỏi :
- Kiếm của ngươi đâu?
Quách Đại Lộ cười :
- Kiếm của tôi đã gởi vào... tiệm cầm đồ rồi.
Người áo đen cười nhạt.
- Dám tay không giao đấu với ta? Ngươi chắc không sợ được chết mau chứ gì?
Quách Đại Lộ cười :

- Đã chết thì tốt hơn hết là chết sớm một chút, để đỡ phải sống trong cái cơ cực khốn cùng.
Người áo đen gằn giọng :
- Tốt ta sẽ giúp cho ngươi thỏa nguyện.
Tiếng "nguyện" vừa thốt ra cửa miệng thì tay hắn đã chạm vào đốc kiếm...
Tay của hắn vừa chạm vào đốc kiếm thì Quách Đại Lộ đã đến tận nơi.
Trái tim của Yến Thất gần như muốn vọt ra ngoài.
Chẳng lẽ Quách Đại Lộ muốn chết thật sớm như lời của hắn nói ư?
Rõ ràng biết đối phương dùng đoản kiế? thì tại làm sao lại mang thân vào đúng cửa tử như thế ấy?
Ánh kiếm đã lóe lên thanh kiếm đã thoát ra khỏi vỏ.
Nhưng không phải đoản kiếm mà là... trường kiếm.
Ánh kiếm lóe lên như một vầng móng bạc, những người có mặt thảy đều hoa mắt...
Nhưng Quách Đại Lộ đã nhập nội rồi.
Hắn đã nhìn thấy ánh thép đó rồi.
Hắn thấy nhưng ánh thép không làm hoa mắt, vì hắn đã vào quá sát và ánh thép đã vượt ra ngoài.
Ánh thép không làm hoa mắt hắn, tự nhiên hắn nhìn những thứ khác rất rõ ràng, nhất là thân thể của đối phương.
Bình!
Chiếc bóng y như núi khói của người áo đen bắn lộn ra sau.
Thân hắn dội tung, nhưng ánh thép vẫn theo đà bay tới, thanh kiếm của hắn cắm phập vào gốc cây ở sát ven tường.
Hắn nằm vật xuống và không còn động đậy.
Quách Đại Lộ đứng y một chỗ.
Hắn nhìn sững nắm tay của hắn, hình như hắn vừa kinh ngạc, vừa kỳ dị.
Hình như hắn không ngờ, chỉ một quyền thôi mà mình lại có thể đánh ngã đối phương một cách dễ dàng.
Những người khác tự nhiên cũng không ngờ như thế.
Yến Thất đứng sững một lúc khá lâu rồi mới chạy ra, hắn cười vui trong thoáng sợ sệt :
- Tôi bảo anh hãy tìm cách đứng xa hắn một chút, thế sao anh lại sáp lại gần?
Quách Đại Lộ cười :
- Cũng có thể tôi là một thằng ngu.
Quả thật trong cái cười của hắn đúng là có chất... ngu.

Thế nhưng hắn lại không ngu chút nào cả.
Lúc thấy hắn ngu, lại chính là lúc hắn thông minh hơn bao giờ chính họ thảy còn thuộc lòng.
Yến Thất cười :
- Ai nói anh ngu? Chỉ có điều... tôi thật không hiểu tại làm sao anh lại biết lần này hắn dùng thanh trường kiếm?
Quách Đại Lộ cười khà khà :
- Chính tôi cũng không thấy, tôi chỉ đoán mò thôi.
Yến Thất sửng sốt :
- Nếu mà anh lại đoán lầm?
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi ít hay đoán lầm lắm.
Yến Thất hỏi :
- Tại sao thế?
Quách Đại Lộ cười :
- Bởi vì vận khí của tôi luôn tốt.
Yến Thất lựng khựng hơi lâu rồi hắn bật cười lớn :
- Anh tuy không ngu, nhưng lại không thật tình chút nào cả, đúng là không thật tình.
Đúng như Yến Thất nói.
Quách Đại Lộ đã không nói thật tình.
Bởi vì hắn hay giả đò ngu.
Hắn đã thấy rõ lần này người áo đen không dùng đoản kiếm mà là trường kiếm Bởi vì lần này cán kiếm của người áo đen trỏ về phía bên vai trái và dùng tay phải để rút kiếm.
Lúc hắn rút kiếm, ngực và bụng hắn thót lại đằng sau, toàn lực đưa ra phía trước Vì thế ngay giữa ngực và bụng hắn có lộ rõ ràng nhược điểm.
Quách Đại Lộ đã thấy nhược điểm đó rất rõ ràng.
Và nhờ thấy rõ ràng nên chỉ một quyền, hắn đánh ngay nhược điểm của đối phương.
Chỉ cần thấy thật đúng, phán đoán thật chính xác thì một quyền cũng quá đủ rồi, không cần phải tới hai quyền.
Cao thủ giao đấu với nhau, hữu hiệu nhất là ở một chiêu đầu.
Một quyền đó, nếu không thể đánh ngã người thì ngược lại sẽ bị người đánh ngã.
Thắng và bại rõ ràng nhưng nó cách nhau một tấm giấy mỏng, nó chỉ thoáng qua bằng một thoáng nhận xét.
Yến Thất hỏi :
- Còn một chuyện nữa tôi thật không hiểu?

Quách Đại Lộ hỏi :
- Chuyện gì?
Yến Thất nói :
- Cánh tay của hắn ngắn hơn thanh kiếm quá nhiều, nhưng tại sao khi vừa đặt vào đốc kiếm là đã rút được ngay thanh kiếm?
Quách Đại Lộ suy nghĩ một giây rồi cũng cười :
- Cái đó... tôi cũng bí luôn.
Vương Động nói :
- Tôi biết.
Hắn bước lại nắm lấy vỏ kiếm của người áo đen.
Yến Thất tiếp lấy xem qua rồi bật cười :
- Tôi cũng biết rồi.
Bất luận là ai, cứ xem qua vỏ kiếm đều biết cả.
Trong vỏ kiếm có hai thanh kiếm, một ngắn một dài.
Cái đó Yến Thất đã đoán qua.
Thế nhưng hắn không ngờ võ kiếm đó lại không phải là... vỏ kiếm.
Nó chỉ là một cái "kẹp nẹp" mà thôi.
Vì là cái "kẹp" cho nên thanh kiếm không phải rút ra theo lối thông thường, nó là thứ kiếm "lấy ngang".
Vì "lấy ngang" cho nên chỉ đặt tay lên đốc là có thể vung chém văng đầu địch.
Yến Thất cười :
- Chuyện này cũng giống y như... cái trứng gà.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Sao lại giống... trứng gà?
Yến Thất hỏi :
- Anh biết làm sao có thể đặt cái trứng gà đứng được trên bàn không?
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Chịu thua.
Yến Thất cười :
- Đúng là ngu, cứ đập mạnh một đầu, cái đầu trứng bị bể thì nó "đứng" trên bàn chứ còn gì mà không hiểu?
Quách Đại Lộ cười :
- Anh đúng là một thiên tài, cách ấy ngoài anh ra, chắc "trên đời" này không còn ai biết.
Cả bọn cười nghiêng ngửa...

Tâm lý con người đúng là cầu kỳ, người ta chỉ chịu đi tìm những cái khó mà không chịu nhìn vào chuyện dễ.
Bãi tha ma của Phú Quý sơn trang bây giờ thêm một mộ phần.
Mộ phần của con chó mực.
Tự tay Yến Thất xách con chó bỏ vào cỗ quan tài và hắn thở ra :
- Ngươi từ cỗ quan tài nhảy ra, bây giờ lại chui vô cỗ quan tài, nếu biết trước như thế thì chui ra làm chi cho mệt.
Quách Đại Lộ nói :
- Nếu hắn không ra thì bây giờ bọn mình chắc phải chun vô.
Lâm Thái Bình thở ra :
- Lúc "hắn" nhảy ra, tôi vô tình quất hắn một đá, không ngờ "hắn" lại là... ân nhân cứu mạng bọn mình.
Vương Động nói :
- Chó không có như người, chó không hề ghi nhớ và thù oán nó chỉ nhớ đến ân huệ của người đối với nó mà thôi.
Quách Đại Lộ gật gật đầu :
- Đúng, chỉ cần anh chó nó một cục xương, lần sau nó gặp anh là nó sẽ vẫy đuôi ngay, nó khác với con người vong ân bội nghĩa những con người ấy cho dầu anh có giúp họ ngàn vàng, nhưng khi cần bảo vệ quyền lợi của họ là họ sẽ... táp anh ngay. Vì thế...
Lâm Thái Bình tiếp theo :
- Vì thế cho nên chúng ta cần thiết lập bài vị trên mộ con chó này.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Bài vị viết như thế nào?
Lâm Thái Bình nói :
- Đề là "nghĩa... cẩu chi mộ".
Yến Thất lắc đầu :
- Hai chữ "nghĩa cẩu" chưa đủ nghĩa, anh nên nhớ rằng nó là ân... cẩu đã cứu mạng cho bọn mình.
Vương Động nói :
- Ngoài bài vị mộ bia, tôi thấy ngay bây giờ nên viết một bài văn tế.
Yến Thất hỏi :
- Văn tế viết làm sao?
Vương Động nói :
- Viết kể công đức, nghĩa khí của nó, cũng phải viết đủ những "ô hô ai tai"... nhưng sau cùng tuyệt đối không nên viết "phục duy thượng hưởng".
Yến Thất hỏi :
- Tại sao vậy?
Vương Động nói :

- Cái đó để dành cho... con người, vì con người tham lam lắm, ăn cào ăn cấu ăn xương ăn tủy của thiên hạ trong lúc sống, đến khi chết vẫn còn tiếc nuối... cái ăn, vì thế phải ngả heo ngả bò mà cúng, vì thế nên mới có "thượng hưởng" nếu dùng y nghi lễ đó đối với con nghĩa... cẩu này thì nó sẽ tủi hổ vong linh.

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...

Hồi 16
Theo dấu con mèo

Heo không nên quá mập, người không nên quá thông minh Heo quá mập thì nhất định sẽ mau bị thọc huyết, vì thế người nếu muốn sống lâu hơn thì cần phải có nhiều ít cái chất ngu đần.
Cái nào cũng tỏ ra thông minh, những con người ấy khó có thể sống lâu.
Bọn Quách Đại Lộ không phải ngu, nhưng họ luôn có thái độ gần giống khật khùng.
Vì họ biết áp dụng trí thông minh trong trạng thái khật khùng để sống.
Họ biết mèo không thể nấu nướng hay bưng dọn thức ăn, chó không thể tự nhảy vào quan tài rồi đậy nắp.
Nhất định phải do bàn tay của người.
Nhưng người đó là ai?
Yến Thất nói :
- Người ấy khi mang cỗ quan tài đến đây nhất định đã biết Nam Cung Xú chưa chết.
Quách Đại Lộ nói :
- Đúng, đưa cỗ quan tài đến đây, người ấy muốn cho chúng ta biết Nam Cung Xú hãy còn sống.
Yến Thất gật gật đầu :
- Và cũng biết trước âm mưu của Nam Cung Xú.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Thế nhưng tại sao người ấy lại không đối diện bảo thẳng cho mình biết?
Yến Thất nói :
- Bởi vì người ấy chưa muốn kiến diện với mình.
Lâm Thái Bình cau mặt :
- Tại làm sao thế? Đã không có ác ý thì tại làm sao hành động lại mơ hồ lén lút như thế ấy?

Quách Đại Lộ nói :
- Tôi xem chừng rất có thể người ấy là.... con gái.
Yến Thất hỏi :
- Tại làm sao anh biết là con gái?
Quách Đại Lộ nói :
- Chỉ có con gái mới làm được những chuyện... lòng vòng như thế.
Yến Thất bĩu môi :
- Nữ nhân hay làm những chuyện lòng vòng, tại vì chính nam nhân hay có chuyện... lòng vòng.
Quách Đại Lộ cười :
- Đừng quên rằng anh cũng là nam nhân nhé.
Yến Thất nói :
- Cũng đừng quên cái thân anh cũng chính do nữ nhân sinh ra đấy nhé.
Vương Động nhìn Yến Thất, mặt hắn có vẻ trầm ngâm :
- Thiên tính của nam nhân là xem thường nữ nhân, còn thiên tính của nữ nhân là xem thường nam nhân, đó là chuyện... ngàn xưa dẫn đến ngàn sau, cho nên...
Yến Thất nheo mắt :
- Cho nên làm sao?
Vương Động nói :
- Cho nên cái chuyện... lòng vòng ấy không cần tranh luận.
Hắn thở ra và nói tiếp :
- Chuyện của chúng ta ở đây đã khó giải quyết rồi, bây giờ lại thêm mối nữa...
Quách Đại Lộ hỏi :
- Mối nào đâu?
Vương Động đáp :
- Mối Nam Cung Xú.
Nam Cung Xú không chết vì cái đánh của Quách Đại Lộ, quyền ấy chỉ làm cho hắn ngất lịm thôi.
Không một ai trong bốn người có ý muốn giết hắn cả.
Họ không muốn giết một kẻ đã ngã ngựa.
Đúng như Nam Cung Xú đã nói: “Có những người không có thiên phú giết người, và mãi mãi cũng không khi nào học làm cái chuyện ấy được”.
Quách Đại Lộ gật đầu nói với Vương Động :
- Đúng, hiện tại Nam Cung Xú là cả một vấn đề.
Lâm Thái Bình nói :
- Nhưng chúng ta đã giam hắn lại rồi.

Quách Đại Lộ gật đầu :
- Đúng như thế.
Lâm Thái Bình hỏi :
- Thế thì sợ cái giống gì? Sợ hắn đào tẩu à?
Quách Đại Lộ nói :
- Hắn không thể đào tẩu được.
Đó là một lời khẳng định.
Một con người bị trói gô như đòn bánh tét, không ai có thể đào thoát được cả.
Lâm Thái Bình hỏi :
- Như thế còn vấn đề gì về hắn nữa đâu?
Quách Đại Lộ nói :
- Vấn đề là do hắn không thể đào tẩu được nên chúng ta phải gìn giữ hắn tại đây, có phải thế không?
Lâm Thái Bình gật đầu.
Quách Đại Lộ cười gượng gạo :
- Chính mình tự nuôi mình không xuể thì làm sao lại có thể nuôi người khác.
Lâm Thái bình bây giờ mới hiểu ra, hắn cau mày :
- Hay là mình thả quách hắn đi cho rồi.
Quách Đại Lộ nói :
- Con người ấy không thể thả đi được.
Lâm Thái Bình hỏi :
- Chứ không lẽ mình phải nuôi hắn đến suốt đời à?
Quách Đại Lộ nhún vai :
- Đó, vấn đề là ngay chỗ đó đó.
Yến Thất nói :
- Có thể để chính hắn nuôi lấy hắn là hơn cả.
Quách Đại Lộ sáng mắt :
- Đúng đúng, so với mình, hắn giàu hơn thập bội.
Yến Thất nói :
- Giàu hay nghèo gì không biết, ít nhất hắn cũng mới vừa cuỗm của Phượng Thê Ngô một mẻ đáng kể đấy.
Quách Đại Lộ đứng lên :
- Mình hãy đến hỏi xem tài sản ấy hắn để nơi đâu.
Yến Thất háy mắt :
- Anh chắc hỏi được à?
Quách Đại Lộ nói :
- Tuy không phải là Hiệp Côn nhưng tôi cũng có cách của tôi chứ...
Yến Thất cười :

- “Đi một ngày đàng học một sàng khôn”, đúng là anh đã học được cái hay của thám tử nhà nghề.

Hậu viện có một kho chứa củi.
Nhưng kho chứa củi bây giờ không có củi, nó tạm dùng làm một phòng giam.
Nơi đó đang giam Nam Cung Xú.
Kho chứa củi lâu ngày không có củi, mạng nhện giăng tứ phía, có cả cứt chuột, cứt mèo và luôn cứt chó.
Hình như bây giờ nó được xem như kho chứa đồ... phế thải, vì trong đó có cả nồi, chén bể, chảo sứt quai, cố nhiên là không có một khúc củi nào.
Cũng dễ hiểu, vì chủ nhân đã ngưng chuyện nấu nướng từ lâu.
Nhưng cái lạ nhất là trong ấy... không có người. Nam Cung Xú bị trói chặt như đòn bánh tét, nhưng hắn biến mất tự bao giờ.
Dưới đất chỉ còn lại một đống dây.
Quách Đại Lộ sửng sốt.
Hắn cúi xuống lượm những đoạn dây xem xét :
- Bị cắt bởi một thanh đao.
Yến Thất nói :
- Một thanh đao thật bén.
Chỉ có một thanh đao thật bén thì những mối dây bị cắt đứt mới không tua ra như thế.
Lâm Thái Bình cau mày :
- Như thế thì không phải tự hắn đào thoát, nhất định phải có người đến đây cứu hắn.
Quách Đại Lộ nhún vai :
- Không ngờ những người như thế mà cũng có bằng hữu nhỉ!
Yến Thất nói :
- Phải chăng cũng lại là hai cái tên tiểu quỉ thư đồng của hắn?
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Không, không thể như thế đâu, chúng không có bản lĩnh mà cũng không có gan làm như thế, vả lại....
Hắn bật cười nói tiếp :
- Con nít có nhiều chỗ giống nữ nhân.
Yến Thất hỏi :
- Giống chỗ nào?
Quách Đại Lộ nói :

- Con nít không bao giờ nói chuyện nghĩa khí, nữ nhân cũng thế.
Yến Thất lừ mắt nhìn Quách Đại Lộ, nhưng Lâm Thái Bình đã nói :
- Hay là Kim Mao Sư Tử Cẩu làm cái chuyện này?
Quách Đại Lộ hỏi :
- Sao khi không anh lại đề cập tên đó?
Lâm Thái Bình nói :
- Hôm đó tôi không thấy hắn, có thể Nam Cung Xú đã tha hắn đi rồi... mà cũng có thể chúng toa rập với nhau.
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Hạng người như Nam Cung Xú chuyện gì cũng có thể làm được, nhưng ít nhất có một chuyện hắn không làm.
Lâm Thái Bình hỏi :
- Chuyện gì?
Quách Đại Lộ nói :
- Hắn không chừa một người nào có thể chia gia tài với hắn.
Vừa cười, Quách Đại Lộ vừa giải thích :
- Trên bàn nếu có ba chén cơm, cho dầu hắn không thể ăn hết, nhưng tuyệt đối không bao giờ chừa lại một chén cho người khác, cho dầu bị phát ách mà chết, hắn cũng cố nuốt cho kỳ hết.
Lâm Thái Bình hỏi :
- Anh cho rằng Kim Sư và Côn Tử đều bị hắn giết cả rồi?
Quách Đại Lộ gật gật đầu :
- Tôi nghe đói bụng quá rồi đây.
Câu nói đó thật không ăn nhằm gì với chuyện đang bàn và bọn Yến Thất không ngờ trong hoàn cảnh nghiêm trọng như thế này mà Quách Đại Lộ lại có thể nói một câu... trật chìa như thế ấy.
Lâm Thái Bình nhìn hắn bằng đôi mắt tròn xoe.
Yến Thất và Vương Động cũng nhìn nhau, nhìn hắn, nhưng tia nhìn của họ không có vẻ ngạc nhiên mà như có phần đang để tâm nghiên cứu con người của Quách Đại Lộ, như đang "nghiên cứu" một sự vật lạ lùng.
Quách Đại Lộ cười :
- Khi nói đến ba chén cơm thì chợt nghe đói bụng, khi nói đến ăn thì tôi nhớ hình như mình đã ngót một ngày trời chưa có gì vô miệng cả.
Vương Động lừa mắt :
- Lúc nói chuyện gì là anh nghĩ ngay đến chuyện đó phải không?
Quách Đại Lộ gật gù :
- Hình như là như thế.
Vương Động nói :
- Khi anh nói đến... cứt chó thì...

Vương Động chưa nói dứt câu thì Quách Đại Lộ đã quay mình chạy thẳng.
Hướng của hắn chạy là... cầu tiêu.
Bây giờ đôi mắt của Vương Động mới thật là kinh ngạc.
Lâm Thái Bình lắc đầu cười :
- Đúng là một thiên tài hiếm có.
Yến Thất nói :
- Chẳng những "hiếm" mà còn sợ thiên hạ chỉ có mỗi mình hắn thôi đấy chứ.
Vương Động thở ra :
- Cũng may mà chỉ có mỗi một người, chứ nếu nhiều hơn nữa thì chắc thế gian này phải... tận luôn.
Đó cũng là câu kết luận.
Tuy ngoài miệng ta thán như thế, nhưng bọn Vương Động đều phải ngầm công nhận rằng nếu trên cõi đời này có được nhiều người như Quách Đại Lộ thì có lẽ sẽ trở thành một thế giới... thần tiên.

Trong số động vật dễ thân cận với con người nhất có lẽ kể đến mèo và chó.
Có người thích nuôi mèo, có người ưa nuôi chó.
Nuôi mèo và nuôi chó có một sự phân biệt rõ ràng.
Mèo không giống như chó, nó là giống vật không thích chạy rong.
Mèo thích ở trong nhà, nhất là thích nằm gần bếp lửa.
Mèo cũng thích trong lòng người ta, thích được người ta vuốt ve, nhất là vuốt đầu và lỗ tai của nó.
Mèo rất thích ăn cá, nhất là đầu cá.
Nếu ai cứ mỗi ngày cho nó ăn, vuốt ve nó, tự nhiên nó sẽ thích người ấy, bất cứ ngồi đâu nó cũng lẽo đẽo, cạ cạ một bên.
Nhưng đừng có lầm tưởng nó chỉ thích mỗi một người, chỉ thuộc về một người.
Mèo không trung thực như chó.
Nếu nhà chủ vắng cá, nó có thể bước... sang nhà khác... làm quen, và nó cũng rất dễ biến thành bằng hữu thân thiết của bất cứ người nào, chỉ cần người ấy có thức ăn và cũng hay vuốt ve rờ rẫm.
Và nếu người chủ cũ có gặp lại nó, rất có thể nó xem như người... lạ.
Mèo, xem chừng không hung hãn như chó, thế nhưng nó lại tàn nhẫn nhiều hơn chó. Khi bắt được một con chuột, cho dù trong bụng đang đói meo, nó nhất định cũng không nuốt vội.

Nhất định nó sẽ làm cho con chuột ngất ngư, nó đùa giỡn cho đã đời rồi sau đó mới chịu ăn.
“Tay chân” của mèo rất mềm, dáng đi của nó rất khoan thai, nhưng nếu ai mà chọc giận nó thì lập tức màn lông mịn như tơ của nó sẽ dựng lên như cước, bàn “tay“ bàn “chân” mềm mại của nó sẽ làm cho người đó chảy máu một cách dễ dàng.
Nhưng nếu mèo không giống chó thì nó giống ai?
Có ai thấy dáng đi của nữ nhân chưa?
Có ai thấy nữ nhân ăn cá chưa?
Có ai thấy nữ nhân nằm khoanh trong lòng nam nhân chưa?
Họ y hệt như... con mèo!
Họ rất dễ thương, họ rất ngoan ngoãn, nhưng hãy coi chừng chảy máu đấy nhé.
Có thể kết luận: Mèo rất giống nữ nhân, hay nói đúng hơn là nữ nhân có nhiều điểm y hệt như mèo.
Hai con vật đến Phú Quý sơn trang gần như cùng một lúc nhưng chó thì đã chết rồi.
Quách Đại Lộ đang ngồi vuốt ve ngắm nghía con mèo.
Lông của nó thật đen, thật mịn.
Một con người khi đã đói ngất ngư thì không còn đủ hứng để “nghiên cứu” về mèo, hay nói cách khác là không còn hứng thú để nghiên cứu bất cứ giống nào khác nữa.
Tự nhiên là Quách Đại Lộ đã no nê.
Y như những bữa trước, cơm rượu dọn đầy bàn và con mèo vẫn làm nhiệm vụ...
khua lục lạc.
Quách Đại Lộ nói :
- Con mèo này được ăn rất no nê, luôn được no nê, vì những con mèo đói không thể có được bộ lông mướt và mịn như thế này.
Yến Thất cười :
- Nghiên cứu trọn cả ngày mới được một câu như thế!
Quách Đại Lộ như không chú ý đến lời mỉa mai của Yến Thất, hắn nhìn con mèo nói tiếp :
- Nếu nói những vật dụng trong nhà, những bữa ăn và luôn cả cỗ quan tài do người nào đó mang đến, thì con mèo này nhất định cũng do người đó nuôi dưỡng, vì thế cho nên...
Yến Thất hất hàm :
- Cho nên... sao?
Quách Đại Lộ nói :
- Cho nên có thể biết rằng nơi nhà của người đó rất là... dễ thở, đầy

đủ, nếu không thì con mèo này nhất định không được no đủ như thể này đâu.
Yến Thất nheo mắt :
- Rồi sao nữa?
Quách Đại Lộ nói :
- Nếu tôi là con mèo này, có được một vị chủ nhân như thế nhất định tôi không bao giờ chịu theo người khác.
Yến Thất nói :
- Vì thế cho nên...
Quách Đại Lộ chặn ngang :
- Cho nên nếu chúng ta thả con mèo này thì chắc chắn nó sẽ trở về nhà.
Ánh mắt của Yến Thất sáng lên, hắn hỏi :
- Vậy thì anh còn ôm nó trong lòng làm gì?
Quách Đại Lộ vỗ vỗ đầu con mèo :
- Anh mèo mình ơi, nếu anh bạn có thể mang chúng tôi đến viếng chủ nhân thì nhất định hàng ngày tôi nhất định sẽ mời anh bạn xơi cá thả giàn.
Hắn buông con mèo và đẩy cho chạy ra trước cửa.
Con mèo kêu “meo” một tiếng rồi quay đầu lại nhảy phóc lên lòng Quách Đại Lộ như cũ.
Nó nằm im trong lòng hắn và le chiếc lưỡi hồng hồng liếm nhẹ lên tay hắn.
Yến Thất bật cười :
- Cứ như thế này thì quả đúng nó là con mèo cái rồi và nhất định nó cũng đã “phải lòng” anh rồi đấy.
Quách Đại Lộ xách cổ con mèo quăng xuống.
Con mèo vẫn đi chầm chậm lòng vòng bên chân hắn.
Quách Đại Lộ cau mày :
- Sao còn chưa chịu đi, ngươi đã quên người chủ của người rồi à? Từ trước đến giờ chủ của người đối xử với ngươi tốt lắm mà?
Vương Động cười :
- Ký ức của mèo tuy không được bền bỉ cho lắm nhưng trí óc của nó vẫn minh mẫn vô cùng.
Quách Đại Lộ trừng mắt :
- Trí óc minh mẫn như thế nào?
Vương Động nói :
- Nơi này hãy còn có cá có thịt thì tội gì nó phải đi đâu cho xa?
Quách Đại Lộ nói :
- Nhưng tôi đâu phải là chủ của nó, tại sao nó lại quấn quít bên tôi

hoài như thế chứ?
Vương Động hỏi :
- Vừa rồi anh cho nó một khúc cá phải không?
Quách Đại Lộ gật đầu.
Vương Động nói :
- Như thế là đủ rồi, ai cho nó ăn là nó theo, cần gì phải chủ hay không phải chủ?
Quách Đại Lộ lầm bầm :
- Xem chừng quả đúng là con mèo cái.
Lâm Thái Bình nói :
- Nếu như ở đây không có cá cho nó ăn?
Vương Động nói :
- Tư nhiên không đuổi nó cũng đi.
Lâm Thái Bình cười :
- Tôi chỉ hy vọng con mèo này hãy còn nhớ đường.

Con mèo quả nhiên nhớ đướng.
Bất cứ chỗ nào, nếu nó không thể kiếm được thức ăn thì nhất định nó sẽ tìm ra đường để về nhà.
Từ buổi hôm đó, từ sáng đến chiều không có một miếng ăn, bất luận người hay mèo cũng phải đói teo ruột.
Bây giờ thì cho dầu Quách Đại Lộ có ôm nó, vuốt ve nó đến mức nào đi nữa thì nó cũng nhất định nhảy xuống đất bỏ đi.
Nó nhảy vọt đi như một làn khói đen và Quách Đại Lộ theo bén gót.
Yến Thất theo Quách Đại Lộ và Lâm Thái Bình theo sau Yến Thất.
Vương Động nói :
- Tốt nhất là các anh không nên theo gần bên nó.
Lâm Thái Bình hỏi :
- Còn anh?
Vương Động thở ra...
Hình như cái thở ra của hắn là cái cảm thán về con người của Lâm Thái Bình, hắn cảm thấy câu hỏi của Lâm Thái Bình hơi ngu.
Hắn thở xong là nằm ngửa xuống giường.

Bên trái của triền núi là một bãi mồ hoang.
Cho dầu tiết thanh minh, nơi đây cũng vẫn nhang không khói lạnh.

Những kẻ chôn ở đây, lúc sống không ai chú ý, đến khi chết không người tảo mộ.
Kẻ cùng khốn vốn có bạn thân thích không nhiều, huống chi lại là nấm mộ của những người cùng khốn.
Khi sống bạn bè thân thích vốn đã thừa, khi chết thì hình như mất hẳn.
Nhưng bọn Quách Đại Lộ đã quen cảnh đó quá rồi, họ không có hơi đâu đi làm cái chuyện "cảm khái", vả lại bây giờ cũng không phải lúc.
Con mèo đang phóng băng băng.
Nó nhảy phóc vào bãi tha ma, rồi nhảy trái qua ngõ khác, từ xa nhìn qua như một u hồn.
Bất luận ai muốn theo sát được con mèo đang chạy đều không phải là chuyện dễ dàng, muốn theo cho được phải hết sức chuyên tâm, không được có phút giây lơ đễnh.
Không được nhìn qua nơi khác, phải dán chặt mắt vào bóng của nó, nếu không, chỉ cần vài cái nhảy là mất dấu luôn.
Theo một cô gái có lẽ cũng phải như thế, nếu không là "xảy tay" ngay.
Bên bãi tha ma có một đám rừng.
Trong rừng có một gian nhà tranh.
Đây là rừng táo, căn nhà cũng làm hoàn toàn bằng cây táo.
Từ trước, Quách Đại Lộ cũng có từng đi lang bang đến đây, nhưng hắn không hề thấy ngôi nhà đó.
Hình như gian nhà mới dựng lên vài bữa.
Con mèo nhảy tót vào rừng táo và bỗng nhiên mất hút.
Từ trong ngôi nhà một mùi thơm phức bay ra.
Đúng là mùi thịt nướng.
Quách Đại Lộ hỉnh hỉnh mũi mỉm cười.

Trong gian nhà có lửa, trên lửa có thịt.
Ở một chỗ vắng vẻ, bất cứ mùi gì cũng bay xa.
Một ông lão đang ngồi xổm trên bếp lửa, tay cầm quạt quạt cho than hồng.
Một bà lão đang cầm đũa trộn trộn trong một cái nồi, hình như là kho nấu.
Một cô gái tóc xõa bờ vai ngồi kế bên, hình như cô ta đang thúc hối cho thức ăn có sớm.
Con mèo đen nhảy vào gian nhà, nhảy ngay vào lòng của cô gái.

Tự nhiên, không cần hỏi cũng biết cô ta là chủ nhân của nó.
Người mà Quách Đại Lộ muốn tìm đã có ngay trước mắt.
Lúc hắn vào đến cửa thì cô gái cũng vừa quay lại.
Bốn mắt nhìn nhau sửng sốt.
Sau cùng, qua một lúc không lâu lắm, chỉ vừa đủ để trấn tĩnh thôi, Quách Đại Lộ mới kêu lên :
- Toan Mai Thang... thì ra là nàng... lại là nàng...

Thịt nướng thật vàng, thật thơm.
Thịt lại được cắt ra từng miếng vuông vuông, mỗi miếng thật vừa với miệng của Quách Đại Lộ.
Con mèo nằm ngoan ngoãn dưới chân của Toan Mai Thang. Nó đúng là một con mèo dễ nuôi, nó không nhất định cứ đòi ăn cá, nó không khi nào phản đối món thịt nướng này.
Bất luận là người hay là mèo, cho dầu chưa đói lắm mà gặp món thịt nướng thơm ngon này, nhất định cũng không từ chối.
Huống chi cả bọn, cả mèo lẫn người đều đang đói cồn cào.
Ăn được bảy tám miếng thịt, Quách Đại Lộ mới thở phào :
- Thật tôi nằm mơ cũng không ngờ rằng lại là cô.
Toan Mai Thang nhếch mép cười....
Quách Đại Lộ nói :
- Hành động của cô hình như là luôn luôn có đầy vẻ bí mật.
Toan Mai Thang cúi mặt cười :
- Thật ra thì tôi muốn tự thân mang đến nhưng lại sợ các anh không chịu nhận.
Yến Thất nói bằng một giọng lạnh lùng :
- Tôi nghĩ không cần phải đưa đến những thứ ấy.
Toan Mai Thang nói :
- Các anh giúp chúng tôi nhiều quá, ít nhất chúng tôi cũng phải tỏ ra một chút lòng thành.
Quách Đại Lộ nói :
- Thế nhưng những thứ ấy chúng tôi không thể nhận.
Toan Mai Thang nhướng mắt :
- Tại sao thế?
Quách Đại Lộ đâm ngập ngừng :
- Bởi vì... vì... vì cô là nữ nhân.
Toan Mai Thang nhếch môi :
- Nữ nhân cũng vẫn là người.

Quách Đại Lộ ngó Yến Thất cười :
- Khẩu khí của Toan cô nương hơi giống anh đấy.
Yến Thất nghiêm mặt :
- Cho dầu nam nhân đưa đến những thứ ấy chúng tôi cũng không nhận.
Quách Đại Lộ nói tiếp :
- Huống chi, chúng tôi không thích cái lối... cư xử của cô.
Hắn muốn nói đến cái chuyện mấy rương vàng ngọc, nhưng hắn không nói thẳng.
Toan Mai Thang chớp chớp mắt :
- Nếu thế thì cứ coi như chúng tôi... tự tiện mang đến "bỏ đại" vào nhà các anh đi.
Vương Động nói :
- Phải trả tiền thuê chỗ.
Toan Mai Thang nói :
- Được, tôi trả.
Vương Động nói :
- Phải thêm khoản... bảo đảm phí nữa.
Toan Mai Thang nói :
- Vâng, tôi trả.
Vương Động nói :
- Mỗi ngày mười lượng bạc.
Toan Mai Thang gật đầu :
- Được tôi trả.
Vương Động nói :
- Tiền thuê chỗ phải trả trước.
Toan Mai Thang nói :
- Tôi trả trước mười ngày có được không?
Vừa nói nàng vừa lấy ra một trăm lượng bạc.

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...
Hồi 17
Cô gái họ Mai

Vương Động nhìn đống bạc chứ không động đậy.
Hắn nhìn trân trối.
Bọn Quách Đại Lộ nhìn theo hắn.
Bọn họ bắt đầu không hiểu về Vương Động, họ không hiểu lý lẽ của

hắn ra sao.
Người ta có hảo ý mang đến cả thức ăn cho mình ăn, giường cho mình ngủ, làm cho nhà mình rạng rỡ thêm lên, thế mà hắn lại đòi tiền... thuê chỗ, lại còn buộc phải trả tiền trước nữa.
Đúng là một tên "làm tiền" trắng trợn.
Quách Đại Lộ nhìn sững Vương Động, hình như muốn mắng hắn một câu thật nặng.
Vương Động dời mắt khỏi đống tiền, hắn nhìn lên cô gái :
- Hình như cô có bệnh?
Toan Mai Thang trố mắt :
- Bệnh?
Vương Động nói :
- Chẳng những có bệnh mà phải nói là nặng.
Toan Mai Thang cười :
- Tôi vẫn ăn, vẫn ngủ như thường, có làm sao đâu gọi là bệnh?
Vương Động nói :
- Cũng có thể ăn nhiều quá nên sinh bệnh.
Mặt hắn khi nói chuyện vẫn lạnh băng băng, hắn nói tiếp :
- Cô đã tốn tiền mua đồ vật, lại mất công khá nhiều để dọn nhà tôi, lại còn tình nguyện trả tiền thuê chỗ, một con người không có bệnh thì tại sao lại làm chuyện lạ lùng như thế?
Quách Đại Lộ bật cười.
Hắn bắt đầu cảm thấy thật tình Toan Mai Thang... có bệnh như Vương Động nói, bệnh khá nặng.
Toan Mai Thang chớp mắt :
- Nếu tôi bảo rằng bất cứ chuyện gì tôi cũng có thể làm, đó là vì tôi cảm thấy mang của các anh một món nợ tình, tôi nói thế các anh có tin khônng?
Vương Động ngó Quách Đại Lộ :
- Anh có tin không?
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Không tin.
Vương Động nói :
- Đến anh mà cũng không tin thì trên đời này chắc không còn ai tin nổi.
Toan Mai Thang thở dài :
- Chính vì thế mà tôi không chịu nói ra.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Thế cô chuẩn bị nói chuyện gì?
Toan Mai Thang cắn môi :

- Một người đàn ông nếu đã phải lòng một cô gái, muốn cưới nàng làm vợ, có phải người ấy sẽ làm những chuyện mà không ai hiểu nổi không?
Vương Động nói :
- Đúng như thế.
Toan Mai Thang nói :
- Đàn bà cũng thế.
Toan Mai Thang nói :
- Đàn bà cũng thế.
Vương Động cau mặt :
- Cũng thế là cũng thế làm sao?
Toan Mai Thang nói :
- Một người đàn bà nếu đã phải lòng một người đàn ông, muốn... ưng người ấy làm chồng, thì người đàn bà ấy cũng có thể làm những chuyện mà không ai hiểu nổi.
Da mặt nàng ửng đỏ sau câu nói, nàng cúi đầu lắp bắp :
- Tôi... năm nay tôi... cũng đã mười tám tuổi rồi...
Người con gái khoảng mười tám tuổi thường nghĩ đến một việc.
Đó là việc lấy chồng.
Đó không phải là chuyện lạ lùng, đó là chuyện chính đáng.
Quách Đại Lộ cười :
- Cô không có bệnh, trai lớn phải có vợ, gái lớn phải có chồng, đó là một chuyện thông thường, không ai có thể bảo rằng cô có bệnh.
Hắn hấp háy đôi mắt và nói luôn :
- Thế nhưng chẳng hay cô đã ưng ý ai vậy?
Yến Thất lường Quách Đại Lộ một cái thật dài :
- Tự nhiên là anh chứ còn ai nữa.
Quách Đại Lộ cười lớn :
- Chưa có gì nhất định phải là như thế.
Ngoài miệng tuy nói không chừng, không nhất định, nhưng trong lòng hắn đã nắm chắc hết chín phần mười.
Một người đàn ông như hắn, muốn đánh phèn la mà kiếm cũng chẳng dễ dàng gì đâu nghe.
Hắn tự tin là như thế.
Nếu Toan Mai Thang không ưng ý hắn thì còn ưng ý ai nữa chứ?
Quả thật, Toan Mai Thang nhìn hắn trân trân, nhưng nàng lại lắc đầu cười nói :
- Cũng có thể là anh mà cũng có thể là không, nhưng bây giờ tôi chưa nói được đâu.
Quách Đại Lộ hỏi :

- Tại làm sao thế?
Toan Mai Thang nói :
- Bởi vì bây giờ chưa phải lúc.
Quách Đại Lộ hỏi dồn :
- Bao giờ mới đến lúc?
Toan Mai Thang chớp chớp mắt :
- Tôi cũng cần phải xem lại coi "hắn" có thật là người tốt hay không, bởi vì đây là chung thân đại sự của tôi nên tôi không thể không cẩn thận.
Quách Đại Lộ hình như nóng lòng :
- Nhưng bây giờ cô vẫn chưa nhìn thấy rõ à?
Toan Mai Thang ngập ngừng :
- Nhưng tôi... tôi cần phải chờ xem lại.
Yến Thất nói :
- Tôi cũng thấy cô nên nói ra sớm hơn một chút, kẻo lại có người vì nóng lòng mà chết đấy.
Quách Đại Lộ cười :
- Không sao, cô cứ chầm chậm mà xem cho thật kỹ, bởi nếu quả là con người tốt thì càng xem lâu ngày càng tốt hơn lên.
Toan Mai Thang nở nụ cười tươi :
- Sau khi tôi xem thật chắc rồi thì người thứ nhất mà tôi thổ lộ cho biết chuyện đó nhất định là anh.
Yến Thất vụt đứng lên quay mặt bỏ đi.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Sao lại đi? Tất cả hãy ngồi nói chuyện kháo chơi một bữa mà.
Yến Thất nói :
- Có gì đâu mà nói?
Quách Đại Lộ hỏi :
- Chẳng lẽ không có một câu để nói à?
Yến Thất nói :
- Chỉ có một câu thôi.
Và hắn quay đầu lại nhếch môi :
- Bây giờ thì đến lượt da mặt con gái cũng dày mo!

Nhìn theo dáng đi của Yến Thất, Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Con người đó tính tình có hơi kỳ cục, nhưng lòng dạ lại rất tốt. Toan cô nương đừng để ý phiền hắn nghe.
Toan Mai Thang cười :

- Tôi không phải họ Toan mà là họ Mai.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Họ Mai?
Cô gái gật đầu :
- Vâng, Mai Nhữ Nam.
Quách Đại Lộ cau mày :
- Mai Nhữ Nam? Cái tên nghe lạ nhỉ?
Mai Nhữ Nam nói :
- Lúc cha tôi chọn cái tên này thì ý nghĩ của người muốn bảo cho tôi biết rằng nếu tôi muốn được như đàn ông thì đừng có rụt rè e lệ, muốn làm gì thì cứ thẳng thắn mà làm, muốn nói gì thì cứ đường hoàng mà nói.
Vương Động nói :
- Và bây giờ nơi chốn cửu tuyền, chắc lệnh tôn cũng đã vui lòng hả dạ.
Mai Nhữ Nam hỏi :
- Tại sao thế?
Vương Động nói :
- Bởi vì cô đã không phụ lòng hoài vọng của ông ra.
Mai Nhữ Nam hỏi :
- Anh... anh thấy hành động của tôi thật giống đàn ông ấy à?
Vương Động làm như ngạc nhiên :
- Ủa, vậy cô là đàn bà sao?
Mai Nhữ Nam bật cười.
Quách Đại Lộ cũng cười :
- Hành động của cô quả còn hơn đàn ông thập bội, như...
Hắn vụt trầm giọng và làm cho tiếng của mình nhỏ lại :
- Cái anh bạn Yến Thất của tôi thì lại có nhiều điểm giống y như là con gái, chẳng những cách điệu y như một người đẹp, mà nhiều lúc vô duyên vô cớ phát giận ngang xương.
Mai Nhữ Nam hỏi :
- Anh cho rằng đàn bà hay có lối giận vô cớ lắm à?
Quách Đại Lộ cười trừ.
Mai Nhữ Nam nói tiếp :
- Đàn bà cũng như đàn ông, một khi mà họ giận thì nhất định có duyên có cớ, chỉ có điều tại đàn ông không biết đấy thôi.
Quách Đại Lộ muốn nói, nhưng rồi hắn làm thinh.
Hình như hắn không muốn tranh biện với nàng, hình như hắn chờ bao giờ nàng nói cho hắn biết rằng nàng đã phải lòng người nào rồi mới có thể tranh biện được.

Lúc bấy giờ nhất định hắn sẽ nói cho nàng biết rằng người đàn ông rất thông minh hơn người đàn bà.
Đến lúc đó, nhất định lời nói của hắn sẽ làm cho nàng tin được.
Vẻ mặt của Quách Đại Lộ chợt lóe ánh cười, hắn tưởng tượng đến cái lúc đó, đến cái lúc mà trăng gió hữu tình, nàng tực đầu vào vai hắn để cho biết người nàng yêu ấy là ai...
Nghĩ đến đó bất giác hắn bật cười thành tiếng.
Lâm Thái Bình cũng cười.
Không biết hắn có cùng một ý nghĩ như Quách Đại Lộ hay không?
Một con người nếu không tự tạo cho mình một ảo ảnh để bám vào đó để say mê, thì có thể nói rằng người đó không phải là đàn ông vậy.
Mà có thể không phải là... con người.
Người sở dĩ mạnh hơn giống vật khác, có lẽ một phần lớn chính vì người biết tạo ảo ảnh để cho mình si mê, còn súc vật thì không biết làm điều đó.
Mai Nhữ Nam vụt nói :
- Thật ra thì một người đàn ông mà có đôi chút dáng cách của đàn bà cũng là một điều hay.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tại làm sao lại gọi là hay?
Mai Nhữ Nam nói :
- Bởi vì nếu như thế thì người đàn ông đó sẽ không hung hãn, cộc cằn, nhất định sẽ dịu dàng, dễ chịu.
Quách Đại Lộ vụt đứng lên, bước đi uốn qua éo lại và hỏi :
- Cô thấy tôi có dáng cách của đàn bà không nhỉ?
Vương Động hớt nói :
- Anh có dáng cách của... đàn ông.
Quách Đại Lộ cười :
- Từ trước tôi cũng vẫn cho là như rhế, nhưng vây giờ thì lại bắt đầu không hiểu có phải như thế không?

Trăng sáng, ánh trăng thật sáng.
Mặt trăng tròn vành vạnh treo lơ lửng giữa không trung.
Yến Thất một mình ngồi dưới gốc cây, vẻ mặt hắn thẫn thờ như đang nghiền ngẫm một vấn đề gì trọng đại.
Quách Đại Lộ từ trong đi ra và ngồi xề xuống bên Yến Thất.
Yến Thất cau mày :

- Anh ra đây làm gì?
Quách Đại Lộ nói lơ lửng :
- Chơi vậy mà, nói chuyện với anh cho vui.
Yến Thất hất mặt :
- Tôi với anh có chuyện gì mà nói? Sao không kéo Mai cô nương của anh đi nói chuyện phải có hơn không?
Quách Đại Lộ xoa xoa cằm :
- Hình như anh không thích cô ta?
Yến Thất nói :
- Người thích cô ta quá đủ rồi, cần gì phải có tôi thêm?
Quách Đại Lộ làm thinh.
Yến Thất lừ mắt :
- Hồi chiều này các người nói chuyện vui lắm mà, phải không?
Quách Đại Lộ ư ư trong miệng...
Yến Thất gặn :
- Đã vui vẻ thế còn kiếm tôi để làm gì?
Quách Đại Lộ vụt cười :
- Anh ghen phải không?
Yến Thất đỏ mặt :
- Ghen? Tôi ghen với ai mới được chứ?
Quách Đại Lộ cười :
- Anh biết nàng thích tôi, nhưng anh lại thích nàng, vì thế...
Không đợi Quách Đại Lộ nói dứt, Yến Thất đứng phắt dậy bỏ đi...
Quách Đại Lộ kéo tay hắn lại, hắn cố sức vùng, Quách Đại Lộ cố trì và nói :
- Tôi kiếm anh mục đích có chuyện nghiêm chỉnh mà.
Yến Thất cau mày :
- Chuyện nghiêm chỉnh? Cái miệng của anh mà cũng có chuyện nghiêm chỉnh nữa à?
Quách Đại Lộ nói :
- Hình như anh có nói gần đây có một gia trang của người họ Mai và có người con trai lớn tên là Mai Nhữ Giáp? Hắn có biệt hiệu “Thạch Nhân“?
Yến Thất vẫn lạnh lùng :
- Tôi nói như thế.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Anh nghĩ Mai Nhữ Nam có phải là em gái của Mai Nhữ Giáp hay không?
Yến Thất vẫn lạnh lùng :
- Phải hay không cũng đâu có quan hệ gì đến tôi?

Không để ý đến thái độ khó chịu của Yến Thất, Quách Đại Lộ hỏi tiếp :
- Phải chăng giữa Mai gia và Phượng Thê Ngô có mối oán thù?
Yến Thất vẫn dặt một :
- Tôi không biết.
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi nghĩ như thế, nhất định là thế, cho nên Mai Nhữ Nam mới dùng kế trừ khử Phượng Thê Ngô. Nhưng có điều tôi hãy còn thắc mắc là phải chăng nhà họ Mai với Nam Cung Xú cũng có thù? Phải chăng Nam Cung Xú do nàng cứu thoát? Hay cứu Nam Cung Xú là vì số vàng ngọc ấy?
Yến Thất hỏi :
- Thế sao anh lại không hỏi thẳng cô ta?
Quách Đại Lộ tở ra :
- Nàng đã không muốn lộ, mình có hỏi cũng chỉ là vô ích.
Yến Thất cười khẩy :
- Tôi xem chừng anh không dám hỏi là đúng hơn.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Không dám hỏi :
Yến Thất nói :
- Anh sợ cô ta phiền giận, cho nên...
Hắn vụt ngậm miệng không nói hết câu.
Quách Đại Lộ quay lại thấy Mai Nhữ Nam từ trong đi ra...
Mặt nàng thật tươi, miệng nàng như hé nụ cười :
- Những chuyện ấy đáng lý các anh cứ hỏi thẳng tôi, có làm sao đâu mà giận với hờn?
Yến Thất nhún vai :
- Chuyện chúng tôi vừa nói chắc cô đã nghe hết rồi chứ?
Mai Nhữ Nam cúi mặt :
- Tôi không cố ý rình nghe, tôi đến đây là để báo cho các anh biết là cơm đã dọn rồi.
Yến Thất nó :
- Hai việc trùng hợp tình cờ mà thật là đúng lúc.
Hắn nói xong là đứng dậy đi ngay.
Nhìn theo dáng hắn, Mai Nhữ Nam thở ra :
- Tôi không có làm gì đắc tội với anh ấy, không hiểu sao cứ thấy mặt tôi là anh ấy có vẻ không bằng lòng!
Quách Đại Lộ cười :
- Cũng có thể là tại vì anh ấy quá... thích cô.
Mai Nhữ Nam chớp mắt :

- Thích tôi à? Thế thì tại làm sao lại luôn luôn tránh mặt?
Quách Đại Lộ nói :
- Cũng có thể anh ấy thấy người mà cô thích lại không phải là anh ấy.
Mai Nhữ Nam cúi mặt thật lâu và vụt ngẩng mặt cười...
Quách Đại Lộ hỏi :
- Cô cười chi thế?
Mai Nhữ Nam kéo tay hắn cười cười :
- Đi, chúng ta đi ăn cơm, những chuyện ấy sau khi ăn cơm rồi tôi sẽ nói cho nghe.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tại sao bây giờ lại không nói?
Mai Nhữ Nam cứ kéo tay hắn và cười :
- Tôi sợ nói anh nghe rồi anh nuốt cơm không trôi.
Nàng kéo tay Quách Đại Lộ vào nhà, nàng nắm tay hắn thật chặt, hình như không muốn buông ra...
Vương Động nhìn sững tay nàng, Lâm Thái Bình cũng nhìn sững tay nàng.
Chỉ có Yến Thất là quay đi nơi khác, nhưng đôi mắt lại âm thầm liếc lại...
Quách Đại Lộ thì không có lời nào nói hết cái... dễ chịu của mình, chính cũng vì thế hắn ăn nghe rất ngon và cũng rất nhiều.
Mai Nhữ Nam lau miệng và vụt nói :
- Các anh đoán đều trúng, tôi chính là em gái của Mai Nhữ Giáp, chúng tôi quả là có thù với Phượng Thê Ngô, chỉ có điều không làm sao tìm ra được hắn, vì thế cho nên phải tạm dùng thủ đoạn...
Nàng cười cười nói tiếp :
- Tôi biết thế nào Côn Tử và Kim Sư Cẩu cũng sẽ moi ra Phượng Thê Ngô, họ là thám tử, họ tìm tự nhiên là dễ hơn chúng tôi.
Nói đến đây nàng vụt thở ra :
- Cho đến bây giờ, bây giờ thôi, những điều ước đoán của các anh đều không lầm.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Còn từ đây trở về sau?
Mai Nhữ Nam nói :
- Từ chỗ ấy trở về sau, các anh đoán đều lầm.
Quách Đại Lộ sửng sốt :
- Chúng tôi đã đoán lầm cái gì?
Mai Nhữ Nam nói :
- Thứ nhất, người áo đen đó không phải là Nam Cung Xú.

Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Không phải Nam Cung Xú chứ là ai?
Mai Nhữ Nam cắn môi lặng thinh một lúc, chừng như do dự mãi mới hạ quyết tâm :
- Người ấy là anh của tôi.
Câu nói của nàng làm cho tất cả đều giật mình, Quách Đại Lộ há hốc mồm ngơ ngác...
Lâm Thái Bình nhổm dậy :
- Anh của cô? Tại sao lại làm cái chuyện lạ lùng như thế?
Mai Nhữ Nam cúi mặt :
- Trong giang hồ đều cho rằng Mai gia của chúng tôi là võ lâm thế gia, cho rằng gia tài của cải giàu đến muôn hộ, bởi vì dáng bên ngoài của chúng tôi thật cũng khá phô trương, những bằng hữu giang hồ khi cần đến chúng tôi, không khi nào chúng tôi để họ thất vọng.
Giọng nàng bỗng trở nên buồn buồn :
- Kỳ thật thì sau ngày cha tôi mất rồi chẳng những không có cách nào tiếp tế cho người khác mà chính toàn gia chúng tôi cũng rất khó khăn... vì thế...
Vương Động chặn nói :
- Vì thế cho nên chẳng những cần cái mạng của Phượng Thê Ngô mà còn cần cả đến cái số vốn to tát của hắn nữa.
Mai Nhữ Nam gật gật đầu :
- Đúng, kế hoạch của chúng tôi là "nhất cử lưỡng tiện", khi tôi làm những vụ án tại thị trấn thì anh tôi đến làm... hộ vệ cho Kim Sư Cẩu.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Người thông minh và chuyên môn như Côn Tử và Kim Sư làm sao lại có thể tin càn tin đại người áo đen đó là Nam Cung Xú? Tại làm sao họ lại dám dùng đại người ấy làm hộ vệ?
Mai Nhữ Nam nói :
- Cũng phải có nguyên nhân, thứ nhất, họ chưa từng thấy mặt Nam Cung Xú, thứ hai, anh tôi có tín vật của Nam Cung Xú, thứ ba, họ không khi nào nghĩ rằng có người lại dám giả mạo Nam Cung Xú.
Quách Đại Lộ nói luôn :
- Thứ tư là vận khí của các người khá tốt, có phải thế không? Nhưng làm sao anh của cô lại có được tín vật của Nam Cung Xú?
Mai Nhữ Nam nói :
- Bởi vì ông ta là bằng hữu của anh tôi.
Quách Đại Lộ thở phào :
- Xem như thế thì anh của cô cũng là bậc thiên tài cho nên mới có thể kết giao bằng hữu được với Nam Cung Xú.

Mai Nhữ Nam ửng mặt :
- Anh tôi rất thích kết giao bằng hữu, trong giang hồ, rất nhiều người được sự giúp đỡ của anh tôi, và cũng chính vì lòng "trượng nghĩa khinh tài" ấy cho nên sự nghiệp của cha tôi tạo ra suốt đời người, đến khi về tay anh tôi thì sạch trong nháy mắt.
Quách Đại Lộ cười :
- Đúng, nếu là rít chúa thì không bao giờ bị thiếu tiền, rất tiếc giá mà biết đó là anh cô thì ngọn quyền của tôi sẽ nương nhẹ thêm một chút.
Mai Nhữ Nam trầm mặt, nàng nói thật chậm :
- Tôi còn cho anh biết một chuyện quan hệ nữa...
Quách Đại Lộ hỏi :
- Chuyện chi?
Mai Nhữ Nam nói :
- Thứ nhất, tôi không thích trước mặt tôi mà có người nói không tốt về anh tôi, thứ hai, trừ khi anh tôi không có món binh khí vừa tay, còn thì không khi nào anh tôi bị bại.
"Thạch Nhân" Mai Nhữ Giáp dùng binh khí bằng đá, cái đó Quách Đại Lộ đã biết rồi và và câu nói của Mai Nhữ Nam có nghĩa là sở dĩ vừa rồi Mai Nhữ Giáp bị hạ là vì không có món binh khí chính hiệu trong tay.
Cũng có nghĩa là khi có món binh khí chính hiệu trong tay hắn rồi thì người bị bại đó chính là Quách Đại Lộ.
Quách Đại Lộ cười cười :
- Nhưng không biết Nam Cung Xú "chính hiệu" võ công đến mức nào nhỉ?
Mai Nhữ Nam nói :
- Nếu anh gặp Nam Cung Xú thật thì giờ này anh không có ngồi ở nơi đây.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Chứ ngồi ở nơi đâu?
Mai Nhữ Nam nói :
- Nằm chứ không phải ngồi và tự nhiên là nằm trong cỗ quan tài.
Quách Đại Lộ cười lớn, nhưng tiếng cười hơi mất tự nhiên.
Mai Nhữ Nam nói tiếp :
- Kế hoạch của chúng tôi từ đầu đến cuối tiến hành rất thuận lợi, nhưng đến bây giờ...
Nàng liếc Lâm Thái Bình một cái và Lâm Thái Bình nói hớt :
- Đến bây giờ thì tình cờ tôi nhận diện...
Mai Nhữ Nam thở ra :

- Tôi cứ mong rằng ngày đó các anh đừng có vào thành, đừng nhìn thấy...
Lâm Thái Bình nói :
- “Thạch Nhân” sợ bị tiết lộ bí mật nên quyết giết chúng tôi để diệt khẩu?
Mai Nhữ Nam buồn buồn :
- Anh tôi là con trai duy nhất nhà họ Mai, nhất định không thể để cho thanh danh nhà họ Mai phải mất đi về tay anh ấy.
Vương Động nói :
- Vì thế cho nên hắn bằng lòng làm Nam Cung Xú, bằng lòng chết chứ không chịu ra mặt thật, không chịu tiết lộ chuyện của mình.
Mai Nhữ Nam gật gật đầu và mi mắt nàng đã ửng hồng...
Vương Động thở ra :
- Làm con một thế gia vọng tộc võ lâm quả thật thống khổ nhiều hơn những con nhà tầm thường khác.
Quách Đại Lộ nói :
- Có người còn thống khổ hơn hắn nữa.
Vương Động hỏi :
- Ai?
Quách Đại Lộ nói :
- Em gái của hắn.
Mai Nhữ Nam liếc Quách Đại Lộ, môi nàng như muốn nhếch cười nhưng đồng thời lại lộ vẻ không vui...
Lâm Thái Bình nhìn nàng trân trối :
- Cỗ quan tài do chính cô mang tới?
Mai Nhữ Nam gật đầu.
Lâm Thái Bình hỏi :
- Cô làm vậy để làm chi?
Mai Nhữ Nam thở ra :
- Tôi biết cảm giác như thế nào sau khi làm cái chuyện sát nhân, cho nên tôi đưa cỗ quan tài không đến để cho anh biết rằng anh giết người chưa chết...
Lâm Thái Bình nhìn nàng chăm chăm hơn nữa, miệng hắn thì thầm :
- Bất luận chuyện ra sao, tôi thấy cũng vô cùng cảm kích...
Quách Đại Lộ nhìn hắn rồi lại nhìn Mai Nhữ Nam và vụt thở dài :
- Anh nên cảm ơn nàng vì thật tình nàng đối với anh tốt lắm.
Yến Thất bây giờ mới nói, giọng hắn thật lạnh :
- Nhưng trên cỗ quan tài vẫn đề tên Nam Cung Xú.
Mai Nhữ Nam nói :
- Bất luận sự tình ra sao, tôi vẫn không thể làm mất mặt anh tôi.

Mắt nàng đỏ hoe và ngậm ngùi nói tiếp :
- Tôi biết anh tôi làm chuyện không được đúng, nhưng tôi cũng chỉ âm thầm ngăn trở chứ không hề cãi lại...

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...

Hồi 18
Chuyện tình tam giác

Yến Thất nhìn nàng, hình như hắn có chuyện gì muốn nói nhưng lại làm thinh. Thật lâu, hắn mới mở miệng :
- Chính vì thế nên cô luôn ẩn mặt.
Mai Nhữ Nam nói giọng buồn buồn :
- Tôi không dám ra mặt, hay nói đúng hơn là không thể ra mặt, tôi chỉ tìm đủ cách để làm vui lòng các anh, mong rằng các anh sẽ vì tôi mà lượng tình tha thứ những chuyện làm không phải của anh tôi.
Yến Thất hỏi :
- Bây giờ hắn đâu?
Mai Nhữ Nam nói :
- Đã về nhà rồi.
Yến Thất hỏi :
- Chính cô đã cứu hắn đưa đi?
Mai Nhữ Nam nói :
- Nếu các anh không chịu rộng lượng với anh ấy mà cứ cố tìm anh ấy thì tốt hơn các anh hãy tìm ở tôi, tôi xin chịu hết mọi lỗi lầm.
Lâm Thái Bình vụt đứng lên :
- Bất luận ai muốn nói sao thì nói, riêng tôi, tôi thấy cô không có lỗi lầm gì cả.
Quách Đại Lộ nói liền theo :
- Ai bảo cô Mai có lỗi thì kẻ đó... chết bầm.
Vương Động nói :
- Tôi thì tôi cho rằng cô ta không phải là người.
Lâm Thái Bình gân cổ :
- Sao? Anh bảo cô ta không phải là người?
Vương Động nói :
- Phải, một con người mà đầy đủ dũng khí như thế thì thật tôi chưa từng thấy.
Quách Đại Lộ vỗ tay :
- Đúng, thật là đúng, những chuyện như thế này đáng lý cô nương

đây không nên nói cho chúng ta biết, thế nhưng cô lại chẳng dấu một chúr nào, dũng khí đó ai có thể sánh nổi chứ?
Yến Thất nheo mắt :
- Kể cả anh cũng không so sánh nổi?
Quách Đại Lộ thở ra :
- Nếu đổi lại là tôi thì tôi không khi nào dám nói những chuyện ấy ra trước mặt người khác.
Yến Thất cười :
- Bây giờ thì anh đã biết đàn bà không yếu ớt như anh tưởng tượng đấy chứ?
Quách Đại Lộ nói :
- Chẳng những không yếu ớt mà phải nói là vô cùng vĩ đại.
Mi mắt của Mai Nhữ Nam ửng đỏ :
- Các anh. thật tình các anh không trách tôi đó chứ?
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Trách cô? Ai dám trách cô? Bọn này thiếu điều quỳ xuống chân cô để mà bái phục đây chứ còn trách nỗi gì?
Vương Động nói :
- Nếu không có cô thì nếu chúng tôi không bị rắn độc cắn chết thì cũng chết vì đói teo bao tử.
Mai Nhữ Nam cúi mặt :
- Thật ra thì anh của tôi cũng không phải là. Quách Đại Lộ nói :
- Cô không cần biện minh gì cả vì chúng tôi không khi nào trách cứ gì hắn đâu.
Mai Nhữ Nam mừng lên ánh mắt :
- Thật đấy à?
Quách Đại Lộ nói :
- Nếu tôi là hắn thì không chừng tôi cũng làm y như hắn.
Vương Động nói :
- Tôi thì không chừng còn làm hơn nữa là khác.
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi chỉ sợ anh cô sau này biết cô đã nói thật tình câu chuyện cho chúng tôi biết rồi anh cô sẽ giận cô đấy thôi.
Mai Nhữ Nam cười :
- Bây giờ thì biết rồi chứ đợi gì phải sau này?
Quách Đại Lộ sững sờ :
- Thế hắn có phản ứng sao không?
Mai Nhữ Nam nói :
- Giận ói mật xanh.
Quách Đại Lộ hỏi :

- Thế rồi cô làm sao?
Mai Nhữ Nam nói :
- Tôi lén dông luôn chứ làm sao nữa?
Quách Đại Lộ cau mày :
- Nhưng sớm muộn gì rồi cô cũng phải về nhà.
Mai Nhữ Nam cúi đầu không nói. Vương Động vụt cười :
- Nếu về thì nhất định phải đòn, nhưng có thể cô không về cũng được.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Sao lại không về?
Vương Động nói :
- Một người con gái nếu đã gả lấy chồng rồi thì có thể khỏi trở về nhà.
Quách Đại Lộ bật cười :
- Đúng đúng, nếu cô ta xuất giá thì đâu còn là người của nhà họ Mai nữa, như vậy anh của cô không thể can thiệp vào chuyện của cô nữa đâu.
Vương Động nói :
- Đúng, vì thế nên ngay bây giờ cô nên lấy chồng ngay.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Nhưng lấy ai?
Vương Động nói :
- Tự nhiên là sẽ lấy cái người mà cô ta thích, cũng có thể là tôi mà cũng có thể là anh.
Quách Đại Lộ hơi khựng lại, hắn cảm thấy hơi lố, họ nói chuyện làm như không có mặt Mai Nhữ Nam. Và hắn lén liếc thấy nàng đang chúm chím miệng cười.

Mai Nhữ Nam ngồi im lìm như tượng gỗ, hai má ửng hồng.
Nhìn vào vẻ mặt của nàng, người ta có cảm tưởng là nàng đang khó chịu, đang thương tâm, thế nhưng miệng nàng cứ chúm chím cười. Nụ cười của nàng bộc lộ tất cả những gì thỏa mãn.
Quách Đại Lộ chợt hiểu ra. Hắn bất chợt thấy rằng bọn bốn người của hắn đã bị lọt vào cái bẫy của cô bé. Trong tình thế hiện tại, bất luận người mà cô ta thích là ai, nhất định người đó phải cưới cô ta chứ không làm sao từ chối.
Đúng là một con tiểu... hồ ly.
Cả bốn tên đường đường nam tử như thế này mà trong một phút bất

thần đã bị cô ta dẫn đưa vào bẫy rập.
Bây giờ thì nàng chỉ cần búng một cái, một trong bốn gã đàn ông thường tự hào là "nam nhân đại chí" sẽ lập tức đưa tròng vào cổ.
Có lẽ rất đúng như Vương Động đã nói, người con gái này thật là quá xá, chưa từng thấy cô gái nào như thế bao giờ.
Nàng là một cô gái bé nhỏ nhưng lại thông minh hơn ai hết. Chỉ có điều hơi khó đoán là không biết nàng đang giăng cái bẫy, đang thắt cái tròng cho kẻ nào đây.
Vương Động vẫn ngồi cười, hắn cười cái miệng cũng giống. hồ ly, một lão hồ ly.
Hình như hắn biết rất rõ ràng hắn không phải là đối tượng để cho cô gái này đút thòng lọng vào cần cổ.
Hình như hắn biết rất nhiều chuyện mà Quách Đại Lộ không làm sao biết được.
Và hắn vụt cười hơi lớn :
- Bọn chúng ta đây tuy không phải là những bậc đại anh hùng chi cả, thế nhưng cũng không phải là hạng tiểu nhân phụ nghĩa vong ân, có phải thế không?
Lâm Thái Bình gật gật :
- Đúng, đúng quá xá.
Vương Động nói tiếp :
- Vì thế nên nếu Mai cô nương có điều chi khốn khó, chúng ta nhất định phải tìm cách giải quyết hộ ngay, đúng như thế không nào?
Lâm Thái Bình lại gật :
- Đúng, đúng như thế.
Chỉ có Lâm Thái Bình là tỏ ra hưởng ứng nồng nhiệt lời nói của Vương Động.
Quách Đại Lộ nhìn hắn và lầm thầm trong miệng : "Đúng là một gã thanh niên bồng bột, người ta đang thắt cái thòng lọng, hắn cũng vẫn hăng hái đút đầu vô." Ngay lúc ấy Vương Động nhìn thẳng vào mặt Quách Đại Lộ mà hỏi :
- Sao? Anh thấy có đúng như thế không nào?
Bây giờ Quách Đại Lộ có nói không cũng chẳng được, hắn tức mình không có một vật gì để nhận vào cái miệng tía lia của Vương Động cho rồi.
Hắn vừa tức vừa lấy làm kỳ, Vương Động là một tên ít nói, nhưng không hiểu bữa này ông bà gì ứng mà hắn lại lắm lời như thế ấy?
Yến Thất thấy Quách Đại Lộ không trả lời, nên hắn vội nói thay :
- Anh không cần phải hỏi, bởi vì luận về chuyện "thương hương tiếc ngọc" thì trong thiên hạ đâu có ai bì kịp Quách tiên sinh?

Vương Động gật gù, làm như Yến Thất đã nói quá trúng với những ý nghĩ trong lòng của hắn, hắn nghiêm giọng nói :
- Anh nói thật là chí lý, thế còn anh thì sao?
Yến Thất cười :
- Chỉ cần Vương đại gia nói một lời thôi, tôi sẽ không thể chêm vào đâu được nữa.
Vương Động cười :
- Mai cô nương, những điều chúng tôi nói, cô nường đã nghe cả rồi chứ?
Mai Nhữ Nam cúi đầu, nàng đáp "vâng" một tiếng thật nhỏ. Vương Động nói :
- Vậy thì nếu cô nương có những chuyện gì khó khăn thì xin cứ nói thẳng ra đi.
Mai Nhữ Nam cứ cúi đầu, bộ dạng của nàng trông thật đáng thương!
- Tôi... thật tình khó nói quá...
Vương Động nói :
- Không có chi đâu, cô cứ nói thẳng đi.
Mai Nhữ Nam cúi mặt thật thấp, trong nàng vừa đáng thương vừa khốn đốn, nàng giọng ngập ngừng :
- Lúc anh tôi biết tôi làm chuyện này, anh tôi giận gần muốn điên luôn, anh tôi cứ cật vấn hỏi tại sao tôi lại làm như thế? Tại sao lại giúp người ngoài đến hại anh mình?
Vương Động hỏi :
- Rồi cô trả lời làm sao?
Mai Nhữ Nam đỏ mặt :
- Tôi không biết phải nói làm sao, chỉ đành phải... phải nói là... là...
Lưỡi nàng hình như cứng lại, nàng không làm sao nói được hết câu...
Quách Đại Lộ nóng lòng, hắn hỏi phăng :
- Sao? Cô trả lời làm sao?
Mai Nhữ Nam cắn môi cúi gầm mặt xuống, hồi lâu làm như đã hạ quyết tâm, nàng ngẩng mặt lên nhưng hai má lại ửng hồng :
- Tôi đành phải nói rằng tôi giúp đây vốn không phải là giúp người ngoài như anh tôi đã nói. Anh tôi hỏi không phải là người ngoài chứ là ai? Tôi... tôi đành phải nói rằng... là...
Quách Đại Lộ càng nóng lòng hơn nữa, hắn hỏi :
- Là làm sao?
Mai Nhữ Nam như cố gắng hết sức mới nói được thành tiếng :
- Tôi nó... tôi giúp cho... em rể của anh, vì tôi cùng người ấy đã đính hôn... Dường như cố hết sức mới nói được câu đó, nên khi nói rồi

toàn thân nàng như mềm rũ, nàng gần như mẹp luôn trong chiếc ghế...
Quách Đại Lộ thì khác, hắn gần chút nữa đã chui tọt xuống gầm bàn.
Vương Động hỏi :
- Anh của cô nghe nói như thế thì có phản ứng ra sao?
Mai Nhữ Nam nói :
- Nghe tôi nói như thế, anh tôi có vẻ dịu cơn giận, nhưng anh ấy vẫn cảnh cáo tôi rằng nếu tôi mà gạt anh thì anh sẽ đánh chết luôn, anh tôi lại buộc tôi phải đem... đem về...
Vương Động hỏi :
- Đem cái gì về?
Mai Nhữ Nam cắn môi :
- Đem... người về.
Vương Động hỏi dồn :
- Người là ai mới được chứ?
Mai Nhữ Nam ngập ngừng :
- Em... em rể...
Vương Động hỏi :
- Em rể của ai?
Mai Nhữ Nam nói :
- Em rể của... anh tôi.
Nói xong câu đó, xem dáng cách của nàng y như là toàn thân mềm rũ.
Quách Đại Lộ cũng cảm thấy chính hắn cũng không còn ngồi vững nữa...
Vương Động thở phào.
Hắn làm như cho đến bây giờ hắn mới hiểu cặn kẽ đựơc ý của của nàng ta. Mà thật ra muốn hiểu được tâm lý của một cô gái cũng không phải là chuyện dễ.
Ngưng một lúc Vương Động lại cười cười :
- Như vậy là bây giờ chỉ còn lại một vấn đề.
Lâm Thái Bình hỏi :
- Vấn đề gì?
Vương Động nói :
- Bốn người trong bọn chúng ta, ai là em rể của anh của Mai cô nương? Và người ấy có bằng lòng theo Mai cô nương về nhà diện kiến ông anh vợ?
Lâm Thái Bình nói :
- Ai lại không chịu chứ? Chẳng lẽ lại lại bằng lòng để cho Mai cô nương bị anh đánh chết à?

Vương Động nói :
- Nhưng vạn nhất mà có người không đi thì sao?
Lâm Thái Bình nói lớn :
- Người đó nhất định không kể là bằng hữu của chúng ta, mà nếu có một người bằng hữu như thế, chúng ta sẽ phải thẳng tay.
Vương Động vỗ tay tán thưởng :
- Đúng, cho dầu có người không bằng lòng thì ba người còn lại của chúng ta cũng buộc hắn phải đi, các anh có tán thành ý kiến đó không nào?
Lâm Thái Bình đưa tay :
- Tán thành ngay.
Vương Động nheo mắt nhìn Quách Đại Lộ :
- Còn anh?
Yến Thất hớt nói :
- Anh đừng có hỏi câu đó với hắn, chẳng lẽ anh xem Quách tiên sinh là kẻ...
vong ân bội nghĩa hay sao?
Vương Động cười :
- Như vậy là hay quá xá rồi, như vậy bây giờ là mọi vấn đề đã giải quyết xong, Mai cô nương còn đợi gì nữa chứ?
Thế nhưng Mai Nhữ Nam cứ bắt họ đợi, hình như là đàn bà sinh ra khiến cho đàn ông phải đợi.
Đôi mắt của nàng cứ đảo quah bốn người đàn ông, hết người này lại sang qua người nọ.
Quách Đại Lộ thầm mong ánh mắt của nàng đừng có dừng lại ngay mặt hắn.
Thật ra thì hắn không phải “không thích” cái vị Mai cô nương này, nếu khi mới đến đây mà cô ta lại chọn người khác chứ không phải hắn, có lẽ hắn sẽ tức đến chết luôn, nhưng bây giờ thì khác.
Nhưng thích là một chuyện, bị “bắt buộc phải cưới” lại là chuyện khác.
Hắn cảm thấy chuyện này cũng như uống rượu, hắn thích uống rượu là một chuyện, nhưng bị người ta đè cổ xuống, bịt mũi lại đổ rượu vào họng thì lại là chuyện khác.
Chuyện như thế thì không thể nào chấp nhận.
Hắn mong con mắt của vị Mai cô nương ?nhậm ngang? bất tử để cô ta nhìn vào người khác chứ đừng nhìn vào hắn.
Thế nhưng đôi mắt của Mai Nhữ Nam trớ trêu thay lại cứ nhìn chằm chặp vào mặt hắn.
Chẳng những nhìn không, nàng lại còn cười, nụ cười thật ngọt.

Bất luận là ai, một khi biết chắc rằng mình sẽ câu được một con cá lớn đều cũng có một nụ cười như thế.
Quách Đại Lộ cũng muốn cười lại với nàng, nhưng hắn không làm sao cười được.
Trong bụng hắn than thầm: “Cứ coi như là mình bị sao quả tạ ám rồi, cũng đáng, ai biểu có bộ mặt bảnh trai hơn người khác làm chi!”
Mai Nhữ Nam vụt nói :
- Tôi có hứa rồi, đến lúc mà tôi quyết định thì người rứt nhất tôi nói cho biết là anh.
Quách Đại Lộ nói lầm thầm :
- Thật ra thì cô cũng không cần phải thủ tín làm gì, nhất là một cô gái mỗi khi hứa với ai chuyện gì thì cũng thường hay quên lắm.
Hắn nói nhỏ, nhưng cái nhỏ của hắn cũng đủ làm cho mọi người nghe thấy.
Mai Nhữ Nam cười thật đẹp :
- Thế nhưng tôi không khi nào quên anh, anh hãy theo tôi ra ngoài này, tôi nói cho anh biết người mà tôi đã chọn.
Cô ta vừa nói vừa đứng lên, dáng đi của cô ta thật là yểu điệu và khi ra gần tới cửa, cô ta lại đưa tay ra sau vẫy Quách Đại Lộ, bàn tay của cô ta vừa trắng vừa dịu.
Bất cứ ai, nếu bị cánh tay ấy quàng vào cần cổ có lẽ còn khó vùng vẫy hơn là bị vòi của con bạch tuộc.
Quách Đại Lộ đành phải đứng lên, hắn đứng lên nhưng lại khẽ nhìn Yến Thất.
Yến Thất không ngó hắn.
Quách Đại Lộ lại liếc nhìn Vương Động.
Vương Động đang nâng ly nhấm nháp chắc không thấy cái nhìn của hắn.
Quách Đại Lộ nghiêng đầu ngó Lâm Thái Bình.
Lâm Thái Bình đang ngồi sửng sốt, hắn ngó ra phía trước nhưng nhất định không ngó Quách Đại Lộ.
Quách Đại Lộ nói hơi nhỏ, nhưng giọng hắn chừng như tức tối :
- Tổ tông của tôi quả là chết âm đức, bởi vì nếu không xui khiến, tôi đã không có những người bạn như thế này.
Tiếng của Mai Nhữ Nam lanh lảnh bên ngoài :
- Còn nói gì đó mà chưa chịu ra đây?
Quách Đại Lộ muốn nói : “Tôi không có nói cái con mẹ gì cả”, thế nhưng hắn kịp nghĩ trước mặt một người đàn bà, nhất là đối với một cô gái mà nói như thế thì quá ư thô tục, nên hắn làm thinh.
Hắn làm thinh và đi thẳng ra ngoài.

Qua một lúc khá lâu, Lâm Thái Bình thở ra :
- Thật không dè con người như thế mà cũng giỏi tài đóng kịch, trong bụng khoái gần muốn chết luôn, thế mà ngoài miệng lại cứ kêu là khổ, thấy mà phát tức.
Hắn nói bằng một giọng tức tối, tự nhiên là tức tối... vì ghen.
Vương Động cười :
- Tại vì anh đã nghĩ một chuyện sai.
Lâm Thái Bình xẵng giọng :
- Sai cái gì?
Vương Động nói :
- Trong lòng hắn không thích chút nào đâu.
Lâm Thái Bình như áng mắt :
- Không thích à? Chẳng lẽ cô gái họ Mai ấy không xứng với hắn à?
Vương Động nói :
- Xứng hay không xứng là một chuyện, mà thích hay không thích lại là một chuyện khác.
Lâm Thái Bình hỏi :
- Thế tại sao anh lại biết hắn không thích?
Vương Động nói :
- Bởi vì hắn chưa phải làmột tên đần và hắn cũng chưa phải là một tên câm.
Lâm Thái Bình chớp chớp mắt, hắn không hiểu ý câu nói của Vương Động.
Vương Động cũng biết là hắn không hiểu, vì thế giải thích luôn :
- Có một người rất thông minh, nói một câu rất chí lý, hắn nói : “Bất luận một người thông minh đến đâu, nhưng nếu thật mê một người đàn bà, thì trước mặt người đàn bà, người ấy cũng trở thành ngu, luôn cả nói cũng không ra tiếng.”
Hắn làm như vô tình liếc sang Yến Thất và cười cười nói tiếp :
- Thế nhưng Quách Đại Lộ trước mặt cô gái họ Mai hãy còn nói chuyện được nhiều.
Yến Thất lạnh lùng cắt ngang câu nói :
- Đó là bởi vì ông trời sinh ra con người lắm chuyện lắm lời.
Vương Động cười cười không nói.
Bởi vì không một ai tự nhận mình là người lắm chuyện, bình thời đã không ai tự nhận như thế, nhưng hôm nay thì có hơi ngoại lệ, kẻ ít nói nhất như Vương Động lại trở thành kẻ nói nhiều.
Lâm Thái Bình đang lấy làm lạ hết sức, hắn không hiểu tạo sao con người ấy hôm nay lại nói nhiều như thế? Và không hiểu hắn cố nói để ai nghe?

Lâm Thái Bình chỉ biết mỗi một việc: Nếu không có một nguyên nhân đặc biệt nào đó thì nhất định đôi môi của Vương Động không khi nào... động.

Vầng trăng thật đẹp, có thể nói đẹp lạ lùng.
Cũng có thể ít người chú ý, vì đây là tháng mùa đông.
Thường thì những tháng mùa xuân, mùa thu, trăng mới dễ làm cho người ta chú ý, nhưng không vì thế mà đoan quyết rằng trăng mùa đông không đẹp.
Vầng trăng tròn vành vạnh treo ở đầu ngọn cây và Mai Nhữ Nam đang đứng dưới gốc cây, ánh trăng chiếu lên mặt cô ta, chiếu lên đôi mắt long lanh ướt rượt.
Ánh mắt của nàng bây giờ còn đẹp hơn ánh trăng gấp bội.
Luôn cả Quách Đại Lộ cũng không thể phủ nhận điều đó, cô ta quả là một cô gái dễ nhìn.
Nhất là vóc dáng của cô ta, Quách Đại Lộ gần như chưa hề thấy một cô gái nào có vóc dáng đẹp như thế ấy.
Bây giờ thì hình như cô ta còn đẹp hơn khi Quách Đại Lộ gặp lần đầu, cũng có thể là do y phục của cô ta, cũng có thể là do bởi nụ cười...
Hôm nay nàng không còn mặc bộ đồ vải thô như hôm trước, chiếc áo lụa bó sát thân mình và chiếc quần mềm rộng trông vừa gọn gàng vừa tha thướt.
Nàng đang nhìn Quách Đại Lộ mà cười.
Quách Đại Lộ vốn rất thích nụ cười của nàng, bây giờ thì luôn đến nhìn, hắn cũng không còn dám nhìn thẳng vào nụ cười đó nữa.
Cái cười của những cô gái cũng y như đồ trang sức, những bộ áo quần, những thứ phấn son, nó dùng để mê hoặc lòng người.
Nó là thứ mồi dùng để “câu” đám con trai, vì thế cho nên những người đàn ông thông minh không nên nhìn nó nhiều lần.
Nhưng giá mà hôm trước Quách Đại Lộ thông cái đạo lý ấy thì hôm nay chắc hắn đỡ khốn đốn hơn.
Hắn nhè nhẹ thở ra, chầm chậm bước lại gần và vụt nói :
- Anh của cô tửu lượng quả thật là khá lắm.
Mai Nhữ Nam cười :
- Anh ấy giả đò đó, bình thường anh ấy không hay uống rượu.
Quách Đại Lộ cười :
- Như thế thì thật phiền.

Mai Nhữ Nam hỏi :
- Phiền cái gì?
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi vốn có ý khi mà gặp mặt thì cô phục cho anh cô say mềm, để làm cho anh ta đừng nhớ đến chuyện cũ...
Mai Nhữ Nam nhoẻn miệng cười thật đẹp :
- Nếu anh sợ thì cứ tránh đi ít ngày, chờ khi nào anh ấy nguôi ngoai rồi sẽ gặp.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Chứ cô không tính về gấp gặp anh đấy à?
Mai Nhữ Nam mở tròn đôi mắt :
- Anh nghĩa rằng... nghĩ rằng...
Nàng vụt ôm bụng cười, cười đến phải khum lưng...
Quách Đại Lộ cũng khựng lại, hắn cũng mở tròn đôi mắt nhìn cô ta, giọng hắn ngập ngừng :
- Chứ không phải... không phải tôi...
Mai Nhữ Nam cười đến nỗi không ra tiếng, nàng chỉ ôm bụng lắc đầu.
Quách Đại Lộ hỏi dồn :
- Cô không phải chọn tôi chứ cô chọn ai?
Mai Nhữ Nam cố lắm mới nhịn cười nổi để nói :
- Tôi chọn anh... Yến Thất.
Thiếu chút nữa Quách Đại Lộ đã nhảy dựng lên :
- Yến Thất? Người cô chọn là Yến Thất?
Mai Nhữ Nam gật gật đầu.
Bây giờ Quách Đại Lộ mới thật là sửng sốt.
Thật ra thì hắn cũng đâu có muốn chuyện Mai Nhữ Nam chọn mình, nhưng hắn lại không muốn nàng chọn người khác.
Mai Nhữ Nam không chọn hắn, đáng lý hắn phải thở phào nhẹ nhõm, đáng lý hắn thấy dễ chịu mới phải, mới đúng theo cái bực dọc của hắn khi nãy, thế nhưng không hiểu tại sao bây giờ hắn cảm thấy khó chịu, hắn cảm thấy... thất vọng, mà hình như hắn thấy có mùi... ghen.
Qua một lúc khá lâu hắn mới nuốt ực cái cục tức xuống và nói lầm thầm :
- Thật tôi không hiểu tại sao cô lại đi chọn hắn?
Mai Nhữ Nam chớp mắt :
- Tôi cảm thấy hắn rất tốt, cái gì cũng tốt.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Luôn cả chuyện không bao giờ tắm của hắn cũng tốt nữa sao?
Mai Nhữ Nam nói :

- Có những người đàn ông khi chưa có vợ thì rất là lôi thôi xốc xếch, nhưng có vợ rồi thì mọi sự đều cải biến...
Ánh mắt nàng ngời lên như đang... dệt mộng, nàng cười say sưa :
- Nói thật tình, lúc nhỏ tôi đã thích những người đàn ông phóng khoáng tự do,vì thế mới có đủ đầy "nam tử khí", còn những hạng say sưa sửa soạn trau chuốt, tôi thấy là bắt buồn nôn.
Quách Đại Lộ nhìn vào khuôn mặt cũa nàng, hắn chợt nhận ra rằng đôi mắt của nàng... không đẹp, hắn có cảm tưởng như cặp mắt... đui.
Mai Nhữ Nam nói tiếp :
- Tôi cũng biết rằng hắn muốn tránh tôi, hắn gần như muốn chán tôi, nhưng thật ra thì những người đàn ông có tư cách chín chắn đều như thế cả, chứ hạng đàn ông cứ thấy gái thì y như ruồi thấy mật thì quả là chán ngấy.
Quách Đại Lộ nghe mặt mình hơi nóng, hắn đằng hắng lấy giọng và hỏi :
- Cứ như thế thì quả thật cô thích hắn lắm à?
Mai Nhữ Namhỏi lại :
- Thế anh không thấy một chút nào thật à?
Quách Đại Lộ gượng cười :
- Tôi chỉ thấy hình như cô có phần thân cận với tôi.
Mai Nhữ Nam nhoẻn miệng cười :
- Đó là tôi cố chọc tức hắn đấy chứ.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Cô đã thích hắn thế tại sao lại còn chọc tức hắn làm chi?
Mai Nhữ Nam nói :
- Chính vì tôi thích hắn nên mới tìm cách chọc giận hắn, chuyện đó anh cũng không hiểu tại sao nữa à?
Quách Đại Lộ cười nhẹ :
- Cứ như thế thì một người đàn ông không nên để cho đàn bà phải lòng, bởi vì nếu không có người đàn bà phải lòng mình thì có lẽ dễ sống hơn.
Mai Nhữ Nam chớp chớp mắt :
- Bây giờ chắc có lẽ anh cảm thấy sống... dễ chịu lắm phải không?
Quách Đại Lộ nói thật nhanh, nhanh đến mức tiếng này đâm sang tiếng khác :
- Dễ chịu, dễ chịu lắm lắm...

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...

Hồi 19
Bí mật của Quách Đại Lộ

Khi Quách Đại Lộ đi vào thì cho dù là kẻ đó mắt bị nổi hột cườm cũng vẫn thấy hắn không có chút nào dễ chịu cả.
Nếu nói lúc đi ra, hắn y như là một tên tội phạm dẫn đến pháp trường thì khi vào, dáng cách của hắn y như người... chết.
Cũng có thể hơn người chết vì hắn vẫn còn thở, thế thôi.
Nhưng hơi thở còn lại của hắn nghe sặc mùi oán khí, sặc mùi tức tối ghen hờn.
Trong nhà vẫn không có gì thay đổi, cũng vẫn y như hồi hắn đi ra.
Vương Động hãy còn ngồi nhấm nháp từng hớp rượu một, Lâm Thái Bình vẫn ngồi một chỗ dửng dưng, Yến Thất thì cũng vẫn cố ý làm như không nhìn thấy Quách Đại Lộ.
Quách Đại Lộ chụp lấy cái chén trong tay của Vương Động và nói lớn :
- Làm cái gì lạ lùng như thế? Tại làm sao hôm nay lại ngồi giống như cái chén rượu, không nhút nhích gì hết vậy?
Vương Động cười :
- Những người bạn thích rượu muốn uống thêm vài chén, chẳng lẽ vị tân lang lại hà tiện không cho?
Quách Đại Lộ thật cũng muốn cười, thế nhưng hắn lại không cười được. Hắn liếc nhìn Yến Thất :
- Nơi đây thật đúng là có một vị tân lang nhưng không phải là tôi đâu.
Vương Động không lộ vẻ ngạc nhiên, hắn nói bằng một giọng bình thường :
- Không phải anh thì là ai?
Quách Đại Lộ không trả lời. Hắn quay lại mở trừng mắt nhìn Yến Thất.
Yến Thất lừ mắt :
- Nhìn cái gì?
Quách Đại Lộ nói :
- Nhìn anh, được không?
Yến Thất nói :
- Tôi có gì đáng nhìn đâu? Anh nhìn lầm người rồi đó.
Quách Đại Lộ thở ra :
- Chính tôi đang xem anh có chỗ nào hay không mà lại làm cho người ta chú ý đến thế.
Yến Thất cau mày :

- Ai chú ý đến tôi?
Quách Đại Lộ nói :
- Vị tân nương chứ còn ai nữa.
Bây giờ thì Yến Thất mới giật mình :
- Tân nương thì có quan hệ gì đến tôi chứ?
Quách Đại Lộ cuối cùng cũng phải cười :
- Tân lang mà không có quan hệ gì với tân nương thì còn ai quan hệ?
Yến Thất trố mắt :
- Ai là tân lang?
Quách Đại Lộ đáp một tiếng một :
- Anh .
Yến Thất sửng sờ...
Ban đầu thì hắn giật mình, kế đó là lộ vẻ mừng rỡ và cuối cùng là hắn bật cười, y như hắn thấy vàng từ trên trời rớt xuống trước mặt hắn.
Quách Đại Lộ nói :
- Thì ra anh cũng thích nàng.
Yến Thất chỉ cười mà không nói gì.
Quách Đại Lộ lại hỏi :
- Nếu anh không thích nàng thì tại làm sao lại cười khoan khoái như thế?
Yến Thất hỏi :
- Nàng đâu?
Quách Đại Lộ nói :
- Đang ở ngoài sân để đợi tân lang, tốt hơn hết là anh không nên để cho nàng phải chờ lâu.
Không đợi cho Quách Đại Lộ nói dứt câu, Yến Thất đã vùng nhảy xuống ghế chạy như bay ra cửa.
Nhìn theo bóng hắn, Quách Đại Lộ chầm chậm lắc đầu :
- Xem chừng tân lang lại còn nôn nóng hơn tân nương gấp bội.
Vương Động bật cười :
- Có phải anh không thõa mãn?
Quách Đại Lộ nói :
- Bất mãn thì không mà tôi chỉ thấy lạ lùng.
Vương Động hỏi :
- Có gì mà gọi là lạ lùng?
Quách Đại Lộ trừng mắt nhưng hắn lại cười :
- Tôi không hiểu tại sao những cặp mắt của nữ nhân hình như đều có bệnh.

Vương Động hỏi :
- Anh cho rằng Mai cô nương không nên... chịu Yến Thất phải không? Anh cho rằng hắn xấu trai à?
Quách Đại Lộ nói :
- Thật ra thì hắn không đến đổi xấu, hay ít nhất đôi mắt của hắn không phải xấu.
Thật ra thì phải nói đôi mắt Yến Thất không xấu mà là rất đẹp, nhất là khi đôi mắt ấy mang theo một ánh cười, lúc như thế thì trông thật y như một giọt nước mùa xuân...
Vương Động hỏi :
- Thế lỗ mũi của hắn xấu à?
Quách Đại Lộ ngẫm nghĩ thêm rồi nói :
- Thật ra thì cũng không phải xấu nhưng khi hắn cười trông lỗ mũi hắn cứ như cái núm bánh bao.
Đúng ra thì khi cười, lỗ mũi của Yến Thất hơi nhăn trước nhưng không vì thế mà thành ra xấu, trái lại còn có vẻ trào phúng.
Vương Động hỏi :
- Thế thì chắc cái miệng của hắn xấu?
Quách Đại Lộ cười :
- Tôi ít khi nhìn vào cái miệng của hắn.
Vương Động hỏi :
- Tại sao thế?
Quách Đại Lộ nói :
- Vì cái miệng của hắn nhỏ quá.
Vương Động hỏi dồn :
- Cái miệng nhỏ là xấu à?
Quách Đại Lộ chỉ còn có cách lắc đầu vì hắn là con người hay nói năng theo cách... tán tận lương tâm.
Vương Động không chịu buông tha :
- Thế hắn xấu ở chỗ nào?
Quách Đại Lộ ngẫm nghĩ thêm một hồi. Hắn chợt phát giác ra con người của Yến Thất từ đầu đến chân không có chỗ nào... xấu cả. Cho đến hai bàn tay luôn bẩn của hắn trông cũng hơn người.
Quách Đại Lộ thở ra :
- Nếu hắn năng tắm tửa một chút thì con người cũng không đến nỗi khó coi.
Vương Động bật cười :
- Nếu hắn luôn tắm rửa thì nhất định là anh sẽ phải giật mình.
Quách Đại Lộ cũng cười :
- Tôi cũng mong có ngày nào đó hắn làm cho tôi giật mình thử một

lần xem sao.
Vương Động nói :
- Chính anh cũng nhận thấy rằng hắn là cũng là một con người... coi được thì chuyện Mai cô nương phải lòng hắn cũng đâu có gì đáng gọi là kỳ quái.
Quách Đại Lộ thở ra :
- Đúng, thật là như thế...
Ngay lúc ấy bên ngoài chợt có tiếng kêu...
Tiếng kêu đó đúng là tiếng của Mai Nhữ Nam. Tiếng kêu thảng thốt y như người ta dẫm phải đuôi mèo.
Quách Đại Lộ nhỏm người dậy, hắn muốn chạy ra xem, thế nhưng không hiểu tại sao hắn lại ngồi trở xuống, lắc đầu cười :
- Tôi thường biết tân lang nào cũng hay nôn nóng, nhưng không ngờ Yến Thất lại nôn nóng quá cỡ như thế ấy.
Hắn nói chưa dứt thì đã thấy Yến Thất trở vô.
Hắn đi vô có một mình.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tân nương đâu?
Yến Thất nói :
- Không có tân nương...
Quách Đại Lộ hỏi :
- Đã có tân lang thì phải có tân nương chứ?
Yến Thất nói :
- Cũng không có tân lang.
Quách Đại Lộ nhìn sửng hắn và bật cười :
- Có phải tân nương bị tân lang làm cho hoảng quá chạy mất rồi phải không?
Hắn nói đến đó chợt thấy nơi tay của Yến Thất có một lằn rướm máu như dấu... mèo quào.
Nhưng Yến Thất thì không có gì khó chịu mà trái lại hắn cười cười :
- Nàng quả thật đã đi rồi nhưng không phải tại tôi làm cho hoảng quá.
Quách Đại Lộ nhướng nhương mắt :
- Không phải à? Chứ không phải anh ngứa ngáy tay chân à? Thế tại sao nàng lại la lên như thế?
Yến Thất cười :
- Nế? quả thật tôi ngứa ngáy chân tay thì nàng lại bỏ đi sao?
Quách Đại Lộ suy nghĩ và gật đầu :
- Quả đúng như thế...
Bởi vì hắn biết một cô gái mà thích một người nào rồi thì đâu có bao giờ sợ người ấy... ngứa ngáy tay chân.

Quách Đại Lộ cau mày :
- Thế thì tại sao nàng lại bỏ đi?
Yến Thất nói :
- Bởi vì bỗng nhiên nàng đổi ý, không chịu... ưng tôi.
Quách Đại Lộ ngạc nhiên :
- Nàng đổi ý? Tại sao thế nhỉ?
Yến Thất bỗng ngập ngừng :
- Bởi vì... vì tôi đã nói với nàng một câu.
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Tôi không tin, một cô gái khi mà đã để ý bằng lòng một người nào rồi thì cho dù người đó có nói ba ngàn câu đi nữa thì nhất định cô ta cũng không đổi ý.
Hắn cười cười và nói tiếp :
- Anh có bao giờ thấy một người buông bỏ con cá cắn câu chưa?
Yến Thất cười :
- Cũng có thể nàng bỗng phát giác ra rằng con cá ấy quá nhiều xương, cũng có thể nàng vốn không thích ăn cá cũng nên.
Quách Đại Lộ nói :
- Trên đời này không có con mèo nào mà không thích ăn cá cả.
Yến Thất nói :
- Nhưng cô ta không phải là con mèo.
Quách Đại Lộ nhìn dấu cào trên tay Yến Thất và cười :
- Nếu không phải là mèo thì làm sao lại có thể cào lên da người ta thế?
Quách Đại Lộ biết nữ nhân chẳng những biết cào người ta mà khi họ cào thì còn dữ hơn mèo nữa là khác.
Một con mèo khi quào người thì ít nhất cũng có một lý do nào đó.
Thế nhưng nữ nhân thì không, khi nào họ cao hứng muốn cào là cứ việc cào chứ không cần một lý do nào cả.
Nhưng chuyện đó bây giờ thì chỉ còn có một vấn đề mà Quách Đại Lộ nghĩ hoài cũng không làm sao thông nổi. Hắn hỏi :
- Anh dùng cách nào mà có thể làm cho nàng đổi ý?
Yến Thất nói :
- Tôi không có phương pháp nào cả, chỉ nói một câu thôi.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Nói câu gì?
- Chuyện của tôi thế tại sao anh lại siêng hỏi dữ vậy?
- Tôi muốn học hỏi đấy mà.
- Tại làm sao lại cần học hỏi?
- Ai là nam nhân thì cũng đều muốn học những điều hay đó cả.

Yến Thất nói :
- Như thế thì tôi lại càng không nói cho anh biết.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tại sao vậy?
Yến Thất cười :
- Vì đó là bí mật của tôi, nếu nói cho anh biết thì tôi còn nghề gì nữa chứ?
Quách Đại Lộ thở ra :
- Tôi vẫn cứ tưởng anh vẫn còn là bằng hữu của tôi chứ, không ngờ...
Vương Động vụt nói :
- Bằng hữu rồi không có những chuyện riêng tư sao cà?
Quách Đại Lộ nói :
- Cái đó cũng cần phải biết thuộc loại bí mật nào mới được.
Vương Động nói :
- Bí mật nào cũng là bí mật, tất cả bí mật đều giống như nhau.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Như thế chính anh cũng có những bí mật?
Vương Động gật đầu và vặn lại :
- Còn anh? Chẳng lẽ anh lại không có những bí mật của mình sao?
Quách Đại Lộ ngẫm nghĩ hồi lâu rồi khẽ gật đầu.
Vương Động hỏi tiếp :
- Thế nhưng nếu như người khác muốn hỏi những bí mật của anh thì anh có đồng ý nói hay không?
Quách Đại Lộ suy nghĩ và lại lắc đầu.
Vương Động cười :
- Như thế thì anh không nên hỏi người khác.
Nói xong là hắn lại nằm dài.
Khi mà hắn nằm là biểu lộ câu chuyện đã đến hồi... kết thúc.

Chỉ có một kết luận chính xác mới có thể kết thúc câu chuyện. Mà Vương Động kết luận thì thường là chính xác.
Mỗi một con người đều có quyền gìn giữ bí mật của mình. Đó là nguyên tắc tự do.
Nhưng bí mật là gì?
Phải chăng nó là thứ mà có thể dành riêng cho một người hưởng thụ? Phải chăng là thứ có thể làm cho người sung sướng, cũng có thể làm cho người đau khổ?

Nhưng cho dù là nó thế nào đi chăng nữa thì cũng là “của riêng”, sung sướng thì tự hưởng mà đau khổ thì cũng tự... chịu.
Nó là thứ không thể chia sẻ với kẻ thứ hai, vì nếu thế thì danh xưng phải thay đổi, nó không còn là bí mật nữa.
Quách Đại Lộ đang ngồi nghiền ngẫm, hình như hắn đang xem lại, nghe lại những cái mà hắn cho là phải từ trước đến giờ.
Hình như hắn không có việc làm, bởi vì nếu có một chuyện nào đó để làm thì nhất định là hắn không chịu ngồi yên một chỗ.
Có người bằng lòng nhịn đói nhưng không thể giam mình mãi trong nhà. Họ thích đi lang thang, họ thích nhìn người qua kẻ lại, ít nhất là cũng xem được hai con chó cắn lộn với nhau, chứ nhất định là không thể ngồi không.
Quách Đại Lộ là hạng người như thế.
Thế nhưng bây giờ hắn lại ngồi im, ngồi với đôi mắt sửng sờ.
Khí trời thật lạnh, hắn ngồi ngoài hiên như đang đến những giọt tuyết tan thành nước đang nhỏ dưới thềm.
Hắn đã sống hơn hai mươi cái mùa đông rồi, hắn đã nếm hai mươi mấy cái lạnh của mùa mưa tuyết, thế nhưng hắn không thấy mùa nào lạnh dữ như thế này.
Một con người mà nhằm lúc cảm thấy xui xẻo nhất thì thường thường họ cảm thấy khí trời cũng a tòng với sự việc để mà hành hạ họ.
Quách Đại Lộ thường thường xui xẻo nhưng không có lần nào bị xui xẻo nặng như lần này.
Hắn cảm thấy xui xẻo cũng là một thứ... bệnh truyền nhiễm. Một con người nào bị xui xẻo thì những người chung quanh đều bị lây luôn.
Vì thế nên cái chuyện ngồi im lìm đến sửng sốt này không riêng một mình Quách Đại Lộ.
Yến Thất, Vương Động, Lâm Thái Bình cũng đang ngồi nới đó. Họ cũng ngồi trong tư thế sửng sờ.
Dưới rèm hiên, tuyết nhỏ từng giọt, từng giọt và đọng lại cao lên giống như những cây trụ trắng.
Lâm Thái Bình vụt hỏi :
- Tôi đố các anh có tất cả bao nhiêu cây trụ tuyết dưới mái hiên này?
Yến Thất nói :
- Sáu mươi ba trụ.
Vương Động nói :
- Hai mươi sáu cây cao, ba mươi bảy cây thấp.
Quách Đại Lộ không lấy làm lạ vì số trụ tuyết ấy hắn cũng đã đếm rồi, hắn cũng biết bao nhiêu cây cao, bao nhiêu cây thấp.

Hắn cười :
- Như vậy là các anh cũng ngồi đếm số cây trụ tuyết này.
Yến Thất nói :
- Tôi đã đếm đi đếm lại có hơn bốn mươi lần.
Vương Động nói :
- Tôi chỉ mới đếm có ba lần vì tôi cần đếm... nhín.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Đếm nhín?
Vương Động gật đầu :
- Đếm từ từ, chầm chậm, vì còn phải đếm lâu.
Quách Đại Lộ muốn cười nhưng hắn cười không ra tiếng.
Câu nói của Vương Động thật đáng tức cười mà cũng thật đáng thương tâm.
Quách Đại Lộ đứng lên quay mình vào trong. Hắn nhìn chiếc bàn bằng gỗ quí ở giữa nhà.
Hắn nói lầm thầm :
- Không biết bây giờ tôi còn đủ sức để dời chiếc bàn này tới tiệm... cầm đồ không nữa?
Và hắn lại tiếp bằng một giọng thật thấp :
- Chiếc bàn này cũng khá đáng giá.
Vương Động lắc đầu :
- Anh không rinh nổi chiếc bàn ấy đâu.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Anh có cần tôi thử không?
Vương Động lắc đầu :
- Anh không cần phải thử vì nó nặng lắm.
Quách Đại Lộ lại nhướng mắt :
- Nặng? Nó có cái gì trong ấy mà nặng?
Vương Động nói :
- Có, nó có cái mặt, không phải mặt bàn cũng không phải là cái mặt của anh mà là cái mặt chung của tất cả những ai trong cái nhà này, vì tôi đã bằng lòng cho người ta thuê nhà để đồ, lại nhận cả tiền bảo hiểm đồ đạt, cái bàn ấy cũng đã được bảo hiểm.
Quách Đại Lộ gượng cười :
- Đúng, chiếc bàn đó quả thật là tôi mang không nổi.
Vương Động nói :
- Trên đời cái nặng nhất là thể diện, vì thế chiếc bàn đó chỉ có một hạng người mang nổi mà thôi.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Hạng người nào?

Vương Động nói :
- Hạng người không có thể diện.
Lâm Thái Bình thở ra :
- Nhưng những hạng người như thế thường thường là họ rất no.
Yến Thất hỏi :
- Nếu kể về chuyện luôn no thì phải liệt heo là thứ nhất.
Lâm Thái Bình nói :
- Chính vì thế nên những ai muốn giữ mặt thì phải quên bao tử, cái mặt thường nặng hơn bao tử.
Yến Thất nói :
- Bởi vì người khác hơn heo nên mới coi cái bao tử nhẹ hơn cái mặt.
Lâm Thái Bình nói :
- Chính vì thế nên có người thà chết đói chứ không bao giờ làm mất mặt.
Vương Động nói :
- Thế nhưng chúng ta không thể nào chết đói, có phải thế không?
Lâm Thái Bình gật đầu.
Vương Động nói tiếp :
- Chúng ra đã mấy ngày không ăn nhưng cuối cùng vẫn sống đến bây giờ.
Quách Đại Lộ ưỡn ngực :
- Chứ sao, xương của mình nhất định là cứng hơn xương của kẻ khác.
Vương Động nói :
- Chỉ cần chúng ta cố sức chịu đựng thì ngày qua ngày, tình thế sẽ đổi khác đi.
Quách Đại Lộ cười :
- Đúng, mùa đông qua là mùa xuân sẽ tới.
Vương Động nói :
- Chỉ cần chúng ta chịu đựng đến một ngày nào đó thì chúng ta vẫn có thể ngẩng mặt lên nhìn thiên hạ vì chúng ta không bao giờ đối xử không phải với ai, không bao giờ đối xử không phải với chính mình.
Lâm Thái Bình trầm ngâm một chút rồi vụt hỏi :
- Chúng ta có thể chịu đựng được mãi không?
Quách Đại Lộ nói :
- Nhất định là được.
Hắn bước tới choàng tay qua vai của Lâm Thái Bình và nói :
- Bởi vì chúng ta tuy không có gì cả nhưng ít nhất chúng ta còn có bằng hữu.
Lâm Thái Bình nhìn vào mặt của Quách Đại Lộ, lòng hắn bỗng nghe

ấm áp.
Hắn cảm thấy chính mình tự dưng cũng có nhiều dũng khí.
Bây giờ hắn cảm thấy cho dù có lạnh đến bao nhiêu, cho dù gặp phải bao nhiêu khốn đốn, hắn cũng chẳng coi vào đâu.
Nhưng rồi hắn vụt chạy ra đường.

Mãi đến chiều tối Lâm Thái Bình mới trở về.
Hắn ôm kè kè một gói giấy to.
Hắn đưa gói giấy lên cười :
- Tôi đố các anh cái gì bên trong?
Quách Đại Lộ hỉnh hỉnh mũi :
- Có thể là bánh bao.
Lâm Thái Bình cười :
- Khá, đánh hơi khá lắm.
Trong gói giấy quả đúng là bánh bao. Đúng là bốn cái bánh bao thật lớn, trên mỗi cái bánh bao lại còn kèm theo một khúc thịt quay.
Quách Đại Lộ sáng mắt :
- Lâm Thái Bình vạn tuế.
Hắn chộp lấy một cái cười cười nói tiếp :
- Bội phục hết sức. Bây giờ mà có giết tôi, tôi cũng không làm sao biến ra được những cái bánh bao lớn như thế này.
Lâm Thái Bình nói :
- Không ai biến được đâu.
Yến Thất hỏi :
- Không phải bánh biến thật đấy chứ?
Lâm Thái Bình cười :
- Không, nó từ trên trời rớt xuống.
Hắn trao cho Vương Động một cái.
Vương Động lắc đầu :
- Tôi không ăn.
Lâm Thái Bình nhướng mắt :
- Tại làm sao thế?
Vương Động thở ra :
- Bởi vì tôi không thể nuốt... y phục của anh.
Đã cắn một miếng bánh trong miệng, Quách Đại Lộ khựng lại sửng sờ...
Bây giờ hắn mới để ý thấy chiếc áo choàng bông mặc trong mùa lạnh của Lâm Thái Bình đã không còn nữa.

Bây giờ thì hắn mới thấy cặp môi xanh tím của họ Lâm.
Thế nhưng Lâm Thái Bình vẫn tươi cười :
- Đúng, quả đúng là tôi đã đem cầm chiếc áo để mua thức ăn, bởi vì tôi đang đói, mà một người đang đói mang áo đi cầm thì có gì là không đúng?
Vương Động nói :
- Nếu như thế thì anh nên ăn rồi hẳn về để tránh cho bọn này...
Lâm Thái Bình ngắt ngang :
- Tôi không thể trốn ăn một mình vì tôi thường nghĩ đến cái lợi riêng.
Vương Động nhướng mắt :
- Vì lợi riêng nên không ăn một mình?
Lâm Thái Bình gật đầu :
- Đúng, vì cả bốn người cùng ăn thì tôi nghe thấy ngon hơn.

Đó là bằng hữu.
Họ là những kẻ khổ cùng chịu, sướng cùng chia.
Con người mà có bằng hữu như thế thì cho dù phải nghèo rớt mồng tơi, cho dù lạnh đến nứt da, họ cũng chẳng thấy ăn nhằm gì cả.
Quách Đại Lộ nhai chầm chậm những miếng bánh trong miệng và vụt cười :
- Nói thật tình là trong đời tôi chưa hề ăn cái gì mà ngon như thế này.
Lâm Thái Bình cũng cười :
- Tiếc một điều là bánh bao hơi lạnh một chút.
Quách Đại Lộ nói :
- Tuy bánh hơi lạnh nhưng nếu có ai đem những con cá lớn, những con bò to để đổi thì tôi cũng không bao giờ chịu đổi.
Mắt của Lâm Thái Bình hơi ửng đỏ, hắn chụp cánh tay của Quách Đại Lộ và nói :
- Nghe anh nói câu đó là tôi cảm thấy bánh bao này ngon hơn hồi nãy.
Có những câu nói quả thật y như là có phép lạ nhưng không phải những câu nghe dễ dàng như thế mà ai cũng nói được đâu.
Bởi vì nó không phải là thứ có thể học được, nó phải xuất phát từ một chân tình.
Nếu không cho dù có nói hay cách mấy cũng trở thành giả dối.
Quách Đại Lộ thở ra :
- Rất tiếc là bộ áo của tôi rách quá.
Lâm Thái Bình nói :

- Áo rách đâu đã làm mất mặt người.
Quách Đại Lộ lại thở ra :
- Rất tiếc là cái ông chủ tiệm cầm đồ không có ý nghĩ giống như anh, nếu không...
Yến Thất hỏi :
- Nếu không anh đã cởi phắt nó ra để đổi rượu, có phải thế không?
Quách Đại Lộ gật đầu :
- Đúng như thế.
Yến Thất vụt đứng lên đi thẳng ra ngoài.
Quách Đại Lộ kêu lớn :
- Đừng có thử mất công, y phục của anh hãy còn rách tệ hơn tôi mà.
Yến Thất không thèm trả lời, hắn bươn bả đi luôn nhưng hắn lại quay về rất lẹ.
Hắn mang về một hủ nước.
Hắn nói :
- Tôi nhớ có một câu thơ: "Hàn dạ khách lai trừ đương tửu", nếu trà có thể thế được rượu thì nước lạnh tại sao không thể thế được chứ?
Quách Đại Lộ bật cười :
- Không dè đây lại là thi nhân mà mình không hay đấy chứ.
Yến Thất cũng cười :
- Một con người khi đã đến mức không còn gì thì muốn thành thi nhân chắc cũng không khó lắm...

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...

Hồi 20
Sợi dây chuyền vàng

Đó là thái độ về cuộc sống của bọn Quách Đại Lộ. Lúc có rượu thì họ uống nhiều hơn người khác, lúc không có rượu thì họ uống nước lã thay vào. Lúc họ uống rượu, thái độ họ rất là vui vẻ. Khi họ uống nước thì thái độ đó vẫn không thay đổi.
Chính vì thế mà cuộc sống của họ có vẻ thoải mái hơn người khác. Nhưng uống rượu và uống nước ít nhất cũng có điểm khác nhau. Rượu càng uống càng nóng còn nước càng uống càng lạnh. Nhất là trong tiết trời lạnh buốt như thế này thì chuyện uống nước lạnh càng thêm dễ lạnh.

Quách Đại Lộ vụt đứng lên nhảy choi choi.
Yến Thất cười :
- Làm cái giống gì thế?
Quách Đại Lộ n1oi :
- Tôi có một kinh nghiệm là cứ hễ khi lạnh thì nhảy một hồi là ấm ngay. Tôi thấy các anh nên học lấy kinh nghiệm đó.
Yến Thất lắc đầu :
- Tôi không thể học vì tôi cũng có một kinh nghiệm, cứ hễ nhảy như thế thì càng đói dữ hơn.
Quách Đại Lộ cười :
- Anh suy nghĩ quá nhiều thành ra không được chuyện gì cả, cứ làm cho hết lạnh đi rồi chuyện gì khác hãy lo sau...
Hắn không nói được hết câu vì khi hắn nhảy lên lần nữa thì có một vật từ trong mình hắn rơi xuống đất...
Vật đó chiếu lấp lánh, ở xa cũng biết đó là vàng ròng. Vàng từ trong người của Quách Đại Lộ rơi xuống, chứ không phải từ trên trời rơi xuống.
Lúc hắn nhảy được năm sáu cái, lúc hắn khom mình nhảy tiếp thì vật ấy cũng vừa rơi ra.
Không phải hắn thấy trước mà hắn nghe tiếng khua, những người khác cũng nhờ nghe tiếng khua mà thấy.
Vàng rơi xuống đất mà có được tiếng khua chứng tỏ vàng ấy phải nặng lượng.
Đó là một sợi dây chuyền vàng khó to, đeo theo còn có một mặt hình trái tim to bằng miếng gan gà, tự nhiên là phải nặng lắm.
Một con người nghèo rách mồng tơi, nhịn đói luôn mấy ngày mà lại có nhiều vàng như thế thì quả là chuyện lạ lùng.
Một chuyện mà không ai có thể tưởng tượng nổi.
Thế nhưng bọn Vương Động không làm sao không tin được, bởi cả ba ngươi đã nhìn thấy hiển nhiên.
Họ đang hy vọng rằng tại họ chóa mắt chứ thực sự thì không phải là như thế.
Họ không muốn thực sự là như thế.
Luôn cả chiếc áo độc nhất mà Lâm Thái Bình còn phải mang đi cầm thì tại sao Quách Đại Lộ còn có thể dấu vàng?
Một con người có vàng ở trong mình thế mà trước mặt bằng hữu lại vẫn cứ điềm nhiên bảo là khốn khổ, làm bộ sao mà hay thế?
Như vậy có đáng gọi là bằng hữu theo cái nghĩa từ trước đến nay của bọn họ hay không?
Bọn ba người Vương Động thật tình không khi nào muốn nghĩ Quách

Đại Lộ là một bằng hữu như thế cả.
Vương Động vụt ngáp dài :
- Khi đã no rồi thì đến phiên buồn ngủ...
Hắn nói là đi ngay. Tự nhiên là đi lại chiếc giường của hắn. Hắn đi ngang qua chỗ của Quách Đại Lộ, hắn làm như không nhìn thấy sợi giây chuyền vàng vừa rơi xuống đất, cũng làm như không hề thấy Quách Đại Lộ đang có mặt nơi ấy.
Lâm Thái Bình cũng ngáp dài theo :
- Trời lạnh như thế này thì còn chỗ nào hay bằng chui vào cái mền nữa chứ?
Hắn cũng đứng lên đi ngủ, hắn làm như không thấy chuyện gì.
Chỉ có một người là Yến Thất, hắn vẫn ngồi y nơi cũ, hắn ngồi sửng sốt.
Qua một lúc thật lâu, Quách Đại Lộ mới chầm chậm đứng lên, hình như hắn đứng lên không muốn nổi...

Không có trăng, không có sao, chỉ có một ngọn đèn.
Ngọn đèn thật nhỏ vì số dầu còn lại chẳng là bao. Thế nhưng dưới án đèn mập mờ ấy, sợi dây chuyền vàng vẫn chói sáng ngời.
Quách Đại Lộ cúi mặt dàu dàu...
Hắn nói lầm thầm :
- Tại sao vàng lại chói như thế nhỉ?
Yến Thất nói :
- Cũng có thể đó là cái tốt của vàng, nếu không thì đâu có người xem nó nặng hơn bằng hữu.
Quách Đại Lộ như sửng sốt, hắn ngẩng đầu lên :
- Tại sao anh không đi ngủ?
Yến Thất nói :
- Tôi hãy còn chờ.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Chờ cái gì?
- Chờ anh nói.
Quách Đại Lộ nói lớn :
- Tôi không có gì đáng nói cả. Nếu các anh xem tôi là hạng người như thế thì chính tôi là người như thế.
Yến Thất nhìn sững Quách Đại Lộ. Thật lâu sau, hắn chầm chậm đứng lên. Hắn chầm chậm đi thẳng ra ngoài.
Quách Đại Lộ không nhìn theo hắn.

Bên ngoài gió vẫn thổi, hơi lạnh thấu xương.
Đèn sắp sửa cạn dầu và thình lình một cơn gió thổi qua làm ngọn đèn tắt ngấm.
Thế nhưng vàng vẫn chiếu ngời ngời.
Quách Đại Lộ nhìn xuống sợi giây chuyền vàng, hắn với tay nhặt lấy.
Hắn ôm cứng sợi dây chuyền vàng trong tay và ôm mặt, nước mắt hắn ràn rụa.
Vàng lạnh băng băng, nước mắt nóng hôi hổi.
Hắn khóc như không ngăn được nữa, hắn khóc như để cho khỏi nghẹn.
Nhưng hắn vẫn không khóc thành tiếng, hình như hắn không muốn cho ai biết rằng hắn khóc.
Đó là bí mật của Quách Đại Lộ, cũng có thể nói là chuyện đau đớn trong lòng hắn.
Không một ai biết được tâm sự ấy sâu cạn như thế nào.
Tự nhiên nó là chuyện quá lâu về trước nhưng cho đến bây giờ, cứ nghĩ tới là lòng hắn nát tan.
Hắn biết trọn đời hắn sẽ mang nỗi thống khổ ấy, mang mãi mãi không bao giờ cởi bỏ nổi.
Chuyện vừa rồi cũng là chuyện làm cho hắn đau khổ vô cùng.
Từ trước đến nay, hắn chẳng thà chết chứ không bao giờ bằng lòng mất bạn...
Thế nhưng bây giờ hắn không muốn biện bạch vì hắn biết có biện bạch cũng bằng thừa.
Không, hắn không thể nói.
Hắn cũng không còn mặt mũi nào lưu lại đây nữa.

Bên ngoài gió vẫn thổi ù ù, hơi lạnh thấu xương.
Quách Đại Lộ cắn răng âm thầm gạt nước mắt đứng lên.
Cho dù bên ngoài tình hình có thảm khốc như thế nào thì hắn cũng nhất quyết một mình rời khỏi nơi đây. Chuyện hắn làm tự hắn dám nhận, hắn không cần biện minh mà cũng không cần phải cáo từ.
Cho dù đối với những người bạn cùng sống chết, hắn cũng không chịu hé môi.
Trời sẽ chứng minh cho lòng hắn. Thật tình thì hắn xem bằng hữu còn nặng hơn sinh mạng của hắn.
Thôi thì giả biệt.
Một ngày nào đó họ sẽ hiểu cho lòng hắn.

Nước mắt hắn vẫn đầm đìa. Nhưng khi hắn đưa tay lên gạt nước mắt thì hắn thấy Yến Thất. Hắn thấy cả Vương Động và Lâm Thái Bình.
Không biết từ bao giờ, họ đã quay ra chỗ hắn.
Họ đứng lặng thinh nhìn hắn.
Hắn không thấy những gì bộc lộ trên gương mặt của những bằng hữu đó, hắn chỉ nhận thấy những đôi mắt ngời ngời.
Hắn rất mong họ đừng nhìn hắn, đừng thấy nước mắt trên mặt hắn.
Hắn nói bằng một giọng qua hơi thở nhè nhẹ :
- Các anh chưa ngủ hay sao?
Lâm Thái Bình nói :
- Không ngủ được.
Quách Đại Lộ gượng cười :
- Không ngủ được cũng nên nằm trong mền cho ấm, tiết trời như thế này không đâu bằng cuốn mình trong nệm.
Vương Động nói :
- Có nơi còn ấm hơn.
Yến Thất nói theo luôn :
- Nơi này cón ấm hơn trong nệm.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Ở đây có gì ấm hơn đâu?
Vương Động nói :
- Có một điểm.
Yến Thất nói nhanh :
- Nơi đây có bằng hữu còn trong nệm ấm chăn êm thì không.
Quách Đại Lộ chợt nghe một luồng nhiệt huyết từ đáy lòng dâng lên làm mi mắt cay cay, cổ họng hắn nghe có hì chận lại.
Qua một lúc khá lâu, hắn cúi đầu thấp giọng :
- Nơi đây cũng không có bằng hữu vì tôi không xứng đáng là bằng hữu của các anh.
Vương Động hỏi :
- Ai bảo thế?
Yến Thất nói :
- Tôi không có nói như thế.
Lâm Thái Bình tiếp theo :
- Tôi cũng không có nói một lời nào.
Vương Động nói :
- Bọn này đến đây chỉ nói một câu.
Quách Đại Lộ ngập ngừng :
- Anh... anh nói đi.

Vương Động nói :
- Bọn này thông cảm cho anh và rất tin tưởng nơi anh. Chính vì thế cho nên dù có phát sinh chuyện gì, chúng ta vẫn là bằng hữu.
Thật đúng với hai chữ bằng hữu.
Họ đã chia nhau khi hưởng những gì vui thích thì họ cũng san sẻ cho nhau những gì đau khổ.
Một người có chuyện khốn đốn là tất cả sẽ vì bằng hữu mà ggiúp đỡ.
Một người bị nguy hiểm là tất cả sẽ vì bằng hữu mà đảm đương.
Cho dù một người trong bọn quả đã có một chuyện sai lầm nhưng tất cả vì bằng hữu mà thông cảm.
Trước mối tình bằng hữu như thế thì làm sao có thể giữ được chuyện bí mật của riêng mình...

Bên ngoài gió thổi mạnh, tiết trời vẫn lạnh thấu xương.
Trong nhà bóng tối vẫn ngập đầy.
Nhưng bây giờ trước mặt của họ thật sáng sủa, họ nghe hơi ấm chan hòa.
Có bằng hữu thì giữa đồng tuyết vẫn nghe ấm áp, giữa đêm tối cũng thấy ánh hào quang.
Bởi vì mỗi người đều hiểu rằng bên cạnh mình có bằng hữu, bên cạnh có bằng hữu thì mọi hắc ám phải thối lui.
“Dù cho phát sinh ra bất cứ chuyện gì, chúng ta cũng vẫn là bằng hữu.”
Câu nói của Vương Động làm cho thân người tê cóng của Quách Đại Lộ tràn đầy hơi ấm.
Hắn là con người thà chết chứ không bao giờ chịu chảy nước mắt trước mặt người khác nhưng bây giờ thì hắn khóc.
Không phải âm thầm mà hắn bật khóc lên từng tiếng.
Không ai có thể khiến hắn làm như thế, chỉ duy nhất là tình bằng hữu.
Chỉ có tình bằng hữu mới làm cho hắn rơi nước mắt.
Và chỉ có tình bằng hữu mới làm cho hắn thổ lộ nổi lòng, thổ lộ những gì gọi là bí mật mà từ lâu hắn nguyện chôn sâu tận đáy lòng.

Quê hương của Quách Đại Lộ có rất nhiều người đẹp.
Cô gái được xem là hoa khôi tên gọi Chu Chu.

Hắn yêu Chu Chu và Chu Chu cũng yêu hắn.
Hắn đã đem hết tình yêu chân thành ký gởi cho Chu Chu, hắn nói với nàng rằng hắn tình nguyện đem sinh mạng và tất cả những gì trong đời hắn dâng hết cho người ngọc.
Hắn không phải như những kẻ khác, không như những kẻ chỉ có nói suông.
Hắn nói thật với lòng và làm thật với lòng.
Chu Chu là một cô gái rất nghèo nhưng khi cha mẹ của Quách Đại Lộ qua đời thì nàng không còn nghèo nữa. Bởi vì hắn đã biết nàng đã thuộc về hắn, nàng đã từng nói với hắn là thân nàng đã là của hắn rồi.
Vì để cho nàng tin tưởng và cũng để cho nàng đừng khổ cực, hắn tự nguyện trao tất cả cho nàng...
Nhưng sau cùng hắn phát giác ra một chuyện : Chu Chu không yêu hắn.
Cũng như phần đông những cô gái khác, nàng nói chỉ mà để nói thế thôi. Nàng hứa rằng chỉ yêu một mình hắn, chỉ bằng lòng làm vợ hắn, ngoài ra không thể còn có một ai.
Hai người đã quyết định đi đến hôn nhân.
Họ đã định ngày cử hành hôn lễ.
Nhưng trước ngày cử hành hôn lễ một hôm, nàng đã theo người khác. Nàng theo người khác, nàng bỏ những lời hẹn ước với Quách Đại Lộ sau lưng...
Sợi dây chuyền đó là của nàng trao cho hắn làm vật đính hôn và cũng là kỷ vật duy nhất của nàng...

Không ai có thể nói một lời nào. Vì không ai còn biết phải nói làm sao.
Nhưng Quách Đại Lộ phá tan không khí trầm lặng ấy, hắn cười :
- Các anh sẽ mãi mãi không thể nào đoán được xem nàng đã thành hôn với ai đâu.
Lâm Thái Bình buộc miệng :
- Ai? Ai thế?
Quách Đại Lộ nói :
- Tên mã phu của tôi.
Hắn cười cười nói tiếp :
- Tôi đã xem nàng là người cao quí nhất trần gian, tôi đã xem nàng như tiên nữ nhưng nàng lại tư tình với một tên mã phu, xem nhẹ tình

tôi. Các anh thấy có tức cười không?
Không, không thể cười được.
Không một ai có thể cười được.
Chỉ có mỗi một mình Quách Đại Lộ là cười hoài. Bởi vì hắn sợ khi hắn ngưng cười là hắn phải khóc ngay.
Hắn cười mãi và vụt nói :
- Chuyện đó quả thật đã cho tôi một bài học vô cùng quí giá.
Lâm Thái Bình hỏi :
- Quí giá ở chỗ nào?
Thật tình thì hắn không muốn hỏi nhưng hắn tính không lẽ để cứ để một người nói mãi?
Hắn muốn tỏ ra là mình rất quan tâm đến câu chuyện của người khác. Đó cũng là thói quen của Lâm Thái Bình.
Quách Đại Lộ nói :
- Bài học quí giá đó là nam nhân không bao giờ nên tôn trọng nữ nhân quá mức, bởi vì nếu tôn trọng thái quá thì nữ nhân ấy sẽ cho nam nhân là hạng ngu đần, do đó nàng sẽ dễ dàng khinh khi.
Yến Thất vụt nói :
- Như thế là anh lại lầm.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Ai bảo lầm?
Yến Thất nói :
- Nàng có thái ssộ đó đối với anh không phải vì anh quá tôn trọng nàng, bỏi vì một nữ nhân có thể làm những chuyện như thế thì nhất định là phải có một nguyên nhân khác nữa.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Theo anh thì nguyên nhân ấy là gì?
Yến Thất nói :
- Làm ra những chuyện như thế là bởi vì bản tính của người đó quá xấu.
Trầm ngâm một lúc, Quách Đại Lộ chầm chậm gật đầu :
- Chính vì thế nên tôi không khi nào trách nàng mà chỉ tự trách lấy mình, trách vì mình đã xem lầm.
Vương Động nói :
- Cái ý nghĩ ấy cũng không đúng.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Sao?
- Chuyện đó sở dĩ làm cho anh phải mang nặng trong lòng là tại vì anh luôn nghĩ có một mặt, anh cứ nghĩ về một mặt xấu không, anh cứ nghĩ là nàng đã lừa dối anh.

Quách Đại Lộ hỏi :
- Chứ anh bảo tôi phải nghĩ như thế nào?
Vương Động nói :
- Đáng lý anh nên nghĩ về mặt tốt hơn chứ không nên nghĩ hoàn toàn về phương diện xấu như thế.
Quách Đại Lộ cười :
- Thật tình tôi không nghĩ làm sao khác hơn được.
Vương Động hỏi :
- Anh có thấy tận mắt chuyện gì xảy ra giữa nàng và tên mã phu ấy không?
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Không.
Vương Động hỏi :
- Thế tại sao anh lại quả quyết là nàng đã tư tình với tên mã phu?
Quách Đại Lộ hơi lựng khựng :
- Không phải một mình tôi nghĩ như thế.
Vương Động nói :
- Người khác nghĩ như thế nào, anh nghĩ như thế ấy. Người khác bảo sao anh cũng nghe vậy cả ư?
Quách Đại Lộ làm thinh...
Vương Động nói tiếp :
- Mỗi người đều có một thiên kiến, người khác không thể cảm thông được nàng, cảm nghĩ về nàng làm sao chính xác? Huống chi chính ngay những bằng hữu tốt với nhau, có khi còn hiểu lầm nhau nữa là khác chứ đừng nói gì đến không quen.
Hắn cười cười nói tiếp :
- Tỷ như chuyện vừa rồi, chúng tôi ngộ nhận anh là con người nhỏ nhen, không xứng đáng là người bạn tốt.
Quách Đại Lộ nói :
- Nhưng quả thật nàng đã cùng tên mã phu biến mất một lúc.
Vương Động nói :
- Vẫn có thể là một chuyện trùng hợp ngẫu nhiên.
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Trong đời làm sao có chuyện ngẫu nhiên lạ lùng như thế?
Vương Động nói :
- Có chứ, chẳng những có mà còn xảy ra rất thường.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Vậy thì chuyện họ cùng biến mất một lúc thì giải thích làm sao?
Vương Động nói :
- Tên mã phu có thể cảm thấy cuộc sống như thế không có tương lai

nên hắn đi tìm nơi khác để lập thân cũng được chứ có gì thắc mắc.
Quách Đại Lộ nói :
- Thế còn Chu Chu? Lý do gì khiến cho nàng phải đi như thế? Kiệu hoa cho đám cưới đã chuẩn bị sẵn rồi kia mà.
Vương Động nói :
- Tại làm sao lại không có lý do khác? Cũng có thể vào đêm chuẩn bị hôn lễ, đột nhiên có biến sự nào xảy ra cấp bách bắt buộc nàng phải cấp tốc lìa bỏ nơi đó, cũng có thể nàng bị người ta bắt đem đi, không thể được hay sao?
Lâm Thái Bình vụt nói :
- Cũng có thể trước đó nàng cũng muốn giải thích cho anh biết, thế nhưng không có cơ hội thuận tiện.
Yến Thất thở ra :
- Chuyện đau khổ nhất trên đời là thừa biết có người hiểu lầm mình, biết trước rằng mình sẽ chịu oan uổng, thế nhưng lại không có cách nào giải thích.
Lâm Thái Bình nói :
- Càng đau khổ hơn là người mà mình muốn giải thích lại không cho mình có cơ hội giải thích.
Vương Động nói :
- Càng đau khổ hơn nữa là cho dù có thừa cơ hội giải thích nhưng lại không làm sao giải thích, tỷ như...
Quách Đại Lộ thở dài :
- Tỷ như chuyện vừa rồi, thật tình là tôi không muốn giải thích chút nào cả. Nếu các anh đến đây mà tôi đã đi rồi thì nhất định suốt đời các anh sẽ hiểu lầm tôi mãi mãi.
Vương Động nói :
- Đúng, bây giờ thì anh đã nghĩ ra rồi chứ?
Quách Đại Lộ gật đầu.
Vương Động nói tiếp :
- Một vấn đề luôn luôn có nhiều mặt. Nếu anh biết nhận xét về phương diện tốt của nó thì nhất định cuộc sống sẽ tránh được buồn phiền.
Yến Thất nói :
- Thế nhưng rất tiếc là có người không chịu hiểu như thế, cứ âm thầm đi vào nẻo khốn của mình.
Vương Động nói :
- Những người ấy chẳng những ngu xuẩn mà lại là hạng cứ tạo buồn phiền cho chính mình, chính mình hành hạ mình, tôi nghĩ Tiểu Quách không phải là hạng người như thế ấy.

Quách Đại Lộ trợn trừng đôi mắt và vụt nói lớn :
- Tên nào bảo tôi là hạng người như thế thì tôi sẽ đánh cho... vỡ mũi hắn ra...
Câu chuyện của họ đưa đến một kết luận: Bất cứ chuyện gì phiền não, bí mật, chuyện có thể làm cho mình ray rứt thì cứ thẳng thắn nói cho những người bằng hữu.
Bởi vì bằng hữu chẳng những cùng chia sẻ niềm vui mà họ lại còn chia sớt những gì gọi là khổ đau. Hơn nữa họ còn có thể làm cho mình tiêu tán lòng sầu.
Câu chuyện sợi dây chuyền vàng của Quách Đại Lộ tuy làm cho hắn đau khổ không ít, nhưng khi đã thành câu chuyện chung của mọi người thì nó không còn là vấn đề đáng kể.
Bởi vì những bằng hữu có thể thông cảm với nỗi khó xử trong lòng nhau. Họ cùng hưởng, cùng chịu đựng, cùng giải quyết cho nhau những điều phứt tạp nhất trong đời.

Vương Động còn đang nằm trên giường là đã nghe tiếng của Quách Đại Lộ ở bên ngoài kêu lớn :
- Ông ngoại đến rồi.
Ông ngoại của họ tức là lão già mệnh danh là lão “lột da”, tức là chủ tiệm... cầm đồ.
Nói lột da thì cũng hơi uá đáng, sự thật thì lão chủ tiệm cầm đồ này cũng chỉ có “cạo” chút đỉnh mồ hôi của thiên hạ mà thôi.
Có một điều hơi lạ là càng cạo mồ hôi của thiên hạ nhiều chừng nào thì lão lại càng ốm o chừng nấy.
Lãp là con người y như cây trúc, thứ cây trúc cong quằn vì lưng của lão hơi gù.
Mắt lão lại ti hí và đuôi mắt của lão luôn luôn tới trước lời nói, hình như lúc nào lão cũng muốn kiểm soát những vật dụng trên người thiên hạ.
Bọn Vương Động tuy rất thường đến viếng lão nhưng lần thứ nhất lão đến đây.
Chính vì thế mà Vương Động mới cố gắng... ngồi lên.
Thông thường lão chủ tiệm cầm đồ chịu lê chân đi cả mấy dặm đường núi đến viếng người như thế thì chỉ có mỗi lý do duy nhất.
Vương Động vừa ra đến khách thính thì đã nghe Quách Đại Lộ cười hỏi :
- Trận gió nào mà đưa lão gia đến đây thế? Bộ tính coi đặng mua đứt

gian nhà của Vương Động sao?
Thật sự thì Vương Động cũng đã hơn một lần định bán gian nhà này, chỉ hiềm vì gian nhà này dù có cho không thì thiên hạ cũng lắc đầu từ chối.
Lão lột da lắc đầu cười :
- Gian nhà to lớn khang trang như thế này thì làm gì tôi mua cho nổi? Kể từ ngày gặp quí vị thì vốn liếng của tôi đã "cháy" cả rồi, đến nay không bán gian nhà đang ở cũng đã may rồi, đâu dám nói đến chuyện mua bán gì nữa.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Nhưng giá như hắn chịu bán rẻ thì sao?
Lão lột da hỏi lại :
- Thế nhưng tôi mua để làm gì?
Quách Đại Lộ nói :
- Ông có thể bán lại cho người khác, hoặc là dời về đây mà ở.
Lão lột da cười :
- Nếu người ta không đến khật khùng thì chắc không ai chịu ở nơi đây.
Quách Đại Lộ còn đang suy nghĩ để nài chuyện mua bán thì lão lột da vụt nói :
- Hình như các vị hôm nay thiếu tiền xài?
Vương Động nói :
- Không phải hôm nay mà hôm nào cũng thế.
Lão lột da hỏi :
- Thế các vị có muốn kiếm năm trăm lượng không nè?
Hứ, hỏi lạ, tự nhiên là muốn chứ ai lại không?
Chẳng những đối với những tay nghèo rách mồng tơi như bọn Quách Đại Lộ mà cho dù bất cứ một ai cũng đều muốn như thế cả.
Quách Đại Lộ chớp mắt :
- Năm trăm lượng?
Lão lột da nói :
- Không thiếu một trinh.
Quách Đại Lộ dòm lão từ đầu đến chân :
- Ông có say không nhỉ?
Không phải một mình Quách Đại Lộ mà cả bọn đều nhìn lão trân trân...

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...

Hồi 21
Lại chuyện hiểu lầm

Thấy họ nhìn quá, lão "Lột Da" cười hề hề :
- Không, không say, trái lại còn tỉnh hơn bao giờ hết, chỉ cần các anh bằng lòng thì ngay bây giờ tôi có thể ứng trước nửa số bạc.
Lão "Lột Da" từ trước đến giờ rất tin tưởng bọn Quách Đại Lộ, lão biết bọn này tuy không có một đồng dính túi, nhưng lời nói của họ giá đáng ngàn vàng.
Quách Đại Lộ nhìn lão và hỏi :
- Số bạc mà ông nói đó làm thế nào để kiếm ra?
Lão "Lột Da" nói :
- Rất dễ, chỉ cần các anh đi cùng với tôi một chuyến đến Huyện Thành thì bạc sẽ về tay ngay.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Đi một chuyến đến Huyện Thành? Đi bằng cách nào?
Lão "Lột Da" nói :
- Tự nhiên là đi bằng hai chân.
Quách Đại Lộ nhích lên hai bước :
- Đi như thế này đây?
Lão "Lột Da" gật đầu :
- Tự nhiên.
Quách Đại Lộ gặn lại :
- Rồi sau đó?
Lão "Lột Da" nói :
- Sau đó các anh cứ việc mang năm trăm lượng bạc đi về.
Quách Đại Lộ :
- Không có chuyện gì khác nữa?
Lão "Lột Da" gật đầu :
- Không.
Quách Đại Lộ ngó Vương Động và cười :
- Đi một chuyến lấy năm trăm lượng, anh có từng nghe thấy hay không?
Vương Động lắc đầu :
- Không.
Lão "Lột Da" nói :
- Có rất nhiều chuyện mà các anh có thể chưa nghe nói, nhưng như thế không có nghĩa là chuyện không có thật.
Vương Động cười :

- Số tiền lời hàng tháng của ông cũng không phải là chuyện giả.
Lão “Lột Da” thở ra :
- Gần đây, số cầm thì nhiều mà số lời không có là bao, vì họ bỏ luôn không chuộc, những thứ đó bán ra không được, vì thế nên vốn liếng lần hồi hết nhẵn.
Vương Động gật gù tỏ ra rất thông cảm hoàn cảnh làm ăn của lão.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Chuyện làm ăn có chứ không có lời như thế thì ông làm làm gì?
Lão “Lột Da” thở ra :
- Cũng là chuyện không có cách nào khác được, âu cũng là tại mình chọn lấy cái nghề báo hại.
Vương Động nói :
- Như thế thì số năm trăm lượng này, ông nên giữ nó mà xài lần.
Lão “Lột Da” lật đật nói :
- Không, đây là tôi tự ý nhường cho các vị đấy mà.
Vương Động nói :
- Tiền của ông kiếm ra quá khó, thế mà chúng tôi đi khơi khơi một chuyến mà kiếm những năm trăm lượng, chuyện như thế quả thật chúng tôi rất khó làm.
Lão “Lột Da” đằng hắng hai ba tiếng :
- Đâu có gì gọi là khó làm? Vả lại chuyến đi của các vị rất cần vào dụng ý của tôi mà.
Vương Động hỏi :
- Dụng ý như thế nào?
Lão “Lột Da” ngượng ngập :
- Các vị cứ yên lòng, nhất định tôi không bảo các vị ăn cướp ăn trộm gì đâu.
Vương Động nói :
- Ông cũng cứ yên lòng, chúng tôi không bao giờ làm chuyện ấy đâu.
Lão “Lột Da” nhướng mắt :
- Các anh không đi?
Vương Động lắc đầu :
- Không.
Lão “Lột Da” hỏi :
- Tại làm sao thế?
Vương Động nói :
- Không tại làm sao hết.
Lão “Lột Da” khựng lại một lúc rồi bật cười :
- Một mình anh không chịu cũng chẳng sao, ở đây...
- Không phải một mình hắn.

Lão “Lột Da” trố mắt :
- Anh cũng không chịu đi?
Yến Thất nói :
- Đúng, tôi không đi mà cũng không nguyên nhân gì cả, không đi là không đi.
Lâm Thái Bình cười :
- Tưởng một mình tôi không đi, chẳng ngờ tất cả cùng không đi.
Lão “Lột Da” lớn tiếng :
- Bộ bạc của tôi là bạc giả à? Bộ từ trước đến nay các anh chưa cầm thế bao giờ? Chưa cầm bạc tôi bao giờ?
Vương Động nói :
- Không phải giả và chúng tôi đã từng cầm, nhưng mỗi khi cầm là chúng tôi mang đồ đến thế.
Lão “Lột Da” nói :
- Tôi không cầm thế đồ đạc của các anh, tôi chỉ cần các anh cùng đi với tôi một chuyến rồi mang tiền về xài, thế mà các anh không chịu?
Vương Động gật đầu :
- Đúng như vậy, không đi.
Lão “Lột Da” nhảy dựng lên la lớn :
- Các anh bộ khật khùng sao chứ? Tôi thấy các anh sớm muộn gì rồi cũng phải chết đói, thật đúng là đồ... khật khùng.

Không biết bọn Vương Động có khật khùng như lão “Lột Da” nói hay không, chứ thật tình nếu số bạc nào không minh bạch là họ nhất định không thèm rớ tới.
Cầm đồ vốn không phải là chuyện mất mặt, họ cũng đã mang cầm thế không biết bao nhiêu thứ, nhưng nhất định họ không chịu cầm... người.
Họ bằng lòng mang cái khố của mình ra cầm thế, nhưng nhất định họ giữ cho kỳ được lương tâm của họ.
Họ chỉ làm những chuyện mà tự họ bằng lòng, nhất là họ thấy đó là một chuyện nên làm, lợi tức trở thành thứ yếu, có đôi khi không cần thiết.

Một người hằng ngày đều phải vào cầu tiêu năm bảy lần để làm cái chuyện tiểu tiện, đó là chuyện thông thường.

Chẳng những là chuyện thông thường mà còn là chuyện cần thiết không làm không được.
Tuy là chuyện rất tầm thường, nhưng có lúc phải đề cập, chẳng hạn như bây giờ...
Vương Động mới từ trong cầu tiêu bước ra.
Mỗi ngày, khi tuột xuống giường, chuyện thứ nhất của hắn là vào cầu tiêu.
Lúc hắn trở vào khách thính, hắn phát hiện thần sắc của Lâm Thái Bình và Yến Thất có hơi khác biệt.
Hình như họ có gì muốn nói mà không tiện.
Vương Động không hỏi, hắn là con người ít nói vả lại hắn biết trong tình trạng này không hỏi rồi họ cũng nói ra.
Quả nhiên, Yến Thất nói ngay :
- Tại sao anh không hỏi?
Vương Động lừ đừ :
- Hỏi cái gì mới được chứ?
Yến Thất nói :
- Anh không thấy ở đây đang thiếu một người hay sao?
Vương Động gật gù :
- Hình như là thế.
Người thiếu mặt ở đây là Quách Đại Lộ.
Yến Thất hỏi :
- Tại sao anh không hỏi hắn đi đâu?
Vương Động cười :
- Hắn đi đâu thì đi chứ có gì quan hệ? Nhưng quả thật nếu anh muốn tôi hỏi thì hỏi chứ cũng chẳng sao.
Hắn chầm chậm ngồi xuống và chầm chậm :
- Tiểu Quách đi đâu?
Yến Thất nhún nhún vai :
- Anh sẽ không bao giờ đoán trúng.
Vương Động nói :
- Vì không đoán trúng nên tôi mới hỏi.
Yến Thất nói :
- Hắn đi theo lão “Lột Da”, lão vừa đi là hắn dông theo.
Bây giờ Vương Động mới thấy hơi kỳ, hắn hỏi :
- Theo lão “Lột Da” làm gì?
Yến Thất làm thinh, da mặt hắn hơi xanh.
Vương Động cau mày thì thầm :
- Không lẽ vì năm trăm lượng bạc mà hắn đi theo lão?
Nhưng hắn lắc đầu nói tiếp :

- Tôi không tin, Tiểu Quách không phải là hạng người như thế.
Yến Thất bĩu môi :
- Tôi cũng không muốn tin như thế, nhưng không thể không tin.
Vương Động hỏi :
- Tại làm sao anh không thể tin?
Yến Thất nói :
- Bởi vì chính mắt tôi nhìn thấy.
Vương Động hỏi :
- Anh nhìn thấy cái gì?
Yến Thất nói :
- Tôi thấy hắn cùng với lão “Lột Da” bàn tán thật lâu, lão “Lột Da” trao cho hắn một đỉnh bạc và hắn vội đi theo lão.
Vương Động sửng sốt :
- Tại sao anh không theo hỏi?
Yến Thất cười nhạt :
- Tôi theo hỏi để làm gì? Tôi không bao giờ chịu hợp tác với lão ấy đâu.
Lâm Thái Bình vụt thở ra :
- Giá như chỉ làm một chuyện tầm thường là cùng đi cho có bạn với lão đến Huyện Thành thì cũng chẳng có chi quan trọng, nhưng theo tôi thấy thì chuyện này không đơn giản như thế đâu.
Tự nhiên, làm sao có thể đơn giản như thế được.
Giá như lão “Lột Da” chỉ cần mướn người đi theo cho có bạn thì chừng năm tiền thôi, nhất định sẽ có khối người đi, chuyện chi phải tìm đến bọn họ, và chuyện chi phải tốn năm trăm lượng?
Lâm Thái Bình nói tiếp :
- Chính lão ta cũng có nói, lão làm như thế tất nhiên là có dụng ý, nhất định lão không làm chuyện tốt.
Yến Thất nói :
- Có thể khiến cho lão “Lột Da” chịu bỏ ra món bạc năm trăm lượng, theo tôi chỉ có một chuyện.
Lâm Thái Bình hỏi :
- Chuyện gì?
Yến Thất nói :
- Chuyện gì thì không dám chắc, nhưng nhất định phải là chuyện mà lão có thể kiếm không dưới năm ngàn lượng.
Lâm Thái Bình gật đầu :
- Đúng, nếu không phải là chuyện “nhất bản vạn lợi” thì nhất định lão chỉ làm...
Yến Thất rướt nói :

- Làm một chuyện mà không dám cho ai theo hết.
Lâm Thái Bình gật gật :
- Đúng, tôi thấy nếu không lừa gạt thì cũng là chuyện trộm đạo, tự nhiên vì sợ mang hại nên lão mới viện đến bọn mình.
Hắn thở ra và nói tiếp :
- Chẳng lẽ Quách Đại Lộ lại không thông điều đó?
Yến Thất cười nhạt :
- Anh có thể suy đoán được thì làm sao hắn lại không? Hắn không ngu hơn ai đâu.
Cũng đúng, sự thật, nói gì thì nói, làm gì thì làm, nhưng không một ai có thể nói Quách Đại Lộ là ngu, nếu không nói hắn rất thông minh.
Từ nãy giờ làm thinh, Vương Động vụt lên tiếng :
- Anh thấy rằng không nên đi thì tại sao không cản hắn?
Yến Thất nhún vai :
- Một con người một khi mà đã muốn nhảy xuống vũng bùn rồi thì đừng mong ai cản được.
Vương Động hỏi :
- Nghĩa là anh chỉ ngồi nhìn hắn nhảy?
Yến Thất ngập ngừng :
- Tôi... tôi...
Hắn vụt đứng lên và chạy ào ra đường, ai cũng thấy khi hắn chạy, nước mắt hắn đã chảy ra.
Tự nhiên không ai tinh mắt hơn Vương Động.
Hắn ngồi yên sửng sốt và hắn vụt thở dài :
- Thương sâu bao nhiêu thì giận cũng sâu bấy nhiêu, câu nói này tuy cũ nhưng thật không sai tí nào.
Lâm Thái Bình hỏi :
- Anh nói cái giống gì đó?
Vương Động cười :
- Tôi nói cho đến bây giờ tôi vẫn chưa tin được rằng Quách Đại Lộ đi làm chuyện như thế, anh thì sao?
Lâm Thái Bình do dự :
- Tôi cũng không tin chắc lắm.
Vương Động nói :
- Ít nhất anh cũng có điểm hoài nghi, có phải thế không?
Lâm Thái Bình gật đầu :
- Có lẽ là như thế.
Vương Động nói :
- Thế nhưng Yến Thất thì không hoài nghi một chút nào cả, hắn cho rằng Tiểu Quách nhất định đi làm chuyện ấy, anh có biết tại sai

không?
Lâm Thái Bình suy nghĩ và trả lời :
- Tôi cũng thấy chuyện hơi lạ, chính Yến Thất và Tiểu Quách giao tình khá hậu kia mà...
Vương Động thở ra :
- Chính vì chỗ giao tình thâm hậu ấy cho nên mới như thế.
Lâm Thái Bình cau mặt :
- Anh nói tôi không hiểu.
Vương Động nói :
- Chu Chu mất tích thình lình, chúng ta ai cũng có thể nghĩ hãy còn có một nguyên nhân nào đó, thế nhưng Quách Đại Lộ không thấy, hắn thấy toàn mặt xấu, anh có biết tại sao không?
Lâm Thái Bình nói :
- Tại vì Tiểu Quách quá yêu,cho nên...
Vương Động nói :
- Cho nên tâm trí trở nên mờ mịt, có phải thế không?
Lâm Thái Bình gật đầu :
- Đúng như thế.
Ái tình có thể làm cho con người mù quáng, chân lý đó ai cũng thấy rõ ràng, chỉ có người trong cuộc là mù tịt.
Vương Động nói :
- Nếu anh có thâm tình với một người nào, tự nhiên anh nhận xét về con người ấy không thể nào chính xác, bởi vì bình thường anh thường nhìn vào chỗ tốt của con người ấy, nhưng nếu có một biến cố nào đó làm cho lòng anh bị tổn thương thì anh sẽ tự trách mình mù quáng và từ đó anh sẽ thấy chỉ toàn chỗ xấu của đối phương.
Lâm Thái Bình chợt cười thành tiếng :
- Ý của anh thì tôi biết, chỉ có điều chỗ thí dụ không hợp lắm.
Vương Động nhướng mắt :
- Sao?
Lâm Thái Bình cười :
- Tại sao anh lại lấy tình cảm giữa Chu Chu và Tiểu Quách mà so sánh giữa Tiểu Quách và Yến Thất, hai cái tình đó khác nhau mà.
Vương Động cũng cười.
Hình như hắn cũng cảm thấy mình thí dụ không đúng chỗ và hình như hắn cũng cảm thấy hôm nay mình nói hơi nhiều.
Và chính vì thế mà hắn bắt đầu ngậm miệng.
Thế nhưng hắn vẫn cười, cái cười của hắn bây giờ có hơi khác biệt.
Mãi cho đến khi Yến Thất từ ngoài trở vào, hắn mới lên tiếng :
- Anh định đi đâu đó?

Yến Thất mí mắt còn ửng đỏ, nhưng hắn gượng cười :
- Bữa nay trời tốt lắm, tôi định đi săn.
Lâm Thái Bình đứng lên cười :
- Tôi cũng đi, nếu bữa nay không đi săn thì chắc là chết đói.
Vương Động cười :
- Trong mình Tiểu Quách có bạc, nhất định không bao giờ hắn chịu để cho mình nhịn đói chết, tại sao anh không thể đợi hắn về.
Yến Thất trầm giọng :
- Tại sao tôi lại phải đợi hắn?
Vương Động hỏi :
- Vì tôi mà đợi hắn cũng không được nữa sao?
Yến Thất cúi mặt đứng yên một chỗ.

Trời tuy tạnh ráo nhưng gió vẫn thổi cắt da.
Yến Thất hình như không thấy lạnh, hắn đứng như trồng một chỗ, thật lâu hắn mới hỏi :
- Nhưng nếu hắn không về thì sao?
Vương Động cười :
- Nếu hắn không về thì tôi sẽ mời các anh ăn thịt... chó vậy.
Lâm Thái Bình nhổm người lên :
- Trời lạnh như thế này tìm ở đâu ra chó?
Vương Động nói :
- Không cần phải tìm, ở đây đang có một con.
Lâm Thái Bình trố mắt :
- Ở đây có một con?
Vương Động chỉ chỉ vào lỗ mũi mình :
- Có đây.
Lâm Thái Bình bật cười :
- Anh là... chó?
Vương Động nói :
- Đúng là con chó mực.
Lâm Thái Bình bật cười ha hả :
Vương Động cũng cười theo :
- Một con người mà đến mức bằng hữu của mình cũng không phán đoán nổi thì còn tệ hơn là chó nữa...

Đúng là Vương Động không phải chó.
Vì sau đó không bao lâu, Quách Đại Lộ trở về.
Hắn mang về đầy những bao, những gói, lớn có, nhỏ có.
Gói thì thịt, gói thì là bánh, gói là đậu phộng rang.
Mà đã có đậu phộng rang là tự nhiên có rượu.
Cho dầu không có đậu phộng rang, chỉ có thịt bánh cũng vẫn phải có rượu.
Quách Đại Lộ cười he he :
- Bây giờ thì tôi hơi nhớ tới lão Mạch, từ lúc không có mặt nơi đây nữa thì hình như chúng ta không tìm đâu ra được món thịt quay.
Vương Động nói :
- Ít nhất có một người thay lão Mạch.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Ai?
Vương Động cười :
- Anh chứ còn ai nữa, anh mà mở quán cơm thì chắc chắn là sẽ đông khách.
Quách Đại Lộ cười :
- Quả là chuyện làm ăn khá đấy, nhưng còn một thứ khó lòng...
Vương Động hỏi :
- Tại sao vậy?
Quách Đại Lộ cười :
- Nếu không phải do tôi ăn sập tiệm thì các anh cũng xơi tiêu.
Yến Thất cười nhạt :
- Yên lòng, tôi nhất định không ăn đâu.
Từ lúc bước vô nhà đến giờ Quách Đại Lộ cười không ngớt nhưng đến khi thấy bộ mặt lạnh như tiền của Yến Thất, hắn bắt đầu sửng sốt :
- Anh đang giận đấy à?
- Tôi... tôi có làm gì đâu?
Yến Thất lạnh lùng :
- Làm gì thì tuỳ anh biết đấy.
Quách Đại Lộ gượng cười :
- Tôi biết cái gì? Tôi thật không biết gì cả.
Yến Thất không nói với Quách Đại Lộ nữa, hắn bước tới trước mặt Vương Động :
- Anh tuy không phải là chó, nhưng ở đây lại có một con chó khác, nhưng chó trơn thì chẳng nói làm chi, đằng này là một con chó săn.
Quách Đại Lộ tròn mắt :
- Chó săn? Ai đâu?

Yến Thất không trả lời, hắn cười nhạt và bỏ đi ra ngoài.
Quách Đại Lộ chớp chớp mắt, hình như hắn hiểu phần nào câu chuyện, hắn bước tới cản ngang Yến Thất :
- Tại làm sao anh lại bảo tôi là chó săn của lão "Lột Da"? Anh tưởng rằng những thứ tôi mua về đây là do tiền của lão đấy à?
Yến Thất lanh lảnh :
- Chứ chẳng lẽ những thứ này từ trên trời rớt xuống?
Quách Đại Lộ nhìn sững Yến Thất một hồi rồi lẩm bẩm :
- Được... được rồi, anh bảo tôi là chó săn thì tôi là chó săn, anh đã không chịu có người bạn như thế thì để tôi đi.
Hắn chầm chậm bước ngang trước mặt Vương Động.
Vương Động đứng lên, hình như muốn cản Quách Đại Lộ, thế nhưng hắn lại ngồi xuống.
Quách Đại Lộ bước ra ngoài sân, hắn nhìn lên tàng cây cao, tuyết đóng từng lớp và gió thổi qua, từng mảng tuyết rơi xuống mình hắn, rơi trên mặt hắn...
Hắn đứng sững như trồng.
Hắn vốn định đi một mạch thật xa, nhưng đến đây thì hắn đứng lại, đứng im lìm...

Yến Thất không đi ra sân, hai mắt hắn đỏ hoe.
Vương Động đứng đó tự bao giờ.
Hắn với tay nắm tay Yến Thất.
Yến Thất vùng ra, nhưng Vương Động đã nhét vào tay hắn một tờ giấy và bảo :
- Anh hãy xem cái này.
Không cần xem kỹ, Yến Thất thấy ngay đó là một tấm giấy cầm đồ.
Vương Động nói :
- Anh hãy xem kỹ món đồ cầm.
Giấy cầm đồ thường thường giống toa thuốc, họ viết chữ rất tháo, nếu không thường xem thì chắc chắn đọc không ra.
Yến Thất tự nhiên là rất thường xem, hắn chỉ liếc qua là thấy, "Một sợi dây chuyền vàng và một mặt hình trái tim", "món đồ đã cũ giá cầm năm mươi lượng".
Đúng là toa hàng của tiệm cầm đồ.
Cho dù là đồ mới tinh khôi, đem đến tiệm cầm đồ, món đó cũng trở thành đồ cũ.
Tự nhiên là cầm giá rẻ mạt.

Tất cả những tiệm cầm đồ trong thiên hạ đều có một nguyên tắc như thế.
Nhưng vàng mà cũng có thể ấn định là “cũ và mới” thì quả là chuyện lạ vô cùng.
Nó chỉ lạ với bàng dân thiên hạ, chứ đối với chủ tiệm cầm đồ thì không lạ chút nào.
Phải có chữ “cũ” trong đó thì mới cầm được chứ?
Yến Thất muốn cười vì chuyện ấy, nhưng hắn không cười được.
Hắn cảm thấy như vừa mới bị ai tát cho một tát tai thật mạnh.
Vương Động thì vẫn cười :
- Giấy cầm đồ này tôi vừa mới tước trong tay Quách Đại Lộ, chính tôi đã nói trước với các anh rằng nếu tôi “trổ nghề” thì nhất định sẽ phát tài.
Hắn thở ra và nói tiếp :
- Rất tiếc vì tôi lười quá, không muốn ra nghề.
Yến Thất đứng làm thinh.
Tự nhiên, ai cũng có thể biết thấy rằng những câu nói đùa của Vương Động là những câu... khỏa lấp.
Nhưng với Yến Thất thì không khỏa lấp được, hắn đứng yên mà nước mắt trào ra...

Cho dầu rằng bằng hữu thân như ruột thịt, cũng có lúc vẫn bị hiểu lầm.
Vì thế cho nên nếu gặp trường hợp nào thắc mắc, tốt hơn hết nên cho bạn mình có cơ hội giải thích về việc làm đã tạo cho mình thắc mắc.
Một vấn đề có rất nhiều mặt, có những mặt mới nghe qua thường là vô lý, nhưng coi chừng những mặt vô lý ấy lại là mặt thật.
Chính bản thân của một con người cũng như thế, nếu vì cứ khiêm cung, cứ nghĩ về mặt xấu của mình, tức là mình tự ngược đãi mình, chứ suốt đời cũng không phát huy được cái tốt.
Bất cứ người nào cũng không được ngược đãi người nào và cũng không nên ngược đãi chính mình.
Đó là kết luận của Vương Động.
Kết luận của Vương Động thường thường là chính xác.
Trên đời không có cái tốt nào là tuyệt đối.Tự nhiên cũng không có cái xấu nào tuyệt đối.
Thất bại, tự nhiên là chuyện không tốt, nhưng “thất bại là mẹ thành

công”.
Câu nói đó tuy đã cũ, tuy có vẻ như là an ủi, nhưng thật là quý giá.
Thành công tuy là chuyện tốt, nhưng đó là con dao hai lưỡi, nó có thể làm cho người sinh ra kiêu ngạo, tự cao tự đại và thất bại sẽ theo liền sau đó.
Kết giao với một người bạn, tự nhiên rất mong cùng với người ấy kết giao thân cận, mà bằng hữu có thể thân cận được tự nhiên là bằng hữu tốt.
Nhưng nếu quá thân cận, rất có thể dễ dàng xem thường nhau và cũng thường sinh ra chuyện hiểu lầm.
Hiểu lầm tuy là chuyện không tốt, nhưng nếu sau đó được giải thích rõ ràng, đôi bên tất sẽ hiểu nhau hơn, thông cảm nhau hơn và tình cảm cũng do đó mà ngày một sâu đậm hơn.

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...

Hồi 22
Lại chuyện lão Lột Da

Bất luận chuyện ra sao, người bị oan uổng nhất định cũng là khó chịu.
Giá như trên đời có một ai bị chuyện vô cùng khó chịu thì người bị hàm oan sẽ khó chịu gấp đôi.
Yến Thất là con người đã từng chịu oan, tự nhiên rất thông cảm tâm tình Quách Đại Lộ gấp đôi.
Ngoài chuyện khó chịu ra, còn có một tâm tình khốn đốn hơn hơn nhiều, nhưng ngoài người mang nó ra, không ai có thể biết được sự khốn đốn ấy.
Đã khá lâu rồi, Yến Thất chưa từng khóc lần nào, bởi vì một người đàn ông, thứ đàn ông ngang dọc giang hồ, khóc thật là khó coi.
Hắn muốn đi tìm Quách Đại Lộ ngay lúc bấy giờ, nhưng tìm rồi sẽ nói những gì?
Có nhiều chuyện hắn không muốn nói, có nhiều chuyện hắn không thể nói, có nhiều chuyện hắn không dám nói.
Trong lòng hắn bấn loạn vô cùng.
Thình lình, hắn thấy một bàn tay ló ra, trên bàn tay đó có cầm chén rượu.
Hắn nghe có người nói :
- Uống đi, anh uống cạn chén này để coi như chén giảng hòa.

Tim hắn đập liên hồi, hắn ngẩng lên bắt gặp ánh mắt Quách Đại Lộ.
Gương mặt Quách Đại Lộ không có gì tỏ vẻ giận hờn, cũng không có vẻ gì gọi là đau khổ, gương mặt của hắn cũng như bình thường, miệng hắn vẫn cười khà khà...
Giọng cười của hắn, giọng đùa nghịch của hắn thật đã quá quen tai.
Yến Thất thường cau mặt khi Quách Đại Lộ giỡn, hắn nghĩ con người có lúc phải cần nghiêm trang một chút.
Nhưng bây giờ thì khác, bây giờ cái cười của Quách Đại Lộ làm cho hắn thấy vui vui, hắn thấy cái cười đùa đó thật đáng yêu.
Hơn lên, hắn muốn Quách Đại Lộ luôn luôn là như thế chứ đừng có bao giờ thay đổi.
Hắn chợt cảm thấy như thế mới đúng con người...
Quách Đại Lộ, con người vô tư lự, con người luôn cởi mở, cho dầu ai đó có đắc tội với Quách, nhưng Quách vẫn tươi cười.
Quách Đại Lộ đang cười :
- Có chịu giảng hòa không nè?
Yến Thất ngập ngừng :
- Anh... anh không giận tôi sao?
Quách Đại Lộ nói :
- Ban đầu thì cũng có chút chút, nhưng suy nghĩ lại chẳng những không giận mà còn thấy rất vui.
Yến Thất nhướng mắt?
- Rất vui?
Quách Đại Lộ gật đầu :
- Nếu anh cứ mặc kệ tôi, không đếm xỉa gì đến tôi, không đếm xỉa chuyện tôi làm, cho dầu tôi làm những gì táng tận lương tâm anh cũng không thèm để ý thì cái đó có lẽ... không nên. Nhưng chính vì anh là người bạn tốt cho nên anh mới đối xử với tôi như thế.
Yến Thất vẫn ngập ngừng :
- Nhưng... nhưng đáng lý tôi không nên nghi oan cho anh như thế, đáng lý tôi phải toàn tâm toàn ý tín nhiệm ở nơi anh.
Quách Đại Lộ cười :
- Anh có nghi oan cho tôi cũng không có gì quan hệ, chỉ cần là bằng hữu tốt với nhau thì dầu có xảy ra chuyện gì cũng không quan hệ, cho dầu anh có chịu tôi... mấy đấm cũng không sao.
Yến Thất bật cười.
Lúc hắn cười, mũi hơi nhăn trước và ánh mắt hắn cũng lộ trước nét cười.
Đó là cái đặc biệt của Yến Thất, cái mà theo Quách Đại Lộ, hắn cho là nét để yêu.

Mặt hắn bám đầy bụi đất làm cho đen xạm, nhưng nước mắt của hắn chảy đến đâu làm sạch đến đó, những nơi ấy bày da thịt trắng hồng.
Quách Đại Lộ đứng nhìn ngơ ngác...
Yến Thất cúi mặt :
- Anh ngó tôi gì dữ vậy?
Quách Đại Lộ cười, nhưng rồi hắn vụt thở ra :
- Tôi đang nghĩ ánh mắt của Toan Mai Thang thật đẹp nhưng nếu anh chịu rửa mặt anh cho thật sạch thì anh sẽ ăn đứt cô ta.
Yến Thất định nhìn Quách Đại Lộ nhưng rồi hắn bật cườivà đón lấy chén rượu trên tay của Quách.
Vương Động ngó Lâm Thái Bình, Lâm Thái Bình nhìn Vương Động, cả hai cùng cười.
Lâm Thái Bình nói :
- Tôi vốn không hay uống rượu, nhưng hôm nay thì lại muốn uống thật nhiều.
Quách Đại Lộ thở ra :
- Chỉ tiếc hôm nay tôi lại không thể bồi rượu anh được.
Lâm Thái Bình hỏi :
- Tại sao thế?
Quách Đại Lộ nói :
- Bởi vì hôm nay tôi có việc, có việc cần phải xuống núi.
- Hừ, cái tên tiểu tử này cứ hễ có tiền trong túi là hình như không thể ở nhà.
Yến Thất cắn môi :
- Xuống núi làm chi thế?
Quách Đại Lộ chớp chớp mắt :
- Tôi có hẹn với một người.
Yến Thất hơi đổi sắc :
- Anh hẹn với ai?
Quách Đại Lộ nói :
- Lão “Lột Da”.
Ánh mắt của Yến Thất vụt sáng ra, nhưng hắn cố ý hỏi gặn :
- Lão hẹn với anh à?
Quách Đại Lộ nói :
- Lão không có hẹn, tôi đến kiếm lão.
Yến Thất hỏi :
- Kiếm lão để làm gì?
Quách Đại lộ nói :
- Lão chịu bỏ ra năm trăm lượng, nhất định không thể vì ý tốt, tôi cần phải xem thử lão định “lột da” ai.

Tuyết bắt đầu tan.
Trên đường núi ngoằn nghèo bị tuyết tan làm cho trơn trợt.
Nhưng Yến Thất không xem chuyện ấy vào đâu, chân hắn dẫm lên bùn lầy mà y như đang đi trên ngọn tuyết.
Bởi vì có Quách Đại Lộ đi sát một bên.
Đi sát gần bên mà Yến Thất còn nghe rõ hơi thở của hắn.
Quách Đại Lộ vụt cười
- Hôm nay tôi phát hiện thêm một chuyện.
Yến Thất hỏi :
- Chuyện gì?
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi phát hiện Vương lão đại là con người thật rất thông cảm ở tôi, trên đời chắc không còn ai hiểu rõ tôi hơn hắn.
Yến Thất gật đầu, giọng hắn hơi buồn :
- Hắn quả thật là con người phán đoán thông minh và dễ dàng thông cảm, không riêng với anh mà với ai hắn cũng thật tế nhị...
Quách Đại Lộ nói :
- Nhưng con người thông cảm tôi hơn hết lại chính là Lâm Thái Bình, điều đó chỉ nhìn qua là tôi nhận ra ngay.
Yến Thất do dự một lúc rồi vụt hỏi :
- Thế còn tôi?
Quách Đại Lộ nói :
- Anh thì chẳng thông cảm mà cũng chẳng hiểu tôi, chẳng những thế, nhiều lúc anh còn công kích cãi cọ...
Yến Thất cúi đầu im lặng.
Quách Đại Lộ cười cười nói tiếp :
- Thế nhưng không biết tại sao, tôi thấy con người đối với tôi tốt nhất là anh.
Yến Thất nhoẻn miệng cười, mặt hắn ửng hồng.
Một lúc khá lâu hắn hỏi :
- Thế còn anh đối với tôi thì sao?
Quách Đại Lộ nói :
- Có lúc tôi giận anh gần bể bụng, chẳng hạn như hôm nay, giá như Vương lão đại mà cũng đối xử với tôi như thế thì tôi không giận hắn như thế đâu, tôi sẽ giải thích cho hắn biết, nhưng với anh thì...
Yến Thất hỏi :
- Thì anh lại giận tôi phải không?

Quách Đại Lộ thở ra :
- Đó có lẽ tại vì đối với anh, tôi có một điểm đặc biệt là... quá tốt...
Yến Thất chớp mắt và nhoẻn miệng cười :
- Tốt cỡ bao nhiêu?
Quách Đại Lộ trầm ngâm :
- Tốt đến... bao nhiêu thì thật tình tôi cũng không nói được.
Yến Thất cười :
- Nói không được là không thật.
Quách Đại Lộ nói :
- Thế nhưng tôi có thể thí dụ...
Yến Thất hỏi tới :
- Thí dụ như thế nào?
Quách Đại Lộ nói :
- Nếu vì Vương lão đại thì tôi có thể cởi hết y phục đi cầm thế, chỉ mặc một cái khố trở về...
Hắn bật cười và nói tiếp :
- Nhưng nếu với anh thì tôi có thể cởi luôn cái khố ấy.
Yến Thất cười :
- Ai mà thèm cái khố rách của anh.
Nói xong câu đó, mặt hắn lại ửng hồng, hắn nghĩ cái khố của Quách Đại Lộ có rách hay không, hắn làm sao biết được?...
Cũng may là mặt hắn dơ dáy quá cho nên dù hắn có đỏ vì thẹn cũng không ai thấy được.
Thế nhưng ánh mắt của hắn thì lại không dấu được, Quách Đại Lộ nhìn vào mặt hắn và cười :
- Tôi còn có một cái thí dụ khác nữa.
Yến Thất hất hàm :
- Nói nghe.
Quách Đại Lộ cười :
- Tôi đã thề rằng sẽ thờ chủ nghĩa độc thân suốt đời, nhưng nếu anh là con gái thì nhất định tôi sẽ cưới ngay.
Yến Thất cười và quay chỗ khác :
- Ai mà làm vợ anh thì tám mươi đời cũng chỉ ôm khố rách.
Giọng nói của hắn chợt có hơi là lạ và khi dứt tiếng, hắn bỏ đi nhanh về phía trước.
Quách Đại Lộ không theo, hắn đứng nhìn dáng đi của Yến Thất ,tia mắt hắn đăm đăm đờ đẫn...

“Lợi Nguyên” là tên tiệm cầm đồ của lão “Lột Da”.
Tiệm cầm đồ Lợi Nguyên đối diện với quán cơm lão Mạch cách bởi một con đường.
Tiệm cơm lão Mạch bây giờ đã hạ bảng hiệu rồi, nhiều người đã chia nhau phía trước để bán lặt vặt.
Nghĩ đến lão Mạch là Quách Đại Lộ và Yến Thất có hơi buồn buồn, nhơ nhớ.
Vì bọn họ đã vui vẻ với nhau ở tại tiệm của lão khá lâu.
Vốn không phải là hạng đa sầu đa cảm, nhưng họ đều là những kẻ có tình, họ là những kẻ dễ bị tình cảm làm xao xuyến.
Họ đi ngang qua trước cửa tiệm cũ của lão Mạch, muốn hay không họ vẫn đứng lại vài giây.
Trước tiệm của lão Mạch bây giờ có một cỗ xe ngựa, nhưng không phải ngừng phía đó, đỗ xe trước cửa tiệm Lợi Nguyên.
Cửa tiệm còn chưa mở, hình như hôm nay nghỉ việc.
Quách Đại Lộ và Yến Thất trao đổi nhau bằng ánh mắt và cả hai liếc thấy lão “Lột Da” thập thò ở phía cửa sau.
Lão dòm ngó trước sau, hình như sợ người ta bắt gặp hai tay lão ôm một gói đồ khá lớn.
Khi thấy chắc không có ai, lão lom khom thoáng ra và nhảy phóc lên xe.
Vừa nhảy lên xong, cửa xe đóng lại ngay.
Và từ trong cửa tiệm cầm đồ bây giờ mới lóm thóm bước ra một lão bà, tay xách thùng rác nặng nhọc lê từng bước.
Quách Đại Lộ biết mặt bà lão, bà ta không phải vợ lão “Lột Da”, bà ta là người nấu bếp.
Lão “Lột Da” mượn người làm cũng đúng theo tiêu chuẩn danh hiệu của lão, nghĩa là cũng theo phương cách “lột da”, lão bà này đã quá già lại không thân thuộc, nên ngoài chuyện ăn cơm ngày hai bữa, bà ta không lấy thêm của lão một xu tiền công nào cả.
Có thể nhờ thế nên bà ta mới có thể ở với lão cho đến bây giờ.
Quách Đại Lộ thường lấy làm lạ, không hiểu tại sao cái mụ này bằng lòng làm việc cho lão “Lột Da” như thế.
Bởi vì làm cho lão như thế này rồi cho đến khi chết cũng chưa chắc bà ta có được một cỗ quan tài.
Lão “Lột Da” từ trong xe nói vọng ra khá lớn :
- Nhớ đóng cửa cho kỹ nghe, đến sáng ngày mai thì ta mới về đấy.
Cỗ xe bắt đầu lăn bánh theo đại lộ.
Quách Đại Lộ và Yến Thất từ trong ngõ hẻm nhảy ra, mỗi người nhảy vọt lên một bên xe.

Cửa tò vò xe lập tức hé mở, lão “Lột Da” thò đầu ra, dáng lão hốt hoảng :
- Các người tính làm gì hả?
Quách Đại Lộ cười :
- Không có làm gì cả, quá giang một đổi vậy mà.
Lão “Lột Da” lắc đầu nguầy nguậy
- Không được... đâu được, xe này mướn có giao trước, không cho ai quá giang cả.
Quách Đại Lộ cười hì hì :
- Không được cũng phải được, bọn này đã lên xe rồi, chẳng lẽ ông lại xô xuống được à?
Yến Thất cũng cười :
- Vả lại ông cũng đã từng nài nỉ bọn này đi theo cơ mà.
Lão “Lột Da” cự nự :
- Nhưng bây giờ thì tôi không cần.
Yến Thất cười :
- Ủa, bộ thay đổi ý kiến rồi à? Thế sao không báo trước?
Lão “Lột Da” giận xám mặt, nhưng lão lại cười :
- Cũng được, muốn quá giang cũng được, nhưng phải trả tiền, mỗi người một đồng.
Vừa nói lão vừa mở cửa xe.
Coi vậy mà lão “Lột Da” cũng có chỗ xài được, muốn làm gì lão cũng chiều ý, miễn có tiền.
Lão định bước xuống xe, tay lão vẫn ôm khư khư cái bọc của lão.
Quách Đại Lộ ngó Yến Thất :
- Yến Thất nè, tôi với anh đánh cá cái này chơi.
Yến Thất hỏi :
- Đánh thì đánh, nhưng cá cái gì?
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi nói trong bao của lão có con chuột, anh có tin không?
Yến Thất lắc đầu :
- Không, tôi không tin.
Quách Đại Lộ nói :
- Được rồi, anh không tin thì tôi cá với anh mười lượng, dám không?
Lão “Lột Da” cười hà hà :
- Khỏi, khỏi cần phải đánh cá.Tôi biết các người chỉ muốn coi cái bao này, có phải thế không?
Quách Đại Lộ cười :
- Hình như là thế đấy.
Lão “Lột Da” nói :

- Muốn xem cũng được, cứ mỗi lần xem là mười lượng bạc.
Quách Đại Lộ không ngờ lão lại bằng lòng một cách dễ dàng như thế, vì hắn nghĩ trong bao đó phải chứa đựng cái gì ghê gớm lắm...
Lão "Lột Da" tay chớp lấy tiền, tay mở ngay cái bọc.
Trong bọc chỉ có mấy bộ quần áo cũ.
Quách Đại Lộ nhìn Yến Thất, Yến Thất nhìn Quách Đại Lộ cả hai người cười méo xệch.
Lão "Lột Da" cười :
- Bây giờ thì các anh mới thấy mười lượng bạc tiêu một cách lãng òm, có phải thế không? Rất tiếc đã đưa ra thì lấy lại hơi khó.
Lão cười một cách đắc ý và sửa soạn gói cái bọc lại.
Yến Thất vụt hỏi :
- Trong cái bọc hình như có bộ đồ của Lâm Thái Bình phải không?
Lão "Lột Da" cười khẩy :
- Hình như là phải đấy, nhưng hắn đã cầm thế cho tôi rồi.
Yến Thất hỏi :
- Cầm chưa quá hạn kỳ, tự nhiên hắn có thể chuộc, thế tại làm sao ông lại mang đi.
Lão "Lột Da" hơi lựng khựng :
- Nếu khi hắn cần chuộc thì vẫn có thể cho hắn chuộc...
Quách Đại Lộ hỏi :
- Bộ quần áo đó cầm bao nhiêu tiền?
Lão "Lột Da" nói :
- Một lượng năm tiền.
Quách Đại Lộ nói :
- Bây giờ tôi chuộc.
Lão "Lột Da" lắc đầu :
- Không được.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Có tiền mà cũng không cho chuộc nữa à?
Lão "Lột Da" nói :
- Có tiền còn phải cần có giấy nữa, đó là nguyên tắc của tiệm cầm đồ, anh không nhớ chuyện ấy sao?
Quách Đại Lộ nhìn Yến Thất, hai người đã đuối lý, họ không còn cách nào nữa, nhưng cả hai cùng nghi hoặc.
Lão "Lột Da" mang quần áo của Lâm Thái Bình đi đâu? Mang vào thành để làm gì thứ quần áo cũ?
Đành rằng bộ quần áo đó cũng còn khá tốt, nhưng thật thì đã quá cũ, tại làm sao lão lại cứ ôm khư khư trong mình như vật báu?
Cỗ xe ngựa vào đến thành thì lão "Lột Da" lên tiếng :

- Đã tới nơi rồi, các anh có thể xuống xe.
Yên Thất hỏi :
- Ông không định nhờ chúng tôi dẫn đi chơi à?
Lão “Lột Da” nói :
- Bây giờ thì không phải lúc, cha mẹ cũng không bằng tiền, bớt tiêu được đồng nào là hay đồng ấy.
Yến Thất hỏi :
- Nhưng chúng tôi theo ông thì sao? Chúng tôi bao ông một bận chơi vậy mà.
Lão “Lột Da” cười :
- Bao cũng không được, chỉ có chuyện tiền trao cháo múc là tốt hơn cả, còn bao hay bị gì cũng rất dễ sinh phiền phức.
Yến Thất thở ra :
- Thế thì chúng tôi xin xuống xe vậy.
Lão “Lột Da” vẫy vẫy tay :
- Xin chào.
Bọn Yến Thất xuống xe rồi thì lão đóng sầm cửa lại.
Quách Đại Lộ nhìn theo chiếc xe :
- Đúng là con cáo già, thật tôi không làm sao hiểu việc làm kì dị của ông ta.
Yến Thất trầm ngâm :
- Vừa rồi tôi có để ý khi nghe mình nói đi theo lời yêu cầu của lão hôm qua, lão nói lão không định tìm mướn mình, anh có nghe không?
Quách Đại Lộ gật gù...
Yến Thất nói :
- Như vậy thì lão định tìm ai? Không lẽ hôm qua lão cố ý tìm Lâm Thái Bình.
Quách Đại Lộ cau mặt :
- Tìm Lâm Thái Bình để làm gì?
Yến Thất nói :
- Tôi cảm thấy hình như con người của Lâm Thái Bình cũng có một cái gì bí mật lắm thì phải...
Quách Đại Lộ trầm ngâm :
- Anh xem hắn có phải là gái giả trai không nhỉ?
Yến Thất ngó Quách Đại Lộ chăm bẳm :
- Tôi thấy anh nghe quá nhiều chuyện hoang đường, trên đời làm gì có những chuyện lạ lùng như thế?
Quách Đại Lộ ngó Yến Thất và làm thinh...
Cỗ xe của lão “Lột Da” quẹo qua, cả hai cùng phóng theo một lượt.

Họ nghi ngờ lão “Lột Da” dữ lắm.
Họ quyết phải khám phá cho kì được.
Cỗ xe dừng ngay trước một khách sạn.
Lại thêm một chuyện lạ nữa.
Cái lão “Lột Da” mà lại dám đến mướn phòng khách sạn thì đúng là chuyện thế gian hi hữu.
Trời đã bắt đầu sụp tối, trời mùa đông thường thường là tối rất sớm hơn những mùa khác.
Quách Đại Lộ và Yến Thất vòng ra phía sau khách sạn, cả hai nhún chân nhảy vút qua đầu tường.
Không một ai mà cứ xui xẻo mãi.
Lần này thì vận khí của bọn Quách Đại Lộ có vẻ khá hơn.
Vừa đáp được tàng cây bên trong thì cả hai thấy lão “Lột Da”, lão thuê gian phòng ở phía sau cùng.
Trời vẫn còn lạnh lắm, cả dãy phòng phía sau không thấy bóng một người nào.
Quách Đại Lộ và Yến Thất nhảy qua mấy tàng cây là đã đặt chân lên nóc tường ngay gian phòng của lão “Lột Da”.
Quách Đại Lộ và Yến Thất bây giờ mới phát giác ra rằng cả hai khinh công đều thuộc vào hạng khá, mặc dầu ở chung với nhau, nhưng họ chưa có dịp thấy tài, bây giờ họ mới nhận ra và chú ý lẫn nhau.
Cả hai đã cùng có chung ý định là sau này sẽ tìm cách hỏi nhau cho biết về môn công phu tuyệt đỉnh và, tự nhiên, cả hai chợt thấy muốn biết sâu về những bí mật của nhau.

Bên dưới rèm nhà vẫn còn đóng tuyết, tự nhiên là cửa sổ phòng đóng kín bưng bưng.
Cũng may, bên trong có lò sưởi nên hơi ấm vẫn thông ra lỗ tò vò phía trên, từ đó nhìn vào được bên trong khá rõ ràng.
Ngoài lão “Lột Da” ra, trong phòng còn có hai người ăn vận khá sang trọng, nhưng vẻ mặt lại nặng như chì, trông gương mặt của họ, người ta có thể tưởng đâu bàng dân thiên hạ trên thế gian này đều thiếu họ một số nợ mà không bao giờ trả được.
Yến Thất nhận ngay ra hai người ở trong phòng không những thuộc vào hạng võ công khá cao mà họ lại là bậc giang hồ lão luyện, một trong hai người ấy trên mặt có một vết sẹo dài trông dễ sợ.
Người kia, tuy mặt không sẹo, nhưng lại chỉ có một tay, cánh tay áo trống không phất phơ theo gió, ngang lưng thắt một thanh đao quắm

sáng ngời.
Ngọn đao quắm rất ít thấy trong giang hồ, nhất là chỉ còn có một tay mà lại sử dụng thanh đao ấy thì chuyện phải đáng nể nang.
Vả lại, nếu không phải là hạng đã từng vào sinh ra tử thì thân thể của họ không làm sao lại có những vết tích ghê gớm như thế ấy.
Họ đã từng vào sinh ra tử, đã lưu lại trong mình những vết tích kinh khủng như thế ấy mà còn sống nhăn, đủ biết họ là những tay bản lĩnh phi thường, Quách Đại Lộ thật không thể nghĩ ra tại làm sao lão "Lột Da" lại liên lạc với hai người này một cách có vẻ bí mật như thế.
Lão "Lột Da" mở gói, lấy bộ quần áo của Lâm Thái Bình trao cho hai người ấy xem, gương mặt của lão ra chiều đắc ý, y như đang trao bảo vật.
Thật quả lạ lùng, bộ quần áo của Lâm Thái Bình có gì mà quan trọng như thế?
Người mặt sẹo cầm bộ quần áo ngắm nghía một hồi rồi trao lại cho gã cụt tay.
Lúc hắn lật bộ quần áo, Quách Đại Lộ thấy hình như bộ quần áo có thêu, nhưng không biết thêu những gì, chính gã cụt tay cũng giở xem chỗ ấy...
Hắn nói :
- Đúng, quả đúng là y phục của hắn rồi.
Lão "Lột Da" cười :
- Tự nhiên là đúng chứ sao lại không? Công chuyện làm ăn của tại hạ từ trước tới nay đáng tin cậy lắm mà.
Lão không nói thêm câu nào nữa, nhưng lại chìa tay...
Người cụt tay hỏi :
- Lấy ngay bây giờ à?
Lão "Lột Da" cười :
- Mở tiệm cầm đồ mà... Tiền trao cháo múc, chuyện ấy chắc hai vị thừa biết rồi mà.
Người cụt tay lạnh lùng :
- Được rồi, đưa cho hắn.
Người mặt sẹo với tay lấy cái gói để dưới chân đặt lên mặt bàn, tiếng khua chứng tỏ cái gói khá nặng.
"Có thể khiến lão "Lột Da" bỏ ra năm trăm lượng, nhất định là chuyện mà lão phải kiếm vô ít nhất là năm ngàn lượng".
Câu nói của Yến Thất quả không một chút gì sai, trong cái gói ấy ít nhất cũng là năm ngàn lượng.
Quách Đại Lộ liếc Yến Thất tỏ ra vẻ đã hiểu.
Nhất định hai người này muốn kiếm Lâm Thái Bình, mà lại rất muốn

tìm gấp lắm, vì thế nên mới không tiếc số bạc năm ngàn lượng.
Lão “Lột Da” tất đã biết trước chuyện ấy, nhưng chờ cho đến khi được bộ quần áo của Lâm Thái Bình thì mới nhận chắc rằng thật đúng là con người mà hai người kia muốn tìm.
Cũng chính vì thế mà lão mới muốn đem Lâm Thái Bình cùng đi với lão đến Huyện Thành, lão muốn đem Lâm Thái Bình giao cho hai người đó.
Nếu mang được con người đến chắc có lẽ món tiền sẽ gấp mấy lần hơn.
Nhưng Lâm Thái Bình đã làm chuyện gì? Hắn làm sao mà đáng giá như thế ấy?
Vừa thấy bạc là bộ mặt của lão “Lột Da” trông thật dễ thương hết sức, lão toét miệng cười.
Người mặt sẹo hỏi :
- Hắn ở đâu? Bây giờ ông có thể nói được chứ?
Bất luận Lâm Thái Bình làm chuyện gì, nhất định là hắn đang trốn hai người ấy, nhất định không để cho hai người ấy tìm gặp.
Quách Đại Lộ hiểu như thế nên hắn dớm lao mình phóng xuống...
Không ngờ ngay khi ấy, da mặt của lão “Lột Da” vụt tái xanh.
Mắt lão sững sờ nhìn ra phía cửa, mồm lão há hốc như bị tống vào cục đất nói không ra tiếng.
Quách Đại Lộ liếc ra cửa, hắn giật mình.
Ngay giữa cửa đã có một người.
Đó là một mụ già, một mụ già tầm thường như bao nhiêu mụ già khác, nhưng Quách Đại Lộ sở dĩ giật mình tại vì hắn không ngờ mụ ta lại xuất hiện ở đây.
Lúc sớm, rõ ràng hắn thấy mụ ta xách thùng rác đem đi đổ, hắn nghe lão “Lột Da” căn dặn mụ giữ nhà, và khi cỗ xe lăn bánh cho đến bây giờ không hề ngừng lại một nơi nào, vậy thì mụ đi bằng cách nào đến đây được?
Y như là thấy quỷ, lão “Lột Da” ré lên :
- Ngươi... ngươi dến đây làm... làm gì thế?
Mụ già tay bưng một cái tô, vừa đi vào mụ vừa nói :
- Giờ uống thuốc của lão gia đã tới rồi mà lão gia chưa uống, tôi phải mang đến cho lão gia uống đây.
Lão “Lột Da” đưa tay bưng tô thuốc, cái dĩa đậy trên miệng tô khua lộp cộp...
Tay lão run rẩy, trán lão rịn mồ hôi.
Cái dĩa trên miệng tô vụt bay ra.
Cái dĩa bay vút vào mặt mụ già...

Cái dĩa bay thật nhanh, nhanh đến mức thấy như một lằn đen thôi, nhưng khi đến mặt mụ già thì vùng biến mất.
Mụ già vẫn đứng yên.
Người mặt sẹo biến sắc...
Người một tay cười nhạt :
- Hà hà, không ngờ các hạ cũng là một bậc cao nhân. Tốt, tốt lắm.
Mụ già cũng bật cười khan :
- Không, không có gì tốt cả.
Người một tay gặn lại :
- Cái gì không tốt?
Mụ già nói :
- Cái gì cũng không tốt cả, các người gặp ta thì kể như mạt vận, còn có cái gì tốt nữa chứ?
Người một tay vụt nhóng lên?
- Ngươi là ai? Tại sao lại đến đây nói chuyện lếu láo như thế chứ?
Mụ già nói :
- Ai cần biết chuyện của các ngươi? Chuyện của các ngươi có thỉnh ta cũng chẳng cần phải biết đến.
Giọng điệu của mụ ta cũng lòng vòng y như cái dáng điệu lọm khọm của mụ.
Người một tay quắc mắt :
- Vậy chứ ngươi đến đây làm gì?
Mụ già nói :
- Ta đến để cho lão gia ta uống thuốc.
Mụ quay qua nói với lão “Lột Da” :
- Uống đi, uống rồi ngủ một giấc cho ngon.
Lão “Lột Da” mặt rũ như tàu lá, lão bịt mũi uống thẳng một hơi...
Mụ già nói :
- Tốt rồi, hãy về ngủ một giấc đi.
Y như một đứa bé lên ba, mụ già kéo tay lão “Lột Da” ra ngoài cửa, người ta thấy mụ kéo tay... đứa cháu.
Ánh thép vụt nhánh loè, người một tay phóng mình lên với con dao quắm và phụt thẳng xuống mụ già.
Dám xuất thủ theo lối “lăng không” như thế, chứng tỏ, đao pháp của gã cụt tay không phải tầm thường.
Nhưng ánh đao chỉ nhoáng lên một cái rồi tắt ngấm.
Ngọn đao bị gãy làm hai đoạn.
Và cũng không hiểu sao, người một tay quỵ ngay trước mặt mụ già, mồ hôi trên trán hắn đổ ra có hột.
Hình như hắn cố gắng đứng lên nhưng không làm sao đứng nổi.

Mụ già lảm nhảm nói một mình :
- Ta đã nói rồi, gặp ta là vận hạn của các ngươi xui xẻo lắm, thế mà các ngươi chẳng chịu nghe, chắc là lỗ tai của các người đã điếc rồi.
Mụ vừa nói vừa bỏ đi.
Lão "Lột Da" ngoan ngoãn bước theo sau y như đứa trẻ.
Người mặt sẹo toát mồ hôi hột, hắn kêu lên :
- Tiền bối, xin hãy chờ một chút.
Mụ già nhướng mắt :
- Chờ cái gì? Chẳng lẽ ngươi cũng muốn cúi đầu à?
Người mặt sẹo nói :
- Tiền bối đã muốn thọc tay vào chuyện này thì tại hạ cũng không còn biết nói sao, chỉ mong tiền bối cho tại hạ biết danh hiệu để tại hạ còn về trình lại.
Mụ già gặn lại :
- Ngươi muốn biết danh tự của ta à?
Người mặt sẹo đáp :
- Vâng, tại hạ muốn như thế.
Mụ già nói :
- Ngươi chưa xứng là người biết danh hiệu của ta, ta có nói ngươi cũng không thể biết.
Ngừng một chút, bà ta nói tiếp :
- Nhưng ngươi có thể về bẩm báo với chủ nhân ngươi rằng có một lão bằng hữu khuyên hắn nên bỏ qua chuyện con nít, đừng có bức bách quá làm cho người ta xem không được.
Mụ già chầm chậm đi ra.
Người mặt sẹo chạy theo, hình như hắn còn thấy tăm dạng mụ già.

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...

Hồi 23
Người đàn bà lạ lùng

Mụ già nấu bếp bỗng trở thành cao thủ, chuyện thật không ai tưởng tượng.
Chuyện lạ hơn nữa là lúc Kim Sư và CônTử vào xét tiệm cầm đồ, lúc trở ra họ có thái độ cung cung kính kính.
Không biết họ đã bị mụ già cho nếm mùi lợi hại, hay họ đã nhìn biết chân tướng mụ ta.
Câu chuyện xảy ra làm cho Quách Đại Lộ và Yến Thất thấy biết khá

rõ ràng.
Nhưng chỉ có một chuyện là họ không thể đoán được và họ khẽ liếc nhau rồi cùng phóng vút ra ngoài.
Bên sau có cây đại thụ.
Trên tàng cây không thấy lá, chỉ thấy toàn là tuyết đóng.
Yến Thất chỉ dám ngồi xổm một cách hơi rón rén, Quách Đại Lộ lại ngồi bệt lên, nhưng hắn vừa đặt đít xuống thì lại nhổm lên y như ngồi phải mũi dao.
Đúng là tuyết lạnh như dao cắt thịt.
Yến Thất lắc đầu :
- Lúc ngồi, chẳng lẽ không bao giờ anh xem trước chỗ mình đặt đít như thế nào à?
Quách Đại Lộ cười nhăn nhó :
- Tôi không có chú ý, vì tôi đang lo ra.
Cây khá lớn, nên Quách Đại Lộ cùng ngồi sát bên Yến Thất và hắn nói tiếp :
- Tôi đang nghĩ về lão bà khi nãy, bà ta đúng là một võ lâm cao thủ, thế tại sao lại đi làm người nấu bếp cho lão “Lột Da”?
Yến Thất trầm ngâm :
- Cũng có thể bà ta cũng như Phượng Thê Ngô, bà ta đang trốn lánh.
Quách Đại Lộ nói :
- Lý do đó mới nghe qua thì cũng phải, nhưng nếu nghĩ kỹ cũng không thông.
Yến Thất hỏi :
- Không thông ở chỗ nào?
Quách Đại Lộ nói :
- Trên đời này non sông rộng lớn, có rất nhiều nơi để ẩn mình, hơn nữa, một cao thủ như bà ta làm sao lại cam tâm đi làm đầy tớ cho người?
Hắn lắc đầu nói tiếp :
- Cho dầu bà ta muốn làm đầy tớ cho người ta vì lý do nào đó thì ít nhất cũng phải tìm một nơi tương xứng, chứ tại sao lại làm đầy tớ cho lão “Lột Da”?
Yến Thất hỏi :
- Anh không nghĩ ra chuyện đó à?
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Thật là khó hiểu.
Yến Thất nói :
- Chuyện làm cho anh không hiểu thì chắc không ai hiểu được.
Quách Đại Lộ cười :

- Đúng, tôi mà không hiểu ra thì chắc ít người hiểu ra được.
Yến Thất nói :
- Giá như bà ta cũng cố làm cho người ta không hiểu thì sao?
Quách Đại Lộ nói :
- Nhưng chuyện khó hiểu không phải chỉ bấy nhiêu đó đâu.
Yến Thất hất mặt :
- Anh nói thử nghe.
Quách Đại Lộ nói :
- Cứ xem võ công của bà ta thì sợ trong đời ít người là đối thủ.
Yến Thất thở ra :
- Võ công của bà ta thật rất cao, chẳng những tôi chưa thấy mà cũng chưa từng nghe nữa.
Quách Đại Lộ nói :
- Chính cái đó cũng là một điều khó hiểu, võ công của bà ta như thế, nghĩa là bà cũng chẳng cần trốn ai.
Yến Thất nói :
- Anh đừng quên rằng người cao còn có kẻ cao hơn đấy nhé.
Quách Đại Lộ nói :
- Đó chỉ là những câu nói của những ông già gần xuống lỗ mà thôi.
Yến Thất nói :
- Và thường gần xuống lỗ càng hay có lý.Càng già, câu nói lại càng dễ tin.
Quách Đại Lộ nói :
- Quả thật bà ta đang trốn tránh, hành động của bà ta lại càng phải hết sức bí mật, thế nhưng mỗi khi chúng mình đến tiệm cầm đồ vẫn thấy bà ta lảng vảng bên ngoài, đâu có dáng điệu trốn tránh ai đâu.
Yến Thất gặn lại :
- Những khi đó anh đâu có nhận được bà ta là người như thế nào?
Quách Đại Lộ nói :
- Tự nhiên là không nhận ra gì cả.
Yến Thất nhướng mắt :
- Người ta đã không thể nhận ra thì tội gì bà ta lại cứ rút ở sau bếp chứ?
Quách Đại Lộ hỏi lại :
- Anh cho rằng bà ta cũng như Phượng Thê Ngô, nghĩa là cũng cải trang?
Yến Thất nói :
- Chuyện giỏi cải trang trên giang hồ đâu phải chỉ mình Phương Thê Ngô.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :

- Thế thì tại sao Kim Sư và Côn Tử lại có thể nhận ra lão bà ấy là ai?
Yến Thất gặn lại :
- Tại sao anh biết họ nhận ra?
Quách Đại Lộ nói :
- Nếu họ không nhận ra thì tại sao họ lại cung cung kính kính như thế ấy?
Yến Thất chớp chớp mắt :
- Nếu thế thì theo anh câu chuyện xảy ra như thế nào?
Quách Đại Lộ nói :
- Theo tôi thì bà ta và lão "Lột Da" có nhiều quan hệ, cũng có thể bà ta và lão "Lột Da" vốn là lão bằng hữu giang hồ, cũng có thể bà ta là thân thuộc với lão, anh thấy cái nào có lý?
Yến Thất cười :
- Khá nhiều cái có lý.
Quách Đại Lộ cũng cười :
- Không ngờ có lúc rồi anh cũng phải nhận rằng tôi có lý nhỉ?
Yến Thất cười cười :
- Bởi vì cái nhìn của tôi cũng gần như thế ấy.
Quách Đại Lộ sửng sốt :
- Nếu anh cũng nghĩ như tôi thế sao vừa rồi anh lại khen rằng tôi nói đúng? Anh định tâng bốc tôi à?
Yến Thất nhoẻn miệng cười :
- Tại tôi thích tâng bốc anh, không được à?
Quách Đại Lộ nhìn Yến Thất một hồi rồi vụt hỏi :
- Nhưng nếu tôi bảo đống tuyết kia là đống bùn thì anh có thể khen tôi được chăng?
Yến Thất cười :
- Tôi cũng bảo là tuyết, nhưng sẽ thêm vào đó chữ đen, tôi nói anh nói trúng, đó là đống "tuyết đen".

Bất luận ai có tài cán, thông minh đến bậc nào, nhất định cũng có thể bị một "khắc tinh", một khi đã gặp "khắc tinh" rồi thì có vùng vẫy cách nào cũng không làm sao chế ngự.
Có thể Yến Thất là "khắc tinh" của Quách Đại Lộ, nói cách gì, bằng cách ăn miếng trả miếng hay đến bực nào, nhưng cũng chỉ dùng được với người khác, chứ không khi nào Quách Đại Lộ có thể hơn Yến Thất.
Ngẫm nghĩ một lúc lâu, Quách Đại Lộ chợt cười :

- Nhưng có một chuyện mà tôi dám chắc anh không sao không thừa nhận.
Yến Thất hỏi :
- Chuyện gì?
Quách Đại Lộ cười :
- Lão "Lột Da" lần này không "lột da" ai được cả.
Yến Thất lắc đầu :
- Như thế là anh lại lầm.
Quách Đại Lộ cười :
- Không làm sao lầm được.
Yến Thất nói :
- Lão "Lột Da" chuyến này vẫn "lột da" được một người.
Quách Đại Lộ hỏi :
- "Lột Da" ai?
Yến Thất nói :
- Da của lão.
Quách Đại Lộ nhìn sững Yến Thất, hình như hắn chưa hiểu là nói chơi hay nói thật.

Lâm Thái Bình là ai?
Tại làm sao có người dám bỏ ra mấy ngàn lượng đi tìm hắn?
Và tìm hắn để làm gì?
Quách Đại Lộ hỏi ngay Yến Thất :
- Anh xem những người ấy tìm Lâm Thái Bình để làm gì?
Lần này hình như đối với Yến Thất, hắn đã có kinh nghiệm, hắn hỏi chứ không vội đoán.
Yến Thất trầm ngâm :
- Nếu anh chịu bỏ ra một số bạc lớn như thế để tìm kiếm một người, thì mục đích anh để làm gì?
Quách Đại Lộ cười :
- Tôi không bao giờ làm chuyện ấy.
Yến Thất ngó thẳng vào mặt hắn :
- Giá như tôi đột nhiên mất tích và nếu bảo anh bỏ ra năm ngàn lượng bạc để tìm thì liệu anh có bằng lòng không?
Quách Đại Lộ nói ngay :
- Tự nhiên là bằng lòng, và nếu bảo tôi chặt luôn cái đầu để tìm cho ra anh, tôi cũng bằng lòng.
Mắt Yến Thất sáng rực như sao...

Một con người chỉ khi nào cực kì vui sướng, cực kì đắc ý thì mắt mới sáng rực lên như thế.
Quách Đại Lộ nói :
- Bởi vì chúng ta là bạn tốt với nhau cho nên tôi mới bằng lòng, nhưng Lâm Thái Bình thì nhất định không phải là bằng hữu của hai con người đó, hắn không bao giờ kết giao với hạng đó đâu.
Yến Thất gật gật đầu nói :
- Nếu như có người giết chết tôi, anh có bằng lòng bỏ ra năm ngàn lượng để tìm kẻ ấy hay không?
Quách Đại Lộ nói :
- Tự nhiên là bằng lòng bỏ ra số bạc như thế hay hơn thế nữa cũng được, hay nếu cần thì bỏ luôn cả sinh mạng của tôi để báo thù cho anh.
Nhưng hắn lại lắc đầu nói tiếp :
- Nhưng Lâm Thái Bình nhất định không có giết người, chính khi hắn tưởng rằng đã giết Nam Cung Xú là đã bấn loạn tâm thần, đó là hắn thật như thế chứ chẳng phải giả đò đâu.
Yến Thất nói :
- Giá như có người cướp của anh năm vạn lượng bạc, muốn tìm ra kẻ đó, anh phải tốn năm trăm lượng, anh có chịu không?
Quách Đại Lộ nói :
- Nhưng Lâm Thái Bình không có một xu dính túi, hắn không phải là hạng cướp của ấy đâu.
Yến Thất cười :
- Thật tình thì tôi không hiểu nổi họ kiếm Lâm Thái Bình để làm gì?
Quách Đại Lộ nói :
- Nghĩ không ra nhưng hỏi nhất định phải ra, anh đừng quên tôi đã học được chút ít nghề nghiệp của Côn Tử rồi đấy nhé.
Gian nhà sát vệ đường, đèn hãy còn sáng choang, nhưng không thấy một bóng người nào ra vào gì cả, hai người định vào đó hỏi thì ngay lúc ấy, cánh cửa sổ mở thoát ra.
Từ trong cửa sổ, một người đang đứng vẫy tay về phía họ.
Quách Đại Lộ và Yến Thất chưa biết người đó kêu ai thì người đó đã cất tiếng cười :
- Trên tàng cây nhất định là lạnh lắm, sao hai vị không vào đây sưởi cho ấm.

Lò sưởi đang hừng.

Ngồi gần lò sưởi quả thật ấm nhiều hơn là ở trên tàng cây đóng tuyết.
Người đứng trong cửa sổ gọi họ, bây giờ cũng ngồi lại bên lò sưởi.
Người này không hung hãn như người mặt sẹo, cũng không đằng đằng sát khí như người cụt tay, nhưng người trong nhà này lúc nãy không biết đã đi đâu mất.
Người gọi bọn họ vào sưởi ấm là một người đàn bà.
Người đàn bà tuổi không còn nhỏ, nhưng khá là đẹp, con người phong nhã.
Trên đời quả có những người đàn bà đã khiến cho người nhìn vào không muốn tìm số tuổi, người đàn bà này là thứ đàn bà như thế đấy.
Đại đa số những người đàn bà đẹp, thường thường là hay kiêu ngạo, vì họ tự biết họ có một lợi thế mà bất cứ một người đàn ông nào cũng thần phục họ.
Người đàn bà này ngoại lệ.
Nhưng điều lạ đáng chú ý là tại ở một nơi như thế này lại có hạng đàn bà như thế.
Người đàn bà này và hai người đàn ông có dáng hung dữ khi nãy quan hệ như thế nào? Và đối với chuyện Lâm Thái Bình có gì ẩn khuất?
Tự nhiên là Quách Đại Lộ muốn hỏi những điều đó lắm, nhưng lại không có cơ hội.
Mỗi lần hắn muốn hỏi thì y như bị người ta hỏi trước, mà một người đàn bà như thế, khi họ muốn hỏi thì chắc ít người không muốn trả lời.
Và một khi đang thích trả lời thì không còn cơ hội nào hỏi lại.
- Tôi họ Vệ.
Người đàn bà mỉm cười nói tiếp :
- Còn nhị vị?
Nụ cười của người đàn bà họ Vệ thật khó cho người đối diện từ chối trả lời.
Và tự nhiên Quách Đại Lộ vốn là người mau miệng :
- Tôi họ Quách còn anh bạn này họ Yến.
Yến Thất lòng mắt kín đáo, nhưng Vệ phu nhân đã vội cười :
- Bạn của Lâm Thái Bình tôi đều biết mặt, thế tại sao không được diện kiến nhị vị nhỉ?
Quách Đại Lộ cũng mau miệng, nhưng lần này thì hắn kịp thấy đôi mắt của Yến Thất, hắn làm thinh.
Yến Thất dời tia mắt về phía Vệ phu nhân :
- Tại sao phu nhân biết chúng tôi là bằng hữu của Lâm Thái Bình?

Hay, nhất định trong lòng Quách Đại Lộ phải khen một tiếng như thế. Giá như mà là hắn thì hắn sẽ chỉ trả lời câu hỏi chứ chưa chắc đã vặn được một câu như thế.
Vệ phu nhân nói :
- Nhị vị từ một nơi xa đội tuyết đến đây, lại đội tuyết ngồi bên ngoài canh cũng đã khá lâu, nhất định đâu phải vì lão chủ tiệm cầm đồ.
Yến Thất hỏi :
- Tại sao lại không thể?
Vệ phu nhân nói :
- Bằng hữu là một chuyện trao đổi tương xứng, người như thế nào kết bạn như thế ấy, chuyện đó ít nhất tôi đã được nghe.
Yến Thất chớp mắt :
- Cứ như thế thì chắc phu nhân có biết Lâm Thái Bình?
Vệ phu nhân gật đầu.
Yến Thất cười :
- Thật ra thì đáng lý tôi không cần phải hỏi như thế, bởi vì cả bằng hữu của hắn mà phu nhân cũng biết hết, tự nhiên là phải biết hắn, quen nhiều với hắn.
Vệ phu nhân cười :
- Sự thật thì có thể gọi là quen khá nhiều.
Yến Thất nói :
- Nay mai nếu có gặp hắn, phu nhân làm ơn bảo dùm một tiếng là bọn này có lời hỏi thăm và nhớ hắn nhiều lắm.
Thiếu chút nữa là Quách Đại Lộ đã bật khen thành tiếng.
Đã vặn lại mà còn vặn tài tình như thế thì quả là lỗi lạc.
Vệ phu nhân nói :
- Tôi cũng muốn gặp hắn, cho nên cố đến đây thỉnh giáo nhị vị đôi điều.
Yến Thất hỏi :
- Chẳng hay phu nhân muốn hỏi chuyện chi?
Vệ phu nhân nói :
- Tôi muốn nhờ nhị vị cho biết trong vòng hai ngày nay hắn ở đâu?
Yến Thất làm như hết sức ngạc nhiên :
- Phu nhân quen biết với hắn nhiều hơn, thế tại sao lại không biết chỗ của hắn?
Vệ phu nhân cười :
- Bất luận quen thân tới bậc nào, cũng có trường hợp lâu lắm không gặp mặt.
Yến Thất thở ra :
- Tôi lại định nhờ phu nhân chỉ chỗ đến thăm hắn đấy chứ?

Vệ phu nhân hỏi :
- Thế ra các vị cũng không biết chỗ ở của hắn thật ư?
Yến Thất nói :
- Nếu cả đến phu nhân cũng không biết thì chúng tôi làm sao biết? Chính bằng hữu của hắn chúng tôi còn không biết được mấy người.
Và hắn vụt đứng lên vòng tay :
- Cũng đã quá trễ rồi, xin phép phu nhân cho chúng tôi lui gót.
Vệ phu nhân mỉm cười :
- Nhị vị định đi à? Xin lỗi, chúng tôi không tiện đưa xa.
Nói không tiện "đưa xa" nhưng thật sự thì cũng chẳng có "đưa gần", nghĩa là người đàn bà chẳng những không cầm cọng mà cũng chẳng nhổm mình lên.
Ra khỏi khách sạn, Quách Đại Lộ nói ngay :
- Thật tình tôi phục anh hết sức.
Yến Thất hỏi :
- Phục ở cái chỗ nào?
Quách Đại Lộ nói :
- Phục ở cái chỗ nói dóc mà y như thật.
Yến Thất cười :
- Tôi cũng đang định nói phục anh đây.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Phục ở cái chỗ nào?
Yến Thất nói :
- Phục ở chỗ là cứ hễ gặp đàn bà con gái, nhất là người đẹp là anh khai tất cả ngày tháng đẻ, giá như có mang theo gia phả dòng họ nội ngoại thì có lẽ anh cũng sẽ lấy ra đọc nốt.
Quách Đại Lộ cười :
- Đó chẳng qua tôi thấy người ấy chẳng phải là con người xấu.
Yến Thất cười nhạt :
- Chẳng lẽ có người xấu trên đời họ có treo bảng hiệu?
Quách Đại Lộ nói :
- Nếu bà ta có ác ý thì tại sao lại có thể để cho mình đi thong thả như thế?
Yến Thất cười :
- Không thể đi thì bà ta có thể làm gì mình chứ? Bà ta có bản lãnh giữ mình lại được à?
Quách Đại Lộ nói :
- Nếu anh cho người ấy là một người đàn bà tầm thường thì anh đã lầm rồi.
Yến Thất nhướng mắt :

- Không phải người đàn bà tầm thường?
Quách Đại Lộ nói :
- Nhất cử nhất động của mình, hình như bà ta đều biết rõ, chỉ bằng một việc ấy thôi cũng đủ chứng tỏ bà ta không phải là một người đàn bà tầm thường.
Yến Thất hỏi :
- Bà ta biết những gì?
Quách Đại Lộ nói :
- Bà ta biết chúng ta từ xa đến đây, biết chúng ta ngồi trên tàng cây...
Giọng nói của Quách Đại Lộ vùng thấp xuống :
- Anh hãy nhìn trước cửa tiệm thuốc phía sau lưng mình...
Yến Thất nói :
- Không cần phải xem.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Anh đã thấy có người theo dõi mình đấy chứ?
Yến Thất gật đầu.
Hai người quẹo qua một ngõ hẻm vắng người, con đường này hai bên phố đóng cửa khá sớm, bây giờ thì không có một bóng người.
Tiệm thuốc mà Quách Đại Lộ nói đã lên đèn, có một người áo đen vóc dáng nhỏ thó đứng nép phía sau cột cửa dòm lén theo bọn Quách Đại Lộ.
Quách Đại Lộ nói :
- Người ấy có phải theo dõi mình từ lúc mới ra?
Yến Thất nói :
- Vừa ra khỏi khách sạn thì tôi đã thấy hắn, vì thế tôi mới cố rẽ qua đây.
Hắn cười nhạt và nói tiếp :
- Bây giờ thì anh biết tại sao cái vị Vệ phu nhân để cho mình đi thong thả như thế chứ?
Quách Đại Lộ nói :
- Không lẽ bà ta biết mình ở chung với Lâm Thái Bình, nên mới cố ý cho mình đi cho tiện việc theo dõi.
Yến Thất nói :
- Chứ còn gì nữa?
Quách Đại Lộ thở ra :
- Bà ta tính toán khá lắm chứ, chỉ có điều là bà đánh giá mình quá thấp.
Yến Thất hỏi :
- Anh bảo bà ta xem anh không ra gì à?
Quách Đại Lộ nói :

- Tôi tuy không có gì đáng kể, nhưng nếu ai đó muốn theo tôi thì chẳng phải là chuyện dễ.
Yến Thất nhướng mắt :
- Tài tình thế à?
Quách Đại Lộ chớp mắt cười :
- Muốn theo tôi được cũng còn... khuya.
Trên đường bây giờ chỉ còn có một gian nhà còn đèn sáng.
Thường thường những nơi còn để đèn muộn thì là nơi quán rượu.
Yến Thất cười nói :
- Tôi thấy có lẽ anh cũng nên vào quán.
Quách Đại Lộ cười :
- Phải để cho hắn "hứng gió" một bữa cho đã chứ.

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...
Hồi 24
Người áo đen

Quách Đại Lộ uống rượu có một cái tật. Nếu không uống cho thật say thì hắn không chịu rời khỏi quán.
Không uống cho cạn sạch bầu thì hắn cũng chẳng chịu đi.
Trên đời nếu có ai có thể trị khỏi chứng đó cho Quách Đại Lộ thì người ấy chỉ là Yến Thất.
Sợi dây chuyền vàng cầm được năm mươi lượng, để lại phân nửa cho Vương Động, tự nhiên, hắn không thể uống sạch cả được số bạc còn lại.
Giả lại lúc hắn bước chân ra khỏi quán rượu thì hắn vẫn còn thanh tỉnh, hắn còn thấy rỏ người.
Quả nhiên, người áo đen vẫn còn "hứng gió" trước cửa quán rượu.
Quách Đại Lộ thở ra :
- Đáng lý tôi nên để hắn "hứng gió" thêm chút nữa, vì hình như hắn chưa ngủ.
Yến Thất nói :
- Hắn chưa buồn ngủ nhưng anh đã uống quá đủ rồi, nếu uống thêm tí nữa thì một đứa ba tuổi cũng có thể theo sát gót anh.
Quách Đại Lộ trừng mắt :
- Ai nói thế? Tôi chỉ dùng một chân thôi, hắn cũng không làm sao theo kịp, anh có tin thế không?
Yến Thất nói :

- Tôi chỉ tin một chuyện.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Chuyện gì?
Yến Thất nói :
- Cho dầu người ấy có đuổi theo kịp anh thì anh cũng có thể thổi cho hắn bay y trở lại.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Thổi? Thổi bằng cách nào?
Yến Thất nói :
- Thổi bằng cách anh tự thổi phồng anh tự nãy giờ.
Quách Đại Lộ ngó Yến Thất, hắn làm thinh, hình như hắn biết không nói chuyện nổi với tên nầy và ngay sau đó hắn vụt co giò chạy giông tới trước.
Yến Thất nhìn theo cười lắc đầu :
- Cái con người sao mà y như là... con nít.

Trời tối đen, nhưng đường đi trắng xóa.
Tuyết từng lớp từng lớp đóng ngập đường.
Quách Đại Lộ ngẩng nhìn tàng cây chạy ngược về sau.
Thật sự thì cây vẫn đứng yên, chỉ có hắn là chạy về phía trước.
Hắn không phải sợ người theo dõi bắt kịp mà là sợ không theo kịp Yến Thất.
Một khi mà Yến Thất đã thi triển khinh công thì hắn quả như là một con én, Quách Đại Lộ theo muốn hụt hơi.
Yến Thất hơi chậm lại hỏi :
- Chạy không nổi nữa à?
Quách Đại Lộ thở phào :
- Tôi ăn nhiều hơn anh, cái đầu của tôi cũng lớn hơn anh, thế cho nên tôi không thể lẹ bằng anh.
Yến Thất nói :
- Con ngựa ăn cũng dữ, cái đầu nó cũng không kém đầu anh, thế mà sao nó chạy nhanh?
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi không phải là ngựa, vì tôi có hai chân.
Yến Thất nói :
- Anh đã chẳng từng nói, bằng vào hai chân của anh không ai có thể theo kịp kia mà.
Quách Đại Lộ nói :

- Nhưng tôi không kể anh trong đó.
Yến Thất cười :
- Anh cho rằng không người nào khác theo kịp anh à?
Quách Đại Lộ ưởng ngực :
- Tự nhiên.
Yến Thất thở ra :
- Tại sao anh không quay đầu nhìn lại thử xem?
Quách Đại Lộ quay đầu lại và sửng sốt.
Hắn thấy trên đường phía sau có một người.
Con đường tuyết trắng, bóng người đen thui.
Người áo đen vừa nấp trước tiệm thuốc khi nãy, đã theo bén gót.
Quách Đại Lộ thở ra một hơi :
- Không ngờ tên tiểu tử đó cũng khá dữ he.
Yến Thất nói :
- Đừng có nói anh dùng cặp giò, cho đầu anh dùng ba cái giò, hắn cũng vẫn theo kịp như thường.
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi không tin như thế.
Yến Thất không nói, hắn chỉ nhìn Quách Đại Lộ mà mỉm cười.
Trầm ngâm một lúc, Yến Thất nói :
- Bọn ta đã không thể bứt bỏ hắn được thì không nên về nhà.
Quách Đại Lộ gật đầu :
- Đúng như thế.
Yến Thất hỏi :
- Nếu không về thì đi đâu?
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Thật không biết đi đâu.
Hắn chớp mắt và bật cười :
- Anh còn nhớ vừa rồi anh nói gì không?
Yến Thất hỏi :
- Tôi nói gì?
Quách Đại Lộ nói :
- Anh bảo rằng cho dầu hắn có theo kịp, tôi vẫn có thể thổi cho hắn lui.
Yến Thất cười :
- Anh quả thật có bản lãnh như thế sao?
Quách Đại Lộ lại ưởng ngực :
- Tự nhiên.
Yến Thất hỏi :
- Anh dùng cách nào lui hắn?

Quách Đại Lộ nắm tay lại đưa lên :
- Bằng cách này.
Và hắn quay mình đi trở lại phía người áo đen.
Người áo đen đứng giữa đường nhìn hắn.
Quả đúng là tay lỳ lợm, Quách Đại Lộ bước nhanh tới, hắn cố tống cho tên ấy một quyền.
Không ngờ người áo đen chợt quay người chạy thẳng.
Quách Đại Lộ phóng theo. Hắn chợt phát giác khinh công của người áo đen không dưới Yến Thất, quả thật cho dầu hắn có chạy bằng ba cái chân cũng không thể đuổi kịp người ấy, hắn vội kêu lớn :
- Bằng hữu, đợi nói chuyện chơi mà.
Người áo đen không trả lời lại chạy càng nhanh hơn nữa.
Quách Đại Lộ giận dữ :
- Bộ điếc à?
Người áo đen vùng quay đầu lại cười :
- Vâng tôi điếc kinh khủng lắm, anh nói tôi không nghe được tiếng nào cả.
Hình như hắn cố chọc giận Quách Đại Lộ.
Bất luận ai muốn chọc giận Quách Đại Lộ đều rất dễ, vì hắn có tính dễ giận.
Mà khi hắn đã nổi giận thì nhất định hắn sẽ đuổi theo tới ổ.
Lúc nãy người áo đen đuổi theo Quách Đại Lộ, bây giờ tình thế đổi ngược, Quách Đại Lộ rượt theo người ấy.
Yến Thất miễn cưỡng bám theo sau.
Bên đường có một đám rừng tuyết, trong rừng có ánh đèn.
Người áo đen thoáng vào đám rừng là mất dấu.
Ánh đèn từ trong một gian nhà, người áo đen nhất định chui vào trong ấy.
Quách Đại Lộ nghiến răng :
- Yến Thất, anh đợi ngoài này để tôi vào trong ấy.
Yến Thất không nói mà cũng không cản trở.
Một khi Quách Đại Lộ đã quyết hành động thì không một ai có thể cản hắn được.
Cho dầu hắn muốn nhảy xuống sông, Yến Thất cũng còn cách cùng nhảy với hắn xuống chứ không làm sao cản được.
Đèn trong nhà sáng choang, cửa vẫn mở và ánh sáng từ trong hắc ra ngoài sáng cả một góc sân.
Quách Đại Lộ xông vào.
Nhưng vừa đến cửa thì hắn vùng khựng lại Trong giữa gian phòng có một lò sưởi, lửa đang hừng, bên lò có một người ngồi.

Một người đàn bà thật đẹp : Vệ phu nhân.
Vệ phu nhân nhìn Quách Đại Lộ một cách bình thường, miệng nở nụ cười chúm chím :
- Bên ngoài lạnh lắm, sao lại không vào trong này sưởi ấm?
Hình như bà ta đang đợi hai người.
Ngoài Vệ phu nhân trong nhà còn có thêm một người. Người áo đen.
Vừa trông thấy mặt người áo đen thì lửa giận của Quách Đại Lộ bốc lên hừng hực, hắn xôm tới thét lớn :
- Tại làm sao ngươi cứ theo sau đít ta như thế chứ?
Người áo đen chớp chớp mắt :
- Tôi theo các ông hay các ông theo tôi?
Quách Đại Lộ trừng mắt :
- Ngươi theo ta.
Người áo đen cười :
- Ông biết đây là đâu không?
Quách Đại Lộ trả lời dặt một :
- Không biết.
Người áo đen cười :
- Vậy thì tôi cho ông biết, đây là nhà của tôi.
Quách Đại Lộ gằn lại :
- Nhà của ngươi?
Người áo đen cười :
- Nếu tôi theo ông thì tại làm sao bây giờ ông lại ở nhà tôi?
Quách Đại Lộ khựng ngang...
Hắn chợt phát giác ra rằng chẳng những con mắt của người áo đen rất sang mà nụ cười của y lại còn dịu ngọt vô cùng.
Thì ra y là một người... con gái, người con gái không quá mười bảy mười tám tuổi.
Cho dầu có lý do chính đáng, Quách Đại Lộ cũng không làm sao mở miệng.
Vệ phu nhân cười :
- Nhị vị đã đến đây xin mời sưởi ấm.
Bên lò sưởi, ngoài hai chiếc ghế của Vệ phu nhân và cô gái áo đen đang ngồi, còn có hai chiến ghế trống.
Yến Thất bật cười :
- Hình như bà biết chung tôi sẽ đến đây và ngồi ở đây chờ đợi?
Vệ phu nhân cười :
- Hai vị muốn đi, tôi không níu lại được, nhưng nếu hai vị đến thì tôi không cản được.
Yến Thất hỏi :

- Nhưng nếu bây giờ chúng tôi muốn đi thì sao?
Vệ phu nhân nói :
- Tôi có một lời.
Yến Thất hỏi :
- Lời gì?
Vệ phu nhân nói :
- Xin thứ lỗi vì không tiện... đưa xa.
Yến Thất hỏi :
- Thế tại sao bà lại còn cho cô gái này theo sát chúng tôi?
Người con gái áo đen trừng mắt :
- Ai theo các ông? Đường sắm ra đâu phải một mình các ông đi? Tại sao tôi đi trên đường thì nhất định là theo các ông chứ? Nhà của người ta, các ông đến đi một cách tự do, còn đường thì lại cấm không cho người ta đi à?
Yến Thất cười nhạt :
- À vậy ra tình cờ cô cùng đi một đường với chúng tôi à?
Cô gái áo đen gật gật đầu :
- Đúng như thế.
Yến Thất nhếch nhếch môi :
- Thật là một chuyện tình cờ khéo léo.
Vệ phu nhân cười :
- Chờ đến lúc tuổi của các hạ lớn thêm một chút nữa, các hạ sẽ thấy trong đời có nhiều chuyện tình cờ còn khéo léo hơn nưa đấy.
Yến Thất nói :
- Cứ như thế này thì quả là phu nhân muốn tìm Lâm Thái Bình từ ở nơi chúng tôi?
Vệ phu nhân cười :
- Thì cũng cố muốn xem nhị vị có biết chỗ hắn vậy không mà.
Yến Thất hỏi :
- Giả như biết thì sao?
Vệ phu nhân vẫn cứ cười :
- Chỉ cần nhị vị biết thì sớm muộn gì rồi tôi cũng biết.
Yến Thất chớp mắt về phía Quách Đại Lộ :
- Một con người giá như bị trói cứng hai chân thì còn có thể đi đâu không nhỉ?
Quách Đại Lộ nói :
- Có lẽ là không đi được.
Yến Thất cười :
- Đúng, trả lời đúng đấy.
Từ trong tay áo của hắn vụt rút ra một sợi dây, sau câu nói ấy.

Sợi dây phóng ra y như một con rắn bay thẳng tới quấn vào chân cô gái áo đen.
Nhưng cô gái áo đen không tránh né.
Sợi dây y như một con rắn có mắt, nó thẳng tới đích một cách chính xác.
Sợi dây không quấn vào chân cô gái áo đen, vì bàn tay của Vệ phu nhân đã đưa ra.
Bàn tay của Vệ phu nhân đưa ra thật là chậm, sợi dây tung tới thật nhanh, nhưng không hiểu bằng cách nào, bà ta bắt lấy sợi dây một cách dể dàng.
Yến Thất dang tay kéo mạnh, Vệ phu nhân vẫn lấy tay về như không hề dùng sức, nhưng sợi dây lại thu gọn trong tay.
Yến Thất tái mặt.
Bây giờ thì hắn đã biết rồi.
Hắn cầm nghe sợi dây như có điện, hắn vừa cảm thấy rần rần nơi cánh tay thì nửa thân mình bất động.
Hắn không thể tưởng tượng trên đời lại có loại nội công kinh hồn như thế.
Nhưng bây giờ thì hắn phải tin.
Vệ phu nhân mỉm cười :
- Thật ra thì cho dầu các hạ có trói được hai chân cô bé cũng chẳng có ích lợi gì.
Yến Thất lặng thinh một lúc khá lâu và vụt thở ra :
- Thật tình không lợi gì.
Vệ phu nhân nói :
- Đáng lý các hạ nên dùng dây trói chân tôi trước.
Yến Thất gật đầu :
- Đúng như thế.
Vệ phu nhân lại cười :
- Nhưng tôi quả quyết trên đời này không một ai có thể trói được chân tôi.
Yến Thất bĩu môi :
- Tôi không tin như thế.
Hắn cười nói tiếp :
- Tôi cũng có thể nói quả quyết với phu nhân một việc.
Vệ phu nhân hỏi :
- Việc chi?
Yến Thất nói :
- Tôi tuy không thể trói được chân phu nhân, nhưng có thể trói chân một người khác. Tôi mà trói chân người ấy rồi thì cho dầu phu nhân

bản lãnh bằng trời đi nữa cũng không làm sao tìm được Lâm Thái Bình.
Vệ phu nhân hỏi :
- Các hạ định trói ai?
Yến Thất nói :
- Tôi sẽ trói tôi.
Cho dầu một con người vô dụng đến đâu, cũng có thể tự trói mình một cách dễ dàng.
Đó là một chuyện không ai có thể nghi ngờ gì cả.
Yến Thất tự trói chân mình.
Trong mình hắn dây hãy còn nhiều, hình như hắn thích dùng dây làm võ khí.
Vệ phu nhân sửng sốt.
Một lúc lâu, bà ta mới nhoẻn miệng cười :
- Đúng, quả là một ý nghĩ khá hay, tôi không thể phủ nhận ý kiến hay ho như thế.
Yến Thất điềm nhiêm :
- Không dám, quá khen khen...
Vệ phu nhân nói :
- Nếu các hạ tự trói chân mình, quả thật tôi không làm sao tìm được Lâm Thái Bình.
Quách Đại Lộ thấy tia mắt Vệ phu nhân ngó về phía mình, hắn nói ngay :
- Tôi không cần trói chân, vì chân của hắn là chân của tôi đấy.
Vệ phu nhân hỏi
- Nghĩa là các hạ cũng không đi?
Quách Đại Lộ nói :
- Hình như là đúng.
Vệ phu nhân nói :
- Tôi có ý định dùng dây trói nhị vị lại, rồi hỏi nhị vị Lâm Thái Bình ở nơi nào, nếu nhị vị không nói thì tôi không thả nhị vị.
Bà ta thở ra và nói tiếp :
- Không ngờ nhị vị tự trói chân mình.
Quách Đại Lộ cười :
- Tiên hạ thủ vị cường mà.
Vệ phu nhân nói :
- Rất tiếc là “hậu hạ thủ” cũng không nguy khốn, người bị nguy chính là nhị vị đấy.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Phu nhân bảo sao?

Vệ phu nhân nói :
- Nhị vị không thể ở đây được suốt đời.
Quách Đại Lộ cười :
- Cũng chưa biết chừng.
Hắn nhìn quanh rồi cười nói tiếp :
- Nơi này vừa ấm vừa thoải mái, so với nhà chúng tôi thì khá hơn nhiều.
Vệ phu nhân chớp mắt :
- Nhị vị ở một ngôi nhà rách nát lắm à?
Quách Đại Lộ nói :
- Phu nhân không nên thắc vòng theo câu nói đó, trong đời này nhiều nhà rách lắm, nếu phu nhân muốn kiếm hết những ngôi nhà rách thì e khi vào quan tài rồi vần chưa hết được.
Vệ phu nhân nói :
- Tôi chỉ cảm thấy chuyện kỳ kỳ.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Kỳ ở chỗ nào?
Vệ phu nhân nói :
- Lâm Thái Bình từ nhỏ quen ăn mặc sung sướng, làm sao hắn có thể ở trong một ngôi nhà rách mà chịu nổi nhỉ?
Quách Đại Lộ nói :
- Bởi vì trong ngôi nhà của chúng tôi có một vật mà những ngôi nhà khác không có được.
Vệ phu nhân hỏi :
- Vật gì?
Quách Đại Lộ nói :
- Bằng hữu.
Chỉ cần có bằng hữu thì dầu có đói rách đến mức nào cũng vẫn yên vui.
Vì nơi mà có bằng hữu là một nơi ấm áp nhất.
Nơi không có bằng hữu thì cho dầu có thếp vàng cẩn ngọc cũng chỉ là tù ngục.
Làm thinh một lúc khác lâu, Vệ phu nhân thở dài :
- Xem chừng các vị hơi kỳ cục, nhưng lại là những người bạn tốt.
Quách Đại Lộ nói :
- Tốt hay xấu cũng chưa có gì chắc chắn, nhưng ít nhất chúng tôi không phải là hạng người mang bằng hữu ra bán đứng.
Vệ phu nhân gật gật đầu.
Một lúc nữa, bà ta lại hỏi :
- Bất luận chờ đến bao lâu, cũng không đem bằng hữu ra bán à?

Quách Đại Lộ gật đầu.
Vệ phu nhân cười :
- Được rồi, tôi cũng thử xem nhị vị có thể chờ được đến bao lâu.

Trời đã sáng.
Trên bàn bày đầy thức ăn điểm tâm, thứ nào cũng khá ngon.
Ắn, không chỉ là hưởng thụ mà còn là... nghệ thuật.
Vệ phu nhân chẳng những là con người biết quan điểm hưởng thụ, mà còn biết nhiều về nghệ thuật.
Bà ta ăn rất chậm và tư thế rất đẹp.
Bất cứ bà ta ăn một thứ gì, người ngồi nhìn nhất định cũng phải thấy thức ăn ấy ngon tuyệt.
Huống chi những thứ dọn ra đây bản thân nó vốn đã rất ngon.
Quách Đại Lộ chịu không nổi nữa, bắt đầu nuốt nước miếng.
Men rượu trong người hắn phai dần, bụng của hắn bắt đầu đói gắt.
Bụng trống mà ngồi nhìn người ta ăn, đúng là một chuyện gian nan.
Nói một cách khác, nó là một hình phạt nặng nề.
- Chủ nhân đang ăn to uống lớn, thế mà để khách ngồi trống bụng, cái đạo đãi khách có như thế hay sao?
Vệ phu nhân gật gật đầu :
- Đúng là không phải cái đạo đãi khách, thế nhưng các vị là khách của tôi sao?
Quách Đại Lộ thở ra :
- Quả không phải.
Vệ phu nhân hỏi :
- Các vị có muốn làm khách của tôi không?
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Không muốn.
Vệ phu nhân hỏi :
- Tại sao? Tại vì Lâm Thái Bình à?
Quách Đại Lộ thấp giọng :
- Cũng tại hắn thật, ai bảo hắn là bằng hữu của tụi này.
Vệ phu nhân cười :
- Tình bằng hữu của các vị thật tốt, nhưng lại tối ngu.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Sao?
Vệ phu nhân nói :
- Cho đến bây giờ, các vị cũng vẫn chưa hỏi tại sao tôi kiếm Lâm

Thái Bình?
Quách Đại Lộ nói :
- Chúng tôi không cần phải hỏi.
Vệ phu nhân nói :
- Tại sao thế? Tại sao không hỏi? Các vị làm sao biết tôi tìm hắn là do hảo ý hay ác ý? Cũng có thể tôi tìm hắn để cho hắn một món gì đó không được sao?
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi chỉ biết một chuyện là nếu hắn không muốn gặp bà thì dầu cho bà có hảo ý cũng thế thôi.
Vệ phu nhân hỏi :
- Tại sao các hạ biết hắn không muốn gặp tôi?
Quách Đại Lộ nói :
- Bởi vì cách kiếm hắn của bà đã để chúng tôi về cho hắn hay rồi sau đó hắn tự đến kiếm bà.
Vệ phu nhân cười :
- Xem thế thì các vị cũng chưa là ngu quá, chỉ ngu có một việc thôi.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Sao?
Vệ phu nhân nói :
- Các vị cho dầu sợ tôi theo dõi, không dám về thì đã đành rồi, nhưng tại sao lại không đi nơi khác mà lại tự trói chân?
Quách Đại Lộ ngẫm nghĩ rồi ngó Yến Thất :
- Bà ta nói có lý đấy chứ? Chúng ta tại làm sao chưa chịu đi?
Vệ phu nhân nói :
- Tại sao à? Tại vì bây giờ thì tôi không để cho hai vị đi đâu.
Quách Đại Lộ nói :
Chính phu nhân đã nói là chúng tôi muốn đi lúc nào cũng được kia mà.
Vệ phu nhân nói :
- Bây giờ thì tôi đã thay đổi ý kiến rồi.
Bà ta cười cười nói tiếp :
- Người đàn bà thì lúc nào cũng có thể thay đổi ý kiến được cả.
Quách Đại Lộ thở ra :
- Giá như bà đừng có phải là... đàn bà thì tốt hơn nhiều.
Vệ phu nhân hỏi :
- Giá như bà đừng có phải là... đàn bà thì tốt hơn nhiều.
Vệ phu nhân hỏi :
- Tốt hơn là tốt làm sao?
Quách Đại Lộ nhìn mấy cái bánh trên bàn :

- Giá như bà đừng là đàn bà thì tôi có thể làm mặt dày để ăn mấy cái bánh kia rồi.
Vệ phu nhân cười :
- Thế tại sao các hạ không cứ xem tôi như là đàn ông, thử ăn mấy cái bánh đi.
Quách Đại Lộ ngó Yến Thất.
Yến Thất nháy nháy mắt...
Vệ phu nhân nói :
- Nhị vị sợ gì mà không giật đại thử xem sao?
Yến Thất cười :
- Da mặt của tôi không được dày mấy, cứ để hắn hành động một mình.
Quách Đại Lộ thở dài :
- Một con người khi đã đói đến mức rồi thì cho dầu có muốn cho da mặt không đầy chắc cũng không xong.
Hắn vừa nói vừa vụt phóng mình lên, hai bàn tay chụp thẳng với mười ngón tay câu lại như mười móng sắt.
Hắn đã sử dụng đúng mức chiêu thế Phi Ưng Phược Thố một chiêu lợi hại nhất trong Ưng Trảo công.
Nhưng nếu dùng chiêu thế Phi Ưng Phược Thố để chộp lấy... mấy cái bánh thì quả là chuyện quá tức cười.
Nhưng một con người khi đói đến mức không chịu nổi, chuyện tức cười đến mấy cũng vẫn có thể làm.
Vệ phu nhân cười nói :
- Ưng Trảo công của các hạ khá lắm đấy.
Miệng bà ta nói thật thản nhiên, nhưng tay bà ta đã cầm chiếc đủa đưa tới trước.
Chiếc đủa của Vệ phu nhân vốn bằng ngọc thúy, nó rất đòn, chỉ cần chạm nhẹ đã gãy làm đôi, nhưng khi Vệ phu nhân chỉa tới nó không gãy mà thân hình của Quách Đại Lộ gãy..

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...
Hồi 25
Điểu vị thực vong

Tung lên để thi triển Ưng Trảo công, thân hình của Quách Đại Lộ đang lơ lửng, bị cái điểm của Vệ phu nhân làm cho gãy gập, hắn bắt đầu rơi xuống, xem như sắp rơi đúng vào cái mâm đầy dẫy thức ăn.

Vệ phu nhân trở ngang đôi đũa, “gắp” sợi dây đai của Quách Đại Lộ làm cho thân mình hắn lơ lửng trên không.
Đôi đũa ngọc vẫn trơ trơ không gãy.
Vệ phu nhân dùng đôi đũa gắp Quách Đại Lộ y như gắp một con tôm sống.
Yến Thất đứng nhìn sửng sốt.
Vệ phu nhân mỉm cười :
- Đây là cái bánh bao khá lớn, các hạ ăn một cái cũng đủ no.
Vừa nói bà ta vừa hất nhẹ, chiếc thân khá nặng của Quách Đại Lộ bay vút vào Yến Thất.
Yến Thất định đưa tay đón bắt, nhưng hắn không làm sao bắt kịp, cả hai người đụng nhập vào nhau, té nhào một chỗ.
Qua một lúc thật lâu, Quách Đại Lộ vẫn còn chưa bò dậy nổi, hắn nằm dưới đất trừng mắt nhìn Vệ phu nhân.
Mắt hắn bây giờ mới thật là sửng sốt.
Yến Thất vụt hỏi :
- Anh có biết bà ta dùng môn công phu gì đó hay không?
Quách Đại Lộ lắc đầu.
Yến Thất nói :
- Anh đã biết Ưng Trảo công, tự nhiên anh biết trong đó có một chiêu gọi là “Lão Ưng Trảo Kê” chứ.
Quách Đại Lộ gật đầu.
Yến Thất cười :
- Chiêu thế của bà ta chính là từ trong “Lão Ưng Trảo Kê” biến thế đấy, nó có tên là “Khoái Tử Hiệp Kê”.
Quách Đại Lộ thở ra :
- Như thế thì tôi là bánh bao hay là gà nhỉ?
Yến Thất nói :
- Bánh bao nhân thịt gà.
Quách Đại Lộ cười :
- Thật không ngờ anh được chuyện quá nhỉ?
Vừa cười hắn vừa lao mình phóng tới.
Lần này hắn không nhảy tới bàn mà là nhảy xuống gầm bàn.
Vệ phu nhân đang lắng tai nghe nói chuyện và miệng bà ta cứ chúm chím cười, hình như bà ta nghe chuyện vô cùng thú vị.
Bà ta không ngờ Quách Đại Lộ nhảy tới như thế, càng không ngờ hắn lại chui tuốt gầm bàn.
Dưới bàn đâu có món điểm tâm?
Chun xuống dưới đó để kiếm cái gì, không lẽ kiếm xương?
Vệ phu nhân cảm thấy chuyện khá ly kỳ, bà ta chưa kịp có phản ứng

gì thì bao nhiêu bánh điểm tâm trên bàn vụt bắn lên.
Quách Đại Lộ vỗ mạnh dưới mặt bàn, những thức điểm tâm trên bàn bắn vọt lên bảy tám thước.
Cánh tay của Yến Thất vụt vút ra, sợi dây cột dưới chân hắn bay lên cuốn thành một vòng tròn, cuốn luôn bảy tám cái bánh bao về phía hắn.
Quách Đại Lộ từ dưới bàn phóng tót ra ngoài, Yên Thất nới lỏng sợi dây, ba bốn cái bánh bao rơi xuống.
Quách Đại Lộ đưa tay hứng bắt được ba cái, còn một cái, hắn hả miệng ra đớp tuốt.
Họ hành động trong nháy mắt, tuy không ra thứ võ công gì cả nhưng nhanh nhẹn và vô cùng chính xác, kể cũng đáng gọi là ngoạn mục.
Vệ phu nhân dựa ngữa vào ghế thở ra :
- Bằng vào những nghề ngón của các ngươi, nếu phải để cho các ngươi ăn một ít điểm tâm cũng là xứng đáng.
Quách Đại Lộ làm luôn mấy cái, mặt hắn tươi lên :
- Kể ra thì vị phu nhân nầy cũng còn có chút lương tâm.
Lúc hắn ăn cái thứ hai thì Yến Thất cũng đã ăn xong một cái.
Yến Thất cười nói :
- Bánh bao này ăn nghe khá lắm, nhưng không biết nhưn nó làm bằng thịt gì?
Vệ phu nhân mỉm cười :
- Bánh bao ở đây có hai thứ nhưn.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Hai thứ nhưn gì?
Vệ phu nhân nói :
- Một thứ nhưn tôm thịt.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Còn thứ kia?
Vệ phu nhân nói :
- Thứ nhưn thịt chuột, chuột độc.
Thịt chuột vốn là thứ ăn được, nhưng nếu là chuột độc ăn vào là chết.
Quách Đại Lộ đang ăn lở dở một cái nữa, hắn chợt nghe như nghẹn ngang nơi cổ.
Hắn vốn muốn hỏi xem thứ bánh bao mà hắn đã ăn đó là thứ nhưn thịt gì, thế nhưng bây giờ thì không cần hỏi nữa.
Hắn chợt cảm nghe toàn thân bải quải, đầu óc hôn mê.
Hắn quay qua nhìn Yến Thất, da mặt Yến Thất bắt đầu xám xịt.
Vệ phu nhân vẫn ngồi đó mỉm cười.

Quách Đại Lộ muốn xông tới, nhưng hắn cảm thấy như bà ta đang ở một nơi nào xa lắm, xa đến lờ mờ và cuối cùng hắn không nhìn thấy nữa.
Yến Thất vụt loạng choạng bước lại ôm choàng lấy Quách Đại Lộ thều thào :
- Trước giờ tắt thở, tôi... tôi muốn nói cho anh biết sự... bí mật về tôi...
Quách Đại Lộ ngờ nghệch :
- Bí... bí mật... gì...
Yến Thất xiêu vẹo :
- Tôi... tôi là...
Hắn chỉ nói được ba tiếng là quỵ xuống, không còn đến tiếng thứ tư...
Mà dầu cho hắn có nói được, Quách Đại Lộ cũng không còn nghe nổi, hắn ngã xuống rồi...
Nhân tham tài tất tử, điểu tham thực tất vong.
Câu nói đó bây giờ không được đúng.
Có nhiều người không xem tài sản ra chi, tuyệt không thể vì tài sản mà liều mạng, thế nhưng lại vì nổi tham ăn.
Đúng là cái chết quá oan uổng.
Thế nhưng sao bọn Quách Đại Lộ lại chịu đói đến mức phải giật mà ăn như thế?
Bằng hữu, tự nhiên họ vì bằng hữu.
Vì bằng hữu mà chết, nhưng người như thế nhất định không bao giờ sa địa ngục.
Nhưng nếu bằng hữu toàn ở địa ngực có lẽ họ cũng sẽ tình nguyện xuống đó chứ không khi nào chịu lên... thiên đường.

Tự cổ gian nan duy nhất tử.
Cái chết tự ngày xưa vốn đã là cái khó khăn.
Chết, quả là một chuyện đáng sợ vô cùng.
Ý nghĩa của nó là mình đã hết rồi, mình đã hoàn toàn tiêu diệt, sẽ không còn cảm giác gì nữa cả, thân thể mình sẽ bị rữa tan, tên họ mình cũng sẽ bị lần lần quên lãng.
Trên đời còn có cái gì đáng sợ nữa chăng?
Mà chết còn phải sa địa ngục thì lại còn là chuyện đáng sợ hơn nữa.
Nhưng địa ngục là chỗ như thế nào? Nhất định không có người nào biết được.
Có lẽ địa ngục tối lắm, nếu bằng vào danh xưng của nó, một chỗ tối

ghê gớm...

Tối đen.
Tối đến mức mình không thể thấy được người khác mà cũng không thế thấy được chính mình.
Quách Đại Lộ không thấy được thân thể mình ra sao.
Hắn chỉ cảm thấy đôi mắt mình mở trao tráo.
Thế nhưng hắn đang ở tại chốn nào? Có phải còn sống hay không?
Hắn hoàn toàn không ý thức được.
Không biết được rõ ràng xử cảnh của chính mình, cũng là một điều đáng sợ.
Người ta sợ chết phải chăng người ta không hiểu cái chết ra sao?
Quách Đại Lộ sợ, hắn sợ đến mức như không còn dám cử động nữa.
Sợ sệt là thức ảm giác mà nhân loại khó lòng khắc phục.
Qua một lúc khá lâu, Quách Đại Lộ chợt cảm nghe bên mình có... hơi thở.
Nhưng phải chăng đó là hơi thở của con người?
Cái đó thì hắn hoàn toàn không biết.
Trong hoàn cảnh như thế, không ai còn có một nghị lực để có một lòng tin.
Cũng may hắn vẫn còn tin được một chuyện.
Hắn biết chỉ khi sống, Yến Thất cùng một chỗ với hắn, nếu có chết nhất định cùng chung một chỗ với hắn, đó là cái mà hắn tin chắc như thế.
Có một số bằng hữu, ít nhất là hai người, khi sống cũng như khi chết, hình như họ không lìa nhau nửa bước.
Nghĩ đến chuyện đó, Quách Đại Lộ chợt nghe can đảm, hắn hỏi :
- Yến Thất... có phải anh đó hay không?
Qua một lúc khá lâu, trong bóng tối có tiếng yếu ớt nổi lên :
- Tiểu Quách đó à?
Quách Đại Lộ thở phào.
Chỉ cần có bằng hữu kế bên, chết hay sống không thành vấn đề quan trọng.
Hắn nhích đầu lên quờ quạng, hằn mò trúng cánh tay, cánh tay lạnh ngắt.
Hắn hỏi :
- Yến Thất, có phải tay của anh đấy không?

Bàn tay nắm chặc lấy bàn tay của Quách Đại Lộ và sau đó, giọng nói yếu ớt của Yến Thất nổi lên :
- Đây là đâu nhỉ?
Quách Đại Lộ đáp :
- Không biết.
Yến Thất hỏi tiếp :
- Phải chăng chúng mình hãy còn sống?
Quách Đại Lộ thở ra :
- Không biết.
Yến Thất thở một hơi dài :
- Xem chừng lúc sống, anh là một con người hồ đồ, đến chết cũng lại là một còn quỷ hồ đồ.
Quách Đại Lộ chợt cười thành tiếng :
- Xem chừng lúc sống anh ưa kích bác tôi, đến chết cũng là vẫn cứ mãi theo kích bác.
Yến Thất làm thinh, nhưng tay hắn bóp mạnh vào tay Quách Đại Lộ. Bình thời hắn vốn là một con người kiên cường, nhưng đến bây giờ thì hắn muốn nương tựa vào Quách Đại Lộ, chỉ có điều hắn cố khống chế lấy mình, một con người cho đến mức sợ sệt tận cùng tình cảm của họ mới bộc lộ dúng mức.
Nín một hơi khá lâu, Quách Đại Lộ vụt hỏi :
- Anh đoán xem hiện tại tôi rất muốn biết cái chi?
Yến Thất nói :
- Muốn biết đây là đâu.
Quách Đại Lộ nói :
- Không đúng.
Yến Thất nói :
- Muốn biết bọn mình đã chết hay còn sống.
Quách Đại Lộ nói :
- Cũng không đúng.
Yến Thất thở dài :
- Bây giờ tôi không còn tâm trí đâu nữa để đoán tâm sự của anh, tốt hơn anh cứ nói toẹt ra đi.
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi đang rất muốn biết về bí mật của anh.
Yến Thất hỏi :
- Bí mật của tôi à? Tôi có bí mật gì đâu?
Quách Đại Lộ nói :
- Lúc sắp chết, anh bảo muốn nói về bí mật của anh.
Tay của Yến Thất chợt rút về, hắn trầm ngâm một lúc rồi mới nói :

- Bây giờ anh hãy còn chưa quên à?
Quách Đại Lộ cười :
- Bất luận sống hay chết, tôi cũng không khi nào quên chuyện đó.
Yến Thất lại trầm ngâm :
- Nhưng bây giờ tôi không thể nói cho anh nghe chuyện đó.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tại sao bây giờ không nói?
Yến Thất nói :
- Cũng không có tại sao... chỉ có điều... có điều...
Yến Thất nói chưa dứt câu, phía trước mặt chợt loé lên một đóm lửa xanh rờn...
Ánh sáng xanh như ánh lân tinh.
Đúng là... lửa quỷ.
Trong vùng ánh sáng chập chờn, phảng phất có bóng người.
Một bóng người lãng đãng chập chờn, y như là di động lững lờ theo chiều... gió.
Quách Đại Lộ vùng hỏi lớn :
- Ngươi... là người hay là quỷ?
Lặng im phăng phắc.
Bóng người vẫn chập chờn nhưng không có tiếng trả lời.
Và thình lình, cả cái bóng lẫn ánh lửa vụt xẹt dang ra.
Bất luận là người hay là quỷ, có được một đóm sáng còn hơn là tối bưng bưng, Quách Đại Lộ mím môi và hỏi nhỏ Yến Thất :
- Anh có thể đi được hay không?
Yến Thất thở ra :
- Đi được nhưng không biết có mạnh hay không.
Quách Đại Lộ nói :
- Phải đuổi theo bóng đó.
Quách Đại Lộ mò nắm tay Yến Thất và bảo nhỏ :
- Nắm cho chặt, đừng bao giờ buông lơi, bất luận nguy hiểm đến đâu, chúng ta cũng phải cùng chung một chỗ.
Cả hai chưa hoàn toàn khôi phục sức lực, thân thể họ cảm nghe còn tê cóng.
Nhưng cho dầu thế nào, họ cũng đã đứng lên được rồi, họ đã lần theo đóm lửa xanh trước mặt.
Bóng lửa chập chờn, không hiểu nó bay theo chiều gió hay là cố đợi bọn Quách Đại Lộ.
Quách Đại Lộ nhìn chăm về phía trước.
Phía trước là gì? Thiên đường hay địa ngục?
Bọn Quách Đại Lộ không hiểu gì cả, nhưng họ không kể, họ nắm tay

nhau tiến tới.
Chờ cho đến lúc tay chân dãn ra được, đi được nhanh hơn thì ánh lửa phía trước cũng bắt đầu tăng tốc độ.
Và cuối cùng ánh lửa xẹt qua mất hút.
Bốn bề trở lại bóng tối bưng bưng.
Không một ánh sáng, không một tiếng động.
Bọn Quách Đại Lộ chỉ nghe thấy tiếng đập của tim mình.
Họ cảm thấy lòng bàn tay rịn mồ hôi.
Quách Đại Lộ nói :
- Anh đừng sợ, giả như chúng ta quả thật đã chết, thì cách này đâu có gì đáng sợ?
Còn nếu như chúng ta chưa chết thì lại càng không đáng sợ nữa.
Một con người khi bảo người khác đừng sợ, thường là lời trấn an, nhất định trong lòng người đó cũng đang sợ lắm.
Yến Thất hỏi :
- Mình cứ đi về phía trước hay là quay trở lại?
Quách Đại Lộ nói cứng :
- Chúng ta là hạng người thối lui hay sao?
Yến Thất bậm môi :
- Được rồi, lành dữ thế nào cũng cứ đi chứ không đừng do dự.
Hai người nắm chặc tay nhau tiến tới.
Thình lình có tiếng quát :
- Đứng lại !
Tiếng quát vừa dứt, trong bóng tối vụt xẹt lên nhiều đóm lửa xanh rờn.
Những đóm lửa lơ lửng giữa không trung.
Quách Đại Lộ và Yến Thất chợt thấy phía trước mập mờ hiện ra một cái bàn dài.
Trên chiếc bàn có bút mực, có sổ sách chất đầy.
Sau chiếc bàn, có người ngồi lât lật mấy cuốn sổ dầy cộm.
Bọn Quách Đại Lộ nhìn không rõ mặt người ấy, chỉ thấy mập mờ hình như người ấy có ba chòm râu ngăn ngắn và trên đầu có đội cái... mão vua.
Một cái bóng khác cũng mập mờ lững thững bên bàn, hai tay bưng một cái hộp.
Cái bóng này hình như là có thấy... ở đâu rồi.
À, đúng rồi, bọn Quách Đại Lộ nhớ ra, họ đã gặp trong những... bức tranh Thập Điện.
Như vậy người ngồi xem sổ là Diêm Vương, còn người đứng chập chờn đó là...

quỷ câu hồn.
Bọnn Quách Đại Lộ chợt nghe hơi lạnh âm âm, da mình nổi ốc.
Tiếng người ngồi nghe như tiếng nói từ trong một cái lu :
- Hai người nầy chưa đúng tuổi chết, tại sao lại dẫn đến đây?
Cái bóng chập chờn lên tiếng :
- Bọn họ phạm tội.
Người ngồi giữa hỏi :
- Tội gì?
Bóng quỷ trả lời :
- Tội tham ăn.
Đúng rồi, như vậy là Diêm Vương và Phán Quan ở cõi âm ty.
Diêm Vương hỏi :
- Hãy luận tội họ cho ta nghe.
Phán Quan tâu :
- Người đàn ông tham ăn, tất sẽ sinh trộm cướp, người đàn bà tham ăn tất sẽ sinh gái điếm, tội ấy thuộc hạng thứ bảy, phải cho vào địa ngục thứ bảy mãi mãi không được đầu thai.
Quách Đại Lộ vùng nói lớn :
- Nói láo tội càng lớn hơn, phải cắt lưỡi và bỏ vào địa ngục muôn đời.
Diêm Vương vỗ án :
- Thật là to gan, đến nơi đây mà dám ngông cuồng như thế à?
Quách Đại Lộ cũng nói lớn :
- Bất luận là người hay quỷ,cứ nói oan cho ta thì ta chẳng phải kiêng dè.
Diêm Vương hỏi :
- Oan uổng chỗ nào?
Quách Đại Lộ cứ lớn tiếng :
- Nếu là Diêm Vương thì phải biết lấy.
Yến Thất cũng lớn giọng :
- Và ít nhất cũng phải biết một điều.
Diêm Vương hỏi :
- Điều gì?
Yến Thất nói :
- Bất luận là Diêm Vương thật hay Diêm Vương giả, cũng đừng hỏi chúng ta về chỗ ở của Lâm Thái Bình.
Yến Thất nói câu ấy hình như Diêm Vương có vẻ hơi khựng, vì qua một lúc mới nghe ông ta nói :
- Cho dầu ta là Diêm Vương giả thì bọn ngươi cũng đã chết thật rồi.
Yến Thất gặng lại :
- Sao?

Diêm Vương cười nhạt :
- Đã đến nơi đây thì các người đừng có mong sống sót trở về.
Yến Thất nói :
- Muốn sống hay không là một chuyện, còn nói hay không lại là chuyện khác.
Diêm Vương gằn giọng :
- Các ngươi bằng lòng chết chứ không chịu nói à?
Yến Thất nói :
- Tự nhiên.
Diêm Vương cười nhạt :
- Được.
Bao nhiêu đóm lửa vùng tắt phụt, bốn bề bóng tối âm âm.
Quách Đại Lộ nắm chặc tay Yến Thất càn tới trước.
Nhưng cả hai cùng té xuống.
Chiếc bàn biến mất, Diêm Vương cũng biến mất, Phán Quan, tiểu quỷ cũng mất luôn.
Trong bóng tối chỉ còn lại hai người.
Họ có khôn nhưng thật thì cũng có ngu.

Bên trái là vách đá, bên phải cũng là vách đá.
Phía bên sau cũng là vách đá.
Vách đá còn kiên cố hơn là vách sắt.
Quách Đại Lộ và Yến Thất cảm thấy đó là một cái hòm bằng đá.
Lặng thinh một lúc, Quách Đại Lộ vụt cười :
- Anh cũng phát giác rằng đó là Diêm Vương giả?
Yến Thất nói :
- Tên... Diêm Vương đó là Vệ phu nhân.
Quách Đại Lộ nói :
- Nhưng Vệ phu nhân đâu có... râu?
Yến Thất nói :
- Cái gì cũng giả được thì râu lại không giả được hay sao?
Quách Đại Lộ vùng cười lớn :
- Con người đó quả thật mang nhiều tính hài hước, ai lại đem cái trò dị hợm đó ra mà hù mình như thế chứ.
Yến Thất cũng cười :
- Đúng là một trò đùa.
Họ tuy nói cười, nhưng giọng cười nghe có vẻ quá khó khăn.
Bởi vì chuyệnxảy ra không phải hài hước mà cũng không phải

chuyện đùa.
Đã thấy rõ ràng da mặt bạn mình xám xịt vì ăn nhằm chất độc, đã cảm biết rõ ràng chính mình trong trạng thái hôn mê, đến khi tỉnh dậy thấy lửa ma trơi, thấy hìnhh quỷ lơ lững giữa không trung, rồi lại thấy Diêm Vương có mão, có râu... chuyện không có tính chất hài hước chút nào.
Quách Đại Lộ thở ra :
- Chuyện tuy có giả nhưng lời lẽ không phải giả.
Yến Thất hỏi :
- Nói gì không giả?
Quách Đại Lộ nói :
- Diêm Vương tuy giả, nhưng chúng ta thực sự đang chờ chết ở đây.
Yến Thất hỏi :
- Anh sợ chết à?
Quách Đại Lộ thở dài :
- Quả thật có sợ.
Ngay lúc đó, ngay lúc Quách Đại Lộ vừa nói dứt câu, không biết từ đâu ánh sáng lại loé lên, một vật gì dưới đất chiếu ngời lấp lánh.
Vàng !
Trên đời nầy nhất định chưa ai từng thấy vàng nhiều như thế.
Không phải một vài thoi mà là trải đầy trên mặt đất.
Từ trong bóng tối chợt phát lên giọng trầm trầm :
- Chỉ cần các người nói ra thì ta đảm bảo các người ra khỏi nơi nầy một cách yên lành, chẳng những yên lành mà số vàng dưới đất kia, các người cũng được tự tiện mang đi.
Quách Đại Lộ nhảy dựng lên kêu lớn :
- Không nói, không nói, không nói đó.
Từ trong bóng tối có tiếng thở ra và im bặt ngay sau đó.
Lặng thinh một lúc Yến Thất vụt hỏi :
- Thì ra anh cũng sợ chết.
Quách Đại Lộ thở phào :
- Sợ thì cũng không sợ lắm, chỉ có điều... chúng ta tuy vì Lâm Thái Bình mà chết, thế nhưng hắn không khi nào hay biết và có lẽ mãi mãi không khi nào hay biết.
Yến Thất nói :
- Bất luận vì bằng hữu mà làm chuyện gì, cũng đều là chuyện của chúng mình, không cần ai biết.
Quách Đại Lộ cười :
- Tôi vốn sợ anh cho rằng cái chết của mình là oan uổng không ngờ anh lại trọng bằng hữu như thế.

Trầm ngâm một lúc Yến Thất thở ra :
- Có thể tôi không phải vì bằng hữu mà có thể vì tôi hiểu rõ một điều.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Anh rõ điều gì?
Yến Thất nói :
- Vì để tìm Lâm Thái Bình, người đàn bà đó đã hy sinh không tiếc một việc gì.
Quách Đại Lộ nói :
- Hình như là thế.
Yến Thất nói :
- Nếu bà ta không phải vì cừu hận quá sâu với Lâm Thái Bình thì tại làm sao lại chịu khổ công đến thế.
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi chỉ hơi lấy làm kỳ, Lâm Thái Bình chỉ là một cậu bé mới lớn lên thì tại làm sao có thể có mối thù như thế?
Yến Thất nói :
- Không chắc vì chính hắn gây ra thù oán, mà cũng có thể là chuyện "trảm thảo trừ căn" vì thế họ quyết giết Lâm Thái Bình cho kỳ được.
Quách Đại Lộ gật đầu :
- Có lý.
Yến Thất nói tiếp :
- Bà ta đã biết mình là bằng hữu của Lâm Thái Bình, tự nhiên sẽ không bao giờ thả chúng ta, cho nên cho dầu mình có chỉ chỗ Lâm Thái Bình thì rồi cũng phải chết, không chừng lại còn chết nhanh hơn.
Quách Đại Lộ thở ra :
- Nghe lời của anh nói, tôi có cảm tưởng đối với bằng hữu như thế là quá đủ rồi.
Yến Thất hỏi :
- Anh cũng nghĩ như thế à?
Quách Đại Lộ nói :
- Có nghĩ qua, nhưng nếu anh không nói thì có lẽ tôi cũng quên luôn.
Yến Thất hỏi :
- Sao lại quên?
Quách Đại Lộ nói :
- Một chuyện nào đó, nếu anh cố ý không nghĩ tới, thì cũng như là đã quên luôn.
Yến Thất hỏi :
- Tại sao lại không nghĩ tới?
Quách Đại Lộ nói :

- Bởi vì nếu nghĩ tới chuyện đó thì biết đâu tôi lại không cảm thấy mình là con người... vĩ đại.
Yến Thất cười, giọng cười của hắn nghe chừng chua xót.

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...

Hồi 26
Khủng bố tinh thần

Qua một lúc thật lâu, Yến Thất nói :
- Thật tình thì anh vẫn vĩ đại hơn người.
Quách Đại Lộ nhảy dựng lên :
- Vĩ đại? Anh cũng bảo rằng tôi vĩ đại?
Yến Thất nói :
- Không có ai sinh ra là đã thành anh hùng, anh hùng thường thường là do hoàn cảnh bức bách mà sinh ra. Tất cả đều nhận ra như thế nhưng họ lại cố tình lừa dối chính mình về nhận thức đó, chỉ có anh...
Hắn thở ra một hơi dài và chầm chậm nói tiếp :
- Chẳng những anh dám thừa nhận chân lý đó mà lại còn dám nói thẳng ra nữa.
Quách Đại Lộ nói :
- Cũng có thể vì cái da mặt của tôi nó dầy hơn thiên hạ.
- Không phải mặt dầy đâu, mà chính là...
- Là chuyện gì?
- Là vì con người có dũng khí, nghị lực. Rất ít người có được dũng khí như thế...
Quách Đại Lộ cười :
- Thật không ngờ lại cũng có lúc anh không tiếc lời khen ngợi tôi như thế, có phải anh định an ủi tôi đấy phải không.
Yến Thất không trả lời, hắn chỉ siết chặt tay Quách Đại Lộ. Hai bàn tay lạnh băng băng dần dần nghe ấm áp.
Hồi lâu, Quách Đại Lộ nói :
- Thật ra thì chúng ta quen nhau cũng chưa được bao lâu nhưng tôi cảm thấy anh là một bằng hữu tốt nhất trên đời. Vương Động cũng là bằng hữu tốt nhưng so với anh thì vẫn có chỗ chẳng giống nhau.
Yến Thất hỏi :
- Không giống ở chỗ nào?
- Tôi cũng không thể nói được cái chỗ không giống ấy, chỉ có điều...

có điều nếu Vương Động có gì không phải với tôi thì tôi rất dễ dàng bỏ qua. Còn anh thì lại khác, nếu anh mà làm buồn lòng tôi thì tôi sẽ giận mà không có cách nào nói được.
Quách Đại Lộ nói đúng.
Có những người mà tình cảm đối với nhau vi diệu vô cùng, gần như là tình cảm đặc biệt, thứ tình cảm không thể nào phân tích.
Những ngón tay của Yến Thất hình như đã phát run. Trong lòng hắn vô cùng kích động, chỉ có điều trong bóng tối nên Quách Đại Lộ không làm sao nhận được tình cảm biểu hiện trên mặt hắn, nếu không có lẽ hắn sẽ đoán được ít nhiều sự thật.
Lặng đi một lúc, Yến Thất nói :
- Tôi muốn biết một chuyện nhưng không biết có nên hỏi anh hay không?
Quách Đại Lộ nói :
- Anh cứ nói đi, bất luận là chuyện gì, quan trọng đến cách nào thì anh cũng có thể nói thẳng với tôi.
Yến Thất hỏi :
- Giả như Vệ phu nhân bằng lòng thả chúng ta, bằng lòng cho chúng ta mang số vàng này đi thì anh có thể nói cho bà ấy biết chỗ của Lâm Thái Bình không?
- Tôi chỉ biết số vàng này có lúc sẽ xài hết, người có lúc cũng phải chết nhưng đạo nghĩa bằng hữu thì nhất định mãi mãi tồn tại.
Hắn cười cười và nói tiếp :
- Chính vì lẽ ấy cho nên người và súc vật khác nhau.
Yến Thất thở dài :
- Tôi rất ít nghe anh nói những lời như thế. Trọn ngày này sang ngày khác, tôi chỉ thấy anh nói cười cà rỡn không thôi, không ngờ có lúc anh cũng nói đạo lý nghiêm chỉnh như vậy...
Quách Đại Lộ nói :
- Những người không nói đâu phải là không nghĩ điều đạo lý? Đạo lý có khi không cần phải nói bằng lời.
Yến Thất hỏi :
- Nhưng nếu anh không nói thì làm sao người ta biết được anh là con người như thế nào?
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi đâu có cần người ta biết. Tôi chỉ cần bằng hữu biết, tôi chỉ cần anh biết là đủ rồi.
Hắn chợt bật cười :
- Nhưng riêng tôi bây giờ thì tôi rất muốn biết một chuyện, cần biết một chuyện.

- Có phải anh muốn biết cái bí mật tôi định nói mà chưa nói đó không?
- Đúng như thế.
Yến Thất ngập ngừng :
- Anh... anh vẫn... không quên...
Quách Đại Lộ cười :
- Tôi đã nói rồi, bất luận tôi sống hay chết, tôi cũng không làm sao quên được.
Trầm ngâm một lúc, Yến Thất nói bằng một giọng buồn buồn :
- Thật tình tôi cũng muốn nói tất cả... nhưng tôi lại sợ nói ra rồi... lại hối hận...
- Hối hận? Nhưng mà ai hối hận?
- Tôi.
- Anh làm sao lại hối hận?
- Bởi vì... bởi vì tôi sợ sau khi biết chuyện này rồi thì anh... anh sẽ không còn là... là bạn của tôi...
Quách Đại Lộ siết chặt tay Yến Thất :
- Anh cứ yên lòng, bất luận anh là con người như thế nào. Bất luận trước kia anh làm chuyện gì, tôi mãi mãi cũng vẫn là bằng hữu của anh.
- Thật chứ?
- Nếu tôi nói nửa câu không thật thì tôi sẽ...
Hình như hắn muốn thề độc nhưng tiếng chết hắn chưa kịp nói ra thì Yến Thất đã đưa tay bụm miệng hắn và dịu giọng :
- Được rồi... tôi sẽ nói cho anh nghe... tôi là...
Yến Thất chưa nói hết câu, thình lình ánh đèn bật sáng.
Từ ánh sáng đó, cả hai cùng trông thấy một vật lạ. Vật ấy hình như một cái ống đồng gát trên giá tréo.
Quách Đại Lộ và Yến Thất nheo mắt nhìn kỹ thì quả thật vật đó là một cái ống đồng khá lớn, lớn hơn những chén ăn cơm.
Tiếp theo là giọng nói của Vệ phu nhân :
- Các ngươi có nhận ra vật ấy chăng?
Quách Đại Lộ nói ngay :
- Không biết.
Vệ phu nhân cười :
- Đúng là thứ tham ăn mà lại ngu muội nữa.
Câu nói của bà ta vừa dứt thì từ miệng ống đồng vụt khạt ra một cột khói lửa và một tiếng nổ vang.
Quách Đại Lộ và Yến Thất nghe lùng bùng lỗ tay y như bị sét đánh trúng.

Qua một lúc, khói bụi tan dần, họ mở mắt nhìn thấy vách tường đối diện với ống đồng bị phá một lỗ khá to.
Vệ phu nhân hỏi :
- Bây giờ thì các ngươi đã biết vật ấy là vật gì rồi chứ?
Quách Đại Lộ gặn lại :
- Có phải đó là đại pháo chăng?
Vệ phu nhân cười :
- Bây giờ thì mới thấy có chút thông minh.
Miệng ống đồng vụt xoay ngay về phía Quách Đại Lộ và Yến Thất.
Vệ phu nhân hỏi :
- Các ngươi chắc là muốn nếm mùi đại pháo chứ?
Quách Đại Lộ đáp :
- Không muốn.
- Thế có chịu nói không?
- Không.
Vệ phu nhân hỏi lại :
- Chắc các ngươi chưa biết rõ sự lợi hại của đại pháo?
Quách Đại Lộ đáp :
- Biết và biết rất rõ.
Vệ phu nhân hỏi :
- Biết như thế nào?
- Nó được lắp đầy chất nổ, bên trong có đạn sắt, có thể phá nát tường thành.
Vệ phu nhân cười :
- Tường thành còn không chịu nổi, thế các ngươi chịu nổi à?
Quách Đại Lộ vùng cười lớn :
- Như vậy là bà không hiểu gì hết, bà không hiểu rằng da mặt của tôi nó còn dầy hơn cả tường thành sao.
Giọng Vệ phu nhân giận dữ :
- Ngươi quả thật không chịu nói?
Quách Đại Lộ làm thinh, quay nhìn Yến Thất. Tia mắt của Yến Thất dịu như nước hồ thu nhưng giọng nói của hắn cứng rắn vô cùng :
- Coi như tối hôm qua chết một lần nữa là tám. Bây giờ thêm một lần nữa đâu có gì ngại.
Chết vốn là chuyện tuy khó tự ngàn xưa, “Vạn cổ gian nan nhất tử” nó là chuyện đáng sợ vô cùng, thế mà từ miệng họ nói ra y như là một trò chơi.
Quách Đại Lộ thở ra và nắm chặt tay Yến Thất :
- Bây giờ thì tôi chỉ còn tiếc một việc thôi.
Yến Thất nói :

- Tôi biết... tôi biết... Dù sống hay chết, tôi cũng sẽ nói với anh...
Quách Đại Lộ cười thỏa mãn :
- Đã thế thì tôi đâu có coi chuyện chết vào đâu nữa.
Vệ phu nhân gằn giọng :
- Được lắm, các ngươi sẽ chết...
Tiếng sau cùng của Vệ phu nhân bị lấm áp bởi tiếng đại pháo...
Một tiếng nổ long trời. Trong khói bụi mù mịt, phảng phất thấy Quách Đại Lộ và Yến Thất té chồng lên nhau.

Có người bảo chết rất khó nhưng cũng có người nói chết là chuyện dễ dàng. Đối với Yến Thất thì quả là chuyện dễ, vì hắn đã bảy lần chết.
Tám lần chết đi sống lại và thêm một lần nữa.
Lúc tỉnh lại thì hắn thấy mình nằm trên một cái giường thật êm. Mắt hắn thấy vật gì cũng đều tráng lệ, khéo léo, gần như trên đời hắn chưa từng thấy bao giờ.
Hôm qua, nếu lúc tỉnh dậy hắn thấy trong chỗ tối bưng bưng là địa ngục thì bây giờ chỗ này đúng là thiên đường.
Nhưng không có Quách Đại Lộ ở kề bên thì có thật là thiên đường thì cũng không có ý nghĩa gì.
Quách Đại Lộ đâu?
Chẳng lẽ hắn lại sa vào địa ngục?
Yến Thất chỏi tay ngồi dậy và hắn thấy Quách Đại Lộ.
Hắn gần như không tin vào mắt của mình.
Trong gian phòng có một cái bàn, trên bàn đầy đủ thức ăn và Quách Đại Lộ đang ngồi ăn một cách ngon làng.
Khi thấy Yến Thất ngồi dậy, Quách Đại Lộ buông đũa mỉm cười :
- Thấy anh ngủ ngon nên tôi tạm hưởng một mình bởi thức ăn nhiều quá, mười người ăn không hết.
Yến Thất hỏi :
- Anh đưa tôi đến đây à?
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Không phải.
Yến Thất nhướng mắt :
- Vậy chứ đây là đâu?
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Không biết.
Yến Thất chồm tới :

- Vậy chứ anh biết giống gì?
Quách Đại Lộ cười :
- Tôi chỉ biết nhà bếp ở đây khá lắm. Rượu cũng thuộc loại thượng hạng. Anh còn đợi gì nữa mà không chịu nhào vô?
Hắn cười khà khà nói tiếp :
- Không ăn thì bụng rỗng, câu đó anh có nghe rồi chứ?
Yến Thất nhoẻn miệng cười :
- Nghe đã nhiều quá rồi.
Một lúc sau, Yến Thất hỏi :
- Anh đã có ra ngoài chưa?
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Chưa.
Yến Thất cau mày :
- Tại làm sao không ra ngoài xem thử?
Quách Đại Lộ cười :
- Đã lo cho cái miệng thì làm sao lo cho con mắt? Vả lại cái miệng giờ phút này quan trọng hơn.
Yến Thất nói :
- Nhưng ít nhất cũng tìm chủ nhân gian nhà này chứ?
Quách Đại Lộ cười :
- Họ sẽ đến tìm mình chứ chuyện chi phải đi tìm họ?
Quách Đại Lộ vừa nói xong thì bên ngoài có tiếng gõ cửa. Cánh cửa mở ra, một vị cô nương áo trắng bước vào, miệng cười tươi như hoa nở.
Cô gái bưng hai hồ rượu, yểu điệu bước vào, dáng cách trông như tiên nữ giáng trần.
Đôi mắt của Quách Đại Lộ gần như đứng lại.
Yến Thất lườm hắn một cái thật dài. Hắn lật đật đằng hắng mấy tiếng cho khỏa lấp và cười nói :
- Đang sợ hết rượu thì rượu đã tới rồi.
Cô gái áo trắng nhoẻn miệng cười :
- Đã đến đây thì muốn chi có nấy mà.
Yến Thất hỏi :
- Tại làm sao chúng tôi lại đến đây?
Cô gái áo trắng cười :
- Tự nhiên là do chủ nhân nơi này cứu các vị.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Cô là chủ nhân nơi này?
Cô gái áo trắng chớp chớp mắt :
- Công tử xem tôi có giống chủ nhân nơi đây không?

Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Không giống!
cô gái áo trắng cười :
- Chính tôi nhìn cũng không giống.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Vậy chủ nhân là ai? Có quen với chúng tôi không?
Cô gái áo trắng nói :
- Tôi chỉ biết rằng chủ nhân rất biết các vị.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Làm sao cô biết thế?
Cô gái áo trắng nói :
- Bởi vì chủ nhân nói các vị đây mỗi vị ăn bằng năm người khác, vì thế cho nên bảo tôi mang nhiều thức ăn đến đây. Nếu không biết các vị thì làm sao lại rành như thế?
Quách Đại Lộ cười :
- Cứ như thế thì chẳng những quen biết mà chủ nhân còn là bằng hữu tốt của bọn này.
Cô gái ngó Yến Thất và nói với Quách Đại Lộ :
- Xin mời dùng rượu. Vị này chắc là bạn của công tử?
Yến Thất nói :
- Đúng.
Hắn trả lời một tiếng một, mặt hắn trông thật khó chịu.
Thấy Yến Thất như thế, Quách Đại Lộ cũng không dám hỏi nhiều.
Cô gái áo trằng nói :
- Khi nào nhị vị ăn xong thì tôi sẽ đưa nhị vị đến gặp chủ nhân.
Yến Thất đứng lên :
- No rồi.
Cô gái áo trắng hỏi :
- Tại sao vừa thấy tôi là công tử đã no?
Yến Thất nói :
- Vì cô trắng quá, trắng giống như con gà luột.
Cô gái làm mặt nghiêm, dẫn đường không nói một lời. Nhìn cô gái không ai có thể chê vào đâu được. Nàng thật đẹp, thật nhu mì, chỉ có điều là hơi mập.
Yến Thất khi không lại ví dụ nàng như một con gà luột. Quách Đại Lộ nhìn hắn muốn cười nhưng khi thấy mặt hắn thì Quách Đại Lộ nín luôn.
Không hiểu sao cứ hễ thấy nữ nhân là mặt Yến Thất như nặng xuống, hình như hắn không thích nữ nhân.
Không biết là trước kia hắn bị nữ nhân cho leo cây hay bị mọc sừng?

Quách Đại Lộ định hỏi hắn về chuyện đó.

Đã đi mút dãy hành lang. Khắp tận cùng các bức rèm thưa. Bọn Quách Đại Lộ đi gần tới thì nghe trong rèm có tiếng cười :
- Các vị đã đến rồi à? Xin mời, mời vào!
Vệ phu nhân.
Tiếng cười, giọng nói của Vệ phu nhân.
Đã hạ độc, đã làm trò quỉ, đã đem đại pháo bắn rồi bây giờ bà ta còn định giở trò gì nữa?
Bây giờ đã cho nằm nệm ấm, đã cho ăn uống. Thật không biết bà ta đang âm mưu gì?
Yến Thất và Quách Đại Lộ nhìn nhau... bí lối.
Nụ cười của Vệ phu nhân vẫn... cao quý, vẫn tươi như hoa :
- Các vị không cần hỏi ta định xử sự như thế nào, vì ý định của ta không ai đoán ra nổi đâu.
Quách Đại Lộ gật đầu :
- Câu đó tôi tin.
Vệ phu nhân nói :
- Còn một chuyện nữa, các hạ cũng nên tin.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Chuyện gì?
Vệ phu nhân nói :
- Bây giờ các vị có thể đi được rồi, bất luận đi đâu thì ta cũng không cho người theo dõi.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Không cần cái mạng của bọn này nữa sao?
Vệ phu nhân đáp :
- Không cần.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Cũng không muốn biết chỗ của Lâm Thái Bình?
Vệ phu nhân đáp :
- Bây giờ thì không muốn.
Quách Đại Lộ hói :
- Đã hao phí tâm lực nhiều để đối phó rồi bây giờ lại cho đi khơi khơi như thế sao?
Vệ phu nhân nói :
- Đúng, ta bằng lòng để các ngươi ra đi thong thả.
Quách Đại Lộ cũng thở ra :

- Cái này thì hơi khó tin.
Vệ phu nhân nói :
- Lời nói của ta mà các hạ không tin à?
Quách Đại Lộ nói :
- Tại làm sao lại phải tin?
Vệ phu nhân nghiêm giọng :
- Các hạ biết ta là ai không?
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi biết bà là một con người rất có tiền, rất có địa vị, rất có bản lãnh nhưng những con người như thế thì thường thường rất khó tin.
Vệ phu nhân nhìn sửng Quách Đại Lộ rồi bỗng bật cười :
- Chắc các ngươi cảm thấy chuyện ta làm quá ư kỳ quái. Nhưng nếu các ngươi biết rõ ta là ai thì nhất định không cho là kỳ nữa.
Yến Thất cau mặt :
- Bà là ai?
Vệ phu nhân gằn từng tiếng một :
- Ta là mẹ của Lâm Thái Bình.
Câu nói của Vệ phu nhân làm cho Quách Đại Lộ và Yến Thất giật mình.
Họ thật không dám tin nhưng cũng không thể không tin.
Con người của Vệ phu nhân rất có thể trong đời đã nói dối nhiều lần nhưng nhất định lần này không nói dối.
Họ thật không dám không tin.
Quách Đại Lộ cau mặt :
- Cho dù chúng tôi tin được bà là mẹ của Lâm Thái Bình nhưng vẫn phải thắc mắc là tại sao bà là mẹ mà không biết chỗ ở của con?
Vệ phu nhân thở nhẹ một hơi thật dài :
- Đó là nỗi đau khổ của người mẹ, con cái đã lớn lên rồi, hành động sẽ khó người mẹ nào biết được.
Bà ta vụt cười và nói tiếp :
- Cũng có thể bây giờ hắn đã lần lần trở thành một người đàn ông chân chính.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Nhưng hắn đã làm những chuyện gì?
Vệ phu nhân nói như than :
- Hắn không làm chi cả, chỉ có một việc là lẻn nhà trốn đi.
Quách Đại Lộ sửng sốt :
- Trốn? Sao lại trốn?
- Hắn đào hôn.
Bà ta gượng cười nói tiếp :

- Khi thấy hắn đã lớn khôn, ta mới tính chuyện cưới vợ cho hắn. Không ngờ tới trước hôn lễ một hôm, hắn bỏ nhà trốn mất.
Quách Đại Lộ lặng thinh một lúc rồi bật cười :
- Tôi biết rồi. Nhất định là hắn không thích cô gái ấy.
Vệ phu nhân lắc đầu :
- Cô gái ấy hắn chưa từng thấy.
Quách Đại Lộ ngạc nhiên :
- Đã chưa từng thấy thì hắn làm sao biết là tốt hay xấu?
- Hắn hoàn toàn không biết.
- Đã không biết thì sao lại trốn?
- Vì chuyện đính hôn do ta quyết định nên hắn không thích, có thể như thế.
Quách Đại Lộ cười :
- Đáng lý muốn kiếm vợ thì người đó phải tự chọn. Nếu bà để cho hắn quen biết trước thì có lẽ hắn không trốn.
Giọng nói của hắn vùng nghiêm lại :
- Cũng có thể cho đó là do hắn không hiếu thuận nhưng một nam nhân khi đã thành nhân thì cũng nên để cho hắn tự quyết định phần nào. Nếu không thì hắn không còn là nam nhân nữa.
Vệ phu nhân gật đầu :
- Thật tình thì ban đầu ta cũng giận lắm nhưng sau khi nghĩ kỹ lại thì thấy cũng hơi thích ý.
Yến Thất nói :
- Quả thật bà cũng nên thích ý, bởi vì một con người có ý chí tự chủ như vậy thì trên đời này hiếm lắm.
Quách Đại Lộ nói :
- Bây giờ thì con người như thế không nhiều nhưng chắc chắc sau này sẽ có nhiều.
Vệ phu nhân vui vẻ :
- Vì thế bây giờ ta đổi ý, nhất định không bắt buộc hắn phải trở về.
Đôi mắt bà ta nhìn đăm đăm vào khoảng trống xa xa và nói tiếp :
- Ta nghĩ, lúc mà một thanh niên trưởng thành cũng cần phải đi đây đi đó để trao luyện, tự nhiên là sẽ có ích lợi cho cuộc sống.
Quách Đại Lộ nhún vai :
- Những lời ấy phải được nói sớm hơn một chút thì có lẽ hay hơn nhiều.
Vệ phu nhân cười :
- Trước kia ta không nói thế là vì ta còn có chỗ chưa được yên lòng.
- Không yên lòng điều chi?
- Không yên lòng về những bằng hữu của hắn.

Quách Đại Lộ hỏi :
- Có phải bà làm những chuyện vừa qua là để thử chúng tôi không?
Vệ phu nhân cười :
- Các vị quả là những người bạn tốt, chắc không nỡ trách ta chứ?
- Bây giờ thì bà yên lòng chưa?
Vệ phu nhân nói :
- Bây giờ ta biết bằng hữu của hắn có thể nhịn đói, có thể chịu chết vì hắn, mà lại còn có thể cự tuyệt những quyến rũ vật chất, những chuyện còn khó chết hơn trăm lần.
Bà ta thở ra và nói tiếp :
- Hắn giao kết được những bằng hữu như thế là điều may mắn cho hắn vô cùng.
Ta đâu có gì mà không yên lòng nữa.

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...
Hồi 27
Bí mật của Vương Động

Khi đứa con đã lớn lên tuy không còn phụ thuộc vào người mẹ nhưng người mẹ vẫn là người mẹ, vì thế cho nên dù người con ở tận phương nào cũng vẫn là đứa con của người mẹ và người con vẫn là một người con.
Làm một người mẹ nếu hiểu rõ như thế thì nhất định cái buồn thảm cũng trở thành hoan lạc.
Tiểu thị trấn bao giờ cũng có bộ mặt thực thà, bao giờ cũng yên tĩnh.
Có rất nhiều địa phương ngàn đời không biến đổi, chỉ có con người biến đổi, lòng người biến đổi.
Nhưng cũng có một số người mãi mãi không bao giờ thay đổi.
Thấy Yến Thất và Quách Đại Lộ trở về, Vương Động vẫn cứ nằm ì trên giường không nhúc nhích.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Sáu bảy ngày không thấy, chẳng lẽ anh không có một câu nào để hỏi sao?
Vương Động ngáp dài :
- Hỏi cái gì?
Quách Đại Lộ nói :
- Đáng lý anh phải hỏi bọn này mấy hôm nay có yên lành hay không chứ?

Vương Động nói :
- Chuyện đó không cần phải hỏi.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tại sao?
Vương Động nói :
- Chỉ cần các anh cùng trở về đây thì không có chuyện gì đáng hơn để hỏi.
Yến Thất chớp mắt :
- Nhưng ít nhất anh cũng phải hỏi coi lão lột da đã lột da được ai?
Vương Động lắc đầu :
- Chuyện đó cũng không cần.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tại sao?
Vương Động cười :
- Bằng vào con người của lão ngoài chuyện lão tự lột da thì nhất định không lột được của ai.

Trừ một lần đối phó với Phượng Thê Ngô ra còn thì chuyện gì Lâm Thái Bình cũng làm như rùa bò.
Từ chuyện đi đứng, nói năng, đến chuyện ăn uống, hắn cũng rề rề... Hình như nếu có lửa cháy sát bên chân mày của hắn thì hắn cũng... từ từ.
Quách Đại Lộ có lúc có cảm tưởng hắn là một ông già.
Hắn không giống Vương Động vì hắn không lười biếng. Hắn là con người điềm đạm dịu dàng.
Quách Đại Lộ và Yến Thất về cả nửa buổi hắn mới lò dò vào tới, đầu hắn chải rất suông sẻ, quần áo hắn rất chỉnh tề.
Bất luận lúc nào, bất luận nơi nào, hắn cũng đều sạch sẽ.
Đúng là con người y như lúc nào cũng sửa soạn đi dự tiệc.
Quách Đại Lộ và Yến Thất nhìn nhau bật cười. Vì họ đang nghĩ đến Vệ phu nhân.
Cũng chỉ có người mẹ như Vệ phu nhân mới có nổi một người con như Lâm Thái Bình.
Một cây đào tốt không thể có trái đào eo.
Lâm Thái Bình không hiểu họ cười gì. Hắn nói nho nhỏ :
- Xem chừng các anh có chuyện vui lắm phải không?
Quách Đại Lộ cười :
- Vui, rất là vui.

Lâm Thái Bình hỏi :
- Các anh có biết chuyện lão lột da mất tích, tiệm cầm đồ Lợi Nguyên đã đổi chủ rồi không?
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Không hay.
Lâm Thái Bình hỏi :
- Cả chuyện như thế mà cũng không hay. Thế mấy hôm nay các anh đi đâu?
Quách Đại Lộ và Yến Thất ngó nhau cười. Họ đã có quyết định trước rồi, quyết định không nói lại chuyện đã gặp cho Lâm Thái Bình biết.
Họ nghĩ rằng Lâm Thái Bình không biết chuyện đó không chừng lại hay hơn. Họ không muốn cái quyết tâm của Lâm Thái Bình, cái quyết tâm lìa bỏ gia đình của Lâm Thái Bình bị ảnh hưởng, nhất là họ không muốn Lâm Thái Bình cảm kích họ.
Họ muốn Lâm Thái Bình được tự do thong dong bên ngoài một thời gian, nhất định là hắn được trui rèn nên người kiên quyết hơn.
Đó cũng chính là hy vọng của Vệ phu nhân.
Quách Đại Lộ cười :
- Mấy ngày nay bọn này không có làm chi cả, chỉ có bị người ta đầu độc cho chết một lần, gặp Diêm Vương một lần, sau đó bị đại pháo bắn chết một lần nữa nhưng cuối cùng lại được người ta cho ăn một bữa no nê rồi về.
Lâm Thái Bình nhìn hai người trừng trừng rồi vụt cười lớn :
- Tôi biết anh tự thổi phồng hay lắm nhưng lần này thổi hơi quá trớn, sợ đứa trẻ lên ba cũng khó tin.
Quách Đại Lộ nằm duỗi tay nhắm mắt mỉm cười :
- Chuyện này tôi biết trước rằng không ai tin.

Mỗi một con người, ai cũng có chuyện bí mật.
Vương Động là người, vì thế hắn cũng có chuyện bí mật.
Nhưng một con người như Vương Động mà cũng có chuyện bí mật thì rất khó có ai tin.
Từ trước đến giờ hắn không đi đâu một mình, không làm chuyện gì một mình. Vì thế hơn ai hết, Yến Thất không ngờ hắn cũng có chuyện bí mật.
Thế mà trớ trêu thay, người phát giác ra chuyện bí mật của Vương Động lại là Yến Thất.
Chuyện bí mật của Vương Động mà Yến Thất nhìn thấy được là

chuyện thả diều.
Thả diều không phải là chuyện lạ nhưng những con diều giấy này lạ, lạ đến mức kinh người.

Cứ theo mùa mà nói thì đúng ra hôm nay đã là mùa xuân rồi, thế nhưng bất cứ nơi đâu cũng không thấy khí xuân.
Tiết trời vẫn còn lạnh cắt da, gió hãy còn thổi mạnh, tuyết vẫn ngập đầy mặt đất.
Trời như thế thật khó mà thấy ánh thái dương.
Vậy mà bọn Vương Động, Quách Đại Lộ, Yến Thất và Lâm Thái Bình vẫn ngồi trước thềm chờ ánh nắng.
Cũng như bao nhiêu người nghèo và không có chuyện làm, họ cũng có thói quen ngồi dưới nắng.
Trong những ngày đông, chuyện sưởi nắng là chuyện mà người nghèo có thể hưởng thụ.
Vương Động chọn một cái ghế ngồi tương đối yêm ái. Hắn nằm bật trên đó lim dim đôi mắt.
Lâm Thái Bình ngồi ở bậc đá gần bên, hai tay chống cằm, mắt đang mơ màng như nghiền ngẫm một tâm sự gì.
Quách Đại Lộ nhận thấy hắn rất kỳ dị. Hắn nghĩ con người mới lớn lên làm gì có tâm sự u hoài nên hắn đâm ra thắc mắc... Nhưng đó là trước kia, bây giờ thì hắn đã biết rồi.
Hắn biết Lâm Thái Bình đang nghĩ gì.
Thế nhưng còn bí mật của Yến Thất.
Quách Đại Lộ kéo tay Yến Thất ra ngoài hỏi nhỏ :
- Bây giờ anh có thể nói chuyện bí mật của anh cho tôi nghe được chưa?
Từ lúc gặp Vệ phu nhân trở về, đây là thứ bảy thứ tám gì đó hắn hỏi Yến Thất như thế.
Và Yến Thất trả lời y như lần đầu :
- Hãy chờ thêm ít lâu nữa.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Bao lâu?
Yến Thất đáp :
- Chờ cho đến lúc tôi muốn nói.
Quách Đại Lộ trừng mắt :
- Chờ cho tới chết à?
Yến Thất quay lại nhìn Quách Đại Lộ, ánh mắt của hắn có vẻ lạ

thường. Một hồi lâu hắn mới nói giọng buồn buồn :
- Thật anh không biết bí mật của tôi sao?
Quách Đại Lộ gắt :
- Biết thì ai hỏi làm chi?
Yến Thất nhìn Quách Đại Lộ một hồi rồi bật cười :
- Vương lão đại nói thật đúng, lúc đáng hồ đồ thì anh lại thông minh, thế nhưng lúc cần thông minh thì anh lại... như bò.
Quách Đại Lộ gắt :
- Giống gì trong bụng anh mà bảo tôi biết, bộ tôi là khúc ruột của anh sao?
Yến Thất thở dài :
- Cũng có thể anh không biết thế mà lại hay.
Quách Đại Lộ cự nự :
- Hay cái gì?
Yến Thất nói :
- Tình bằng hữu như mình bây giờ không phải là hay sao?
Quách Đại Lộ hỏi :
- Chứ bí mật của anh bộ tôi biết rồi thì không hay à?
Yến Thất nói bằng một giọng xa vời :
- Cũng có thể lúc đó chúng mình sẽ... cãi nhau suốt ngày chưa biết chừng.
Quách Đại Lộ trừng mắt :
- Thật tôi hết nói nổi anh rồi. Con người của anh vô tư cởi mở, vậy mà có lúc y như con gái.
Yến Thất nói :
- Anh là con gái chứ ai là con gái.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tôi con gái ở chỗ nào?
Yến Thất nói :
- Chuyện người ta không thích làm thì anh bắt ép phải làm, như vậy không phải tánh con gái à?
Quách Đại Lộ hỏi :
- Mà người ta là ai?
- Tôi chứ còn ai nữa.
Quách Đại Lộ ôm đầu lẩm bẩm :
- Anh thì nói đại cái cho rồi, còn bảo người ta, thật là cái giọng... con gái, thế mà lại bảo thiên hạ là con gái.
Yến Thất cười :
- Tôi nói người ta thì anh không chịu, anh nói thiên hạ thì không sao !
Và hắn vụt lãng sang chuyện khác :

- Tiểu Quách nè, theo anh thì tại sao lão lột da mất tích?
Nín thinh một hồi y như không muốn trả lời nhưng cuối cùng rồi Quách Đại Lộ cũng nói :
- Nếu không tự lão đi thì cũng bị mụ già đó bắt đi.
Yến Thất nói :
- Chắc mụ sợ mình theo dõi làm lộ tung tích. Cứ như thế thì thân phận mụ ta nhấy định là bí mật lắm và chắc chắn giữa mụ ta và lão lột da dính líu đến nhiều chuyện lạ.
Quách Đại Lộ ậm ừ không nói.
Yến Thất hỏi :
- Sao anh không thám thính chuyện đó thử xem coi họ trốn xứ nào?
Quách Đại Lộ nói :
- Mắc mớ gì mà phải tốn công vậy chứ.
Yến Thất nói :
- Không mắc mớ gì nhưng cũng cần biết bí mật của họ thử vậy mà.
Quách Đại Lộ nói :
- Tại làm sao phải đi tìm chuyện bí mật của thiên hạ? Vả lại có tìm cũng chưa chắc được, cứ để vậy rồi cũng sẽ biết.
Yến Thất cười :
- Đã biết vậy sao cứ hỏi tôi hoài?
Quách Đại Lộ trừng mắt nhưng rồi hắn lại thở dài :
- Bởi vì tôi chỉ quan tâm đến anh thôi.
Yến Thất quay qua hướng khác như cố tránh cái nhìn của Quách Đại Lộ.
Chính lúc hắn quay mặt qua là hắn thấy... bí mật của Vương Động.
Hắn quay qua, hắn chợt nhìn thấy những con diều giấy.
Một con diều giấy làm hình con rít thật khó, uốn theo chiều gió và sợi giây, con rít lộn qua lộn lại y như con rít thật.
Yến Thất vỗ tay :
- Tiểu Quách, anh xem...
Quách Đại Lộ cũng vừa ngó thấy, hắn cũng khoái nhưng làm bộ bĩu môi :
- Con diều giấy chứ gì mà làm dữ vậy, chưa từng thấy à?
Yến Thất nói :
- Chưa, sao lúc này lại có người thả diều nhỉ?
- Thì người ta cao hứng lúc nào thì lại không thả được.
Thật ra thì Quách Đại Lộ cũng biết chưa phải là mùa thả diều, cho dù ai muốn thả cũng không tài nào thả lên cao lên được nếu không muốn bảo là không lên.
Thế nhưng con diều giấy này lại bay rất cao, dây rất thẳng, nếu tính

vào mỗi chuyện này cũng đủ thấy đây quả là hạng cao thủ trong hàng ngũ... thả diều.
Yến Thất hỏi :
- Anh biết thả diều không?
Quách Đại Lộ nói :
- Chỉ biết coi thôi.
Yến Thất cười :
- Vương lão đại nhất định phải biết.
Hắn vừa chạy lại phía Vương Động vừa kêu :
- Vương lão đại, mình làm diều...
Hắn vùng khựng lại khi hắn thấy bộ mặt của Vương Động.
Vương Động không nghe tiếng kêu của Yến Thất. Hắn đang ngồi sửng nhìn con diều giấy trên không, ánh mắt hắn lạ lùng, làm như chưa từng thấy lần nào.
Yến Thất sửng sờ, hắn chưa từng thấy chuyện gì làm cho Vương Động biến sắc như thế cả...
Da mặt của Vương Động như tờ giấy bạch.
Yến Thất nhìn sửng và bỗng nhiên hắn thấy mặt Vương Động giật từng hồi, y như bị ai dùng kim châm.
Yến Thất ngẩng mặt lên và hắn thấy bây giờ thêm bốn con diều nữa. Một con rắn, một con bò cạp, một con chim ưng và một hình vuông như lá bùa.
Vương Động vụt đứng lên, lảo đảo bước vào nhà. Dáng cách của hắn như say rượy đi không còn muốn vững nữa.
Quách Đại Lộ bước lại, hắn cũng kinh nghi :
- Vương lão đại làm sao thế?
Yến Thất lắc đầu :
- Ai mà biết.
Quách Đại Lộ cau mặt :
- Khi thấy mấy con diều là hắn như thế à?
Yến Thất gật đầu.
Quách Đại Lộ lẩm nhẩm :
- Những con diều này có gì sao?
Hắn ngẩng lên nhìn thật lâu nhưng vẫn không thấy gì lạ cả.
Chẳng riêng gì Quách Đại Lộ mà ai cũng không thấy được gì cả.
Thả diều là thả diều, ai muốn làm hình gì lại không được?
Quách Đại Lộ nói :
- Tốt hơn hết nên hỏi Vương lão đại.
Yến Thất lắc đầu :
- Có hỏi hắn cũng không nói...

Quách Đại Lộ nói :
- Nhưng những con diều này...
Yến Thất ngắt ngang :
- Anh nghĩ vấn đề có phải do những con diều này không?
Quách Đại Lộ hỏi :
- Theo anh thì sao?
Yến Thất nói :
- Ở những người thả diều chứ không phải ở những con diều.
Quách Đại Lộ vỗ tay :
- Đúng, Vương lão đại biết những người thả diều này.
Yến Thất nói :
- Có thể là kẻ thù của Vương lão đại.
Lâm Thái Bình lặng thinh từ nãy giờ, vụt nói :
- Tôi đi xem thử, các anh ở đây chờ tin, Câu nói chưa dứt, hắn đã lao đi thật nhanh.
Bình thời như rùa nhưng khi gặp chuyện thì hành động của hắn thật nhanh.
Quách Đại Lộ nhìn Yến Thất :
- Tại làm sao mình phải ở đây chờ?
Không đợi Quách Đại Lộ nói dứt, Yến Thất lao theo Lâm Thái Bình như bay.
Vì bằng hữu, họ không chịu chậm hơn ai...

Những con diều thật cao, thật thẳng.
Yến Thất nhìn phương hướng và nói ngay :
- Từ bãi tha ma.
Quách Đại Lộ gật đầu :
- Hồi nhỏ tôi cũng khoái ra bãi tha ma thả diều lắm.
Phú Quý Sơn Trang cách bãi tha ma không xa, họ đi tới rất nhanh.
Người duy nhất tại bãi tha ma là Lâm Thái Bình.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Anh có thấy gì không?
Lâm Thái Bình nói :
- Không, không thấy ma nào hết.
Vậy thì ai thả diều?
Chỉ có năm hình nộm. Năm hình nộm bằng rơm, một tay chống... gậy tang.
Hình nộm không thể thả diều, nhất là chống gậy tang thì quả là kỳ dị.

Trò gì lạ thế?
Bọn Quách Đại Lộ nhìn nhau. Càng nghĩ càng thấy nhiều chuyện rắc rối chứ không đơn giản như họ tưởng.
Yến Thất nói :
- Những con diều này vừa thả không lâu, bọn chúng chắc còn đâu đây mà thôi.
Quách Đại Lộ nói :
- Đúng, lục soát thử xem.
Yến Thất nói :
- Chắc họ có năm người, mình cũng không nên đơn độc.
Bọn Quách Đại Lộ vòng ra sau bãi tha ma, họ vòng theo núi và thấy một gian nhà nhỏ dưới triền núi. Trong gian nhà này, họ đã gặp Toan Mai Thang hôm trước.
Những người thả diều phải chăng ẩn trong ngôi nhà đó?
Cả ba cùng một ý nghĩ như nhau.
Yến Thất vừa đi vừa dặn :
- Cẩn thận nhe.
Hắn chưa nói dứt câu thì Quách Đại Lộ đã tung cửa nhảy vào.
Gian nhà bên ngoài không thay đổi nhưng bên trong đã khác hẳn rồi. Những cái nồi cái tách mà Toan Mai Thang nấu nướng ở đây không còn nữa.
Gian nhà vốn dơ dáy nhưng giờ đây đã quét dọn sạch sẽ, không có một chút bụi.
Giữa nhà có một chiếc bàn.
Trên bàn có năm đôi đũa, năm chén rượu và năm ngọn tiểu đao.
Đao mỏng như lá lúa, bén như nước và thân đao cong vòng trông lạ mắt vô cùng.
Ngoài những thứ ấy ra, trong gian nhà không còn gì cả.
Quách Đại Lộ vừa cầm ngọn đao thì Yến Thất đã kêu lên :
- Làm gì cũng không cẩn thận, gian nhà như vầy mà cứ chạy vào, vạn nhất họ ám toán thì sao?
Quách Đại Lộ cười :
- Tôi không sợ.
Yến Thất vùng vằn :
- Anh không sợ nhưng tôi sợ.
Hắn nói xong thì hai má ửng hồng, cũng may là không ai chú ý.
Lâm Thái Bình đang chăm chú xem từng ngọn đao, hắn nói :
- Thứ đao này dùng cắt thịt.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Sao anh biết?

Lâm Thái Bình đáp :
- Tôi đã thấy người Hồ vùng quan ngoại hay dùng nó.
Quách Đại Lộ cau mặt :
- Không lẽ họ đến từ miền quan ngoại?
Lâm Thái Bình trầm ngâm :
- Cũng có thể... nhưng người Hồ dùng đao chứ không dùng đũa.
Yến Thất hơi kinh ngạc :
- Nơi này chỉ có đao chứ không có thịt, họ dùng đao để cắt cái gì?
Quách Đại Lộ nói :
- Chắc họ chuẩn bị cắt thịt Vương lão đại.
Miệng hắn muốn cười nhưng không cười nổi.
Cũng không ai cười nổi.
Yến Thất chợt hơi rung :
- Về mau, bỏ một mình Vương lão đại trong lúc này tôi thấy không yên...
Quách Đại Lộ biến sắc :
- Đúng rồi, về mau...
Hắn tung cửa nhảy ra trước nhất...
Họ vận dụng khinh công như bay qua bãi tha ma và Yến Thất dừng lại...
- Không xong rồi...
Quách Đại Lộ chồm tới :
- Cái gì?
Yến Thất phát run :
- Năm cái hình nộm mất rồi.
Quách Đại Lộ rùng mình... Rõ ràng năm hình nộm không còn nữa...

Trời xanh tuyết trắng, một ngày tốt trời không ngày nào bằng.
Những con diều giấy cũng mất luôn.
Bọn Quách Đại Lộ chạy như bay về nhà.
Đến cửa, cả bọn khựng lại...
Năm hình nộm bằng rơm đứng sờ sờ trước cửa.
Năm hình nộm vẫn mặc áo thùng, chống gậy tang, chỉ khác là trước ngực bây giờ có lòng thòng một giải giấy trắng dài.
Đứng xa nhìn y như có viết chữ, chữ nhỏ chi chít khó coi.
Gió thổi giải giấy khua lạch bạch hình như dùng kim ghim vào hình nộm.
Lâm Thái Bình lao tới trước nhất, hắn đưa tay gỡ mảnh giấy.

Giáy ghim đinh chặt quá, hắn phải giật mạnh tay...
Chiếc gậy tang vùng động đậy và vùng hất ngược lên...
Đầu gậy bật ngay vào bụng Lâm Thái Bình.
Rất may tuy ít kinh nghiệm nhưng phản ứng khá nhanh, Lâm Thái Bình nhảy dựng lên tránh khỏi.
Nhưng đầu gậy tuy tránh được mà vật sáng từ đầu gậy bay ra lạ trúng ngay cổ chân của Lâm Thái Bình.
Khi hắn rơi xuống thì không còn đứng vững nữa.
Quách Đại Lộ kêu lên :
- Độc châm !
Hắn chỉ kêu được hai tiếng là Yến Thất đã vung tay điểm hết những trọng huyệt quanh vết thương của Lâm Thái Bình để cho chất độc không phát tác được.
Một tay khác hắn rút ngay ngọn chủy thủ dưới ống giày của hắn.
Ánh thép nhoáng lên, ống quần của Lâm Thái Bình toạt ra. Yến Thất dùng mũi dao khoét nhanh một miếng thịt nơi chân của hắn, chỗ bị mũi độc châm vừa mới ghim vào.
Máu từ trong vết thương chảy ra, thứ máu bầm đặc sệt.
Quách Đại Lộ sửng sốt đứng ngó trân trân...
Thật hắn không ngờ phản ứng của Yến Thất lại nhanh như thế ấy.
“Tôi đã chết bảy bận rồi”
Bây giờ thì Quách Đại Lộ hoàn toàn tin vào lời hắn.
Chỉ có người đã chết qua bảy bận như hắn mới có thể ứng biến thật nhanh, mới có kinh nghiệm dồi dào.
Cơn đau bây giờ mới làm cho Lâm Thái Bình đổ mồ hôi hột nhưng hắn cũng không quên mảnh giấy trong tay.
Hắn nghiến răng vừa thở vừa nói :
- Hãy xem mảnh giấy ấy viết những gì.
Những chữ nhỏ nhít mà họ đọc được trên mảnh giấy :
“Nếu ngươi không phải là Vương Động thì chính ngươi đã tha mạng cho hắn”

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...
Hồi 28
Chuyện lạ từ trong hình nộm

Gió vẫn thổi mạnh.
Những hình nộm bị gió thổi lắc tới lắc lui, giống như người say rượu, mà cũng giống như đang thị uy trước mặt bọn Quách Đại Lộ.
Chừng như lửa giận trong người bốc lên quá mạnh, Quách Đại Lộ nhảy xổ tới vung tay thoi đại...
Tự nhiên, hình nộm thì không thể đánh trả mà cũng không thể nào né tránh.
Ngọn quyền của Quách Đại Lộ vừa tung ra thì Yến Thất cũng đã phóng theo ôm ngang eo ếch hắn.
Nhờ thế mà ngọn quyền của hắn không mạnh lắm nhưng cũng đã đụng tới ngực của hình nhân, và khi vừa chạm vào, Quách Đại Lộ chợt nghe tay mình bị chích một cái như muỗi cắn.
Hắn cảm thấy đầu tay hơi ngứa và ngay ở đốt tay giữa hiện ra một đốm đen.
Mũi trủy thủ của Yến Thất thật nhanh, hắn chỉ "vít" hơi một cái thì ngay chỗ đó bứt ra tia máu.
Máu đen.
Một mùi hôi nồng nặc từ giòng máu đó.
Nhưng Yến Thất không nề hà, hắn không sợ hôi, cũng không sợ dơ, hắn kê miệng vô hút mạnh...
Thái độ của hắn làm cho Quách Đại Lộ chảy nước mắt.
Hắn chợt cảm thấy Yến Thất đối với hắn không chỉ bằng một tình cảm thông thường của tình bằng hữu mà thứ tình của Yến Thất đối với hắn sâu đậm vô cùng.
Nhưng hắn cũng khó lòng phân biệt dược là thứ tình cảm sâu đậm ấy ra sao.
Cho đến khi Yến Thất đứng thẳng mình lên, Quách Đại Lộ cũng không nói được một tiếng nào, hắn nghe thấy lòng mình cảm kích gần như muốn nghẹn ngang.
Yến Thất thở phào :
- Bây giờ anh thấy thế nào?
Tự nhiên Yến Thất hỏi xem vết thương có gì đặc biệt hay không, thế nhưng Quách Đại Lộ trả lời lại khác, hắn nói :
- Tôi cảm thấy tôi là một thằng ngu, đúng là một thằng ngu.
Lâm Thái Bình cũng vụt thở ra :
- Đúng là một thằng ngu.
Mặt hắn trông bớt vẻ nhăn nhó, sau khi Yến Thất nặn máu nơi chân hắn mà lại hút máu cho Quách Đại Lộ, hình như hắn thấy như thế là cần thiết...
Hình như hắn đã khám phá được một bí mật gì đó mà Quách Đại Lộ

chưa hay biết...
Hình như Yến Thất lúc đó hơi ửng mặt, hắn quay mặt thật nhanh qua phía hình nộm, hắn dùng mũi đao khều chiếc áo tang.
Bây giờ thì Quách Đại Lộ mới nhìn thấy trong hình nhân phía trong lớp áo có ghim đầy kim độc.
Mỗi mũi cây kim nho nhỏ ấy đủ để lấy một mạng người.
Vừa rồi, nếu Yến Thất không ôm kịp hắn, để cho hắn đánh một quyền hết trớn thì mạng hắn không bị mất thì cánh tay của hắn chắc chắn cũng phải bỏ đi.
Và bây giờ thì Lâm Thái Bình cũng đã thấy được sự lợi hại của cây gậy tang, nó có sự dính liền với mảnh giấy, chỉ cần giật nhẹ một cái thì lập tức cây gậy bật lên.
Những hình nộm bằng rơm, nhưng bây giờ thì hình như toàn thân của chúng hơi hám giết người bốc lên cuồn cuộn.
Quách Đại Lộ nhún vai :
- Một chiếc hình nộm như thế này mà có thể đánh ngã hai người thì quả đúng là chuyện chưa ai nghe, cũng chưa ai thấy.
Lâm Thái Bình nói :
- Hình nộm mà lợi hại như thế, nhất định người làm ra chúng phải lợi hại gấp mấy trăm lần.
Quách Đại Lộ nói :
- Nếu không lợi hại thì làm sao Vương lão đại lại kinh người đến thế?
Yến Thất hơi lo lắng :
- Nhưng không biết họ đã có đến hay chưa...
Lâm Thái Bình nói :
- Các anh hãy vào xem Vương lão đại có trong ấy hay không, coi sự việc xảy ra như thế này, hắn có... động hay vẫn chưa chịu động?
Quách Đại Lộ đưa tay dìu Lâm Thái Bình chầm chậm bước vào.
Yến Thất đi trước gọi to :
- Lão Vương... Lão Vương...
Không có tiếng trả lời, Vương Động đi đâu mất biệt.
Trên giường chăn mền nhàu nát, Vương Động thì lại không có nơi đó, trong nhà trước sau cũng không có hắn.
Quách Đại Lộ và Yến Thất đi từ trước tới sau kêu réo cũng không nghe thấy tăm hơi.
Có thể làm cho Vương Động ngồi dậy đã là một chuyện khó khăn hơn nữa. Thế mà bây giờ hắn không có ở đây.
Hay là khi nãy đã phát sinh... biến cố?
Quách Đại Lộ nghĩ thế nhưng lại không dám nói ra.
Lâm Thái Bình nằm dài trên giường của Vương Động, hắn vừa thở

vừa la :
- Tôi bảo là để mặc tôi, các anh hãy lo đi tìm Vương lão đại.
Quách Đại Lộ cũng đâm quýnh quáng :
- Tự nhiên là phải đi kiếm chứ sao, nhưng mà đi kiếm ở đâu?
Lâm Thái Bình làm thinh.
Hắn nhìn Yến Thất, Yến Thất cũng làm thinh.
Hiện tại thì họ có hai người đã bị thương, thế nhưng đối phương thì không thấy, cũng không biết là ai.
Mãi cho đến bây giờ thì quả thật không có một manh mối nào giúp cho họ phăng tìm.
Họ chỉ biết có mỗi một việc, đó là việc Vương Động có cừu nhân, tự nhiên mối thù này phải sâu lắm. Nhưng biết được như thế cũng chẳng ích lợi gì.
Biết như thế cũng y như không biết.
Ngay trong lúc bọn Quách Đại Lộ còn đang lúng túng thì phiá ngoài hành lang chợt có tiếng động của bước chân...
Tiếng bước chân thật nhẹ, thật chậm.
Bọn Quách Đại Lộ giật mình.
Nhất định không thể là những hình nhân bằng cỏ.
Hình nhân không thể bước đi.
Yến Thất láy mắt ra hiệu cho Quách Đại Lộ, cả hai cùng nhảy tới núp sau cánh cửa.
Tiếng bước chân càng lúc càng gần. Tiếng bước chân tới bên cánh cửa.
Ngọn trủy thủ của Yến Thất vươn lên...
Cánh cửa chỉ khép hờ, một bàn tay từ phía ngoài nằm ngang thanh cửa xô vô...
Yến Thất nhích tay, ngọn trủy thủ chớp nhoáng...
Nằm trên giường, Lâm Thái Bình vụt la lên :
- Khoan!
Tiếng thét của hắn làm cho Yến Thất kịp thời dừng lại, mũi ngọn trủy thủ chỉ còn cách mạch môn của bàn tay phía ngoài một phân.
Bàn tay vẫn cứ xô cánh cửa và một người bước vào.
Vương Động.
Hắn bước vào, tay ôm vò rượu.
Ngọn trủy thủ vẫn còn chớp nhoáng trên tay Yến Thất.
Lâm Thái Bình nằm dài trên giường, bất luận người nào cũng có thể thấy rõ là hắn đang mang thương.
Nhưng Vương Động thì hình như lại không thấy, vẻ mặt hắn trơ trơ.
Hắn chầm chậm bước vào và chầm chậm đặt vò rượu xuống.

Người không chịu nổi vẫn là Quách Đại Lộ, hắn hỏi :
- Anh đi đâu từ nãy giờ?
Vương Động nói :
- Đi mua rượu.
Hắn trả lời rất thản nhiên, y như là hắn không biết chuyện gì đã xảy ra nơi đây cả.
“Đi mua rượu”. Câu trả lời của hắn làm như không còn sự hợp lý nào bằng.
Quách Đại Lộ nhìn hắn nửa cười nửa như muốn khóc.
Vương Động gõ gõ cho mớ đất trét nơi miệng chén rơi xuống, hắn giở nút kê mũi hít hơi mấy hơi, miệng hắn khẽ chép :
- Khá, rượu này không đến nỗi tệ... Lại đây, mỗi người uống một chén coi nào.
Không dằn được nổi, Quách Đại Lộ lên tiếng :
- Bây giờ tôi không muốn uống rượu.
Vương Động nói :
- Không uống cũng phải uống.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Tại sao lại phải uống?
Vương Động hỏi :
- Bởi vì tôi đã chuẩn bị tiễn hành các anh.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tiễn hành? Sao lại phải tiễn hành chúng tôi.
Vương Động nói :
- Bởi vì các anh sắp đi rồi.
Quách Đại Lộ nhảy dựng lên :
- Ai nói?
Vương Động nói :
- Tôi nói.
Yến Thất lắc đầu :
- Nhưng chúng tôi không muốn đi.
Vương Động nói :
- Không muốn đi cũng phải đi. Chẳng lẽ các anh định ở mãi nhà tôi đến trọn đời sao?
Yến Thất nhìn Quách Đại Lộ. Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Đúng đấy, bọn này nhất định ở đây đến trọn đời.
Vương Động nghiêm giọng :
- Các anh ở đây có trả tiền thuê nhà không chứ?
Quách Đại Lộ nói :
- Tự nhiên là không.

Vương Động hỏi :
- Tôi có mời các anh đến đây không?
Quách Đại Lộ nói :
- Tự nhiên là không.
Vương Động nói :
- Đã thế thì tại sao các anh lại không chịu đi chứ?
Yến Thất vụt nói :
- Được rồi, đi thì đi.
Hắn nói đi là đi thật, chỉ có điều khi đi ngang qua mặt Quách Đại Lộ, hắn đưa mắt nháy nhó mấy cái, rồi mới đi thẳng ra ngoài.
Quách Đại Lộ như hội ý :
- Phải, đi thì đi.
Hắn mau bước theo chân Yến Thất. Lâm Thái Bình hơi sửng sốt :
- Cả đến rượu cũng không uống nữa à?
Quách Đại Lộ vừa đi vừa nói :
- Đã bị người ta đuổi thì còn uống cái giống chi nữa chứ?
Lâm Thái Bình nhìn Vương Động.
Vương Động lanh lảnh :
- Không uống thì không uống, chẳng lẽ rượu để đây rồi lên mốc à?
Lâm Thái Bình nói :
- Tôi ở lại có được không? Vì bây giờ tôi đi không được.
Vương Động lạnh lùng :
- Đi không được thì bò.
Lâm Thái Bình lặng thinh một lúc, cuối cùng hắn thở ra và cà nhắc cà nhắc đi theo Quách Đại Lộ.
Vương Động nhìn theo không nói tiếng nào.
Binh...
Không biết ai đã đóng mạnh cánh cửa lại và bây giờ Vương Động mới chụp lấy cái chén kê miệng vào uống một hơi.
Uống được năm bảy ngụm rồi hắn mới chùi miệng làu bàu :
- Ngon, rượu ngon như thế mà lại có người không chịu uống, thật đúng là một lũ ngu.
Hắn nhìn cái chén trên tay, mắt hắn đăm đăm và mí mắt ửng hồng...

Yến Thất cắm đầu đi thẳng ra ngoài cổng.
Cho đến khi ra khỏi cổng, hắn dừng lại ngay.
Quách Đại Lộ cũng dừng lại sau lưng hắn.
Lâm Thái Bình ra tới, hắn hầm hầm xô mạnh cửa cổng đánh rầm một

tiếng và cự nự ngay :
- Ai đời nói đi là đi chứ không... bàn luận gi cả.
Quách Đại Lộ nhìn Yến Thất.
Yến Thất không nói, hắn chọn một phiến đá bằng ngay trước cổng ngồi xuống.
Quách Đại Lộ ngồi theo.
Cả hai ngồi đối diện với mấy cái hình nhân đang lúc lắc theo chiều gió.
Quách Đại Lộ vừa ngồi xuống vừa lẩm thầm :
- Chuyện lạ rất ít xảy ra, nhưng khi xảy ra thì lại không chỗ nói, hình nộm mà lại biết thả diều, lại biết giết người, anh có thấy lạ hay không?
Lâm Thái Bình nói :
- Lạ!
Hắn ngồi xuống theo, có lẽ hắn đã thấy cái "lạ" trong dáng cách của hai người, nên hắn ngồi xuống chứ không cắn răng nữa.
Qua một lúc thật lâu, chợt có tiếng bước chân Vương Động.
Hắn từ trong nhà đi ra thật chậm, hắn đi ngay lại gài then cổng.
Nhưng chỉ thoáng qua, chỉ vừa mới gài xong thì hắn lại mở ra trừng mắt nhìn bọn Quách Đại Lộ.
Quách Đại Lộ, Yến Thất, Lâm Thái Bình ngồi giăng hàng trước cổng đối diện là hình nhân.
Họ không thèm nhìn Vương Động.
Vương Động lớn tiếng :
- Tại làm sao các anh không chịu đi? Tại làm sao ngồi án cả đường người ta như thế?
Cũng không ai thèm nhìn hắn. Yến Thất ngó Quách Đại Lộ :
- Bọn mình ngồi đây có phạm pháp không nhỉ?
Quách Đại Lộ đáp :
- Không.
Lâm Thái Bình nói :
- Những hình nộm này mà còn ngồi được ở đây, huống chi mình.
Vương Động gắt gỏng :
- Đây là cửa cổng của nhà tôi, các anh ngồi choáng hết đường.
Yến Thất háy háy Quách Đại Lộ :
- Vậy thì bọn mình sang bên kia.
Cả ba người đứng dậy xê ra ngoài trước và cũng ngồi xuống quay mặt trở vô, ngay mặt cửa cổng.
Yến Thất hỏi :
- Ngồi đây có được không ha?

Quách Đại Lộ đáp :
- Sao lại không, ở đây không phải nhà của ai mà cũng không phải đường của ai, thì tại sao không được cơ chứ?
Lâm Thái Bình chêm theo :
- Đúng, bất luận ai, cứ hễ thích thì ngồi, ngồi bao lâu cũng được.
Yến Thất gật đầu :
- Đúng, khỏi phải trả tiền thuê, thích thì ngồi chơi suốt đời cũng được như thường.
Vương Động nhìn họ bằng cặp mắt trừng trừng.
Ba người nhìn nhau nói chuyện, họ không nhìn Vương Động, Vương Động hình như nổi xung :
- Các người ngồi đây làm gì chứ?
Quách Đại Lộ nói trổng không :
- Làm gì há? Không làm gì cả nhưng ngồi chơi khơi khơi vậy cũng chẳng ai làm gì được ai.
Yến Thất nói :
- Đúng rồi, cao hứng thì ngồi, ngồi hoài.
Lâm Thái Bình nói :
- Ở đây coi vậy mà mát quá he.
Yến Thất nói :
- Đã mát mà còn nghe khỏe người nữa chứ.
Quách Đại Lộ nói :
- Đất này là đất hoang, chẳng lẽ ông trời ổng xuống đây để đòi tiền mướn đất?
Xầm. Cánh cửa được đóng lại một cách giận dữ, Vương Động bỏ đi vào.
Yến Thất nhìn Quách Đại Lộ, Quách Đại Lộ nhìn Lâm Thái Bình, họ cũng nhếch môi cười nhưng nụ cười của họ trông thê thảm làm sao.

Ánh nắng đã khuất sau rặng núi.
Tiết trời chưa hẳn vào xuân, cho nên ngày hãy còn hơi ngán, bóng hoàng hôn vừa đổ xuống vừa thấy tối rồi.
Trong khung cảnh này, một khi trời đã tối rồi không biết sẽ xảy tới chuyện chi, vấn đề đó không ai hỏi mà cũng không ai muốn hỏi. Bởi vì có hỏi cũng không ai có thể trả lời.
Yến Thất kéo tay Quách Đại Lộ :
- Vết thương của anh bây giờ ra sao?
Quách Đại Lộ nói :

- Không sao, vẫn có thể đánh thiên hạ được như thường.
Yến Thất hỏi Lâm Thái Bình :
- Còn anh?
Lâm Thái Bình nhìn xuống chân :
- Không thể nhảy qua đầu tường, nhưng vẫn đá vào mạng mỡ nếu có ai chọc ghẹo.
Yến Thất hỏi :
- Nhưng có nghe đau không?
Lâm Thái Bình nói :
- Đau, nghe đau từ lúc nãy.
Yến Thất nói :
- Như thế là tốt rồi.
Ai cũng biết, một khi bị độc, nhưng nếu vết thương phát đau thì có nghĩa là độc đã rút hết rồi.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Nhưng có đau lắm hay không?
Lâm Thái Bình nói :
- Đau chứ không đau lắm.
Yến Thất hỏi :
- Các anh có nghe đói lắm không?
Quách Đại Lộ nói :
- Đói đến mức muốn... nuốt anh luôn.
Yến Thất cười :
- Nhưng lúc bao tử anh đói teo thì anh vẫn có thể đánh hăng đấy chứ?
Quách Đại Lộ nắm tay cười :
- Tự nhiên rồi.

Trời đã tối hẳn.
Cả ba người đều có vẻ nôn nóng.
Nhưng bây giờ thì họ đã chuẩn bị sẵn sàng, chuẩn bị để đánh.
Quách Đại Lộ nói :
- Bây giờ thì vạn sự đã an toàn, chỉ thiếu... đông phong.
Lâm Thái Bình hỏi :
- Đông phong là cái gì?
Quách Đại Lộ dứ dứ nắm tay :
- Đông phong là kẻ đến đây chịu một quả đấm này đấy.
Ngay trong lúc ấy thì cả ba thấy một người.

Một người ôm ché rượu.
Cánh cửa cổng mở ra.
Vương Động tay ôm ché rượu bước ra.
Lần này thì hắn không thèm nói với bọn Quách Đại Lộ, hắn chọn một chỗ ngồi đối diện với ba người.
Nhưng kẻ không ngậm miệng mãi chính là anh chàng họ Quách, hắn nói... khơi khơi :
- Tôi nhớ hình như hồi nãy có người mời mình uống rượu phải không he?
Vương Động không nói, hắn ôm ché rượu thảy qua cho họ Quách.
Đang trong lúc đói này, giá như có ai ném Quách Đại Lộ một lọn bông gòn, có lẽ hán cũng không đỡ nổi, nhưng đối với ché rượu nặng như thế, hắn lại đón bắt như không, đừng nói khi hắn đang còn thức, cho dầu hắn ngủ, hắn cũng còn đủ tiềm thức để bắt được ché rượu như thường.
Hắn chổng ché lên uống một hơi rồi chuyền tay qua cho Lâm Thái Bình. Họ Lâm làm một hơi rồi trao qua cho Yến Thất.
Vương Động vụt nói :
- Người mang thương mà bày đặt uống rượu thì... có lẽ không sống được lâu.
Lâm Thái Bình nói :
- Ai nói tôi bị thương, tôi chỉ bị cắn một chút đấy thôi mà!
Vương Động hỏi :
- Con gì cắn?
Lâm Thái Bình nói :
- Con rít.
Vương Động vụt quay qua giật lại ché rượu, mặt hắn sạm lại :
- Các ngươi định ngồi đây cho đến bao giờ chứ?
Quách Đại Lộ nói :
- Cho đến khi nào có người đến kiếm anh.
Vương Động gặn lại :
- Ai nói có người đến kiếm tôi?
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi nói.
Vương Động hỏi :
- Anh biết cái gì? Ai nói với anh?
Quách Đại Lộ nói :
- Cái hình nộm ấy nói với tôi.
Hắn liếc Vương Động và cười cười :
- Cái hình nộm ấy không những biết thả diều, mà còn biết nói, anh

thấy có lạ không nè?
Vương Động vùng biến sắc, hắn lùi lại ngồi trên thềm đất nơi cửa cổng.
Hắn ôm ché rượu nâng lên...
Bốn bên im lặng, chỉ có tiếng kêu của rượu nghe ọc ọc.
Yến Thất vụt nói :
- Rượu trong ché còn biết nói, anh có nghe không?
Quách Đại Lộ hỏi :
- Nó nói cái gì thế nhỉ?
Yến Thất nói :
- Nó nói có người đang rung tay, rung đến mức muốn ngất luôn đấy.
Vương Động vụt đứng lên trừng trừng mắt. Nhưng Yến Thất không hề nhìn hắn.
Ba người nói chuyện với nhau, nhìn nhau, như không hề nhìn về phía Vương Động.
Thình lình, một đóm lửa sáng xanh bay tới vút ngay vào hình nộm...
Hình nộm phát hỏa, khói từ trong hình nộm bốc xanh rờn như khói pháo.
Vương Động biến sắc :
- Đi vào, vào nhà ngay.
Hắn vung tay ném ché rượu cho Quách Đại Lộ và quay lại bồng xốc lấy Lâm Thái Bình chạy nhanh vào nhà.
Vương Động đã "động" rồi.
Hắn không động thì không làm sao cho hắn động, nhưng khi đã động thì không ai theo kịp.
Quách Đại Lộ cũng động, nhưng trước nhất là hắn đặt cái ché rượu cẩn thận xuống dưới đất chứ không mang vào nhà, hắn lao về phía xẹt ra đốm lửa.
Hắn vừa lao đi thì Yến Thất cũng lao theo. Vương Động thét lớn :
- Trở vào nhà, đừng có đi hướng đó.
Quách Đại Lộ đâu có thèm nghe, mà hắn không nghe thì Yến Thất cũng không nghe.
Lâm Thái Bình thở ra :
- Một khi hắn muốn đi đâu, anh có réo rách cuống họng cũng đều vô ích.

Một ngôi nhà được người ta gọi là sơn trang thì ít nhất phải có những đặc điểm như sau đây :

Thứ nhất, gian nhà đó không thể nhỏ.
Thứ hai, nếu không cất trên đỉnh núi thì cũng dựng bên sườn núi.
Thú ba, trước nhà tự nhiên là phải có một khu rừng.
“Phú Quý sơn trang” tuy không thể gọi là “phú quí” nhưng vẫn là “sơn trang” vì nói khá rộng lớn, nó được dựng ngay chân núi trước mặt và chung quanh có rừng.
Đóm lửa đốt hình nộm xẹt ra từ khu rừng trước mặt.
Bọn Quách Đại Lộ và Yến Thất băng ngay vào đó.
Gần đến bìa rừng, Yến Thất khẽ kêu :
- Người trong giang hồ thường nói: “Đêm tối khi thấy rừng là dừng lại, nguyên tắc ấy chắc anh biết chứ?”
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi không phải là người ở giang hồ nên tôi không biết quy tắc quy tiếc gì cả, tôi muốn đi đâu là cứ đi.
Hắn nói là hắn đi, hắn lao thẳng vào rừng.
Trong khu rừng u ám, hình như có ánh sáng lóe lên.
Ánh sáng phát ra từ một ngọn đao, ngọn đao quoằm của giống dân thiểu số vùng quan ngoại.
Ngọn đao được cắm phặp vào một thân cây, nơi đó có một mảnh giấy ghim theo.
Mảnh giấy hình như có chữ, nhưng chữ rất nhỏ đứng xa không thấy.
Quách Đại Lộ định đưa tay rút ngọn đao, nhưng Yến Thất đã giữ tay hắn lại :
- Bị mắc bẩy một lần, anh chưa tởn đấy à?
Hắn vừa lo vừa gắt. Quách Đại Lộ bật cười. Yến Thất cự nự :
- Anh cười cái gì?
Quách Đại Lộ nín cười, nghiêm giọng :
- Nếu họ còn tính chuyện làm cho mình mắc bẫy thì họ cũng phải có một cách nào khác hơn chứ, chẳng lẽ cứ giở y trò cũ, bộ chúng ta điên rồi ư?
Yến Thất hỏi :
- Anh cho rằng anh không phải ngốc tử ư?
Quách Đại Lộ cười :
- Được rồi, anh bảo tôi đừng có mó tay thi tôi không mó tay, nhưng nếu cứ lấy mắt mà nhìn thì không lẽ mắt cũng bị sụp bẫy nữa sao?
Quả thật, hắn chắp tay sau đít đi lại gần bên gốc để đọc những chữ trên mảnh giấy...
“Hãy coi chừng dưới chân của bạn”
Mảnh giấy ghi vỏn vẹn có bảy chữ, nhưng vì viết quá nhỏ nên Quách Đại Lộ vừa nheo mắt nhìn vừa đi lần tới, cho đến khi hắn đọc xong

hết chữ thứ bảy thì hắn chợt nghe dưới đất bỗng nhủn mềm, hắn chưa kịp có phản ứng thì chân hắn đã bắt đầu sụp xuống.
Đúng như mảnh giấy đã ghi, dưới chân hắn có một cái hầm được nghi trang bằng cỏ khỏa ngang trên mặt.
Quách Đại Lộ vừa sụp xuống thì Yến Thất đã phóng nhanh tới chụp lấy bàn tay của hắn...
Yến Thất cố sức kéo lên, Quách Đại Lộ lấy đà phóng tuốc lên không thoát nạn.
Nhưng hắn chỉ thoát nạn sụp hầm, chứ vẫn còn nạn khác, khi thân hình hắn vừa phóng lên thì từ trên tàng cây, một chiếc lưới thật lớn vụt vung ra theo lối vãi chài chụp đúng vào mình hắn.
Quách Đại Lộ đang phóng lên, chiếc lưới từ trên phủ xuống, cho dầu hắn muốn nhảy tạt ngang để tránh cũng không còn kịp nữa...
Không chỉ riêng Quách Đại Lộ mà cả Yến Thất đứng dưới cũng không thoát khỏi, cả hai bị chiếc lưới phủ chung quanh.
Lưới được thắt bằng một thứ dây thật nhỏ nhưng thật dai, cho dầu có đao kiếm trong mình, trong khi chụp cũng chưa chắc đã làm gì được, huống chi Quách Đại Lộ và Yến Thất vốn tay không?
Ngọn trủy thủ dưới ống giày của Yến Thất cũng không làm sao rút kịp.
Ngay lúc hai người coi như hai con cá vô phương vùng vẫy thì từ phía sau một chiếc bóng đen vụt xẹt bắn lên, xớt ngang trên đầu lưới.
Ban đầu cái bóng y như một chiếc cầu to lớn, nhưng khi chiếc bóng đen đó lôi kéo theo chiếc lưới thì Quách Đại Lộ và Yến Thất mới thấy đúng là một bóng người và hơn chút nữa, cả hai đều nhận rõ đó là anh chàng nhỏ thó Lâm Thái Bình.
Chụp được đầu lưới rồi, Lâm Thái Bình kéo tay thật mạnh chiếc lưới được giở lên theo hắn, và hắn không ngừng lại mà còn bay đi một khoảng rồi mới đưa tay kia ra chụp lấy cành cây, thân hình cua Lâm Thái Bình lơ lửng trên không y như một tên đánh đu trong phường hát dạo.
Tim của Quách Đại Lộ đập nghe thình thịch, nhưng hắn vẫn cố gượng cười :
- Anh Lâm nè, chuyến này không có anh thì bọn tôi sẽ thành hai... con cá đấy nhé.
Lâm Thái Bình cười :
- Khỏi, anh khỏi phải có lời xưng tạ với tôi.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Anh cứu mà không tạ thì phải tạ ai?

Lâm Thái Bình nói :
- Anh hãy tạ người đứng sau lưng.
Quách Đại Lộ quay phắt lại và nhìn ra Vương Động.
Lâm Thái Bình cười :
- Tôi đã nói hồi nãy là chân tôi bây giờ không thể nhảy lên tường.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Nhưng anh...
Lâm Thái Bình nói hớt :
- Vương lão đại ôm tôi ném lên đấy, nếu không thế thì cho dầu tôi không đau chân cũng không làm sao nhảy nhanh như vậy được.
Quả nhiên trên đời không ai có thể nhảy nhanh như thế, nhất là khi nắm được chớp lưới, Lâm Thái Bình hãy còn bay thêm một khoảng nữa mới đeo dính cành cây.
Quách Đại Lộ ngó Vương Động cười :
- Xem như thế thì Lão Vương khí lực quá xá đấy nhỉ.
Lâm Thái Bình nói :
- Vậy mà lão Vương vẫn còn phục anh đó.
Quách Đại Lộ quay lại :
- Phục tôi?
Lâm Thái Bình nói :
- Chứ sao, khí lực hắn tuy lớn, nhưng còn thua không lớn bằng lá gan của anh.
Quách Đại Lộ trừng mắt :
- Rồi bây giờ không chịu xuống cứ đeo trên cây mà nói chuyện hoài thế à?
Lâm Thái Bình nói :
- Muốn xuống lắm chứ, chỉ có điều cái chân của tôi nó không chịu tuân theo.
Vương Động không nói, Yến Thất cũng không nói, hai người cứ nhìn Quách Đại Lộ.
Quách Đại Lộ cười :
- Xem chừng hôm nay chẳng những tôi không làm được chuyện nào đúng mà cũng không nói được câu nào đúng...
Yến Thất cười :
- Nhưng câu này thì quá đúng.
Ngôi chùa này vào thời Đường có tên là Tướng Quốc tự, đến thời Tống được Tống Thái Tổ ban hiệu là Đại Tướng Quốc tự.

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...

Hồi 29
Năm nhân vật dị thường

Đèn trong nhà đã được thắp sáng.
Trên bàn ngoài ngọn đèn ra, còn có một con dao quắm, một mảnh giấy và một ché rượu.
Bởi vì, cuối cùng Quách Đại Lộ vẫn không bỏ được con dao và mảnh giấy ác ôn đã làm cho hắn suýt chết, tự nhiên khi về đến cổng hắn cũng không nỡ để ché rượu còn lưng lửng chịu lạnh một mình, hắn khệ nệ mang cả vào nhà.
Hắn ngồi nhịp cẳng cười cười :
- Tôi đã nói trước, chuyện rút thanh đao này không có gì quan hệ, bởi vì cần đặt bẫy thì nhất định chúng thay đổi cách thức mới mẻ hơn.
Yến Thất nói :
- Tự nhiên rồi, có mới mẻ mới mong bắt được cá gộc chứ.
Hắn với tay bưng ché rượu :
- Giá như bây giờ có... con cá gộc hồi nãy làm thức nhắm thì tuyệt nhỉ...
Thấy hắn đưa ché rượu lên miệng, Quách Đại lộ nhướng mắt :
- Ủa, bộ mọi sao bưng ché rượu vào đây cho anh uống chứ?
Vương Động lừ mắt :
- Rượu đó không uống được.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Mới vừa rồi uống được sao bây giờ không uống được?
Vương Động nói :
- Vừa rồi là vừa rồi, bây giờ là bây giờ chứ.
Yến Thất hỏi Quách Đại Lộ :
- Hồi nãy anh bỏ ché rượu ở đâu?
Quách Đại Lộ nói :
- Ngoài cổng.
Yến Thất hỏi :
- Hồi mình vô rừng thì ngoài cổng không có ai?
Quách Đại Lộ nói :
- Chứ không lẽ lão Vương ở giữ?
Yến Thất gật đầu :
- Như vậy thì quả không uống được.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Chẳng lẽ mới có một chút mà đã có người lén bỏ thuốc độc vào à?

Yến Thất nói :
- Chỉ cần một chút đó cũng đủ để bỏ chất độc vào tám mươi cái ché như thế rồi.
Quách Đại Lộ cũng cười :
- Các anh đã quá sợ những con người ấy, chẳng lẽ không có một... lỗ nào họ chui không lọt sao?
Vương Động không nói, hắn bưng ché rượu ra cửa rồi quăng mạnh xuống sàn.
Ché rượu đánh "bốp" một tiếng, rượu đổ linh láng...
Quách Đại Lộ nhìn theo tặc lưỡi :
- Bậy, bậy... phí...
Nhưng hắn ngưng ngay, khi hắn thấy một con rắn nhỏ xíu ngo ngoe trong vùng rượu.
Quách Đại Lộ thè lưỡi :
- Như vậy thì đúng họ là hạng người không lỗ nào không chun lọt rồi...
Yến Thất nói :
- Đúng, không lỗ nào không chun lọt tức là "Vô khổng bất nhập"... "Vô khổng bất nhập" Xích Luyện Xà.
Vương Động thở ra, mặt hắn xạm lại, hắn bỏ đi chầm chậm đến bên bàn ngồi xuống.
Lần này thì ngoại lệ, hắn không nằm thẳng cẳng trên giường như mọi bữa.
Yến Thất lại gần hắn hỏi :
- Có phải hắn không? Có thật hắn không?
Vương Động trầm ngâm khá lâu và khẽ gật đầu.
Quách Đại Lộ nhìn theo Yến Thất :
- "Vô khổng bất nhập" Xích Luyện Xà là cái giống gì?
Yến Thất nói :
- Là một con người.
Chẳng những con người của hắn như đã mềm nhũn, mà khi nói câu nói ấy giọng nói của hắn cũng yếu xìu...
Quách Đại Lộ hỏi :
- Hắn là con người như thế nào? Anh có biết mặt hắn à?
Yến Thất nhún vai :
- Biết mặt hắn thì bây giờ chắc tôi không có ngồi đây.
Hắn chồm về phía Vương Động và hỏi :
- Nhưng chắc anh có quen biết hắn?
Vương Động bật cười :
- Thế nhưng tôi bây giờ vẫn ngồi đây.

Yến Thất nói :
- Những ai biết hắn mà vẫn còn sống được thì quả là chuyện không phải dễ.
Vẻ mặt của Vương Động thật vô cùng ảm đạm :
- Đúng là chuyện không phải dễ.
Quách Đại Lộ trố mắt :
- Các anh nói đó là người hay rắn?
Yến Thất nói :
- Người !
Quách Đại Lộ hỏi :
- Người mà tên là Xích Luyện Xà !
Yến Thất nói :
- "Vô Khổng Bất Nhập" Xích Luyện Xà !
Quách Đại Lộ hỏi :
- Sao lại là... Vô Khổng Bất Nhập?
Yến Thất nói :
- Tôi đã nói rồi, "Vô Khổng Bất Nhập" có nghĩa là hắn không lỗ nào không chun lọt.
Quách Đại Lộ lẩm bẩm :
- Không lỗ nào không chun lọt... có thật lợi hại đến như thế không?
Yến Thất thở ra :
- Bất cứ ai mà gặp con người ấy rồi chỉ có một con đường...
Quách Đại Lộ hỏi :
- Con đường gì?
Yến Thất nói :
- Con đường mua cỗ quan tài, ngộ độc của hắn rồi thì vô phương cứu chữa.
Quách Đại Lộ thè lưỡi :
- Cái lối giết người đó không khoái một chút nào cả, như vậy chuyện con rắn vừa rồi là trò chơi của hắn đấy à?
Yến Thất nói :
- Chuyện hạ độc thì quả hắn là con người chơi khó vô lắm.
Quách Đại Lộ thở phào :
- Như vậy thì tôi không sợ.
Yến Thất nói :
- Chỉ có điều là ngoài hắn hãy còn có người khác...
Quách Đại Lộ hỏi :
- Ai?
Yến Thất nói :
- "Thiên Thủ Thiên Nhãn" Ngô Cô Thần?

Quách Đại Lộ cau mặt :
- Cái gì là “Thiên Thủ Thiên Nhãn”?
Yến Thất nói :
- Với danh hiệu đó, người ta muốn nói rằng khi giao đấu với người khác, một khi hắn tung ám khí thì y như là hắn có cả ngàn cánh tay, ngàn con mắt... người ta nói cho đến hơi thở của hắn từ lỗ mũi cũng có ám khí bay ra.
Quách Đại Lộ cười :
- Như vậy thì cũng không lo, khi gặp hắn, trước nhất là tôi sẽ đập bể cái lỗ mũi của hắn là xong.
Yến Thất nói :
- Nhưng nếu anh mà gặp “Cứu Khổ Cứu Nạn” Hồng Nương Tử thì chắc anh không còn đi nổi.
Quách Đại Lộ nhướng nhướng mắt :
- Cứu Khổ Cứu Nạn... Hồng Nương Tử? Cái tên sao mà nghe có hơi hám... đàn bà dữ vậy? Và chắc phải là đẹp lắm.
Yến Thất nói :
- Tự nhiên, nhưng bây giờ Hồng Nương Tử phải gọi là một lão bà, một lão bà thật đẹp.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Bảy tám mươi rồi à?
Yến Thất nói :
- Chưa đến.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Năm sáu mươi?
Yến Thất lắc đầu :
- Chưa.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tròm trèm bốn chục?
Yến Thất gật đầu :
- Cũng gần như thế.
Quách Đại Lộ cười :
- Cái tuổi đó còn hơn là tuổi... con gái nữa đấy.
Yến Thất nháy nháy mắt :
- Tuổi lớn tuổi nhỏ gì cũng đâu có gì quan hệ đến anh mà coi bộ anh thích dữ vậy?
Quách Đại Lộ bỉu môi :
- Tôi mà thích à?
Yến Thất háy háy mắt :
- Không thích chứ sao anh lại... cười như chó tru vậy?

Quách Đại Lộ thản nhiên :
- Thì... chó của anh lâu rồi chứ đâu phải mới đây?
Yến Thất lại háy dài, nhưng rồi hắn lại cũng bật cười.
Quách Đại Lộ hỏi luôn :
- Cứ theo anh nói thì bản lãnh của người nầy có lẽ chuyên để đối phó với đàn ông?
Yến Thất nói :
- Tôi cũng không biết bản lãnh của nàng ra sao, chỉ biết rằng đàn ông chết dưới tay nàng không ít...
Lâm Thái Bình hỏi :
- Những cái hình nộm đó có phải do nàng ấy làm ra đó không?
Yến Thất nói :
- Không phải.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Chứ của ai?
Yến Thất nói :
- "Nhất Kiếm Tống Chung" Thôi Mệnh Phù. Con người này có thể gọi là "Quân sư" trong bọn họ, ngoài mưu kế xảo quyệt ra, hắn còn là một người rất khéo tay, giỏi về cải trang, tinh thông ám khí, có thể nói món nào hắn cũng tài.
Quách Đại Lộ chớp mắt :
- Tôi biết rồi...
Yến Thất hỏi :
- Anh biết cái gì?
Quách Đại Lộ nói :
- Một con rắn, một con bò cạp, một con rít và một Linh phù, bây giờ chỉ còn thiếu một con chim ưng nữa là đủ năm con diều giấy.
Lâm Thái Bình nói :
- Hồi nãy ở trong rừng tôi thấy một bóng người phóng vút lên không khi lão Vương ném tôi lên để chụp cái lưới, người đó khinh công cao lắm, có thể đó là "Nhất Điểm Xung Thiên" Ưng Vương.
Yến Thất nói :
- Trong năm người đó, theo tôi nghe nói thì Ưng Vương chẳng những phi thân cao nhất mà võ công cũng cao nhất.
Quách Đại Lộ nói :
- Theo tôi thì khó đối phó nhất vẫn là vị "Cứu Khổ Cứu Nạn" Hồng Nương Tử.
Lâm Thái Bình hỏi :
- Tại sao khó đối phó?
Quách Đại Lộ nói :

- Tại vì chúng ta là đàn ông.
Yến Thất bỉu môi :
- Nếu là đàn ông mà đừng có háo sắc, thì đàn bà dầu bản lãnh có bằng trời cũng không đáng sợ.
Quách Đại Lộ thở ra :
- Chỉ có điều khó khăn là trên đời này tất cả đàn ông gần như không có người nào không háo sắc...
Vương Động ngồi trầm lặng, đúng là khi chưa cần động thì không khi nào hắn động.
Yến Thất nhắc một cái ghế xích lại gần hắn và hỏi nhỏ :
- Khi thấy năm con diều giấy, tự nhiên anhh biết họ tìm đến khuấy nhiễu anh chứ?
Quách Đại Lộ cũng lết theo :
- Vì thế cho nên anh mới kiếm chuyện đuổi tụi này, bởi anh đã biết bọn họ tới đâu là nơi đó không một ai trốn thoát, có phải thế không?
Yến Thất nói :
- Anh không muốn chúng tôi vì anh mà chịu khổ, cho nên anh kiếm chuyện đuổi đi.
Quách Đại Lộ nói :
- Cái gì anh cũng biết trước, chỉ có một điều mà anh lại quên rằng chúng tôi là bằng hữu của anh...
Yến Thất nói :
- Vì thế cho nên bất cứ anh ở đâu là chúng tôi ở đó, cho dầu có bị thiên hạ bầm thây...
Quách Đại Lộ nói :
- Cho nên bây giờ anh mới đuổi thì đã quá muộn rồi.
Hai người, anh một câu, tôi một câu, Vương Động ngồi làm thinh cúi mặt...
Hắn biết bây giờ mà có nói gì đi nữa cũng không bằng nín lặng.
Hắn biết ngay bây giờ mà hắn lên tiếng là nước mắt của hắn sẽ trào ra.
Vả lại cũng không có gì phải nói, nếu có chắc cũng chỉ cần nói lên hai tiếng “bằng hữu”.
Hai tiếng đó tự nó đã nói lên rất nhiều.
Quả thật, sau đó Vương Động nói :
- Các anh quả thật là bằng hữu của tôi.
Quá đủ rồi.
Bất cứ ai nếu biết được ý nghĩa đầy đủ của hai tiếng ấy thì không cần phải nghe thêm bất cứ một tiếng nào.
Yến Thất cười, Lâm Thái Bình cười, Quách Đại Lộ thì siết thật chặt

tay Vương Động, họ chỉ nói với nhau bằng những cái ấy, và như thế là đã quá đủ rồi.
Họ không cần hỏi tại sao Vương Động lại có thù oán với bọn kia, họ cũng không cần hỏi chuyện phiền hà ấy do đâu mà có, bây giờ trong não họ chỉ có duy nhất một vần đề : làm sao đề đánh tan sự phiền hà đó mà thôi.
Yến Thất nói :
- Khi vừa thấy năm con diều giấy lạ lùng thì tôi biết ngay có chuyện phiền hà.
Vương Động nói :
- Năm con diều giấy ấy là một sự cảnh cáo.
Yến Thất hỏi :
- Họ đã quyết tâm tìm anh để làm chuyện phiền hà, thì tại sao lại còn làm cái chuyện cảnh cáo làm chi?
Vương Động nói :
- Bởi vì họ không muốn cho tôi chết sớm.
Da mặt hắn xạm lại và từ từ nói tiếp :
- Bởi vì họ biết rằng một con người ngồi chờ chết, sẽ còn khổ hơn cái chết liền.
Yến Thất nói :
- Cứ như thế thì cái chuyện này hơi lớn đấy.
Vương Động gật đầu :
- Quả thật không phải nhỏ.
Quách Đại Lộ vụt cười :
- Chỉ tiếc một điều là chúng đã tính sai một chuyện.
Yến Thất hỏi :
- Sao?
Quách Đại Lộ nói :
- Bọn họ có năm, bọn mình cũng được bốn, thì tại sao lại phải lo sợ cho mệt như thế ấy chứ?
Yến Thất nói :
- Dẫu vậy, họ cũng vẫn có một ưu thế hơn mình.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Ưu thế gì đâu?
Yến Thất nói :
- Họ trong bóng tối còn mình ngoài sáng, ngoài sáng luôn là dễ đối phó hơn.
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi biết chuyện đó nhưng tôi không sợ.
Yến Thất hỏi :

- Chứ anh sợ cái gì?
Quách Đại Lộ cười :
- Sợ anh.
Yến Thất cười, nhưng rồi hắn lại đỏ mặt, hắn quay đi nơi khác.
Thật ra thì hắn biết rất đầy đủ ý nghĩa của câu nói ấy, họ chỉ sợ những người đối xử tốt với họ thôi, họ chỉ sợ khi họ bị cảm động. Họ mà đã cảm động rồi thì cho dầu sinh mạng của họ, họ cũng không hề tiếc.
Quách Đại Lộ nói :
- Người ta thường nói cứ hễ nước đến thì đất ngăn, những người cũng như mình, họ có sức làm những chuyện khó đó hay sao? Cho dầu họ thế nào, võ công của họ cũng chỉ có chừng mức thôi chứ.
Ngưng một chút hắn nói tiếp :
- Vấn đề đặt ra cho mình bây giờ là liệu xem bao giờ họ tới...
Vương Động nói :
- Cái đó khó mà biết lắm.
Quách Đại Lộ gặn lại :
- Anh cũng không đoán được?
Vương Động nói :
- Tôi chỉ biết rằng một khi họ chưa làm cho tôi thật chết thì nhất định họ không bao giờ lìa bỏ nơi đây.
Quách Đại Lộ cười :
- Bây giờ mà nói chuyện ai làm cho ai chết được thì rất khó mà nói trước.
Đó là sự luôn luôn tự tin, luôn luôn lạc quan.
Con người của hắn cho dầu biết trước ngày trời sập, có lẽ hắn cũng không hề lo rầu gì cả.
Hắn cho rằng con người chỉ cần có lòng tự tin thì cho dầu có bao nhiêu chuyện khó bằng trời cũng có thể giải quyết xong.
Chẳng những hắn tự tin, mà hắn còn làm cho người khác tự tin.
Mặt Vương Động lần lần cũng dãn ra, hắn nói :
- Họ tuy có chiếm ít nhiều ưu thế, nhưng tôi cũng vẫn có cách đối phó.
Quách Đại Lộ chồm tới :
- Nói nghe, cách gì?
Vương Động nói :
- Ngủ.
Quách Đại Lộ trố mắt bật cười :
- Cái cách ấy chắc chỉ có mỗi một mình anh nghĩ ra nổi mà thôi.
Vương Động hỏi lại :

- Cái cách ấy có chỗ nào không ổn đâu? Đó là phương sách "dĩ dật đãi lao" đó mà. Binh pháp chứ tưởng là đồ bỏ sao chứ?
Quách đại Lộ vỗ tay :
- Đúng, muốn ngủ thì bây giờ cứ ngủ để di dưỡng tinh thần đợi họ.
Yến Thất nói :
- Nhưng cũng phải chia phiên gác để đề phòng.
Quách Đại Lộ nói :
- Đúng, vậy tôi với anh nửa đêm đầu, lão Lâm và lão Vương nửa đêm sau.
Lâm Thái Bình nói :
- Không được, để tôi cùng phiên với tiểu Quách cho.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Chi vậy?
Lâm Thái Bình nói :
- Hai người già chuyện lắm, để cặp đôi như thế thiên hạ tới bên đít cũng chưa hay.
Yến Thất vụt đứng lên đi thẳng ra ngoài, hai má hắn hơi ửng đỏ.
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Không được, để tôi với Yến Thất, tụi nầy hay nói chuyện mới không buồn ngủ, như vậy thức canh mới chắc.
Hắn vừa nói vừa đi theo Yến Thất.
Bất luận ai nói gì thì nói, hắn cũng cứ bám theo Yến Thất.
Hai người đúng là cặp bài trùng.
Nhìn theo Yến Thất và Quách Đại Lộ, Lâm Thái Bình bật cười :
- Tôi có lúc thật không hiểu tại sao tiểu Quách lại ngu đến mức ấy nhỉ?
Vương Động cũng cười :
- Anh yên lòng, hắn không ngu mãi mãi đâu.
Lâm Thái Bình nói :
- Thật ra thì tôi cũng mong thời gian ngu của hắn kéo dài hơn chút nữa.
Vương Động hỏi :
- Chi vậy?
Lâm Thái Bình nói :
- Bởi vì tôi cảm thấy ngu như thế và họ đối xử với nhau như thế mà hay...
Đại sảnh khá tối vì không có đèn.
Yến Thất bước vào ngồi xuống.
Ánh sáng của những chòm sao trên trời rọi xuống khuôn mặt hắn, rọi xuống đôi mắt hắn.

Mắt hắn thật sáng, thật trong.
Quách Đại Lộ đứng một bên, hồi lâu hắn bật cười :
- Anh có biết hay không anh Yến, có lúc sao tôi trông anh thật giống... đàn bà.
Yến Thất lừ mắt :
- Giống ở cái chỗ nào?
Quách Đại Lộ nói :
- Những lúc anh cười.
Yến Thất hỏi :
- Chỗ nào nữa?
Quách Đại Lộ nói :
- Đôi mắt của anh.
Yến Thất hất mặt :
- Tôi giống đàn bà thế sao anh cứ theo tôi hoài vậy?
Quách Đại Lộ cười :
- Vì anh chỉ giống thôi nên tôi khi theo khi không, chứ giá như anh mà là đàn bà thật thì nhất định tôi sẽ bám riết.
Yến Thất vụt đứng lên tìm lửa đốt đèn...
Không biết tại sao, cứ mỗi khi có một mình Quách Đại Lộ và hắn, thì hắn hơi sợ bóng tối...
Đèn được thắp lên, bóng của hắn chiếu dài bên song cửa sổ.
Quách Đại Lộ vụt kéo Yến Thất xích lại gần...
Yến Thất bật cười :
- Làm cái gì vậy?
Quách Đại Lộ nói :
- Nếu anh ngồi ngay chỗ đó thì chẳng khác nào làm cái bia cho chúng ném ám khí vào, anh không thấy cái bóng của anh rọi dài lên khung cửa sổ đó à.
Yến Thất gật đầu :
- Đúng rồi...
Quách Đại Lộ vụt nói :
- À... phải rồi, mình phải làm một cái bia cho chúng bắn chơi...
Yến Thất hỏi :
- Nhưng lấy cái gì để mà làm bia?
Quách Đại Lộ nói :
- Hình nộm...
Hắn cười nói tiếp :
- Chúng đã làm sẵn hình nộm, tại sao mình không biết lợi dụng chứ.
Yến Thất cũng cười :
- Phải rồi...

Quách Đại Lộ nói :
- Đặt cái hình nộm ngay chỗ này, bóng dội lên cửa sổ, nhất định khi dòm thấy là cái tên Đại Ngô Công đó sẽ ngứa tay.
Yến Thất hỏi :
- Nhưng khi hắn ném ám khí rồi sau đó...
Quách Đại Lộ nói :
- Mình núp ngoài cửa sổ, chỉ cần hắn ngứa tay thì mình sẽ có cách đối phó ngay.
Yến Thất trầm ngâm :
- Anh cho rằng cách đó hay lắm à?
Quách Đại Lộ nói :
- Cho rằng không hay cũng cứ thử xem, chẳng lẽ mình cứ ở đây đợi mà không nghĩ cách làm chúng vô nào sao.
Yến Thất nói :
- Nhưng anh cũng nên nhớ rằng hình nộm của chúng đầy dẫy kim độc ở trong mình đấy nhé.
Quách Đại Lộ nói :
- Dù gì hình nộm cũng là thứ chết, còn mình là thứ sống tự nhiên mình có thừa cách để đối phó.
Yến Thất nói :
- Được rồi, tôi cũng cứ nghe theo cái ý... ngốc của anh một bận thử xem.
Quách Đại Lộ cười :
- Dầu gì cái ý ngốc vẫn còn hơn là không có ý, phải không?
Bóng hình nộm chiếu dài trên khung cửa sổ quả đúng như một bóng người.
Bởi vì hình nộm chẳng những có mặc áo mà còn lại có đội nón.
Đêm càng khuya, gió càng mạnh.
Những cơn gió quét vào thân y như những ngọn đao chém sát...
Quách Đại Lộ và Yến Thất tuy nép mình dưới mái hiên, nhưng hơi lạnh cũng làm cho muốn rung.
Yến Thất nói :
- Bây giờ mà có một hớp rượu vô bụng thì có lẽ bớt lạnh nhỉ?
Quách Đại Lộ cười :
- Không ngờ có lúc anh cũng biết thèm rượu hé.
Yến Thất nói :
- Gần mực thì đen, tại gần anh nên tôi có đôi khi thèm rượu đấy.
Quách Đại Lộ nói :
- Cứ như thế này, nếu gần tôi lâu hơn nữa, có thể anh cũng mê đàn bà luôn.

Yến Thất véo mạnh vào vai Quách Đại Lộ và không thèm nói nữa.
Qua một lúc, Quách Đại Lộ lại nói :
- Tôi thật không hiểu tại sao người như lão Vương mà lại kết oán thù với bọn Đại Ngô Công, mà kết thù lại sâu như thế nhỉ?
Yến Thất nói :
- Không hiểu thì đừng thèm hiểu.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Chẳng lẽ anh không thấy kỳ à?
Yến Thất nói :
- Không thấy.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tại sao vậy?
Yến Thất nói :
- Bởi vì từ trước đến nay tôi không thích nghe ngóng chuyện bí mật của người khác, nhất là chuyện bí mật của bằng hữu.
Quách Đại Lộ làm thinh.
Qua một lúc thật lâu, trong khung cảnh vắng tênh, chợt nghe một cái "ót".
Yến Thất hỏi :
- Cái gì thế nhỉ?
Quách Đại Lộ thở ra :
- Cái bao tử của tôi nó kêu đấy.
Bây giờ thì hắn đói quá mức rồi.
Lại qua một lúc nữa, chợt nghe một tiếng "cộc"...
Quách Đại Lộ hỏi :
- Cái gì thế?
Yến Thất nói :
- Răng của tôi nó nhịp đấy.
Hắn lạnh đến mức răng phải đánh bò cạp.
Quách Đại Lộ nói :
- Đã lạnh thì tại sao không dựa vào tôi đây nè.
Yến Thất chỉ hứ một tiếng nho nhỏ chứ không đáp lại.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Anh hứ gì thế?
Yến Thất nói :
- Tôi bảo anh đừng có lên tiếng, lên tiếng là lộ mục tiêu cho địch biết đấy.
Quả nhiên, Quách Đại Lộ không dám lên tiếng nữa.
Cái gì hắn cũng không sợ, hắn chỉ sợ bọn ấy không chịu đến, hoặc đến mà nghe tiếng động rồi rút đi.

Quách Đại Lộ muốn lấy cái lưới phủ lên mình Yến Thất cho hắn đỡ lạnh, chiếc lưới chụp họ trong rừng, nhưng khi về Lâm Thái Bình không chịu bỏ lại, hắn tiếc nên mang theo.
Khi bắt đầu đi gác, Quách Đại Lộ lại mang nó bên mình, thứ lưới này nhẹ mà chắc lắm, hắn muốn dùng gậy ông đập lưng ông, hắn định tên Đại Ngô Công tới đây thám thính thì sẽ dùng lưới này trị lại.
Lưới tuy không dầy, nhưng lòng của Yến Thất chợt nghe ấm áp lạ thường, khi Quách Đại Lộ phủ lưới lên mình hắn.
Ngay lúc đó, chợt có một bóng người phớt qua và tiếp liền theo một vừng ánh sáng vút vào cửa sổ.
Người chúi xuống thật nhanh, ánh sáng vút vào còn nhanh hơn nữa.
Quách Đại Lộ và Yến Thất chưa kịp nhìn ám khí đó là gì thì người phóng ám khí đã nhảy vút trở lên...
Nhưng dầu nhảy vọt lên có nhanh, cũng vẫn không nhanh bằng người quăng mẻ lưới.
Chiếc lưới phủ đúng vào con người ấy.
Quách Đại Lộ đắc ý cười lớn :
- Chạy đâu?
Yến Thất nhảy tới, hắn dùng mũi chân nhắm ngay vào Huyết Hải huyệt của tên ấy đá một cái thật nhanh.
Nhưng không ngờ, ngay khi ấy, từ trong lưới nhiều ánh sáng lại vút ra...
Quách Đại Lộ hoảng hồn lao tới nhanh như gió án ngang trước mình Yến Thất, vì trong lúc ỷ y, và nhất là cú đá của Yến Thất mới nửa chừng, hắn không làm sao thoát kịp vùng ám khí...
Cùng một lúc, từ ngoài đầu tường có một cái móc sắt ném vào ngay trên đầu lưới, sau cái móc là sợi dây, tự nhiên sợi dây ấy có người bên đầu tường điều khiển.
Chiếc lưới được kéo vút lên, y như lúc Lâm Thái Bình xớt lấy.
Lúc đó Quách Đại Lộ đã ôm Yến Thất, hắn dùng lưng chịu phía ám khí, cả hai lăn xuống đất thật nhanh.
Quách Đại Lộ cảm nghe cả mình nhức nhối, toàn thân như tê dại...
Tri giác hắn bắt đầu thấy mơ hồ...
Hắn không thấy cái lưới được kéo lên, hắn cũng không thấy người trong lưới phóng chạy.
Trong cơn chập chờn vì trúng độc, hắn chỉ cảm nghe một tiếng quát và một tiếng rú dài tận đằng xa và cuối cùng là hắn mê man bất tỉnh.

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...

Hồi 30
Sinh tử chi giao

Quách Đại Lộ tỉnh dậy trước hết là hắn thấy bộ mặt của Yến Thất. Bộ mặt hắn dàu dàu và dấu nước mắt hãy còn đẫm ướt.
Tuy đang buồn như đứt ruột, nhưng khi thấy Quách Đại Lộ tỉnh dậy là Yến Thất nhoẻn miệng cười :
- Anh ấy tỉnh rồi!
Tiếp theo là có tiếng phía sau :
- Người lành là trời độ, tôi biết hắn không khi nào chết.
Tiếng nói của Vương Động.
Giọng nói của hắn luôn lạnh ngắt nhưng bây giờ thì hình như có hơi rung.
Quách Đại Lộ cười :
- Các anh cho rằng tôi đã chết à?
Hắn cười nhưng là cái cười nhăn nhó, vì khi hắn cựa mình thì toàn thân ê ẩm lạ thường.
Yến Thất bây giờ mới len lén lau nước mắt :
- Anh hãy nằm yên, đừng có động đậy mà cũng đừng nói chuyện.
Quách Đại Lộ nói :
- Vâng.
Yến Thất nói :
- Một tiếng cũng không được nói.
Quách Đại Lộ gật đầu.
Yến Thất nói :
- Cũng đừng gật đầu nữa, động thì nó đau lắm.
Quả nhiên Quách Đại Lộ không động đậy, hắn chỉ lấy mắt nhìn Yến Thất.
Yến Thất nói :
- Trong mình anh trúng phải một mũi Táng Môn Đinh, một mũi Tụ Tiễn, thêm hai mũi Độc Châm, cái mạng của anh thật là cái mạng sống sót, anh phải tiếc lấy nó.
Hắn nói mà mắt hắn đỏ hoe.
Vương Động cũng thở ra :
- Nhưng nếu không cho hắn nói thì chắc khó chịu lắm.
Quách Đại Lộ :
- Đúng đấy.
Yến Thất lắc đầu :
- Xem chừng chắc phải lấy chỉ may cái miệng anh lại mới được.

Quách Đại Lộ nói :
- Nói chút đỉnh cho nó bớt đau.
Khung cửa sổ bắt đầu hơi trắng.
Trời đã sáng rồi.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Cái tên Đại Ngô Công chuyên ném khí đó chạy tuốt à?
- Bây giờ thì hắn đã thành... Tử Ngô Công.
Đúng rồi, lúc Quách Đại Lộ sắp ngất, hắn có nghe tiếng rú. Nhưng tiếng rú lại kéo về xa.
Vì thế nên Quách Đại Lộ lại hỏi :
- Hắn chết thật à?
Lâm Thái Bình đáp :
- Chết thật, chết nhăn răng.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Anh giết hắn à?
Lâm Thái Bình lắc đầu :
- Yến Thất.
Hắn cười cười và nói tiếp :
- Anh không ngờ được rằng trong tình huống đó, hắn vẫn còn có thể vì anh mà báo thù à?
Thật tình Quách Đại Lộ không tưởng tượng được, vì lúc đó thân hắn đè lên mình Yến Thất, hắn muốn hỏi, nhưng Yến Thất đã quay mặt đi nơi khác.
Lâm Thái Bình nói :
- Thật tôi cũng không thể tưởng tượng được, nhưng chính mắt tôi thấy hắn nhảy lên, tôi thấy ngọn chủy thủ bay ghim đúng vào yết hầu của hắn và tôi thấy máu tươi trên mặt đất.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Nhưng cuối cùng?
Lâm Thái Bình nói :
- Kể ra hắn thật mạnh, hắn mang đao mà chạy.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Chết mà vẫn chạy được?
Lâm Thái Bình đáp :
- Chết nhưng vẫn còn tàn chút hơi, một chút hơi cũng còn chạy được.
Quách Đại Lộ cười :
- Như vậy thì tôi thấy yên lòng.
Lâm Thái Bình nói :
- Đúng, bây giờ thì mình có thể lấy bốn chọi bốn của chúng được rồi.

Quách Đại Lộ cười :
- Chỉ tiếc một điều là tôi bây giờ chỉ đáng kể là... phân nửa.
Vương Động vụt nói :
- Bọn chúng cũng chỉ còn có ba người.
Quách Đại Lộ nói :
- Sao lại ba?
Vương Động nói :
- Hồng Nương Tử, Xích Luyện Xà và Thôi Mạng Phù.
Quách Đại Lộ nói :
- Anh đừng quên hãy còn tên "Nhất Điểm Xung Thiên" Ưng Vương nữa nhé.
Vương Động nói :
- Không quên.
Thần sắc của Vương Động bây giờ trông hơi lạ mắt, hắn cũng nhìn lơ đãng vẻ xa.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Hồng Nương Tử, Xích Luyện Xà, Thôi Mạng Phù thêm một Ưng Vương nữa thì sao lại là ba? Là bốn chứ.
Vương Động nói :
- Là ba.
Quách Đại Lộ hơi ức :
- Ba thêm một sao vẫn là ba?
Vương Động làm thinh, mắt hắn đăm đăm nhìn về xa như đang nhớ lại một chuyện gì.
Hồi lâu hắn mới nói từng tiếng một :
- Bởi vì "Nhất Điểm Xung Thiên" Ưng Vương đó chính là tôi.
Không ai hỏi Vương Động hết, bởi vì ai cũng tôn trọng bí mật của người khác.
Vương Động không nói, họ cũng không hỏi.
Bí mật của Vương Động là do chính hắn nói ra.
Tự nhiên, là bằng hữu, một khi bằng hữu đã tự nói thì bằng hữu vẫn thích nghe.
Bí mật của Vương Động thật ly kỳ...

Vương Động không phải là một con người không thích động.
Lúc nhỏ hắn đã khoái động, khoái kinh khủng.
Lúc sáu tuổi, hắn đã thót lên ngọn cây cao.
Hắn trèo tất cả các thứ cây và bằng các cách từ trên cao... té xuống.

Có lần khốn đốn nhất là hắn té bằng cách dộng đầu, lần cái đầu của hắn thiếu điều bể làm đôi.
Mãi cho đến lúc hắn có thể dùng chân ngoéo trên vai và dùng chân chứ không cần tay để chuyển từ cành này sang cành kia y như một con khỉ, thì hắn thôi không leo trèo nữa.
Vì đến lúc đó, hắn đi trên cây cũng như đi dưới đất, không còn gì hứng thú, không có gì kích thích.
Từ đó trở đi thì cha mẹ hắn mỗi ngày đều phải sai người đi kiếm hắn.
Những người tìm hắn, mỗi bận đi về thiếu điều muốn té, hai cái chân họ như không còn giữ được thân mình.
Thế nhưng hắn vẫn như hồi sáng mới ra đi.
Hắn vẫn nhảy nhót như thường.
Và cứ như thế nhiều ngày, đến mức không ai còn thích đi tìm hắn nữa.
Bởi vì đi tìm mệt quá, mà không tìm thì hắn cũng về.
Mỗi ngày một tăng thêm, một ngày rồi hai ngày, ba ngày, có khi đến bốn năm ngày, khi đã đói và trong túi hết bạc thì hắn mới mò về để moi tiền mẹ.
Lúc đó hắn mới chỉ mười ba mười bốn tuổi, cái tuổi mà hắn coi chuyện moi tiền cha mẹ là một chuyện quá tự nhiên.
Cha hắn có lúc giận lắm, cứ hăm hắn về là lấy lòi tói xiềng hắn lại.
Nhưng khi hắn về, ông ta cũng chỉ kéo hắn vào thơ phòng giảng giải một hơi rồi thôi.
Thật sự là mỗi bận như thế, cha hắn cũng giảng giải chưa hết được, vì mới nói chừng hơn phân nửa là bà mẹ đã lấp ló ngoài cửa phòng cho hay là... thịt gà cơm nếp đã nấu xong.
Lúc hắn vắng nhà thì bà mẹ cũng hăm he, nghiến răng nghiến lợi, nhưng cứ hễ hắn về thì y như là... thịt gà cơm nếp dọn ra.
Trên đời chỉ có những cha mẹ có con một mới thông cảm tình thương con một.
Chính con cái cũng khó mà thông cảm được tình thương cha mẹ đối với mình.
“Nuôi con mới biết ơn cha mẹ”, câu nói đó không ngoa.
Tự nhiên, cũng có rất nhiều đứa con chí hiếu, nhưng khi chưa có con thì cái hiếu đối với cha mẹ chỉ là cái hiếu chung chung, cái hiếu trên... nguyên tắc.
Mãi đến khi có con, nuôi con rồi, khi đó mới biết ơn cha mẹ nặng đến dường nào.
Nhưng khốn nỗi, khi mình đã có con, khi mình thật sự biết ơn cha mẹ thì hầu hết là cha mẹ đã qui tiên.

Trường hợp của Vương Động cũng na ná như thế.
Bắt đầu khoảng mười bảy tuổi, hắn cảm thấy xin tiền cha mẹ hoài là bậy, hắn cảm thấy một thằng con trai phải lăn lộn với đời, phải dày dạn gió sương.
Vì thế, hắn bắt đầu đi nhiều hơn nữa.

Cũng như đại đa số những thiếu niên mười bảy mười tám trong thiên hạ, lúc bấy giờ Vương Động hăng hái. Hắn cũng có bạn, có rất nhiều bạn, tự nhiên cũng có bạn gái.
Và hắn cũng cảm thấy rằng một thiếu niên, một con người muốn sống cho trọn nghĩa của đời sống là phải có tiền, có danh vọng.
Tự nhiên, với hắn, danh vọng đó là sự thành danh của nhân vật giang hồ.
Quả nhiên, "hữu chí cánh thành", đến khoảng hai mươi tuổi, hắn đã nổi danh :
"Nhất Điểm Xung Thiên" Ưng Vương.

Thành danh là một chuyện thật vô cùng thích thú.
Hắn không có gì nổi bật, nhưng hắn vẫn thành danh.
Không có gì nổi bật ở đây không có nghĩa là hắn vô tài và khi thành danh hắn cũng đã có nhiều hưởng thụ.
Hắn ăn mặc thiệt là sang, hắn là một tay rất biết trang phục, thợ may quần áo cho hắn không phải là dễ dàng, vì hắn rất rành về môn đó.
Tiệm ăn cũng vất vả khi hắn đến, hắn rất rành về chuyện làm bếp, hắn rất biết thưởng thức món ăn.
Bất cứ món nào cũng có cái mức vừa phải của nó, chín quá không ngon, có món không thật nhừ cũng không ngon.
Vương Động biết rõ tính chất từng món một.
Nói chung, hắn rất thỏa mãn khi hắn thành danh.
Nhưng, có lúc, nhiều lúc hắn bỗng thấy buồn.
Hắn vốn là con người cứ đặt mình xuống là ngủ, ngủ rất ngon.
Nhưng nhiều lúc hắn lại không ngủ được.
Hắn tự hỏi : Những chuyện làm của mình như thế có đúng không?
Hắn tự hỏi : Ngoài chuyện hưởng thụ ra, con người còn có những gì khác nữa chăng?
Hắn biết, Hồng Nương Tử đối với hắn thật tốt, nhưng nàng đối với

những người khác cũng tốt.
Nàng đã từng an ủi khuyến khích hắn, khi hắn chưa thành danh.
Khi hắn nổi tiếng rồi, nàng cũng vẫn là bạn hắn.
Nàng là người hiểu hắn hơn ai hết.
Nhưng bây giờ thì hắn chợt nhớ nhà.
Trên đời, người đầu bếp giỏi nhứt, vẫn không làm sao nấu được món ăn như mẹ đã nấu cho con.
Trên đời không có thứ giường nệm nào êm ấm cho bằng giường nệm mà chính tay người mẹ giũ cho con mỗi tối.
Tất cả những lời lẽ tâng bốc của thiên hạ, vẫn không ngọt ngào bằng lời khuyên của mẹ cha.
Cho đến những lời êm dịu ngọt ngào của Hồng Nương Tử cũng không làm cho hắn thỏa mãn.
Nhưng tất cả những điều đó cũng chưa phải là trọng yếu, điều trọng yếu là Vương Đông chợt nghe thấy mình muốn là một con người mới trong một cuộc sống yên lành...
Một con người mà mỗi tối thong dong nằm xuống với giấc ngủ thật ngon.

Tất cả những chuyện ấy là nguyên nhân thúc đẩy Vương Động quyết tâm cải tiến sinh hoạt hiện tại, cái sinh hoạt trong nhóm người mà hắn là hạng nhất nhì, hạng đàn anh của họ.
Hắn rất biết họ sẽ không bao giờ cho hắn thoát ly.
Thứ nhất, họ rất cần đến, vì hắn có tài.
Thứ hai, những bí mật về cuộc sống không hoàn toàn lương thiện của họ đã bị hắn biết nhiều quá.
Cái may của hắn là trước mặt họ, hắn chưa bao giờ hé môi nói chuyện trở về nhà.
Nếu không, hắn nhất định đã bị họ tìm cách thủ tiêu.
Vô với họ đã khó, nhưng khi ra thì lại khó hơn, nếu không muốn nói là mất mạng.
Cái may thứ hai là trước mặt họ, hắn chưa bao giờ thố lộ về gia đình lai lịch của hắn.
Bọn bằng hữu của hắn không khi nào hỏi về chuyện đó, họ chỉ hỏi hắn nhiều nhứt là võ công của hắn.
Võ công của hắn là hắn học từ thuở nhỏ.
Hắn học với một lão già bí mật, gần đồng mả nơi nhà hắn.
Hắn cũng không tin tài nghệ của hắn đến mức cao như thế, nhưng

khi đánh nhau với kẻ địch lần thứ nhất hắn mới tự tin.

Mỗi người đều có một quá khứ.
Mỗi lần nói như thế, không khỏi tự đề cao, tự thổi phồng, cho nên thường thường nghe kể về quá khứ, ai cũng không tránh khỏi lúc chán nghe.
Nhưng trường hợp nào cũng có ngoại lệ.
Trường hợp ngoại lệ là trường hợp Vương Động kể về quá khứ của hắn.
Có lẽ nhờ hắn kể khá thật tình, tự nhiên hắn có cái tốt, mà cũng có những thói xấu, những cái đó hắn coi như một, hắn kể không sót cái nào.
Người nghe không thấy chán, lại còn dảo tai nghe cho bằng thích.
Nhưng cũng có người hỏi ngang bất tử, người ấy tự nhiên là Quách Đại Lộ.
Cũng không sao, có người khó chịu cách đó, họ muốn người kể cứ kể một mình, nhưng cũng có chỗ hay của người hay hỏi ẩu, vì như thế cũng đỡ phần tẻ nhạt.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Cái ông thầy của anh mỗi ngày đều đợi anh đến dạy à? Nhưng đợi ở đâu?
Vương Động nói :
- Tôi đã nói ở bãi tha ma lúc nẫy đó.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Mỗi ngày mỗi đợi?
Vương Động nói :
- Nắng mưa cũng thế.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Anh không hỏi ông ấy là ai?
Vương Động nói :
- Có, nhưng không được trả lời. Và một điều lạ là không khi nào ông ấy hỏi tôi.
Bây giờ Yến Thất mới xen vô :
- Lúc anh chuẩn bị thoát ly cuộc sống giang hồ, luôn cả Hồng Nương Tử, anh cũng không cho biết?
Vương Động nói :
- Tôi không hề nói chuyện đó với bất cứ một ai.
Yến Thất hỏi :

- Nhưng với Hồng Nương Tử? Hình như cô ta đối với anh khác biệt hơn hết mà.
Vương Động chợt hơi khó chịu, thật lâu lắm hắn mới nói :
- Nàng đối với ai cũng... đặc biệt cả.
Yến Thất cảm thấy mình hỏi một câu hơi... bậy, vì hình như câu hỏi đó có chạm tự ái của Vương Động, có chạm vào vết thương lòng của hắn, nên vội chữa ngay :
- Nhưng anh làm thế nào để thoát ly khỏi họ?
Vương Động nói :
- Có một hôm định khuấy rầy Thiếu Lâm Tự, họ phân công tôi dọ thám trước, tôi thừa cơ hội đó dông luôn.
Yến Thất thở phào :
- Những người ấy dám đá động tới Thiếu Lâm thì họ quả không phải tầm thường.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Sau khi anh bỏ đi rồi, họ không kiếm anh à?
Vương Động lắc đầu :
- Không!
Hắn vụt đứng lên đi lại tỳ tay nơi cửa sổ nhìn đăm đăm vào khoảng xa xôi, thật lâu hắn mới nói tiếp :
- Từ khi trở về nhà rồi, tôi rất ít đi đâu.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Hình như sau đó anh thay đổi khá nhiều?
Vương Động nói :
- Quả thật tôi đã thay đổi... hoàn toàn thay đổi... thay đổi một cách lạ lùng...
Giọng hắn vụt như nghẹn ngang :
- Vì khi tôi đến nhà, tôi biết rằng hai năm sau khi tôi lìa khỏi gia đình thì mẹ tôi... mẹ tôi...
Giọng hắn càng rung, thân hình hắn cũng rung và hắn không nói thêm được nữa...
Lần này thì Quách Đại Lộ không hỏi nữa, hắn không nỡ hỏi và cũng không cần phải hỏi...
Tất cả đều biết việc gì đã đến với Vương Động, tất cả đều thông cảm tâm tình của hắn.
Ai cũng có thể hiểu rằng khi hắn về đến nhà, khi hắn mong đền đáp nghĩa sinh thành thì... mẹ hắn vì rầu con mà mất sớm.
Tại làm sao con người cứ chờ đến lúc không còn kịp nữa thì mới có đủ tình thương cha mẹ?
Lâm Thái Bình cúi mặt, nước mắt trào ra...

Quách Đại Lộ cũng nghe lòng chua xót, đôi mắt ửng hồng.
Bây giờ thì hắn biết tại sao Vương Động biến ra một con người tâm tính bất thường như thế!
Sau khi hắn trở về nhà, bao nhiêu ước vọng của hắn tiêu tan, lòng hắn chỉ còn bi thương và hối hận.
Cuộc sống của hắn còn lại là những ngày tháng mà hắn tự trừng phạt lấy mình.
Nếu bảo rằng hắn chạy trốn thì cái chạy trốn của hắn không phải vì bọn Xích Luyện Xà, hắn không hề chạy trốn bất cứ ai.
Hắn đang chạy trốn chính con người của hắn.
Nghĩ lại cái ngày lần đầu trông thấy Vương Động nằm dài trên giường, nằm dài một mình trong bóng tối, hắn để mặc cho lũ chuột bò qua bò lại mà không buồn để ý, nghĩ đến khung cảnh đó, Quách Đại Lộ bất giác thở dài.
Một con người nếu không hoàn toàn thất chí thì nhất định không bao giờ có thể chịu đựng cảnh đó một giây.
Thế mà Vương Động đã sống như thế ngày này qua ngày khác.
Buổi tối ngày hôm đó, nếu Quách Đại Lộ không bị đói, không làm càng làm đại xông vào Phú Quí sơn trang để tính chuyện ăn trộm thì không biết Vương Động làm sao có thể sống đến ngày nay?...
Vấn đề đó làm cho Quách Đại Lộ ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.
Cuối cùng Vương Động quay lại nói :
- Tôi về nhà nay đã ba năm, trong vòng ba năm nay bọn chúng không ngừng việc sục sạo tìm kiếm...
Quách Đại Lộ gượng cười :
- Đương nhiên họ rất khó mà tìm được, không ai có thể ngờ rằng "Nhất Điểm Xung Thiên" Ưng Vương lại nằm dài trong khung cảnh này để ngày tháng trôi qua.
Vương Động nói :
- Nhưng tôi cũng biết trước rằng sớm muộn gì rồi chúng cũng tìm ra.
Yến Thất chớp mắt :
- Đã qua không biết bao nhiêu năm rồi, qua lâu quá rồi như thế, tại sao chúng lại cũng không chịu buông tha nhỉ?
Vương Động nói :
- Vì giữa tôi và bọn chúng còn một món nợ mà không thanh toán không được.
Yến Thất hỏi :
- Anh thiếu họ hay họ thiếu anh? Và tại sao anh không chịu thanh toán cho rồi?

Vương Động trầm ngâm :
- Có những thứ nợ mà cho dầu muốn thanh toán cũng khó mà thanh toán.
Yến Thất hỏi :
- Tại sao?
Vương Động nói :
- Bởi vì mỗi người có một cách tính khác nhau, vì cách tính khác nhau cho nên không thể nào thanh toán.
Hắn trầm ngâm nói tiếp :
- Đối với bọn họ, món nợ này muốn thanh toán thì chỉ có mỗi một cách thôi.
Yến Thất hỏi :
- Cách gì?
Vương Động nói :
- Đáng lý ra anh đã biết rồi chứ sao lại phải hỏi.
Yến Thất không hỏi thêm nữa, quả thật ai cũng biết quá rõ ràng.
Có những món nợ mà nếu không thanh toán bằng máu thì nhất định không làm sao sạch được.
Một giọt máu cũng chưa đủ, phải có thật nhiều máu đổ ra, máu của một người cũng chưa đủ mà phải máu của nhiều người.
Nhìn những vết thương trên mình Quách Đại Lộ, Yến Thất thở dài :
- Xem chừng món nợ này càng lâu càng khó thanh toán, không biết đến bao giờ mới thanh toán cho xong!
Vương Động lắc đầu :
- Anh hãy yên lòng, nhất định không phải chờ lâu nữa, bởi vì...
Nhưng hắn không nói nữa, hắn nín ngang...
Tất cả cũng làm thinh, gần như họ không thở nữa, vì tất cả đều nghe thấy bước chân bên ngoài...
Tiếng bước chân thật nhẹ, tiếng bước chầm chậm đi thẳng vào sân...
Ai? Ai là người đến đây?
Chẳng lẽ bây giờ là đã đến thời gian cần thiết để thanh toán món nợ ngày xưa?
Lâm Thái Bình nhổm dậy định xông ra, nhưng rồi hắn lại dằn.
Quách Đại Lộ chỉ chỉ khung cửa sổ, nhưng Yến Thất đã lắc đầu.
Chỉ có tiếng bước chân của một người.
Tiếng bước chân bước vào bệ thềm và dừng ngay trước cửa.
Tiếng gõ cửa...
Dám công nhiên gõ cửa như thế, rõ ràng bản lãnh của họ không phải tầm thường..
Vương Động hỏi :

- Ai?
Tiếng trả lời thật nhẹ :
- Tôi.
Vương Động hỏi :
- Tôi là ai?
Bên ngoài vụt có tiếng cười, tiếng cười trong vút như tiếng ngọc khua :
- Đến tiếng nói của tôi mà anh cũng không nhận ra nữa à? Đúng là con người không có chút xíu lương tâm.
Giọng cười tiếng nói của đàn bà.
Giọng nói tiếng cười thật dịu thật dễ nghe.
Nhình vào sắc diện của Vương Động tất cả đều đoán được người đàn bà ấy là ai.
Da mặt của Vương Động trắng nhợt.
Yến Thất vỗ vào vai hắn, rồi chỉ ra cửa rồi lại chỉ ra sau.
Ý hắn muốn nói nếu anh không muốn tiếp thì cứ việc chuồn để ở đây người ta lo liệu.
Tự nhiên Vương Động rất biết cái ý đó nhưng hắn lắc đầu.
Hắn rất hiểu rõ sự cảnh của mình hơn ai hết.
Đã đến mức mà hắn không còn tránh được, và lại bây giờ hắn cũng không còn muốn tránh.
- Tại làm sao anh lại không mở cửa?
Chưa ai thấy Hồng Nương Tử, nhưng bằng giọng nói tiếng cười người ta cũng biết được nàng là một con người mà sắc đẹp nhất định sẽ làm cho không biết bao nhiêu đàn ông điêu đứng.
- Có phải anh đang tiếp một người đàn bà nào trong ấy, nên không dám cho tôi vào? Anh cũng biết tôi không hờn ghen như những người đàn bà khác chứ?
Vương Động bước nhanh đến bậc cửa và nói :
- Cửa không đóng chốt.
Cánh cửa nhè nhẹ hé ra, một người đàn bà bước vào.
Không, phải nói là một người con gái, vì ai cũng biết số tuổi của nàng, nhưng dáng sắc của nàng không cho phép gọi đó là đàn bà.
Nàng còn trẻ lắm và đẹp lắm.
Đúng là Hồng Nương Tử, màu sắc y phục của nàng đều nói lên tên họ của nàng.
Nhưng, vẻ rực rỡ cũng không phải là do bộ y phục màu hồng chói lọi ấy, nét rực rỡ là nơi vẻ mặt, ở khóe mắt... tất cả đều thật sáng, thật tươi.
Miệng nàng ngậm lại, nhưng bất cứ ai, khi thấy đôi mắt của nàng

nhìn mình đều cảm thấy nàng đang cười, một nụ cười nghiêng ngửa. Nếu bảo rằng quả thật trên đời có nụ cười đổ nước nghiêng thành, thì nụ cười của nàng đúng vào loại đó.
Yến Thất khẽ nhích lên, không ai biết hắn cố ý hay vô tình, hắn đứng án ngay trước mặt Quách Đại Lộ.
Có lẽ hắn muốn che khuất cặp mắt Quách Đại Lộ.
Cho dầu thế nào cũng không để cho người bằng hữu của mình, người bằng hữu có đôi mắt hay ngó ấy, nhìn thấy nụ cười của người đàn bà đó.
Mỗi một người, bất cứ ai, chỉ cần đó là người tốt thì không bao giờ muốn cho bằng hữu của mình vướng vào khốn đốn.
Có lẽ đó là ý nghĩ của Yến Thất hiện tại, vì hắn rất biết cái tài mê gái của người bạn họ Quách của mình.
Hồng Nương Tử chớp chớp mắt :
- Tại làm sao đàn ông các anh lại đều có cái lối ba trợn như thế..
Nàng cố ý ngưng lại, nàng cố ý làm cho hai cái tiếng "ba trợn" từ cửa miệng của nàng thấm sâu vào trí óc của bọn đàn ông này, hình như nàng cho rằng cái bọn đàn ông trong căn phòng này rất thích ba tiếng đó lắm.
Nhưng trong lúc nàng cố ý ngưng lại như thế, bỗng có tiếng người hỏi lại :
- Bọn đàn ông chúng tôi... ba trợn cái chỗ nào?
Tiếng hỏi từ phía sau lưng Yến Thất vọng tới.
Yến Thất có thể án được mắt hắn, nhưng thật thì không tài nào bịt được lỗ tai hắn và nhất là không làm sao trám miệng hắn lại được.
Hồng Nương Tử nói :
- Tại làm sao các anh thấy đàn bà đẹp thì cứ y như là thấy quỉ thế? Làm gì y như là nín thở vậy?
Nàng đảo mắt và nhếch môi cười, cái thứ cười mà Yến Thất quyết không khi nào để cho Quách Đại Lộ nhìn thấy, nàng cười và hỏi nhỏ nhẹ.
- Ít nhất trong các anh phải có người mời tôi ngồi chứ?
Sự thật thì ai cũng biết rõ tên nàng và đều biết rõ nàng vì lẽ gì mà đến đây, cho nên trong bụng người nào cũng rất phẫn nộ, nhưng riêng Yến Thất chợt nhận ra rằng Quách Đại Lộ và Lâm Thái Bình hoàn toàn không có chút gì tỏ ra thù hận người đàn bà này cả, chẳng những thế mà họ còn có vẻ như muốn... nở nụ cười chào hỏi.
Và luôn cả bản thân Yến Thất, hắn cũng cảm thấy rằng sự bực tức đối với người đàn bà này của hắn cũng bắt đầu giao động.
Trong trí tưởng tượng, hắn nghĩ Hồng Nương Tử không phải là

người đàn bà như thế này. Hắn nghĩ nàng phải như một con bò cạp cái, nhưng con bò cạp cái đó bây giờ không phải là nàng, cho dầu nàng có nói cái chữ gì hơn hai cái chữ "ba trợn" đi nữa, họ đều nhận thấy nàng không hề "ba trợn".
Và cho đến bây giờ, Yến Thất mới nhìn ra tay nàng đang xách một giỏ thức ăn.
Nàng lấy từng món xếp ra bàn và phủi phủi tay :
- Một người đàn bà đã vì các anh mà xách một giỏ thức ăn nặng trĩu, phải xách đi hơn nửa tiếng đồng hồ mỏi rụng cả tay, thế mà các anh lại không tỏ ra chút gì cảm kích cả hay sao?
Vương Động lạnh lùng :
- Không ai bảo cô mang đến, không ai muốn cô đến đây.
Cho đến bây giờ, Hồng Nương Tử mới khẽ liếc hắn thật dài, nàng liếc hắn bằng cái cười lên ánh mắt :
- Tôi hỏi anh, những người này có phải là bằng hữu của anh không?
Vương Động đáp :
- Phải.
Hồng Nương Tử thở ra :
- Ai có thể nhìn bằng hữu của anh chịu đói như thế riêng tôi không thể.
Vương Động nói :
- Họ có chịu đói cũng không quan hệ gì tới cô.
Hồng Nương Tử háy mắt :
- Tại sao lại chẳng quan hệ? Bằng hữu của anh là bằng hữu của tôi, làm một người chị dâu, ai lại trơ mắt nhìn anh em chồng của của mình chịu đói như thế chứ?
Yến Thất vụt hỏi :
- Ai là chị dâu?
Hồng Nương Tử cười :
- Các anh là bằng hữu của Vương lão đại, thế mà biết "Vương đại tẩu" đây sao?
Nàng với tay cầm cái giỏ và cười nói :
- Bữa nay đại tẩu mời, các anh đừng có khách sáo, không ăn là uổng lắm đấy.
Yến Thất hỏi :
- Ắn với điều kiện gì?
Hồng Nương Tử nói :
- Không có điều kiện gi cả, ăn không.
Yến Thất nói :
- Những kẻ ham ăn không của thiên hạ thường thường không sống

được lâu.
Hồng Nương Tử nhìn hắn, cái nhìn giống như vừa bị tát một tát tay quá mạnh.
Thật lâu sau nàng mới quay qua hỏi Vương Động :
- Có phải các anh cho rằng thức ăn của tôi mang đến đây có độc?

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...
Hồi 31
Nụ cười nọc độc

Nghe câu hỏi chứa đầy bất mãn của Hồng Nương Tử, Vương Động muốn làm thinh nhưng không hiểu sao hắn lại gật đầu :
- Đúng.
Hồng Nương Tử gặn lại :
- Anh cho rằng tôi đến đây để đầu độc các anh?
Vương Động gật đầu luôn :
- Đúng.
Hồng Nương Tử chớp mắt, mắt nàng đỏ hoe ướt rượt, nàng lấy một cái đùi gà cầm lên tay :
- Như vậy trong cái đùi gà này nhất định cũng đầy chất độc...
Vương Động nói :
- Có thể.
Hồng Nương Tử gật đầu :
- Tốt, tốt.
Nàng cắn đùi gà, nhai nuốt một cách tự nhiên và cầm lấy bình rượu lên hỏi :
- Rượu này chắc cũng có độc?
Vương Động nói :
- Có thể...
Hồng Nương Tử nói :
- Tốt...
Nàng nghiêng bầu uống một ngụm lớn và tiếp theo đó, nàng lấy mỗi thứ một ít ăn ngon lành...
Sau khi ăn qua hết thức ăn, mỗi thứ một miếng, Hồng Nương Tử ngẩng mặt lên hỏi :
- Bây giờ anh thấy thế nào?
Vương Động nói ngay :
- Thấy y như lúc nãy.

Hồng Nương Tử gặn lại :
- Nghĩa là anh vẫn cho những thức ăn và rượu này có độc?
Vương Động gật đầu :
- Đúng.
Nước mắt của Hồng Nương Tử chực trào ra nhưng nàng cố gượng.
Thật lâu, nàng chậm rãi gật đầu :
- Tôi hiểu ý của anh.
Vương Động hỏi :
- Cô hiểu gì?
Hồng Nương Tử nói :
- Anh cho rằng tôi đã có ngậm thuốc giải độc từ trước rồi.
Vương Động nhún vai không nói...
Hồng Nương Tử buồn buồn :
- Anh vẫn cứ cho tôi là người đàn bà có lòng dạ hiểm sâu như loài rắn rết... anh vẫn cho rằng tốt với anh là cốt để lợi dụng anh...
Bây giờ thì nước mắt nàng quả thật đã trào ra...
Và khi nghe đến đây thì Quách Đại Lộ và Lâm Thái Bình chợt nghe lòng mình mềm nhũn. Ngoài miệng tuy không nói nhưng trong lòng hai người đã thầm bảo thái độ của Vương Động đối với nàng là quá đáng...
Bất luận như thế nào, Vương Động cũng đã có một chút tình trong quá khứ...
Nếu đổi lại là Quách Đại Lộ, không chừng bây giờ hắn đã ôm nàng vào lòng để sưởi ấm lại tình xưa.
Nhưng Vương Động thì vẫn trơ trơ, hình như lòng dạ hắn là sắt đá.
Hồng Nương Tử chầm chậm bỏ những thức ăn vào giỏ, nàng cắn môi thấp giọng :
- Được rồi, anh đã cho là có độc thì tôi mang đi vậy.
Vương Động nói :
- Tốt hơn hết là cô nên đi nhanh đi.
Thân hình Hồng Nương Tử phát run, giọng nàng cũng run run :
- Nếu anh cho rằng tôi đối với anh hoàn toàn không tốt thì từ đây về sau tôi sẽ không bao giờ gặp lại mặt anh.
Vương Động nói :
- Đáng lý thì cô không nên đến là phải hơn.
Hồng Nương Tử mím môi :
- Tôi... tôi chỉ muốn hỏi anh một câu thôi...
Nàng vụt bước nhanh đến trước mặt của Vương Động, giọng nàng như nghẹn :
- Tôi hỏi anh, từ ngày tôi biết anh đến giờ, tôi đã làm chuyện gì không

phải đối với anh?
Vương Động làm thinh...
Có lẽ nàng hỏi một câu quá khó, vì thật ra đối với Vương Động, nàng chưa có làm nên điều chi không phải.
Hồng Nương Tử nắm chắc hai tay, nàng nói như nghei61n từng tiếng một :
- Phải, tôi là người đàn bà không tốt... quả thật tôi đã hại không biết bao nhiêu đàn ông rồi, nhưng... với anh, tôi... đã làm phương hại gì đến anh chưa? Anh nói đi, anh nói đi.
Vương Động thản nhiên :
- Bây giờ thì chúng ta không có gì để nói với nhau cả.
Hồng Nương Tử đứng ngẩn ngơ. Thật lâu nàng lại chầm chậm gật đầu :
- Được rồi, tôi đi... Anh hãy yên lòng, tôi đi lần này thì sẽ không bao giờ còn thấy mặt anh... Nàng chầm chậm quay mình, xách chiếc giỏ lên và chầm chậm bước đi...
Quách Đại Lộ nhìn theo dáng đi cô độc, thất thểu của nàng bước lần ra sân...
Ngoài sân, cảnh vật tiêu điều, lạnh ngắt...
Gió bên ngoài rít lạnh từng cơn, gió thổi bay những chiếc lá vàng rơi, bước chân nàng siêu vẹo...
Quách Đại Lộ nghe lòng mình chua xót. Hắn hy vọng Vương Động sẽ chua xót như hắn, hắn hy vọng Vương Động sẽ chạy theo kéo nàng trở lại...
Nhưng Vương Động vẫn trơ trơ...
Thình lình, Hồng Nương Tử vụt lảo đảo. Thân thể nàng giật giật như bị ai vút roi vào da thịt và cuối cùng nàng ngã chúi xuống đất...
Tay chân nàng co rút, mặt nàng bầm tím, nước giải chảy ra...
Trong nước giải hình như có pha lẫn máu...
Yến Thất tái mặt :
- Trong thức ăn quả có độc...
Quách Đại Lộ nói nhanh :
- Nhưng chắc chắn là nàng không biết, nếu không thì làm sao nàng lại dám ăn?
Vương Động vẫn đứng trơ trơ, làm như hắn không nghe không thấy...
Yến Thất không còn điềm nhiên được nữa, hắn giục :
- Lão Vương, cho dầu thế nào anh cũng phải ra đỡ nàng vào xem...
Vương Động hỏi :
- Xem cái gì?

Yến Thất nói :
- Xem nàng trúng độc ra sao? Xem có cứu được không chứ.
Vương Động vẫn lạnh lùng :
- Không xem không xét gì cả.
Quách Đại Lộ đập chân đùi đụi trên giường :
- Con người của anh sao mà kỳ thế chứ? Tại làm sao anh không có chút lương tâm nào thế?
Nếu không có Yến Thất đẩy hắn nằm xuống thì có lẽ hắn đã nhảy dựng lên rồi...
Ngoài sân, Hồng Nương Tử vừa giật giật tay chân, kêu nho nhỏ :
- Vương Động... anh... anh ở đâu...
Cuối cùng Vương Động đành lên tiếng :
- Tôi ở đây này.
Hồng Nương Tử cố hết sức đưa bàn tay run rẩy :
- Anh... anh hãy đến...
Vương Động nghiến răng :
- Cô muốn nói gì thì cứ nói đi.
Hồng Nương Tử nói :
- Tôi... tôi... không biết... không biết trong thức ăn có độc... tôi không bao giờ có ý hại anh... Anh hãy... hãy tin tôi...
Vương Động làm thinh...
Quách Đại Lộ kêu lên :
- Tôi tin, tôi tin.
Hồng Nương Tử nói :
- Bọn Xích Luyện Xà muốn giết anh, nhưng... nhưng tôi thì tôi không biết...
Nàng co rút lại, mồ hôi đẫm ướt tới áo ngoài, nàng run run nói tiếp :
- Tôi tuy không phải là người đàn bà tốt nhưng đối với anh, đối với riêng anh, trước sau tôi vẫn thành tâm thật ý... chỉ cần anh biết cho tôi điều đó thì cho dầu tôi có chết... tôi cũng vui lòng nhắm mắt...
Nói đến đây hình như nàng không còn khí lực, nàng giật giật tay chân và ín lặng.
Quách Đại Lộ ứa nước mắt :
- Lão Vương, anh có nghe nàng nói đấy không?
Vương Động gật đầu.
Quách Đại Lộ nói lớn :
- Nghe thì tại sao anh cứ đứng trân nơi đó chứ?
Vương Động hỏi :
- Chứ anh bảo tôi phải làm sao?
Quách Đại Lộ nói :

- Nàng đã vì anh mà biến ra như thế, chẳng lẽ anh lạo không nghĩ cách cứu nàng sao?
Vương Động nói :
- Anh bảo tôi phải làm sao để cứu nàng?
Lâm Thái Bình chen vô :
- Anh có thể giải độc cho Quách Đại Lộ thì anh cũng có thể giải độc cho nàng chứ.
Vương Động lắc đdầu :
- Hồi giải độc khi nay với chuyện bây giờ hoàn toàn không giống nhau.
Quách Đại Lộ gắt :
- Sao lại không giống?
Vương Động làm thinh.
Tuy hắn cố gắng khống chế lòng mình nhưng bây giờ đôi mắt hắn cũng bắt đầu ươn ướt pha lẫn niềm thống hận.
Tay hắn cũng đã hơi run.
Yến Thất trầm ngâm :
- Giả như Vương lão đại không thể giải được độc thì bây giờ chỉ còn có một người.
Quách Đại Lộ hỏi phăng :
- Ai?
Yến Thất nói :
- Xích Luyện Xà.
Quách Đại Lộ gật đầu :
- Đúng rồi, chúng ta phải hỏi Xích Luyện Xà để lấy thuốc giải.
Yến Thất thở ra :
- Chuyện đó e rằng rất khó.
Quả thật, tình huống hiện tại mà nói chuyện hỏi Xích Luyện Xà để lấy thuốc giải xem chừng khó hơn bảo một con cọp tự nó lột da...
Chuyện khó đó, tự nhiên Quách Đại Lộ cũng đã biết.
Tiếng thở của Hồng Nương Tử càng lúc càng yếu, nàng như thu hết cố gắng gọi nho nhỏ :
- Vương Động... anh... đâu rồi...
Tiếng rên siết lọt vào tai Quách Đại Lộ làm cho hắn gần như bủn rủn, hắn ré lên :
- Các anh không thể cứu nàng, lại không thể đi hỏi Xích Luyện Xà để lấy thuốc giải. Chẳng lẽ bây giờ cứ đứng đó mà ngó nàng chết thê thảm như thế này hay sao?
Các anh là con người hay là cái giống gì chứ?
Yến Thất thở ra :

- Theo anh thì phải làm sao?
Quách Đại Lộ nói :
- Cho dù là Xích Luyện Xà cũng không thể lấy mắt ngó người chết thảm như thế đó, các anh...
Lâm Thái Bình vụt nói :
- Đúng rồi, Xích Luyện Xà có mặt nơi đây cũng không thể nào lấy mắt nhìn như thế, vì thế chúng ta cần phải đưa nàng về cho họ. Cách đó thật không hay mấy nhưng so với không có cách gì cả thì vẫn là nên...
Yến Thất cau mày :
- Vấn đề bây giờ là ai đưa nàng đi?
Quách Đại Lộ hừ hừ không nói...
Tuy hắn không nói bằng lời nhưng mắt hắn nhìn ngay Vương Động. Tự nhiên Vương Động đưa đi là hợp lý...
Thế nhưng Vương Động vẫn đứng làm thinh.
Quách Đại Lộ nói như hét :
- Được rồi, các anh không đưa thì để tôi đưa, tôi sẽ đưa nàng đi.
Hắn cố ngồi dậy nhưng Yến Thất đưa tay dằn hắn xuống.
Vương Động quay lại nhìn bọn Quách Đại Lộ, mắt hắn thật bi thương.
Không ai có thể biết được trong hắn đang nghĩ những gì.
Qua một lúc thật lâu, hắn dậm chân quả quyết :
- Được rồi, tôi đi.
Hắn quay ra sửa soạn bồng lấy Hồng Nương Tử thì Lâm Thái Bình vụt xông tới hất một cái thật mạnh làm cho Vương Động xiển niển té ngồi...
Và hắn khom mình xuống bồng Hồng Nương Tử lên...
Vương Động kêu lên :
- Anh làm gì thế?
Lâm Thái Bình nói :
- Chỉ có tôi mới có thể đưa nàng đi được, Yến Thất phải ở nhà lo liệu cho Quách Đại Lộ còn anh vốn là cây đinh trong mắt họ. Anh tới thì họ nhất định chẳng tha anh.
Vừa nói hắn vừa xốc Hồng Nương Tử bước đi...
Vương Động nhảy dựng lên :
- Không được... không được...
Hắn chưa nói hết câu thì Lâm Thái Bình đã rú lên té xuống. Y như một con rắn, Hồng Nương Tử từ trong đôi tay của Lâm Thái Bình chùi ra và lao mình đi thẳng...
Chỉ vài cái nhảy, nàng đã ra ngoài ba trượng, tiếng cười hăn hắc

vang dội xa xa :
- Cái tên họ Vương thật là đồ khốn, thấy người gần chết mà không động lòng thương, đúng là một tên khốn kiếp...
Câu nói cuối cùng chấm dứt thì bóng nàng đã mất hút về xa.
Lâm Thái Bình ngả nằm dưới đất, ngay giữa ngực hắn nổi lên một đóm đỏ rần...
Toàn thân hắn cứng đơ.
Vương Động bước nhanh tới ôm xác Lâm Thái Bình quay trở vào nhà, mặt hắn tái xanh.
Nước mắt Quách Đại Lộ rtrào ra...
Yến Thất nhìn hắn và cũng rơi nước mắt :
- Anh không nên khó chịu, không ai trách anh cả, luôn cả Lâm Thái Bình. Cho dù thế nào hắn cũng chẳng trách anh đâu.
Không nói thì còn đỡ, câu nói của Yến Thất vừa dứt thì Quách Đại Lộ vùng ôm mặt khóc rống lên y như một đứa trẻ lên ba.
Qua một lúc thật lâu, Vương Động nói :
- Hắn không chết đâu.
Yến Thất mừng quá chồm tới hỏi :
- Sao? Còn có thể cứu được sao?
Vương Động gật đầu.
Yến Thất hỏi :
- Nhưng làm sao cứu được?
Hắn hỏi xong là tái mặt ngay.
Hắn thừa biết trên đời này không ai có thể cứu được, trừ phi có được thuốc giải của Xích Luyện Xà.
Quách Đại Lộ phát hiện ra sắc thái hơi lạ của mọi người, hắn vội hỏi :
- Ai đã giải độc cho tôi?
Yến Thất nói :
- Vương lão đại.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tại sao bây giờ lại không thể giải cho tiểu Lâm?
Yến Thất nhìn Vương Động nhưng hắn làm thinh.
Cuối cùng Yến Thất đành phải nói :
- Lúc chuẩn bị thoát ly những người này, Vương lão đại có lén lấy được một chút thuốc giải dành để hộ thân. Hắn biết có ngày rồi cũng phải chạm mặt nhưng số thuốc ấy đã dùng giải độc hết cho anh rồi.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Không còn dành chút nào cả sao?
Yến Thất nói :
- Tôi nghĩ nên để dành lại một ít nhưng Vương lão đại sợ anh trúng

độc nặng nên hắn dùng cả cho anh.
Quách Đại Lộ nắm chặt tay, mồ hôi trên trán hắn tuôn ra ướt mặt...
Lâm Thái Bình vì nghe lời hắn nên mang họa...
Yến Thất nói bằng một giọng rầu rầu :
- Thật ra thì không ai có thể tưởng tượng được cớ sự này chứ có phải riêng anh đâu...
Quách Đại Lộ nghẹn ngào :
- Nhưng... nhưng nếu Lâm Thái Bình có bề nào thì tôi làm sao sống nổi...
Vương Động trầm giọng :
- Anh khỏi phải lo. Tôi có thể cứu anh thì cũng có thể cứu hắn...
Quách Đại Lộ cắn môi :
- Anh định đi tìm Xích Luyện Xà phải không?
Hắn lắc đầu nói tiếp :
- Vừa rồi anh không chịu đi là vì anh quá hiểu Hồng Nương Tử nhưng bây giờ anh phải liều mạng vì Lâm Thái Bình.
Vương Động chận nói :
- Anh cho rằng Nhất Điểm Xung Thiên Ưng Vương này là đồ bỏ hay sao? Nhưng... nhưng anh cũng biết rằng tôi không có cách nào hơn được và một khi tôi đã quyết thì đừng cản tôi vô ích.
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Không được, phải để tôi đi.
Yến Thất nhăn mặt :
- Anh làm sao đi?
Quách Đại Lộ cả quyết :
- Tôi đi, chỉ có tôi là đi được mà thôi.
Yến Thất nói :
- Nhưng thương thế của anh...
Quách Đại Lộ nói :
- Chỉ vì đang mang thương nên tôi mới có thể đi...
Hắn cười cười nói tiếp :
- Hiện bây giờ chúng ta chỉ còn có hai người mạnh, hai người đối phó với bọn ba người của chúng cũng chưa chắc đã thắng. Vì thế cho nên hai người không thể để mang thương thêm người nào cả. Nếu không thì chúng ta chỉ có mỗi con đường chết.
Yến Thất nói :
- Anh nói thì đúng rồi nhưng...
Quách Đại Lộ ngắt lời :
- Nhưng chúng ta tuyệt đối không thể ngồi nhìn Lâm Thái Bình chịu chết. Cho nên tôi phải đi, chính vì tôi mang thương không còn đủ sức

chống cự nên tôi đi được.
Hắn lại cười tự tin :
- Dầu sao họ cũng là người, họ không thể giết một kẻ mà không còn chút sức lực phản kháng như tôi.
Vương Động cười khẩy :
- Anh cho rằng họ sẽ không giết anh?
Quách Đại Lộ n1oi :
- Tôi chỉ nghĩ là họ không làm như thế.
Vương Động hỏi :
- Anh hiểu họ hay tôi hiểu họ?
Quách Đại Lộ nói :
- Tự nhiên là anh.
Vương Động nói :
- Vậy thì, tôi cho anh biết, chỉ có một thứ người mà chúng không giết thôi.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Thứ người nào?
Vương Động đáp :
- Người chết.
Ngay trong lúc đó, chợt nghe văng vẳng có tiếng cười...
Yến Thất bước nhanh ra, hắn ngước mặt lên là thấy ngay một con diều giấy.
Một con diều giấy màu vàng từ trên không từ từ rơi xuống.
Diều giấy hình vuông, trên mặt dùng son vẽ những nét ngoằn ngoèo như một đạo bùayếm quỷ.
Không ai có thể bi6ét được trên đó viết những gì.
Chỉ có Vương Động là biết.
Vương Động đứng nhìn sững con diều giấy, hắn nhìn sững lá bùa...
Yến Thất không nhìn con diều mà lại nhìn Vương Động.
Hắn biết có nhìn con diều đến suốt đời cũng không tài nào biết nổi, có biết chỉ nhờ vào thần sắc của Vương Động.
Hắn vụt hỏi :
- Trên con diều giấy viết gì thế?
Vương Động trầm ngâm.
Hắn không dám nói mà bước lại xô cửa sổ.
Những chòm sao đã thưa dầm, trời đã sắp tàn đêm.
Trong bóng tối lờ mờ., xa xa lại có một con diều giấy nữa đang bay phất phới...
Vương Động thở ra :
- Đêm sắp hết rồi.

Yến Thất nói :
- Trời sắp sáng rồi.
Vương Động nói :
- Tôi phải đi.
Yến Thất lo lắng :
- Tại sao...
Vương Động nói :
- Bởi vì trước khi trời sáng, nếu tôi không đến ngay chỗ thả con diều ấy thì Lâm Thái Bình phải chết.
Trời sắp sáng rồi.
Trời sáng là thời gian mang lại cho loài người một thứ quanh minh, vui vẻ nhưng đối với bọn Vương Động bây giờ thì hết sức là u ám...
Trời sắp sáng, chỉ mang lại cho họ nhiều chết chóc.
“Trước khi trời sáng, nếu Vương Động không đến thì Lâm Thái Bình phải chết”
Đó là ý nghĩa của đạo bùa trên con diều giấy.
Chỉ có Vương Động là hiểu biết lời cảnh cáo tối hậu ấy mà thôi.
Quách Đại Lộ lớn tiếng :
- Tôi đã nói rồi mà, chỉ có tôi là đi được...
Vương Động nói :
- Được rồi, anh đi thì cứ đi nhưng tôi không đi là không được.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tôi đã đi rồi thì anh còn đi làm chi?
Vương Động nói :
- Bởi vì họ chỉ cần tôi chứ họ đâu có cần anh.
Yến Thất nói :
- Nhưng nếu anh tới thì họ cũng chưa chắc đã trao thuốc giải cho anh, anh đáng lý phải biết hơn tôi điều đó.
Vương Động nói :
- Tôi biết.
Yến Thất nói :
- Đó là kế dụ binh của chúng. Đó chẳng qua là mpột cái bẫy. Nơi đó nhất định sẽ có phục binh, anh tới là sụp bẫy ngay.
Vương Động nói :
- Chuyện đó tôi cũng biết hơn anh.
Yến Thất hỏi :
- Thế sao anh còn đi?
- Vì tôi không thể để cho Lâm Thái Bình chết.
- Chúng ta không thể để cho Lâm Thái Bình chết nhưng cũng không thế nhìn anh chết.

- Làm sao biết được rằng tôi đến đó là chết? Biết đâu chừng tôi lại mang thuốc giải về.

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...

Hồi 32
Bên hố tử vong

Không khí giữa ba người vùng nặng chịch.
Cuối cùng, Quách Đại Lộ lên tiếng :
- Nhưng rồi phải làm sao đây, cứ nói thẳng ra đi chứ.Vương Động nói :
- Một mình tôi đi, các anh mang Lâm Thái Bình xuống núi.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Rồi sau đó?
Vương Động nói :
- Sau đó các anh tìm cách kiếm một cỗ xe.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Rồi sau đó?
Vương Động nói :
- Sau đó các anh leo lên cỗ xe ngồi đợi, khi mặt trời lên giữa núi mà không thấy tôi quay về thì các anh hãy giục xe lìa khỏi nơi đây.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Lìa khỏi nơi đây rồi đến đâu?
Vương Động cười. Giọng cười cũa hắn nghe thật như muốn khóc.
- Trời đất mênh mông, các anh cứ việc đi đến nơi nào mình muốn.
Quách Đại Lộ chầm chậm gật đầu :
- Hay, đúng là một ý kiến thật hay, ngoài anh ra chắc không ai có thể có được ý kiến hay như thế nữa.
Vương Động nói :
- Đó không phải là một ý kiến hay nhưng nó vẫn là một ý kiến mà không có ý kiến nào khác hơn được nữa.
Quách Đại Lộ n1oi :
- Rất hay, anh vì Lâm Thái Bình mà liều mạng. Thế mà anh lại bảo tụi này hãy làm như những con chó cụp đuôi. Anh vì bằng hữu, còn anh muốn bọn này thành đám súc sinh. Ý kiến của anh hay quá đấy chứ.
Vương Động hỏi :
- Như vậy chắc anh có ý kiến hay hơn.
Quách Đại Lộ nói :

- Hay dở thì chưa biết nhưng tôi chỉ có một ý kiến khác thôi.
Vương Động hất mặt :
- Nói thử nghe.
Quách Đại Lộ nói :
- Nếu sống thì mình sẽ đàng hoàng vui vẻ mà sống cùng nhau. Nếu chết thì cũng sẽ đàng hoàng vui vẻ mà cùng chết với nhau.

Quách Đại Lộ vẫn là Quách Đại Lộ. Hắn không phải là Vương Động mà cũng không phải là Yến Thất. Hắn không thể có được cái cứng cỏi điềm tỉnh của Vương Động, cũng không có cái thông minh cơ trí của Yến Thất. Nhưng hắn giải quyết vấn đề, bất cứ rắc rối, nguy hiểm đến đâu cũng vẫn bằng một cách khoan khoái tự nhiên. Nói theo giọng điệu của hắn là : không có đắn đo rắc rối cái con mẹ gì cả.

Ngọn gió thổi phất qua, màn sương như lay động trong vùng tha ma hoang vắng.
Trong màn sương đục như sữa đó, có một oan hồn.
Hắn chập chờn lãng đãng nhưng không phải vì thế mà gọi là oan hồn. Gọi là oan hồn là tại ở bộ mặt của hắn.
Da mặt hắn xám xịt giống y như màn sương không ánh nắng. Đôi mắt như mắt thú ngất ngư của hắn lờ đờ... lờ đờ...
Thật ra thì đôi mắt hắn cũng chưa hẳn là mắt chết, đôi mắt ấy vẫn còn có tròng đen tròng trắng phân biệt rõ ràng. Chỉ có điều là nó không giống như những đôi mắt của người khác ở chỗ nó không bộc lộ tình cảm nào cả. Đôi mắt ấy nhìn vào không ai có thể phân biệt tâm trạng của hắn ra sao.
Cũng chính vì da mặt đó, đôi mắt đó, làm cho người ta nhìn vào... ớn lạnh, người ta có cảm giác hắn là một oan hồn.
Hắn bước đi chầm chậm quanh một ngôi mộ hoang, tuyết ngập dầy lên, khó phân biệt được đó là ngôi mộ cũ hay ngôi mộ mới.
Hắn, cái oan hồn ấy, bước đi chung quanh và nhìn từng chỗ thật kỹ càng, nếu ở xa người ta có cảm tưởng như một oan hồn đi hoang, bây giờ mới trở về tìm đường... xuống mộ.
Hắn đi vòng quanh một lúc rồi hắn... hé miệng cười.
Trời đất. Giả như hắn cứ ngậm miệng như thế thì người ta cũng chỉ cho hắn là một oan hồn. Đằng này hắn lại cười, thật là kinh khủng.

Cái cười của hắn làm cho người ta không gọi hắn là oan hồn nữa mà là... ác quỷ.
Cái miệng của hắn không thể nói rộng khơi khơi được, phải nói đó là một cái... lỗ toàng hoạt, với hàm răng ngựa lởm chởm như cái cào cào của Trư Bát Giới.
Thêm vào đó, cái miệng của hắn thật lạ kỳ, vành môi hắn thâm xì như hai miếng thịt trâu, thế mà cái lưỡi của hắn lại đỏ lòm.
Hai màu tương phản ấy tạo cho cái miệng của hắn trông như là... chậu máu.
Cùng lúc ấy, giọng cười y như là tiếng lục lạc reo vang lên, Hồng Nương Tử xuất hiện.
Nàng vừa cười vừa hỏi :
- Chuẩn bị đầy đủ cả rồi chứ?
Ác quỷ gật đầu :
- Trừ khi hắn không đến, chứ hắn đến thì không còn cách trở về.
Hồng Nương Tử chớp mắt :
- Anh nghĩ hắn có đến hay không?
Ác quỷ nói :
- Theo ý cô thì sao?
Hồng Nương Tử hỏi :
- Tại sao lại là ý tôi?
Ác quỷ cười :
- Vì cô... thông cảm hăn nhiều hơn bọn này chứ sao nữa.
Hồng Nương Tử bước gần lại, háy háy mắt :
- Ghen hả?
Ác quỷ hừ hừ không nói...
Hồng Nương Tử nheo mắt :
- Anh tưởng tôi thật tốt với hắn ấy à?
Ác quỷ nói :
- Trong lúc hắn còn ở với bọn mình, có bao giờ cô chịu gần tôi đâu?
Hồng Nương Tử hỏi lại :
- Anh quên rằng chính anh bảo tôi làm chuyện ấy à?
Ác quỷ làm thinh...
Hồng Nương Tử cười :
- Vì để lôi kéo hắn, làm cho hắn không thể bỏ bọn mình, anh bảo tôi ngủ với hắn cho... có bạn. Thế mà bây giờ anh lại trách tôi là trách cái quái gì chứ? Anh có lương tâm không chứ?
Ác quỷ nói :
- Không có.
Hồng Nương Tử cười :

- Thật không ngờ anh cũng nói một câu khá thật như thế.
Ác quỷ nói :
- Nhưng nếu tôi không kêu cô đến ngủ với hắn thì cô không làm thế à?
Hồng Nương Tử nói :
- Vẫn tới ngủ với hắn như thường.
Ác quỷ hỏi :
- Tại sao vậy?
Hồng Nương Tử nói :
- Tại vì tôi thích ngủ với đàn ông.
Ác quỷ nghiến răng :
- Nhưng với hạng đàn ông nào?
Hồng Nương Tử nói :
- Trừ anh ra, còn thì với đàn ông nào tôi cũng thích như nhau.
Da mặt của Ác Quỷ càng xạm xuống nhưng ánh mắt của hắn lại sáng lên.
Hồng Nương Tử hỏi :
- Nói hết chưa?
Ác Quỷ bỗng chụp lấy tóc và tát vào mặt Hồng Nương Tử một tát thật mạnh, mắt hắn long lên :
- Đồ ty tiện.
Hồng Nương Tử không tỏ vẻ sợ hãi mà cũng không giận, nàng cười hăn hắc :
- Ta thì ty tiện lâu rồi nhưng ngươi thì lại càng ty tiện hơn ta gấp trăm lần.
Ác quỷ lại tát nàng thêm mấy cái.
Hồng Nương Tử vẫn cười :
- Chẳng những ngươi hay xúi bảo ta di ngủ với người khác mà lại thường hay hỏi về chuyện đó, hỏi đi hỏi lại một ngày không biết bao nhiêu lần.
Nàng không để cho hắn mở miệng, nàng nói luôn như muốn dồn vào tai hắn :
- Bởi vì ngươi rất thích nghe những... chuyện đó. Anh thích tôi nói cho anh nghe để anh đau đớn. Khi anh đau đớn thì anh mới có vẻ... con người.
Ác quỷ thở khè trong miệng và đưa tay kéo mạnh Hồng Nương Tử.
Hồng Nương Tử cười hăn hắc :
- Muốn gì đó bạn...
Ngay trong lúc ấy chợt có tiếng người lanh lảnh :
- Không phải chỗ mà cũng không phải giờ giỡn hớt đâu nghe.

Tiếng nói phát ra nghe y như là từ... dưới mộ, tiếng nói trầm trầm và lạnh băng băng...
Quả thật,, con người ấy từ dưới... đống tuyết ló đầu ra, đống tuyết sát bên ngôi mộ.
Da mặt hắn tái xanh, dài xọc, đúng là khuôn mặt... rắn.
Xích Luyện Xà.
Hồng Nương Tử quay lại :
- Ủa, chun xuống dưới rồi à? Không khí dưới ấy ra sao?
Xích Luyện Xà nói :
- Mát , mát lắm.
Trời đất, ở dưới đống tuyết mà hắn kêu... mát. Như vậy nếu nằm trên giường có chăn có mền chắc hắn sẽ bảo nằm trên... đống lửa.
Hồng Nương Tử bật cười :
- Trên đời này cái chỗ mát của anh chắc chắn không ai tìm tới nổi.
Xích Luyện Xà hỏi :
- Cô có định chui xuống dưới ấy nằm ngủ cvới tôi không vậy?
Hồng Nương Tử nói :
- Yên trí đi, sớm muộn gì rồi tôi cũng xuống với anh, đời mà, có ai đến trăm tuổi bao giờ, phải không?
Ác quỷ xen vô :
- Cô có xuống ngay bây giờ hắn cũng không cần, hắn đâu có khoái những chuyện đó.
Xích Luyện Xà nhìn trời rồi vụt nói :
- Trễ rồi đó nha, ngươi... hãy chết đi.
Ác quỷ do dự :
- Nhưng liệu hắn có đến không?
Hồng Nương Tử nói :
- Nhất định đến mà.
Ác quỷ hỏi :
- Sao cô biết chắc thế? Hồi hôm có ngủ với hắn à?
Hồng Nương Tử quắc mắt :
- Coi chừng cái mồm đó nhe, coi chừng nó sẽ toàng hoạt hơn nữa đấy. Anh mà biết cái khỉ mốc gì. Anh có biết không, trừ các anh ra, còn đối với những bằng hữu khác thì hắn tốt lắm. Vì tôt cho nên nhất định hắn sẽ đến.
Ác quỷ cũng ngửa mặt nhìn trời rồi nói :
- Nhưng vậy thì tôi... chết nhé.
Hồng Nương Tử gắt :
- Chết là vừa rồi còn ở đó mà nói cù cưa.
Ác quỷ chầm chậm bước lại móc một cái bình đặt trên đầu ngôi mộ

rồi vạch tuyết chui xuống.
Như vậy ngôi mộ này trống ruột.
Hồng Nương Tử bĩu môi :
- Giá như hắn ở luôn dưới đó ngàn đời thì có lẽ còn hay hơn.
Xích Luyện Xà hỏi :
- Hay hơn cái gì?
Hồng Nương Tử nhìn hắn bằng tia mắt long lanh :
- Chỉ còn lại hai đứa mình không phải hay hơn à?
Xích Luyện Xà bĩu môi :
- Cái đó hãy chờ chừng nào đàn bà trên thế gian này chết sạch rồi hẳn hay.
Hồng Nương Tử bước lại nhổ một bãi nước bọt vào mặt hắn và hỏi :
- Ngươi là con người hay con... rắn thế?
Xích Luyện Xà cười :
- Con rắn.
Hắn nói xong là rút đầu luôn xuống tuyết.
Chung quanh bãi tha ma hoang vắng chỉ còn lại một mình Hồng Nương Tử.
Nàng đứng như sửng sốt hồi lâu rồi vụt nhún chân.
Thân ảnh nàng mất hút trong sương mù.
Vương Động chầm chậm lần theo con diều giấy vừa mới hạ.
Chỗ hắn nhìn trước nhất là cái bình thuốc đặt trên đầu nấm mộ.
Mặt hắn không lộ vẻ gì cả, hình như hắn có một quyết định hẳn hòi.
Gió lạnh liếm qua mặt hắn nghe rát rạt. Hắn bước chầm chậm đến trước ngôi mộ, nơi có đặt bình thuốc trên đầu. Hắn nhìn nấm một trân trân.
Mộ bia đã bị ngã rồi, không biết ngôi mộ này là ngôi mộ của ai.
Hắn đứng thẳng. Hắn đã nghe tiếng cười của Hồng Nương Tử.
Nàng nói :
- Tôi biết nhất định là anh sẽ tới, quả nhiên anh đã tới.
Vương Động nói :
- Phải, tôi đã đến.
Hắn thấy nàng trong màn sương dầy đặc, nàng vẫn trong bộ y phục màu hồng, nàng vẫn như độ nào mà hắn mới gặp.
Nhưng thời gian đi rồi không trở lại. Quá khứ đã thánh quá khứ.
Những gì giữa nàng và hắn bây giờ cũng đã mờ nhạt theo ngày tháng qua mau.
Và nếu chưa thật là đã quên thì giờ đây quá khứ ấy cũng như màn sương mờ nhạt.
Hồng Nương Tử đứng trên gò tuyết nhìn hắn đăm đăm. Mắt nàng

vẫn long lanh, không biết nàng đang yêu hau hận?
Nhưng nàng vẫn cười :
- Anh quả vì Lâm Thái Bình mà đến đây tìm thuốc giải ấy à?
Vương Động đáp :
- Đúng.
Hồng Nương Tử cắn môi :
- Nhưng anh lại không thể vì tôi mà đến?
Vương Động nói :
- Không.
Hồng Nương Tử cười :
- Đối với bằng hữu anh luôn luôn có thái độ tốt hơn là đối với tôi.
Vương Động nói :
- Bởi vì cô không phải là bằng hữu của tôi.
Hồng Nương Tử nói :
- Tôi không phải là bằng hữu của anh à? Chẳng lẽ một thời gian dài chung dsống với nhau, bây giờ anh không còn một chút gì tưởng nhớ tôi hay sao?
Vương Động nói :
- Tôi đã quên cả rồi.
Hồng Nương Tử nói :
- Vô luận ngoài miệng anh nói như thế nào, tôi biết trong lòng anh không thể quên tôi.
Đôi mắt nàng chớp chớp :
- Anh còn nhớ hay không? Có một lần trên đỉnh Hoa Sơn, tôi và anh sưởi ấm cho nhau bằng hơi thở nồng nàn, có một nơi vùng sa mạc mênh mông, chúng ta nằm nhửa mặt đếm từng vì sao và nói với nhau những lời tha thiết nhất, những chuyện đó anh quên thật rồi sao?
Vương Động làm thinh...
Những chuyện ấy quả là hắn chưa quên và có lẽ chẳng bao giờ quên được...
Đối diện với một người mà lần thứ nhất trong đời đã mang lại cho hắn ân tình ấm lạnh, người đã khuyến khích, an ủi hắn trong khi hắn còn trôi nổi lênh đênh, làm sao hắn quên được.
Nhưng bây giờ, bây giờ thì hắn có cuộc sống của hắn. Nàng có cuộc sống của nàng. Dù có muốn gì cũng không còn được nữa...
Hồng Nương Tử đứng nhìn hắn, mắt nàng đã ướt. Nàng nói bằng một giọng buồn buồn :
- Những chuyện ấy mãi mãi tôi không làm sao quên được. Chính vì thề mà tôi hận... tôi nhớ ngày anh bỏ ra đi, anh không hề nói với tôi

một tiếng, anh đã ném tình tôi với anh ra phía sau lưng, anh không nghĩ đến nếu không có anh thì tôi sẽ sống ra sao với đám người không một chút lương tâm ấy. Tôi hận đến mức tôi muốn liều mình, nhưng...
Nàng cúi mặt rầu rầu :
- Nhưng bây giờ cũng đâu phải là muộn? Nếu anh cho tôi một lời hứa chắc thì tôi sẽ bỏ tất cả để theo anh, cho dù góc biển chân trời, tôi cũng quyết theo anh...
Vương Động vụt cao giọng :
- Tôi không đi đâu cả.
Hắn nói gần như hét, hình như hắn cố dùng thanh âm đó để kéo mình ra khỏi mộng...
Hồng Nương Tử cắn môi :
- Anh không đi đâu cả thì tại sao anh lại đến đây?
Vương Động nói :
- Tôi đến đây lấy thuốc giải.
Hồng Nương Tử nói :
- Ngoài chuyện ấy ra, anh không còn mục đích nào khác nữa à?
Vương Động nói :
- Không.
Hồng Nương Tử hỏi :
- Anh không định gặp tôi à?
Vương Động nói :
- Không.
Da mặt Hồng Nương Tử vụt phát xanh, nhìn nàng bây giờ thật giống y... con bò cạp cái.
Đôi mắt dịu dàng khi nãy cũng biến thật nhanh, nàng dậm chân nói lớn :
- Tốt, thuốc giải ở trên đầu nấm một đó, anh hãy lại mà lấy đi.
Vương Động đứng nhìn đăm đăm bình thuốc.
Hồng Nương Tử nói :
- Lần này chúng tôi trao cho anh thuốc giải là vì còn nghĩ chút tình bằng hữu với anh, nhưng từ đây về sau, anh... anh nên tránh càng xa càng tốt.
Mặt Vương Động vẫn trơ trơ...
Bất luận nàng nói những gì, hắn cũng không làm sao tin được, Hắn biết bọn họ không khi nào chịu trao thuốc giải một cách dễ dàng như thế này đâu...
Nhưng hắn vẫn bước lên vì hắn cũng không làm sao khác được...
Cho dù bình thuốc ấy nằm dưới dòng suối độc, hắn cũng cứ nhảy

xuống lấy lên.
Cho dù bình thuốc ấy nằm trong biển lửa, hắn cũng vẫn nhảy vào trong đó lấy cho kỳ được...
Những gò tuyết thật lạnh nhưng cũng thật mềm...
Vương Động bước tới ba bốn bước là có thể với tay lấy bình thuốc.
Hắn đưa tay ra.
Hắn hành động thật chậm, hắn lầy bình thuốc bằng cung cách nặng nề...
Tay hắn đã đụng vào bình thuốc. Tay hắn đã lạnh mà bình htuốc còn lạnh hơn gấp bội.
Vì tay hắn ít lạnh hơn nên hắn cảm giác được bình thuốc quá lạnh nhưng khi hắn vừa đụng vào bình thuốc thì tay hắn bỗng lạnh hơn...
Tay hắn lạnh hơn là vì hắn đã nghe thấy trong linh cảm rằng sự chết chóc đã vây quanh.
Một bàn tay từ dưới nấm mộ thốc lên thật lẹ điểm trúng ngay vào huyệt Hoàn Khiêu trên đầu gối của Vương Động. Ngay khi ấy từ dưới đống tuyết bên trái hắn, hai viên đạn bay vút ra...
Hai viên đạn sáng ngời bắn thẳng vào hai mắt cà trên bàn chân hắn.
Vương Động ngã xuống ngay, hắn ngã xuống nhưng vẫn không kếu một tiếng.
Mặt hắn cũng không lộ vẻ kinh ngạc, cũng không lộ vẻ đau đớn, hình như hắn đã chuẩn bị sẵn, hình như hắn đã bằng lòng.
Hắn té trước nấm mộ và từ dưới mộ một lỗ trốn hiện ra, nấm mộ trống rỗng.
Hồng Nương Tử cười hăn hắc :
- Bây giờ thì mới thật là anh không đi đâu cả đấy.
Vương Động té quị trước nấm mộ, mặt hắn vẫn trơ trơ nhưng ánh mắt hắn lóe lên một nỗi buồn vô hạn.
Hắn rất biết những con người này, hắn rất biết thủ đoạn của họ.
Hắn đang chờ, chờ họ tung thủ đoạn ra.
Trong nấm mố có giọng nói hắt ra :
- Ngươi đã thua rồi.
Vương Động biết đó là giọng nói của Thôi Mệnh Phù.
Không cần phải ở dưới nấm mồ, bất cứ đứng ở nơi nào, giọng nói của hắn cũng vẫn như từ dưới mồ vọng lên.
Hắn nói chầm chậm :
- Ta thua.
Hắn nhận thật như thế, cho dù họ dùng thủ đoạn ti tiện đến thế nào thì sự thậtlà hắn đạ thua.
Thôi Mệnh Phù hỏi :

- Lần này thì ngươi không có cơ hội để lật lại đó chứ?
Vương Động đáp :
- Không có.
Thôi Mệnh Phù hỏi :
- Ngươi có biết thua là như thế nào không?
Vương Động đáp :
- Ta chỉ biết mạng ta đã thua rồi.
Thôi Mệnh Phù hỏi :
- Ngươi còn có gì nữa không?
Vương Động hỏi lại :
- Ngươi còn muốn gì nữa?
Thôi Mệnh Phù hỏi :
- Ngươi có biết người từ trong quan tài thò tay ra là cần những gì không?
Vương Động nói :
- Tiền.
Thôi Mệnh Phù nói :
- Đúng, tiền.
Vương Động nói :
- Nếu ngươi cần tiền thì ngươi đã chọn lầm người.
Thôi Mệnh Phù nói :
- Ta chưa hề chọn lầm lần nào cả.
Vương Động nói :
- Cần tiền đúng ra phải là ta vì trong số vốn hiện tại mà các ngươi đang giữ có của ta một phần trong đó.
Thôi Mệnh Phù nói :
- Đương nhiên là ngươi có một phần nhưng không phải vì thế mà ngươi lại nuốt trọn cả bốn phần của người khác.
Vương Động không nói, mặt hắn biến đổi lạ lùng.
Thôi Mệnh Phù hỏi :
- Trong mấy năm trước đây, số thu của chúng ta khá lắm chứ?
Vương Động đáp :
- Khá lắm.
Thôi Mệnh Phù hỏi :
- Có phải chỉ có năm người trong bọn ta biết số thu ấy nhiều hay ít chứ?
Vương Động gật đầu :
- Đúng.
Thôi Mệnh Phù nói :
- Có phải chỉ có năm người trong bọn ta biết rõ chỗ chôn dấu số ấy

chứ?
Vương Động gật đầu :
- Đúng.
Thôi Mệnh Phù hỏi :
- Có người thứ sáu nào biết nữa không?
Vương Động lắc đầu :
- Không.
Thôi Mệnh Phù nói :
- Số bạc đó, bất cứ một người nào lấy hết, có phải sẽ sống sung sướng trọn một đời không?
Vương Động nói :
- Cho dù người ấy có lãng phí đến đâu cũng vẫn sống đầy đủ suốt đời.
Thôi Mệnh Phù cười gằn :
- Nhưng chờ sau khi ngươi đi rồi, chúng ta mới biết người có thể hưởng trọn vẹn là ngươi.
Vương Động hỏi :
- Ngươi cho rằng ta đã lén lấy món tiền ấy mang đi?
Thôi Mệnh Phù cười :
- Món bạc ấy không còn lại được một tiền, vậy thì ngươi bảo ai là người mang đi chứ?
Vương Động thở phào :
- Bây giờ ta mới biết các ngươi tại sao lại đến đây.
Thôi Mệnh Phù cười nhạt :
- Và bọn ta cũng biết tại làm sao ngươi lại đi một cách vội vàng như thế, bởi vì đối với một món tiền lớn quá, tình bạn còn có nghĩa lý gì đâu.
Vương Động vụt cười.
Thôi Mệnh Phù hỏi :
- Ngươi cho rằng bọn ta đáng cười à? Ngươi cho rằng bọn ta là một đám ngu?
Vương Động nói :
- Ta mới là ngu đây chớ,, bất cứ ai. Có được một món tiền như thế là cũng không bao giờ sống cả chuỗi ngày dài như ta, chỉ trừ ra là một thằng ngu.
Thôi Mệnh Phù hỏi :
- Ngươi sống những ngày như thế nào?
Vương Động nói :
- Nghèo xơ xác.
Hồng Nương Tử vụt bước tới :

- Nghèo đến mức nào?
Vương Động nói :
- Đói meo.
Hồng Nương Tử chớp chớp mắt :
- Nghe nói gần đây tại Khuê Nguyên quán trong thị trấn này bị thua mấy vạn lượng bạc, chẳng hay ai bị thua nhỉ?
Vương Động đáp :
- Ta Hồng Nương Tử nói :
- Nghe nói tại Ngôn Mậu Nguyên trong vòng một tháng có người mua mấy trăm lượng bạc rượu ngon, người ấy là ai nhỉ?
Vương Động nói :
- Ta Hồng Nương Tử hỏi :
- Nghe nói có một gia trang gần đây đã thay đổi toàn thể gia cụ, mua về toàn những thứ quý giá, từ cái chén đến chiếc giường. Chẳng hay người ấy là ai thế nhỉ?
Vương Động đáp :
- Ta.
Hồng Nương Tử cười :
- Người sống trong hoàn cảnh như thế mà có thể gọi là nghèo không nhỉ?
Vương Động đáp :
- Không thể nói như thế.
Hồng Nương Tử háy háy mắt :
- Chúng ta đã thám thích cả rồi, tại Phú Quý Sơn Trang trừ đời thứ nhất ra, nó chỉ có cái tên chứ ruột thì đã trống hốc từ tám mươi đời.
Vương Động nói :
- Như thế là điều tra thật xác đáng.
Hồng Nương Tử hỏi :
- Trong mấy năm nay, ngươi cũng không có làm ăn mua bán gì cả chứ?
Vương Động mỉm cười :
- Một con người ngồi không chẳng hết thì sao lại đi làm ăn bôn bán nữa chứ.
Hồng Nương Tử hỏi :
- Nhưng bạc là thứ vốn không thể từ trên trời sa xuống chứ?
Vương Động nói :
- Không thể từ trên trời rơi xuống nhưng có thể từ dưới đất chui lên.
Hồng Nương Tử mỉm cười :
- Thật không ngờ ngươi lại thừa nhận một cách khẳng khái như thế ấy.

Vương Động hỏi :
- Nhưng nếu ta không thừa nhận thì có được không?
Hồng Nương Tử nói :
- Không được, Vương Động nói :
- Đã không được thì tại sao lại không thừa nhận?
Hắn cười cười, cố nhiên là nụ cười có vẻ hơi miễn cưỡng :
- Các ngươi nếu muốn điều tra căn cội một người, điều tra luôn cả tam đại tổ tông của người ta nữa nhưng nếu người ấy có câm cũng phải khai ra, thủ đoạn của các ngươi tôi biết hơn ai hết mà.
Thôi Mệnh Phù lạnh lùng :
- Vì thế cho nên nếu khôn thì đáng lý ngươi đừng có đi.
Vương Động nói :
- Chỉ tiếc một điều là rất nhiều người lại cứ luôn luôn làm cái việc đáng lý không nên làm.
Thôi Mệnh Phù nói :
- Tốt, vậy thì chúng ta đi.
Vương Động hỏi :
- Đi đâu?
Thôi Mệnh Phù nói :
- Đi lấy lại ba phần của bọn này chứ đi đâu.
Vương Động nói :
- Tốt, vậy thì các ngươi cứ đi lấy đi.
Thôi Mệnh Phù hỏi :
- Đi lấy ở đâu?
Vương Động nói :
- Các ngươi cao hứng muốn đến đâu lấy thì cứ đi.
Thôi Mệnh Phù hỏi :
- Ngươi không nói cho bọn ta biết bạc ở đâu à?
Vương Động hỏi :
- Tại làm sao ta phải nói? Ta không nói cái gì cả.
Thôi Mệnh Phù trầm giọng :
- Ngươi không thừa nhận phải không?
Vương Động nói :
- Cho dù ta thừa nhận đi nữa thì thừa nh6ạn là một chuyện mà có bằng lòng trao trả hay không lại là một chuyện khác.
Thôi Mệnh Phù cười nhạt :
- Ngươi cần tiền hây cần cái mạng?
Vương Động nói :
- Lúc có thể sống được thì tự nhiên là cần cái mạng nhưng nếu thấy không thể sống được thì có lẽ nên cần tiền.

Thôi Mệnh Phù hỏi :
- Ngươi cần như thế nào mới chịu nói?
Vương Động nói :
- Các ngươi bằng lòng trao cái mạng cho ta thì ta bằng lòng trả tiền lại cho các ngươi.
Thôi Mệnh Phù đứng ngó Vương Động trân trân...
Thật lâu, hắn nói :
- Được rồi, bọn ta trả mạng cho ngươi.
Vương Động chậm rãi :
- Một cái mạng thì một phần tiền.
Thôi Mệnh Phù hỏi :
- Mấy cái mạng?
Vương Động nói :
- Ta một mạng, Lâm Thái Bình một mạng, Quách Đại Lộ một mạng, Yến Thất một mạng nữa là bốn mạng. Bốn mạng bốn phần tiền.
Thôi Mệnh Phù nói :
- Không, một mạng bốn phần tiền.
Vương Động nói :
- Không được.
Thôi Mệnh Phù nói :
- Không được cũng phải được. Người là cái sống, tiền là cái chết. Bọn ta đã tìm được ngươi thì lo gì lại không kiếm được tiền.
Vương Động trầm ngâm :
- Được rồi, trả mạng đi.
Thôi Mệnh Phù hỏi :
- Mạng của ai?
Vương Động hỏi :
- Các ngươi cần tiền của ai?
Hồng Nương Tử bật cười hăn hắc :
- Ta biết hắn vẫn là kẻ thông minh. Hắn vẫn biết rằng cái mạng của ai cũng không bằng cái mạng của chính mình.
Vương Động nói :
- Hãy giải độc cho ta trước đi, kế là giải huyệt. Ta sẽ đưa các ngươi đi lấy tiền.
Thôi Mệnh Phù nói :
- Chỉ giải độc chứ không giải huyệt.
Vương Động nói :
- Nếu huyệt đạo không giải thì các ngươi trở mặt hại ta sao?
Thôi Mệnh Phù nói :
- Ta hứa lưu lại cái mạng cho ngươi.

Vương Động nói :
- Ngoài cái miệng ra?
Thôi Mệnh Phù nói :
- Hừ, được bảo toàn cái mạng là đã quá rồi.
Hồng Nương Tử cười :
- Phải rồi, sống vẫn hơn chết. Ngươi phải hiểu như thế chứ.
Vương Động trầm ngâm :
- Như thế này thì chắc ta chỉ còn có một con đường Thôi Mệnh Phù nói :
- Khi mà ngươi mang tất cả số tiền đi là ngươi đã chọn đi vào tuyệt lộ.
Vương Động hỏi :
- Hoàn Khiêu huyệt bị điểm thì làm sao đi được?
Hồng Nương Tử nói :
- Đi không được thì tôi cõng, trước kia mình cũng từng gần nhau mà.
Thôi Mệnh Phù lạnh lùng :
- Không, cô đi với tôi.
Hồng Nương Tử chớp mắt :
- Thế thì ai cõng hắn?
Một người từ dưới đống tuyết chui ra nói lớn :
- Tôi cõng...

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...

Hồi 33
Cao hơn một nước

Vương Động phục trên lưng của Xích Luyện Xà.
Trời thật là âm ỉ, đã không thấy mặt trời mà cũng không thấy ánh sáng tỏ rõ.
Xích Luyện Xà vụt hỏi :
- Con đường này về nhà ngươi đấy à?
Vương Động lơ đễnh :
- Có lẽ...
Xích Luyện Xà hỏi :
- Tiền ngươi dấu ở đâu?
Vương Động hỏi lại :
- Theo ngươi thì ngươi sẽ để ở đâu?
Xích Luyện Xà nói :

- Nhất định phải để một chỗ mà bất cứ lúc nào cần cũng có thể mò đụng được. Tiền cũng như gái, tốt hơn hết là nên để một chỗ mà cũng có thể mò tới.
Vương Động cười :
- Thật không ngờ ngươi cũng hiểu đàn bà nhiều quá nhỉ?
Xích Luyện Xà nói :
- Chính vì ta hiểu cho nên ta mới không cần.
Vương Động hỏi :
- Ngươi chỉ cần tiền?
- Tiền so với đàn bà còn tốt hơn nhiều, tiền không bao giờ lừa dối. Trên đời không gì trung thực bằng tiền.
- Vì thế cho nên tiền có thể dấu tại khách thính nhưng đàn bà thì không.
Xích Luyện Xà gặn lại :
- Ngươi dấu tiền tại khách thính?
- Trong nhà còn có chỗ nào rộng rãi dễ nhìn bằng khách thính?
Xích Luyện Xà gật đầu :
- Đúng, những chỗ càng dễ đập vào mắt người ta thì càng làm cho người ta không chú ý.
Thôi Mệnh Phù là con người không bao giờ chịu đi trước một ai.
Bởi vì hắn là con người đã từ phía sau ám toán không biết bao nhiêu lần trong đời.
Vì thế hắn nhất định không để một ai đi phía sau lưng hắn.
Hắn bám sát một bên Hồng Nương Tử như bóng với hình.
Hồng Nương Tử có thể nghe hơi thở nóng hầm của hắn ở phía sau ót, thứ hơi phảng phất mùi tử khí.
Mặt nàng bắt đầu nhăn nhó vì khó chịu.
Thôi Mệnh Phù không thấy mặt nàng, hắn chỉ thấy cái ót nàng thôi.
Hắn đăm đăm nhìn vào cái ót thon trắng của nàng, mặt hắn tỏ vẻ khoan khoái.
Nhìn cái ót trắng ngần, mịn màng của nàng có điểm nhiều mụt ốc nho nhỏ vì hơi thở của hắn phà vào, hắn cảm thấy lòng hắn nôn nao, hắn muốn kê mặt hắn vào chút nữa...
Cũng may là hắn chợt nhớ đến tiền, hắn kể chuyện đó trước.
Hồng Nương Tử nhìn Vương Động đang được Xích Luyện Xà cõng đi phía trước, nàng hỏi Thôi Mệnh Phù :
- Anh liệu hắn có thể đưa mình đi lấy tiền thật không?
Thôi Mệnh Phù nói :
- Hắn đã không còn con đường nào khác.
Hồng Nương Tử nói :

- Tôi thì tôi thấy hình như có chỗ không ổn.
Thôi Mệnh Phù hỏi :
- Không ổn cái chỗ nào?
Hồng Nương Tử nói :
- Hắn không phải là con người dễ đối phó và hắn cũng không phải là con người sợ chết.
Thôi Mệnh Phù cười nhạt :
- Hắn là con người ra sao thì bây giờ cũng không còn nghĩa lý gì nữa.
Hồng Nương Tử hỏi :
- Tại sao anh nói thế?
Thôi Mệnh Phù cười đanh ác :
- Bởi vì bây giờ hắn là con người đã chết.
Hồng Nương Tử rùn vai :
- Đương nhiên là tôi biết phải thế nhưng bây giờ thì hắn vẫn chưa chết.
Thôi Mệnh Phù nói :
- Tuy chưa hoàn toàn nhưng hắn cũng đã chết hơn phân nữa.
Hồng Nương Tử nói :
- Anh nhớ rằng hắn vẫn còn bằng hữu đấy.
Thôi Mệnh Phù nói :
- Một bằng hữu đã gần chết, một nữa thì đang chờ chết... trong chúng ta bất luận là ai cũng có thể dư sức đối phó với chúng, thế cô còn sợ gì?
N bật cười :
- Tôi không sợ, nhưng có điều hơi tiếc...
Thôi Mệnh Phù hỏi :
- Tiếc gì?
Hồng Nương Tử cười ngặt nghẽo :
- Chỉ tiếc một điều là chưa ngủ được với ba cái thằng nhóc con ấy.
Thôi Mệnh Phù chồm tới hả họng táp vào cổ nàng...
Hắn làm giống y như con chó điên...
Hồng Nương Tử cười hăn hắc...
Trời bên ngoài đã rũ bóng hoàng hôn vì thế bên trong đại sảnh còn âm u hơn nữa...
Cửa sổ vẫn mở, phía bên kia lờ mờ có bóng người ngồi.
Thôi Mệnh Phù hỏi :
- Ai bên ấy?
Vương Động cười :
- Tỏ mắt thế?

Thật thì không phải hắn tỏ mắt , bởi vì bất cứ ai cũng có thể nhìn thấy hai hình nộm đặt ngồi bên ấy...
Hai hình nộm mặc áo tang...
Vương Động khẽ liếc sang và bật cười :
- Nếu ngươi không thấy rõ thì ta cho ngươi biết, nếu ta chết thì mấy hình nộm ấy sẽ đứng chủ tang, còn nếu ngươi chết thì chúng cũng có thể làm như thế...
Xích Luyện Xà nói :
- Có được như thế cũng còn hơn những kẻ có những đứa con hoang...
Vương Động cười :
- Vì thế cho nên ta chẳng thà để cho tuyệt tự.
Xích Luyện Xà nói :
- Tốt nhất là đừng có ai cả, đừng có luôn bằng hữu cũng tốt.
Hồng Nương Tử vụt hỏi :
- Ủa, còn bằng hữu của ngươi đâu?
Vương Động nói :
- Họ đã xuống núi rồi.
Hồng Nương Tử hỏi :
- Tại sao lại xuống núi?
Vương Động hỏi :
- Nếu cô là họ thì cô có ở đây để đợi không?
Xích Luyện Xà nói :
- Cô ấy đấy à? Còn lâu mới đợi ngươi.
Hồng Nương Tử háy háy mắt :
- Ta cảm thấy con người có thể hiểu ta nhiều hơn hết lại chính là ngươi...
Nàng vừa nói vừa ngó Xích Luyện Xà bằng con mắt trêu ngươi...
Xích Luyện Xà hừ hừ chứ không nói.
Hồng Nương Tử nháy nhó với Vương Động :
- Bởi vì chỉ có đàn bà mới biết rõ đàn bà, cái chuyện đó chắc ai cũng biết...
Vương Động nhướng mắt :
- Ủa, hắn là... đàn bà sao?
Hồng Nương Tử cười :
- Chứ ngươi tưởng hắn là... đàn ông à?
Vương Động gật gù :
- Ừ há... hình như là giông giống...
Hồng Nương Tử cười hăn hắc :
- Giống đứt đuôi rồi chứ còn giông giống cái quái gì nữa? Nhưng cho

dù hắn là đàn ông chính cống mà cứ ngụp lặn với ba cái thuốc độc mấy mươi năm nay thì cũng biến thành đàn bà tuốt luốt.
Xích Luyện Xà xạm mặt, da mặt hắn bây giờ lại càng giống y như một con rắn độc.
Hồng Nương Tử cười ngặt nghẽo :
- Đó là chuyện cực kỳ bí mật của hắn, đáng lý thì tôi cũng không nên nói nhưng ngươi cũng không phải là người xa lạ cho nên...
Nàng vụt hạ thấp giọng :
- Ta còn có thể cho ngươi biết một bí mật quan trọng nữa.
Vương Động hỏi :
- Cái gì thế?
Hồng Nương Tử vẫn bằng một giọng bí mật :
- Ngươi hãy đoán xem cái lão Đại Ngô Công chết rồi, ai là người đau đớn nhất?
Vương Động nói :
- Tôi biết hắn và Đại Ngô Công vốn là hai người bạn thân thích với nhau.
Hồng Nương Tử bĩu môi :
- Chỉ là bạn thân thích thôi à? Vì vậy nên anh mới lầm...
Nàng hạ thấp giọng hơn chút nữa :
- Họ là bồ...
Xích Luyện Xà vùng trợn mắt và bỗng chu miệng thổi mạnh vào mặt Hồng Nương Tử.
Chỉ cần bằng một chút hơi nhè nhẹ từ trong miệng hắn thổi ra, người vướng phải ngã ra chết không kịp ngáp. Cái đó, bọn Hồng Nương Tử biết rõ hơn ai hết. Cho nên hắn vừa chu miệng là nàng đã nhảy dựng lên phóng thẳng vào đại sảnh...
Thôi Mệnh Phù cũng lao vút theo nàng.
Vương Động cười nói với Xích Luyện Xà :
- Ai lại không biết cái miệng của cô ta. Tôi cũng không tin nổi một tiếng nào.
Xích Luyện Xà dịu giọng :
- Ta cũng biết ngươi đâu có ngu đến mức ấy.
Vương Động cười :
- Nhưng lần này thì trái lại, tôi tin.
Xích Luyện Xà hỏi :
- Tại sao ngươi lại tin?
Vương Động cười :
- Nếu nàng nói không đúng thì tại sao ngươi lại nổi sùng đến thế?
Xích Luyện Xà trừng mắt :

- Ngươi cũng muốn ta kết liễu ngươi đấy à?
Vương Động cười :
- Cái mạnh của ta vốn không còn phải là của họ Vương nữa rồi, ai muốn kết liễu cũng không quan hệ nhưng còn ngươi?
Xích Luyện Xà hỏi :
- Ta thì sao?
Vương Động hỏi :
- Nếu ngươi chết có ai đau lòng không nhỉ?
Xích Luyện Xà xụ mặt :
- Không.
Vương Động hỏi :
- Nhưng có ai khoái nếu ngươi chết không nhỉ?
Xích Luyện Xà nói :
- Tự nhiên là có.
Vương Động lại hỏi :
- Ngươi có biết cô ta hận ngươi lắm hay không?
Xích Luyện Xà hừ hừ tỏ vẻ bất cần...
Vương Động hỏi luôn :
- Nhưng ngươi có biết tại sao nàng chưa hạ độc thủ với ngươi không?
Xích Luyện Xà nói :
- Tại vì bọn chúng biết ta còn hữu dụng.
Vương Động hỏi :
- Nhưng về sau?
Xích Luyện Xà nhíu này :
- Về sau như thế nào?
Vương Động nói :
- Về sau tức là sau khi đã chia tiền.
Xích Luyện Xà xạm mặt làm thinh...
Vương Động hỏi :
- Tại sao khi Đại Ngô Công chết, Hồng Nương Tử và Thôi Mệnh Phù không chút chi thương xót như thế?
Xích Luyện Xà nói :
- Chia ba phần vẫn nhiều hơn là chia ra đến bốn phần.
Vương Động hói :
- Nếu chia ra hai phần thì còn hơn nhiều hơn nữa chứ?
Xích Luyện Xà cúi mặt...
Thật lâu hắn mới hỏi :
- Ngươi muốn thế nào?
Vương Động nói :

- Chuyện ta muốn đáng lý ngươi phải biết trước rồi chứ.
Mặt của Xích Luyện Xà vốn đã khó coi, bây giờ lại càng khó coi hơn nữa.
Vương Động nói :
- Một cái bánh bao, nếu hai người ăn thì vẫn được khá hơn là phải chia ba.
Chuyện đó chắc ngươi đã biết. Vấn đế bây giờ là hai người ấy có thể ăn được hay không.
Xích Luyện Xà nói :
- Ngươi nói thử nghe.
Vương Động nói :
- Giữa nàng và Thôi Mệnh Phù thế nào, giữa nàng và ngươi thế nào, cái đó chắc ngươi cũng đã biết.
Xích Luyện Xà như đã thấm thuốc, hắn cứ nhìn Vương Động không nói tiếng nào...
Vương Động nói luôn :
- Vì thế nếu ngươi muốn ăn được bánh bao thì cần phải tìm người hỗ trợ.
Xích Luyện Xà cau mặt :
- Ai bây giờ?
Vương Động nói :
- Thứ nhất là một người đừng có bụng tham lam.
Xích Luyện Xà nói :
- Người như thế chắc trên đời này khó có.
Vương Động nói :
- Ở chung đã khá lâu, ngươi chắc cũng đã biết ta không phải là hạng tham lam.
Xích Luyện Xà nhìn chăm chăm Vương Động.
Vương Động cũng nhìn hắn và nói luôn :
- Về trước thì ta không nghĩ như thế nhưng bây giờ ta thấy rằng hai người chia một cái bánh bao còn hơn là không có được miếng nào.
Xích Luyện Xà hỏi :
- Còn gì nữa?
Vương Động nói :
- Thứ hai là người đó không mạnh bằng ngươi.
Xích Luyện Xà hỏi :
- Tại sao lại phải như thế?
Vương Động nói :
- Chỉ khi nào không mạnh bằng thì họ mới không dám trở mặt.
Xích Luyện Xà gặn lại :

- Ngươi mà không mạnh bằng ta?
Vương Động cười :
- Nếu bằng thì ta đâu có nhờ ngươi cõng.
Ánh mắt xanh lè của Xích Luyện Xà vụt lóe lên :
- Ngươi thật tình đứng về phía ta?
Vương Động nói :
- Chỉ có con đường duy nhất đó.
Xích Luyện Xà hỏi :
- Tại sao?
Vương Động nói :
- Vì họ đã đủ hai người.
Xích Luyện Xà trầm ngâm :
- Nhưng ngươi làm gì giúp ta được?
Vương Động nói :
- Tuy không đi được nhưng hai ta vẫn hữu dụng, ít nhất ta cũng giữ chặt được một người.
Xích Luyện Xà không còn cười bằng cái giọng khó chịu nữa vì hắn thấy câu chuyện có vẻ thành thực rồi...
Vương Động nói :
- Bây giờ thì chỉ còn mỗi một vấn đề...
Xích Luyện Xà nói :
- Ngươi nói thử nghe.
Vương Động hỏi :
- Ngươi có thể đối phó với Thôi Mệnh Phù hay không?
Xích Luyện Xà hỏi lại :
- Theo ngươi thấy thì sao?
Vương Động nói :
- Nếu đường đường giao đấu thì ta không biết chắc nhưng nếu thừa lúc thờ ơ thì không làm sao thất bại...
Vương Động ngưng ngang, Xích Luyện Xà cũng ngậm miệng.
Thôi Mệnh Phù và Hồng Nương Tử đã trở ra...
Xích Luyện Xà xốc Vương Động đặt lên một chiếc ghế gần đấy và hỏi :
- Các người có tìm thấy gì không?
Thôi Mệnh Phù nói :
- Đã lục không sót một chỗ nào cả.
Hồng Nương Tử nói :
- Luôn cả cầu tiêu cũng đã vô nhưng lạ quá trong đó không hôi thúi gì cả.
Vương Động cười :

- Vì thế cho nên các người biết rằng trong số bằng hữu của ta có một người rất sạch sẽ.
Hồng Nương Tử cười :
- Và nhất định người ấy không phải là ngươi.
Xích Luyện Xà vụt hỏi :
- Bằng hữu của hắn đâu?
Thôi Mệnh Phù nói :
- Đi cả rồi.
Hồng Nương Tử nhìn Vương Động như mỉa mai :
- Ta xem ngươi vẫn không có một bằng hữu tốt nào...
Vương Động nói :
- Trên đời này đâu có người bằng hữu nào tình nguyện chết theo bạn đâu.
Hồng Nương Tử nói :
- Cả vợ chồng cũng không có như thế nữa chứ đừng nói chỉ là bằng hữu.
Nàng nói câu này lại liếc về phía Xích Luyện Xà.
Xích Luyện Xà làm như không nghe thấy, hắn nói :
- Trong nhà này quả không còn một ai nữa à?
Thôi Mệnh Phù nói :
- Chỉ có hai hình nộm.
Vương Động nói :
- Hình nộm không phải là người.
Thôi Mệnh Phù vụt cười sằng sặc :
- Ngươi đừng quên rằng hình nộm có lúc cũng biết giết người đấy nhé.
Vương Động vùng đổi sắc.
Hắn là con người rất trấn tĩnh, nếu có chuyện làm cho hắn đdổi sắc cũng chỉ phớt qua thôi nhưng lần này thì sự đổi sắc của hắn hơi rõ ràng...
Thôi Mệnh Phù nhìn chăm chăm vào mặt Vương Động. Hắn nhìn không nháy mắt và thình lình, hắn vung tay.
Rất ít người vũ khí của Thôi Mệnh Phù.
Bởi vì một khi hắn đã ra tay thì đối phương không một ai sống sót.
Chỉ có đồng bọn, người đã chứng kiến sự giết người của hắn mới biết vũ khí của hắn mà thôi.
Cái đó Vương Động biết.
Vũ khí của hắn là hai cây... kim. Nói kim là vì hai vật ấy nhỏ mà cứng lắm, chỉ cần hắn vẫy tay một cái là đủ xuyên thẳng vào tim kẻ địch.
Nhưng vì nó nhỏ mà dài thành ra còn có thể gọi là hai... sợi chỉ cũng

được thì ngoài chuyện đâm thẳng, hai món ấy còn có thể vòng qua cổ địch nhân để siết bay đầu.
Hai vật ấy của hắn đứng xa không thấy được vì nó quá nhỏ và hắn tung ra lại quá nhanh.
Trong giang hồ thường có những người nhờ vào binh khí mà thành danh. Cho nên có người cố chế tạo cho mình một thứ binh khí thật đặc biệt và bỏ công luyện tập cách xử dụng tin thuần.
Họ sẽ nổi danh ngay, nổi danh bằng máu của kẻ thù, nổi danh bằng món binh khí đặc biệt ấy.
Thôi Mệnh Phù cũng nhờ thế mà nổi danh.
Lần này hắn vung tay lên, không phải để giết người mà là nhắm vào hai hình nộm.

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...

Hồi 34
Cú đánh sau cùng

Hình nộm vốn không có mập, nhưng so với lúc chúng thả diều thì bây giờ lại mập hơn nhiều.
Chuyện đó ai cũng thấy rõ ràng.
Huống chi hình nộm lại chính tay Thôi Mệnh Phù làm ra, hắn biết rõ hơn ai hết.
Vì thế nếu không ai độn thêm thì nhất định hình nộm không thể mập lẹ như thế ấy, Vương Động tái mặt.
Hai cây kim của Thôi Mệnh Phù thọc vào giữa ngực của hai hình nộm.
Hai cây kim đi thật ngọt, thật sâu.
Nhưng máu không thấy vọt ra...
Hai cây kim của Thôi Mệnh Phù vẫn còn dính trong hai hình nộm.
Quả là cơ hội tốt cho Xích Luyện Xà hạ thủ... Hắn chồm mình tới...
Vương Động với tay chụp Hồng Nương Tử, nàng không vùng vẫy.
Xích Luyện Xà phùng mang thổi ra một hơi khá độc vào Thôi Mệnh Phù.
Thường thường hắn chỉ cần thổi nhẹ, nhẹ đến mức người đó không nghe kịp vì chỉ cần chút hơi cũng quá dư để giết người.
Nhưng lần này đối với Thôi Mệnh Phù, hắn đã dùng hết sức, hắn muốn đánh một cú sau cùng, hắn muốn thật chắc ăn.
Đang nhìn vào hai hình nộm mà Thôi Mệnh Phù biết chắc rằng mình đã bị lừa chứ không có con chó nào trốn trong ấy cả. Tự nhiên hắn nhìn bằng đôi mắt tức tối, tức tối vì mình bị lừa để đánh vào hai cái... hình rơm...
Nhưng thình lình hắn chụp lấy vạt áo đưa lên ngang mặt và đẩy thẳng vào mặt Xích Luyện Xà...
Bao nhiêu hơi độc của Xích Luyện Xà thổi ra bị vạt áo của Thôi Mệnh Phù đẩy tạt vào mặt hắn.
Thật là sinh nghề tử nghiệp, giữ hơi độc trong người thì được nhưng khi nó đã thoát ra ngoài, khi nó đã trộn vào không khí thì nó trở thành xa lạ.
Bao nhiêu hơi độc vừa tạt vào mặt Xích Luyện Xà thì Thôi Mệnh Phù cũng đã bắn vọt lên đeo dính trên xà nhà, vạt áo của hắn cũng đã được bức phăng ném ra xa.

Không nghe một tiếng động, không nghe một tiếng la, Xích Luyện Xà bật ngữa ra sau.
Da mặt hắn vốn xanh lè vì lâu ngày chứa độc bây giờ bỗng tím bầm dễ sợ. Đôi mắt hắn trợn trừng và cũng tím như màu da. Trông mặt hắn giống y như một miếng thịt trâu ứ máu...
Thôi Mệnh Phù ngồi chồm hổm trên trần nhà nhìn xuống, miệng hắn chằng ra, hình như hắn vẫn còn khiếp đảm, mặc dù đã giết được Xích Luyện Xà...
Và hắn cứ ngồi như thế chứ không dám xuống, hình như hắn sợ hơi độc vẫn còn lãng vãng chưa tan.
Trúng phải hơi độc của Xích Luyện Xà, không một ai kịp la lên một tiếng. Chính Xích Luyện Xà cũng thế.
Hơi độc mà hắn cho vào một món nào đó để truyền vào người khác thì vẫn còn có thuốc giải chứ hơi độc từ trong miệng hắn phà ra thì chính hắn cũng chết ngay...
Vương Động buông Hồng Nương Tử.
Mặt hắn vẫn tự nhiên nhưng mắt hắn như nhỏ lại.
Hồng Nương Tử nhảy tưng tưng cười hăn hắc. Nàng cười như sợ có người cười hớt.
Giọng cười của nàng y như tiếng... lục lạc khua.
Lần thứ nhất Vương Động gặp nàng cũng chính bị tiếng cười ấy thu hút ấy.
Nhưng mãi cho đến lần thứ một trăm trở lên thì hắn lại nhận ra rằng trên đời này không còn ai có tiếng cười... khả ái như thế ấy. Nghĩa là càng nghe lâu càng thấy dễ chịu.
Hắn nghĩ gần với nàng bao lâu thì hắn cũng không làm sao chán được.
Thế nhưng bây giờ thì khác.
Bây giờ hắn nghe tiếng cười ấy y như mũi nhọn xoáy vào tai.
Bất luận thế nào, Xích Luyện Xà cũng là người bạn lâu năm, đã cùng bọn nàng chung sống, đã từng sớt chia ấm lạnh. Thế mà nàng vẫn cười được trước cái chết thảm khốc như thế này.
Nàng cười đã rồi nhìn chầm chập vào mặt Vương Động :
- Ngươi có biết tại sao ta cười như thế không? Ngươi có lấy làm lạ lắm không?
Vương Động nói :
- Không có gì lạ.
Hồng Nương Tử nhướng mắt :
- Sao vậy?
Vương Động đáp :

- Tại vì ngươi không phải là người.
Đó là kết luận của Vương Động và thường hắn kết luận là không ai cãi lại.
Hồng Nương Tử cũng không cãi lại nhưng mắt nàng chợt đổi thay... Đôi mắt buồn xa vắng.
Thôi Mệnh Phù cứ nhìn chằm chặp vào cái thây gớm ghiết của Xích Luyện Xà.
Thật lâu, hắn mới nói :
- Đúng là một con người trung thực.
Hồng Nương Tử nhướng mắt :
- Hắn trung thực?
Thôi Mệnh Phù gật đầu :
- Ít nhất lời nói và việc làm của hắn. Độc dược của hắn quả thật là cực kỳ hiệu nghiệm chứ không phải chuyện nói dóc.
- Vì thế anh cần phải biết ơn tôi, nếu không có tôi thì giờ đây người nằm đó nhất định là anh chứ không phải là hắn.
Thôi Mệnh Phù nói :
- Thật tình tôi không ngờ con người của hắn mà cũng có lúc coi tiền hơn bằng hữu như thế.
Hồng Nương Tử cười :
- Anh không ngờ như thế nghĩa là anh rất trọng tình bằng hữu lắm phải không?
Thế sao anh cũng đã nghĩ đến phương thức giải quyết hắn?
Thôi Mệnh Phù thản nhiên :
- Bởi vì tôi cũng là người trung thực.
Hồng Nương Tử hỏi :
- Trung thực với ai?
- Trung thực với chính tôi Hồng Nương Tử lắc đầu :
- Thế sao anh không bảo tôi cũng là người trung thực cho rồi.
Thôi Mệnh Phù nhún vai :
- Bởi vì cô đối với cô cũng chưa trung thực, bởi vì chính cô thường thường mâu thuẫn với cô, chính cô thường htường cũng có hơi tự... làm khổ mình.
Biết hắn ám chỉ chuyện mình yêu Vương Động nhưng Hồng Nương Tử tảng lờ :
- Nhưng tôi chưa từng lừa gạt anh, chưa từng phản bội anh.
Thôi Mệnh Phù lại nhún vai :
- Bởi vì cô biết rằng không một ai có thể lừa gạt được tôi.
Hắn vụt quay qua nói với Vương Động :
- Vì thế ngươi cũng là một con người trung thực phải không?

Vương Động làm thinh.
Thôi Mệnh Phù nói :
- Ngươi nói bằng hữu của ngươi đã đi hết, quả thật chúng đã đi luôn.
Vương Động cứ làm thinh.
Thôi Mệnh Phù hỏi :
- Nhưngbây giờ ta hỏi ngươi, ngươi đối với tiền trung thực hay là đối với ta?
Vương Động nói :
- Cái đó còn phải xem lại tình hình.
Thôi Mệnh Phù hỏi :
- Xem như thế nào?
Vương Động nói :
- Thông thường thì ta trung thực với tiền hơn nhưng bây giờ thì trung thực với ngươi hơn.
Thôi Mệnh Phù nói :
- Tốt, đưa đây.
Vương Động hỏi :
- Đưa cái gì?
Thôi Mệnh Phù hỏi lại :
- Ngươi có cái gì?
Vương Động trầm ngâm một chút rồi nói bằng một cách quả quyết :
- Dưới bàn có mấy miếng gạch không gắn hồ, dỡ lên là thấy cái hầm.
Thôi Mệnh Phù cười nhạt :
- Ngươi tưởng ta không thấy chuyện ấy à?
Vương Động nói :
- Thì lại đó mà lấy, tiền nơi đó cả.
Hồng Nương Tử nói :
- Để tôi lấy cho.
Thôi Mệnh Phù lật đật nói :
- Tôi lấy...
Hắn đi nhanh tới cùng một lượt với câu nói, nghĩa là hắn án ngay trước mặt Hồng Nương Tử.
Lần thứ nhất trong đời hắn chịu đứng trước người khác vì hắn tuy không muốn ai ở sau lưng nhưng hắn cũng không bao giờ chịu để ai cầm tiền trước hắn.
Lần thứ nhất hắn chịu đi trước mà cũng là lần... sau cùng.
Vì khi hắn vừa bước đi hai bước thì từ trong tay Hồng Nương Tử một tia sáng vút lên...
Tia sáng từ trong ống tay áo của nàng bay ra, bay đúng vào Ngọc Chẩm huyệt ở sau ót của Thôi Mệnh Phù.

Nàng cử động thật chậm nhưng thật chính xác.
Thôi Mệnh Phù hạ xuống, hắn không giãy giụa mà cũng không có tiếng rên la.
Không ai có thể tưởng tượng một con người như thế mà lại chết một cách bình thường như thế.
Hắn cũng không bao giờ nghĩ là hắn sẽ chết vào tay Hồng Nương Tử. Cho dù nghi ngờ vốn là bản tính của hắn nhưng hắn không tin rằng hắn sẽ chết vào tay nàng mà lại chết một cách quá dễ dàng.
Tiếg cười như lục lạc khua lại nổi lên.
Nàng vừa cười vừa nói :
- Lần này thì anh nhất định phải biết rõ là tại sao tôi cười chứ?
Hồng Nương Tử háy háy mắt :
- Anh không biết tôi dùng cách gì giết hắn à?
Vương Động làm thinh.
Đối với những người này, tuy hắn không thích, tuy hắn đã bỏ họ mà đi nhưng thật tình hắn không thể nào xuống tay như thế đó và nếu trường hợp bất đắc dĩ vì tự vệ chắc chắn hắn cũng không làm sao đắc ý như nàng.
Hồng Nương Tử cười :
- Anh tất phải biết tôi học cái món phóng kim này của ai chứ?
Nàng càng cười lớn hơn nữa :
- Hắn vừa dùng độc của Xích Luyện Xà để giết Xích Luyện Xà. Tôi cũng thế, tôi cũng dùng ngón tối độc của hắn để giết hắn. Chỉ có điều là chính hắn dạy tôi. Anh xem chuyện như thế mà anh bảo tôi đừng cười sao được. Chỉ khi nào anh chết thì tôi mới khóc.
Câu sau cùng nàng nói thật.
Vương Động cũng thấy thế nhưng hắn lại muốn nàng nói dối luôn cũng như những câu khác.
Bây giờ hắn hết muốn phải bận tâm vì người đàn bà này.
Hồi lâu Vương Động nói :
- Tôi chỉ lấy làm lạ là sao hắn dạy cô cái món ruột của hắn như thế?
Hồng Nương Tử nói :
- Anh không biết hay anh cứ giả bộ không biết? Hắn khoái tôi nên hắn dạy tôi chứ có gì lạ đâu? Nhưng anh đừng tưởng hắn thật lòng, hắn chỉ dạy có phân nửa thôi vì thế cho nên tôi đâu có dùng được, tôi chỉ dành để dùng với hắn vì thế cho nên tuy hắn không thật lòng nhưng tôi cũng thoả mãn.
Vương Động hỏi :
- Cô dùng nhanh không được à?
- Chỉ nhanh bằng phân nửa hắn cho nên tôi chỉ dùng lần này làm lần

thứ nhất.
Vương Động hỏi :
- Đã biết hắn dạy không hết thì tại sao cô học làm chi?
Hồng Nương Tử nói :
- Cái này thì anh ngu thật, tôi đã nói là dành để dùng với hắn thì không cần phải nhanh hơn hắn.
Vương Động ngạc nhiên :
- Cô nói thật tôi không hiểu, không dùng được với người khác thì tại sao dùng được với hắn?
Hồng Nương Tử cười :
- Trong đời này có rất nhiều việc mà người khác không làm sao biết được.
Vương Động nói :
- Tôi thật tình không hiểu.
Hồng Nương Tử cười hăn hắc :
- Có nhiều chuyện anh không biết chứ đâu phải một chuyện này.
Vương Động nói :
- Cô kể nghe thử.
Hồng Nương Tử nói :
- Tôi cố ý làm cho anh và Xích Luyện Xà ở lại sau để hai người có cơ hội nói chuyện với nhau.
Vương Động nhướng mắt :
- A... thì ra cô tìm cách tản ra.
Hồng Nương Tử nói :
- Trước hết tôi cố ý nói chuyện xấu của hắn làm cho hắn giận dữ để cho anh chụp lấy cơ hội.
Vương Động hỏi :
- Cô biết tôi cố ý ly gián để cho hắn phản à?
Hồng Nương Tử nói :
- Đúng ra thì không phải do anh khuyên hắn mà chính hắn đã có ý đó rồi, hắn chỉ chờ cơ hội, thế thôi.
Vương Động hỏi :
- Cô cố ý cho hắn một cơ hội rồi bàn riêng với Thôi Mệnh Phù đề phòng, phải không?
Hồng Nương Tử nói :
- Không phải tôi xúi lão Thôi làm chuyện đó. Chính hắn cũng có ý thanh toán Xích Luyện Xà lâu rồi.
Vương Động mỉm cười :
- Cô tính toán hay quá.
Hồng Nương Tử cười :

- Về chuyện này thì có lẽ tôi cũng không nên khiêm nhượng làm chi cho khách sáo.
Vương Động thở ra :
- Thế thì tôi đã biết rồi, nhưng còn gì nữa?
Hồng Nương Tử chớp mắt :
- Anh có biết cái bí mật lớn nhất của lão Thôi là gì không?
Vương Động lắc đầu :
- Cái đó tôi hoàn toàn mù tịt.
Hồng Nương Tử nói :
- Hắn điếc.
Vương Động ngạc nhiên :
- Ủa, sao tôi thấy hắn nói chuyện với người khác như thường mà.
Hồng Nương Tử cười :
- Hắn dấu, hắn rất sợ người khác biết chuyện đó cho nên anh thấy hắn nói chuyện với ai, hắn cũng luôn luôn ngó ngay mặt người đó. Hắn nhìn cái miệng đấy, hắn nghe một phần, một phần nhờ hắn độ chừng theo cái miệng của người đối thoại.
Vương Động thở ra :
- Đúng là một bí mật.
Hồng Nương Tử nói :
- Cái bí mật đó, ngoài tôi ra chắc chắn không một ai biết cả, cũng chính vì tai hắn điếc nên luôn luôn hắn không chịu để cho ai đi sau hắn cả vì hắn sợ người ta ám toán.
Vương Động gật đầu :
- Đúng, nếu tiếng rít gió mạnh thì hắn còn có thể nghe nhưng nếu chầm chậm đánh tới, nhất là bằng binh khí thật nhẹ thì nhất định hắn phải chết.
Hồng Nương Tử cười :
- Đúng, vì thế cho nên tôi nhất định dùng cái học không đến nơi đến chốn ấy để đối phó với hắn.
Vương Động hỏi :
- Nhưng đã biết như thế sao hồi nãy cô lại dành đi trước?
Hồng Nương Tử nói :
- Nếu trước mặt một người nào khác, có lẽ hắn còn đề phòng nhưng trước mặt tôi hắn luôn sơ suất.
Vương Động hỏi :
- Tại sao vậy?
Hồng Nương Tử nói :
- Bởi vì hắn tưởng rằng tôi luôn luôn ỷ lại hắn, không có hắn thì tôi không làm gì được, nếu hắn chết thì tôi cũng không sống được.

Vương Động thở dài :
- Thế nhưng hắn bảo rằng hắn không bao giờ bị lừa gạt...
Hồng Nương Tử nói :
- Đúng là không ai có thể lừa gạt hắn, chỉ có hắn lừa được hắn mà thôi.
Vương Động hỏi :
- Cô bảo hắn tự lừa hắn à?
Hồng Nương Tử cười :
- Tự mình làm cho mình mê mệt, nếu đàn ông trên đời này không như thế thì làm sao đàn bà thao túng được.
Vương Động trầm ngâm :
- Cô tính toán thật đúng mà hành động cũng thật chính xác.
Hồng Nương Tử nói :
- Nhưng tôi lại nhìn lầm anh.
Vương Động hỏi :
- Sao?
Hồng Nương Tử nói :
- Tôi từ trước giờ cứ nghĩ anh là người không bao giờ nói dối, không ngờ khi anh nói dối thì có thể đến mức làm cho thiên hạ chết luôn.
Vương Động hỏi :
- Tôi có dối gì đâu?
Hồng Nương Tử hỏi :
- Anh nói bạc ở dước bàn kia, như thế có phải là nói dối không?
Vương Động gật đầu :
- Phải, tôi nói dối.
Hồng Nương Tử cười :
- Nhưng cũng chỉ có một mình tôi biết anh nói dối mà thôi, vì chỉ có tôi mới biết sốc bạc ấy ở đâu thôi.
Vương Động gật đầu :
- Cô biết là phải.
Hồng Nương Tử nói :
- Nói cho thật thì tôi biết... nhưng anh cũng nói thật nhe, anh có biết số bạc ấy chính tôi lấy không?
Vương Động nói :
- Thật tình không biết.
Hắn trầm ngâm một lúc lại nói :
- Thật tình thì cái gì tôi cũng không biết, tôi chỉ biết có mỗi một việc.
Hồng Nương Tử hỏi :
- Việc gì?
Vương Động nói :

- Tôi biết là một con người không nên có sự quá đắc ý, nếu người nào cảm thấy rằng mình là một người khôn, không ai lừa mình được thì tự hắn, hắn sẽ lừa mình.
Hồng Nương Tử nghiêng mặt :
- Anh nói thế là ý nghĩa gì?
Vương Động nói :
- Ý của câu đó là như thế này : nếu có thể bày ra một cái bẫy để người khác sụp thì người khác cũng có thể bày ra một cái bẫy tương tự để cho sụp lại.
Đó cũng là một câu kết luận.
Kết luận thường thường ít có sai, vì ít nhất cũng đã nhờ kinh nghiệm sống.
Những cái sai ít khi có được kết luận.

Trời đã sáng.
Người đàn bà nào cũng thế, thường thường ở một chỗ nhiều ánh sáng thì họ có vẻ hơi già hơn ở chỗ mờ.
Hồng Nương Tử bây giờ không còn cười được nữa.
Người đàn bà hay cười, đến khi họ không cười nữa thì trông hơi... khó chịu.
Dưới bàn, chỗ Vương Động chỉ, không có bạc, không có một ten. Cái đó Hồng Nương Tử có thể biết rồi nhưng có một chuyện khác mà cô ta không hề tưởng tới.
Đó là chuyện dưới hầm ấy có hai người.
Vương Động không thể động, nhưng hai người ấy có thể động.
Một người động nhanh và một người động chậm.
Nhanh là Yến Thất, chậm là Quách Đại Lộ.
Con người Quách Đại Lộ như thế, trong khi bằng hữu của hắn bị nạn thì có ai cầm roi quất hắn, quất đứt cổ hắn, nhất định hắn cũng không đi.
Và cho đến bây giờ, Hồng Nương Tử mới nhận ra rằng mình đã lọt vào cái bẫy của người khác.
Nhưng sụp bẫy bằng cách nào. Gài bẫy bằng cách nào? Nàng hoàn toàn không ý thức được.
Vì cái bẫy giăng mà không hề có một dấu vết nào.
Trong nhà còn một góc hơi tối, góc đó có một cái ghế.
Hồng Nương Tử chậm chậm bước lại ngồi trên cái ghế đó. Không một ai ngăn trở nàng vì chuyện đó giờ đây không cần thiết.

Lặng thinh một lúc lâu, Hồng Nương Tử nói :
- Vương Động, tôi biết anh là con người luôn luôn rất là công bình.
Quách Đại Lộ nói :
- Hắn rất công bình, chính tôi cũng thế.
Thường thường, cứ hễ có mặt Quách Đại Lộ là Vương Động lặng thinh, dù có muốn nói cũng không nói kịp Quách Đại Lộ.
Hồng Nương Tử nói :
- Vì thế tôi cũng muốn được đối xử công bình.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Công bình như thế nào?
Hồng Nương Tử nói :
- Vừa rồi tôi đã nói cái bẫy của tôi cho anh nghe, bây giờ thì anh nên nói cho tôi biết.
Nàng luôn luôn nói chuyện với Vương Động vì ngoài Vương Động ra, nàng không ngó một ai cả.
Và bây giờ thì Yến Thất nhìn chăm chăm Quách Đại Lộ vì thế Quách Đại Lộ ngậm luôn.
Ngẫm nghĩ một hơi, Vương Động hỏi lại :
- Vừa rồi cô nói chuyện tới đâu nhỉ?
Hồng Nương Tử nói :
- Đến chỗ tôi tạo cơ hội cho anh và Xích Luyện Xà nói chuyện với nhau.
Vương Động hỏi :
- Cô có biết tại sao tôi lại bàn chuyện với hắn không?
Hồng Nương Tử nói :
- Không, anh muốn nói sao?
Vương Động nói :
- Nhưng cô tự nhiên biết bạc ấy không phải tôi lấy chứ?
Hồng Nương Tử nói :
- Tự nhiên.
Vương Động nói :
- Chính vì thế nên tôi quyết định tìm hiểu xem ai là người lấy số bạc đó, trong ba người còn lại.
Hồng Nương Tử nói :
- Vì thế nên anh mới dọ trước ở tên Xích Luyện Xà?
Vương Động nói :
- Chính vì thế nên tôi biết chắc hắn không phải là người lấy bạc vì nếu hắn lấy thì hắn không khi nào chịu liên kết với tôi.
Hồng Nương Tử nói :
- Nhưng tại sao lại không thể là Đại Ngô Công?

Vương Động cười :
- Hắn đã chết vì mạo hiểm, người lấy số bạc rồi không boao giờ mạo hiểm để đi tìm số bạc.
Hồng Nương Tử gượng cười :
- Hay, anh tính toán cũng khá lắm chứ.
Vương Động nói :
- Khi biết số bạc ấy trừ ra ba người thì tự nhiên chỉ còn có cô và lão Thôi.
Hồng Nương Tử nói :
- Nhưng anh cũng không làm sao đoán được tôi và Thôi Mệnh Phù, ai là người lấy bạc.
Vương Động nói :
- Lúc đó thì quả thật tôi không nắm chắc nhưng tôi biết rằng sớm muộn gì rồi tôi cũng tìm ra.
Hồng Nương Tử gặn lại :
- Anh nắm chắc như thế à?
Vương Động nói :
- Thứ nhất tôi biết giữa cô và Thôi Mệnh Phù, nhất định phải có một người chết.
Hồng Nương Tử gật gù :
- Khá, kể là anh đoán khá.
Vương Động nói :
- Thứ hai, tôi biết Xích Luyện Xà không phải là địch thủ của Thôi Mệnh Phù, chỉ nhất cử nhất động là hắn sẽ chết ngay.
Hồng Nương Tử cau mặt :
- Nhưng làm sao anh nắm chắc rằng tôi và lão Thôi phải có một người chết?
Vương Động nói :
- Bất luận ai, một khi đã lấy trọn số bạc rồi thì đâu có cho một ai sống sót.
Hồng Nương Tử hỏi :
- Tại sao thế?
Vương Động đáp :
- Trong năm người, nếu còn hai người thì người lấy bạc làm sao an hưởng phú quý, nhất là khi chỉ còn lại có hai thì đó là cơ hội tốt để hạ thủ.
Hồng Nương Tử gật gật :
- Đúng là cơ hội tốt.
Vương Động nói :
- Người lấy bạc đã bao năm rồi không dám xài, thì đây là cơ hội

thanh toán tốt nhất, làm sao có thể bỏ qua?
Hồng Nương Tử nói :
- Nếu là anh thì anh cũng đâu có bỏ qua.
Vương Động nói :
- Huống chi, trước đây, người ấy còn có thể đem trách nhiệm đó trút lên đầu tôi.
Bây giờ đã tìm được tôi rồi thì mưu sự nhất định sẽ bại lộ, cho nên dù không muốn giết người cũng phải giết.
Hồng Nương Tử nói thật nhỏ :
- Thật ra thì tôi không muốn họ tìm được anh, nhưng...
Nàng cười, giọng cười thật thê thiết :
- Thế nhưng trong lòng tôi lại mâu thuẫn. Đúng như lão Thôi đã nói, tôi hy vọng họ sẽ tìm ra anh, tôi cũng muốn gặp lại anh, muốn xem anh có thay đổi gì không, muốn xem mấy năm nay anh sống như thế nào.
Quách Đại Lộ ngứa miệng chen vô :
- Mấy năm nay hắn sống yên, chỉ có điều hơi nghèo một chút, nghèo nhưng vẫn thong dong...
Hồng Nương Tử gật đầu :
- Các anh đúng là bằng hữu tốt với nhau, so với những bằng hữu trước đây của hắn quả là cách xa nhau lắm.
Quách Đại Lộ nhìn Yến Thất mỉm cười...

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...

Hồi 35
Những con người thay đổi

Trầm ngâm một lúc thật lâu, Hồng Nương Tử nói với Vương Động :
- Anh tính tới tính lui cuối cùng vẫn tính đúng là chỉ còn một người sống sót, và tính đúng con người ấy là kẻ lấy bạc.
Vương Động nói :
- Kể ra mới nghe qua cũng khá phức tạp, nhưng nghĩ kỹ thì cũng khá giản đơn.
Quách Đại Lộ nói :
- Nếu Không thế thì khi nào bọn này lại để cho hắn đi một mình vào hang cọp chứ!
Hồng Nương Tử nói :
- Chính tôi cũng thấy trươc rồi, tôi thấy các anh không phải hạng thấy

bằng hữu lâm nguy là bỏ chạy...
Vương Động nói :
- Quả đúng như thế, họ không phải là hạng người như thế.
Hồng Nương Tử nói :
- Thế nhưng còn một việc mà tôi nghĩ mãi không thông...
Vương Động nói :
- Cô cứ hỏi đi.
Hồng Nương Tử hỏi :
- Lúc nơi ngôi mộ chẳng là anh cũng giả bị trúng huyệt sao?
Vương Động cười :
- Tôi chỉ biết rằng nơi đó vốn không hề có ngôi mộ nào như thế cả. Vì cô nên biết rằng tôi sinh ra và lớn lên ở đây, bãi tha ma đó là chỗ hàng ngày tôi làm sân luyện võ.
Hòng Nương Tử hỏi :
- Anh giả đò bị điểm huyệt như thế anh không sợ bị chúng giết luôn sao?
Vương Động cười :
- Sợ thì kể ra cũng có hơi sợ...
Hồng Nương Tử hỏi :
- Thế sao anh lại cũng cứ làm?
Vương Động nói :
- Chỉ vì tôi đoán rằng các người không chỉ vì giết tôi, nhất định phải còn có mục đích nào khác nữa.
Hồng Nương Tử hỏi :
- Anh chỉ độ chừng như thế hay là đã đoán được mục đích gì?
Vương Động nói :
- Tuy chưa hoàn toàn xác định, nhưng tôi nghĩ nếu còn có mục đích nào khác nữa thì nhất định sẽ không giết tôi sớm lắm.
Hòng Nương Tử hỏi :
- Và chính vì thế nên anh bảo các bằng hữu của anh đợi chính nơi này?
Vương Động gật đầu :
- Đúng như thế.
Hồng Nương Tử hỏi :
- Anh nắm chắc là anh có thể dẫn dụ được bọn tôi đến nơi này?
Vương Động nói :
- Nắm chắc, nhưng cũng không hoàn toàn chắc lắm.
Hồng Nương Tử nhướng mắt :
- Nhưng anh vẫn làm như thế?
Vương Động nói :

- Một con người nếu chỉ làm những chuyện nắm thật chắc thì người ấy sẽ không làm được chuyện gì cả.
Hong Nương Tử cau mặt :
- Sao?
Vương Động nói :
- Bởi vì trên đời này không có chuyện gì là có thể nắm chắc tuyệt đối cả.
Hồng Nương Tử hỏi :
- Anh bảo họ chờ ở đây, anh không sợ bọn tôi phát hiện được à?
Vương Động nói :
- Cơ hội để các người khám phá cũng có nhưng ít lắm.
Hồng Nương Tử hỏi :
- Tại sao.
Vương Động nói :
- Việc đó còn tùy ở tình hình diễn biến khác nhau.
Hồng Nương Tử hất mặt :
- Anh nói thử nghe.
Vương Động nói :
- Thứ nhất, ba người có mặt nơi đây cùng một lúc...
Hồng Nương Tử nheo mắt :
- Cùng một lúc thì sao?
Vương Động nói :
- Trong ba người, ít nhất có hai cho rằng bảo vật dấu dưới chiếc bàn này, tự nhiên không ai muốn nhường cho ai ra tay trước. Giá như có người nào muốn lại xem, nhất định cũng có người cản lại. Trong tình hình đó, những người bạn của tôi có thể chắc chắn an toàn Hồng Nương Tử hỏi :
- Còn trong tình hình thứ hai?
Vương Động nói :
- Tình hình thứ hai là nơi đây chỉ còn lại có hai người, chẳng hạn như chỉ còn có cô và Thôi lão đại.
Hồng Nương Tử nói :
- Nhất định như thế rồi, chứ không “chẳng hạn” gì cả.
Vương Động nói :
- Lúc đó, chắc chắn là cô không để Thôi lão đại sống đâu, vì thế nên hắn muốn khám xét thì càng làm cho cô phải ra tay nhanh hơn nữa. Trong tình trạng ấy, những người bạn của tôi cũng vẫn an toàn Hồng Nương Tử nói :
- Trường hợp thứ ba là sẽ còn lại có môt mình tôi...
Vương Động gật đầu :

- Đúng như thế.
Hồng Nương Tử nói :
- Như thế nếu tôi khám phá ra bằng hữu của anh, tôi hạ thủ ngay thì làm sao anh ứng phó?
Vương Động nói :
- Vàng bạc do cô lấy. Cô thừa biết dưới bàn kia không có gì thì cô khám xét làm chi? Vì thế, trong trường hợp đó, nhất định mấy người bạn tôi cũng vẫn an toàn.
Hồng Nương Tử cau mặt :
- Anh tính toán chắc chắn không sai sao?
Vương Động cười :
- Một nhà mưu lược hạng nhất trên đời vẫn phải có những lần tính toán sơ sót.
Người chứ phải thánh đâu mà tính mọi việc đều gắn như keo được!
Hồng Nương Tử hỏi :
- Không quả quyết rằng mình tính đúng trăm phần trăm, thế mà sao anh vẫn mạo hiểm?
Vương Động nói :
- Đây là trường hợp bị động, muốn hay không tôi vẫn phải làm, làm một sự tính toán sau cùng. Đánh một cú đánh sau cùng.
Hồng Nương Tử lắc đầu :
- Các anh thật to gan hết sức...
Vương Động nói :
- Bọn này gan không lớn, mưu trí không cao như cô tưởng, nhất là sức lực lại càng yếu kém hơn phe cô, trong trận này căn bản là cầm chắc cái bại.
Hồng Nương Tử nói :
- Thế nhưng các anh đã thắng.
Vương Động nói :
- Đó chẳng qua là bọn này có cái mà các người không có.
Hồng Nương Tử hỏi :
- Các anh có cái gì?
Vương Động nói :
- Tình bạn.
Hắn nói tiếp luôn bằng một giọng chầm chậm :
- Cái thứ ấy tuy nhìn không thấy, sờ không đụng nhưng có một sức mạnh vô biên, cái mà các người chẳng những không có mà vĩnh viễn không bao giờ nghĩ tới.
Hồng Nương Tử lắng tai nghe...
Nàng không thể không nghe, bởi vì những lời như thế nàng chưa

từng nghe thấy bao giờ.
Vương Động vẫn nói bằng một giọng hoà hoãn nhưng chắc nịch :
- Chúng tôi dám liều mạng, dám mạo hiểm, bởi vì chúng tôi tin tưởng rằng không bị cô lập, tin tưởng chúng tôi có sự giúp đỡ lẫn nhau.
Hắn nhìn Quách Đại Lộ và Yến Thất rồi nói tiếp :
- Một con người nếu khi đã biết rằng bất cứ trong trường hợp nào cũng có bằng hữu tốt bên cạnh, cùng sống cùng chết với nhau, thì dũng khí của họ cũng do đó mà tăng trưởng không gì lay chuyển được. Lòng tự tin của họ cũng do đó mà lên cao.
Hồng Nương Tử cúi đầu càng thấp hơn. Hình như nàng đã già thêm mấy tuổi...
Vương Động nói tiếp :
- Tôi thật thì cũng muốn cho họ đi, nhưng họ nói một câu làm cho tôi đổi ý và vui lòng để họ ở lại.
Hồng Nương Tử nỏi :
- Họ nói sao?
Vương Động nói :
- Họ nói rằng: “Nếu sống thì chúng ta cùng vui vẻ sống bên nhau, nếu chết thì chúng ta cùng vui sướng chết chung một chỗ; bất luận là sống hay chết chúng ta chẳng có gì thắc mắc...”
Câu nói này cũng là câu mà suốt đời Hồng Nương Tử chưa nghe thấy bao giờ.
Nàng nghe mà gần như không thể tin được là lời nói ấy có thật.
Nhưng bây giờ thì nàng không thể không tin.
Nàng nhìn qua ba người một lượt.
Một tên mang thương gần như đứng không muốn nổi.
Một tên ốm yếu mảnh mai như một thư sinh.
Cả Vương Động cũng không hơn gì họ. Hắn đang bị khống chế huyệt đạo...
Nếu bình thời, có ai bảo rằng ba người ấy có thể đặt Thôi Phù, Xích Luyện Xà và Hồng Nương Tử vào tử địa, nhất định có người sẽ cười lăn, vì ai cũng thấy một chuyện không bao giờ có được, không bao giờ làm được...
Thế nhưng bây giờ, chuyện đó là chuyện thật.
Nhưng, vậy họ bằng vào cái gì để làm được như thế?
Đúng như Vương Động đã nói, không phải họ là những người mưu thâm kế giỏi, cũng không phải họ là những người thuộc về “tuyệt đỉnh võ công”, mà là vì họ giữ vững một niềm tin, chính vì niềm tin sắt đá ấy đã giúp cho họ chiến thắng.
Họ có được một niềm tin như thế là vì họ có những người bạn tốt.

Hồng Nương Tử đứng cúi mặt, nàng nghe hơi cay xông lên lỗ mũi, nước mắt nàng chực trào ra...
Quá lâu lắm, có lẽ hồi bắt đầu khi lớn lên cho tới bây giờ, nàng chưa hề rơi nước mắt.
Yến Thất nhìn nàng, đôi mắt hắn dịu lại, hắn có vẻ cảm thông...
Hắn hỏi :
- Cô không có bằng hữu hay sao? Từ trước đến giờ không có người nào đáng gọi là bằng hữu hay sao?
Hồng Nương Tử khẽ chớp mắt về hướng Vương Động rồi nàng lại lắc đầu...
Yến Thát thở ra :
- Tất cả trên đời này tất cả mọi việc cũng đều là... trao đổi. Mà khi nói đến "trao đổi" là phải sòng phẳng. Mình trao cho người phải là "cám tốt" chứ đừng bao giờ trao lẫn "mạt cưa". Khi nhận nhất định là "dưa ngon" chứ không phải là "mướp đắng". Bằng hữu cũng thế, nếu cô muốn người khác đối với cô bằng tình nghĩa chân thành, cô cũng phải dùng tình nghĩa chân thành đổi lại.
Quách Đại Lộ cười nói :
- Trong ba người của cô, chỉ cần có một chút xíu tình nghĩa chân thành, nhất định hậu quả không phải như ngày nay.
Đức thắng tài chứ tài không bao giờ thắng đức. Chỉ có sự kết hợp của tình nghĩa chân thành mới thắng nổi sự cấu kết bằng bạo lực; chỉ có tình cảm mới là sức mạnh vạn năng.
Nhưng bạn bè thường không đối với nhau được chân tâm thành ý, vì thế một bọn cướp đón giật của dọc đường chúng thường sợ hai anh em ruột hơn là năm bẩy người bạn.
Nhưng nếu những người bạn đó là bọn Quách Đại Lộ, những người có chân tâm thành ý với nhau, những người giao kết không vì lợi dụng, thì là một sức mạnh phải kiêng dè...

Tình cảm chân thành tồn tại mãi với thế nhân.
Nó không phải là thứ "khẩu hiệu" khuyến lệ, mà nó là thực tế.
Trên đời bày những người như bọn Quách Đại Lộ không phải là không có, cũng có thể có ít, nhưng nó vẫn tồn tại trên đời, nó không phải là chuyện hoang đường.
Tại vì chưa dùng chân tâm thành ý để đối xử, chứ nếu đã có như thế, tự nhiên sẽ được báo đáp.

Sáng sớm.
Ánh nắng vàng xuyên qua khung cửa đầy gợn tuyết chiếu thẳng vào nhà.
Ngọn gió nhẹ thoáng qua, hơi hương của hoa dại núi rừng phảng phất nghe dìu dịu...
Buổi sáng nào cũng đều có vẻ khả ái, vì nó chính là thời gian mang nhiều hy vọng đến cho con người.
Vì thế tuy vẫn buồn chán vì cảnh tối bao trùm, buồn chán vì đêm dài vằng vặc, nhưng cũng ít có ai nguyền rủa bóng đêm, vì nếu không có nó, nhất định không bao giờ có được một buổi sáng sớm hy vọng...

Ngày xuân.
Ánh nắng vàng rực rỡ xuyên qua đầu cây ngọn cỏ.
Gió đưa lơi làm cho cành cây lay động. Những đọt non bắt đầu nhú lên trong nách lá.
Những nơi tuyết đóng đã tan, hơi hương ấm áp luồn vào từng xó nhà ngách cửa...
Ngày xuân luôn tươi đẹp vì mùa xuân mang đến cho người ta nhiều hy vọng Vì thế tuy phải cái lạnh cắt da, cái lạnh làm khô nứt bờ môi, cái lạnh làm cho người già trước tuổi, nhưng cũng không một ai oán ghét mùa đông vì nếu không có mùa đông thì nhất định cũng không thể có một mùa xuân hy vọng...

Buổi sáng sớm của ngày xuân.
Lâm thái Bình nằm dưới khung cửa sổ, mỗi khi ngọn gió mát nhẹ thoáng qua, hắn nghe hơi hương của rừng núi...
Tay hắn cầm một quyển sách, nhưng mắt hắn cứ nhìn vào những đọt non trên những đầu cây manh nha sinh trưởng...
Hắn nằm như thế và nằm đã khá lâu.
Vết thương của hắn cũng không nặng hơn Quách Đai Lộ. Chất độc cũng không đến nặng như Quách Đại Lộ.
Nhưng lúc đó Quách Đại Lộ có thể xuống phố mua rượu, hắn vẫn cứ nằm.
Bởi vì thuốc giải đến với hắn hơi chậm hơn Quách Đại Lộ.

Chất độc đã xâm nhập vào cơ thể của hắn, vì thế khi có thuốc giải cũng không thể giải nhanh.
Nhưng hắn cũng không hề oán thán.
Trên đời có cái bất hạnh nhưng trong cái bất hạnh cũng có nhiều may mắn.
Hắn rất hiểu cái căn nguyên đó, bất hạnh hay may mắn cũng không phải là vấn đề tuyệt đối.
Tuy hắn còn bệnh, nhưng cũng chính vì còn bệnh không nặng lắm đấy, hắn lại được hưởng trọn cái thư thái của buổi sáng ngày xuân.
Nhất là bên cạnh hắn còn có những người bạn tốt chiếu cố đến hắn.
Con người trong đời vốn có nhiều cách hưởng lạc thú khác nhau, nhưng nói chung, bất cứ như thế nào, lạc thú cũng vẫn là lạc thú.
Chỉ cần người ta biết mở rộng lòng mình, biết mở rộng tầm mắt, tự nhiên sẽ dễ dàng, nhận ra lạc thú của mình.
Hắn nhè nhẹ thở ra, thứ thở ra không phải vì uất mà là vì thư thái.
Hắn nhè nhẹ kéo mền lên tận cổ, hắn nhè nhẹ nhắm mắt và hắn nghe có tiếng chân nhè nhẹ bước vào...
Một người đàn bà mặt không son phấn, y phục bằng thứ vải thô nhưng sạch sẽ, tay bưng một mâm gỗ. Trên mâm có một chén cháo bốc hơi ngun ngút và một đĩa dưa muối.
Lâm Thái Bình hình như đã ngủ say.
Nàng nhè nhẹ bước vào và nhè nhẹ đặt cái mâm xuống, hình như nàng sợ làm kinh động đến giấc ngủ của Lâm Thái Bình.
Nhưng do dự một giây, nàng lại bước vào bưng cái mâm. Nàng sợ cháo nguội làm cho người bệnh khó ăn, nàng cần phải đặt lên bếp để giữ ấm mãi...
Tuyết đã tan gần hết.
Hơi ấm ngày xuân chan hoà cùng khắp.
Dựa thềm cạnh vườn hoa có bày ba chiếc ghế mây và một bàn cờ.
Vương Động và Yến Thất đánh cờ.
Quách Đại Lộ ngồi xem nhưng hắn không tập trung tinh thần cho lắm. Hình như hắn không tha thiết vào ván cờ này.
Thỉnh thoảng hắn bức những sợi mây xùi ra trên ghế; thỉnh thoảng hắn đứng lên đi qua đi lại và thỉnh thoảng ngóng cổ nhìn ra phía bờ tường.
Nói chung là ít khi hắn ngồi một chỗ được lâu.
Muốn cho hắn ngồi yên một chỗ xem nốt một ván cờ, không khác nào lấy thanh đao chận ngang cổ hắn, nếu hắn không thể ngóc đầu lên thì thân hắn cũng không bao giờ yên được, nhất định hắn phải nhúc nhích.

Bây giờ thì cờ đỏ của Vương Động đã lấn hẳn cờ đen của Yến Thất, chỉ thêm một nước nữa thôi là hắn sẽ bí ngay.
Yến Thất cứ cầm con cờ giơ lên nhưng không làm sao đặt xuống, hắn không biết đặt vào đâu để có thể cứu được thế nguy.
Quách Đại Lộ cứ đi tới đi lui sát bên người hắn.
Yến Thất cau mặt gắt :
- Ngồi một chỗ xem có được không? Cờ người ta đã rối mà cứ nháng qua nháng lại hoài.
Quách Đại Lộ nói :
- Xin lỗi, tôi không ngồi được.
Yến Thất nói :
- Cờ người ta đã lộn xộn mà anh lại cứ... lộn xộn hoài. Ai làm sao nghĩ cho ra nước chứ?
Quách Đại Lộ nói :
- Xin lỗi, tôi có nói tiếng chi đâu mà anh bảo làm lộn xộn?
Yến Thất gân cổ :
- Như thế mà còn bảo không lộn xộn à?
Quách Đại Lộ hỏi :
- Sao lại gọi là lộn xộn? Tại sao Vương lão đại không bảo tôi lộn xộn
Vương Động tỉnh bơ :
- Tại vì ván này tôi sắp thắng.
Yến Thất cãi :
- Chưa chiếu bí thì làm sao ai thắng ai thua chứ.
Quách Đại Lộ nói :
- Nhất định như thế rồi.
Yến Thất trừng mắt :
- Anh mà biết cái giống gì chứ?
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi tuy không sành cờ mấy nhưng tôi biết ai là người sắp thua, vì những người sắp thua thường hay có tật.
Yến Thất sừng sộ :
- Tật gì nới được chứ?
Quách Đại Lộ nói :
- Tật gì thì tôi không cần nói, nhưng tôi biết chắc anh sắp thua rồi.
Vương Động nói :
- Đúng, nhận xét như thế là đúng...
Nhưng hắn không nói tiếp vì hắn chợt sững sờ...
Người thiếu phụ áo xanh đã bước vô, trên tay bưng một chiếc mâm gỗ, tự nhiên trên mâm có ba chén cháo hơi còn nghi ngút...
Vương Động quay mặt sang hướng khác.

Người thiếu phụ áo xanh đặt chén thứ nhất trước mặt hắn và giọng nàng thật dịu dàng :
- Đây là gạo lúa thơm, thứ gạo mà anh thường ưa ăn cháo.
Vương Động làm như không nghe thấy.
Người thiếu phụ áo xanh đặt luôn một chén trà trước mặt hắn :
- Trưa nay anh muốn ăn thứ chi? Bánh bao nhé?
Vương Động vụt đứng lên đi ra phía xa xa...
Người thiếu phụ áo xanh nhìn theo hắn, mắt nàng đầy u uất.
Quách Đại Lộ phải nói lảng ra :
- Bánh bao thì nhất rồi, chỉ có điều làm phiền quá.
Người thiếu phụ áo xanh bấy giờ mới quay lại gượng cười :
- Không phiền chút nào cả...
Nàng đặt chén trà xuống rồi chầm chậm bước đi, nhưng chỉ đi ít bước rồi quay lại nhìn Vương Động, nhưng Vương Động thì hình như không hay biết là nơi này đang có mặt nàng.
Người thiếu phụ áo xanh cúi đầu bước đi, mặt nàng thật buồn, chỉ thật buồn chứ không có vẻ gì oán trách.
Vương Động đối xử với nàng như thế nào, nàng cũng cố mà chịu đựng.

Đưa mắt nhìn theo người thiếu phụ khuất hẳn vào nhà sau, Quách đại Lộ thở hắt ra :
- Con người ấy thay đổi thật nhanh.
Yến Thất ngồi im. Hắn có vẻ thông cảm cho nàng.
Quách Đại Lộ nói tiếp :
- Người ta thường nói: “Non sông dễ đổi, nhân tính khó dời”. Tôi thấy câu nói đó không hoàn toàn là đúng, nàng chính là người đã cải biến...
Yến Thất nói :
- Bởi vì nàng là đàn bà.
Quách Đại Lộ nói :
- Đàn bà cũng là người. Câu nói đó anh thường nói lắm mà?
Yến Thất thở dài :
- Nhưng dù sao thì đàn bà cũng không thể giống đàn ông.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Sao?
Yến Thất nói :
- Người đàn bà có thể vì một người đàn ông mình thích mà cải biến

tất cả tính nết của mình cho phù hợp, còn người đàn ông cũng có thể vì người mình yêu mà sửa đổi nhưng chỉ sửa đổi được một lúc thôi, và sự sửa đổi đó cũng chỉ có bên ngoài...
Quách Đại Lộ suy nghĩ một giây :
- Câu nói đó hình như cũng... hữu lý.
Yến Thất nói :
- Tự nhiên, hữu lý là hữu lý chứ còn "cũng" gì nữa. Lời nói của tôi câu nào cũng hữu lý cả mà.
Quách Đại Lộ cười.
Yến Thất trừng mắt :
- Anh cười cái gì?
Quách Đại Lộ nói :
- Vì tôi thừa nhận rằng bất cứ anh nói cái gì tôi cũng đều tin.
Hắn nói thật.
Con người Quách Đại Lộ không sợ cái gì cả. Không sợ ai cả nhưng cứ hễ đụng mặt Yến Thất là hắn chịu thua.
Bây giờ Vương Động mới quay lại ngồi xuống.
Mặt hắn hầm hầm.
Quách đại Lộ nói :
- Người ta có lòng tốt mang trà đến cho anh, anh không thể đối xử tốt một chút hay sao?
Vương Động dựng mặt đáp cộc lốc :
- Không!
Quách Đại Lộ nói :
- Chẳng lẽ cứ thấy mặt nàng là anh phát giận lên à?
Vương Động hừ hừ trong miệng nhưng hắn không nói.
Quách Đại Lộ nói :
- Cho dù trước kia Hồng nương Tử là một người quá xấu, nhưng bây giờ thì nàng đâu còn là Hồng Nương Tử nữa. Chẳng lẽ anh không thấy nàng đã hoàn toàn cải biến con người rồi sao?
Yến Thất xen vô :
- Đúng rồi, bây giờ có ai thấy nàng mà còn nhận ra "Cứu Khổ Cứu Nạn" Hồng Nương Tử trước kia đâu?
Quả thật, bằng vào con người mặc áo vải thô lam lũ như thế, không ai có thể nhận ra đó là Hồng Nương Tử cả.
Một người đàn bà cẩn thận, dịu dàng, chịu cực chịu khổ thức khuya dậy sớm lo việc nội trợ như thế là Hồng Nương Tử, là con người cướp giật khét tiếng giang hồ hay sao?
Quách Đại Lộ nói :
- Nếu ai mà nhận ra nổi con người cũ của nàng thì tôi tình nguyện cúi

đầu sát đất.
Yến Thất nói :
- Tôi cũng xin bò luôn.
Vương Động lạnh lùng :
- Các anh có bò khắp mặt đất này tôi cũng không cần biết.
Yến Thất nói :
- Nhưng...
Vương Động cắt ngang :
- Tôi hỏi anh bàn cờ này anh có chịu thua chưa?
Yến Thất nói :
- Tự nhiên là không thua.
Vương Động nói :
- Tốt, vậy thì bây giờ đừng có nói nhảm nữa hãy lo chuyện ván cờ.
Quách Đại Lộ thở ra :
- Cái tên này tật nặng hơn là Yến Thất nữa. Xem chừng ván cờ này hắn phải thua...

Ván cờ đó quả nhiên là Vương Động thua Rõ ràng khi nãy hắn đã vây bí Yến Thất rồi, thế nhưng chừng ráp lại hắn bỗng thua ngang.
Vương Động nhìn bàn cờ như sửng sốt, thật lâu hắn nói :
- Sắp lại.
Yến Thất nói :
- Thôi.
Vương Động sừng sộ :
- Không có thôi, một ván làm sao định hơn thua được chứ?
Yến Thất nói :
- Cố đánh thêm mười ván anh cũng thua luôn.
Vương Động hất hàm :
- Ai nói?
Quách Đại Lộ hớt :
- Tôi nói, tại vì cái tật của anh bây giờ lớn quá rồi.
Vương Động đứng dậy bỏ đi.
Quách Đại Lộ kéo hắn lại nói lớn :
- Tại làm sao bọn nầy nói đến chuyện đó là anh định chạy trốn chứ?
Vương Động cười khẩy :
- Tại sao tôi lại chạy trốn ai chứ?
Quách Đại Lộ nói :
- Anh tự hỏi anh xem?

Yến Thất nhún vai :
- Đúng rồi, một con người khi mà trong lòng có cái gì bức rức, bất cứ ai đụng đến là cũng trốn chạy ngay.
Vương Động trừng mắt nhìn Yến Thất và Quách Đại Lộ như muốn ăn gan, nhưng rồi hắn cũng ngồi phịch xuống :
- Được rồi, các anh cứ việc nói đi. Bây giờ các anh bảo là trong lòng tôi có cái gì bức rức đâu, nói đi.
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi hỏi anh: ai lưu nàng lại đây?
Vương Động nói :
- Ai, tôi không cần biết, chỉ biết rằng tôi không làm chuyện đó.
Quách Đại Lộ nói :
- Tự nhiên không phải là anh, cũng không phải tôi, mà cũng không phải là Yến Thất.
Như vậy không ai lưu Hồng Nương Tử lại cả. Nàng tự ý ở lại.
Như vậy nàng có thể đi.
Bất cứ ai cũng có thể bằng vào tình hình đó buộc nàng phải chỉ chỗ chôn dấu số vàng bạc mà nàng đã lấy của Thôi mệnh Phù, sau đó có thể giết nàng, nhưng bọn Quách Đại Lộ không làm thế.
Bất cứ ai trong trường hợp đó đều cũng có thể rút đi êm, vì không ai làm gì mình, vì họ để cho mình thong thả muốn làm gì thì làm, thế nhưng Hồng Nương Tử lại không đi.
Thái độ của bọn Quách Đại Lộ làm cho nàng cảm động.
Từ cảm động đưa tới sự cải hoá tâm hồn...

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...

Hồi 36
Ngõ cụt của oan gia

Nhìn vào tình cảm của nàng, Quách Đại Lộ bỗng nghe lòng chua xót.
Hắn muốn nói, nhưng cũng không biết phải nói làm sao.
Hắn nhìn Yến Thất, đôi mắt Yến Thất đỏ hoe.
Hồng Nương Tử quả có làm hại họ, đã ám toán họ suýt chết, nhưng bây giờ thì họ đã quên.
Bây giờ họ chỉ thấy Hồng Nương Tử là người đàn bà đáng thương, người đàn bà hối cải đáng thương, người đàn bà cô độc đáng thương.
Họ chỉ thấy nàng là kẻ đáng thương, chứ trong lòng họ không còn

nghe thấy gì là cừu hận.
Quả thật trên đời rất ít người để quên thù oán như bọn Quách Đại Lộ.
Qua một lúc thật lâu, Hồng Nương Tử mới lau khô nước mắt, nàng nói thật nhẹ :
- Nhưng nếu các anh cho rằng anh ấy là con người lòng sắt dạ đá thì các anh đã lầm, thái độ anh ấy đối xử lạnh nhạt với tôi như thế, chính là anh ấy vẫn chưa quên được chuỗi thời gian chung sống giữa chúng tôi, anh ấy chưa quên được chuỗi ngày ấm lạnh...
Yến Thất gật gật đầu :
- Biết, tôi biết...
Thật tình, hắn biết, hắn dễ dàng thông cảm nỗi khó khăn về tình cảm của lòng người.
Họ khó khăn với nhau càng nhiều, họ giận nhau càng lâu, chứng tỏ tình yêu của họ quá nhiều sâu đậm...
Hồng Nương Tử buồn buồn nói tiếp :
- Nếu anh ấy đối xử tốt với tôi quá thì trái lại có thể làm cho tôi càng khó chịu...
Yến Thất gật gật đầu :
- Tôi biết...
Hồng Nương Tử nói :
- Cũng chính vì trước kia anh ấy đối với tôi quá thật, quá tốt cho nên bây giờ cảm thấy như thế là bị gạt bị lừa, bị tôi làm tổn thương quá nặng, cũng chính vì thế mà bây giờ anh ấy mới hận tôi...
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tại làm sao lại hận cô?
Hồng Nương Tử cười buồn :
- Anh ấy hận tôi nhưng chính việc ấy làm cho tôi thích, vì nếu trước kia anh ấy thật yêu tôi thì bây giờ đâu có hận sâu như thế.
Bây giờ thì Quách Đại Lộ cũng gật đầu :
- Biết, tôi đã biết.
Hồng Nương Tử nói :
- Nếu anh đâm một nhát thật mạnh vào mặt người nào đó, vết thẹo tự nhiên cũng phải sâu, mãi mãi không bao giờ lành được.
Nàng rầu rầu nói tiếp :
- Vết thương trong người cũng thế, có lẽ còn khó phải hơn nữa là khác, chính vì thế cho nên giữa chúng tôi rất khó mà làm cho lành được như thuở ban đầu, chắc chắn không bao giờ lành được...
Quách Đại Lộ nói :
- Nhưng... ít nhất giữa hai ông bà cũng phải còn lại chút tình bằng

hữu chứ.
Hồng Nương Tử lắc đầu cười gượng :
- Tình yêu là tình yêu, bằng hữu là bằng hữu, mất đi tình yêu làm sao đổi lại là tình bằng hữu? “Không được yêu nhau, xin xem nhau là bạn”... cái câu nói đó là một câu nói an ủi, câu nói không bao giờ thực hiện nổi.
Quách Đại Lộ làm thinh.
Hồng Nương Tử nặng nhọc đứng lên :
- Nhưng bất luận sự tình diễn biến ra sao, các anh cũng vẫn là bằng hữu của tôi nếu tôi được nhận cho như thế nhất định tôi không làm sao quên được...
Thấy nàng xách một cái gói hành lý, Quách Đại Lộ vội hỏi :
- Cô định đi sao?
Hồng Nương Tử mím miệng, giọng nàng thê thiết :
- Nếu tôi cứ ở lại nơi đây bằng một cách gượng ép như thế này, chẳng những làm cho anh ấy khó chịu trong lòng, mà chính tôi cũng không có chi dễ chịu... nghĩ đi tính lại, tôi thấy nên đi là hơn.
Quách Đại Lộ nói :
- Nhưng... nhưng cô cũng chưa có chủ định là phải đi đâu kia mà?
Hồng Nương Tử gật đầu nói trong nước mắt :
- Vâng, tôi chưa định gì cả.
Nàng không để cho ai nói gì được, nàng vội tiếp ngay :
- Nhưng các anh đừng ngại, một con người như tôi, nơi nào lại không đến được...
Vì tôi, vì anh ấy, xin các anh hãy để cho tôi đi chứ đừng cản trở...
Quách Đại Lộ nhìn Yến Thất, Yến Thất cúi mặt lặng thinh...
Hồng Nương Tử nhìn họ đôi mắt cảm mến :
- Nếu các anh thật xem tôi là bằng hữu, tôi mong các anh ghi nhớ giùm cho một câu này.
Yến Thất nói :
- Cô cứ nói.
Tia mắt của Hồng Nương Tử hướng về nẻo xa xôi :
- Cái mà trên đời này khó được nhất không phải là danh vọng hay tiền bạc, mà là tình cảm giữa con người với con người.. vì thế, ta không nên phụ lòng người mà cũng không nên phụ lòng mình...
Giọng nói của nàng càng thấp xuống :
- Bởi vì chỉ có một con người đã đánh mất tình cảm, mới biết rõ như thế nào là đáng tiếc, là quý báu, mới hiểu rõ rằng đánh mất nó rồi sẽ vô cùng cô quạnh, vô cùng thống khổ...
Mắt Yến Thất đỏ hoe :

- Thế còn cô? Trước kia cô cũng có chân tình với hắn chứ?
Hồng Nương Tử lắc đầu :
- Chính tôi cũng không hiểu tôi ra làm sao nữa.
Yến Thất hỏi :
- Thế còn bây giờ?
Hồng Nương Tử nói :
- Tôi chỉ biết rằng từ ngày anh ấy bỏ đi, tôi hàng ngày chỉ tưởng niệm anh ấy mà thôi. Có rất nhiều người đàn ông mà tôi giao thiệp, tôi không tìm thấy một người nào có thể thay thế cho anh ấy để ngự trị trong lòng tôi...
Nói xong câu ấy, nàng che mặt chạy thẳng ra ngoài một mạch không ngó lại...
Quách Đại Lộ dợm chạy theo, nhưng Yến Thất đã đưa tay cản lại :
- Thôi, hãy để cho chị ấy đi.
Lần thứ nhất, Yến Thất gọi Hồng Nương Tử bằng chị.
Không gọi khi có mặt mà lại gọi khi nàng đã ra đi, cả Quách Đại Lộ cũng muốn gọi như thế, nhưng có lẽ họ ngại ngùng.
Họ cảm thấy nên gọi như thế cho thêm phần thân mật, nhưng họ sợ Hồng Nương Tử ngại và họ cũng sợ Vương Động phật lòng...
Quách Đại Lộ hỏi :
- Chứ cứ để cho chị ấy đi như thế hay sao?
Yến Thất buồn buồn :
- Đi cũng là... chuyện tốt. Mình không thể giải quyết gì cả thì chị ấy ở lại đây chỉ thêm buồn.
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi chỉ sợ chị ấy...
Yến Thất nói :
- Anh yên lòng, buồn thì có buồn đây, nhưng chị ấy là con người giàu nghị lực, nhất định không làm những chuyện quẫn trí đâu.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Anh làm sao biết chắc như thế chứ?
Yến Thất nói :
- Tôi biết ra đi mà chị ấy vui lòng, vì chị ấy biết chắc rằng Vương lão đại đã yêu chị ấy tất cả lòng thành thật. Bấy nhiêu đó cũng đủ rồi.
Quách Đại Lộ nhăn mặt :
- Đã đủ?
Yến Thất nói :
- Ít nhất cũng đủ để cho một người đàn bà vui mà sống.
Nước mắt Yến Thất trào ra và hắn nói tiếp :
- Trong đời của một người đàn bà chỉ có một người đàn ông thành

thật yêu mình, thì suốt cả cuộc đời, cho dầu sống xa người ấy cũng vẫn vui mà sống.
Quách Đại Lộ nhìn sững Yến Thất.
- Hình như... anh hiểu đàn bà nhiều quá nhỉ?
Yến Thất quay mặt nhìn vô hướng xa xa...

Trời thật cao trong xanh.
Ánh dương quang rực rỡ nhất trong suốt mùa lạnh vừa qua, khí trời thật mát.
Giữa vòm trời trong vút ấy chợt có đường khói bầm chứa lửa từ dưới đất xông lên.
Yến Thất cau mày :
- Giữa không khí như thế này sao lại có người đốt lửa nhỉ?
Quách Đại Lộ quay lại, thấy Vương Động đang đứng nhìn trân ngọn lửa.
Ngọn gió thổi qua, ngọn khói tản ra làm mù cả một vùng.
Quách Đại Lộ thản nhiên!
- Khi người ta thích thì người ta có quyền đốt chơi, đâu nhất thiết mùa đông hay mùa xuân, chuyện đó có chi đâu lạ.
Yến Thất trầm tư như nói một mình :
- Có phải cũng giống như ngươi ta thích thì người ta cứ... thả diều?
Quách Đại Lộ nghe không rõ, hắn vừa muốn hỏi lại thì Vương Động vụt quay vào :
- Nàng đâu?
Tiếng "nàng" của hắn tự nhiên là ám chỉ Hồng Nương Tử.
Quách Đại Lộ nói :
- Chị ấy đã đi rồi, vì cảm thấy anh...
Vương Động chặn hỏi :
- Đi bao giờ?
Quách Đại Lộ nói :
- Mới đây...
Hắn nói vừa được hai tiếng thì Vương Động đã lao ra phóng vọt qua tường.
Quách Đại Lộ cười :
- Như vậy thì hắn đối với chị ấy vẫn tốt, đáng lý chị ấy không nên đi...
Hắn lắc đầu nói tiếp :
- Thật là rắc rối...
Yến Thất trầm giọng :

- Anh cho rằng người ta đốt lửa để chơi à?
Quách Đại Lộ nhún vai :
- Không chơi chẳng lẽ là thật à?
Yến Thất lắc đầu :
- Những cái bẫy của giang hồ thật anh không hiểu tí nào cả.
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi vốn không phải xuất thân và lớn lên trong giang hồ.
Yến Thất hỏi :
- Giá như chúng ta cần đối phó với một người, anh thủ tại nơi này, tôi thì canh dưới núi, khi anh được tin tức về con người ấy thì anh làm sao để thông tin cho tôi biết.
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Không thể.
Yến Thất hỏi :
- Không thể cái gì?
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi muốn nói trong tình trạng này không thể như thế được.
Yến Thất hỏi :
- Tại sao?
Quách Đại Lộ nói :
- Bởi vì nếu anh thủ dưới chân núi thì tôi cũng... ở dưới đó luôn.
Ánh mắt của Yến Thất chợt dịu dàng hơn bao giờ hết, nhưng hắn lại làm bộ hất mặt :
- Người ta đang nói chuyện đàng hoàng, anh có thể nói vài ba câu đàng hoàng thử xem.
Quách Đại Lộ nói :
- Có thể.
Hắn suy nghĩ một hồi rồi nói :
- Trên núi và dưới núi khá xa, cho dầu tôi cố kêu, anh cũng không nghe.
Yến Thất lạnh lùng y như người lớn nói với một... chú bé :
- Khá, thông minh.
Quách Đại Lộ lại suy nghĩ thêm một hồi nữa :
- Tôi có thể bảo người khác chạy lên cho anh hay.
Yến Thất nói :
- Nhưng nếu không có người khác?
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi có thể chạy lên cho anh biết.
Yến Thất trừng mắt :
- Trong óc anh chứa gì thế? Cây hay rác?

Quách Đại Lộ nói :
- Ngoài cây và rác ra, còn có một chút óc đủ để chọc cho anh giận, bởi vì khi mà anh giận, tôi cảm thấy anh giống như một cô gái mười bảy mười tám tuổi.
Hắn không đợi Yến Thất nói, hắn tiếp thật nhanh :
- Thật ra thì tôi cũng có chút thông minh nho nhỏ để hiểu ý của anh, anh cho rằng chuyện đốt lửa cũng như chuyện thả diều, đều là lối thông tin của người trong giang hồ, có phải thế không?
Yến Thất nhìn sững hắn :
- Thật chắc có ngày tôi tức anh mà chết mất.
Ngay lúc đó, dưới chân núi chợt có một ngọn lửa y như pháo bông xông thẳng lên cao...
Quách Đại Lộ nghiêm giọng :
- Anh nghĩ có phải những kẻ giang hồ đã đến chỗ chúng ta?
Yến Thất nói :
- Tự nhiên, nhưng cũng không phải chỉ một người.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Anh cho rằng họ đến để đối phó với Hồng Nương Tử?
Yến Thất nói :
- Tôi không biết chắc, như nhất định có thể là như thế vì chính Vương lão đại đã vội vàng chạy xuống.
Quách Đại Lộ cau mặt :
- Đã thế thì tại sao bọn mình lại ở nơi đây?
Yến Thất nói :
- Bởi vì tôi còn có chuyện cần bàn lại với anh.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Chuyện gì?
Yến Thất nói :
- Lần này anh có thể để tôi đi một mình được không?
Hắn nói chưa hết câu thì Quách Đại Lộ đã lắc đầu nguầy nguậy :
- Không, không được.
Yến Thất cau mày :
- Nếu chúng ta đi hết thì ai ở lại coi chừng chờ tiểu Lâm?
Đó là chuyện tự nhiên, không thể để Lâm Thái Bình ở lại một mình. Rút kinh nghiệm ở bài học trước, bây giờ bất cứ chuyện gì họ cũng đều hết sức cẩn thận.
Quách Đại Lộ trầm ngâm :
- Lần này anh có thể để cho tôi đi, anh ở lại nhà.
Yến Thất lắc đầu ngay :
- Không thể được.

Quách Đại Lộ hỏi :
- Tại sao vậy?
Giọng của Yến Thất dịu dàng :
- Thương thế của anh hiện chưa thật hết, thêm vào đó anh hay liều mạng lắm, mới hơi bớt bớt là đã lén đi uống rượu rồi.
Quách Đại Lộ gân cổ :
- Ai lén đi uống rượu hồi nào? Tôi đã không mang rượu về đấy à?
Yến Thất gằm mặt :
- Bất luận như thế nào, bây giờ thì anh vẫn không có thể giao đấu với ai hết.
Quách Đại Lộ lừ mắt :
- Ai nói vậy?
Yến Thất cũng lừ mắt lại :
- Tôi nói đó, có sao hôn?
Quách Đại Lộ xuống nước ngay :
- Tôi... tôi...
Yến Thất hất mặt :
- Không phục hả? Không phục thì bây giờ giao đấu trước với tôi đi!
Quách Đại Lộ xòe ngữa hai bài tay và cười hề hề :
- Ai nói không phục? Tôi phục lâu rồi mà...
Hắn bưng bàn cờ đặt lên chiếc ghế nhỏ và nói tiếp :
- Anh đi đi, tôi đi kiếp Lâm Thái Bình để rủ hắn đánh cờ giải buồn...
Nhìn dáng đi của Quách Đại Lộ, đôi mắt của Yến Thất càng dịu dàng hơn, ánh mắt của hắn lúc bây giờ y như một thứ ánh nắng ấm của mùa xuân, thứ ánh nắng làm cho tuyết băng dung hóa.
Và bây giờ cũng đúng như một ngày xuân.
Cái mùa của những cô gái dậy thì, cái mùa mang lại giờ phút đa tình cho nhân loại.
Mùa xuân là mùa tình, không phải để sát nhân.
Mùa xuân là mùa để người ta thưởng hoa ngắm cảnh, chứ không phải mùa nhìn vào máu.
Mùa xuân là mùa để nghe âm nhạc, chứ không phải là mùa để nghe tiếng thét hãi hùng...
Thế nhưng ngay trong lúc ấy chợt có tiếng thét nổi lên.
Tiếng thét của người sắp chết...

Trong thế gian có những mùa xuân đến chậm.
Cũng có những nơi mãi mãi không có mùa xuân.

“Xuân chẳng riêng ai”, đó là một câu nói để “cứu vãn” sự công bằng, nhưng trên đời này không thể có hoàn toàn công bằng, vì thế nên xuân vẫn còn lựa chọn.
Muốn biết mùa xuân đã đến chưa, không cần phải nhìn lên những đọt cây vừa lú chồi non, cũng không cần phải lắng nghe tiếng chim hót ngoài đồng nội.
Muốn biết mùa xuân đã đến chưa chỉ cần hỏi ở lòng mình.
Bởi vì một mùa xuân chân chính không phải có ở đầu cây ngọn cỏ, không phải ở nắng ấm trăng trong, mà mùa xuân chân chính chỉ ở lòng người.

Dưới ngọn đao bén không có mùa xuân.
Trong vũng máu đọng cũng không có mùa xuân.
Một người nằm trong vũng máu đã ngừng hô hấp, tiếng thét cũng dứt luôn.
Trong tay hắn hãy còn nắm chặc thanh đao bén.
Một thanh quỉ đầu đao vừa bén, vừa nhọn, vừa nặng.
Chín thanh đao, chín con người.
Trong gió thoáng qua, mùi máu bay tanh tưởi, hơi hướng của mùa xua6n đã bay dạt khá xa rồi.
Chín con người nắm chặc thanh đao vây kín Hồng Nương Tử.
Chín con người hung hãn, nhanh nhẹn, chín con người mặc áo đen, tia mắt dữ dằn.
Trong đó có một người đã nằm trên vũng máu.
Hồng Nương Tử nhìn họ, môi nhếch nụ cười tươi, nàng chỉ người nằm trong vũng máu và hỏi :
- Đó là vị thứ mấy?
Bảy người nghiến răng thật chặc, chỉ có một tên ốm cao nói qua kẽ hở của hai hàm răng khít lại :
- Đệ bát đao.
Hồng Nương Tử nói :
- Người thứ nhất hình như là đệ lục, kế đó là đệ nhị, đệ cửu, đệ thập, bây giờ thêm đệ bát, như vậy Thập Tam Đao bây giờ chỉ còn lại tám người.
Người cao ốm nói :
- Đúng, Thập Tam của chúng ta đã có năm người chết vào tay ngươi.
Hắn rống lên như thú dữ :

- Nhưng tám người còn lại, tám thanh đao còn lại cũng đủ để băm thây ngươi ra thành một đống bùn.
Hồng Nương Tử cười.
Nàng cười y như tiếng lục lạc khua.
Trong tám người đã có ba người bất giác thụt lui.
Hồng Nương Tử nói :
- Người đẹp mà thành một đống thịt bầm thì... mất đẹp, các ngươi không tiếc à?
Mắt nàng nhìn thẳng vào ba người vừa mới thối lui và hất hàm :
- Sao? Sao lại làm thinh? Còn sống mà, đã chết đâu.
Ba người gầm lên và nhảy xổ vào một lượt...
Gã ốm cao đưa tay cản lại.
- Khoan!
Hồng Nương Tử cười :
- Thấy không, ta biết mà, lão đại của các ngươi chưa chịu giết ta đâu, phải không Triệu lão ca?
Triệu lão đại trầm giọng :
- Ngươi hay lắm, thật tình ta chưa thể giết ngươi, vì chưa muốn ngươi chết một cách quá nhanh.
Hồng Nương Tử chớp mắt cười :
- Ngươi muốn giờ nào ta chết, ta sẽ chết đúng vào giờ ấy. Ngươi muốn ta chết cách nào, ta sẽ chết đúng theo cách ấy. Ngươi muốn gì ta cũng nguyện làm theo.
Triệu lão đại hầm hầm :
- Hay, hay lắm.
Một con người đã được làm “Lão đại” thì thường không có nói nhiều, bởi vì càng nói ít, lời nói càng nhiều giá trị.
Triệu lão đại không hay nói, khi nói rất ngắn nhưng rất đủ và hữu hiệu.
Hắn nói :
- Ngươi giết mất của ta năm người anh em, bây giờ ta chém ngươi năm nhát, món nợ từ trước kể như huề.
Hồng Nương Tử chớp chớp mắt :
- Chỉ có năm nhát thôi?
Triệu lão đại gật đầu :
- Ừ Hồng Nương Tử hỏi :
- Không lấy lời?
Triệu lão đại gật đầu :
- Không.
Hồng Nương Tử thở ra :

- Như vậy làm quá mức công bình, ta rất chịu lắm, vả lại chín người vây lấy một mình ta, cho dầu ta không muốn chịu cũng không thể được.
Triệu lão đại nói :
- Biết thế là tốt!
Hồng Nương Tử nói :
- Ta tuy biết rõ như thế, nhưng rất tiếc...
Triệu lão đại cau mặt :
- Cái gì?
Hồng Nương Tử nói :
- Ngán đau quá.
Nàng nhìn thanh đao trong tay Triệu lão đại nói bằng một giọng van lơn :
- Thanh đao như thế ấy mà chém vào người thì... đau chết!
Triệu lão đại nói :
- Không đau.
Hồng Nương Tử hỏi :
- Thật không đau à?
Triệu lão đại nói :
- Ít nhất thì nhát thứ hai sẽ không còn đau nữa.
Hồng Nương Tử như chưa tin chắc, nàng gặn lại :
- Ngươi bảo đảm như thế?
Triệu lão đại nói :
- Ta đảm bảo chắc chắn.
Nếu đứng cách đó một tấm vách, ai nghe thấy sự đối đáp của họ đều tưởng đó là một trò đùa, hoặc giả là họ đang... diễn kịch. Không ai có thể tưởng tượng nổi đó là nơi chết chóc mà máu chảy chưa đọng.
Hồng Nương Tử nói :
- Có ngươi bảo đảm thì ta tin, nhưng ta còn có một điều kiện.
Triệu lão đại nói :
- Cứ nói.
Hồng Nương Tử nói :
- Nhát thứ nhất phải do chính tay ngươi. Vì chỉ như thế ta mới yên lòng, ta chỉ tín nhiệm một mình ngươi.
Triệu lão đại gật đầu :
- Được, ta chấp thuận.
Hắn vừa nói vừa lầm lỳ bước tới.
Bước chân của hắn thật chẩm rãi, nhưng chắc nịch và nặng nề, người ta có cảm tưởng như mỗi một bước của hắn đá sỏi bị nghiền tan.

Thanh đao vẫn còn chúc xuống.
Ngón tay của hắn ốm, nhưng bàn tay thì lại chè bè, gân xanh nổi lên y như những con trùn hổ vắt dọc vắt ngang.
Nhìn vào bàn tay đủ thấy hắn đã vận dụng đủ mười thành công lực.
"Ít nhất là nhát thứ hai sẽ không thấy đau nữa".
Thanh đao như thế, bàn tay như thế, hắn bảo đảm không đau là phải.
Bất cứ ai chịu một đao chắc là nghe ngọt lắm, chắc chưa nghe đau kịp là đã chết rồi.
Hồng Nương Tử nhắm mắt lại, môi nàng vẫn điểm nụ cười :
- Nhớ nhé, đừng cho đau nhé...
Ánh đao nhoáng lên mang theo tiếng gió nghe thật bén.
Một mảng tóc bay ra, mảng tóc đen mướt của Hồng Nương Tử.
Nhưng không thấy máu.
Y như thân cây dịu quặc, nàng chờ cho thanh đao tới thật sát và khẽ uốn mình.
Không bao giờ một người giỏi võ lại tránh khi đao địch còn xa, vì như thế địch nhân sẽ biến chiêu, chỉ khi nào lưỡi đao liếm sát khi đó kẻ địch không làm sao biến kịp.
Hồng Nương Tử đã làm đúng như thế và còn hơn nữa là lưỡi đao sát đến mức liếm đứt của nàng một mảng tóc.
Tay phải của Hồng Nương Tử xoè ra đỡ ngay cùi chỏ tay cầm đao của Triệu lão đại, tay trái nàng đặt vào hông của hắn.
Không ai thấy nàng đang ấn vào huyệt gì, nhưng ai cũng có thể biết đó là tử huyệt.
Bảy người của Thập Tam Đao đứng nhìn, mặt họ nhăn y như vừa bị người quất vào bụng một cú đá thập tử nhất sinh.
Hồng Nương Tử đang cười.
Cái cười không thể không công nhận là không đẹp, nhưng là thứ đẹp ghê hồn.
Nàng nói :
- Bây giờ thì ngươi biết tại làm sao ta lại muốn chính ngươi ra tay rồi chứ? Vì ta biết tay ngươi nhất định là mềm, ngươi không nỡ xuống tay và ngươi đã "để ý" ta...
Tay của Triệu lão đại không mềm.
Ngọn đao của hắn đưa lên thật nhanh, thật độc.
Chỉ có điều khi hắn vung đao, hắn quên bẳng "không môn" dưới nách.
Hắn không phải là kẻ mới tập tễnh giang hồ, nhưng trong hoàn cảnh này, trong hoàn cảnh địch nhân một mình bao vây vào giữa, nhất là

kẻ địch lại là một người đàn bà.
Hắn đã được một bài học: “Khi muốn giết người thì phải luôn phòng bị rằng người cũng có thể giết ta”...
Triệu lão đại thở ra :
- Bây giờ ngươi muốn gì?
Hồng Nương Tử nói :
- Muốn làm một chuyện trao đổi ôn hòa.
Triệu lão đại hỏi :
- Trao đổi cái gì?
Hồng Nương Tử nói :
- Lấy cái mạng của ngươi đổi cái mạng của ta.
Triệu lão đại hỏi :
- Bằng cách nào?
Hồng Nương Tử nói :
- Chuyện rất đơn giản, bởi vì nếu ta chết thì ngươi cũng không sống được.
Triệu lão đại hỏi lại :
- Còn nếu ta chết?
Hồng Nương Tử cười thật ngọt :
- Ngươi chết thì tự nhiên ta cũng không sống được, nhưng ta thì làm sao lại “nỡ” để cho ngươi chết được.
Triệu lão đại nói :
- Hay, hay lắm...
Tiếng sau cùng chưa dứt thì thanh đao trong tay hắn đã nhoáng lên...
Hắn bị Hồng Nương Tử đỡ ngay cùi chỏ, hắn không chém xuống được, nhưng hắn vẫn còn có thể hất lên.
Hắn đã hất lên ngay đầu hắn...

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...

Hồi 37
Mối tình nhuộm máu

Hồng Nương Tử cũng không phải là một kẻ mới tập tễnh giang hồ. Mà một người đã nhiều kinh nghiệm giang hồ đều biết rằng một khi đã đỡ được cánh tay của địch nhân, thanh đao trong tay hắn sẽ không làm sao giết người được nữa.
Nàng nhận thật là chính xác, nàng nhận đúng nhưng lại quên một

chuyện.
Thanh đao trong tay Triệu lão đại tuy không thể chém vào nàng, nhưng hắn có thể bủa ngược vào đầu hắn.
Nàng đã chu toàn bảo vệ tính mạng cho nàng, nhưng đã quên không bảo vệ sinh mạng cho kẻ khác.
Trong khi đó, sinh mạng của kẻ khác lại có khả năng bảo đảm cho sinh mạng của nàng.

Máu bắn phụt ra.
Máu đỏ và lỏng nhưng pha với óc trở thành trắng sệt.
Mắt của Hồng Nương Tử bị che bởi bựng máu ấy.
Nàng chỉ nhìn thấy được đôi mắt căm hờn của Triệu lão đại như lồi hẳn ra ngoài, rồi không còn thấy gì nữa cả.
Nàng lập tức nghe tiếng rống rập lên như đàn thú dữ bị thương, nàng không thấy được ánh đao, nhưng nàng nghe tiếng gió của những người nhảy tới.
Tiếng gió của những ngọn đao từ bốn phía bủa thẳng vào nàng.
Nàng nhảy dựng lên cố tránh và cố gắng nhướng mắt ra.
Nhưng máu óc mơ hồ, nàng không còn thấy gì được cả.
Nàng lại nhảy lên lần nữa, nhưng lần này thì nàng chợt nghe hơi lạnh rát nơi chân.
Nàng không nghe đau nhưng chân nàng không còn giữ được thăng bằng, nàng bắt đầu quỵ xuống.
Nàng biết lần quỵ này sẽ vĩnh viễn không còn đứng lên được nữa, nhưng lạ làm sao, nàng không thấy sợ mà chỉ nghe lòng chan chứa bi thương...
Trong khoảnh khắc, hình bóng Vương Động chợt thoáng qua trong óc của nàng.
Nàng nhớ tới gương mặt lạnh băng băng của hắn và nàng cũng nhớ tới tình yêu nhiệt thành của hắn.
Ngay trong khi ấy, nàng chợt nghe tiếng thét như vẹt cả từng mây...
Sức của nàng đã kiệt nhưng nàng vẫn nở được nhụ cười mãn nguyện, khi nàng nghe thấy tiếng thét quen tai.
Tiếng thét như tiếng rít của loài chim ưng nơi sa mạc, tiếng thét mang từ lưng chừng núi xuống chiến trường.
Hồng Nương Tử chợt thấy lòng mình thư thái lạ thường, hình như bao nhiêu thống khổ đều tan hết...
Nàng từ từ quỵ xuống, mắt nàng vẫn không mở được...

Cũng may, nàng không mở mắt thấy, cũng may nàng gần như bất tỉnh, chứ giá như nàng còn thấy, còn nhận biết thực trạng, thì có lẽ nụ cười mãn nguyện của nàng sẽ không còn nữa.
Vì nàng sẽ chứng kiến một cảnh thương tâm.
Ánh đao lại nhoáng rập lên...
Nhưng ngay lúc đó, ngay lúc tiếng thét xé mây ấy, một bóng người từ dốc núi lao xuống như một con chim ưng xớt mồi, hắn lao thẳng vào vòng chiến, hắn lao luồn xuống dưới những thanh đao, hắn dùng thân mình che kín thân Hồng Nương Tử.
Hắn quên bẵng rằng con người của hắn cũng tạo nên bằng da bằng thịt.
Ánh đao lại bắn lên cùng ánh máu!
Có tiếng hớt hãi hô lên :
- "Thần Ưng" Vương Động!
- "Thần Ưng" chưa chết!
- Thì bây giờ cho hắn chết!
Vương Động có thể chết.
Điều đó hắn biết như thế.
Nhưng hắn cũng biết rằng, một khi hắn còn thở thì không ai có thể trước mặt hắn mà giết được Hồng Nương Tử.
Đao tuy bén và nặ?g nhưng hắn không bao giờ lẩn tránh.
Dũng khí ấy tự nhiên là đáng làm cho người tôn kính, nhưng cũng làm cho người phải sợ, thật đáng sợ.
Lúc Yến Thất đến thì trên mình hắn đã bị bảy tám vết thương, vết nào cũng đang bật máu.
Bất cứ dũng khí nào cũng đều theo máu mà tan.
Thế nhưng Vương Động thì không.
Máu ra mặc máu, dũng khí của hắn vẫn cứ dâng lên ngùn gụt.
Lúc Yến Thất thấy tình hình, hắn không nghe đau xót, hắn không nghe đứt ruột, nhưng máu cứ trào lên, không phải trào ra mà là dâng lên óc hắn, dâng lên cổ hắn...
Hắn quên cả sự sống chết của chính mình...
Dũng khí từ đâu mà có?
Vì danh dự, vì cừu hận, vì ái tình, vì bằng hữu.
Bất luận từ ngả nào đi đến, dũng khí của con người đều đáng được tôn kính, đều được xem quý như nhau.
Quách Đại Lộ cũng đã đến.
Bất luận vì chuyện gì, bất luận trong tình trạng nào, hắn cũng không thể để cho bằng hữu một mình gánh chịu, không khi nào hắn có thể yên ổn ngồi nhà để đánh cờ.

Đáng tiếc là lúc hắn đến thì huyết chiến đã kết thúc rồi.
Dưới đất, chung quanh chiến trường còn lại chín thanh đao.
Có thanh vùi trong vũng máu, có thanh phập vào gốc cây, có thanh cong queo, có thanh gãy đoạn.
Vương Động đang xem xét vết thương nơi chân Hồng Nương Tử, hắn quên luôn những vết thương không nhẹ trên mình hắn.
Yến Thất đứng nhìn, mắt hắn vừa bi thương, vừa mừng rỡ.
Có lẽ hắn mừng vì những vết thương không trí mạng, cũng có thể hắn mừng vì mối tình của Vương Động và Hồng Nương Tử.
Quách Đại Lộ bước lại hỏi nhỏ :
- Họ đâu?
Gần như cùng một lượt, Yến Thất hỏi :
- Hắn đâu?
Quách Đại Lộ gặn lại :
- Hắn nào?
Yến Thất nói :
- Tiểu Lâm.
Quách Đại Lộ nói :
- Tự nhiên là tôi đâu thể để hắn ở nhà một mình.
Yến Thất hỏi :
- Anh đã mang hắn tới đây?
Quách Đại Lộ nói :
- Hắn đang ngồi trên chạc ba một cây lớn ở ven rừng.
Và hắn nói luôn :
- Tôi hỏi anh những tên cầm đao ấy đâu rồi?
Yến Thất nói :
- Họ đi cả rồi.
Quách Đại Lộ nhặt một thanh đao cầm nhấp nhứ trên tay và nói :
- Đao nặng quá như thế này, thảo nào họ chẳng bỏ lại để chạy cho nhẹ...
- Đúng, bởi vì họ không phải là hạng luôn chạy như thế ấy.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Ủa, anh biết mặt họ à?
Yến Thất nói :
- Không biết mặt nhưng có nghe tên. Thập Tam Đao tại trung nguyên hay quan ngoại cũng đều nổi tiếng.
Quách Đại Lộ nhún vai :
- Nổi tiếng là cường đạo?
Yến Thất nói :
- Cũng nổi tiếng là những tay đao cứng nhất.

Quách Đại Lộ nhún vai :
- Cứng nhất nhưng lại chạy cong đuôi.
Yến Thất hỏi :
- Anh cho rằng họ sợ chết à?
Quách Đại Lộ nói :
- Không sợ chết thì sao lại chạy?
Yến Thất nói :
- Cái sợ của họ không phải là chết mà là sợ một thứ dũng khí thật đáng sợ...
Hắn chậm chậm nói tiếp :
- Cũng có thể họ không sợ mà là... cảm động, họ cũng là người, mỗi một con người đều có lúc bị cảm động...
Quách Đại Lộ trầm ngâm và vụt hỏi :
- Làm sao họ biết Hồng Nương Tử ở đây?
Yến Thất nói :
- Bọn Thôi Mệnh Phù chết ở đây tin tức đã lan khắp chỗ.
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Thật tin tức của giang hồ nhanh quá!
Yến Thất nói :
- Tai của họ thính lắm, nhất là cừu hận càng làm cho tai họ thính hơn nữa.
Quách Đại Lộ nói :
- Nhưng không hiểu làm sao Hồng Nương Tử lại kết cừu sâu với họ thế?
Yến Thất nói :
- Bọn “Thập Tam Đao” vốn dĩ đã thông đồng với Thôi Mệnh Phù, chúng định tom góp tài sản chung của bọn Hồng Nương Tử, vì thế nàng đã bày kế làm cho chúng ngã trước hết bốn thằng...
Quách Đại Lộ xua tay :
- Thôi thôi... cái thứ “chó cắn chó” ấy nghe chán tai lắm.
Yến Thất hỏi :
- Chứ anh muốn nghe cái gì?
Quách Đại Lộ nhìn Vương Động và Hồng Nương Tử, hắn nói nho nhỏ :
- Tôi muốn nghe những cái tin... vui. Những cái tin thuộc về “mùa xuân” của mọi người, chẳng hạn như...
Yến Thất lừ mắt nhìn hắn, nhưng cái thứ “lừ mắt” thật dịu dàng :
- Chẳng hạn như thế nào?
Quách Đại Lộ nói :
- Chẳng hạn như... mùa xuân hoa nở trong lòng của họ, cũng như

của... anh, của tôi vậy mà.
Yến Thất cười :
- Thì mùa xuân đã đến rồi đó.
Quách Đại Lộ chớp chớp mắt :
- Đã đến rồi mà ở đâu tôi không thấy?
Yến Thất vừa nói vừa nhìn Vương Động và Hồng Nương Tử :
- Thì ở đó đó...
Quách Đại Lộ nói :
- Đúng rồi, tôi cũng thấy ở đó đó...
Hắn nói mà mắt cứ nhìn vào mắt của Yến Thất.
Và hình như chợt thấy mùa xuân trong ánh mắt của Yến Thất hiện ra...

Bệnh nhân là người như thế nào?
Đó là một danh từ cũng như bao danh từ khác.
Nó có nhiều lối giải thích khác nhau.
Có người giải thích rằng: “Bệnh nhân là một con người mang bệnh”.
Tự nhiên, lối giải thích đó không ai bài bác, thế nhưng cũng chưa hoàn toàn là đúng.
Bởi vì có nhiều khi bệnh nhân lại không phải là người mang bệnh.
Tỷ như những kẻ bị thương, những kẻ trúng độc, không thể nói là người “mang bệnh”.

Vẫn còn là ngày xuân.
Tháng ba, đúng là ngày cây cỏ xinh tươi, chim chóc tưng bừng nhất là trong những tháng xuân.
Tuyết trắng hòa tan trong hơi ấm, mặt đất đã xanh mướt một màu.
“Cỏ non xanh ngắt một màu”, câu thơ cổ đó đã nói đầy đủ hình ảnh của mùa xuân sống động.
Quách Đại Lộ ngồi dưới tàng cây đầy những đọt non mà đôi mắt hắn sững sờ...
Hắn làm như đang xuất thần, làm như đang đưa tâm tư vào một chốn nào xa lắm.
Hắn ngồi sững như thế thật lâu, đến nỗi Yến Thất bước đến gần tới bên mà hắn vẫn không hay biết.
Vì trông thấy hình dạng của Quách Đại Lộ là Yến Thất mềm lòng.

Bộ mặt của hắn là bộ mặt ăn không đủ no, ngủ không thẳng giấc, vóc dáng hắn ốm trông thấy rõ.
Yến Thất thở ra.
Nhưng khi bước tới trước mặt Quách Đại Lộ thì hắn cố cười :
- Ủa, anh làm gì mà ngồi sững như thế?
Quách Đại Lộ nhìn Yến Thất một hồi lâu rồi vụt hỏi :
- Anh có biết "bệnh nhân" là người như thế nào không?
Yến Thất trả lời ngay :
- Bệnh nhân là một người mang một chứng bệnh nào đó chứ có gì mà hỏi?
Quách Đại Lộ lắc đầu.
Yến Thất hỏi :
- Sao, không đúng à?
Quách Đại Lộ nói :
- Nói một cách khác thì câu trả lời đó không hoàn toàn đúng.
Yến Thất hỏi :
- Chứ phải nói như thế nào mới đúng?
Quách Đại Lộ nói :
- Dưới con mắt của một đứa bé, hễ cứ nằm không động đậy là bệnh nhân, nhưng những con người như thế không nhất thiết là có bệnh.
Yến Thất nói :
- Nhưng anh không phải là một đứa bé.
Quách Đại Lộ thở ra :
- Dưới con mắt của tôi, bệnh nhân là người đặc biệt biết xài tiền.
Yến Thất hỏi :
- Đó là một câu nói thế nào?
Quách Đại Lộ nói :
- Đó là lời nói thật.
Đúng hắn nói thật.
Đúng, bệnh nhân rất biết xài tiền, vì người bệnh cần phải có thuốc men, cần phải có thức ăn bổ dưỡng.
Bệnh nhân không thể uống rượu, nhưng thuốc và thức ăn bổ dưỡng lại đắt tiền hơn rượu.
Yến Thất cũng biết đó là lời nói thật.
Vì tại đây bây giờ có đến ba người bệnh.
Lâm Thái Bính không nặng nhưng vẫn chưa thật hết.
Bây giờ thêm Vương Động và Hồng Nương Tử.
Yến Thất hất mặt :
- Cho rằng đó là câu nói thật, anh cũng không nên nói thế.
Quách Đại Lộ nói :

- Phải, đáng lý không nên nói, nhưng bây giờ thì đành phải nói.
Yến Thất hỏi :
- Tại sao?
Quách Đại Lộ nói :
- Vì tôi đã thành người sắp chết.
Yến Thất nhướng mắt :
- Người sắp chết?
Quách Đại Lộ nhìn xấp giấy trước mặt và nói :
- Cứ như thế thì chắc không đầy hai ngày nữa là tôi phải nhảy xuống sông.
Trước mặt hắn là xấp toa mua hàng, toa thuốc bổ chưa thanh toán. Đó là thứ mà người ta sắp hỏi hắn.
Hắn rút một trong những toa hàng ra đọc :
- Yến tốt năm lượng, cộng chung là mười hai lượng bạc.
Hắn tặc lưỡi nói luôn :
- Cái thứ "ổ chim" mà cũng bán cắt cổ, biết như thế này mình đừng sinh ra người, mà sinh chim có lẽ đáng giá hơn.
Yến Thất cười :
- Thì anh cũng là chim rồi còn ức cái giống gì?
Quách Đại Lộ hỏi :
- Chim gì?
Yến Thất đáp :
- Chim ục, biết hông? Chim ục là thứ chim ngốc nhất trong các loài chim đó mà.
Quách Đại Lộ gật gật :
- Đúng rồi, tôi ngốc đấy, nhưng là thứ ngốc biết đi mua đồ, biết đi hốt thuốc.
Yến Thất lừ mắt :
- Ai biểu anh?
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi, tôi biểu tôi chứ ai?
Yến Thất cười...
Hắn cũng hiểu như Quách Đại Lộ, người bệnh không thể nhịn đói, không thể không uống thuốc, nhưng người bệnh không thể tính chuyện làm ra tiền.
Chính người không bệnh như Quách Đại Lộ và Yến Thất trong hoàn cảnh này cũng chịu thua luôn.
Quách Đại Lộ vụt nói :
- Tôi có một chuyện cảm thấy lạ quá.
Yến Thất hỏi :

- Chuyện gì?
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi tuy không phải là người lăn lộn giang hồ nhưng những chuyện về giang hồ tôi nghe nhiều lắm, thế nhưng tôi chưa từng nghe nói người trong giang hồ lo lắng về tiền bạc.
Hắn cười cười và nói tiếp :
- Nói đến những người thuộc giới giang hồ hình như họ không biết vấn đề tiền bạc là gì cả, làm như khi cần là họ cho tay vào túi lập tức có tiền ngay, làm như tiền của họ từ trên trời rớt xuống, muốn có là có chứ không cần xoay sở...
Yến Thất ngẫm nghĩ :
- Sau này có ai kể chuyện tôi và anh, nhất định họ cũng không kể giai đoạn chạy tiền bắn khói bây giờ đâu.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tai sao thế nhỉ?
Yến Thất nói :
- Tại vì người kể thường nhận ra là người nghe không thích nghe về chuyện đó.
Quách Đại Lộ nói :
- Nhưng đó là sự thật.
Yến Thất nói :
- Có nhiều sự thật trong giang hồ nếu kể ra thì chán lắm, chẳng hạn như chuyện học võ, thông thường người ta chỉ kể những nhân vật có mặt đã là... cao thủ, thời gian học võ họ không khi nào nói tới.
Quách Đại Lộ nói :
- Cái đó cũng có thể, nhưng khi họ thành danh họ vẫn phải ăn, phải nghĩ đến chuyện kiếm ra tiền...
Yến Thất nói :
- Nhưng người ta không có kể chuyện đó, không dám nói chuyện đó.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tại sao lại không dám?
Yến Thất nói :
- Vì sợ người nghe không chịu nghe.
Hắn lại cười hỏi lại :
- Bây giờ thì tôi lại muốn nghe, anh cho biết đã thiếu bao nhiêu nợ?
Quách Đại Lộ thở ra :
- Cũng không nhiều, xem xém chừng một vạn lượng.

Sự thật là dưới con mắt của số người nào đó thì một vạn lượng cũng chẳng nhiều.
Lúc Quách Đại Lộ chưa "chia gia sản" cho thiên hạ thì số tiền đó cũng chẳng là nhiều, nhưng bây giờ thì khác.
Vì vấn đề không phải thiếu nợ nhiều hay ít, mà là trong túi còn có nhiều hay ít.
Yến Thất hỏi :
- Bây giờ mình có được bao nhiêu?
Quách Đại Lộ nói :
- Cũng không ít, chỉ thiếu ba tiền là được...một lượng.
Bây giờ thì Yến Thất ngồi sửng sốt.
Kể từ lúc nhà có ba người bệnh, họ không nhín như lúc trước nữa, cứ giao cho Quách Đại Lộ lo tất cả thuốc men chợ búa, họ cũng không để ý đến vụ tiền nong.
Bây giờ nghe ra thì thật... hoảng hồn.
Một lượng trong túi với một vạn lượng bạc nợ, số còn thiếu quả đủ làm cho người phát sợ.
Ngồi sững một lúc khá lâu, Yến Thất thở ra :
- Bây giờ tôi mới thấm thía cái ý nghĩa của tiếng nghèo.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Đến bây giờ mới biết à?
Yến Thất gật đầu :
- Bởi vì trước kia mình tuy cũng không tiền, nhưng được cái là mình không thiếu nợ.
Quách Đại Lộ nói :
- Người ta thường nói có ba cái khốn khổ nhất, hai cái trước tôi không ngán, tôi chỉ ngán cái thứ ba "nợ đòi".
Yến Thất nói :
- Tôi thật cũng bó tay.
Quách Đại Lộ ngẫm nghĩ :
- À, tại sao mình không đi ăn cướp thử một phen he?
Yến Thất nói :
- Tại vì mình không thể làm cường đạo.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Chứ con người nào mới có thể làm cường đạo?
Yến Thất nói :
- Thứ con người không phải là con người.
Quách Đại Lộ nói :
- Chúng ta có thể cướp của nhà giàu để giúp nhà nghèo được chứ?
Yến Thất hỏi :

- Anh định cướp của ai?
Quách Đại Lộ nói :
- Thì của lũ tham quan ô lại, của những kẻ gian thương bất nhân.
Yến Thất hỏi :
- Rồi anh đem cho ai?
Quách Đại Lộ nói :
- Thì trước nhất là cái nhà nghèo khốn của bọn mình.
Yến Thất nói :
- Chính vì cái lối suy luận ấy mà người ta đã tự lừa mình và lừa luôn người khác, trên đời không có hạng "hiệp đạo", không có hạng "ăn cướp cứu tế", ăn cướp là ăn cướp, lấy của người là ăn cướp, gian thương là ăn cướp, cướp của gian thương là đồng lõa, chân lý là như thế.
Quách Đại Lộ nói :
- Cứ như anh nói thì bọn mình chỉ còn có một con đường.
Yến Thất hỏi :
- Đường nào?
Quách Đại Lộ nói :
- Lật nợ.
Yến Thất lắc đầu :
- Đó cũng là một hình thức ăn cướp mà còn tai hại hơn việc người ta làm khó dễ, ngày mai mình sẽ treo nồi.
Đúng, treo nồi nhịn đói là đối với người mạnh, còn người bệnh cần ăn, cần thuốc.
Quách Đại Lộ thở ra :
- Cứ như thế thì quả mình không còn có con đường nào nữa.
Yến Thất hỏi :
- AI nói như thế? Đường là của mọi người, chỉ cần quyết tâm đi là có đường đi.
Quách Đại Lộ nói :
- Lý lẽ đó tôi rất hiểu và tôi cũng đã từng nói cho người khác hiểu, thế nhưng bây giờ...
Yến Thất hỏi :
- Bây giờ anh cũng hết tin anh rồi nữa sao?
Quách Đại Lộ nói :
- Bây giờ tôi chỉ tin có mỗi một việc.
Yến Thất hỏi :
- Việc gì?
Quách Đại Lộ nói :
- Bữa nay không thanh toán được các toa hàng thì ngày mai bọn

Vương Động sẽ chết luôn.

Trên đời có nhiều đạo lý rất tốt.
Chỉ tiếc không có đạo lý nào có thể mua được “chín ngàn chín trăm chín mươi chín lượng bạc”.
Mà luôn cả một lượng cũng không mua nổi.
Quách Đại Lộ đi qua đi lại cả chục vòng và vụt nói :
- Có một câu nói bây giờ tôi mới nhớ.
Yến Thất nói :
- Nói đi.
Quách Đại Lộ nói :
- Bằng hữu tương trợ.
Yến Thất cười :
- Anh tính đi vay nợ của bằng hữu à?
Quách Đại Lộ nói :
- Anh không nghĩ rằng mình có bằng hữu à?
Yến Thất nói :
- Bằng hữu cho dầu là có, nhưng khi anh mở miệng hỏi vay thì không có người nào.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Chúng ta không phải bằng hữu hay sao?
Yến Thất nói :
- Tôi đã nói bằng hữu thì có, nhưng anh hở miệng hỏi vay thì bằng hữu không còn.
Vì những người đúng nghĩa bằng hữu thì không khi nào họ chờ anh mở miệng.
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi thấy có một người.
Yến Thất hỏi :
- Ai?
Quách Đại Lộ nói :
- Toan Mai Thang.
Yến Thất gặn lại :
- Anh nói cái cô Mai Nhữ Nam đấy à?
Quách Đại Lộ gật đầu và Yến Thất hất mặt lên không thèm nói nữa...
Quách Đại Lộ hỏi :
- Anh cho rằng không được à? Anh bảo nàng riết róng lắm à?
Yến Thất nói :

- Người con gái rộng rãi cách mấy cũng không thể cho đàn ông mượn tiền.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Sao vậy?
Yến Thất nói :
- Người con gái luôn luôn cho rằng một người đàn ông đưa tay vay tiền của đàn bà là người đàn ông chẳng ra gì, mà người đàn bà nào cho đàn ông mượn tiền thì người đàn bà ấy cũng chẳng ra gì.
Quách Đại Lộ sửng sốt nhìn Yến Thất.

Hồi 38
Chịu đấm ăn xôi

Một lúc sau, Quách Đại Lộ nói :
- Anh rành tâm lý đàn bà quá há? Tôi thấy anh không phải đàn bà mà.
Yến Thất nói :
- Tự nhiên là không phải.
Quách Đại Lộ nói :
- Vì thế cho nên anh không biết cái khỉ khô gì cả, tôi cần thử xem.
Yến Thất hỏi :
- Nếu thử mà lỡ đụng trán vào đinh thì sao?
Quách Đại Lộ nói :
- Cứ cho đụng, giá như có ai làm đinh bằng vàng, có lẽ tôi sẽ tình nguyện cho trán đụng đại vài mươi bận...
Yến Thất vụt vỗ tay :
- Câu nói đó xài được.
Quách Đại Lộ ngẩn ngơ :
- Tôi nói gì cà? Câu nào xài được đâu cà?...
Yến Thất nói :
- Chẳng những xài được mà còn phải nói là đáng đồng tiền bát gạo lắm đấy.
Quách Đại Lộ càng ngơ ngơ hơn nữa...
Yến Thất cúi xuống lượm những viên đá nhỏ và hỏi :
- Anh có biết về môn ám khí tôi thuộc vào hạng khá lắm không?
Quách Đại Lộ nói :
- Không biết, nhưng chẳng lẽ anh dùng ám khí để trả nợ được à?

Yến Thất hỏi :
- Giá như tôi dùng ám khí "trả" cho anh, liệu anh có bắt được không nào?
Quách Đại Lộ lửng lơ :
- Cái đó cũng chưa biết chừng...
Yến Thất hỏi :
- Anh có muốn thử không?
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Không.
Yến Thất nói :
- Không muốn cũng không được, nhất định là anh phải thử.
Nắm đá trong tay của Yến Thất liền được hắn dùng thủ pháp "Mãn Thiên Hoa Vũ" ném tưới vào người Quách Đại Lộ.
Nói ném là ném, ném không chút nương tay.

Môn ném ám khí có một thủ pháp gọi là "Mãn Thiên Hoa Vũ".
Miễn là người trong giang hồ, cho dầu võ có giỏi hay dở, ai ai cũng đều nghe qua thủ pháp đó.
Cố nhiên, cùng là một thủ pháp, nhưng tùy trình độ luyện tập, có người ném hay nhưng cũng có người ném dở.
Hay hay dở, cứ hễ sử dụng được chiêu thức đó thì địch nhân khó tránh.
Vì không phải từng cái một, mà mỗi lần ném, ám khí tủa ra rất nhiều.
Yến Thất sử dụng "Mãn Thiên Hoa Vũ" thuộc vào hạng khá.
Bảy tám viên đá chụp vào người Quách Đại Lộ như mưa.
Quách Đại Lộ nghiêng mình, nhích bước, tránh được hai ba viên, hai tay hắn bắt được ba bốn viên, còn lại vài viên đập trúng vào người hắn.
Tự nhiên không đến mang thương nhưng cũng là đau lắm, đau đến mức hắn nhảy dựng lên la lớn :
- Chọi cái gì kì cục vậy?
- Đó là cách khiến cho anh đi kiếm vài ngàn lượng bạc đấy mà.
Quách Đại Lộ trừng mắt :
- Lấy cái gì để kiếm ra vài ngàn lượng?
Yến Thất nói :
- Lấy hai cái tay của anh.
Hắn nói tiếp :
- Tay của anh lanh lắm, người bắt được bốn viên ám khí của tôi trong

giang hồ không có bao nhiêu đâu, chỉ cần luyện thêm năm ba bận là vài ngàn lượng kiếm như chơi.
Quách Đại Lộ nhìn tay mình rồi nhìn Yến Thất, càng nhìn càng thấy lạ...
Dùng hai bàn tay để đi kiếm vài ngàn lượng, quả nhiên là chuyện... khật khùng.
Nhưng hắn thấy Yến Thất không có khật khùng lần nào cả.
Hắn hỏi :
- Anh không có bị... trúng nắng đấy chứ?
Yến Thất cười :
- Ba người bệnh đã phải chạy bạc... hộc xì dầu rồi, thêm tôi bệnh nữa đặng chết luôn à?
Quách Đại Lộ hỏi :
- Có phải anh muốn tôi đổ xúc xắc không?
Yến Thất nói :
- Anh là hạng chỉ cần thấy bạc là... thua mà đánh chác với ai, đưa bạc anh thua là có chứ trông gì anh kiếm được một xu.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Chứ làm sao để kiếm tiền?
Yến Thất nói :
- Anh cứ cố luyện bắt cho được hết ám khí của tôi là có tiền ngay.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Nhưng làm sao bắt cho hết?
Yến Thất nói :
- Không biết, bắt không hết thì há miệng ra táp, làm sao đó thì làm...

Muốn bắt được ám khí theo thủ pháp “Mãn Thiên Hoa Vũ” không phải là chuyện dễ, Quách Đại Lộ bắt luôn ba bận là thân mình hắn đã muốn sưng lên nhiều chỗ...
Thế mà Yến Thất không chịu buông tha, hắn cứ ném mãi.
Quách Đại Lộ bây giờ mới thật là sửng sốt.
Đúng là hắn làm thật chứ chẳng phải đùa.
Quách Đại Lộ vẫn chưa hiểu nổi Yến Thất định dở cái trò gì để kiếm tiền, giá như người khác thì chắc chắn là không làm, nhưng Quách Đại Lộ thì lại tín nhiệm Yến Thất...
Trong sân vốn không có đá nhiều, lần này thì Yến Thất phải ra ngoài chân tường để nhặt.
Quách Đại Lộ vò vò những chỗ đau và thở ra một mình.

Có thể bắt được nhiều ám khí trong một lúc, quả là chuyện mà hắn không thấy có gì bảo đảm.
Những cành anh đào trong vườn bắt đầu nở, mùi hương thoang thoảng đó đây.
Quách Đại Lộ ngẩng mặt lên, hắn thấy Vương Động ngồi trong cửa sổ ngoắc hắn.
Yến Thất kiếm được đá trở lại thì Quách Đại Lộ đã chạy đến cửa sổ nói chuyện với Vương Động, hai người nói nhỏ nên Yến Thất không nghe.
Cho đến một lúc lâu, Quách Đại Lộ trở ra, hắn chắp tay sau đít đi thong dong như người ngoạn cảnh.
Vương Động vẫn ngồi trong cửa sổ ngó ra, môi hắn điểm một nụ cười, cái cười xem có vẻ bí mật...
Yến Thất hỏi Quách Đại Lộ :
- Hai người bàn gì thế?
Quách Đại Lộ gặn lại :
- Ai đâu mà hai?
Yến Thất nói :
- Thì anh và Vương lão đại.
Quách Đại Lộ lơ đãng :
- Ạ a... hắn bảo tôi hay hắn phải ăn gà nấu đông cô...
Yến Thất biết Quách Đại Lộ nói láo.
Quách Đại Lộ mà nói láo thì y như là trên mặt hắn có... treo bảng hiệu.
Chỉ nhìn qua là ai cũng có thể biết ngay.
Yến Thất không thèm nói nữa, hắn vung tay thật nhanh...
Lần này số đá có tăng thêm.
Quách Đại Lộ nghiêng mình, hai tay từ sau đít hắn khoa lên một lượt...
Lần này hắn bắt được hơn mười viên đá không khó mấy.
Bắt xong, hắn lại chắp tay sau đít, tay hắn làm nhanh nhưng Yến Thất vẫn nhìn kịp, hình như hai tay của hắn có thêm một vật gì đó, giống giống như hai cái lưới nhỏ đeo dính trong tay, nhưng rất khó thấy.
Yến Thất ngó vào mắt Quách Đại Lộ :
- Cái gì đó?
Quách Đại Lộ chớp chớp mắt :
- Cái gì đâu? Mà anh phục tôi chưa?
Yến Thất hỏi :
- Vương lão đại dạy anh phải không?

Quách Đại Lộ có vẻ... hui hui :
- Dạy gì? Mà anh cũng tưởng ai cũng có thể học được trong chốc lát à? Phải là bậc thiên tài...
Yến Thất tiếp theo :
- Thiên tài như anh phải không?
Vừa hỏi hắn vừa vung tay.
Lần này hắn tung khá mạnh.
Ám khí mà tung mạnh thì đi rất nhanh.
Yến Thất vừa tung mạnh vừa nhắm thật chính xác.
Nhưng lần này mười mấy viên đá chỉ vuột mỗi một viên, bao nhiêu đều bị Quách Đại Lộ bắt hết.
Hắn nhìn Yến Thất :
- Sao, phục chưa?
Yến Thất cười :
- Khá, thông minh lắm.
Quách Đại Lộ đứng tréo chân nhịp nhịp :
- Anh tưởng tôi mới học bắt ám khí đây à? Khỏi, trời sinh tôi ra có cặp mắt nhìn rất chính xác, có hai bàn tay thật lanh là để bắt ám khí, chứ đâu phải sinh ra để rồi phải... học.
Yến Thất nói :
- Tôi biết anh giỏi, chính vì cái giỏi ấy cho nên anh bị Đại Ngô Công vỗ một cú sụm luôn.
Quách Đại Lộ cười hề hề :
- Kể gì, bây giờ anh gọi hắn làm lại thử lần nữa xem sao?
Hắn cười cười nói tiếp :
- Trong giang hồ, người ta thường chọn một danh hiệu phù hợp với ngón nghề hay nhất của mình, tôi bây giờ bỗng cũng thấy muốn chọn một cái... ngoại hiệu quá.
Yến Thất nói :
- Chọn đi, tôi sẽ làm nhiệm vụ “rao” cho.
Quách Đại Lộ ngẫm nghĩ :
- Bắt ám khí hay như thế này thì phải gọi là... Bá, không ít lắm, phải gọi là Thiên Thủ Như Lai...
Hắn gục gặc đầu nói tiếp :
- Chưa đủ, còn nhanh chân... còn uống rượu... à à... như thế này “Thiên Thủ Như Lai, Quỷ Ảnh Tử, Đại Tuý Hiệp”... Đúng rồi, ngoại hiệu như thế là nhất.
Yến Thất hỏi :
- Có bấy nhiêu đó thôi à? Ít thế? Càng dài càng tốt, hữu dụng về cái “dài” đó lắm nghen.

Quách Đại Lộ hỏi :
- Hữu dụng như thế nào?
Yến Thất nói :
- Khi xáp trận, đối phương gọi xong cái “ngoại hiệu” của anh thì anh đã... chạy đến trăm dặm rồi.

Hai cánh cửa ngõ thật lớn.
Cửa quay về phía đông, tay nắm ở hai cánh cửa làm thành hai cái vòng khá lớn.
Vòng khoen đó chiếu ngời lấp lánh dưới ánh nắng rọi xiên. Khi bước vào con đường đó là Quách Đại Lộ nhìn thấy trước nhất hai vòng khoen ở cửa.
Thật lâu, mắt hắn không rời khỏi làm như suốt đời hắn chưa thấy vòng khoen cửa lần nào.
Quả thật hắn chưa thấy lần nào.
Bất cứ nhà nào có cửa lớn là cũng đều có vòng khoen để nắm mà đóng mở, cái đó không lạ.
Lạ ở hai cánh cửa nhà này ở chỗ hai cái vòng khoen làm bằng vàng.
Lúc Quách Đại Lộ nhìn chăm vào khoen cửa thì Yến Thất đang nhìn hắn.
Gần đây hai con người của Yến Thất và Quách Đại Lộ y như có sợi dây buộc cứng, cứ hễ thấy Yến Thất là y như thấy Quách Đại Lộ, họ như bóng với hình.
Qua một lúc lâu, Quách Đại Lộ thở ra :
- Nhà này nhất định là giàu theo lối bộc phát.
Yến Thất cau mặt :
- Sao anh biết là bộc phát?
Quách Đại Lộ nói :
- Chỉ có hạng giàu bất ngờ, giàu... ngang xương như thế mới làm những chuyện như thế.
Yến Thất hỏi :
- Làm thế ấy là làm sao?
Quách Đại Lộ nói :
- Làm những cái chuyện mà người ta cười đau cả bụng đấy mà.
Yến Thất lắc đầu :
- Anh đã lầm rồi.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Lầm sao?

Yến Thất nói :
- Người ta chẳng những không phải là hạng “bộc phát” như anh nói mà còn là một thế gia có tiếng trong giang hồ.
Quách Đại Lộ gặn lại :
- Thật thế à?
Yến Thất nói :
- Dùng vàng làm vòng khoen cửa, quả là chuyện đáng tức cười, nhưng con người này làm thì không đáng tức cười một chút nào.
Quách Đại Lộ nói :
- Nhưng tôi thì tôi vẫn thấy tức cười.
Yến Thất nói :
- Đó là tại anh chưa biết người đó là ai.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Sao? Anh biết à?
Yến Thất nói :
- Tôi biết người ấy hiện tại có quan hệ mật thiết với anh lắm.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Anh tính xúi tôi ăn cắp hai cái vòng cửa đấy à?
Yến Thất cười :
- Bậy, bọn mình chưa đến cái mức ấy đâu.
Quách Đại Lộ thở phào :
- Vậy thì anh dẫn tôi đi suốt ngày, mục đích để đến xem cái vòng cửa này khơi khơi thế sao?
Yến Thất nói :
- Đâu phải.
Quách Đại Lộ nhìn xói vào Yến Thất :
- Tôi biết rồi, tôi biết anh cũng chẳng có cách nào cứu vãn tình cảnh nguy ngập cho tôi, cho nên anh cứ đi lòng vòng chứ chẳng biết phải làm sao.
Yến Thất cười :
- Yên chí đi, ít nhất tôi cũng chưa đành lòng mang anh đi bán đâu mà sợ.
Hắn nói xong, hai má chợt ửng hồng...
Quách Đại Lộ càng không yên hơn nữa, hắn hỏi :
- Một con người mà đã tính chuyện gì bất lợi cho người khác thì thường hay đỏ mặt.
Yến Thất lừ mắt :
- Ai đỏ mặt?
Quách Đại Lộ nói :
- Anh chứ ai.

Yến Thất xí một tiếng dài :
- Có anh hoa mắt chứ ai đỏ mặt.
Quách Đại Lộ nhìn chăm chăm vào mặt hắn :
- Tôi biết rồi...
Yến Thất hỏi :
- Biết cái gì?
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi biết trong nhà này có một cô gái chưa chồng, nên anh định lấy tôi làm "Mỹ... Nam Kế" có phải thế không?
Yến Thất bĩu môi :
- Bộ anh tưởng anh đẹp lắm chắc!
Quách Đại Lộ nói :
- Hổng đẹp gì, đủ để con gái mê vậy hè.
Yến Thất "xì" :
- Đúng là thứ "mèo khen mèo dài đuôi".
Quách Đại Lộ thở ra :
- Rất tiếc anh không phải là con gái, nếu anh là con gái thử xem anh có... đội bàn thờ theo tôi không thì biết!
Yến Thất trề môi :
- Còn lâu! Nếu tôi là con gái thì bây giờ tôi đá anh một đá văng tuốt xuống mương thì có.
Hình như mặt hắn lại hơi đỏ, nhưng hắn vẫn hất lên làm như hắn là... con gái thật và như đang chuẩn bị đá luôn...
Quách Đại Lộ nói :
- Nói gì thì nói, tôi nhất định không mắc bẫy anh đâu.
Yến Thất hỏi :
- Bẫy gì?
Quách Đại Lộ nói :
- Nhất định trong nhà này có một cô gái ế chồng, hổng chừng cô ta có bộ mặt rỗ chằn, hổng chừng chân đi cà nhắc... không ai thèm cưới nên anh định gán tôi vô để rinh cái của hồi môn.
Yến Thất trừng mắt :
- Nhưng nếu là một cô gái đẹp thì sao?
Quách Đại Lộ nói :
- Cái đó thì... có thể thương lượng lại...
Hắn nhướng nhướng mắt :
- Trong trường hợp đó, có thể vì... niệm tình bằng hữu mà tôi không đành... từ chối.
Yến Thất háy dài :
- Xí, nghèo mà ham, nè, bây giờ tôi bảo anh làm một chuyện, anh có

bằng lòng không thì nói :
Quách Đại Lộ hất hàm :
- Nói đi.
Yến Thất nói :
- Tôi muốn anh hãy lại cái mương nước đằng kia soi cái bản mặt của anh, rồi đi mua mấy cục đậu hủ về đập vào đầu mà chết cho khuất mắt.

Con đường dẫn vào chỗ có khung cửa khoen vàng cũng khá rộng và ngay lúc ấy có một cỗ xe chạy ào vào.
Con đường không hẹp, nhưng nếu Quách Đại Lộ và Yến Thất không nhanh chân chắc đã bị cỗ xe đụng phải.
Nhìn theo cỗ xe, Quách Đại Lộ nói giọng bất mãn :
- Làm như con đường này là của riêng của họ...
Yến Thất nói :
- Bây giờ thì anh nói câu nói rất đúng.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Đúng cái gì?
Yến Thất nói :
- Đúng là con đường này của riêng nhà họ đấy.
Quách Đại Lộ sững sờ và bây giờ hắn mới nhận ra con đường dẫn vào chỉ có một ngôi nhà đó, chứ không rẽ vào nhà nào khác nữa.
Xe vào tới cổng, tên phu xe lật đật nhảy xuống mở ngựa thật nhanh và ôm gọn thụt sát vào bệ thềm, làm như không dám để cho người trên xe đi bộ khoảng nào...
Yến Thất nói :
- Có lẽ Kim đại sư đã về rồi đó.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Kim đại sư là ai?
Yến Thất nói :
- Cái người mà anh bảo rằng giàu bộc phát đó.
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi nói có sai đâu.
Hắn nhún vai nói tiếp :
- Kim đại sư! Hừ, nghe một cái tên không là đủ biết con người như thế nào rồi!
Yến Thất nói :
- Người có tiền đâu phải đều là người xấu?

Quách Đại Lộ hỏi :
- Nhưng bằng vào cái gì để gọi hắn là “Đại Sư”?
Yến Thất nói :
- Thứ nhất là ông ta có khí phái “Đại Sư”, thứ hai là người ta thích gọi ông ta là “đại sư”, như thế đủ để thành “đại sư” rồi.
Quách Đại Lộ nói :
- Xem chừng anh phục “ông ta” của anh lắm thì phải.
Yến Thất hỏi lại :
- Anh xem tôi có thể phục được không?
Quách Đại Lộ nói :
- Có thể, rất là có thể. Thế nhưng anh thấy tôi có thể phục được “ông ta” của anh không?
Yến Thất nói :
- Không, không bao giờ.
Quách Đại Lộ khoái chí :
- Đúng, nhưng anh có biết tại sao không?
Yến Thất nói :
- Biết quá chứ sao lại không biết, bởi vì anh là con người chỉ biết phục... mỗi mình anh thôi.
Quách Đại Lộ cười hề hề...
Yến Thất nói :
- Chính vì thế nên bây giờ anh càng nên phục ông ta, vì ông ta cũng như anh, còn hơn nữa là khác.
Quách Đại Lộ cười hề hề...
Yến Thất gằn giọng :
- Hề... hề... là cái quái gì?
Quách Đại Lộ nói :
- Là cái tôi không tin.
Yến Thất nói :
- Chờ cho đến khi anh thấy mặt ông ta là anh sẽ phải tin.
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Tôi không muốn gặp cái “ông ta” của anh.
Yến Thất nói :
- Nhưng anh không gặp ông ta không được.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tại sao vậy?
Yến Thất nói :
- Bởi vì nếu anh không chịu gặp ông ta thì anh phải đi gặp những chủ nợ của anh.
Trong thiên hạ không còn bộ mặt nào đáng chán hơn là bộ mặt của

những chủ nợ.
Nghĩ đến những bộ mặt ấy, Quách Đại Lộ... nhăn mặt luôn, hắn hỏi :
- Bộ anh tính xúi tôi đến một người chưa từng quen biết này để mượn tiền ư?
Yến Thất nói :
- Tôi biết da mặt anh chưa dầy đến mức đó.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Thế anh bảo tôi đi gặp cái... ông ta của anh để làm gì?
Yến Thất trầm ngâm :
- Trong võ lâm thường có những... quái nhân, tỷ như cái ông cha của Toan Mai Thang chẳng hạn.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Anh nói cái vị lão tiền bối "Thạch Thần" đấy à?
Yến Thất gật đầu :
- Như anh có biết tại sao ông ta lại có danh hiệu là "Thạch Thần" không nhỉ?
Quách Đại Lộ nói :
- Tại vì ông ta dùng đá làm binh khí, mà lại dùng rất khéo tay.
Yến Thất gật đầu :
- Đúng, nhưng thạch khí vốn là đồ dùng của thời thượng cổ, vì lúc đó người ta chưa biết luyện thép, bây giờ thì muôn ngàn thứ binh khí xuất hiện, thế nhưng lại có kẻ cũng cứ dùng đá mãi, anh nói như vậy có phải là quái nhân không nè?
Quách Đại Lộ nói :
- Đúng, đúng đó là một quái nhân, thế nhưng chuyện đó có ăn nhằm gì với cái tên Kim đại sư này?
Yến Thất nói :
- Kim đại sư cũng y như thế, hắn cũng là một quái nhân, binh khí ông ta dùng cũng quái dị...
Quách Đại Lộ hỏi :
- Hắn dùng binh khí gì?
Yến Thất nói :
- Hắn dùng và làm binh khí bằng... vàng ròng đấy.
Quách Đại Lộ chớp chớp mắt, hình như hắn đã hiểu hơi hơi...
Yến Thất nói tiếp :
- Binh khí chuyên dùng của hắn là Kim Đại Thần Cung, hắn bắn liên hoàn, bắn luôn tay ba lượt, mỗi một bận bắn ra là hai mươi mốt viên, trong giang hồ rất ít có người tránh nổi.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Đạn ấy làm bằng vàng?

Yến Thất nói :
- Vàng ròng.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Anh tính bảo tôi hãy giao đấu với hắn và cố bắt cho được những đạn bằng vàng ấy?
Yến Thất nói :
- Nghe nói một viên đạn cũa hắn có đến vài lượng, như vậy hai mươi mốt viên một phát, nếu anh có thể tiếp luôn chừng ba phát thì khỏi lo thấy những bộ mặt dài thòng của chủ nợ nữa rồi.
Quách Đại Lộ lắc đầu nguầy nguậy :
- Không, tôi không làm chuyện đó.
Yến Thất ngạc nhiên :
- Tại sao vậy?
Quách Đại Lộ nói :
- Không làm sao hết, không làm là không làm.
Yến Thất vụt cười :
- Thôi, tôi hiểu rồi, anh sợ.
Quách Đại Lộ trừng mắt :
- Sợ cái gì chứ?
Yến Thất nói :
- Tự nhiên là không sợ hắn, anh chỉ sợ mập thôi.
Quách Đại Lộ sửng sốt :
- Sợ mập?
Yến Thất nói :
- Đạn vàng tuy không phải là sắt nhưng khi trúng vào người nhất định cũng đau.
Quách Đại Lộ nhún vai...
Yến Thất nói tiếp :
- Chỗ nào bị trúng đau, chỗ ấy ắt phải sưng, sưng riết là mập, mà mập thì hơi khó coi, vì thế cho nên anh sợ.
Hắn nhìn Quách Đại Lộ cười hì hì :
- Vì thế, nếu anh không từ chối đi thì tôi cũng tránh anh, bởi vì tự nhiên anh vụt phát phì ra như thế thì người ta tưởng anh uống lầm thuốc dành cho... heo uống làm sao!
Quách Đại Lộ nhún nhún vai :
- Hứ, chuyện nghe dễ tức cười.
Yến Thất thản nhiên :
- Chưa tức cười bằng một con người khi không bỗng... phát phù đâu.
Quách Đại Lộ trừng trừng nhìn Yến Thất một hồi rồi vụt quay mặt bỏ đi...

Yến Thất nắm tay áo hắn kéo lại :
- Đi đâu vậy?
Quách Đại Lộ nói :
- Gần đây nhịn đói hoài cho nên hơi ốm, tôi muốn kiếm cách làm cho mập một chút thử chơi vậy mà.
Yến Thất nhoẻn miệng cười :
- Anh tưởng cứ như thế xông vào là có thể giao đấu được với thiên hạ à?
Quách Đại Lộ nhướng mmắt :
- Chứ làm sao mới có thể đánh nhau được với họ? Chẳng lẽ phải quì xuống lạy họ để xin đánh à?
Yến Thất cười :
- Cho dầu anh có quỳ xuống lạy hắn, hắn cũng chẳng thèm đánh với anh đâu.
Quách Đại Lộ khựng lại :
- Sao? Lạy cũng không thèm đánh?
Yến Thất nói :
- Mỗi một phát hai mươi mốt viên đạn bằng vàng, anh biết nó giá là bao không?
Hắn cũng không phải là điên, hắn đâu có thể cứ gặp đâu là bắn đó như thế chứ?
Huống chi còn có chuyện lỡ bắn chết người nữa chứ, đâu phải cứ hễ nghe người ta đòi đánh là xách cung xách đạn ra bắn đại như thế chứ?
Quách Đại Lộ thiếu điều nhảy dựng lên :
- Thì hồi nãy chính anh bảo tôi một hai cũng phải đi đánh với người ta, rồi bây giờ cũng chính anh, anh không cho tôi đi đánh, anh có điên chưa thì nói để tôi chạy thuốc chứ?
Yến Thất cười :
- Không phải đâu, nếu cản thì ai dẫn anh đến đây làm chi? Chỉ có điều muốn đánh được với người ta cũng phải có cách chứ khi không là đâm xầm vào được à?
Quách Đại Lộ hỏi :
- Chứ theo anh thì phải làm sao?
Yến Thất hỏi lại :
- Theo anh thì phải hạng người nào mới có thể làm cho Kim đại sư ra mặt?
Quách Đại Lộ hất mặt :
- Anh nói nghe coi?
Yến Thất nói :

- Chỉ có hai hạng người là có thể làm cho ông ta phải ra mặt.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Hai hạng người nào?
Yến Thất nói :
- Thứ nhất phải là kẻ thù của ông ta, nếu có kẻ thù tìm đến cửa, tự nhiên ai cũng phải ra mặt đối đầu, chỉ tiếc một điều anh không phải là kẻ thù của ông ta...
Hắn thở dài sườn sượt, làm như không có thù oán với Kim đại sư là điều quả là "đáng tiếc"...
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Chứ chẳng lẽ bây giờ anh bảo tôi nhảy đại vào cướp... vợ lão, cho lão sinh thù oán với tôi?
Yến Thất cười hắc hắc :
- Giá mà được như thế cũng nên lắm chứ, nhưng tình hình này lại khác, giá như anh nhảy vào cướp vợ lão đi thì lão còn cám ơn anh nữa là khác chứ chẳng có một chút gì thù oán cả...
Quách Đại Lộ hỏi :
- Sao vậy?
Yến Thất nói :
- Vì bà ta dữ lắm, dữ đến mức chính lão Kim đại sư còn phải sợ luôn, chính vì thế nếu có ai "rước" dùm đi là lão sẽ mang ơn đến trọn đời.
Quách Đại Lộ nhún nhún vai...
Yến Thất nói luôn :
- Nhưng may mà còn có một cách khác...
Quách Đại Lộ hỏi nhanh :
- Sao? Cách gì?
Yến Thất nói :
- Người trong võ lâm không khi nào chịu cúi đầu công nhận là yếu kém hơn kẻ khác, cho nên nếu có ai đến nhà mình gọi mình ra tỷ thí thì nhất định không ai có thể chối từ.
Hắn móc trong lưng ra một tấm danh thiếp viết sẵn tự bao giờ và nói tiếp :
- Nhất là con người tìm mình tỷ thí lại có danh chẳng hạn như "Thiên Thủ Như Lai... Đại Túy Khách, Quách Đại Lộ đại hiệp"!

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...
Hồi 39
Nghiệp tận duyên sinh

Danh thiếp màu hồng.
Chữ viết thật khéo, xem như nắn nót từng nét một.
“Thiên Thủ Như Lai, Đại Tuý Khách, Quách Đại Lộ Đại Hiệp bái kiến”.
Tấm danh thiếp được trịnh trọng trao tận tay gã quản gia nhà Kim Đại Sư.
Chính tay của Quách Đại Lộ trao ra.
Tên quản gia là một người không lớn tuổi lắm, nhưng vẻ mặt hắn xem ra đã già
khằn, mặt dầu hắn rất béo, rất hồng hào, cái nét già của hắn có bởi đôi mắt quá lanh,
quá xảo của hắn.
Hắn cầm tấm danh tiếp xem qua, mắt hắn như híp lại:
- Vị Quách đại hiệp này bây giờ ở đâu ?
Quách Đại Lộ chỉ vào ngực mình:
- Đây, ta chính là “Thiên Thủ Như Lai…
Tên quản gia ngẩn mặt lên nheo mắt:
- À… thì ra đây là Quách đại hiệp, thất kính, thất kính…
Quách Đại Lộ h.t m.t lên, hắn cố làm ra vẻ… “đại hiệp” nhiều hơn chút nữa.
Tên quản gia cười hề hề:
- Quách đại hiệp đến đây có phải muốn kiếm lão gia tôi tỷ thí ám khí không nhỉ ?
Quách Đại Lộ ngơ ngác:
- Sao ngươi lại biết ?
Tên quản gia him híp mắt nói một cách tỉnh bơ:
- Mỗi một tháng đều có mấy vị “đại hiệp” đến đây, cho nên nếu tôi không biết
được Quách đại hiệp đến đây để làm gì thì đó mới là chuyện lạ chứ ?
Quách Đại Lộ nặng mặt:
- Nếu biết thì sao chưa chịu vào thông báo cho lão gia của ngươi biết ?
Tên quản gia cố ý dòm Quách Đại Lộ từ trên xuống dưới:
- Hình như Quách đại hiệp hôm nay chưa uống rượu thì phải ?
Quách Đại Lộ nhướng mắt:
- “Đại Túy Khách” đâu nhất định lúc nào cũng uống rượu say mềm ?
Tên quản gia cười:
- Vậy thì tôi khuyên Quách đại hiệp hãy về đi, bởi vì nơi cửa này đã đến quá
nhiều đại hiệp, riết rồi lão gia tôi nói chỉ cần nghe đến danh từ “đại

hiệp” là phát nhức
đầu, lão gia tôi nói chẳng thà tiếp những tên chết bầm chết dịch mà còn dễ chịu hơn là
tiếp những ông “đại hiệp”
Tấm danh thiếp trở lại tay Yến Thất.
Quách Đại Lộ mặt đỏ còn hơn gấc chín:
- Hay quá, ý kiến anh hay quá, hay đến mức tôi có thể độn thổ luôn, nội cái cười
như mang guốc trong bụng thiên hạ của cái tên quản gia là tôi ê cả mặt mày!
Yến Thất chớp chớp mắt:
- Thế sao anh không tặng cho hắn mấy tát tay ?
Quách Đại Lộ nói:
- Có tịch là nhúc nhích, mang cái xấu trong bụng chình ình đây mà còn nói
chuyện đánh ai ?
Yến Thất cười.
Tự nhiên cái cười của hắn dễ chịu hơn cái cười xoi mói của tên quản gia rất nhiều,
vì thế cái tức của Quách Đại Lộ bỗng xẹp lép.
Hắn vừa cười vừa nói:
- Xem kỹ ra thì cái da mặt của anh cũng không dày mấy, còn thua bức tường kia
nhiều quá.
Quách Đại Lộ thở dài ủ rũ:
- Vì thế cho nên bây giờ tôi chỉ muốn đi thôi, đi cho khuất chỗ này, đi càng
nhanh chừng nào càng tốt chừng nấy.
Yến Thất kéo tay Quách Đại Lộ gắt nhỏ:
- Gấp cái gì dữ vậy ? Tôi còn có phương pháp khác hay lắm.
Quách Đại Lộ nhảy dựng lên:
- Thôi thôi… anh có thể làm ơn cất kỹ dùm những cái phương pháp hay của anh
cho tôi nhờ tý.
Yến Thất làm mặt trang nghiêm:
- Không, lần này hay thật mà.
Quách Đại Lộ bụm lỗ tai lại:
- Anh làm ơn đừng cho lọt vào lỗ tai tôi là tốt nhất…
Yến Thất nắm tay Quách Đại Lộ và cười:
- Để người ta nói cho mà, hay lắm, hay hơn phương pháp hồi nãy

nhiều mà…
Quách Đại Lộ nói:
- Một ý kiến của anh vừa rồi tôi đã gần phải cắt cái mặt liệng đi, bây giờ thêm
một phương pháp khác nữa chắc tôi chịu đời không thấu quá.Yến Thất gặn lại:
- Anh nghĩ rằng đi làm cái chuyện này là mất mặt đi à ?
Quách Đại Lộ thở dài ảo não…
Yến Thất nói:
- Tôi hỏi anh cái này nghe, lúc Đại Ngô Công tung ám khí định giết anh và khi
anh bắt được anh có liệng trả lại hắn không ?
Quách Đại Lộ trừng mắt:
- Anh bảo tôi điên à ? Ném lại đặng cho hắn lấy đó hại chết mình à ?
Yến Thất nói:
- Như thế là đúng rồi.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Đúng ở cái gì ?
Yến Thất nói:
- Một con người đã dùng vàng chế ám khí, thì một khi hắn đã nổi hứng rồi thì
không ai có thể cản hắn được cả, có phải thế không ?
Quách Đại Lộ gật đầu:
- Đúng rồi.
Yến Thất hỏi:
- Hắn dùng ám khí để đánh mình, chỉ cần mình bắt được, đó là bản lĩnh của
riêng mình, đúng như thế chứ ?
Quách Đại Lộ gật đầu:
- Đúng.
Yến Thất gật gật:
- Một con người có thể kiếm tiền bằng vào bản lĩnh của mình và thi thố trước mặt
mọi người thì nhất định không có gì gọi là mất mặt chứ ?
Quách Đại Lộ gật gật đầu:
- Đúng.
Yến Thất hỏi:
- Nãy giờ được mấy điểm đúng rồi nhỉ ?
Quách Đại Lộ nói:
- Ba.

Yến Thất hỏi:
- Thế thì bây giờ anh còn có gì để nói nữa không ?
Quách Đại Lộ cười:
- Không.
Yến Thất hỏi:-Thế anh còn có muốn nghe ý kiến của tôi nữa không ?
Quách Đại Lộ thở ra:
- Muốn nghe đến chết thôi…
oOo
Đã biết không có tiền trả, thế mà vẫn phải đi tính sổ nợ.
Đúng là một việc làm muối mặt.
Quách Đại Lộ là một con người rất trọng thể diện, nhưng lại vẫn phải mang mặt
đi làm cái chuyện xấu hổ như thế, tại vì hắn thương bằng hữu.
Bất luận người nào, trong đời nếu có thể kết giao được một người bằng hữu có thể
vì mình mà đi làm một chuyện mất mặt thì nhất định công tình giao kết ấy không bỏ
phí chút nào.
Quách Đại Lộ y theo kế sách của Yến Thất.
Lần này thì hắn tin, mặc dầu sau lần thất bại, hắn đã có hơi dè dặt, nhưng sau
khi nghe Yến Thất rỉ tai, hắn nhất quyết tin rằng làm theo cách đó là thành công.
Hắn nghĩ nếu đổi lại là hắn, hắn là Kim Đại Sư thì có chết nhất định cũng phải
ra mặt, chứ không khi nào chịu nổi cái cách của Yến Thất sắp bày.
Quách Đại Lộ có thể nói từ nhỏ đến giờ không hề mắng chửi ai, hắn cũng không
biết chửi như thế nào, nhưng được cái là giọng hắn khá lớn.
Hắn đứng ngay giữa cổng nhà Kim Đại Sư mà chửi, hắn chửi mà Yến Thất ngồi
tuốt ngoài đầu hẻm cũng nghe lồng lộng.
Ngoài đầu ngõ có cây bạch dương khá lớn, dưới tàng cây có bục đá, Yến Thất
ngồi trên bục đá đó.
Hắn ngồi nghe Quách Đại Lộ chửi, hắn vừa tức cười mà cũng có vẻ khoái, hắn
biết lần này thì thành công, vì thế hắn ngồi dán tai nghe, y như người ngồi nghe hát.
Bởi vì Quách Đại Lộ không phải chửi hắn mà là chửi lão Kim Đại Sư.

Quách Đại Lộ chửi:
- Họ Kim, ngươi là con người mà, tại sao ngươi lại cứ rụt đầu vào trong nhà y như
là con rùa rút cổ thế ? Mẹ nó, chẳng lẽ lỗ mũi của ngươi bị thiên hạ đánh bể rồi cho
nên xấu hổ không dám chường mặt ra ?
Yến Thất càng nghe càng khoái, vì những câu chửi ấy hắn đã dạy cho Quách Đại
Lộ, hắn đã bảo Quách Đại Lộ cứ đứng ngay giữa cổng chửi riết là Kim Đại Sư nhất định
phải ra.Cái phương pháp đó gọi là “ma chiêu”.
Cổ nhân cũng đã có dùng rồi.
Khi một tên tướng thua trận hay vì lẽ gì cứ án binh bất động, người ta cho quân sĩ
đến trước mặt thành cởi áo ra chửi, chửi riết làm cho tên tướng thủ thành nóng mặt
phải ra binh…
Nghe nói hình như thời Tam Quốc, Gia Cát Khổng Minh đã làm cho Tào Tháo
một trận như thế thì phải.
Quách Đại Lộ vốn không chịu làm chuyện đó, nhưng Yến Thất nói với hắn:
- Đây là một “chiến thuật” mà trước kia Gia Cát tiên sinh còn phải dùng, thế thì
tại sao anh chê chứ ?
À, nếu đã là một thứ “chiến thuật”, đã không phải là chuyện làm càn thì có thể
được…
Mà đã là “chiến thuật” thì phải tận dụng, vì thế Quách Đại Lộ chẳng những chửi
thả giàn mà còn ráng rống lên cho thật lớn.
“Chiến thuật” chứ bộ tuồng chơi sao ?
Chỉ cần Kim Đại Sư nghe thấy thì nhất định ông ta có lý mấy cũng phải ló đầu ra.
Mà làm gì lại không nghe ?
Ngồi tuốt ngoài đầu ngõ như Yến Thất mà còn nghe lồng lộng, huống hồ ở sát
một bên ?
oOo
Nhưng ở đời có nhiều chuyện lạ mà không ai đoán được.

Giọng ào ào của Quách Đại Lộ đi cả nửa ngày đường còn nghe thấy, thế nhưng
Kim Đại Sư trong nhà vẫn cứ im lìm.
Sướng không ? Chẳng lẽ lão điếc ?
Người bị chửi không nóng mặt mà Quách Đại Lộ thì đã bắt thấy khó chịu dữ rồi.
Nhưng câu chửi của Yến Thất dạy cho hắn, hắn đã lặp đi lặp lại mỗi câu hơn
mười bận rồi, chính tai hắn nghe cũng đã phát chán, vậy mà vẫn chưa kết quả.
Hắn định phải sáng tác một vài câu chửi nào có vẻ "tân kỳ" một chút may ra mới
có hy vọng, nhưng hắn mới vừa "định" như thế chứ chưa nghĩ ra nổi thì cánh cửa mở ra.
Lại cũng cái tên quản gia trời đánh ló cái lỗ mũi hỉnh hỉnh, cái hỉnh hỉnh như
"chửi cha" thiên hạ ấy, cái dáng điệu là Quách Đại Lộ vừa thấy đã nghe nóng ran cả
mặt…, lần này hắn ra có kèm theo một cái ghế, ghế nệm bọc da cẩn thận.Hắn vẫn cười cười, hắn đặt chiếc ghế xuống và sửa đi sửa lại cho khỏi gập ghềnh,
hắn làm việc y như rất sợ sự sơ xuất trước mặt một vị… thượng khách của chủ gia.
Quách Đại Lộ cau mặt:
- Ngươi làm cái lối gì thế chứ ?
Tên quản gia cười hề hề:
- Đây là lão gia tôi bảo mang ra.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Nhưng hắn có nghe tiếng… chửi của ta không ?
Tên quản gia lật đật đáp:
- Dạ nghe, nghe rất rõ từng tiếng một. Lão gia chúng tôi tuy niên kỷ cũng đã khá
cao, nhưng sự thật thì còn thính tai lắm, khi nào gặp…
Quách Đại Lộ nhảy dựng:
- Nghe rồi… thôi à ?
Tên quản gia đáp:
- Dạ đâu có thôi, chính vì nghe nên lão gia chúng tôi mới sai chúng tôi mang ghế
ra đây, thứ ghế này êm lắm, da bọc là thứ da tốt nhất của dân du mục miền Bắc mà

lão gia tôi đã…
Quách Đại Lộ ngắt ngang:
- Sai mang ghế ra làm chi ?
Tên quản gia cung kính:
- Dạ lão gia của chúng tôi sợ Quách đại hiệp mỏi chân nên sang mang ghế này
ra cho Quách đại hiệp ngồi…, lão gia chúng tôi còn căn dặn, nếu khi nào thấy khô cổ,
xin Quách đại hiệp cứ gọi, chúng tôi sẽ mang rượu ra cho Quách đại hiệp giải khát…
Hắn cười hề hề và nói tiếp:
- Những "đại hiệp" đến đây tuy đông lắm, nhưng thật ra thì chưa có người nào…
chửi hay như Quách đại hiệp bữa nay, vì thế lão gia chúng tôi bảo chuyển lời thưa với
Quách đại hiệp là nếu có thể xin Quách đại hiệp chửi kha khá một chút, càng lớn hơn
nữa càng hay… Lão gia chúng tôi xin trân trọng gửi lời cám ơn trước.
Quách Đại Lộ nhìn chiếc ghế bằng đôi mắt sững sờ, hắn không nói được câu nào
và ngoe nguẩy bỏ đi ra một nước…
Tên quản gia vẫn đứng cười hề hề và nói với theo:
- Quách đại hiệp đi à ? Xin lỗi không tiện đưa ra, khi nào rỗi mời Quách đại hiệp
ghé ngang chửi chơi, đây có rượu ngon mà lại còn có cam thảo, có chanh để cho
Quách đại hiệp thông cổ…
oOoQuách Đại Lộ giận rung.
Hắn có cái tật, khi nào giận quá mức là môi hắn xanh lè.
Yến Thất cười:
- Tôi bảo anh đi chọc giận người ta, thế mà người ta chưa giận thì anh đã giận
trước rồi!
Quách Đại Lộ nghiến răng:
- Anh mà anh thấy cái bộ mặt đểu cáng của cái thằng quản gia chó chết đó thì
xem anh có giận chết luôn không thì biết.
Yến Thất nói:
- Hắn nói gì thây kệ hắn, anh cứ coi như hắn là một thằng khật khùng

là được
chứ chuyện chi phải giận ?
Quách Đại Lộ nói:
- Chính hắn chẳng coi tôi ra cái thớ gì đấy chứ, chính hắn nhìn tôi y như nhìn
một tên khật khùng chứ còn gì nữa ?
Yến Thất hỏi:
- Hắn nói anh khật khùng thật à ?
Quách Đại Lộ nói:
- Cần gì hắn nói, nội cái cười của hắn còn quá chửi cha thiên hạ…
Yến Thất hỏi:
- Vậy mà anh chịu nổi à ?
Quách Đại Lộ nói:
- Sao lại không nổi ?
Yến Thất hỏi:
- Tại sao hay vậy ?
Quách Đại Lộ bật cười:
- Tại vì tôi đúng là… khật khùng chứ sao.
Yến Thất ngó thẳng vào mặt Quách Đại Lộ và nhoẻn miệng cười.
Nụ cười của hắn đã rạng rỡ mà cái nhìn của hắn lại rất dịu dàng, bao nhiêu cơn
tức giận trong lòng Quách Đại Lộ bỗng tiêu mất hết.
Yến Thất ngưng cười, nhưng đôi mắt cứ dán vào mặt của Quách Đại Lộ làm cho
hắn đâm ngượng, hắn hất mặt lên làm mặt nghiêm khỏa lấp:
- Sao ? Bây giờ anh còn có ý kiến nào tuyệt diệu nữa không ? Bày hết ra đi, bày
riết cho da mặt của tôi nó dày như cái mo chai cho rồi.
Yến Thất cười:
- Còn muốn nghe nữa à ?
Quách Đại Lộ nói:- Muốn gần chết luôn đây chứ sao lại không muốn ?
Yến Thất thở ra:
- Rất tiếc là bây giờ tôi chẳng còn có ý kiến nào hay hơn nữa cả.
Quách Đại Lộ nhướng nhướng mắt:
- Một “thiên tài” như anh mà cũng có thể bí lối nữa à ?
Yến Thất nói:
- Anh vào cái tên quản gia đó xỏ lá, chứ tôi thì tôi thấy chính cái lão Kim Đại Sư
mới đúng là xỏ lá đấy.

Quách Đại Lộ hỏi:
- Chính anh nói lão là con người hào phóng, rộng rãi kia mà ?
Yến Thất nói:
- Thật mà, lúc trước nếu hắn giao đấu với anh mà thua, hắn sẽ thưởng cho anh vài
trăm lượng bạc, còn nếu thắng hắn cũng sẽ bồi thường cho anh vài trăm lượng cơm
thuốc nữa đấy.
Nhưng rồi hắn lại thở ra:
- Có lẽ gần đây Kim Đại Sư đã bị thiên hạ chơi xỏ quá nhiều, vì thế bây giờ lão
đâm ra cẩn thận không để bị "xỏ" nữa.
Quách Đại Lộ gật gật đầu:
- Hắn không bị "xỏ" thì tôi bị "xỏ"!
Yến Thất cười:
- Kể ra thì anh cũng chẳng thiệt thòi gì mấy, vì anh đã chửi được một mách sướng
chán cái lỗ miệng rồi.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Bây giờ anh thấy tôi cần chửi nữa hay thôi ?
Yến Thất hỏi:
- Chửi ai nữa ?
Quách Đại Lộ nói:
- Chửi anh.
Yến Thất cười, nhưng hắn chưa kịp nói gì thì chợt nghe vó ngựa từ xa vọng tới…
Ngựa phóng thật nhanh, chỉ nghe thấy là đã tới liền tới ngay đầu ngõ…
Quách Đại Lộ còn trong cơn tức, hắn không thèm ngó lại xem ngựa của ai, chỉ có
Yến Thất đứng quay ra nên hắn thấy và hắn vụt cúi gằm mặt xuống.
Tuy phải qua một khúc quẹo và ngựa đang bỏ vó lớn, nhưng người ngồi trên yên
kỹ thuật cưỡi ngựa thuộc vào hạng khá lắm, vừa thấy Yến Thất và Quách Đại Lộ là
cương đã nhóng lên và bằng một thân pháp nhanh nhẹn nhảy ngay xuống đất.Chưa thấy rõ mặt người là đã thấy tà áo màu hồng, màu hồng thật tươi và Quách
Đại Lộ chợt thấy như trước mặt sáng ra, sáng một cách chói chang…
Hắn buột miệng kêu lên:

- À… cô…
“Toan Mai Thang” Mai Nhữ Nam.
Và bây giờ thì Quách Đại Lộ mới được hỏi hết câu:
- Cô đi đâu đấy ?
Mai Nhữ Nam cười:
- Tôi cũng đang có một câu như thế, các anh dẫn nhau đi đâu đây ?
Yến Thất nói hớt:
- Cô đến được còn chúng tôi không đến được à ?
Mai Nhữ Nam gặn lại:
- Mà các anh đi đâu đây ? Làm cái gì đứng láng cháng ở đây ?
Yến Thất nói:
- Bọn này đang đợi cô.
Mai Nhữ Nam nhướng nhướng mắt:
- Làm sao các anh biết tôi đến mà đợi ?
Yến Thất nói:
- Tôi biết bói toán chứ làm sao.
Mai Nhữ Nam dứ dứ tay:
- Giỏi ha, anh mà nói một trăm tiếng tôi cũng không tin nổi một tiếng nào, chính
con người của anh còn…
Yến Thất đưa tay bụm miệng cô ta:
- Nè nè, cô mà nói tầm bậy là tôi đấm vỡ mồm ra đấy nhé.
Thấy hai người thân thiết với nhau mà Quách Đại Lộ sững sờ.
Rõ ràng hôm nào Yến Thất đã cự tuyệt về chuyện “cầu hôn ngược” của cô ta,
đáng lý cô ta vì thẹn mà hận tới già chứ sao lại có thể thân thiết như thế ấy ?
Mai Nhữ Nam nhìn Quách Đại Lộ, rồi nhìn Yến Thất, nàng vụt cười:
- Được rồi, tôi không thèm hỏi anh, vì anh không thật như tiểu Quách.
Và nàng hỏi luôn:
- Anh Quách, tôi hỏi anh chứ các anh đến đây để làm gì ?
Quách Đại Lộ đằng hắng hai ba tiếng và cười gượng gạo:
- À à… không có làm gì, chỉ… chỉ đi chơi bậy bạ vậy mà, nhưng đến đây chơi
chắc cũng không thể kể làm phạm pháp đấy chứ ?
Mai Nhữ Nam nhìn Yến Thất mà cười:- Anh có nghe không ? Tiểu Quách tuy cũng nói dóc đấy nhưng dầu sao hắn cũng
không nói được tự nhiên như anh.
Cô ta đấm cho Yến Thất một cái đấm lên vai:

- Nói chơi vậy chứ các anh không nói tôi cũng biết các anh đến đây để làm gì rồi.
Yến Thất hất mặt:
- Làm gì nói nghe chơi ?
Mai Nhữ Nam chớp đôi mắt từ mặt Quách Đại Lộ sang Yến Thất, nàng cười:
- Gần đây các anh thua dữ lắm phải không ? Chính vì thua sạch túi nên tính đến
kiếm vài viên đạn của Kim đại thúc tôi về làm vốn chứ gì ?
Quách Đại Lộ nhìn cô ta sửng sốt…
Cái cô gái này quả đúng là láu lỉnh, chỉ có mỗi một việc không biết làm sao để
kiếm chồng thôi, chứ còn việc gì cô ta cũng đều biết hết!
Nụ cười hãy còn đọng trên môi Mai Nhữ Nam, nhưng cô ta lại thở ra:
- Chỉ có điều là các anh xui xẻo lắm, nhất định chuyến này đi không rồi lại trở về
không.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Tại sao vậy ?
Thật là ác cho cái miệng, cái miệng của Quách Đại Lộ càng mau chừng nào,
càng làm hắn lòi đuôi chừng ấy.
Câu hỏi quá nhanh của hắn đã vô tình xác nhận lời phỏng đoán của Mai Nhữ
Nam là đúng phong phóc mất rồi!
Nhưng cô gái không thèm "chèn" câu nói đó, cô ta tiếp tục thở ra:
- Một con người nếu niên kỷ càng cao thì càng có nhiều kinh nghiệm, Kim đại
thúc của tôi năm nay đã ngoài năm mươi rồi, cho nên…
Quách Đại Lộ hỏi dồn:
- Cho nên làm sao ?
Mai Nhữ Nam nói:
- Bây giờ thì ông ta thích xách từng cái túi đạn vàng ra đếm chơi giải buồn, ông ta
thích làm cái chuyện đó hơn là lấy nó để bắn người.
Yến Thất vụt hỏi:
- Kim Đại Sư là đại thúc của cô ?
Mai Nhữ Nam gật đầu:
- Không phải là chú ruột, nhưng ông ta quen thân với gia đình tôi từ lúc nhỏ.

Yến Thất hỏi luôn:
- Nghĩa là cô biết ông ta từ lúc nhỏ ?
Mai Nhữ Nam cười:- Lúc còn trong bụng mẹ là tôi đã có đến đây chơi rồi.
Yến Thất ngó Quách Đại Lộ, họ Quách muốn nói nhưng lại làm thinh…
Mai Nhữ Nam cười:
- Nhưng mà các anh định làm gì ? Tôi đoán như thế là trúng ngay bon đấy chứ ?
Yến Thất nói:
- Không đúng.
Mai Nhữ Nam nhún vai:
- Vậy thì thôi, tôi tính bày cách cho các anh mà nếu không phải thế thì thôi.
Quách Đại Lộ lật đật hỏi:
- Sao ? Cách gì đâu ? Nói nghe!
Mai Nhữ Nam điềm đạm:
- Đã không phải các anh có ý như thế thì tôi nói ra làm gì cho thất công ?
Quách Đại Lộ nói:
- Nhưng giả tỷ như bọn này đến đây đúng là vì chuyện đó thì sao ?
Mai Nhữ Nam nói:
- Nếu quả như thế thì rất có thể tôi sẽ có cách giúp các anh.
Quách Đại Lộ nói:
- Thế thì tôi nói cho cô biết là chuyện cô đoán bậy như thế mà đúng ngay bon, có
lẽ nên phong cô làm nữ Gia Cát Lượng đấy.
Mai Nhữ Nam liếc Yến Thất và cười:
- Tôi nói có sai đâu ? Tôi nói tiểu Quách thật tình hơn anh đó thấy chưa ?
Quách Đại Lộ nói:
- Đừng có lộn xộn, nói cái cách của cô ra, không thì chết với tôi đấy nghen.
Mai Nhữ Nam lập nghiêm, hai tay cô ta chắp sau đít đi qua đi lại làm như thể
mình đúng là… Gia Cát Lượng.
Yến Thất nhún vai:
- Còn tôi thì tôi biết rõ như một với một là hai rằng cái con người của cô không
bao giờ nói được một chuyện thật nào.

Mai Nhữ Nam cười:
- Đừng có khích thất công, muốn nói là nói, muốn không là không chứ không ai
có thể “khích tướng” được đâu.
Quách Đại Lộ nóng nước:
- Chứ bây giờ muốn sao cô mới chịu nói:
Mai Nhữ Nam đáp:
- Phải có điều kiện.
Quách Đại Lộ hỏi:- Điều kiện gì ?
Mai Nhữ Nam chớp chớp mắt:
- Khi mà “hàng hóa” đã tới tay thì xẻ làm đôi, có chịu thế không ?
Quách Đại Lộ cười:
- Đúng là cha ăn cướp.
Mai Nhữ Nam nói:
- Đâu phải cha ăn cướp, kẻ bày kế, người thi hành “lao tư lưỡng lợi” mà, thôi thì
xẻ ba vậy nhé ?
Quách Đại Lộ hỏi:
- Nhưng nếu kế của cô không linh thì sao ?
Mai Nhữ Nam nói:
- Linh hay không làm rồi mới biết chứ ?
Quách Đại Lộ cười:
- Đúng là chuyện mua đầu chợ bán cuối chợ rồi đây.
Mai Nhữ Nam hỏi gặn:
- Nhưng mà các anh có chịu mua hay không thì nói ?
Quách Đại Lộ nhún vai:
- Mua thì mua, lỗ lã gì đâu mà sợ chứ !

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...
Hồi 40
Ăn no tức bụng

Đường xây khá cao.Mai Nhữ Nam dẫn Quách Đại Lộ và Yến Thất vòng theo ngõ hẻm phía sau.
Đây là ngã hậu, tự nhiên hẹp hơn nhưng vẫn có một cánh cửa thâm thấp dưới bức tường cao nghệu.
Yến Thất hỏi :
- Đây là hậu môn của nhà Kim đại sư à?

Mai Nhữ Nam lừ mắt :
- Chứ chẳng lẽ là cửa sau nhà tôi?
Quách Đại Lộ hỏi :
- Nhưng sao lại ra đây?
Mai Nhữ Nam nói :
- Cứ hễ đến mùa xuân thì Kim đại thúc luôn có mặt phía sau vườn hoa này.
Quách Đại Lộ làm thinh lắng nghe.
Mai Nhữ Nam nói :
- Bây giờ tôi nhảy qua tường, anh ở phía sau rượt theo.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Rồi sao nữa?
Mai Nhữ Nam nói :
- Tôi chạy vào tìm Kim đại thúc, bảo anh chọc ghẹo tôi rồi lại rượt theo tôi...
Quách Đại Lộ hỏi :
- Rồi sao nữa?
Mai Nhữ Nam nói :
- Kim đại thúc thương tôi lắm, nhất định thấy thế người sẽ xách cung bắn anh ngay.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Nhiên hậu?
Mai Nhữ Nam cười :
- Không có nhiên hậu, chỉ cần anh bắt được “Liên Chu đạn tử” thì có thể thành một tiểu phú gia.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Còn nếu bắt không được?
Mai Nhữ Nam nói :
- Nhẹ nhất là sưng mình, vì một khi tôi bảo anh muốn làm nhục tôi thì nhất định dây cung của Kim đại thúc tôi sẽ thẳng lắm.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Thế còn cô?
Mai Nhữ Nam háy háy mắt :
- Tôi ấy à? Tự nhiên là tôi sẽ... đứng ngoài quan sát.
Quách Đại Lộ nói :
- Nếu tôi thắng thì cô đến chia chác, còn nếu như tôi bị... sưng mình hay chết luôn thì cô cũng nên mua cho tôi một cỗ quan tài chứ?
Mai Nhữ Nam cười :
- Cái đó thì anh khỏi phải lo, nhất định là Kim đại thúc tôi không hề tiếc với ai một cỗ quan tài cả.

Quách Đại Lộ hỏi :
- Vì thế cho nên cho dầu tôi ra như thế nào, cô cũng không hề tổn thất?
Mai Nhữ Nam cười :
- Coi, chắc ăn mới làm chứ? Từ trước đến nay tôi chưa làm ăn chuyến nào mà lại để cho... thâm vốn cả. Tệ lắm là huề.
Quách Đại Lộ thở ra, hắn nói lầm bầm :
- Hay, thật là hay, ngoài cô ra chắc không còn ai có được cách làm ăn hay như thế nữa.
Mai Nhữ Nam nói :
- Bởi vậy đàn bà mới giỏi hơn đàn ông, nếu cứ bung thùa như các anh thì có mà đói meo.
Quách Đại Lộ thở dài :
- À... đàn bà, thật đúng là đàn bà...
Mai Nhữ Nam gặn lại :
- Mà tôi hỏi anh có chịu làm không, nói để rồi người ta còn đi lo vụ khác?
Quách Đại Lộ cười gượng :
- Làm thì làm.
Mai Nhữ Nam nhướng mày :
- Làm nhưng không có đổ thừa tại ai cả nghe?
Quách Đại Lộ nói :
- Đổ thừa cho ai? Nếu... may mà chết được thì tôi cảm kích cô còn không hết chứ sao lại đổ thừa?
Mai Nhữ Nam trề trề môi :
- Cảm kích tôi?
Quách Đại Lộ nói :
- Một con người khi đã chết rồi thì khỏi thấy chuyện gì cả, nhất là khỏi thấy cái miệng đay nghiến của những người chủ nợ, khỏi nghe những giọng lải nhải của đàn bà, cô thấy có phải chết sướng hơn không? Giá chết mà còn cử động thì không chừng tôi còn lạy tạ ơn nữa là khác đấy.
Mai Nhữ Nam ôm bụng cười ngặt nghẹo :
- Sợ chết như cái gì mà còn dóc!

Nói sợ chết thì hơi quá, nhưng nói sống không hề biết khổ thì có lẽ đúng vào con người của Quách Đại Lộ.
Trong đời hắn có đói, có vất vả, nhưng thật sự thì hắn không khi nào

khổ, bất cứ trong hoàn cảnh nào, hắn cũng biết cách vui để sống. Vì thế, không thể nói hắn sợ chết, mà phải nói hắn không khi nào muốn chết.

Thường thường những vòng tường quanh nhà cao nhất là khoảng trượng tư, nhưng vòng tường nhà Kim đại sư thì có lẽ phải đến hai trượng tám, nghĩa là cao gấp hai lần hơn vòng tường nhà khác. Nhà giàu luôn luôn là cẩn mật.
Mai Nhữ Nam ngẩn lên nhìn và nói :
- Liệu có nhảy tới hay không?
Quách Đại Lộ đáp :
- Tàm tạm.
Mai Nhữ Nam cau mặt :
- Tàm tạm nghĩa là thế nào?
Quách Đại Lộ nói :
- Nghĩa là cũng có thể nhảy tới, tuy không chắc lắm nhưng nhờ vào dũng khí.
Mai Nhữ Nam nói :
- Bí quyết của khinh công không có hai tiếng “dũng khí” trong đó.
Quách Đại Lộ nói :
- Dũng khí cũng là bí quyết.
Hắn nói thật, vì bất cứ chuyện nào, cái bí quyết thành công của hắn đều là dũng khí.
Mai Nhữ Nam nhìn hắn lắc đầu :
- Mong rằng anh đừng có va đầu vào tường là may...
Quách Đại Lộ nói :
- Có va đầu vào tường thì cũng phải lên được chứ không khi nào tụt xuống.
Mai Nhữ Nam cười :
- Được rồi, tôi lên trước xem chừng rồi ra hiệu cho anh lên nghe.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Nhưng có chắc là cô lên tới nơi không đã chứ?
Mai Nhữ Nam nói :
- Không chắc...
Nàng cười cười nói tiếp :
- Tôi không chắc mà cũng không có cái “dũng khí” của anh nhưng tôi có cách của tôi.
Quách Đại Lộ hỏi :

- Cách gì?
Mai Nhữ Nam nói :
- Cách như thế này nè...
Nàng nói chưa dứt là đã phóc lên vai Quách Đại Lộ, rồi từ đó lấy trớn nhảy tuốt lên đầu tường.
Quách Đại Lộ thở ra :
- Tôi không hiểu tại sao phương pháp của đàn bà luôn luôn là phải trèo lên đầu đàn ông như thế ấy nhỉ?
Yến Thất nói :
- Tại vì hầu hết đàn ông đều là một đám ngu.
Quách Đại Lộ trừng mắt :
- Chắc anh không phải là đàn ông nhỉ?
Yến Thất cười :
- Tôi là đàn ông nhưng tôi không có ngu như anh.
Mai Nhữ Nam đứng trên đầu tường đưa tay vẫy vẫy...
Quách Đại Lộ dợm chân, nhưng hắn ngừng lại và nhìn Yến Thất.
Yến Thất hỏi :
- Còn chờ gì nữa?
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi đi chuyến này không chừng mà... chết thật đấy nhe.
Yến Thất nói :
- Rồi sao?
Quách Đại Lộ nói :
- Vì thế, bây giờ anh nên nói cái bí mật của anh cho tôi biết là vừa.
Yến Thất lắc đầu :
- Không được.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tại sao không được?
Yến Thất nói :
- Tại vì anh không thể chết.
Quách Đại Lộ gặn lại :
- Anh chắc như thế à?
Yến Thất nói :
- Tôi nói anh ngu mà quả anh ngu thật.
Hắn nhìn Quách Đại Lộ, đôi mắt hắn thật dịu và giọng nói của hắn cũng thật dịu.
- Nếu không chắc thì tôi đâu có để anh đi?

- Đúng là anh ngu thật.
Mai Nhữ Nam nhìn Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Anh ngu đến mức... đần luôn.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Tại sao cô cứ bảo tôi ngu hoài thế?
Mai Nhữ Nam nói :
- Ngu thì nói ngu chứ không lẽ nói khôn à?
Quách Đại Lộ gặn lại :
- Mà ngu ở cái chỗ nào?
Mai Nhữ Nam nói :
- Chỗ nào cũng ngu cả, nhưng tại sao anh không ráng thông minh thử một chút coi?
Quách Đại Lộ cười :
- Ngu cho người ta khoái chơi vậy mà.
Mai Nhữ Nam phát lên vai hắn một cái :
- Có mấy người ngu mới khoái anh chứ ai mà khoái?
Quách Đại Lộ nói :
- Vậy mà có những cô gái khoái mới kỳ chứ!
Mai Nhữ Nam nói :
- Tôi hổng dám à...
Cô ta khẽ liếc xuống chân tường, háy mắt cười với Yến Thất rồi lao mình xuống vườn hoa.
Nhìn theo cách phi thân uyển chuyển của nàng, Quách Đại Lộ như đờ đẫn...
Yến Thất cắn môi dậm chân :
- Không đuổi theo còn đừng làm gì như chết thế?
Quách Đại Lộ nhìn Yến Thất.
Hình như hắn vừa bắt gặp một cái gì, hình như hắn muốn nói cái gì nhưng rồi lại làm thinh.
Hắn nhìn một hồi làm cho Yến Thất hơi ửng mặt...
Cuối cùng Quách Đại Lộ cười :
- Đợi tôi hay không đợi?
Yến Thất gắt :
- Ngu nữa, đợi chứ sao không đợi.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Đợi bao lâu?
Yến Thất lại gắt :
- Bao lâu cũng đợi.
Quách Đại Lộ nheo mắt :
- Như vậy thì anh hãy yên lòng, nhất định là tôi đuổi kịp và nhất định

không bao giờ đuổi trật.

Yến Thất bỗng hơi sửng sốt.
Hắn chợt thấy câu nói của Quách Đại Lộ hơi kỳ cục.
Hắn lờ mờ như vừa hiểu mà lại như vừa không hiểu.
Đôi mắt hắn hơi nhỏ lại, hắn đang mơ màng.
Quách Đại Lộ không nhìn kịp cái mơ màng của hắn.

Kim đại sư.
Một con người được gọi là "Đại Sư", cho dầu đại sư thật hay đại sư giả, nhất định cũng phải có điểm giống "Đại Sư".
Hắn là một con người cao lớn, hơn những người cao lớn.
Hắn có vẻ dình dàng, bệ vệ, đúng là có dáng cách... Đại Sư.
Con người có bộ vó dềnh dàng, bệ vệ, nhất định là có khí thế hơn nhiều người khác, ông ta có thể ngoài năm mươi nhưng lưng thật thẳng và ánh mắt vẫn có ngời.
Lưng đứng thật thẳng, ánh mắt có ngời luôn luôn là con người chứng tỏ còn nhiều tráng kiện, thêm vào đó bộ râu không dài lắm nhưng rất rậm, rất đen, càng chứng tỏ khí huyết hãy còn phương cương.
Bộ y phục tự nhiên làrất vừa vặn và tự nhiên là thứ lụa đắt tiền, bởi vì ông ta là...
Kim đại sư.
Chỉ nhìn qua là Quách Đại Lộ biết ngay đó là Kim đại sư chứ không cần ai giới thiệu.
Ông ta đang đứng thưởng hoa, miệng ông ta hãy còn lép nhép như đang ngâm một đoạn thơ hợp cảnh, đã giàu, ông ta lại còn là một con người phong nhã.
Vừa thấy ông ta là mí mắt của Mai Nhữ Nam đã... sửa soạn ươn ướt, nàng chạy lại và thiếu chút nữa đã ngã hẳn vào mình người đại thúc.
Quách Đại Lộ không nghe nàng nói gì, chỉ thấy Kim đại sư trừng mắt nhìn hắn và quát lớn :
- Tên đó có phải không?
Mai Nhữ Nam gật đầu lia.
Kim đại sư lại trừng mắt nhìn Quách Đại Lộ :
- Ngươi muốn chạy trốn à?

Quách Đại Lộ đáp :
- Chạy sao được? Đã đến đây thì đâu có chuyện chạy?
Kim đại sư gằn gằn :
- Giỏi... giỏi...
Hình như ông ta đã giận đến rung.
Cũng may không biết hồi nào, Mai Nhữ Nam đã len lén nhét vào tay ông ta cây cung nạm bạc và cái túi đạn vàng.
Kim đại sư nắm lấy cây cung, và chỉ cần nắm lấy cây cung là bản thân ông ta hình như thay đổi hẳn.
Hình như ông ta phấn chấn, hình như ông ta trẻ lại vài mươi tuổi.
Ông ta quát lớn :
- Ngã này.
"Liên Chu đạn" lập tức bay ra.
Một người thiện nghệ mà lại đúng vào cơn giận thì lại càng vô cùng lợi hại.
Những viên đạn bay ra y như một xâu chuỗi dính liền.
Cũng may là Quách Đại Lộ đã chuẩn bị sẵn rồi.
"Liên Chu đạn" của Kim đại sư tuy nhanh nhưng tay hắn cũng lại nhanh không kém.
Mà cũng không riêng gì Quách Đại Lộ, giá như trên trời vùng sa xuống vô số vàng ròng thì chắc tay ai cũng không thể chậm.
Khác hơn là Quách Đại Lộ phải đón bắt những viên đạn từ dây cung khá mạnh, chứ không phải dễ như đón những nén vàng rơi.
Mai Nhữ Nam đứng coi và vụt nói trống không :
- Ắn no tức bụng...
Không biết Quách Đại Lộ có nghe thấy hay không khi hai cái túi lớn nơi áo hắn đã đầy, nhưng hắn vẫn còn ráng tiếp thêm một cái "Liên Chu" nữa rồi mới chịu co giò bỏ chạy.

Nói chạy chứ thật sự thì Quách Đại Lộ không còn chạy nổi, vì sức nặng của cái túi trì xuống, hắn chạy theo lối hai hàng, khệnh khạng trông giống như bị mụt hạch ngay dưới háng.
Cũng may là Kim đại sư hơi phốp pháp, thêm vào đó tuổi cũng đã trọng nên ông ta chỉ đuổi theo mấy bước rồi thôi.
Quách Đại Lộ chỉ nhớ khi hắn nhảy xuống bên trong tường có một cái giếng lạnh, quả nhiên hắn mò đến ngay nơi đó, hắn tin rằng Yến Thất vẫn còn đợi hắn ngoài tường.
"Không có nhiên hậu, nếu anh có thể tiếp được Liên Chu đạn thì là

trở thành một tiểu phú ông”...
Câu nói của Mai Nhữ Nam vẫn còn văng vẳng bên tai hắn.
Quách Đại Lộ mò mò cái túi đạn vàng và mỉm cười một mình.
Tới còn cách chân tường chừng năm sáu bước, hắn vươn tay theo thế “Yến Tử Xuyên Vân” nhún chân nhảy lên một cái thật mạnh...
Khi nãy đã nhảy lên một lần rồi, bây giờ thì hắn nắm vững lắm, hắn không còn nghi ngại gì nữa cả.
Nhưng không ngờ lần này thì hỏng.
Lần này hắn dùng sức có hơn lần trước, tinh thần hắn nhờ có được túi đạn vàng nên cũng phấn chấn hơn nhiều, thế nhưng nhảy lên chưa đầy trượng thì đầu hắn đập đội vô tường, bật ngửa ra rơi xuống.
Vừa vỗ trán, Quách Đại Lộ vừa lầm thầm :
- Mẹ nó, sao mà kì cục như thế này cà?
Chẳng lẽ mới bắt có mấy đợt đạn mà khinh công lại giảm dữ vậy sao?
“Ắn no tức bụng”, đúng, may mà Kim đại sư không đuổi theo nữa, chứ nếu không thì làm sao chạy nổi?
Nhưng không sao.
Quách Đại Lộ đâu phải là con người bất trí.
Hắn vạch đám cỏ rậm dấu kín túi vàng vào đó, xong xuôi, hắn thụt ra sau đứng ngắm và hắn phì cười.
Ông trời cũng không biết nổi.
Hắn nhảy lên tường.
Hắn cảm thấy phục mình hết sức.
Giá như người khác, chắc chắn cứ đứng đó để nghiền ngẫm suy tính, không chừng Kim đại sư đuổi theo mà cũng vẫn tính chưa xong.
Con người tính toán quá nhanh như hắn, nếu sau này không chọi phát tài thì quả là chuyện lạ.
Hơn bao giờ hết, Quách Đại Lộ bỗng thấy con người của hắn quá thông mình.

Yến Thất quả đang ngóng hắn ở phía ngoài.
Quách Đại Lộ kể một hơn hết mọi việc và vụt cười :
- Anh thấy có phục tôi không nè?
Yến Thất nói :
- Bây giờ mà phục thì e còn hơi sớm.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :

- Sớm?
Yến Thất nói :
- Vì bây giờ số đạn vàng còn ở trong kia.
Quách Đại Lộ cười :
- Dễ, quá dễ, trên yên ngựa của Mai Nhữ Nam chẳng có một cuộn dây đó sao?
Yến Thất gật gật đầu, bây giờ hắn mới để ý đến chuyện đó.
Quách Đại Lộ nói :
- Bây giờ thì tôi nhảy trở vào, tôi sẽ cột đầu dây vào túi đạn, anh ở ngoài này kéo lên. Anh thấy có dễ ăn quá hay không nè?
Yến Thất nói :
- Dễ.
Quách Đại Lộ lại cười :
- Một con người chỉ cần chịu suy nghĩ thì cho dầu chuyện khó khăn cách mấy cũng sẽ trở thành dễ ợt.
Yến Thất cũng bật cười :
- Vì thế cho nên anh rất phục anh?
Quách Đại Lộ nói :
- Không phục cũng không được, thôi thì đành phải phục vậy.

Ngựa của Mai Nhữ Nam cột dưới tàng cây lớn sát bên tường.
Trên yên quả có một cuộn dây.
Quách Đại Lộ đứng bên ngoài lắng nghe thật lâu, thấy bên trong im khô hắn nhảy lên tường, tự nhiên hắn mang theo sợi dây.
Túi đạn vàng quả nhiên vẫn nằm y chỗ cũ.
Bây giờ thì Quách Đại Lộ càng thấy thỏa mãn tận cùng về sự phán đoán của mình.
Đúng là không phục cũng không được.
Hắn chờ cho Yến Thất kéo dây lên.
Hắn nghe Yến Thất nói :
- Được rồi, tôi đã kéo ra ngoài rồi.
Quách Đại Lộ thở phào.
Bây giờ hắn tưởng tượng khi mang tiền đến thanh toán nợ, hắn tưởng tượng những bộ mặt như hoa nở của những người chủ nợ mà muốn cười thật lớn.
Những cũng may hắn nhớ mình đang còn ở trong vòng tường thiên hạ, hắn nhún chân nhảy tuốt lên rồi nhảy tuốt ra ngoài.
Hắn cảm thấy bây giờ thế phi thân của hắn bỗng hay ho hết cỡ.

Yến Thất đang đứng gần chỗ cột ngựa của Mai Nhữ Nam đợi hắn.
Lúc hắn đi tới thì Mai Nhữ Nam từ trong cũng đã chui ra.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Kim đại sư đâu?
Mai Nhữ Nam cười :
- Ông ta tức giận dữ lắm, bây giờ thì ông ta đang nằm nghỉ.
Quách Đại Lộ gắt :
- Cô ra sớm như thế này không sợ ông ta nghi à?
Mai Nhữ Nam nói :
- Không sao, Kim đại thúc nằm nghỉ phải lâu lắm, chia xong tôi trở vào ngay mà.
Cô ta cười cười :
- Kim đại thúc nhiều quá xài không hết, bọn mình chia sớt chút ít cũng không hề chi.
Yến Thất hỏi :
- Mình theo đúng lời giao là chia ba phải khônng?
Mai Nhữ Nam gật đâu :
- Đúng y như thế.
Yến Thất nói :
- Thôi bây giờ chia “tứ lục” đi, phần cô “lục” đó.
Quách Đại Lộ thiếu điều nhảy dựng :
- Sao? Sao lại chia kỳ thế?
Yến Thất nói :
- Nếu cô ấy muốn cả mười tôi cũng để hết luôn.
Quách Đại Lộ trừng mắt :
- Bộ anh... cảm nắng à? Có thấy mê sảng không?
Hắn xách túi đạn đưa tận tay Quách Đại Lộ.
Quách Đại Lộ chưa cầm thì bao nhiêu đạn đã đổ cả ra ngoài đất.
Không phải đạn vàng mà là đạn sắt.
Quách Đại Lộ nhìn những viên đạn đen thùi lăn loạn dưới đất, tròng mắt hắn y như gần muốn lồi ra.
Yến Thất thản nhiên :
- Bây giờ ai mà sảng chắc anh biết rồi chứ?
Quách Đại Lộ chặc chặc lưỡi :
- Rõ ràng tôi thấy đạn vàng mà?
Yến Thất nói :
- Như vậy không phải mê sảng mà là hoa mắt.
Quách Đại Lộ đứng nhìn sững một hồi, hắn nắm lấy cái túi giũ giũ, chợt thấy lăn ra một viên đạn vàng lấp lánh.
Chỉ có mỗi một viên vàng.

Mai Nhữ Nam cầm lên coi và nói :
- Các anh coi, viên đạn này có khắc chữ đây.
Quách Đại Lộ chụp lấy :
- Khắc cái gì đó?
Mai Nhữ Nam cười :
- Coi đi.
Trên viên đạn vàng khắc có một hàng: “Con người quá tham thì vàng đến tay cũng trở thành sắt vụn”!

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...

Hồi 41
Con nợ và chủ nợ

“Ắn no tức bụng”!
Nhớ câu nói của Mai Nhữ Nam và nhìn đống đạn sắt lổn ngổn, Quách Đại Lộ nghe như vừa mới nuốt chục ký... huỳnh liên.
Yến Thất nhìn hắn rồi nhìn Mai Nhữ Nam :
- Kim đại sư nhất định là biết rõ ý định của mình.
Mai Nhữ Nam nhún nhún vai...
Yến Thất nói tiếp :
- Và ông ta cũng biết rõ cô giúp chúng tôi để gạt ông ta.
Mai Nhữ Nam nhếch nhếch môi không nói.
Yến Thất thở ra :
- Thế nhưng ông ta vẫn làm như không biết, bởi vì...
Mai Nhữ Nam nói liền theo :
- Bởi vì ông ta là con người từ xưa nay rất rộng rãi, tuy biết bọn ta muốn kiếm ít tiền xài, nhưng...
Cô ta nhìn Quách Đại Lộ rồi nín luôn.
Quách Đại Lộ nói :
- Nhưng tại vì tôi quá tham, tham đến mức muốn vét hết kho của của ông ta.
Mai Nhữ Nam nói :
- Thật ra thì cũng không đáng trách anh.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Không trách tôi chứ trách ai?
Mai Nhữ Nam nói :
- Không trách ai cả, trong đời có mấy ai mà không có những phút tham lam.

Yến Thất nói :
- Huống chi cái tham của anh cũng không phải vì cá nhân anh mà là vì bằng hữu, nếu không có bằng hữu thì làm sao anh lại thiếu nợ nhiều như thế ấy?
Quách Đại Lộ bật cười :
- Các vị cũng khỏi phải lựa lời an ủi tôi làm chi cho thất công, vì thật sự thì trong lòng tôi cũng đâu có vì chuyện này mà khó chịu? Đúng ra, tuy bỏ công đi lấy của thiên hạ, nhưng lại chỉ quơ được một mớ sắt cục sắt hòn như thế này, nhưng cũng đâu phải là hoàn toàn không có thu hoạch?
Mai Nhữ Nam cười :
- Đúng, ít nhất cũng có được một viên.
Quách Đại Lộ nói :
- Sự thu hoạch của tôi không phải môt viên đạn vàng ấy đâu.
Mai Nhữ Nam hỏi:
- Chứ thu hoạch cái gì?
Quách Đại Lộ nói :
- Thu hoạch một bài học hay.
Hắn nhìn dòng chữ khắc trên viên đạn và chậm chậm nói tiếp:
- Đối với tôi mà nói thì bài học này còn có giá trị nhiều hơn tất cả vàng trên thế gian này gộp lại.
Mai Nhữ Nam nhìn hắn thật lâu và nàng nhoẽn miệng cười :
- Bây giờ thì tôi mới biết tại làm sao có quá nhiều người thích anh, bởi vì anh là một người khả ái.
Quách Đại Lộ gặn lại :
- Bây giờ cô mới biết à?
Mai Nhữ Nam háy háy mắt :
- Chứ sao?
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi thì tôi biết quá lâu rồi.
Yến Thất nói :
- Nhưng rất tiếc là anh còn một chuyện chưa biết.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Chuyện gì?
Yến Thất nói :
- Trước mặt những người chủ nợ, cái khả ái duy nhất của anh là trong túi anh có tiền, nếu không có tiền nợ, anh biết họ sẽ đối phó với anh làm sao không?
Quách Đại Lộ nín cười :
- Không biết.

Thật thì hắn biết cho dầu có được ngàn bài học hay, cũng không thể đem nó ra mà khấu nợ.
Mai Nhữ Nam hỏi :
- Các anh thiếu bao nhiêu nợ?
Yến Thất thở ra :
- Cũng không nhiều, sơ sơ chừng một vạn lượng.
Mai Nhữ Nam thè lưỡi đứng lặng một hồi rồi nàng vụt nói :
- Kim đại thúc giờ này chắc đang đợi tôi, vậy xin kiếu nhé.
Nói chưa dứt câu thì nàng đã vọt nhanh lên ngựa.
Con ngựa dường như cũng hiểu được cái gấp của chủ cho nên đít nàng vừa chạm lên là nó đã vội bung vó lớn.
Quách Đại Lộ nhìn theo thở dài :
- Vừa nghe nói đến nợ là người ta đã chạy trốn như ma bắt.
Yến Thất thản nhiên :
- Bởi vì nàng cũng muốn cho anh một bài học.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Bài học gì?
Yến Thất nói :
- Một con người muốn sống một cách thong dong thì tối kỵ không nên thiếu nợ.
Đúng là một bài học hay mà bất cứ ai cũng cần nên biết.
Nhưng nếu vì bằng hữu mà thiếu nợ thì sao?
Yến Thất vụt nói :
- Tôi thấy anh nên tránh mũi nhọn... nên tạm đến nơi nào đó chơi ít ngày rồi hẳn hay.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Anh bảo tôi đi trốn à?
Yến Thất nói :
- Anh đã hẹn với người ta hai ngày, chỉ trong vòng hai ngày là anh sẽ thanh toán sòng phẳng, bây giờ về hai bàn tay không thì ăn nói làm sao?
Quách Đại Lộ hỏi :
- Anh cho rằng tôi là hạng người như thế nào?
Yến Thất nói :
- Thiếu nợ là một chuyện, còn tránh lại là chuyện khác, chỉ khi nào mình trốn luôn không trả thì mới đáng gọi là người chẳng ra gì chứ?
Quách Đại Lộ nhún vai :
- Tránh với trốn đâu có khác gì nhau? Anh định chơi chữ đấy à?
Yến Thất cười :
- Anh quả là con người tốt.

Quách Đại Lộ nói :
- Là con người khả ái, nhưng. chỉ hơn người rách một chút.

Thủ tín là một trong những nguyên tắc căn bản để trở thành người tốt.
Nhưng một con người muốn giữ vững được nguyên tắc đó cũng không phải là một chuyện dễ.
Một con người giữ vững được lòng thủ tín, khi sống sẽ luôn luôn được thư thái an nhàn, mà khi chết cũng sẽ không có gì ân hận.
Một con người an tâm mà sống nếu chết cũng an tâm mà chết, được như thế, nếu phải nghèo một chút cũng không có gì đáng nói.
Tự nhiên, nếu con người như thế mà giàu được cũng vẫn là hay.
Như vậy, nghèo hay giàu không thành vấn đề, cái khó là phải xem mình có đúng là "một con người" hay không.
Nói nghe dễ, nhưng thực hiện toàn vẹn là chuyện trên đời ít có.
Nếu ai cho đó là câu chuyện "truyền đạo", là câu chuyện "cũ mèm như trái đất" thì có lẽ người ấy còn phải suy nghĩ lại.

Phú Quý sơn trang vẫn không có gì thay đổi.
Đừng vào trong, đứng quan sát sinh hoạt của những người trong ấy, cứ đứng ngoài nhìn vào, cái "bộ vó" của toàn trang trại vẫn có đủ khí phái của danh từ "Phú Quý".
Chỉ có một điều hơi tương phản là không khí ở đây luôn cứ vắng queo, cái vắng mang theo nhiều xơ xác.
Đã lâu rồi, nó im lìm trong tư thế đó.
Nhưng sáng hôm nay thì hơi khác.
Ngay trước cổng ngựa xe thấp thoáng, cuối cùng dừng lại hơi nhiều.
Thêm vào đó, còn có nhiều người bách bộ - không đúng ra là họ đang chờ một cái gì.
Từ trong nhìn ra Yến Thất lắc đầu :
- Đúng là chủ nợ của anh đã tới rồi.
Quách Đại Lộ làm thinh.
Yến Thất hỏi :
- Anh tính sao?
Quách Đại Lộ nói :
- Chỉ có một cách hay nhất.

Yến Thất chồm tới :
- Cách gì?
Quách Đại Lộ nói :
- Cứ thật tình nói thẳng cho họ biết.
Ánh nắng ban mai rọi ngang mặt hắn, Yến Thất cảm thấy mặt hắn rực rở hơn bao giờ hết.
Từ ánh mắt, vành môi của hắn, người ta nhìn vào không ai không cảm thấy hắn là một con người thẳng thắn thật tình.
Yến Thất chợt thở ra.
Hình như bây giờ hắn thương Quách Đại Lộ nhiều hơn hết.
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi đang chuẩn bị nói thật với họ, bây giờ tuy không có tiền, nhưng nhất định những ngày tới đây tôi sẽ thanh toán nợ nần sòng phẳng cho họ. cách này hình như không hay lắm, nhưng tôi vẫn không có cách nào khác nữa.
Yến Thất nhìn hắn mỉn cười :
- Tự nhiên là anh không làm sao nghĩ ra được cách nào khác nữa, vì đây là cách tốt nhất, trên đời tôi cam đoan không còn cách nào hay hơn.

Chủ nợ gồm có sáu người.
Sáu người cùng có mặt và đang đứng đợi trước sân.
Quách Đại Lộ bước ra vòng tay nói lớn :
- Chư vị, thật là không phải, thật là quấy quá. bây giờ tuy chưa có tiền trả cho chư vị, nhưng.
Hắn nói chưa dứt thì đã có người ngắt lời, người đó là lão họ Tiền, lão nói :
- Quách đại gia cho rằng chúng tôi đến đây để đòi tiền sao?
Quách Đại Lộ chưng hững :
- Ủa, chứ không phải thế sao?
Lão họ Tiền cười :
- Chúng tôi sợ những thức ăn dùng hàng ngày trong quý trang thiếu hụt, nên cho xe mang đến đấy chứ.
Quách Đại Lộ ấp úng :
- Nhưng. nhưng còn số tôi đang thiếu.
Lão họ Trương cười :
- Nợ thì đã có người trả rồi mà.
Lão họ Tiền cười theo :

- Vả lại đó chỉ bất quá là số nhỏ, cho dầu Quách đại gia bây giờ. tạm thời chưa thanh toán thì chúng tôi cũng đâu đã đến như thế hay sao?
Quách Đại Lộ trố mắt :
- Nhưng ai thanh toán chứ?
Lão họ Tiền cười :
- Thật tình mà nói thì chúng tôi không biết rõ người thanh toán đó là ai.
Quách Đại Lộ càng sững sốt :
- Ủa, các ông mà cũng không biết sao?
Lão họ Tiền cười :
- Sáng hôm nay vừa mở mắt thì đã thấy đủ số để trên bàn, gồm có mấy đống bạc.
Quách Đại Lộ chồm tới :
- Sao? Mấy đống? Bạc mà tính "đống" à?
Lão họ Tiền nói :
- Bởi vì số bạc ấy cách phong lại không giống nhau, có thứ ở Tế Nam, có thứ thì tại Kinh thành, đống nào cũng đã được mở và bên dưới có giấy viết rõ là thanh toán tiền hàng cho Quách đại gia.
Lão họ Trương nói tiếp :
- Chắc là bằng hữu của Quách đại gia, chắc có lẽ biết Quách đại gia gần đây không được. khá nên mới tạm thanh toán hộ, nhưng lại sợ Quách đại gia không chịu nhận nên đưa tới tận cửa hàng chúng tôi.
Lão họ Tiền cười :
- Bằng hữu của Quách đại gia nhất định phải là kẻ trọng nghĩa giang hồ, chúng tôi tuy là những kẻ buôn bán nhỏ nhoi, nhưng nhất định cũng không bao giờ là kẻ tiểu nhân chỉ biết vì lợi mà không nghĩ đến lòng người. Nhất là đối với Quách đại gia.
Lão họ Trương nói luôn :
- Chính vì thế cho nên sáng sớm là chúng tôi đã lật đật đến đây ngay.
Họ đến đây quả là tinh sớm lắm.
Đang đêm gặp một "bằng hữu giang hồ" trọng nghĩa như thế chắc chắn không có chủ tiệm nào dám không đến sớm!
Huống chi, chuyện này họ lại còn nhiều cơ hội để "lượm" bạc như thế nữa.
Quách Đại Lộ vẫn cứ sững sờ như người vừa trãi qua cơn mộng.
Yến Thất vụt hỏi :
- Các vị thu tất cả là bao nhiêu đống bạc?
Lão họ Tiền đáp :
- Tất cả là bảy đống, tính ra hãy còn dư nhiều.

Lão họ Trương nói :
- Vì thế nên trong vòng hai tháng tới đây, bất cứ thiếu món chi, Quách đại gia cứ tự tiện đến cửa hiệu chúng tôi mà mang về dùng.
Lão họ Tiền vòng tay :
- Bây giờ thì chúng tôi không dám làm mất thì giờ, vậy chúng tôi xin cáo biệt.
Họ cùng lần lượt vòng tay cung kính vái chào và tháo lui.
Ra tới ngòai cổng mà họ vẫn còn rầm rì bàn tán với nhau :
- Thật không ngờ Quách đại gia lại có nhiều bằng hữu bụng như thế ấy...
- Ầy, bởi vì bình thời Quách đại gia đối xử hết tình với mọi người.
- Kết giao bằng hữu là dùng nghĩa để đối nghĩa, đối với những người bằng hữu của Quách đại gia, chính tôi cũng muốn được kết giao.
Chờ cho họ đi sạch rồi Quách Đại Lộ mới thở phào :
- Có phải là tôi đúng là người nghĩa khí như họ đã nói không nhỉ?
Yến Thất cười :
- In là như thế.. Nếu không thì làm sao lại có người thay anh mà trả nợ?
Quách Đại Lộ nói :
- Thì ra không phải ai cũng có thể chạy trốn khi nghe bằng hữu mình mắc nợ hé.
Yến Thất cười :
- Đúng như thế.
Quách Đại Lộ lại thở ra :
- Nhưng không biết những bằng hữu đầy đủ nghĩa khí này là ai thế nhỉ?
Yến Thất hỏi :
- Anh nghĩ không ra à?
Quách Đại Lộ nói :
- Đập bể đầu tôi ra tôi cũng không biết nỗi.
Yến Thất nói :
- Nhưng mà anh cũng khỏi cần phải nghĩ.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tại sao vậy?
Yến Thất nói :
- Những người hồi nãy nói có lý lắm, giao kết bằng hữu cốt là dùng nghĩa khí đối nghĩa khí. Hôm nay có người đến trả nợ thế cho anh là tại vì trước đây anh xử phải với họ.
Quách Đại Lộ nói :
- Thế nhưng tôi vẫn không biết được rõ lắm.

Yến Thất nói :
- Có rất nhiều người có thể làm chuyện đó, chẳng hạn như Hồng Mã Nghị, Lâm phu nhân, Mai Nhữ Giáp,... lại còn những người như bọn cường đạo đã gạt anh để lấy bạc hồi anh còn bảo tiêu nữa, những người như thế biết anh thiếu nợ gần đâm đầu xuống sông như thế nầy thì làm gì họ lại chẳng đến để thay anh mà trả.
Hắn ngần ngừ và vụt nói tiếp :
- Luôn cả Kim đại sư và Mai Nhữ Nam cũng có thể làm chuyện ấy như thường.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Tại sao vậy?
Yến Thất nhoẽn miệng cười :
- Tại vì anh là người bạn tốt mà còn là con người khả ái chứ sao!
Quách Đại Lộ cười và lẩm bẩm :
- Có thể lắm... thật không ngờ họ cũng còn nhớ tôi hé...
Cái cười của hắn bây giờ trông mới hoàn toàn sảng khoái và trong đó, Yến Thất còn thấy được sự cảm kích của hắn nữa.
Tự nhiên, hắn không phải cảm kích vì người trả nợ cho mình cũng không phải vui sướng vì bây giờ không còn sợ những người chủ nợ nữa mà hắn cảm kích bởi tấm chân tình.
Trên đời có lẽ chỉ có chân tình mới là thứ mãi mãi tồn tại chói ngời trong tâm trí con người.
Vàng là vật quý, nhờ nó mà người ta sống, nhưng chân tình mới đúng là cái làm cho người ta đáng sống.

Có người hình như số mạng đã dành cho họ một cuộc sống nội tâm luôn luôn là không có gì bận rộn, luôn luôn yên ổn trong lòng.
Tất cả những vấn đề gì dù to lớn đến đâu, đối với họ vẫn có thể gát qua một bên một cuộc sống.
Đó là loại người như Quách Đại Lộ.
Thế nhưng cũng có những vấn đề lại không thể không làm cho hắn bận tâm.
Chẳng hạn như chuyện có người thay hắn mà trả nợ.
Tại làm sao họ lại làm như thế?
Nhưng cũng chỉ là một vấn đề phức tạp có tính cách thoáng qua thôi, vì một khi mà hắn đã nằm xuống rồi thì “chúng” cũng quên luôn trong giấc ngủ.
Hắn ngủ một giấc cho đến xế, mãi cho đến lúc Vương Động từ trong

đi ra thì hắn mới thức dậy.
Vương Động đi đứng vẫn chưa được như lúc bình thường vì thế khi ra đến là hắn vội tìm một chỗ ngồi thở dốc.
Nhưng cho dầu lúc bình thường, cứ hễ đến đâu là hắn cũng nghĩ đến chuyện nằm ngồi cho thoải mái.
Mà bất luận là nhà ai, chắc chắn không nơi nào thoải mái bằng cái giường, hình như nơi đó là chỗ thích nhất trong đời Vương Động.
Vì thế, Vương Động vừa ngồi xuống là kêu Quách Đại Lộ hãy co chân vào, hắn sà xuống và chuẩn bị cái hắn thích.
Quăng chiếc gối lại cho Vương Động, Quách Đại Lộ hỏi :
- Bây giờ là chừng nào rồi?
Vương Động đáp :
- Còn sớm, cách giờ ăn cơm khoảng nửa tiếng nữa.
Quách Đại Lộ thở ra :
- Đáng lý anh nên để cho tôi ngủ thêm một hồi nữa.
Vương Động cũng thở ra :
- Tôi lấy làm lạ là không hiểu tại sao anh lại có thể ngủ được như thế ấy!
Quách Đại Lộ mở tròn đôi mắt :
- Tại làm sao lại không ngủ được chứ?
Vương Động nhún nhún vai :
- Nếu anh chịu khó suy nghĩ một chút là tự anh sẽ hiểu ngay.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Có gì mà phải suy nghĩ, anh làm như một vấn đề sinh tử sắp tới không bằng!
Vương Động gặn lại :
- Không có à?
Quách Đại Lộ nhếch nhếch môi :
- Hình như tôi cảm thấy quá bình yên.
Vương Động hỏi :
- Anh có biết ai thay anh trả nợ đó không?
Quách Đại Lộ nói :
- Bất luận là ai, nợ trả rồi thì kể như. thong thả, người ta đã không muốn chường mặt ra thì chuyện chi tôi phải tìm hiểu cho mệt xác.
Vương Động hỏi :
- Anh có thể nào để cho trí óc mình làm việc một chút không nhỉ?
Quách Đại Lộ cười :
- Tự nhiên, mình là hạng thông minh, chứ bộ đồ bỏ sao?
Và quả nhiên hắn trầm ngâm suy nghĩ, hắn nói :
- Người mà có thể thay tôi trả nợ phần lớn là Lâm phu nhân.

Chuyện gặp Lâm phu nhân, Vương Động đã được Quách Đại Lộ và Yến Thất nói lại rồi. Nhưng Vương Động vẫn hỏi :
- Lâm phu nhân tức là người mà anh nói Vệ phu nhân đó phải không?
Quách Đại Lộ gật đầu :
- Bà ta đã biết Lâm Thái Bình ở nơi đây, tự nhiên bà ta thường sai người thăm dò, đã biết mình thiếu nợ không trả được, bà ta trả là lẽ tự nhiên.
Hắn cười cười nói tiếp :
- Thế nhưng bà ta lại không muốn cho Lâm Thái Bình biết, vì thế nên bà ấy không ra mặt.
Vương Động gật gù :
- Cũng có lý!
Quách Đại Lộ cười :
- Có lẽ đứt đuôi rồi chứ "cũng" cái con khỉ gì nữa, tôi làm biếng không thèm gnhĩ, nhưng nếu đã chịu suy nghĩ thì phải là thông minh lắm chứ.
Vương Động hỏi :
- Ngoài Lâm phu nhân ra, người thứ hai có thể trả nợ cho mình là ai?
Quách Đại Lộ nói :
- Tám phần mười là Mai Nhữ Nam.
Vương Động hỏi :
- Tại làm sao nàng phải làm như thế?
Quách Đại Lộ nói :
- Khi nghe tôi nói chuyện thiếu nợ thì nàng bỏ chạy mất, tôi nghĩ nàng không phải là hạng người như thế.
Vương Động nói :
- Vì thế nên anh nghĩ rằng nàng đã trở lại xoay tiền của Kim đại sư để trả tiền cho anh?
Quách Đại Lộ gật đầu :
- Đúng! Bởi vì nàng rất thích Yến Thất, nhưng lại sợ Yến Thất không chịu nhận cho nên nàng phải làm như thế.
Vương Động cau mặt :
- Thế nhưng nàng làm sao lại biết anh thiếu nợ của ai?
Quách Đại Lộ nói :
- Dễ, anh nên biết Mai Nhữ Nam là một cô gái lanh lợi lắm mà.
Vương Động gật gù :
- Cũng có lý.
Quách Đại Lộ cười :
- Vấn đề đơn giản, nói ra là y như ban ngày, thế mà anh thêm cái

“cũng” làm chi nhỉ?
Vương Động nói :
- Anh đừng quên rằng còn có thể có người thứ ba nữa đấy nghe.
Quách Đại Lộ nói :
- Người ấy có thể là.
Hắn chợt bí ngang.
Thật ra thì hắn nghĩ rất nhiều người, nhưng tính lại thì không ai có thể làm chuyện ấy.
Vương Động nói :
- Những tên ăn cướp đó, cho dầu không nói anh là thứ ngu đần, cho dầu họ rất cảm kích anh đến bực nào, họ cũng không thể có tiền nhiều như thế, họ không thể làm cái chuyện trả nợ cho anh.
Quách Đại Lộ gật đầu :
- Những người ấy nghèo mạt rệp, họ làm gì có được mớ tiền bỏ không như thế.
Vương Động nói :
- Cũng không thể kể đến Mai Nhữ Giáp, hắn đã bị anh đánh một quyền vào bụng quá nặng, hắn không đánh trả lại là tử tế lắm rồi, nhất định không thể làm ơn cho anh được.
Quách Đại Lộ cười nhăn nhó :
- Vì thế cho nên dầu cho tôi có bị chủ nợ siết cổ, hắn cũng không khi nào nhỏ chút nước mắt xót thương.
Vương Động nói :
- Nhỏ nước mắt cho anh còn dễ hơn là thay anh trả nợ. Chuyện đó hắn chẳng làm đâu.
Quách Đại Lộ nói :
- Vì thế, nhất định không phải hắn mà cũng không thể còn người nào khác.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Tại sao vậy?
Vương Động nói :
- Bởi vì dầu cho ai đó biết anh ở đây, cũng không làm sao biết anh đang bị chủ nợ bức bách.
Quách Đại Lộ nói :
- Giả như có người biết rằng bọn mình đã có bận quyết đấu với bọn “Thập Tam Đao” và bọn Thôi Mệnh Phù, thì họ có tới đây không nhỉ? Nếu họ biết chắc rằng bọn mình có người đang mang thương.
Vương Động hỏi :
- Đến đây làm gì?
Quách Đại Lộ nói :

- Cũng có thể đến đây xem chơi, cũng có thể đến phụ giúp chúng mình mà cũng có thể đến để trả ơn.
Vương Động nheo mắt :
- Trả ơn gì?
Quách Đại Lộ nói :
- Tỷ như bọn Hồng Mã Nghị, họ có thể đến trả cái ơn mình không giết họ.
Vương Động gục gặt đầu :
- Cũng có lý.
Quách Đại Lộ nói :
- Nếu những điều tôi nói là "cũng có lý cả", thì đâu có vấn đề gì đáng để cho mình suy nghĩ?
Vương Động nói :
- Nhưng vấn đề là ở tại chỗ đó.
Hắn nói câu đó với bộ mặt thật trầm trọng, tự nhiên ai cũng có thể thấy hắn không phải nói chơi.
Quách Đại Lộ cau mặt hỏi :
- Vấn đề? Vấn đề như thế nào mới được chứ?
Vương Động nói :
- Nếu đã có người có thể đến đây để xem chuyện náo nhiệt đã xảy ra, đã có thể có người đến đây để trả ơn, tự nhiên cũng có thể có người đến đây để quấy rầy báo oán.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Báo oán?
Vương Động nói :
- Anh cho rằng đối với bọn Hồng Mã Nghị mình đã có cái ơn không giết, nhưng biết đâu họ không thấy được mình chính là cừu nhân? Anh chỉ nghĩ đến giờ phút mình tha họ đi, thì tại làm sao anh lại không nghĩ đến lúc mình đánh họ tơi bời?
Quách Đại Lộ đâm lựng khựng.
Vương Động nói tiếp :
- Huống chi, bọn Thôi Mệnh Phù và bọn Thập Tam Đao, biết đâu lại không có những người bạn "sinh tử chi giao"? Khi nghe nói họ bị giết nơi này thì làm sao không có thể đến để báo thù?
Quách Đại Lộ thở ra :
- Cũng có lý.
Vương Động nói :
- Anh tuy không từng lăn lộn trong giang hồ, thế nhưng chúng tôi thì có, bất luận người nào đã sống với chén cơm manh áo giang hồ, không làm sao tránh khỏi đôi lúc vì vô ý mà đắc tội với người khác,

những người ấy nếu biết chỗ ở của mình thì nhất định không sớm thì chầy họ cũng tìm để mà thanh toán.
Quách Đại Lộ cười gượng :
- Như vậy thì cái bộ óc của tôi cũng không thể liệt vào hàng khá thông minh.
Vương Động nói :
- Nhưng nếu có những con người ấy cũng chưa đáng gọi là. vấn đề.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Sao lại không đáng?
Vương Động nói :
- Nếu có nhiều người biết đến chúng ta, đó là tối đại vấn đề.
Hắn thở dài nói tiếp :
- Bất cứ người nào, nếu một khi đã có chút danh vị vang xa thì lập tức sẽ có chuyện phiền hà kéo tới.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Phiền hà như thế nào?
Vương Động nói :
- Có rất nhiều, anh nhất định không thể nào tưởng tượng.
Quách Đại Lộ nói :
- Thì anh cứ thử kể sơ sơ vài ba chuyện nghe coi.
Vương Động nói :
- Tỷ như, có người nghe nói võ công của bọn mình cao, họ sẽ sẵn sàng bỏ công đến đây tỷ thí, cho dầu mình không chịu, họ cũng có đủ cách khiến cho mình phải ra tay.
Quách Đại Lộ gật đầu :
- Cái đó thì tôi có biết.
Vương Động gặn lại :
- Biết à? Anh biết như thế nào?
Quách Đại Lộ cười cười không nói.

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...
Hồi 42
Con người của Kim đại sư

Vương Động nhìn thẳng vào mặt hắn gặn lại lần nữa :
- Sao? Biết sao?
Quách Đại Lộ nói :
- Nó cũng giống như chuyện tôi bắt buộc Kim đại sư phải xuất thủ,

thế nhưng tôi không nghĩ rằng chuyện báo ứng lại đến quá nhanh như thế.
Vương Động nói :
- Trừ những người đến đây để tỷ thí võ công, có người tìm đến để báo ơn, có người tìm đến để giải quyết một vấn đề nào đó, cũng có người đến để nhờ chút ít tiền làm... lộ phí, rất nhiều, nhiều mà không biết họ sẽ đến giờ nào.
Hắn lại thở ra và nói luôn :
- Một con người nếu đã thành danh trong giang hồ, muốn được một ngày yên tĩnh chắc khó mà có được.
Quách Đại Lộ lẩm nhẩm một mình :
- Như vậy thành danh cũng chẳng phải là chuyện vui sướng gì cả...
Vương Động nói :
- Có thể chỉ có một hạng người cảm thấy thành danh là chyện vui sướng mà thôi.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Hạng người nào?
Vương Động đáp :
- Hạng người chưa được thành danh.
Và hắn vùng ngước mặt thở dài :
- Thật ra thì người mà có thể có chuyện phiền hà, cũng không phải chỉ một mình tôi và anh đâu.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Thật ra thì mà người có thể có thể có chuyện phiền hà cũng không phải chỉ có một mình anh va tôi đâu.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Anh muốn kể cả Yến Thất và Lâm Thanh Bình?
Vương Động gật đầu :
- Đúng như thế.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tại làm sao họ lại cũng có chuyện phiền hà?
Vương Động nói :
- Có thể nói sự phiền hà cho họ còn hơn mình nhiều, bởi vì họ có những bí mật lớn lắm.
Quách Đại Lộ gật đầu :
- Đúng, Yến Thất quả có cái bí mật kinh lắm, thế nhưng hắn không khi nào chịu nói ra.
Vương Động hỏi :
- Nhưng cho đến bây giờ anh vẫn chưa đoán ra được cái bí mật của hắn à?

Quách Đại Lộ hỏi lại :
- Chẳng lẽ anh đã đoán ra?
Vương Động cười :
- Như vậy chẳng những đầu óc anh hơi tối, mà mắt của anh cũng không được sáng...
Hắn vụt nín ngang.
Có người đi tới.
Quách Đại Lộ cảm nhận tiếng bước chân bên ngoài không phải một người.
Hắn chầm chậm tuột xuống giường và nói chậm rãi :
- Anh nói đúng quá, đã có người đến tìm mình rồi đó!
Vương Động nhún vai không nói.
Thật sự thì hắn cũng hơi bất ngờ, hắn không dè họ lại đến sớm quá như thế.
Ai đến?
Sự phiền hà nào dẫn lại cho bọn họ?
Tất cả có năm người.
Bốn người đi sau vóc dáng đều cao lớn, quần áo thật sang trọng và thần sắc của họ khá dữ dằn.
Nhưng nếu so với người đi đầu, thì bốn ngườisau chẳng khác nào bốn con chim nhỏ.
Thật sự thì người dẫn đầu cũng không thuôc loại khổng lồ, cũng không cao lớn gì hơn bốn người sau cho mấy, thế nhưng khí phái của người này khó mà diễn tả, cho dầu đứng chung với một vạn người, hắn vẫn nổi bật một cách rõ ràng.
Bất cứ ai nhìn qua cũng thấy con người ấy trước nhất.
Con người ấy bước đi khá rộng, ngực hơi ưỡn tới trước, lưng thật thẳng, nhất là đôi mắt, đôi mắt đúng là “tứ hạ vô nhân”, nếu bảo đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, thì cái cửa này luôn luôn “mở toát” để cho người ta dòm thấy tâm hồn không kiêng kỵ một ai.
Người ấy bước vào trong tư thế như người chủ chứ không phải là người khách.
Vương Động tự nhiên biết rất rõ rằng nhà này không phải của con người đó, Quách Đại Lộ cũng biết như thế.
Họ Quách chuẩn bị xông ra, hắn không nói và cũng không ai nói, nhưng cứ hể có chuyện phiền phức đến nhà thì hắn phải là con người xông ra trước nhất.
Thế nhưng lần này, khi thấy con người ấy, lập tức hắn thụt vô ngay.
Vương Động nhìn hắn cau mày :
- Anh biết hắn à?

Quách Đại Lộ gật đầu không nói.
Vương Động hỏi tiếp :
- Hắn là Kim đại sư?
Quách Đại Lộ hỏi lại :
- Anh cũng biết hắn à?
Vương Động lắc đầu :
- Không.
Quách Đại Lộ gặn lại :
- Không thì sao biết hắn là Kim đại sư?
Vương Động nhún vai :
- Người ấy nếu không phải là Kim đại sư thì còn ai có thể là Kim đại sư được?
Quách Đại Lộ cười :
- Đúng, quả thật hắn có điểm rất đúng gọi là "Đại Sư".
Kim đại sư đứng bên ngoài cửa hông, hắn đã đẩy vào nhưng chưa vào hẳn bên trong.
Hắn đứng chắp hai tay sau đít nhìn quanh bốn phía và vụt nói :
- Đáng lý nơi này phải quét dọn cho sạch sẽ.
Người theo hắn vội khom mình :
- Vâng.
Kim đại sư nói :
- Những chòm Nguyệt Quế và Mẫu Đơn đáng lý tưới nước và cỏ cũng nên cắt cho bằng phẳng.
Bọn theo hắn lại khom mình :
- Vâng ạ!
Kim đại sư nói :
- Những chiếc ghế mây đặt bên hiên, nên thay lại thạch đôn, và những cây mọc không thứ tự như thế kia phải được cắt tỉa cho gọn ghẽ.
Bọn theo hắn vội khom mình :
- Vâng ạ!
Vương Động đang đứng bên cửa sổ, hắn vụt hỏi trổng :
- Đây là nhà của ai he?
Quách Đại Lộ đáp :
- Của anh.
Vương Động thở ra :
- Tôi vốn biết đây là nhà của tôi, nhưng bây giờ thì bỗng thấy... mơ hồ.
Quách Đại Lộ bật cười, nhưng rồi hắn lại nhíu mày :
- Yến Thất sao không thấy he?

Vương Động nói :
- Có thể hắn cũng như anh, cứ thấy Kim đại sư là trong lòng nghe áy náy...
Quách Đại Lộ hỏi :
- Kim đại sư đâu có thấy biết hắn, chuyện chi hắn lại phải áy náy chứ?
Vương Động vụt hỏi :
- Anh có nghĩ đến một vấn đề... then chốt không nhỉ?
Câu hỏi của hắn quả đúng là "Vô đầu vô vĩ", tự nhiên Quách Đại Lộ phải vặn lại :
- Vấn đề gì?
Vương Động nói :
- Yến Thất phóng ám khí phải nói là "nhà nghề", tự nhiên khi cần bắt ám khí, hắn cũng không thuộc vào hàng dở.
Quách Đại Lộ gật đầu :
- Có lẽ như thế.
Vương Động nói :
- Thế thì tại sao hắn không chính mình bắt "đạn vàng" của Kim đại sư mà lại xúi anh?
Quách Đại Lộ sửng sốt :
- À à cái đó tôi chưa nghĩ đến he...
Vương Động hỏi :
- Nhưng tại sao anh lại không nghĩ?
Quách Đại Lộ cười gượng :
- Bởi vì... bởi vì hắn bảo tôi cái gì là tôi cảm thấy chuyện hắn bảo là đúng, hắn bảo là tôi làm. Đáng làm.
Vương Động nhìn thẳng vào mặt hắn và nhè nhẹ lắc đầu, cái nhìn của hắn giống như một người anh đang nhìn đứa em trai nhỏ nhít. Phải nói là cái nhìn của người anh khi nhận thấy em mình bị người ta gạt quá nhiều.
Quách Đại Lộ ngẫm nghĩ hồi lâu rồi vụt nói :
- Ý anh muốn nói, sở dĩ hắn không dám chạm mặt với Kim đại sư là tại vì sợ Kim Đại Sư nhận ra mặt hắn?
Vương Động gặn lại :
- Chứ theo anh thì sao?
Quách Đại Lộ chưa kịp trả lời thì chợt nghe Kim đại sư cất giọng hơi sừng sộ :
- Sao không ra đây còn ở trong đó núp lén thì thầm gì thế?
Vương Động khẽ liếc Quách Đại Lộ và chầm chậm đẩy cửa bước ra. Quách Đại Lộ đã không muốn ra mặt thì bây giờ chỉ có hắn chứ đâu

còn ai nữa.
Kim đại sư trừng mắt :
- Làm gì trốn trong đó?
Vương Động nói :
- Sao lại trốn? Và tôi nói những gì, tôi làm những gì, các hạ chắc đâu có quyền hỏi?
Kim đại sư trầm giọng :
- Ngươi là ai?
Vương Động nói :
- Ta là chủ nhân tại nơi này, ta muốn đứng đâu ta đứng, khi cao hứng muốn nói gì thì nói, không ai có quyền can thiệp.
Hắn cười cười nói tiếp :
- Một con người khi họ ở trong nhà họ, cho dù họ cao hứng muốn ỉa ở đâu cũng không ai làm gì họ được.
Lời lẽ bình thường của Vương Động vốn là rất khắc bạc, bây giờ hắn lại cố ý "tề mũi nhọn của Kim đại sư" thành thử giọng điệu của hắn lại càng thêm khó chịu.
Thế mà Kim đại sư lại cười.
Hắn nhìn Vương Động từ đầu đến chân, rồi từ chân trở lên đầu :
- Vị này hình như là họ Vương?
Vương Động đáp :
- Không phải hình như họ Vương, là vì vốn họ Vương.
Kim đại sư nói :
- Như vậy chắc là con trai của Vương lão đại?
Vương Động gặn lại :
- Vương lão đại nào?
Kim đại sư nói :
- Vương lão đại tức là Vương Tiềm Thạch, người ấy là phụ thân các hạ đấy chứ?
Vương Động sửng sốt.
Vương Tiềm Thạch quả thật là cha hắn, nhưng người biết danh Vương Tiềm Thạch thì rất ít, đa số đều chỉ biết ngoại hiệu là Vương Dật Trai.
Thái độ của Vương Động thay đổi ngay, hắn hỏi hơi dịu :
- Các hạ có quen với gia phụ?
Kim đại sư không trả lời mà đi thẳng vào đại sảnh.
Ông ta đi với dáng điệu ngang nhiên, và cũng hết sức ngang nhiên ngồi ngay xuống chiếc ghế trước mặt Quách Đại Lộ.
Quách Đại Lộ gượng cười :
- Mạnh giỏi?

Kim đại sư hừ hừ nho nhỏ :
- Mạnh, vẫn khá, cũng may là chưa bị người ta chọc tức mà chết.
Quách Đại Lộ đằng hắng hai ba tiếng :
- Có phải các hạ đến tìm tôi?
Kim đại sư điềm nhiên:
- Tại sao lại phải tìm các hạ?
Quách Đại Lộ hơi lựng khựng :
- Thế thì Đại Sư đến đây làm chi?
Kim đại sư gặn lại :
- Chẳng lẽ tôi không thể đến đây?
Quách Đại Lộ cười :
- Có thể... có thể lắm chứ.
Kim đại sư lạnh lùng :
- Cho ông bạn biết khi mà ta đến đây thì ông bạn sợ còn chưa đẻ đấy.
À, cái con người này hơi khó chịu rồi nghe.
Hình như cái bụng của ông ta chứa đầy đồ dẫn hoả, cho nên mỗi tiếng nói ra...
hơi nóng phừng phừng...
Quách Đại Lộ thật tình không phải sợ lão ta, nhưng dầu gì trong lòng hắn cũng cảm thấy có phần áy náy vì chuyện làm hơi... xỏ lá của mình.
Và chính vì không biết xử sự ra sao, nên Quách Đại Lộ đành rút êm...
Không dè, tuy đã già nhưng đôi mắt của Kim đại sư còn khá lanh, Quách Đại Lộ vừa mới nhuốm chân thì lão đã quát lên :
- Đứng lại!
Quách Đại Lộ lỡ bộ cười mơn :
- Đại Sư đã không phải đến đây tìm tôi, thì tôi tránh chỗ khác chứ ở đây đâu có ích lợi gì?
Kim đại sư nói :
- Tôi có chuyện cần hỏi ông bạn.
Quách Đại Lộ xụi lơ :
- Vâng, hỏi thì hỏi.
Kim đại sư hỏi :
- Tối nay các ngươi ăn cái gì?
Ủa, sao lại hỏi như thế nhỉ?
Quách Đại Lộ bật cười :
- Mới nghe mùi thịt, hình như tối nay ăn thịt hầm măng thì phải.
Kim đại sư gật đầu :

- Tốt, vậy dọn ra mau đi, ta đang đói đây.
Quách Đại Lộ bây giờ mơi thật sửng sốt...
Bây giờ hắn mới cảm thấy mơ hồ không biết ai là chủ nhân của ngôi nhà này nữa.
Kim đại sư quát :
- Bảo ngươi dọn cơm sao chưa đi mà đứng đờ ra đó?
Quách Đại Lộ nhìn Vương Động.
Vương Động đứng tảng lờ như không hề nghe không hề thấy chuyện gì.
Quách Đại Lộ thở ra, hắn lầm thầm một mình :
- Đúng là phải dọn cơm rồi, vì mình cũng đang đói đây...
Cơm dọn lên bàn.
Quả nhiên có món thịt hầm măng.
Kim đại sư quả không khách sáo, ông ta ngồi xề lại và cầm đũa ngay.
Vương Động và Quách Đại Lộ đành phải ngồi theo.
Vừa cầm đũa lên, Kim đại sư vụt ngừng lại hỏi :
- Còn ai nữa không? Sao không cùng ăn luôn thể?
Quách Đại Lộ đáp :
- Có hai người bệnh, chỉ có thể ăn cháo thôi...
Kim đại sư hỏi :
- Còn người không bệnh nữa đâu?
Lạ nhỉ? Cái nhà này hình như ông ta biết quá rõ ràng.
Quả thật Yến Thất đang ở trong phòng.
Sở dĩ hắn không chịu ra là vì hắn bảo: “quá dơ dáy cho nên không thể tiếp khách”.
Hắn đã nói như thế thì Quách Đại Lộ phải nghe như thế.
Bởi vì nếu hỏi nữa thì Yến Thất sẽ trừng mắt, mà một khi Yến Thất trừng mắt thì Quách Đại Lộ bỗng nghe toàn thân chợt... yếu xìu.
Kim đại sư hỏi :
- Người ấy đã không phải là đầu bếp thì tại sao lại trốn trong nhà bếp?
Quách Đại Lộ thở dài :
- Được rồi, để tôi gọi hắn ra.
Không ngờ hắn chưa đứng dậy thì Yến Thất đã bước ra.
Hắn bước đi với dáng cách thật là ủ rủ.
Hắn bước đi thật chậm, e dè, đầu cúi thấp y như... mèo ăn vụng bột.
Kim đại sư khẽ liếc hắn ba cái :
- Ngồi xuống!
Yến Thất cúi đầu ngồi xuống, à, cái con người này lại lạ nữa đây.
Sao hôm nay bỗng nhiên hắn ngoan ngoãn như thế nhỉ?

Kim đại sư nói :
- Ấn đi!
Vừa nói ông ta vừa và cơm, cách ăn cũng thật là... "Đại sư", ông ta ăn đúng như là cọp.
Quách Đại Lộ ngồi nhìn trân trối, hắn nhìn đến quên cầm đũa. Những chiếc đĩa lớn đựng thức ăn gần như đối diện với nóc nhà, vì bao nhiêu thức ăn đã cuốn theo đôi đũa của ông ta.
Kim đại sư buông đũa, cặp mắt y như mắt cọp của ông ta nhìn Quách Đại Lộ từ đầu tới chân như mới gặp lần đầu, tia mắt đó lần lần dời qua Yến Thất và ông ta vụt hỏi :
- Ai bày ra chuyện đến lấy đạn của ta?
Yến Thất đáp nhỏ :
- Tôi!
Kim đại sư cười gằn :
- Hừ, ta biết chính là ngươi.
Tia mắt của Kim đại sư dời qua Quách Đại Lộ :
- Có thể tiếp được ta năm phát "liên chu" kể như trong giang hồ ngày nay rất ít người làm được.
Quách Đại Lộ cười cười :
- Ráng ráng thế thôi.
Kim đại sư hỏi :
- Thủ pháp đó ai dạy cho ngươi?
Vương Động rướt nói :
- Tôi.
Kim đại sư lại hừ hừ :
- Ta biết chính là ngươi.
Vương Động hỏi :
- Làm sao ông biết?
Hắn đã đổi luôn một loạt, từ "các hạ" đến "ông" vì thế câu nói hắn nghe có hơi miễn cưỡng.
Kim đại sư nói :
- Chẳng những ta biết thủ pháp đó của ngươi, mà còn biết ai đã dạy cho ngươi thủ pháp đó nữa kìa.
Vương Động nhướng mắt :
- Sao?
Kim đại sư chợt trầm nặng mặt :
- Lúc phụ thân ngươi dạy ngươi thủ pháp đó, còn căn dặn ngươi những điều gì nữa?
Vương Động đáp :
- Không có gì cả?

Kim đại sư hỏi :
- Tại sao lại không có?
Vương Động đáp :
- Bởi vì thủ pháp đó không phải gia phụ truyền cho.
Kim đại sư nhăn mặt :
- Ngươi nói láo.
Vương Động nặng mặt :
- Ông có thể nghe tôi nhiều cách khác nhau, nhưng tuyệt đối không khi nào có thể nghe tôi nói láo.
Kim đại sư nhìn hắn thật lâu rồi vụt hỏi :
- Nếu không phải phụ thân ngươi dạy thì ai dạy?
Vương Động lắc đầu :
- Không biết.
Kim đại sư nhăn mặt :
- Tại sao lại không biết?
Vương Động đáp :
- Không biết thì không biết chứ có sao đâu.
Kim đại sư nhìn hắn thật lâu và vụt đứng :
- Ngươi hãy theo ta.
Ông vừa nói vừa bước nhanh ra ngoài, hình như ông ta cho rằng câu nói của ông ta là một mệnh lệnh bất khả kháng.
Ầy vậy mà Vương Động vẫn ngoan ngoãn bước theo.
Quách Đại Lộ lại thêm một phen sửng sốt.
Hắn thật không hiểu tại làm sao hôm nay lại nhiều người “ngoan ngoãn” đến thế.
Và hắn buột mồm nói nhỏ :
- Bây giờ tôi mới biết rõ cái vị “Đại sư” ấy đến đây để làm gì rồi.
Yến Thất hỏi :
- Sao?
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi đã phá “Liên Châu đạn” của ông ta, làm cho ông ta tức lắm, cho nên ông ta quyết tìm người dạy tôi món ấy để mà tỉ thí.
Hắn vừa nói vừa đứng lên.
Yến Thất hỏi :
- Anh định làm gì?
Quách Đại Lộ nói :
- Vương lão đại chân chưa thật hết, chưa thật lành, làm sao tôi có thể để cho hắn...
Yến Thất ngắt ngang :
- Tốt hơn hết là anh nên ngồi xuống đó.

Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Tại sao vậy?
Yến Thất hỏi :
- Anh không lẽ lại chẳng thấy rằng ông ta đến đây là tim Vương Động chứ đâu phải tìm anh?
Quách Đại Lộ cau mặt :
- Nhưng bây giờ thì chân của...
Yến Thất lại ngắt ngang :
- Muốn tiếp được "Liên Châu đạn" của ông ta vốn không phải dùng chân...

Đêm thật là trong sáng.
Kim đại sư nhìn Vương Động đi tới, ông ta chợt cau mày :
- Chân của ngươi...
Vương Động lạnh lùng :
- Tôi rất ít dùng chân bắt ám khí, thường thường thì dùng bằng tay.
Kim đại sư cười gằn :
- Tốt.
Ông ta chợt đưa tay ra.
Bọn theo "hộ vệ" lật đật mang cung tới.
Tay vừa chụp cây cung thì không biết bằng cách nào, ánh sáng vụt tủa ra như mưa vào người Vương Động.
Không ai có thể biết được ông ta ra tay bằng cách nào mà lại nhanh như thế ấy...
Quách Đại Lộ thè lưỡi :
- Sao lần này lại nhanh dữ vậy kìa?
Yến Thất nói :
- Có lẽ lần trước ông ta không muốn mua quan tài cho anh đấy.
Quách Đại Lộ cau mặt :
- Nhưng tại sao ông ta không tung sát thủ với tôi mà bây giờ lại sử dụng với Vương Động?
Cái đó không ai có thể trả lời.
Trong lúc hai người nói mấy câu ngắn ngủi thì ánh sáng của đạn cũng biết mất luôn...
Hai cái bao tay của Vương Động - Thứ mà hắn đã "truyền" cho Quách Đại Lộ đã đầy những đạn.
Hắn vẫn đứng yên một chỗ.
Bây giờ Yến Thất nhờ đứng ngoài chú ý, nên thấy được cái bao tay

của Vương Động, nó không phải cái bao tay thông thường, nó là hai mảnh lưới nhỏ giống như hai cái vợt, khi để yên thì nó khuất trong tay áo, khi vung ra thì nó phình miệng để đón vật.
Nhưng cho dầu có lưới, song cái túi quá nhỏ, phải bằng một thủ pháp thật nhanh mới có thể tiếp được "Liên Châu đạn", cái đó, thủ pháp đó không một ai có thể nhìn thấy được.
Quách Đại Lộ thở phào :
- Hừ, thì ra thân thủ của hắn cao hơn tôi khá nhiều...
Yến Thất nói :
- Cái ngón ấy đâu phải có thể luyện một ngày một bữa mà được, nếu một ngày mà anh luyện được như thế chẳng hoá ra anh là... thiên tài sao.
Quách Đại Lộ nói :
- Cho dầu chưa được nhanh như hắn, nhưng cái bí quyết về môn đó tôi cũng đã nắm được rồi.
Yến Thất nói :
- Cái đó nhờ ông thầy giỏi.
Quách Đại Lộ trả miếng ngay :
- Thầy giỏi thì đã đành rồi, nhưng trò cũng phải giỏi mới có thể khỏi vô quan tài chứ.
Yến Thất háy dài :
- Bao giờ anh bỏ được cái tật hay thổi phồng mình, thì lúc đó tôi...
Quách Đại Lộ chụp hỏi :
- Sao? Anh sao? Anh sẽ nói cái bí mật của anh cho tôi biết à?
Yến Thất làm thinh.
Trong khi họ nói chuyện thì Kim đại sư vẫn đứng trước sân, Vương Động cũng đứng đó...
Hai người như đang ngó... kình nhau.
Qua một lúc, Kim đại sư vụt quăng cây cung xuống đất và bước mạnh vào nhà.
Vừa vào tới là ông ta buông mình nặng nề xuống ghế.
Lại một lúc thật lâu, ông ta vùng kêu lớn :
- Rượu đâu? Chẳng lẽ ở đây các người không bao giờ uống rượu?

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...
Hồi 43
Cha của Vương Động

Rượu đã dọn lên bàn .
Tự nhiên là rượu đã có người mang tới .
Vì lúc nãy Quách Đại Lộ đã trả lời “Rượu ở đây cũng thường có, nhưng lại không
nhiều, và rất ít khi thừa lại” .
Rượu đã dọn lên nhưng họ rất ít uống, bởi vì những người này có thích rượu nhưng
vẫn không phải là “ sâu rượu “ .
Vả lại đối với bọn Quách Đại Lộ, họ còn hoang mang về dụng ý của Kim Đại Sư
khi đến đây cho nên họ cũng chưa muốn uống .
Chỉ có Kim Đại Sư thì uống .
Ông ta uống cũng theo khí phái “Đại sư”, nghĩa là cứ ngửa cổ là cạn ngay .
Và khi mà hơi rượu đã “bắt” rồi thì Quách Đại Lộ cảm thấy không thể để thua bất
cứ một ai .
Cứ theo cách uống của hắn hiện tại, ai cũng thấy chắc có ngày người ta cũng sẽ
gọi hắn là … “Đại sư” .
Kim Đại Sư ngồi nhìn hắn cạn luôn sáu bảy chén, ông ta vụt cười :
- Như vậy thì một lần ông bạn có thể cạn luôn bảy tám cân .
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Bộ ông tưởng tôi làm ra vẻ tàng tàng ấy à ?
Kim Đại Sư cười :
- Không nghĩ thế, nhưng ông bạn trông cũng không giống con người trung thực
cho lắm …
Quách Đại Lộ nói :
- Không giống con người trung thực, nhưng vốn là con người trung thực, hai
chuyện đó khác nhau .
Kim Đại Sư hỏi :
- Thế còn bằng hữu của ông bạn ?
Quách Đại Lộ nói :
- Họ còn trung thực hơn tôi nữa .
Kim Đại Sư lại hỏi :
- Ông bạn chưa nghe họ nói láo bao giờ ?
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Chưa bao giờ .

Kim Đại Sư nhìn sửng hắn một lúc rồi quay qua Vương Động :
- Thủ pháp bắt ám khí có phải thân phụ của ngươi dạy ngươi không ?
Vương Động lắc đầu :
- Không ?
Kim Đại Sư hỏi :
- Chứ ai dạy ?
Vương Động đáp :
- Tôi đã nói rồi, tôi không biết người ấy là ai .
Kim Đại Sư hỏi :
- Tại sao không biết ?
Vương Động nói :
- Bởi vì sư phụ tôi chưa bao giờ nói cho tôi biết người là ai .
Kim Đại Sư hỏi :
- Nhưng ít nhất cũng phải biết vóc dáng của người ấy chứ ? Phải biết sắc diện
chứ ?
Vương Động lắc đầu :
- Cũng không biết luôn, vì ông dạy tôi luôn là giờ tối, vả lại ông ta còn bịt mặt .
Kim Đại Sư chớp mắt :
- Ngươi bảo có một lão già kì bí, cứ mỗi tối bao mặt đến dạy võ cho ngươi à ?
Vương Động nói :- Không phải đến tìm tôi, mà cứ mỗi tối ông ta chờ tôi tại bìa rừng gần bên bãi
tha ma .
Kim Đại Sư hỏi :
- Cho đến những đêm mưa gió cũng đến đó chờ ?
Vương Động nói :
- Trừ vài ba ngày cuối năm, còn thì cho dù lạnh đến nứt da, ông ta cũng vẫn đến
nơi đó .
- Ông ta không quen với ngươi, mà ngươi cũng không quen với ông ta, vậy mà cứ
mỗi tối đều đến đợi, chỉ vì muốn đem võ công của ông ta truyền cho ngươi mà không
cần phải có thù lao báo đáp, có phải thế không ?
Vương Động gật đầu :
- Đúng .
Kim Đại Sư cười nhạt :

- Ngươi tin rằng trong đời lại có chuyện quá tốt như thế hay sao ?
Vương Động nói :
- Nếu người nào đó nói cho tôi nghe thì có lẽ tôi cũng khó tin, nhưng chính tôi là
một người trong cuộc cho nên dầu muốn không tin cũng không thể được .
Kim Đại Sư nhìn hắn một lúc rồi hỏi :
- Ngươi chưa bao giờ theo dõi để biết hành tung của ông ta à ? Không xem ông ta
là người ở đâu à ?
Vương Động nói :
- Tôi đã có thử rồi nhưng không kết quả .
Kim Đại Sư nói :
- Mỗi đêm mỗi tới, kể cả những ngày mưa gió, như vậy thì ông ta đâu phải là
người ở xa ?
Vương Động gật đầu :
- Đúng .
Kim Đại Sư nói :
- Nhưng chung quanh đây đâu có mấy nóc nhà ?Vương Động nói :
- Đúng, trên núi này chỉ có một mình nhà tôi thôi .
Kim Đại Sư vụt hỏi một câu nghe như không ăn nhập với vấn đề đang nói :
- Tại sao anh lại dựng nhà nơi đây nhỉ ?
Vương Động nói :
- Bởi vì gia phụ thích nơi thanh tịnh .
Kim Đại Sư trở lại vấn đề :
- Chung quanh đây chẳng có nhà nào khác, vậy không lẽ ông ta từ trong quan tài
chui ra ?
Vương Động nói :
- Cũng có thể ông ta ở đâu dưới núi .
Kim Đại Sư hỏi :
- Thế mà ngươi cũng không đi tìm xem thử ?
Vương Động nói :
- Tự nhiên là có chứ sao không .
Kim Đại Sư hỏi :
- Thế nhưng ngươi vẫn không tìm ra người nào võ công tương đối bằng người ấy ?
Vương Động nói :

- Chân chính cao thủ, ít có người phô trương võ công cho mình thấy .
Kim Đại Sư nói :
- Dưới núi này người cũng không đông lắm, nếu như quả có cao thủ đến đó, ít
nhất ngươi cũng phải thấy được một vài tung tích khả nghi, có phải thế không ?
Vương Động ấm ớ :
- Cũng có thể …
Kim Đại Sư nói :
- Ngươi bảo rằng mỗi tối ông ta đều đến truyền thụ võ công, như vậy là ban ngày
nhất định phải ngủ, nhưng ở một cái tiểu thị trấn này, nếu có người ngày nào cũng ngủ,
tự nhiên sẽ dẫn cho người ta chú ý, phải không ?
Vương Động lại ậm ừ không nói …Kim Đại Sư hỏi :
- Đã thế tại sao ngươi lại không thể tìm ra ?
Vương Động ngẫm nghĩ :
- Cũng có thể ông ta không ở trong cái thị trấn này …
Kim Đại Sư cau mặt :
- Trên núi không có, dưới thị trấn cũng không có, vậy thì ông ấy ở đâu ?
Vương Động nói :
- Chân chính cao thủ, bất cứ chỗ nào cũng đều có thể ngủ ngon, lựa gì phải có
nhà cửa đàng hoàng ?
Kim Đại Sư nói :
- Cho dù ngủ trong sơn động, nhưng còn cái ăn thì sao ? Bất luận là hạng cao thủ
nào, họ cũng phải có ăn mới được chứ ?
Vương Động nói :
- Có thể ngủ xong rồi vào thị trấn ăn cơm, hay ngược lại cũng được chứ có sao
đâu ?
Kim Đại Sư nói :
- Một người mà cứ mỗi ngày đến tiệm ăn cơm, nhưng lại không biết ở đâu, tự
nhiên sẽ dẫn tới sự chú ý của nhiều người .
Vương Động nhìn Kim Đại Sư một lúc khá lâu và giọng hắn vụt lạnh lùng :
- Ông có biết từ lúc bước chân vào nhà này, ông đã hỏi bao nhiêu

câu hỏi rồi
không ?
Kim Đại Sư hỏi lại :
- Có phải ông bạn hơi khó chịu vì ta hỏi quá nhiều chăng ?
Vương Động nói :
- Tôi chỉ hơi kỳ, không hiểu tại sao ông lại cứ theo hỏi những chuyện mà xét ra
chẳng ăn nhập gì tới ông cả như thế ?
Kim Đại Sư bật cười .
Nghe một hồi, ai cũng cảm thấy giọng cười của ông ta hơi có vẻ bí mật, khó hiểu,
ông ta nốc cạn một hơi ba chén rượu rồi mới chịu nói :- Ông bạn có muốn biết cái lão bịt mặt dạy võ công cho ông bạn ấy à ai không nhỉ ?
Vương Động nói :
- Đương nhiên là rất muốn biết chứ sao không ?
Kim Đại Sư hỏi :
- Muốn biết mà tại sao không chịu hỏi ?
Vương Động nói :
- Bởi vì dầu tôi có hỏi cũng không một ai có thể trả lời .
Kim Đại Sư gục gật :
- Đúng, trên đời này quả thật rất ít người có thể biết chuyện đó được .
Vương Động nói :
- Ngoài ông ấy ra, phải nói rằng không có một người nào biết được, chứ không
phải “ít” người biết được .
Kim Đại Sư nói :
- Có chứ, có một người ngoài ông ấy .
Vương Động nhướng mắt :
- Ai ?
Kim Đại Sư đáp :
- Ta ?
Chỉ một tiếng trả lời của Kim Đại Sư làm cho Yến Thất và Quách Đại Lộ đều
sửng sốt .
Vương Động lại càng sửng sốt hơn nữa, hắn lặng đi một lúc thật lâu mới hỏi :
- Ông có biết chuyện này đã xảy ra lâu lắm rồi không ?
Kim Đại Sư nói :

- Bao nhiêu lâu thì không biết .
Vương Động gặn lại :
- Thế nhưng ông lại biết người ấy là ai ?
Kim Đại Sư gật đầu :- Đúng .
Vương Động cau mặt :
- Ông đã không thấy người đó, lại cũng không biết chuyện xảy ra đã lâu mau, thế
mà vẫn biết người đó là ai ?
Kim Đại Sư gật đầu :
- Đúng .
Vương Động cười nhạt :
- Ông tin chắc rằng trên đời lại có chuyện như thế hay sao ?
Kim Đại Sư nói :
- Không tin cũng không được .
Vương Động hỏi :
- Ông bằng vào đâu mà xác định như thế ?
Kim Đại Sư không trả lời .
Ông ta tự châm rượu và nốc cạn một hơi ba chén nữa .
Ông ta chầm chậm hỏi :
- Ông bạn có biết "Liên Châu đạn" của tôi một phát là mấy viên không ?
Vương Động đáp ngay :
- Hai mươi mốt viên .
Kim Đại Sư hỏi :
- Ông bạn có biết trong hai mươi mốt viên đó, trong đó có mấy phát nhanh, mấy
phát chậm và mấy phát đạn đi vòng cung không ?
Vương Động lắc đầu :
- Cái đó thì không biết .
Kim Đại Sư hỏi :
- Những cái đó mà không biết thì tại sao ông bạn lại bắt hết được đạn của tôi ?
Vương Động lựng khựng không trả lời được .
Kim Đại Sư nhếch môi :- "Liên Châu đạn" của ta, trong giang hồ rất ít người tránh khỏi, thế mà ông bạn
lại thong dong bắt hết …
Ông ta vùng thở ra và nói tiếp :
- Chẳng những ông bạn bắt được, mà cái người ông bạn dạy cũng bắt được, thật
không khác nào đã xem "Liên Châu đạn" của ta như đồ chơi con nít,

thế mà ông bạn
lại không cảm thấy kỳ cục sao ?
Vương Động khựng lại một lúc lâu nữa rồi nói bằng giọng trầm ngâm :
- Cũng có thể là phương pháp của tôi áp dụng đúng mức …
Kim Đại Sư vùng vỗ mạnh lên mặt bàn :
- Đúng, ngươi đã dùng phương pháp đó một cách chính xác, tinh diệu, phương
pháp đó chẳng những có thể phá được "Liên Châu đạn" của ta, mà có thể nói tất cả
ám khí trong thiên hạ cũng đều bắt được .
Vương Động lặng thinh ngồi nghe .
Hắn thật tình cũng thấy hết cái tác dụng to lớn của phương pháp tiếp ám khí như
Kim Đại Sư đã nói …
Kim Đại Sư nhìn hắn và hỏi :
- Ngươi có biết trên đời này có được mấy người biết phương pháp ấy hay không ?
Vương Động lắc đầu .
Kim Đại Sư nói :
- Chỉ có một người .
Ông ta trầm ngâm thở dài và nói tiếp :
- Chính ta đã tìm con người ấy mười mấy năm rồi …
Vương Động bắt đầu thấy câu chuyện nhiều phức tạp, hắn hỏi :
- Ông … ông tìm người ấy làm chi ?
Kim Đại Sư nói :
- Bởi vì bình sinh ta giao đấu với người, cái bại thê thảm nhất là cái bại về tay
người ấy .
Vương Động nhăn mặt :
- Ông muốn tìm người ấy để báo thù ?Kim Đại Sư nói :
- Cũng không hoàn toàn đúng là để báo thù ?
Vương Động hỏi :
- Chứ tìm để làm gì ?
Kim Đại Sư nói :
- "Liên Châu đạn" của ta đã có người phá được, tự nhiên bản thân của nó có
khuyết điểm nào đó, thế nhưng ta suy nghĩ mất mười mấy năm vẫn chưa tìm ra manh
mối của cái khuyết điểm đó để mà bổ túc .

Vương Động nói :
- Như vậy cái người có thể phá được “Liên Châu đạn” tự nhiên là biết chỗ khuyết
điểm đó .
Kim Đại Sư gật đầu :
- Đúng .
Vương Động hỏi :
- Ông cho rằng cái người bịt mặt dạy tôi võ công là người biết ?
Kim Đại Sư nói :
- Tuyệt đối, nhất định không thể có người thứ hai nào khác, ngươi bắt “Liên Châu
đạn” của ta, so với lão ấy hoàn toàn không khác nhau một chút nào .
Đôi mắt của Vương Động chớp lên sáng ngời …
Tia mắt của hắn hình như đã bắt đầu có nhiều hy vọng …
Thế nhưng hắn vẫn không nóng bằng Quách Đại Lộ, tên này không chờ nổi nên
vội hỏi dồn :
- Nhưng người ấy là ai ? Nói lòng vòng mãi chưa ra mối …
Kim Đại Sư nhìn thẳng vào mặt Vương Động và nói như nhấn từng tiếng một :
- Người ấy là Vương Tiềm Thạch, chính là cha của ngươi đó .
oOoCho dầu lúc Thôi Mệnh Phù “đội mồ” đưa tay điểm vào huyệt đạo, sắc mặt của
Vương Động cũng không đến đổi như bây giờ .
Bây giờ thì, cũng có thể đây là lần đầu tiên trong đời, mặt hắn bộc lộ hoàn toàn
kinh hãi .
Nhưng Quách Đại Lộ còn kinh khiếp hơn hắn nữa, vì tên này đã chụp hỏi ngay :
- Ông bảo người bịt mặt dạy võ công cho hắn chính là cha của hắn ?
Kim Đại Sư đáp :
- Nhất định là như thế, tuyệt đối là như thế .
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Ông bảo cha của hắn không ở nhà dạy hắn mà lại bao mặt và chờ hắn ngoài
rừng ?
Kim Đại Sư gật đầu :
- Đúng .
Quách Đại Lộ muốn cười, nhưng hắn vừa hé môi thì cái cười bỗng thành tiếng

thở ra .
- Ông thật tin rằng trên đời lại có thể có chuyện kỳ cục như thế hay sao ?
Kim Đại Sư thản nhiên :
- Chuyện đó cũng đâu có gì đáng gọi là kỳ cục .
Quách Đại Lộ mở tròn đôi mắt :
- Chuyện như thế mà không kỳ cục ?
Kim Đại Sư nói :
- Chuyện nào có lý do để giải thích thì không có gì kì cục cả .
Quách Đại Lộ hỏi :
- Lý do như thế nào ?
Kim Đại Sư nói :
- Ban đầu ta cũng hơi khó hiểu, nhưng khi thấy chỗ ở của lão thì ta thấy được một
điểm, và khi nhận rõ số bằng hữu của các ngươi, ta lại thấy thêm một điểm nữa .
Quách Đại Lộ nói :
- Xin cho nghe điểm thứ nhất ?Kim Đại Sư nói :
- Thuở còn niên thiếu, Vương Tiềm Thạch còn có một cái tên, gọi là Vương Phục
Lôi, cái tên đó có ý nghĩa là giả như sét trên trời đánh xuống, hắn cũng có thể bắt được
như thường .
Ông ta lại nốc thêm một chén nữa rồi nói tiếp :
- Cái tên ấy nghe qua cũng có hơi lớn lối, thế nhưng khi hắn được hai mươi ba
tuổi thì thiên hạ võ lâm đều công nhận hắn là đệ nhất cao thủ về môn tiếp ám khí cho
nên hắn có lớn lối một chút cũng không ai phàn nàn .
Tất cả đều lắng nghe, họ cảm thấy câu chuyện có phần hấp dẫn .
Luôn cả Quách Đại Lộ là tay ngứa miệng nhất, bây giờ hắn cũng há hốc miệng
ngồi nghe .
Kim Đại Sư chậm rãi nói tiếp :
- Chờ cho đến khi hắn hơi lớn tuổi một chút, hắn mới cải tên là Vương Tiềm
Thạch, lúc bấy giờ hắn rất ít hay qua lại giang hồ và chỉ thêm vài năm nữa bỗng nhiên
mất tích .
Bây giờ thì Quách Đại Lộ không còn dằn nỗi nữa, hắn chen vô :

- Có lẽ ông ta đã chán ngấy cảnh chém giết, nên mới lui về ở ẩn, chuyện đó từ
trước đến nay thiếu gì, cũng không có gì đáng gọi là kỳ lạ .
Kim Đại Sư lắc đầu :
- Đó không phải là nguyên nhân chủ yếu .
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Sao ?
Kim Đại Sư nói :
- Nguyên nhân chính là do hắn kết một mối thù kinh lắm, mà hắn lại biết rõ vốn
không phải là địch thủ của cừu nhân, vì thế nên mới mai danh ẩn tích đến một nơi
hoang vu như thế này lập nghiệp .
Vương Động chồm tới hỏi :
- Cừu nhân đó là ai ?
Kim Đại Sư đáp :- Chính vì lão không muốn cho ngươi biết cừu nhân là ai, cho nên không chịu ra
mặt thật truyền dạy võ công cho ngươi .
Vương Động cau mặt :
- Tại làm sao thế ?
Kim Đại Sư nói :
- Bởi vì nếu ngươi biết được quá khứ của lão thì không sớm thì muộn ngươi cũng
sẽ biết rõ cừu nhân, và nếu biết thì bằng vào tuổi nhỏ, huyết khí phương cương, tự
nhiên ngươi sẽ thanh toán ngay chuyện đó .
Ông ta lại thở dài :
- Thế nhưng cừu nhân của lão đúng là đáng sợ, chẳng nhưng ngươi tuyệt không
phải là đối thủ, mà người trong giang hồ cũng khó mà chịu nổi kẻ ấy được vài ba mươi
chiêu .
Vương Động rất thản nhiên :
- Tôi chỉ muốn biết kẻ ấy là ai thế thôi .
Kim Đại Sư nói :
- Bây giờ cho dầu ngươi có biết cũng chẳng ích lợi gì .
Vương Động hỏi :
- Tại sao thế ?
Kim Đại Sư nói :
- Bởi vì cho dầu hắn là thiên hạ vô địch, nhưng có vài chuyện mà

không làm sao
chống nổi .
Vương Động hỏi :
- Những chuyện nào ?
Kim Đại Sư nói :
- Già, bệnh và chết .
Vương Động cau mặt :
- Người ấy đã chết rồi ?
Kim Đại Sư thở ra :- Từ xưa đến nay, anh hùng hào kiệt đến đâu, cũng có mấy ai thoát khỏi được
chuyện đó .
Vương Động nói :
- Thế nhưng dầu gì cũng phải có …
Kim Đại Sư ngắt lời :
- Người chết thì tên cũng theo luôn xuống đất, ngươi hỏi mà làm chi .
Không cho Vương Động hỏi gì thêm, ông ta nói luôn :
- Từ khi đến ở nơi đây, Vương Phục Lôi kể như đã chết, hay nói đúng hơn là cái
tên ấy đã chết, vì thế cho nên dầu trước mặt con, ông ta cũng không để lộ cho thấy võ
công .
Quách Đại Lộ nói như thúc :
- Những chuyện đó là điểm nhận xét thứ nhất .
Kim Đại Sư liếc vào mặt hắn và quay lại Vương Động :
- Cứ xem bằng hữu của Vương Động, đủ biết lúc nhỏ hắn cũng là đứa trẻ ngỗ
ngáo lắm …
Quách Đại Lộ không có gì để nói, và Vương Động thì lại làm thinh, tự nhiên đó
là thái độ thừa nhận lời của đối phương là đúng .
Kim Đại Sư nói luôn :
- Một đứa trẻ ngỗ ngáo, bất cứ lúc nào cũng có thể gây ra chuyện, Vương Tiềm
Thạch rất sợ con mình thua kém thiên hạ, cho nên muốn đem võ công truyền dạy để
phòng thân .
Ông ta cười cười :
- Nhưng nếu dạy một đứa con có tính ngỗ ngáo tại nhà thì còn khó hơn là làm
thuần một con ngựa chứng, vì thế nên Vương Tiềm Thạch mới nghĩ

cách che dấu lai
lịch giang hồ của mình mà lại vừa dạy được cho con, cho nên ông ta làm như thế để có
được cái hứng thú cho đứa bé, vì thường thường trẻ nhỏ hay thích chuyện gì bí mật .
Quách Đại Lộ cười :
- Đừng nói một đứa bé, mà người lớn cũng thế chứ .
Hắn nói đúng .
Trong cảnh trời tối âm âm, dựa bên bãi tha ma có một lão già bịt mặt …Bối cảnh đó, cho dầu người như thế đó, cho dầu người lớn cũng khoái luôn .
Kim Đại Sư hỏi :
- Câu chuyện đó, bây giờ các ngươi chắc đã hiểu rõ rồi,
Quách Đại Lộ nói :
- Hãy còn một điểm hơi khó hiểu .
Kim Đại Sư nhìn hắn :
- Sao ? Điểm nào ?
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tâm ý của Vương lão bá, làm sao ông biết được ?
Kim Đại Sư nói :
- Bởi vì ta cũng từng làm cha rồi .
Ông ta lại thở dài :
- Lòng thương và nỗi khổ của người cha đối với con, chỉ có kẻ làm cha mới biết .
Vương Động vụt đứng lên và bước thẳng ra ngoài .
Không lẽ hắn tìm chỗ vắng để ôm mặt khóc ?
Từ lâu Yến Thất vẫn cứ cúi đầu, bây giờ thì thêm Quách Đại Lộ, hắn cũng cúi
đầu thật thấp …
Đời thật trớ trêu, không hiểu tại sao làm con phải chờ đến khi không còn kịp nữa
mới biết thương cha mẹ ?
Và cho đến khi biết được lòng cha mẹ rồi, dầu có muốn nói lên một tiếng an ủi
cũng không làm sao được nữa .
Kim Đại Sư vụt nâng chén lên và nói lớn :
- Các ngươi bộ từ hồi nào đến giờ không biết uống rượu là gì à ?
Ông ta nói xong câu ấy là chén rượu cũng cạn theo luôn .
Trên đời thật ra có quá nhiều chuyện thần bí, nhưng bất cứ chuyện thần bí đến

đâu, cũng có thể có nhiều giải thích .
Tình bạn cao cả, tình bạn không vụ lợi, đối với nhân tình lạnh ngắt như tiền nghe
ra cũng có thể cho là chuyện “thần bí” vì những người sống theo mãnh lực kim tiền, họkhông tin chuyện “tình hữu nghị”, cái thứ tính bằng hữu có thể sống chết vì nhau,
nhưng thực tế thì không phải thứ tình cao cả ấy không có .
Chỉ khi nào có người tin tưởng và bằng lòng cho ta thứ tình ấy, nhất định có ngày
sẽ được trả lại bằng thứ tình cao cả ấy .
Không ngày này thì nhất định cũng có ngày khác gặp được ngay …
oOo

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...
Hồi 44
Thêm một gã áo đen

Trên đời chưa bao giờ có người không say. Chỉ có những người không hề uống rượu.
Những người uống rượu nhất định sẽ say nhanh hơn nữa.
Cái đầu Kim đại sư bây giờ hình như không ở yên một chỗ, ông ta luôn lắc qua lắc lại.
Quách Đại Lộ bỗng cảm thấy ông ta hình như không phải là đại sư...
Hắn chợt cảm thấy chính mình mới là đúng tư cách... đại sư, đại đại sư trong số những đại sư.
Kim đại sư nhìn hắn và vụt bật cười :
- Cái đầu ông bạn sao mà cứ lắc hoài như thế?
Quách Đại Lộ cười lớn :
- Lạ he, cái đầu của ông lắc không ngừng nổi, thế mà lại bảo đầu người khác lắc.
Kim đại sư hỏi :
- Người khác là ai?
Quách Đại Lộ chỉ chỉ vào ngực mình :
- Đâu, chính là tôi đây.
Kim đại sư nhướng nhướng :
- Rõ ràng là ngươi, thế tại sao lại nói là người khác?
Quách Đại Lộ suy nghĩ một hồi rồi vụt thở ra :
- Ông có biết cái tật rất lớn của ông là gì không nhỉ?

Kim đại sư cũng suy nghĩ một hồi rồi hỏi :
- Có phải ta đã uống quá nhiều rượu rồi không he?
Quách Đại Lộ nói :
- Không phải uống nhiều rượu mà là... nhiều chuyện, nhiều đến mức khiến cho người ta không chịu nổi.
Kim đại sư cười ha hả :
- Tốt, ta không hỏi nữa, nói không hỏi là không hỏi... mà nè, có nên hỏi một câu nữa không nhỉ?
Quách Đại Lộ nói :
- Hỏi đi.
Kim đại sư nhướng nhướng mắt :
- Ông bạn có biết ta đến đây để làm gì không nhỉ?
Quách Đại Lộ trầm ngâm một chút và bật cười :
- Con người của ông cũng không biết nổi ông đến đây để làm gì, huống chi là tôi, giá như tôi mà có "nham độn" thì tôi đã đi làm thầy bói.
Kim đại sư làm như không nghe thấy, mắt ông ta cứ nhìn xuống cái chén không của mình, bộ mặt ông ta gần như là... muốn khóc...
Ủ rủ như thế một lúc khá lâu, ông ta mới nói thật chậm rãi :
- Ta bế môn trong nhà luyện suốt mười mấy năm Liên Chu đạn, nghĩ rằng chắc có thể dùng để đối phó với Vương Phục Lôi, không ngờ bây giờ gặp con trai của hắn mà còn đối phó không nổi, ta... ta...
Ông ta vùng đứng dậy.
Nhìn dáng điệu của ông ta, hình như muốn chạy tìm một nơi nào đó không người để... khóc lên cho đã tức...
Quách Đại Lộ vụt kêu :
- Khoan, chờ một chút.
Kim đại sư trừng mắt :
- Còn chờ cái gì nữa? Chờ để thêm một lần mất mặt đấy à?
Quách Đại Lộ chỉ cái tô đựng đầy những viên đạn vàng và nói :
- Ông có đi thì làm ơn mang dùm cái thứ ấy đi luôn đi.
Cái tô đó thật ra thì để đựng thịt nướng, thịt đã ăn muốn hết nên hắn đổ đạn vào trong ấy.
Kim đại sư nhìn cái tô đạn vàng rồi hỏi :
- Tại làm sao ta lại phải mang đi?
Quách Đại Lộ nói :
- Cái đó vốn là của ông.
Kim đại sư trừng mắt :
- Ai bảo là của ta? Tại làm sao ngươi không hỏi nói coi nó có phải họ Kim không?

Quách Đại Lộ sững sờ...
Kim đại sư vùng cười lớn :
- Cái thứ ấy vốn không phải thịt nướng, cũng không phải là thịt vò viên, muốn ăn cũng không làm sao ăn được, nhai cũng không nhai nổi, ai mà thích nó thì đúng là thứ... chết bầm.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Chẳng lẽ ông không muốn dùng đạn nữa?
Kim đại sư nói :
- Ai mà dùng Liên Chu đạn nữa là cái thứ... chết bầm.
Vừa ra tới cửa, ông ta vùng quay lại :
- Ngươi có biết tại sao trước đây ta thích dùng đạn vàng ấy để bắn người không?
Quách Đại Lộ không suy nghĩ :
- Không biết.
Kim đại sư nói :
- Bởi vì vàng vốn là thứ mà thiên hạ đều ưa thích, ai cũng muốn bắt lấy mà quên chuyện tránh né, nhưng muốn bắt được nó còn khó khăn hơn tránh nó rất nhiều. Huống chi vàng vốn là vật thường làm cho người hoa mắt, loạn tâm, vì thế cho nên dùng vàng làm ám khí thì có nhiều... thuận lợi.
Quách Đại Lộ gật gật đầu :
- Thế sao bây giờ ông lại không dùng nữa?
Kim đại sư suy nghĩ một giây :
- Bởi vì cái thuận lợi nhiều quá là... thất bại, và sự thất bại đó cũng là... thuận lợi.
Quách Đại Lộ cười :
- Như vậy là ông vẫn chưa say, vì cách nói của ông còn khá... rõ ràng.
Kim đại sư trừng trừng mắt :
- Ai bảo ta say? Ai bảo ta không say? Ai mà nói như thế là người đúng là hạng...
chết bầm.

Kim đại sư đi luôn.
Quả thật ông ta không say, chỉ mới chệnh choạng tám chín phần mười.
Còn Quách Đại Lộ?
Hắn ngồi nhìn chén đạn vàng đến sững sờ.

Hắn nhìn như thế thật lâu rồi vụt thở dài :
- Trên đời có những thứ thật kỳ cục, khi mình cần nó thì nhất định không chịu tới, lạy nó cũng không đến, đến lúc mình không cần thì nó lại lù lù chạy lại, chửi cha nó cũng cứ nhào vô, nghĩ cou có kỳ không nè?
Hắn ngồi nói lảm nhảm một mình...

Giá như ở vào một chỗ hoang vu vắng lặng, giả như đang đêm có đến gõ cửa nhà xin tá túc thì họ nói :
- Cha... tôi bây giờ mệt quá, đói quá mà nơi đây lại là nơi hoang lạnh, xin gia chủ làm ơn cho tá túc một đêm...
Chỉ là một con người thì nhất định phải vui vẻ nói rằng :
- Vâng, xin thỉnh, thỉnh vào, không sao, tự nhiên, tự nhiên...
Quách Đại Lộ là hạng người như thế.
Bình thời hắn vốn đã là con người hào phóng, một khi đã có chút ít rượu vào rồi thì sự hào phóng đó còn tăng gấp bội.
Bây giờ thì hắn đang uống rượu.
Đang uống hơi nhiều.
Kim đại sư đi khoảng chưa nửa cây nhang thì hắn nghe tiếng gõ cửa.
Người gõ cửa thật nhũn nhặn, hắn nói :
- Đường xa mà khách điếm lại xa, bây giờ tôi đang khát và đang mệt, xin làm ơn cho tá túc một đêm.
Đáng lý Quách Đại Lộ đã nói mau :
- Vâng, mời vào, mời vào.
Nhưng câu nói ngắn ngủn ấy hắn vẫn không nói được.
Khi thấy con người ấy, cổ họng hắn hình như bị ai nhét vào một núi vải, hắn cố sức cũng không nói được tiếng nào...

Người gõ cửa là một người vận đồ đen.
Toàn thân hắn, áo, quần, giày, vớ, miếng vải che mặc hình như cả cái khố trong của hắn cũng đen luôn.
Miếng vải che mặt có hai cái lổ, hai con mắt hắn cũng đen ngòi lóng lánh.
Đốc kiếm trên vai hắn cũng đen luôn.
Thanh kiếm dài hơn năm thước, nghĩa là hơn một sải tay.

Nơi cửa không có đèn, người ấy đứng sững nơi đó, thân hình hắn hoà với bóng đen...
Tất cả đều đen.

Khi thấy con người ấy, bao nhiêu rượu trong người của Quách Đại Lộ đều tan biến.
Hắn cảm thấy những cái ngà ngà khi nãy tiêu đâu hết trọi, hắn tỉnh táo lạ lùng.
Ban đầu, khi vừa nhìn thấy, mười phần rượu còn chừng sáu bảy.
Khi nhìn lại thanh trường kiếm, men rượu bỗng sụt xuống thêm ba phần nữa và nhất là khi nhận ra toàn diện thì mười phần rượu tiêu mất đến mười hai.
Con người áo đen, trường kiếm: Nam Cung Xú.
Thật ra thì Nam Cung Xú ra làm sao, hắn chưa biết mặt, hắn chỉ nghe nói thôi.
Lần trước hắn gặp là Mai Nhữ Giáp.
Nhưng con người này nhất định không phải là Mai Nhữ Giáp.
Nói chung từ cách ăn vận cho đến thanh trường kiếm cũng y như thế vì Mai Nhữ Giáp cố làm cho giống Nam ung Xú nhưng thần thái của con người này hoàn toàn khác hẳn.
Không giống như con người mà bọn họ bắt gặp tại tiệm của lão mạch.
Vì thế, Quách Đại Lộ biết chắc hắn, bây giờ, không phải là Mai Nhữ Giáp.
Hắn không phải cao hơn, ốm hơn hay mập hơn, lùn hơn, nghĩa là hắn cũng có vóc dáng y như Mai Nhữ Giáp nhưng Quách Đại Lộ biết chắc không phải, nếu bảo hắn đánh cá bằng mạng sống của hắn, hắn cũng dám nhưng bảo hắn giải thích tại sao không phải thì hắn chịu thua...
Hắn biết không phải Mai Nhữ Giáp là hắn biết bằng trực giác.
Mai Nhữ Giáp khi vận bộ đồ đen vào hình như có mang theo cả một vùng sát khí, chỉ thoáng qua cũng đủ kinh người.
Còn người này thì không.
Cái con người này không có sát khí cũng không có nhân khí, nghĩa là hắn không có một cái khí gì cả, giá như quất hắn một đá, nhất định hắn cũng không phản ưng.
Nhưng Quách Đại Lộ cũng dám đem sinh mạng ra bảo đám rằng đứng trước mặt người này nhất định không ai dám động đến hắn một

sợi lông chân.
Nhưng bảo giải thích tại sao thì Quách Đại Lộ cũng chỉ phải lắc đầu.
Nghĩa là hắn ớn cái con người này bằng cảm giác.
Đôi mắt hắn thật đen, có ngời nhưng so với những kẻ có luyện võ cũng không có gì khác lạ.
Nhưng không hiểu vì sao, cứ hễ nhìn qua hắn là cảm thấy không khoan khoái chút nào.
Hắn đang đứng nhìn Quách Đại Lộ.
Quách Đại Lộ đang cảm nghe... không khoan khoái, y như người say rượu tỉnh dậy qua một đêm dài.
Hắn chợt nghe mệt mỏi, rã rời, mồ hôi tay rịn ra và cái đầu nặng quá.
Người áo đen vẫn đứng nhìn hắn, rõ ràng đang chờ câu chấp thuận.
Nhưng Quách Đại Lộ thì đã quên tuốt câu hỏi nhờ tá túc của hắn rồi.
Người áo đen không nói thêm nửa tiếng, hắn quay mình chầm chậm bước ra.
Hắn bước đi cũng như những con người khác, chỉ có điều đặc biệt là rất chậm hình như mỗi khi dở chân lên là hắn phải xem tới trước một lần rồi mới đặt bàn chân xuống, hình như hắn sợ bước phải chỗ trống không, hình như hắn sợ bước nhằm mương rãnh, mà hình như cũng sợ đạp nhằn làm chết những con kiến nhỏ bò xung quanh.
Bằng vào cung cách đó, từ tảng sáng cho đến hoàng hôn, sợ là hắn chưa xuống được khỏi núi này.
Quách Đại Lộ vụt kêu :
- Khoan, đợi một chút.
Người áo đen không quay lại :
- Không cần phải đợi.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tại sao vậy?
Người áo đen nói :
- Đã bất tiện thì thôi, chứ gắng gượng làm gì?
Nói xong câu ấy là hắn đã đi xa... hai bước.
Quách Đại Lộ cười :
- Ai bảo nơi đây bất tiện? Chung quanh chừng bảy tám mươi dặm trở lại không nơi nào sẵn sàng tiếp khách bằng ở đây. Xin hãy vào, mời vào.
Người áo đen hơi do dự nhưng dầu chậm, cuối cùng hắn cũng quay trở lại.
Quách Đại Lộ lại phải đợi một lúc, hắn mới bước vào tới cửa, mặc dầu khoảng cách nói nhỏ cũng nghe.
Tới cửa, hắn hỏi :

- Các hạ thật tình mời tôi vào à?
Hắn nói năng cũng như hắn bước đi, nghĩa là cũng rất ư là chậm, nhưng hắn dùng tiếng không thừa.
Một câu nói, người khác phải dùng mười tiếng thì hắn cần sáu bảy tiếng là cùng.
Quách Đại Lộ đáp :
- Thật, xin mời.
Người áo đen hỏi :
- Không hối hận về sau?
Quách Đại Lộ cười :
- Tại làm sao lại hối hận? Đừng nói tá túc một đêm mà cho dù các hạ ở đến năm bảy tháng chúng tôi cũng. nhất loạt hoan nghênh.
Hào khí của Quách Đại Lộ đã nổi lên rồi đấy.
Người áo đen nói :
- Đa tạ.
Hắn chầm chậm bước vô, hắn nhìn như chỉ nhìn đường trước mắt, những cái gì khác, hắn không cần nhìn tới.
Yến Thất và Vương Động đứng ở bên cửa sổ bên trong nhìn hắn.
Cả hai người cũng bộc lộ nét kinh nghi.
Người áo đen đi gần tới đại sảnh là dừng lại.
Quách Đại Lộ cười :
- Xin mời dùng trước một chén cho ấm.
Người áo đen nói :
- Không.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Từ trước giờ không uống rượu à?
Người áo đen nói :
- Có lúc uống.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Lúc nào mới uống?
Người áo đen đáp :
- Sau khi giết người.
Quách Đại Lộ sửng sốt :
- Nếu như thế thì các hạ có lẽ đừng uống rượu al2 tốt hơn.
Nói xong câu đó, hắn suy nghĩ và bắt tức cười.
Quách tiên sinh lại bảo người đứng uống rượu, có lẽ đây là lần thứ nhất trong đời.
Người áo đen vẫn đứng yên trước đại sảnh, đứng không nhúc nhích.
Quách Đại Lộ nói :
- Đằng sau có khách phòng, đã không uống rượu thì xin mời vào

nghỉ.
Người áo đen nói :
- Không cần.
Quách Đại Lộ sửng sốt :
- Không cần? Không cần cái chi?
Người áo đen nói :
- Không cần khách phòng.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Chứ không lẽ ngủ ở đây?
Người áo đen đáp :
- Đúng.
Hình như hắn rất tiếc từng tiếng nói với Quách Đại Lộ, hắn chầm chậm kéo mắt lại và dứng dựa vào thân cột nơi đại sảnh.
Quách Đại Lộ buột miệng hỏu :
- Đã muốn ngủ tại đây thì sao lại không nằm xuống?
Người áo đen đáp :
- Không cần.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Không cần nằm?
Người áo đen đáp :
- Đúng.
Quách Đại Lộ hết nói luôn.
Đối với con người này thì kể như bí lối.
Cái mặt hắn bây giờ bỗng dài ra y như mặt ngựa. Thứ ngựa biết nói tiếng người.

- Ngựa không biết nói.
- Nhưng chỉ có ngựa mới... ngủ đứng được.
- Hắn là ngựa ư?
- Không phải.
- Chứ hắn là ai?
- Nam Cung Xú.
Lần này thì Yến Thất phải đồng ý với Quách Đại Lộ.
Người áo đen dựa im bên gốc cột, hình như hắn đã ngủ.
Toàn thân hắn thật lạnh, thật cứng và thật thẳng y như một cây cột.
Hắn không để lộ một sự xúc động của bất cứ cảm giác nào.
Quách Đại Lộ thở ra :
- Con người này nếu không phải là Nam Cung Xú thì trên đời này sẽ

không còn ai xứng đáng là. Nam Cung Xú nữa.
Vương Động vụt nói :
- Bất luận hắn là ngựa cũng tốt, là Nam Cung Xú cũng tốt nhưng đối với bọn ta không quan hệ gì cả.
- Có.
Vương Động hỏi :
- Có cái gì?
Quách Đại Lộ nói :
- Người như Nam Cung Xú, nếu không có mục đích thì đâu có đến đây.
Vương Động nói :
- Tại làm sao lại không thể đến?
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tại làm sao lại tới?
Vương Động nói :
- Bất cứ ai cũng cứ hễ đến tối là phải ngủ.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Anh cho rằng hắn đến đây để ngủ thật à?
Vương Động hất mặt :
- Hắn đang ngủ đó.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Ngủ như thế ấy thì chỗ nào lại không ngủ được, lựa gì phải đến đây?
Vương Động nói :
- Bất luận là vì cái gì, bây giờ thì hắn cũng đang ngủ... cho nên...
Quách Đại Lộ chận hỏi :
- Cho nên sao?
Vương Động nói :
- Cho nên chúng ta, tất cả nên đi ngủ.
Đó là kết luận.
Và khi hắn kết luận rồi thì hắn làm ngay.
Vương Động đi ngủ.
Vương Động đã nói tới tiếng ngủ rồi thì đừng ai mong bảo hắn làm gì khác được, Thế nhưng Quách Đại Lộ vẫn còn đứng dựa bên cửa sổ nhìn ra.
Yến Thất hỏi :
- Sao không đi ngủ?
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi muốn xem hắn có ngủ thật hay không và muốn xem hắn ngủ đến bao lâu.

Yến Thất cắn môi :
- Nhưng đây là phòng của tôi, tôi cần phải ngủ.
Quách Đại Lộ nói :
- Anh ngủ thì ngủ, chứ tôi có lay anh dậy đâu.
Yến Thất nói :
- Ngưng mà không được..
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tại sao lại không được?
Yến Thất nói :
- Có người ở trong phòng tôi, tôi không thể nào ngủ được.
Quách Đại Lộ cười :
- Sau này nếu anh cưới vợ, chắc an cũng bảo nàng sang phòng khác ngủ à?
Hình như Yến Thất hơi đỏ mặt, hắn trừng Quách Đại Lộ :
- Tại làm sao anh biết chắc rằng tôi sẽ cưới vợ.
Quách Đại Lộ nói :
- Bởi vì trên đời này chỉ có hai hạng người không cưới vợ.
Yến Thất hỏi :
- Hai hạng nào?
Quách Đại Lộ cười :
- Một là thầy chùa, hai là lại cái. Hai hạng đó khó lòng cưới vợ.
Yến Thất nổi giận ngang :
- Cho dù tôi có cưới vợ nhất định cũng không cưới cái thứ người xấu xa dơ dáy như anh đây.
Nói xong câu đó, mặt hắn lại ửng đỏ hơn...
Quách Đại Lộ vụt kéo Yến Thất :
- Kìa, anh hãy xem trên tường kìa...
Yến Thất định rụt tay về nhưng lúc ấy hắn thấy vật trên tường.
Bên vách tường đối diện có một cái đầu ló ra.
Đêm thật tốt.
Do đó không thể thấy rõ mặt người ấy ra sao và chính người ấy cũng không thấy bọn Yến Thất. Người ấy chỉ thò đầu vào dòm quanh rồi thụt ra ngay.
Quách Đại Lộ cười nho nhỏ :
- Anh thấy tôi nói có sai đâu, con người này chẳng những không có ý tốt mà lại đến đây cũng không phải một mình.
Yến Thất hỏi :
- Anh cho rằng hắn đến đây trước để làm nội ứng đấy à?
Quách Đại Lộ gật đầu :
- Nhất định là như thế.

Người áo đen vẫn đứng ngủ, không hề lay động nhưng Yến Thất nhìn hắn có chăm chú dữ lắm...
Không cửa động chính là thứ cử động đáng sợ vô cùng.
Cho dù Yến Thất quả thật muốn ngủ thỉ bây giờ hắn cũng đã quên luôn.
Qua một lúc lâu, Quách Đại Lộ vụt nói :
- Lạ quá, thật là lạ.
Yến Thất hỏi :
- Cái gì lạ?
Quách Đại Lộ nói :
- Tại làm sao trong mình anh không có... hôi chút nào thế nhỉ?
Bây giờ Yến Thất mới hay rằng hắn đứng sát Quách Đại Lộ quá, sát đến nỗi gần như dựa hẳn vào lòng...
Cũng may nơi đó không có đèn, không thể thấy rõ sắc mặt của hắn, không thấy rõ thái độ của hắn bộc lộ qua sắc diện ra sao...
Yến Thất lập tức dang ra hai bước, hắn cắn môi hỏi :
- Nhưng tôi vẫn có thể không hôi được chứ?
Quách Đại Lộ nói :
- Không được.
Yến Thất hỏi :
- Tại sao?
Quách Đại Lộ nói :
- Tại vì tôi không thấy anh tắm, cũng không thấy anh thay quần áo, như vậy đúng lý thì anh phải hôi dữ hơn ai hết.
Yến Thất xì một cái thật dài :
- Cụt cứt.
Quách Đại Lộ cười :
- Cụt cứt thì lại càng... khó ngửi hơn nữa.
Yến Thất trừng mắt, hình như hắn muốn giáng cho Quách Đại Lộ một tát tai nhưng ngay lúc đó chợt có một người lao vào y như một nùi khói xám...
Người thì không thể như khói được nhưng vì cách phi thân khá nhanh, thêm vào đó vì trong đêm tối lao nhanh tự nhiên là chỉ thấy như nùi khói xẹt ngang.
Người đó thật sự không phải nhẹ quá nhưng vì thân thể quá nhỏ, nhỏ như một đứa con nít lên mười.
Thế nhưng trên cằm người ấy đã có râu, râu khá dài, luôn cả đầu tóc rối bồng bềnh choi như râu tóc mọc dính vào nhau.
Râu và tóc choán gần hết mặt, chỉ còn có hai con mắt, hai con mắt loắt choắt như hai mắt chuột.

Lão nhìn quanh bốn phía, rồi sau cùng nhìn chăm chú vào người áo đen.
Người áo đen vẫn im lìm, mắt không hi hí, Lão già vụt vẫy tay, bên ngoài lại lao vào ba nhười nữa.
Ba người này tự nhiên là cao lớn chứ không choai choai như lão già, khinh công của họ cũng rất nhẹ nhàng. Họ đều vận kình trang dạ hàng, tay lăm lăm binh khí.
Một người cầm Phán Quan bút, một người cầm Nguyệt kiếm, một người nữa cầm sợi dây xích sắt.
Lão già nhỏ con cầm Song hoàn.
Bốn món binh khí đều lợi hại và cũng là thứ khó luyện vô cùng.
Người có thể dùng những món binh khí ấy nhất định võ công không thể thấp.
Người áo đen vẫn đứng dựa gốc cột, không biết hắn ngủ hay thức nhưng hắn không động đậy.
Bốn người mới tới, trạng thái tinh thần xem có vẻ căng thẳng lắm, mắt họ dán chặt vào người áo đen và từng bước từng bước nhích lần vào hắn.
Tư thế của họ y như bất chợt đều có thể cùng một lúc tấn công.
Quách Đại Lộ khẽ liếc Yến Thất.
Ý hắn muốn nói những người ấy thật ra thì không như hắn tưởng, không phải là đồng bọn với nhau.
Yến Thất hội ý gật đầu.
Hai người giữ thế án binh bất động, trong lòng họ cùng có ý nghĩ như nhau : Hãy chờ xem bốn tay dữ dằn này đối phó với người áo đen ra sao.

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...
Hồi 45
Quỷ công tử

Thật không ngờ.
Ngay lúc đó cánh cửa vùng mở hoát.
Thật là lạ vì Quách Đại Lộ đã đóng lại rồi.
Hắn mời người áo đen vào, hắn quay lại đóng cửa gài then cẩn thận, thế sao bây
giờ lại mở ra không một tiếng khua?
Một người mặc áo choàng màu lục, tay cầm cây quạt phe phẩy đi

vào.
Hắn ăn vận thật là sang trọng, thần sắc thật khoáng đạt, nhìn qua giống như là
một vị công tử con nhà hào phú.
Nhìn rõ mặt hắn, Quách Đại Lộ thiếu điều nhảy dựng.
Mặt hắn không phải là mặt người, giá như những tượng hình ma quái trong những
toà cổ miếu mà vẫn dễ nhìn hơn vì những hình tượng ấy dầu có dữ dằn thì nó cũng vẫn
là mặt giả, còn tên này là mặt thật. Mặt thật mà giống ma quỉ thì quả là kinh người.
Bốn người vào khi nãy vẫn chưa hay sự xuất hiện của người mới tới.
Bước đi của người áo màu lục nhẹ đến mức như không đụng đất. Hắn đi thẳng tới
sau lưng người cầm Phán Quan Bút, hắn dùng chiếc quạt đập nhè nhẹ lên vai người ấy.
Y như một con thỏ bị trúng tên, người cầm Phán Quan Bút nhảy dựng lên văng
bắn về phía lão già.
Bây giờ thì họ mới nhìn thấy người mặc áo màu lục.
Và khi thấy người này, mặt họ đều lộ vẻ kinh hoàng.
Quách Đại Lộ và Yến Thất lại trao đổi nhau bằng mắt: “Như vậy họ cũng không
phải là một bọn với nhau”
Bây giờ thì đúng sáu người, sáu người ba bọn.
Tất cả họ như đang cùng nhau biểu diễn một vở kịch câm, vở kịch rất thần bí và
kích thích.
T
Người mặc áo màu lục vẫn phe phẩy chiếc quạt, dáng cách thật ung dung.
Bốn người tới trước sắc mặt càng căng thẳng, tay họ nắm vào binh khí chặt hơn.
Người mặc áo màu lục chợt xếp cây quạt lại, dùng đầu quạt chỉ vào bốn người,
rồi lại chỉ ra ngoài cửa.
Rõ ràng ý hắn bảo họ hãy rút đi.
Bốn người vào trước nhìn nhau, lão già cầm vòng như thu hết can đảm lắc đầu, vì
khi lão ta lắc đầu thì môi lão mím lại thật chặt.

Lão dùng song hoàn chỉ chỉ chung quanh và chỉ ngược vào mình và đồng bọn. Yù
lão rõ ràng muốn nói địa bàn hoạt động này hiện thuộc về lão.
Người vận áo lục vụt cười khan.
Bất luận là ai cũng không thể nhìn thấy cái cười như thế.
Vì khi thấy cái cười đó, nhất định người có gan dạ cách mấy cũng phải nổi gai ốc
đầy mình…
Bốn người tới trước không ai bảo ai, họ cùng nhích lần sát nhau, mồ hôi họ tươm
đầy trán.
Người mặc áo lục lại dùng cây quạt chỉ chỉ vào binh khí của bọn bốn người, hình
như hắn bảo hãy cứ xông lên một lượt.
Bốn người tới trước lại đưa mắt nhìn nhau, hình như họ ngầm bảo nhau chuẩn bị,
nhưng ngay lúc đó thì người mặc áo lục đã như chòm mây nhẹ trôi tới trước mặt họ.
Hắn cầm cây quạt khõ nhẹ lên đầu của người cầm dây xích sắt.
Cái gõ của hắn thật nhẹ, mới nhìn qua mường tượng như chưa gõ tới đầu.
Thế nhưng người cầm giây xích từ từ quị xuống y như một thân cây bị đốn hẳn
gốc, đầu hắn bị tét làm ba, máu óc bắn ra như hoa.
Lúc tên cầm dây xích vừa ngã xuống thì tên cầm thanh Nguyệt Kiếm đã hất tay
lên.
Thanh kiếm trong tay hắn vút thẳng vào ngực người mặc áo màu lục như một mũi
tên xé gió.
Hắn biết cái gõ xem tuy nhẹ của người mặc áo màu lục nhưng cái cái nhẹ đó đủ
kết liễu sinh mạng người đồng hành, hắn không phi thân tới, chỉ phóng nhanh thanh
kiếm.
Hắn biết là khi đánh ngã người cầm dây xích, thế nào người mặc áo lục cũng có
một thoáng sơ hở. Hắn chỉ cần một thoáng ấy vì thanh kiếm của hắn vút đi thật nhanh
và chính xác.

Nhưng người mặc áo màu lục lại càng nhanh hơn nữa. Chỉ nghe hai tiếng tách
tách nho nhỏ, thanh kiếm đã bị hắn nắm gọn trong tay và khẽ rung lên…
Hai bàn tay của tên xử dụng thanh Nguyệt Kiếm như vụt vút ra, văng xuống đất…
Không hai bàn tay của hắn chưa văng hẳn ra, hãy còn một chút da lủng lẳng
nhưng con người của hắn thì đã vụt ngang, không phải chết mà là ngất lịm…
Thân hình hắn ngã xuống, hai bàn tay lủng lẳng đập mạnh lên mặt đất tưng tưng
hai ba cái, trông đến rùng mình.
Chuyện xảy ra thật chỉ trong nháy mắt.
Còn lại hai tên, bốn cái chân của họ vụt như mất hết gân. Họ vẫn đứng nhưng
đầu gối này nhịp vào đầu gối kia nghe cồm cộp.
Lão già vẫn còn gắng gượng, lão khom mình trước mặt người áo lục và cầm hai
cái vòng chỉ chỉ ra ngoài cửa…
Rõ ràng là lão đã chịu thua, xin cho lão… chạy.
Người mặc áo lục gật gật và cười cười.
Hai tên đang đứng run chợt như được lệnh trên ân xá, hai người khom mình
xuống xốc thây hai người bạn, loạng choạng bước ra.
Hai người vừa bước ra khỏi cửa, người mặc áo lục vụt nhoáng lên, ngoài cửa liền
nổi lên hai tiếng rú.
Tiếp theo là mấy vật loáng thoáng bay vút trở vào trong.
Khi những vật ấy rơi xuống đất, mới nhìn thấy rõ là chiếc Phán Quan Bút và cặp
vòng của lão già.
Chiếc Phán Quan Bút gãy làm tư, cặp vòng cong veo không còn giống khi nãy.
Quách Đại Lộ chắn miệng nhìn Yến Thất.
Đôi mắt Yến Thất trân tráo hoảng hồn.
Người mặc áo màu lục võ công tự nhiên là quá cao nhưng cái đáng sợ là chất tà
khí trong những ngón nghề của hắn.
Và cái đáng sợ hơn hết là lối giết người của hắn. Hắn giết người

mường tượng như
người ta đốn chuối.
Bất luận là ai, cứ nhìn thấy cách giết người của hắn đều phải rùng mình.
Thế nhưng người áo đen thì lại như không thấy vì từ trước đến sau hắn không hề
động đậy, không hề hé mắt.
Gần như những chuyện kinh thiên động địa xảy ra trong gian nhà này đối với hắn
y như không có.
Bằng vào dáng cách đó, giá như tất cả thiên hạ trong đời này cùng một lúc ngã
quay ra chết hết thì hắn cũng không màng.
Bây giờ thì người mặc áo màu lục mới chậm rãi bước vào, hắn vẫn đi vbằng bước
chân thong thả, tay cầm quạt phe phẩy y như không có chuyện gì xảy ra.
Giá như không ai thấy, có thể nghĩ rằng hắn là khách mới đến chơi, những
chuyện giết ngườivừa rồi đối với hắn không hề hay biết.
Hắn như vô tình khẽ liếc về phía cửa số tối om, chỗ Quách Đại Lộ và Yến Thất
đang đứng, nhưng chân hắn vẫn từ từ đi ngay tới trước mặt người áo đen.
Đó là chỗ dựa hành lang, dựa hành lang thường thường có bậc thềm.
Hắn chậm rãi bước lên.
Hắn bước lên và đứng lại nhìn thẳng vào người áo đen.
Bây giờ thì Quách Đại Lộ cũng nhìn theo, hắn không hiểu người áo đen đã mở
mắt ra từ bao giờ và cũng đang nhìn thẳng vào mặt người áo lục.
Hai người đứng bất động nhìn nhau.
Họ trông thật đáng tức cười, Quách Đại Lộ dã muốn cười.
Nhưng hắn không cười, lòng bàn tay của hắn đã rịn mồ hôi.
Qua một lúc lâu, người mặc áo màu lục vụt hỏi:
- Vừa rồi Aùc Điểu Khang Đồng đã đưa anh em hắn đến đây.
Giọng nói của hắn nghe thật êm tai.
Hắn có dáng cách của con người… công tử, bây giờ nghe giọng nói của hắn,
càng rõ ràng đúng là côn tử hơn nữa.

Người mặc áo lục nói tiếp:
- Ta sợ họ quấy nhiễu sự thanh tịnh của các hạ cho nên ta đã đuổi họ đi rồi.
Người mặc áo đen vẫn cứ ừ hừ trong miệng.
Người áo lục vụt hỏi:
- Có lẽ các hạ biết bọn chúng sẽ đến nên đợi sẵn nơi này?
Bây giờ người áo đen mới chịu nói, hắn nói bằng một giọng lạnh như băng:
- Chúng không xứng đáng cho ta làm chuyện đó.
Người mặc áo lục cười hề hề:
- Đúng, những con người đó quả thật không xứng cho các hạ ra tay, thế nhưng
như vậy thì các hạ đợi ai?
Người áo đen đáp:
- Đợi Quỉ công tử.
Người mặc aó màu lục cười:
- Cảm ơn các hạ đã biết đến, thật quả là vinh hạnh.
Hắn không tự xưng cũng không thừa nhận nhưng cách nói của hắn đã mặc nhiên
chỉ ngực bảo rằng ”Quỷ công tử là ta”
Quách Đại Lộ ném tia nhìn về phía Yến Thất.
Cái tên thật đúng với con người.
Thế nhưng người áo đen là ai?
Có phải hắn là Nam Cung Xú ?
Và tại sao hắn lại đợi Quỷ công tử ở đây?
Tự nhiên cái đó, câu hỏi đó đã có ngay trong óc của Quách Đại Lộ và Yến Thất
nhưng chắc chắn họ không thể trả lời…
Quỷ công tử hỏi:
- Các hạ đã có lòng đợi ta ở đây như thế các hạ đã biết mục đích của ta đến đây
rồi chứ?
Người áo đen trở lại cái giọng hừ hừ trong miệng…
Quỷ công tử nói:
- Chúng ta trước đây cũng đã có gặp nhau và cũng đã biết phải với nhau rồi.
Người áo đen gặn lại:
- Các hạ biết phải?
Quỷ công tử cười:
- Đúng, ta đối với các hạ rất là khách khí nhưng các hạ thì lại đối với

ta có
chuyện hơi phiền…
Người áo đen nhếch môi không nói…
Quỷ công tử nói tiếp:
- Lần này ta hy vọng chúng ta nên biết đếu với nhau khi khi gặp mặt và cũng sẽ
hết sức biết điều với nhau khi chia tay.
Người áo đen lại nhếch môi…
Quỷ công tử lại nói:
- Ta chỉ cần hỏi gia chủ mấy câu rồi sẽ đi ngay.
Người áo đen lắc đầu:
- Không được.
Quỷ công tử nói:
- Chỉ hỏi hai câu thôi.
Người áo đen nói:
- Không được.
Quỷ công tử quả nhiên vẫn giữ thế biết điều, hắn mỉm cười:
- Sao lại không được, chẳng lẽ các hạ và chủ nhân nơi này là bằng hữu hay sao?
Người áo đen nói:
- Không phải.
Quỷ công tử cười:
- Đương nhiên, các hạ cũng như ta, chúng mình từ trước đến giờ đâu có bằng hữu.
Người áo đen lạo hừ hừ…
Quỷ công tử hỏi:
- Đã không phải là bằng hữu thì tại làm sao các hạ lại làm như thế ?
Người áo đen nói:
- Ta làm như thế.
Quỷ công tử chớp mắt:
- Số bạc của bọn Thôi Mệnh Phù có tại đây hay không, chuyện đó chưa có gì
chắc lắm, chúng ta hà tất phải tranh nhau ?
Người áo đen trầm giọng:
- Cút ngay.
Quỷ công tử cười:
- Ta không biết chuyện cút đó đâu.
Người áo đen gằn:
- Không cút là chết.
Quỷ công tử nói:

- Ai chết ai sống, chuyện đó chưa biết chắc nhưng các hạ định ra tay bây giờ sao?
Hắn vẫn nói bằng một giọng điệu biết điều, dáng cách của hắn cũng vẫn giữ
phép lịch sự như từ trước…
Bất cứ ai cũng không thấy được ý muốn gây sự của hắn.
Thế nhưng Quách Đại Lộ và Yến Thất chợt kêu lên khe khẽ:
- Xem, con người ấy sắp ra tay rồi đấy…
Quả nhiên, họ chưa dứt câu thì Quỷ công tử đã ra tay.
Cũng cùng một lúc, người áo đen cho tay lên đốc kiếm.
Hắn không phải đưa một tay mà lại đưa cả hai tay.
Hai tay hắn cùng chụp lên đốc kiếm, bộ ngực của hắn hoàn toàn để lộ giống y
như một cửa thành đang mở hoát chờ địch nhân xua binh tiếp nhận.,,
Cây quạt của Quỷ công tử vốn đang trên thế như dùng Phán Quan Bút, mũi quạt
đâm thẳng vào giữa ngực người áo đen nhưng đột nhiên nửa chừng biến thế, cánh quạt
xoè ra, thay vì đâm thẳng, cổ tay hắn lại bẻ ngang, cánh quạt xoè ra y như một lưỡi đao
vòng cung cứa ngang yết hầu kẻ địch.
Chỉ đứng nhìn không tôi, thế biến của hắn quả thật kinh người.
Sau lưng người áo đen vốn là cây cột nhà, vì từ trước đến sau, hắn vẫn dựa y như
thế, đó là chỗ mà không còn… dư địa.
Thêm vào đó, hai tay hắn lại giơ cao, thân hình vì thế hơi ưỡn ra phía trước, bộ
ngực hắn bày ra hoàn toàn. Bất cứ người nào, không cần là cao thủ, chỉ cần hơi biết
qua về võ công, cũng điều thấy ngay tư thế đó là tư thế của một con người chờ chết.
Kiếm của hắn dài hơn một sải tay, trong tình hình như thế nhất định không làm
sao rút ra khỏi vỏ.
Không một ai có cách gì rút thanh trường kiếm ra được, trong tư thế ấy.
Không ai làm được nhưng người áo đen làm được.
Một con người đã chọn cái tư thế đứng như vậy để đối kháng với kẻ địch trừ

những kẻ khật khùng, thì họ sẽ có cáic ách của họ.
Quỷ công tử vừa ra tay thì thân của người áo đen đã chuyện động.
Hắn đứng y thì còn đỡ, khi hắn chuyển động thì lại càng quá lạ lùng.
Hắn không dời chân, hắn vẫn đứng yên nhưng thân hắn xoay ngược lại.
Thay vì đối diện với kẻ địch, hắn lại quay lưng ra ngoài, quay mặt vào trong, nhìn
qua giống như hắn muốn leo lên cây cột.
Cái cách ấy thật là ngu hết chỗ nói, có thể gọi là điên mới đúng.
Chính Quỷ công tử cũng gần như kinh ngạc. Hắn đã từng giao đấu không dưới ba
trăm trận, đã từng gặp đủ hạng người, đã từng gặp đũ những tư thế khởi đầu kỳ dị
nhưng tuyệt nhiên chưa từng gặp ai có cái cách lạ lùng gần như điên dại của gã áo
đen…
Nhưng hắn không phải suy nghĩ nhiều hơn vì hắn không đủ thì giờ…
Vì ngay lúc ấy, cái đầu của người áo đen vụt cụng vào cây cột, hai chân hắn
chụm lại chịu mạnh vào gốc cột, thân mình gập lại, cái bụng thót vô cái lưng nhô ra
theo thể con tôm luột.
Toàn thân hắn vùng bắn ngược ra sau, hai tay hai chân hắn y như duỗi ra va
chạm vào nhau…
Thanh trường kiếm dài hơn một sải tay được thoát ra khỏi vỏ một cách thật nhanh
và dễ dàng.
Cách rút kiếm ấy không những kỳ dị chưa từng thấy mà khi thanh kiếm vừa thoát
ra khỏi vỏ , nó lại biến thành một chiêu thế cực kỳ hiểm hóc.
Quỷ công tử thấy thân hình người áo đen vừa bắn ra, định quay lại tấn công theo
thì hắn thấy ngay mũi kiếm đã chỉ thẳng vào mình…
Mũi kiếm chớp ngời choá mắt và hơi thép lạnh băng băng…
Phương pháp ngu xuẩn chỉ thoáng chốc biến thành phương pháp quá ư tuyệt diệu.
Quỷ công tử chợt phát giác là mình không còn một cơ hội nào để tấn công.
Hắn chỉ còn cách duy nhất là lùi lại.

Hắn chỉ lùi và lùi mãi đến khi lưng đụng vào cây cột.
Bây giờ thì tư thế ban đầu của người áo đen đã thah tư thế hiện tại của Quỷ công
tử.
Và mỗi người đều có một cái hay riêng.
Tự nhiên là Quỷ công tử không thể làm y như theo cái tư thế của người áo đen,
hắn chỉ chuyển thân mình… nửa vòng.
Không phải chuyển y như người áo đen, hắn chuyển bằng đôi chân, nghĩa là lưng
hắn dựa vào cột, nhờ cây cột to che chở, một quạt một tay thủ về trước mặt, toàn thân
hắn không hở một tí nào,.
Quỷ công tử bất giác mỉm cười.
Từ chỗ lâm vào thế bí, từ chỗ lâm vào thế không còn dư địa mà hắn chợt nảy ra
một thế quá hay.
Bằng vào thanh kiếm quá dài trong tay, người áo đen muốn tấn kích, tự nhiên
phải chạy theo để đối diện với hắn và hắn ước lượng rồi, hắn xoay theo cây cột, còn
người áo đen phái chạy vòng. Thế xoay của hắn nhỏ hơn, cử động ít hơn và nhanh hơn,
còn người áo đen muốn đánh được hắn phải mất nhiều thì giờ và sức lực.
Cứ bằng vào thế đó, hắn không cần đánh vội, hắn cứ xoay cho đối phương chạy
theo cho đến mệt, lúc bấy giờ, hắn sẽ thừa cơ hội tấn công.
Quỷ công tử lại mỉm cười. Hắn thấy hai cái gian nan của đối phương. Hắn chờ
đợi xem cái khốn đốn ấy xảy ra và chờ đón lấy cái tất thắng của mình.
Hắn chờ đợi người áo đen chạy ra phía trước vì hắn biết chỉ có cách đó, ngoài ra
không làm sao khác được.
Thế nhưng vẫn im re.
Người áo đen vẫn cứ ở phía sau gốc cột và không động tịnh.
Lạ nhỉ?
Không lẽ hắn lại có phương thức khác hơn?
Không, nhất định là không còn cách nào khác hơn nữa, nhất định

hắn đang chờ
cơ hội.
Quỷ công tử thở phào khoan khoái.
Hắn không sợ cái chuyện chờ như thế, hắn đã dành phần chủ động, muốn chờ
cứ chờ.
Nhưng hắn không phải chờ lâu nữa, hắn nghe một tiếng chạm nhỏ phía sau cây
cột y như tiếng chim mổ kiến mổ vào cây…
Quỷ công tử không hề lưu ý.
Hắn đã nắm phần chủ động rồi mà.
Nhưng cũng ngay trong lúc ấy, hắn nghe xương sống hắn lạnh buốt…
Hắn không kịp nghĩ, kịp nhận định gì cả, vì vừa nghe hơi lạnh sau lưng thì có một
vật ngay trước mặt hắn rồi.
Vật ấy là mũi kiếm, mũi kiếm đen ngời lấp lánh.
Máu tươi từ nơi mũi kiếm từng giọt, từng giọt nhễu.
Bất cứ ai, nếu đột nhiên thấy mũi kiếm từ sau lưng ló ra trước ngực mình, không
hiểu cảm giác của họ trong lúc đó như thế nào?
Cái cảm giác ấy sợ có ít người biết được…
Vừa thấy mũi kiếm, vẻ mặt của Quỷ công tử biến đổi lạ lùng.
Sự biến đổi đó rất khó hình dung, nó giông giống như hắn kinh ngạc cực điểm…
nó giông giống như thú vị vô cùng…
Hai mắt hắn trừng trừng nhìn ngay mũi kiếm, gân mặt hắn giật giật, miệng hắn
hả toang hoát, hình như hắn muốn la nhưng âm thanh lại không thoát được…
Thân hình hắn đột nhiên tê cứng, ở xa nhìn lại hình như hắn đang chăm chú
nhìn vào mũi kiếm ló ra trước ngực nhưng không, bây giờ thì hắn hoàn toàn không nhìn
thấy gì nữa cả, hắn hoàn toàn không còn cảm giác.
Máu vẫn từng giọt từng giọt nhễu xuống đất theo mũi kiếm, nhễu thật chậm.
Thân hình hắn vẫn hoàn toàn trong tư thế cũ, tư thế trông đến rùng mình.
Yến Thất quay mặt sang phía khác, hắn không thể nhìn lâu hơn nữa.

Đôi mắt Quách Đại Lộ vẫn mở tròn xoe nhưng thật sự thì hắn cũng không còn
thất những gì nữa.
Sự kinh ngạc đã khiến cho có nhìn cũng không còn thấy rõ.
Cái màn vừa rồi đã làm cho đôi mắt của hắn hoá ra đờ đẫn.
Hắn thấy rõ ràng người áo đen đâm thẳng mũi kiếm vào cây cột. Thứ cột bằng gỗ
lim lớn hơn cái thúng giạ và hắn cũng thấy rõ là vì thanh kiếm đi quá nhanh, nhanh tới
mức từ khi mũi kiếm chạm vào thân cột tới khi ló ra trước ngực Quỷ công tử, dù cho ai
muốn kêu lên cũng chỉ có thể vừa há miệng chứ chưa thể phát ra lời.
Nếu nghe ai kể lại câu chuyện như thế, nhất định Quách Đại Lộ có thể tin rằng
có thể nhưng khi chính mắt hắn thấy như bây giờ thì trái lại, hắn gần như không làm
sao tin nổi.
Vì chuyện kể có thứ lớp, có thể dài dòng, có thể dẫnn dắt tư tưởng con người từ
phát khởi sự việc cho đến hồi kết thúc, còn chính mắt thấy thì lại quá nhanh, nhanh
đến nỗi không thể tin mắt mình thấy đúng.
Và cũng thật nhanh, khi Quách Đại Lộ phát hiện mũi kiếm ló ra trước ngực Quỷ
công tử thì người áo đen đã rút thanh kiếm trở ra.
Nói rút ra là vì thật sự nó như thế chứ thật không làm sao thấy kịp vì mũi kiếm rút
và ghim trở vào thân thể của Quỷ công tử quá nhanh, động tác nhanh đến mức cái
thân không kịp ngã, làm như người áo đen chỉ lấy thanh kiếm ngang qua cây cột chứ
không hề rút ra ghim lại bao giờ,
Người áo đen trở ngược sống kiếm, quảy lên vai y như người ra vác cuốc, cái thây
của Quỷ công tử dính tòng teng trên ấy.
Cũng bằng dáng đi khi bước vào, dáng đi thật chậm, người áo đen quảy cái thây
của Quỷ công tử bước thẳng ra phía cửa.
Một người áo đen bao mặt, dùng thanh kiếm quảy một cái thây chầm chậm bước

đi như… đi dạo. Giá như đó là bức hoạ, bất cứ ai trông vào nhất định cũng phải rùng
mình, huống chi đâu không phải là bức hoạ mà là con người sống động.
Quách Đại Lộ chợt nghe như phát lãnh, khi không hắn chợt muốn kiếm thêm một
chiếc áo bông.
Hắn rất mong những chuyện xảy ra đêm nay chỉ là… giấc mộng và bây giờ thì
hắn đang tỉnh dậy.
Người áo đen đã khuất rồi, đại sảnh của Phú Quý Sơn Trang không còn ai cả.
Vẫn là khung cảnh tự bao giờ, đêm tối cũang giống bao đêm tối khác.
Quách Đại Lộ thở dài lẩm bẩm:
- Bây giờ có ai đến đây mà có thể biết được những chuyện xảy ra vừa rồi, tôi
cũng phục lăn luôn.
Từ sau lưng, Vương Động vụt hỏi;
- Vừa rồi đã phát sinh những chuyện gì?
Quách Đại Lộ hỏi lại:
- Anh không biết à?
Vương Động lắc đầu:
- Không biết.
Quách Đại Lộ ngơ ngác:
- Uûa, như vậy không lẽ vừa rồi không có chuyện gì xảy ra?
Vương Động nói:
- Không có.
Quách Đại Lộ chợt cười:
- Đúng, nó đã thuộc về quá khứ, quá khứ cũng như chuyện chưa phát sinh giống
nhau y như một, kể như không hề có chuyện gì.
Vương Động gật đầu:
- Câu đó đúng.
Quách Đại Lộ nói:
- Vì thế anh không cần phải nghĩ nhiều vì nghĩ nhiều quá cũng sinh ra phiền
an4o.
Vương Động nói:
- Câu đó lại đúng luôn.

Yến Thất vụt nói:
- Câu đó không đúng.
Vương Động quay lại:
- Sao ?
Yến Thất nói:
- Bởi vì cho dù chuyện anh có nghĩ đến hay không nghĩ đến cũng vẫn là phiền
não.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Phiền não cái gì?
Yến Thất thở ra:
- Cho đến bây giờ tôi vẫn không thấy ra cũng không nghĩ ra. Chính vì thế nên tôi
quả quyết là chuyện phiền não sẽ xảy ra không nhỏ.
Tất cả mọi người vùng ngậm miệng lại một lượt.
Vì người áo đen đã lù lù trở lại.
Hắn vẫn đi bằng dáng đi chậm chạp, hắn xuyên qua sân, bước lên bực thềm và
dừng lại dựa y vào cây cột lúc nãy.
Quách Đại Lộ vụt nói:
- Tôi ra hỏi hắn xem.
Không ai kịp mở miệng vì nói chưa dứt là hắn đã đi ra.
Người áo đen nhắm mắt y như ngủ.
Quách Đại Lộ ho khan hai ba tiếng lớn, hắn ho mà cổ họng chợt nghe như muốn
rát…
Người áo đen mở mắt nhìn hắn lạnh lùng:
- Xem chừng các hạ nên đi tìm thầy thuốc là vừa.
Quách Đại Lộ cười:
- Không cần đến thầy thuốc, tôi đã có sẵn thuốc ho.
Người áo đen nhìn hắn nhưng lại làm thinh.
Quách Đại Lộ nói tiếp:
- Bất luận có bệnh gì, tôi chỉ cần uống rượu vào là hết ngay.
Người áo đen mấp máy đôi môi nhưng vẫn không chịu nói.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Bây giờ các hạ thấy có muốn uống rượu không nhỉ?
Người áo đen đáp:
- Không muốn.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Tại sao? Vừa rồi các hạ đã… đã giết người rồi mà?

Người áo đen gặn lại:
- Ai nói đã giết người?
Quách Đại Lộ sửng sốt:
- Không có?
Người áo đen thản nhiên:
- Không có.
Quách Đại Lộ nhướng mắt:
- Vừa rồi các hạ giết…
Người áo đen nói:
- Không phải người.
Quách Đại Lộ chớp chớp mắt:
- Không phải người? Như thế nào mới phải là… người?
Người áo đen đáp:
- Người trên đời này ít lắm.
Quách Đại Lộ bật cười:
- T6i thì sao? Tôi có thể là… người không nhỉ?
Người áo đen gặn lại:
- Các hạ muốn tôi giết?
Quách Đại Lộ chớp mắt:
- Các hạ có giết tôi cũng không làm sao có được món bạc của bọn Thôi Mệnh
Phù.
Người áo đen nói:
- Nơi này không có thứ đó, không có cái gì cả.
Quách Đại Lộ nhướng mắt:
- Uûa, như vậy là các hạ biết?
Người áo đen nói:
- Tự nhiên.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Uûa, như vậy thì các hạ đến đây làm gì?
Người áo đen nói:
- Lỡ đường, tá túc một đêm.
Quách Đại Lộ nói;
- Nhưng chính vừa rồi các hạ đã vì chuyện ấy nên đã giết một người không phải
là người.
Người áo đen hỏi lại:
- Chuyện ấy là chuyện gì?
Quách Đại Lộ nói:
- Chuyện số bạc của bọn Thôi Mệnh Phù.

Người áo đen nói:
- Không phải vì chuyện ấy,
Quách Đại Lộ mở tròn đôi mắt:
- Uûa, như thế thì tại sao lại giết… hắn? Vì chúng tôi à?
Người áo đen đáp:
- Không phải.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Vậy thì tại làm sao?
Người áo đen lạnh lùng:
- Ta cần ngủ, mà khi ngủ thì ta không bằng lòng một ai khuấy nhiễu.
Quả nhiên hắn nhắm mắt lại không thèm nói thêm một tiếng.
Quách Đại Lộ nhìn hắn, nhìn lên đốc kiếm đen thùi lùi trên vai hắn và chợt thấy
mình hôm nay ciũng còn vận tốt.
oOo
Ngày thứ hai, sáng sớm.
Không thấy người áo đen .
Hắn đi không hề để lại dấu tích gì, chỉ còn lại một cái lỗ nơi thân cột.
Nhìn vào cái lỗ nơi cây cột, Quách Đại Lộ bật cười:
- Biết tôi đang nghĩ cái gì không?
Yến Thất lắc đầu.
Quách Đại Lộ nói:
- Tôi nghĩ tôi quả là người có vận hên
Yến Thất gặn lại:
- Vận hên? Sao vậy?
Quách Đại Lộ nói:
- Bởi vì lần trước tôi gặp người áo đen vốn không phải là người này.
Yến Thất trầm ngâm:
- Nhưng bây giờ thì chính là hắn.
Quách Đại Lộ nói:
- Lần này thì… vận hên, chẳng những đối với chúng ta hắn không có ác ý mà trái
lại hình như còn muốn giúp chúng ta.
Yến Thất hỏi:
- Hắn là bằng hữu của anh?
Quách Đại Lộ lắc đầu:
- Không phải.
Yến Thất hỏi:
- Là con trai của anh?
Quách Đại Lộ cười:

- Nếu tôi có đứa con trai như thế chắc tôi sẽ điên luôn.
Yến Thất nói:
- Anh cho rằng tình cờ đến đây, tình cờ giúp chúng ta một việc rồi bỏ đi không
chờ mình có lời cảm tạ mà cũng không thèm uống chén rượu của mình, chỉ khơi khơi
thế thôi à?
Hắn cười khảy và nói tiếp;
- Anh nghĩ rằng trong thiên hạ quả có người quá tốt như thế ấy sao?
Quách Đại Lộ hỏi:
- Theo ý anh thì hắn còn có mục đích gì khác nữa?
Yến Thất gật đầu:
- Đúng như thế.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Mục đích của hắn là gì?
Yến Thất lắc đầu:
- Không biết.
Quách Đại Lộ nói:
- Chính vì không biết nên anh cho rằng hắn mang đến chuyện phiền phức cho
mình, có phải thế không?
Yến Thất gật đầu:
- Đúng như thế.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Anh nghĩ cái phiền hà đó bao giờ mới tới?
Yến Thất nhìn ra ngoài cửa sổ xa xa, giọng hắn cũng xa vời:
- Chính vì ah không biết những chuyện phiền phức và cũng không biết bao giờ nó
tới cho nên đó mới chính là chuyện phiền phức lớn lao, nếu không như thế thì ai lo làm
chi cho mệt.

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...

Hồi 46
Người con gái lạ

Trên đời không có chuyện gì là tuyệt đối.
Cũng một chuyện, nhưng nếu nhìn vào nhiều mặt khác nhau tự

nhiên sẽ có
nhiều kết luận khác nhau.
Nếu có người giữa đêm nơi rừng núi xin tá túc, nếu người chủ nhà thông cảm được,
thì tuyệt đối nên giúp đỡ cho người.
Nhưng nếu người xin tá túc là hạng người như người áo đen bao mặt thì có cho tá
túc hay không, cũng không nhất định được.
Cho dầu có cho tá túc, cũng phải tuyệt đối đề phòng, nhiều ít gì cũng phải đề
phòng.
Nhưng nếu người ta đã giúp cho mình một việc, tự nhiên sự đối xử khác đi, nói
chung dầu cách nào đi nữa cũng có một nguyên tắc, nguyên tắc đó mới là bất di bất
dịch.
Bọn Quách Đại Lộ có một nguyên tắc đối nhân xử thế.
Nguyên tắc của họ là: "Dễ dàng quên cừu thù, nhưng khó lòng không nhớ ân tình.
Hình như đó là một nguyên tắc mà đối với họ là bất di bất dịch.
Chỉ cần có được với họ một chút ân tình, thì bất cứ trong tình huống nào, họ cũng
nghỉ cách báo đáp cho kỳ được.
Chỉ cần họ có một lời hứa, thì bất cứ trong một tình huống nào, họ cũng nghĩ cách
làm cho kỳ được.
Dầu đập vỡ đầu họ ra, họ cũng nhất quYến làm cho kỳ được.
Họ không phải là hạng người hay tìm cách thối thoát trách nhiệm, cho dầu quá sức,
nhưng đã trách nhiệm thuộc về họ rồi thì họ nhất định đưa tay gánh vác.
Nếu sức họ không đủ sức để gánh vác thì cứ để "sụm" xuống hẳn hay.
Bất luận gặp chuyện như thế nào, họ không phải là hạng người quen bỏ chạy.
- - - - - - o0o- - - - - -
Nửa đêm có người gỏ cửa.
TIếng gõ cửa có vẻ gấp rút.
Người thứ nhất nghe tiếng gõ cửa có thể là Yến Thất, có thể là Vương Động, nhưng

người thứ nhất chạy ra mở cửa phải là Quách Đại Lộ.
Khách, vẫn là người, áo đen bao mặt hôm qua.
Hắn vẫn đứng y chỗ bậc thềm và nói:
- Đường xa lỡ bước, không biết có thể cho tá túc một đêm chăng ?
Quách Đại Lộ cười:
- Có thể, rất là có thể, đừng nói là một đêm mà cho dầu một năm cũng không thành
vấn đề.
Người áo đen hỏi:
- Thật không có vấn đề ?
Quách Đại Lộ nói:
- Hoàn toàn không có, chẳng những lỡ đường mà cho dầu thỉnh thoảng ghé chơi,
chúng tôi cũng nhất luật hoan nghênh.
Người áo đen nói:
- Các hạ thì như thế nhưng chỉ sợ người khác...
Quách Đại Lộ chặn nói:
- Người khác cũng thế, các hạ đến đây, tự nhiên là khách của chúng tôi.
Người áo đen hỏi:
- Khách thuộc hạng nào ?
Quách Đại Lộ đáp:
- Ở đây chỉ có một hạng khách thôi.
Người áo đen hỏi:
- Thế còn chủ nhân thuộc hạng nào ?
Quách Đại Lộ như chưa hiểu:
- Sao ?
Người áo đen nói:
- Có hạng chủ nhân bất bình hay đuổi khách.
Quách Đại Lộ cười:
- Hạng chủ nhân đó ở đây không có, khi vào khỏi ngưỡng cửa này, trừ chuyện các
hạ tự động ra đi, còn thì không có bất cứ một ai mời các hạ ra đi cả.
Người áo đen chầm chậm thở dài:
- Có như thế này thì quả không gõ cửa lầm.
Bây giờ hắn chầm chậm bước vào đại sảnh, đi bọc theo dãy hành lang.
Tư thế đi của hắn vẫn y như trước, dáng sắc cũng không hề thay đổi, chỉ có một
việc thay đổi, thay đổi hơi nhiều.Đó là nói chuyện, so với đêm qua,

bữa nay hắn nói khá nhiều, nhều gấp mười lần
hơn.
- - - - o0o- - - - -
Đêm đã về khuya, nhưng có vài ba gian phòng đèn hãy còn chong.
Lâm Thái Bình hình như còn đọc sách.
Còn Yến Thất ?
Con người này làm gì không ai được biết, đó là lối sinh hoạt riêng rẻ duy nhất trong
nhà này, các cửa sổ trong phòng hắn luôn luôn đóng kín, đóng thật kín.
Người áo đen nhìn quanh:
- Bằng hữu của các hạ đều ở phía trước ?
Quách Đại Lộ gật đầu:
- Tôi ở phòng sau rốt, phòng gần nhà bếp.
Người áo đen dòm theo, một gian phòng chẳng những đèn còn sáng mà cửa vẫn mở
toang.
Người áo đen bước về phía đó, đứng ngay trước cửa, hắn nói chầm chậm:
- Có một việc các hạ tuy chưa nói, nhưng nghĩ chắc biết rõ.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Chuyện chi ?
Người áo đen nói:
- Không thể có người nào đứng mà ngủ được.
Quách Đại Lộ cười:
- Ngồi ngủ cũng là một chuyện khó khăn rồi.
Từ ngoài cửa dòm vào, có thể thấy chiếc giường trong phòng người áo đen ngó ngó
và lại thở ra:
- Nhưng có một chuyện mà không khi nào các hạ biết được.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Chuyện chi ?
Người áo đen nói:
- Các hạ tuyệt đối đã biết từ lâu lắm rồi, tôi không hề được đặt lưng xuống một
chiếc giường như thế.
Quách Đại Lộ cười:
- Quả thật không biết, nhưng tôi có biết rõ một chuyện.
Người áo đen hỏi:
- Chuyện chi ?Quách Đại Lộ nói:

- Tôi đã biết rõ đêm nay các hạ có thể nằm trên chiếc giường ấy yên yên ổn ổn ngủ
suốt một đêm dài tới sáng.
Người áo đen quay mặt lại:
- Thật thế à ?
Quách Đại Lộ đáp:
- Tự nhiên.
Người áo đen gặn lại:
- Ngủ suốt một đêm tới sáng ? Các hạ nhường cho tôi ngủ tới sáng ?
Quách Đại Lộ mỉm cười:
- Không chỉ tới sáng, mà nếu muốn, các hạ có thể ngủ một giấc tới trưa, tôi bảo
đảm không một người nào đến đó khuấy rầy.
Người áo đen nhìn Quách Đại Lộ, ánh mắt hắn ngời ngời và hắn vùng vòng tay cúi
mình rồi đi thẳng vào phòng.
Hắn vào và đóng cửa lại cẩn thận và tắt luôn đèn.
- - - - o0o- - - - -
Đèn tắt đã khá lâu, Quách Đại Lộ mới chầm chậm quay ra ngồi dựa bậc thềm.
Phú Quí Sơn Trang từ ngày được người giúp trang bị đến nay, phòng trống hãy còn
nhiều, giường trống hãy còn nhiều, thế nhưng Quách Đại Lộ lại vẫn cứ ngồi ở mái hiên.
Đêm đã khuya, sương khá lạnh, bậc thềm bằng đá càng lạnh hơn nữa.
Hình như Quách Đại Lộ định ngồi canh cho người áo đen ngủ.
Đêm khuya sương lạnh, hắn không coi vào đâu, vì lòng hắn đã sẵn bầu nhiệt huYến.
Dãy hành lang chợt có tiếng động.
Tiếng động của bước chân thật nhẹ.
Tiếng bước chân đi về hướng Quách Đại Lộ ngồi.
Hắn không quay đầu lại, hắn cũng biết đó là Yến Thất.
Yến Thất choàng chiếc áo thật dài, kéo lết vạt dưới đất, hắn đến và ngồi xuống gần
Quách Đại Lộ.
Sao trên trời dày đặt, giải ngân hà rực rỡ y như một sợi giây đai, sao Khiêu Ngưu,
sao Chức Nữ càng sáng hơn nữa, nhìn y như hai hạt trân châu cẩn trên sợi giây đai.

Không hiểu sao Yến Thất và Quách Đại Lộ cùng một ý nghĩ như nhau: Thiên
không tuy trong sáng hơn, nhưng không đẹp bằng họ.
Bởi vì những vì sao tuy có sáng, có rực rỡ, nhưng vốn là vật vô tình, trái lại, họ là
người, là kẻ có tình, có vui buồn hoan lạc ...Yến Thất chợt thở ra:
- Bây giờ thì anh đã biết chưa ?
Quách Đại Lộ hỏi:
- Biết cái gì ?
Yến Thất nói:
- Phiền phức hôm qua nghĩ không ra, nhưng bây giờ thì đã tối rồi đó.
Quách Đại Lộ cười:
- Nhường chiếc giường của mình cho thiên hạ ngủ một đêm, đâu có thể kể là một
chuyện phiền phức ?
Yến Thất nói:
- Không thể gọi là chuyện phiền phức, vì còn phải xem khách là hạng người nào.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Hắn là người như thế nào ?
Yến Thất đáp:
- Là người có chuyện phiền phức, chuyện phiền phức không phải nhỏ.
Quách Đại Lộ nhướng mắt:
- Sao ?
Yến Thất nói:
- Bởi vì đêm nay hắn phải đến trốn ở nơi này, là hắn có chuyện phiền phức.
Quách Đại Lộ nhìn Yến Thất như muốn hỏi "tại sao" nhưng rồi hắn lại làm thinh, vì
hắn biết Yến Thất sẽ nói tiếp.
Quả nhiên, Yến Thất nói ngay:
- Vì phải trốn ở đây đêm nay, nên tối qua hắn thay mình mà hành động, y như hắn
mướn phòng giao tiền trước vậy đó, biết không ?
Quách Đại Lộ nhướng nhướng mắt:
- Sao ?
Yến Thất nói:
- Anh đừng có giả đò không biết, thật sự thì anh đã biết chuyện đó quá rồi.

Quách Đại Lộ hỏi:
- Tôi biết chuyện gì ?
Yến Thất nói:
- Anh biết đêm nay sẽ có người đến đây tìm hắn, vì thế nên anh mới ngồi giữ nơi
này, anh định sẽ thay hắn mà ngăn cản.
Quách Đại Lộ trầm ngâm.
- Đêm hôm qua, có người đến gây chuyện phiền phức cho ta, vậy ai là người cản
chúng ?Yến Thất đáp:
- Chính hắn.
Quách Đại Lộ nói:
- Thế thì, đêm nay có người tìm đến để gây chuyện phiền phức cho hắn, tại sao
mình lại không thể vì hắn mà cản ngăn ?
Yến Thất nói:
- Cũng phải cần xem chuyện phiền phức đó như thế nào rồi mới có thể quYến định.
Quách Đại Lộ nói:
- Bất cứ chuyện phiền phức nào cũng như thế, cũng giống như nhau, chúng ta đã
thu "tiền mướn phòng" của hắn rồi, thì nhất định phải giao phòng cho hắn.
Yến Thất trầm ngâm và hỏi lại:
- Cứ theo võ công của hắn, so với anh như thế nào ?
Quách Đại Lộ đáp:
- Hình như cao hơn tôi bốn bậc.
Yến Thất nói:
- Như vậy, hiện tại nơi đây, chúng ta có hai người, có thể đánh nhau với thiên hạ,
sự phiền hà mà hắn còn phải trốn, liệu chúng ta có ngăn nổi hay không.
Quách Đại Lộ nói:
- Cái đó cũng còn đợi thử rồi mới biết ?
Nói đến tiếng thử, có nghĩa là liều mạng.
Yến Thất nói:
- Nhưng nếu hắn là cường đạo, là hung thủ sát nhân thì anh cũng vì hắn mà gánh
vác nữa sao ?
Quách Đại Lộ đáp:

- Đó là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.
Yến Thất hỏi:
- Hai chuyện khác nhau như thế nào ?
Người khác vì lẽ gì đến tìm hắn, đó là một chuyện. Tôi vì sao phải cản ngăn cho
hắn, là một chuyện khác.
Yến Thất hỏi:
- Nhưng anh vì lẽ gì ?
Quách Đại Lộ nói:
- Vì lẽ đêm nay hắn là khách của chúng ta, bởi vì tôi đã hứa bằng lòng để hắn yên
yên ổn ổn ngủ trên giường tôi một giấc cho đến sáng.
Yến Thất hỏi:
- Nhưng chuyện khác anh không nghĩ đến ?Quách Đại Lộ nói:
- Tự nhiên không kể, vì đêm nay tôi chỉ kể một chuyện đó thôi.
Yến Thất nhìn hắn đăm đăm, thật lâu hắn thở ra:
- Thật tôi không hiểu anh là người như thế nào ?
Quách Đại Lộ nói:
- Tôi là người như thế này, đáng lý anh đã biết lâu rồi mới phải chứ.
Yến Thất trừng mắt nhìn hắn và vụt đứng dậy bỏ đi.
Hắn đi được vài bước rồi đứng lại, hắn cởi chiếc áo choàng ném vào mình Quách
Đại Lộ rồi mới bỏ đi luôn.
Quách Đại Lộ cười nói với:
- Nếu anh sợ tôi lạnh, tốt hơn hết là kiếm cho tôi bình rượu.
Yến Thất nguýt một cái thật dài:
- Tôi mà sợ anh lạnh à ? Hứ, tôi chỉ sợ lạnh không chết anh mới là tức chứ...
Áo choàng vừa rộng vừa dài.
Không biết chiếc áo của ai.
Trong phòng của Yến Thất hình như lúc nào cũng có thể "lòi" ra những thứ dị kỳ.
Trước đây, cứ cách ít lâu, hắn bỗng "mất tích" vài ngày, gần đây "cái tật" ấy có
nhiều thay đổi.
Thế nhưng Quách Đại Lộ vẫn cảm thấy con người hắn có nhiều vẻ bí mật, hình như
hắn khác xa nhiều người lắm.
Đáng lý những bằng hữu như họ, khoảng cách biệt đó phải được khỏa lấp cả rồi,

đằng này, riêng với Yến Thất vẫn không có gì hơn được.
Chiếc áo khá cũ, trông khá dơ, vá nhiều chỗ, thế nhưng hoàn toàn không có mùi hôi.
Đó là một chuyện mà làm cho Quách Đại Lộ lấy làm kỳ lạ.
Bạn bè thân thiết, cho dù có sạch nhưng áo người này đối với người kia vẫn có mùi
"không quen", thế nhưng Yến Thất thì khác.
Hình như hắn không có tắm, nhưng không hiểu sao hắn lại không hôi.
Thân mình, quần áo hắn xem như là dơ lắm, thế nhưng phòng hắn thì lại rất sạch.
Quách Đại Lộ hạ quyết tâm, nhất định sáng hôm sau sẽ hỏi hắn một câu: "Anh là
người như thế nào ?"
Bây giờ thì đèn trong phòng của Yến Thất đã tắt rồi, thế nhưng Quách Đại Lộ biết
hắn chưa ngủ.
Hắn mang chiếc áo vào mình, lòng hắn nghe ấm áp, ấm không phải vì chiếc áo
dày cộm mà vì có cái tình trong ấy.
Hắn biết, ngoài mặt, Yến Thất hay cự nự với hắn hơn ai hết, nhưng trong lòng, Yến
Thất cũng là người quan tâm đến hắn hơn ai hết.Quách Đại Lộ muốn đi kiếm một ngụm rượu, nhưng đúng lúc đó, hắn chợt nghe
tiếng khua - tiếng khua leng keng như tiếng nhạc.
Tiếng khua ban đầu ở hướng tây, nhưng tiếp liền theo, tiếng khua vang cùng bốn
phía, leng keng...leng keng ...
Rồi, tới rồi, chuyện phiền phức tới thật rồi.
Quách Đại Lộ nghe tim mình hơi đập lẹ.
Kẻ đến đây là hạng người nào ? Quách Đại Lộ không thể biết nhưng hắn biết phải
là người lợi hại.
Mà người đến càng lợi hại, sự việc xảy ra càng kích thích.
Hai mắt Quách Đại Lộ mở to trừng trừng, chiếc áo choàng trên vai hắn rơi xuống
đất.
Bình!
Hai cánh cửa lớn bị đạp tung ra.
Hai tên mọi râu ria lông ngực của vùng biên tái xuất hiện ngay giữa

cửa.
Toàn thân chúng trần trùi trụi, chỉ có đóng một cái khố nhỏ và đăïc biệt, nơi trái tai
bên trái của chúng có đeo chiếc vòng bạc thật to.
Hai tên mọi khiêng một tấm thảm lớn, chúng trải dài từ ngoài cửa vào đại sảnh và
khi trải xong, chúng phi thân nhảy vút trở ra, chúng không hề nhìn xem bất cứ nơi nào
làm như chúng biết rõ nơi này là chỗ .. nhà hoang.
Chuyện xảy ra thật là khoái mắt, thiếu điều hắn muốn vỗ tay, nhưng cũng may, hắn
còn dằn được.
Bởi vì hắn biết cái hay hãy còn tiếp diễn.
Hai tên mọi râu ria tuy "giáo đầu" khá xôm trò, nhưng dầu gì cũng chỉ là vai trò mở
màn, vai chánh nhất định chưa ra.
Bên ngoài cửa, quả nhiên có hai người nữa tiến vào.
Đấy là hai .. mọi cái, nói mọi cái là vì đó là giống dân thiểu số thượng du, chứ thật
ra không "mọi" tí nào, cả hai đều nhỏ tuổi và quá đẹp.
Đặc biệt là cách ăn vận trông thật lạ mắt, mái tóc đen óng ánh của họ tết thành
bảy tám cái bính, trước sau, đông tây, chỗ này cái này, chổ kia cái kia khắp đầu, từng
chiếc hình đong đưa theo nhịp bước.
Cả hai cô nàng đều xách giỏ hoa thật lớn, những đóa hoa bằng cái chén nhiều sắc
nhiều màu rực rỡ, được chất đầy trong giỏ.
Hai cô nàng thận trọng đặt từng đóa hoa xuống tấm thảm.
Cả hai ăn vận khá hở hang, bên trên áo lòi gần tới nách, bên dưới bắp vế trở xuống
trắng ngần.
Ống chân họ đeo những chiếc vòng bạc cao lên gần tới gối.Quách Đại Lộ đứng ngó gần muốn đứng tròng.
Chỉ tiếc một điều là hai cô nàng lại không liếc sơ về phía hắn.
Cũng như hai tên mọi, khi rảy hết hoa, hai cô nàng lại phi thân nhảy tuốt trở ra.
Cái lối phi thân của họ hình như cốt để biểu diễn, chứ không phải trường hợp tối
cần.

Quách Đại Lộ lầm bầm:
- Đúng là chuyện càng lúc càng kích thích, càng lúc càng nhiều thú vị ...
Bất luận là chuyện gì, cứ hễ có "người đẹp" điểm xuyết thì nhất định chuyện đó
phải là chuyện dễ nhìn.
Huống chi, người đẹp trong câu chuyện này lại khá đông.
Hai cô rải hoa vừa phi thân ra thì bốn cô nữa tiến vào.
Bốn cô này áo choàng kéo lê dưới đất, tay họ cầm bốn chiếc đèn lồng kết tụ rực rỡ,
và cái đáng làm cho Quách Đại Lộ chú ý hơn hết là cả bốn cô đều quá dẹp.
Và cuối cùng là hai tên mọi "đực" khác, chúng khiên một cái cán, theo giọng miền
núi thì gọi là "Hồ Sàn", trên đó, một người đàn bà ngồi dựa nghiêng nghiêng trên gối,
bàn tay nõn nà cầm chiếc ống điếu phì phà.
Quách Đại Lộ khẽ thở ra ... bất mãn.
Tuy chưa thấy tận mặt, nhưng bằng vào cung cách, bằng vào chiếc gậy đầu rồng,
người ngồi trên chiếc cán nhất định là một lão thái bà.
Đúng ra, tuổi tác sồn sồn cũng được, chỉ cần là đẹp, nhưng với lão thái bà này chắc
là già lắm.
Màn "kịch" vì thế kém phần "thính sắc".
Tuy nhiên, Quách Đại Lộ vẫn còn có chỗ an ủi, vì bằng vào cung cách này, vị lão
thái bà nhất định không phải là nhân vật tầm thường, trong giang hồ mà như thế thì
nhất định khí phái chắc không thể nhỏ.
Và như thế câu chuyện sẽ nhiều hứng thú.
Còn như tại sao người áo đen lại kết oán với lão thái bà này và bà ta là ai ? Quách
Đại Lộ có ngăn nổi hay không ? Những chuyện đó hình như hắn không thèm để nghĩ
tới .
Bởi vì sự tình dường như đã an bày, có nghĩ tới chuyện đó cũng chẳng ích chi. Vì
thế hắn cứ đứng xem cho mản nhãn.
Không một ai lên tiếng.

Thật lâu, lão bà mặc áo màu xanh ngồi trên cán vụt phun phì một bụng khói, sau
khi bà ta lấy chiếc ống điếu ra khỏi miệng.
Không, phải gọi là một "cây" khói thì đúng hơn, vì khói thuốc phun ra thật thẳng,
thật ngay, ngay thẳng vào mặt Quách Đại Lộ.Nhờ đứng hơi xa, chứ nếu không chắc Quách Đại Lộ sẽ chết ngộp vì khói thuốc,
hắn là con người không hút thuốc.
Dầu vậy, nước mắt nước mũi hắn cũng gần phải trào ra.
Hắn biết, con người có thể phun được một "cây" khói như thế, nội lực không phải
tầm thường, hắn thấy cần nên giữ "lịch sự" một chút cũng không sao .
Hắn vì thế nên lặng thinh.
Cây khói vừa hơi tan, lão bà cất giọng:
- Ngươi là ai, tam canh bán dạ ngồi đó làm gì ?
Cái này thì càng lạ đấy.
Giọng nói cố làm như trầm trầm, nhưng vẫn trong vẫn thanh y như tiếng cô gái đẹp.
Mụ già này chắc có thứ thuốc để giữ thanh âm.
Giá như mụ ta có thứ thuốc nào để giữ cho khỏi già, thì có lẽ câu chuyện sẽ hay
hơn thập bội.
Quách Đại Lộ nhăn mũi thở khì:
- Nơi đây là nhà của ta mà ? Một người ngồi ngay cửa nhà mình, chẳng lẽ lại là
phạm pháp ?
Hắn nói vừa dứt câu thì một cây khói nửa bay ra.
Lần này có lẽ nhiều hơn nên Quách Đại Lộ gần muốn sặc.
Hắn cố giữ tự nhiên.
Mụ già áo xanh cất tiếng:
- Ta hỏi một câu, ngươi trả lời một câu, không được lòng vòng, biết chưa ?
Quách Đại Lộ dụi dụi mủi:
- Cứ như thế này thì không biết chắc cũng không được nữa.
Mụ già áo xanh nói:
- Nam Cung Xú ở đâu, hãy bảo hắn bò ra ngay.
Đúng rồi, người áo đen là Nam Cung Xú.
Bây giờ Quách Đại Lộ chợt nhận ra, bên cạnh mụ già áo xanh còn có một người,

thật tình hắn không biết gọi là gì, vì người này nhỏ thó quá, có lẽ là một cô gái hầu,
chừng mười hai mười ba tuổi đang lom khom bóp chân cho bị lão thái bà.
Bây giờ hắn càng xác nhận mụ này đã"có tuổi" rồi, hồi này mới thấy cây gậy đầu
rồng và ống điếu là hắn đã biết hạng nào rồi, bây giờ thêm con nhỏ bóp chân nữa, thì
rõ ràng bà ta đã xế bóng.
Hắn thở ra và đáp:
- Thật là không phải, xin lỗõi không thể gọi hắn bò ra được ?
Mụ già áo xanh hỏi:
- Tại sao ?Quách Đại Lộ dáp:
- Thứ nhất bởi vì hắn đâu phải là con rùa, vì thế hắn không bò được, thứ hai bởi vì
hắn đã ngủ rồi, bất cứ ai cần đánh thức hắn thì trước hết phải làm một việc.
Mụ già áo xanh hỏi:
- Việc gì ?
Quách Đại Lộ đáp:
- Phải làm cho ta ngã trước.
Mụ già áo xanh cười khảy:
- Dễ.
Mụ ta vừa hé miệng thì từ trong vùng khói thuốc của mụ, một bóng người vút ra
mang theo ánh sáng ngời ngời vút thẳng vào yết hầu Quách Đại Lộ.
Người đó phóng tới thật nhanh, cũng may, phản ứng của Quách Đại Lộ cũng không
chậm lắm...
Nhưng, hắn vừa tránh xong mũi kiếm thứ nhất thì bị ngay mũi kiếm thứ hai và khi
tránh mũi kiếm thứ hai thì mũi kiếm thứ ba đã tới ...
Qua ba đường kiếm thần tốc, Quách Đại Lộ mới nhận ra con người.
Đó là cô gái nhỏ, cô gái bóp chân của mụ già.
Cô gái nhỏ quá, thấp quá, đứng chỉ tới bụng người lớn, thanh kiếm của cô ta cũng
ngắn, chỉ độ ba gang tay, thế nhưng lối tấn công của cô ta thì lại thật nhanh, thật độc.
Chỉ có điều khá tiếc là cô ta quá nhỏ không phải nhỏ tuổi mà lại quá nhỏ người và

thanh kiếm lại quá ngắn.
Quách Đại Lộ tránh luôn mấy chiêu và bỗng tuột chiếc áo choàng vung lên y như
người thợ vảy chài ...
Chiếc áo choàng quá lớn, quá rộng, cô bé lại quá nhỏ, đứng ngoài nhìn thấy y như
con chim đại bàng xòe cánh chụp một chú gà con.
Cô bé hoảng hồn nhảy trái về phía mụ già áo xanh và la lớn:
- Xí, không biết mắc cỡ, ỷ lớn ăn hiếp con nít, thật là mất mặt.
Quách Đại Lộ cười:
- Không sao, mất mặt vẫn còn hơn mất mạng.
Mụ già áo xanh cười nhạt:
- Ngươi dám xen vào chuyện của ta mà lại sợ mất mạng nữa à ?
Quách Đại Lộ chưa kịp trả lời thì hai tên mọi râu rìa lông ngực đã chắn ngay trước
mặt hắn, y như hai hòn non bộ.
Quách Đại Lộ thở phào:
- Nhỏ thì nhỏ quá, lớn lại quá lớn, thế này thì thật là khó nuốt.Không đợi hai tên mọi ra tay, Quách Đại Lộ vùng khom mình chui tuốt dưới nách
chúng bằng thân pháp "yên tử xuyên liêm"...
Đúng là thân pháp của Quách Đại Lộ quá tinh diệu, hai tên mọi chưa kịp phản ứng
thì hắn đã tới trước chiếc cán, tới trước mặt mụ già áo xanh.
Quách Đại Lộ vừa cười vừa nói:
- Thật là tiếc, già như bà mà đừng già lắm, chừng khoảng ... sồn sồn thôi thì tạm
cũng xứng đôi với tại hạ ...
Vương Động và Yến Thất thường nói không sai, khi mà có chuyện không bằng lòng,
họ Quách thường nói những câu có thể làm cho người nghe trào máu họng, thế nhưng
mụ già vẫn thản nhiên:
- Sao ? Ngươi chê ta đã quá già phải không ?
Mụ già vừa nói vừa hất mặt lên, Quách Đại Lộ cũng vừa nhìn thẳng và hắn vụt như
thấy quỉ, hắn hết hồn hết vía thụt lui ...
Không phải vì mặt mụ già quá ghê gớm hay mặt xanh nanh bạc, mà vì "mụ ta"
không phải là "mụ", trái lại là ... "cô".

Mặt "mụ ta" trát đầy phấn, phải nói là "tô" mới đúng, nhưng cũng y như những mụ
già chính hiệu, trát phấn cho đầy mấy cũng không thể che dấu được những nết nhăn,
"mụ này" cũng thế, cho dầu cố tình trát phấn cho dầy, nhưng cũng không làm sao dấu
được vẻ mặt non choẹt của cô gái mười tám, mười chín tuổi ...

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...

Hồi 47
Mạo danh giã tử

Thật Quách Đại Lộ không còn biết ra làm sao nữa.
Người ta vì già, nên cố làm cho trẻ, từ dáng đi cách đứng, từ giọng nói tiếng
cười, cho đến áo quần son phấn, nhất nhất cũng đều cố làm cho trẻ được phần nào hay
phần ấy, nhiều khi nhìn thấy đến tội nghiệp cho những người già muốn trẻ ấy.
Đằng này, một cô gái mười tám, mười chín mà lại hút thuốc, dùng gậy đầu rồng,
cho người đấm bóp, lại còn tô son trát phấn để giấu vẻ thanh xuân, đúng là chuyện chỉ
có trời mới hiểu.
Cô gái áo xanh từ từ đứng dậy bước xuống.
Quách Đại Lộ chầm chậm thụt lui ...
Bây giờ, khi thấy toàn bộ nghĩa là thấy vẻ mặt tướng đi, Quách Đại Lộ xác nhận cô
gái này chỉ chừng mười sáu tuổi.
Càng xác nhận rõ ràng, Quách Đại Lộ càng khủng khiếp, hắn cứ thụt lùi.
Cô gái áo xanh nhích tới.
Quách Đại Lộ chưa nghĩ chuyện giao đấu, hắn đang băn khoăn không hiểu sao một
cô gái nhỏ xíu như thế mà lại có thể thu phục được những tên mọi hung hãn ? Tại sao
cô ta lại có thù với Nam Cung Xú, một con người đã thành danh hơn hai chục năm nay ?

Thanh danh và kiếm pháp của Nam Cung Xú đâu phải nhỏ nhoi, thế tại sao lại sợ
một cô gái như thế này ?
Quách Đại Lộ quả tình không làm sao có thể nghĩ ra, nhưng bây giờ thì hắn cũng
không còn thì giờ để nghĩ.
Cô gái thật nhỏ, thật đẹp, nhưng thần thái hung hãn dị thường, cô ta nhìn Quách
Đại Lộ y là cọp nhìn mồi:
- Sao ? Ta già hay không già ?
Quách Đại Lộ đáp:
- Không, không già tý nào cả.
Cô ga áo xanh lạnh lùng:
- Bây giờ ngươi thấy ta có xứng với ngươi không ?
Quách Đại Lộ lắc đầu:
- Không xứng.
Cô gái áo xanh gặn lại:
- Tại sao ?
Quách Đại Lộ đáp:
- Nhỏ quá .. mà cũng vì dữ quá.
Hắn nói thật, cô gái này nhỏ tuổi và đẹp thật, nhưng nếu bảo hắn chọn cô ta làm
vợ, nhất định hắn lắc đầu.
Cô gái áo xanh hỏi:
- Ngươi không muốn mất mạng chứ ?
Quách Đại Lộ đáp:
- Không.
Cô gái áo xanh nói:
- Không muốn mất mạng thì hãy gọi Nam Cung Xú ra đây.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Gọi hắn ra làm chi ?
Cô gái áo xanh nói:
- Giết hắn.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Giết người trong đêm nay ?
Cô gái áo xanh gật đầu:
- Đúng.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Tại làm sao phải nhất định trong đêm nay ?
Cô gái áo xanh đáp:

- Tại vì ta đã nói, nếu trước giờ trời sáng mà không giết được hắn thì ta sẽ tha cho
hắn.
Quách Đại Lộ nói:
- Lời nói của cô đáng kể, còn lời nói của kẻ khác lại không đáng kể hay sao ?
Cô gái áo xanh hỏi:
- Ngươi đã nói những gì ?
Quách Đại Lộ đáp:
- Ta đã nói, đêm nay sẽ bảo đảm cho hắn ngủ một giấc ngủ ngon cho tới sáng, vì
thế ...
Cô gái áo xanh chận hỏi:
- Sao ?
Quách Đại Lộ nói:
- Nếu muốn giết hắn thì hãy chờ dến sáng hẳn hay.Cô gái áo xanh hỏi:
- Ngươi là bằng hữu của hắn ?
Quách Đại Lộ lắc đầu:
- Không phải.
Cô gái áo xanh gặn lại:
- Ngươi có biết hắn đã gây bao nhiêu tội ác hay không ?
Quách Đại Lộ lắc đầu:
- Không biết.
Cô gái áo xanh xồm tới:
- Thế mà ngươi lại muốn giúp hắn ?
Quách Đại Lộ thụt lui:
- Đúng như thế.
Cô gái áo xanh cười nhạt:
- Ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi.
Quách Đại Lộ cũng gượng cười:
- Xem chừng cô thật không phải là hạng sát nhân.
Cô gái áo xanh bĩu môi:
- Chín tuổi, ta đã bắt đầu giết người, kế tiếp là mỗi tháng trung bình giết một người,
ngươi tính thử đến nay đã giết độ bao nhiêu người.
Quách Đại Lộ chợt nghe hơi lạnh lưỡi:
- Khoản bảy tám mươi gì đó.
Cô gái áo xanh nói:
- Vì thế, bây giờ thêm một mạng người nữa cũng đâu có sao.

Quách Đại Lộ nghe lạnh nơi xương sống, hắn chưa kịp nói thì chợt nghe phía sau có
tiếng:
- Muốn giết hắn thì trước hết phải giết ta.
Không phải Yến Thất mà là tiếng của Lâm Thái Bình.
Đêm thật lạnh, không biết Lâm Thái Bình ra đến bao giờ, mặt hắn tái mét.
Cô gái áo xanh hỏi:
- Ngươi là ai ?
Lâm Thái Bình nói:
- Không cần biết là ai, ngươi đã giết bảy tám mươi người rồi, bây giờ cứ nhắm mắt
thêm một nữa cũng đâu có sao.
Cô gái áo xanh hừ hừ:
- Thật không ngờ, nơi đây lại có nhiều kẻ không biết sợ chết như thế ...
Lâm Thái Bình nói:- Không nhiều nhưng cũng không ít.
Cô gái áo xanh gằn giọng:
- Đã thế, ta sẽ làm cho các ngươi toại nguyện ...
Nàng khẽ xoay mình, cây gậy đầu rồng đã ghim thẳng vào ngực Lâm Thái Bình theo
thế "phân hoa phất điểu"...
À, nàng dùng kiếm pháp.
Kể cũng lạ, cầm gậy mà lại dùng kiếm pháp, cái đó rất ít thấy.
Nhìn đường kiếm bay tới yết hầu Lâm Thái Bình, Quách Đại Lộ gần như nghẹt thở,
đường kiếm của cô gái thật là hiểm ác...
Lâm Thái Bình vụt chồm người tới trước, chân hắn bước dài và tay hắn chụp ngay
chiếc gậy rút lên.
Reng!
Thanh kiếm cô gái vừa chúi xuống, cây gậy của Lâm Thái Bình vừa hấât lên theo đà
rutù, hai món vừa chạm vào nhau, thanh kiếm cắm luôn vào cây gậy y như người ta tra
gươm vào vỏ.
Cô gái nhảy vọt lên, mặêc dầu, chân chưa hề chạm đất và cô ta nhảy đứng lên
chiếc cán.
Cô ta trợn mắt nhìn Lâm Thái Bình sững sốt ...

Quách Đại Lộ cũng sững sốt luôn...
Khi rút cây gậy lên, đứng ngoài nhìn vào, không thấy hắn hướng về mũi kiếm lại
vừa vặn chui vào, chỉ cần một ly thôi, mũi kiếm cũng đủ ghim vào ngực hắn.
Hình như kiếm pháp của cô gái áo xanh từ chuyện biến chiêu cho đến phương vị
tấn công, hắn như thuộc nằm lòng, bởi vì nếu không, nhất định không làm sao đón
nhanh như thế được.
Lâm Thái Bình phóng cây gậy cắm y lên mặt đất và quay mặt bỏ đi.
Cô gái áo xanh vụt kêu lên:
- Đợi một chút.
Lâm Thái Bình lạnh lùng:
- Gì nữa ?
Cô gái áo xanh cắn môi:
- Ngươi ... ngươi định như thế rồi đi à ?
Hình như nàng vừa bị một chuyện gì kích động, nàng nói rung rung và tay chân
cũng rung rung ...
Lâm Thái Bình hơi do dự, nhưng rồi cũng chầm chậm quay mình trở lại:
- Muốn gì ?
Cô gái áo xanh ngập ngừng:- Ta .. ta chỉ muốn hỏi một câu.
Lâm Thái Bình nói:
- Hỏi đi.
Cô gái áo xanh hỏi:
- Ngươi có phải...
Lâm Thái Bình chận ngang:
- Phải.
Cô gái áo xanh dậm chân:
- Tốt, ta hỏi tại sao ngươi lại trốn ?
Lâm Thái Bình đáp:
- Tại tôi thích thế.
Môi cô gái áo xanh xanh lè, giọng cô rung rung:
- Ta có chỗ nào không xứng với ngươi mà ngươi làm cho ta mất mặt như thế ?
Lâm Thái Bình nói:
- Tôi mới không xứng với cô, mất mặt là tôi chứ chẳng phải cô.
Cô gái hỏi:

- Bây giờ ta đã kiếm được ngươi, ngươi tính sao đây ?
Lâm Thái Bình nói:
- Không tính sao cả.
Cô gái hỏi:
- Ngươi không chịu trở về ?
Lâm Thái Bình nói:
- Trừ khi cô giết tôi rồi mang xác về, còn thì đừng mong gì cả.
Mắt cô gái đỏ hoe:
- Được rồi, ngươi hãy yên lòng, nhất định ta không cho ai đến đây bức ngươi trở về,
nhưng ngươi nhớ, có một ngày, ta sẽ làm cho ngươi quì dưới chân ta mà van xin, sẽ có
một ngày ...
Giọng cô ta càng lúc càng nghẹn ngào, cũng quên luôn chuyện đi kiếm Nam Cung
Xú, cô ta nhún chân vút thẳng khỏi vòng tường.
Những kẻ theo hầu, chỉ nháy mắt cũng rút đi mất hết.
Còn lại chỉ là những đóa hoa rực rỡ và tấm thảm màu hồng.
- - - - o0o- - - - -
Đêm đã khuya quá rồi.
Không có ánh đèn, cho nên không nhìn thấy rõ mặt Lâm Thái Bình.Có nhiều việc không tiện hỏi, mà cũng không cần phải hỏi.
Qua một lúc khá lâu, Lâm Thái Bình chợt quay lại vòng tay:
- Đa tạ.
Quách Đại Lộ nhướng mắt:
- Cái đó phải để cho tôi nói với anh mới đúng chứ sao anh lại nói với tôi ?
Lâm Thái Bình nói:
- Bởi vì anh đã chẳng hỏi nàng là ai và cũng chẳng hỏi tôi tại sao lại quen nàng.
Quách Đại Lộ cười:
- Nếu anh muốn nói, tôi không cần hỏi, nếu anh không muốn nói, tôi lại không cần
phải hỏi.
Lâm Thái Bình thở ra:
- Có những chuyện mà không nói có lẽ tốt hơn...
Hắn chầm chậm quay mình và chầm chậm bước vào nhà.
Quách Đại Lộ nhìn theo dáng dấp mãnh khảnh của Lâm Thái Bình, lòng hắn chợt
nghe hơi thèn thẹn...

Hắn không hỏi vì hắn đã đoán biết cô gái áo xanh ấy là ai rồi, hắn hiểu rõ hơn cái
mà Lâm Thái Bình đang nghĩ.
Có lẽ chuyện này chính hắn dấu Lâm Thái Bình, chứ không phải Lâm Thái Bình
giấu hắn.
Lần trước, khi hắn và Yến Thất gặp mẹ của Lâm Thái Bình, cho đến bây giờ, hắn
vẫn giấu không cho Lâm Thái Bình hay biết.
Cho dầu đó là ý tốt, nhưng ít nhiều gì cũng là chuyện không thật với bạn, do đó
Quách Đại Lộ cảm thấy khó chịu trong lòng.
Từ trước đến nay, hắn không hề dấu bạn chuyện gì, bất cứ nguyên nhân quan hệ
nào, hắn cũng không hề viện dẫn ra để làm cái chuyện giấu quanh.
Ngọn gió mạnh thổi qua, những cánh hoa rơi trên tấm thảm hồng bay nhẹ.
Quách Đại Lộ nghe tiếng của Yến Thất:
- Bây giờ thì chắc anh đã biết cô gái áo xanh là ai rồi chứ ?
Quách Đại Lộ gật đầu.
Tự nhiên hắn đã đoán chắc nàng là vị hôn thê của Lâm Thái Bình và chính Lâm
Thái Bình không bằng lòng như thế nên sữa soạn đám cưới là hắn trốn đi.
Yến Thất thở ra:
- Cho đến bây giờ tôi mới hiểu rõ tại làm sao tiểu Lâm lại trốn.
Quách Đại Lộ lắc đầu:
- Một cô gái như thế, cả tôi cũng chịu không nỗi chứ đừng nói tiểu Lâm.
Yến Thất hỏi:- Ủa, như thế anh cũng đã được cô gái làm cho không chịu nỗi rồi à ? Sao ? Cô
nàng đẹp chứ ?
Quách Đại Lộ nói:
- Đẹp hay không đẹp đâu thành vấn đề, đàn ông nhìn cô gái đâu phải nhìn vào bọâ
mặt.
Yến Thất hỏi:
- Chứ nhìn ở đâu ?
Quách Đại Lộ liếc nhanh vào mặt Yến Thất, nhưng thấy vẻ mặt Yến Thất nghiêm

trang nên hắn cũng không cười, hắn nói:
- Nhìn ở chỗ có đoan trang thùy mị hay không, có hiền thục hay không, có nhu
thuận với chồng hay không. Nếu không thì cho dầu có đẹp như thiên tiên, cũng không
làm cho người đàn ông thích thú.
Yến Thất nhìn hắn bằng đuôi mắt:
- Thế còn anh ? Anh thích cô gái như thế nào ?
Quách Đại Lộ cười:
- Cái tôi thích không giống như những đàn ông khác.
Yến Thất nhướng mắt:
- Khác sao ?
Quách Đại Lộ nói:
- Nếu có một cô gái thật hiểu tôi, lo lắng về tôi, thì cho dầu cô gái ấy có xấu cách
nào, có dữ cách nào, tôi cũng đều rất thích cô ta.
Yến Thất nhoẽn miệng cười, hắn cúi đầu lách ngang qua Quách Đại Lộ và đi thẳng
lại góc tường...
Đó là phía góc vườn hoa, mẩu đơn thược dược hiện đang nở rộ ...
Yến Thất vuốt những giọt sương động trên cánh hoa, thật lâu, hắn quay lại vừa vặn
bắt gặp tia mắt của Quách Đại Lộ cũng đang hướng về phía hắn.
Hắn cau mày nhè nhẹ:
- Tôi đâu phải là con gái mà anh nhìn tôi dữ vậy ?
Quách Đại Lộ chợt ngập ngừng:
- Tôi ... tôi cảm thấy cách anh hôm nay hơi khác hơn lúc trước ...
Yến Thất hỏi:
- Khác chỗ nào ?
Quách Đại Lộ cười:
- Cách đi của anh hôm nay hơi đặc biệt, hình như có .. vẻ giống dáng đi con gái.
Yến Thất đỏ mặt, nhưng lại cố làm bộ vênh váo:
- Tôi cũng thấy anh hôm nay có hơi khác.Quách Đại Lộ hỏi:
- Khác ở chỗ nào ?
Yến Thất nói:
- Gần đây tôi thấy anh có nhiều cái tật kỳ cục, làm nhiều cái chuyện kỳ cục, nói
nhiều câu kỳ cục, có lẽ tôi phải đi rước thầy thuốc cho anh mới được.
Quách Đại Lộ ngơ ngẩn một lúc khá lâu, trong ánh mắt hắn chợt có

nhiều u ám,
làm như một người quả thật cảm thấy mình quá nhiều chứng ...nan y.
Yến Thất bật cười:
- Nhưng anh cũng đừng có quá lo, thật ra thì mỗi con người không ít thì nhiều cũng
có những cái tật.
Quách Đại Lộ nhướng mắt:
- Sao ? Ai có tật ?
Yến Thất hỏi lại:
- Anh biết ai có tật nhiều nhất không ?
Quách Đại Lộ lắc đầu:
- Không biết.
Yến Thất nói:
- Người có nhiều tật là cái vị Ngọc cô nương ấy.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Ngọc cô nương nào ?
Yến Thất nói:
- Thì cái cô gái áo xanh, vị hôn thê của tiểu Lâm đó, cô ta tên là Ngọc Linh Lung.
Quách Đại Lộ cau mặt:
- Ngọc Linh Lung ?
Yến Thất hỏi:
- Trước đây anh không nghe ai nói đến cái tên này hay sao ?
Quách Đại Lộ lắc đầu:
- Không nghe.
Yến Thất cũng lắc đầu:
- Đúng là ... cù lần, không nghe biết cái gì hết.
Quách Đại Lộ nói:
- Tôi cũng thấy cô ta có nhiều tật, nhưng tại làm sao lại phải nghe đến tên cô ta mới
được chứ ?
Yến Thất nói:
- Bởi vì khi lên chín tuổi, cô ta đã thành danh.
Quách Đại Lộ cau mặt:- Chín tuổi ? Cô bảo chín tuổi ?
Yến Thất gật đầu:
- Gia thế cô ta hiển hách lắm, từ nhỏ cô ta nổi tiếng là nữ thần đồng, nghe nói chưa
đầy hai tuổi dã bắt đầu luyện kiếm, lên năm tuổi đã biết biến bốn mươi chín thức "hồi

phong vũ điểu" biến thức một cách hoàn mỹ.
Quách Đại Lộ nói:
- Bà ta nói nàng lên chín tuổi đã giết người, bây giờ theo anh thì quả là bà ta nói
thật.
Yến Thất gật đầu:
- Hoàn toàn là thật, chẳng những chín tuổi nàng đã giết người, mà lại là nổi danh
kiếm khách.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Từ lúc đó trở đi mỗi tháng đều có giết người ?
Yến Thất gật đầu:
- Hoàn toàn đúng.
Quách Đại Lộ bật cười:
- Làm sao trên đời lại có người để đưa đến cho nàng giếât như thế chứ ?
Yến Thất nói:
- Không phải đưa đến mà chính cô ta đi tìm.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Tìm ở đâu ?
Yến Thất nói:
- Khắp hết các nơi, chỉ cần nghe nói có người sẽ làm những chuyện đáng giết thì
nhất định cô ta sẽ giết ngay.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Chẳng lẽ lần nào cũng thắng ?
Yến Thất nói:
- Võ công của nàng cao hay thấp, vừa rồi thì anh đã thấy, thêm vào đó những tên
gia nô của cô ta toàn là những cao thủ khó ăn, kể cả những tỳ nữ cầm đèn cũngthế,
cho nên khi nàng đã tìm đến đâu, nơi đó nhất định sẽ bó tay.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Không ai kềm chế cô ta cả à ?
Yến Thất nói:
- Cha cô ta chết sớm, còn bà mẹ thì cưng như trứng mỏng, bà đó lại càng khó chọc,
cho nên đâu có ai dám đụng tới ...
Hắn thở ra và nói tiếp:- Vả lại, những người mà cô ta giết qua ûthật đều đáng giết, cho nên người khá trong

giang hồ chẳng những không trách cứ mà lại còn tưởng thưởng.
Quách Đại Lộ nói:
- Chính vì thế mà chứng tật của cô ta ngày một thêm nhiều.
Yến Thất nói:
- Chính vì thế nên năm mười ba tuổi cô ta đã thành một cô gái nổi danh, kiếm pháp
võ công cũng càng cao hơn lên, tự nhiên giết người cũng càng nhiều mà càng giết
nhiều võ công càng cao thêm.
Quách Đại Lộ nói:
- Cũng chính vì thế nên hạng người như Nam Cung Xú mà nghe cô ta kiếm cũng
trốn luôn.
Yến Thất gật đầu:
- Đúng.
Quách Đại Lộ nói:
- Nam Cung Xú đã biết sự quan hệ của cô ta với tiểu Lâm cho nên hắn mới dám
đến đây mà trốn.
Yến Thất nói:
- Đúng luôn.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Nếu Nam Cung Xú không đáng chết thì nàng sẽ không tìm đến ?
Yến Thất nói:
- Đúng, từ trước tới nay nàng chưa hề giết lầm một lần nào.
Quách Đại Lộ thở dài:
- Như vậy lầm không phải là nàng mà chính là tôi.
Yến Thất lắc đầu:
- Anh cũng không lầm.
Hắn nói tiếp bằng một giọng thật dịu:
- Hữu ân tất báo, nhất ngôn phá thạch, vốn là khí khái của đàn ông, anh làm như
thế, không ai trách anh được cả.
Quách Đại Lộ nói:
- Có một người trách được.
Yến Thất hỏi:
- Ai ?
Quách Đại Lộ đáp:
- Tôi, chính là tôi ...

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...

Hồi 48
Nam cung xú là ai ?

Trời đã sáng rồi.
Quách Đại Lộ vẫn còn phủ chiếc áo choàng rộng trên mình.
Hắn vẫn ngồi dựa bực thềm nhìn đăm đăm bầu trời nắng đục.
Xa xa, tiếng gà eo óc vang rền.
Hắn nghe tiếng mở cửa nhè nhẹ.
Hắn không quay đầu lại, mặt hắn không lộ vẻ gì.
Tiếng bước chân nhè nhẹ từ trong lần đến sau lưng hắn và dừng lại.
Hắn vẫn không quay đầu lại, hắn hỏi một cách thản nhiên:
- Ngủ ngon đấy chứ ?
Người đó đứng nhìn chăm chăm vào ót hắn:
- Chưa có bao giờ ngủ được yên như thế.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Tại sao vậy ?
Người áo đen đáp:
- Vì trước nay chưa có người nào canh giữ dùm tôi như các hạ.
Quách Đại Lộ đáp:
- Nếu không có tại hạ thì các hạ không ngủ được à ?
Người áo đen đáp:
- Có người canh cửa, tôi cũng không ngủ được.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Tại sao ?
Người áo đen đép:
- Bởi vì từ trước đến nay chưa hề tín nhiệm một ai.
Quách Đại Lộ nói:
- Nhưng bây giờ thì hình như các hạ tín nhiệm tôi ? Làm sao thấy được như thế ?
Người áo đen nói:
- Bởi vì ngoài các hạ ra, không một ai từ trước đến nay dám quay lưng về phía tôi cả.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Tại sao ?
Người áo đen đáp:
- Vì tôi không phải là quân tử, tôi thường thường giết người từ phía sau lưng.

Quách Đại Lộ gật gù:
- Đứng phía sau lưng người mà giết thì khá dễ dàng...
Người áo đen nói:
- Nhất là trong lúc người đó gật đầu.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Tại làm sao lúc gật đầu lại để giết.
Người áo đen nói:
- Mỗi người, sau ót đều có một chỗ xuống đao tốt nhất, khi thấy rõ chỗ đó thì cho
một đao nhè nhẹ cũng đủ kết liễu cuộc đời, cái lẽ ấy chắc các hạ có biết ?
Quách Đại Lộ gật gật đầu:
- Có lý... có lý.
Người áo đen trầm ngâm:
- Các hạ suốt đêm qua không ngủ ư ?
Quách Đại Lộ nói:
- Nếu tôi ngủ thì các hạ ngủ được sao ?
Người áo đen cười...
Tiếng cười của hắn thật sắc và thật ngắn, y như tiếng mài đao trên đá.
Và thình lình, hắn bước nhanh tới trước mặt...Quách Đại Lộ. Quách Đại Lộ hỏi:
- Tại sao lại không đứng phía sau lưng ?
Người áo đen đáp:
- Vì tôi không muốn bị dụ.
Quách Đại Lộ nhướng mắt:
- Dụ ? Sao lại dụ ?
Người áo đen đáp:
- Vì khi thấy cái ót của các hạ tôi bắt đầu ngứa tay.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Khi ngứa tay là muốn giết người ?
Người áo đen nói:
- Chỉ có một lần không giết.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Lần nào ?
Người áo đen đáp:
- Mới vừa rồi đây.
Hắn nói xong câu đó rồi quay mặt đi luôn ra cổng.Quách Đại Lộ vụt kêu:
- Khoan, đợi một chút.

Người áo đen hỏi:
- Có gì phải đợi ? Hình như những câu đang nói đã nói hết rồi mà ?
Quách Đại Lộ nói:
- Tôi còn một câu muốn hỏi.
Người áo đen nói:
- Hỏi đi ?
Quách Đại Lộ chậm chậm đứng lên và chầm chậm hỏi:
- Các hạ có phải là Nam Cung Xú hay không ?
Người áo đen không đáp mà cũng không quay đầu lại, nhưng Quách Đại Lộ có thể
thấy gương mặt hắn vồng lên.
Gió bỗng như dừng lại, cái sân rộng mênh mông hình như không còn nghe thấy
tiếng động nào.
Thật lâu Quách Đại Lộ nói chậm rãi:
- Nếu các hạ không bằng lòng nói thì gật đầu cũng được, nhưng các hạ hãy yên
lòng, tôi không phải là người có kinh nghiệm chém sau ót người, cũng không từng giết
người từ phía sau lưng.
Bốn phía thật là im lặng không nghe hơi gió, không nghe tiếng động.
Lại qua một lúc thật lâu, Người áo đen chầm chậm nói:
- Trong mười năm nay, các hạ là người thứ bảy hỏi tôi câu đó.
Quách Đại Lộ hỏi luôn:
- Sáu người kia đều chết cả ?
Người áo đen nói:
- Đúng như thế.
Quách Đại Lộ hỏi tiếp:
- Chỉ vì hỏi câu ấy mà chết ?
Người áo đen nói:
- Bất luận là ai, nếu hỏi câu đó là phải trả giá đắt, vì thế các hạ có lẽ cần nên suy
nghĩ thật kỹ rồi hẳn hỏi.
Quách Đại Lộ thở ra:
- Tôi cũng muốn suy nghĩ thêm, nhưng tiếc gì đã hỏi rồi.
Người áo đen vụt quay đầu phắt lại, hắn như hai mũi đao xoáy vào mặt Quách Đại
Lộ:
- Nếu ta là Nam Cung Xú thì sao ?
Quách Đại Lộ thản nhiên:- Tối hôm qua tôi đã hứa với các hạ, chỉ

cần khi các hạ bước chân vào cửa này rồi
thì người khách của tôi, tuyệt đối không ai động đến các hạ, cũng không ai đuổi các hạ
ra khỏi cửa này.
Người áo đen hỏi:
- Còn bây giờ ?
Quách Đại Lộ nói:
- Bây giờ thì câu nói đó vẫn còn giá trị, chỉ có điều tôi muốn lưu các hạ ở lại đây
thêm một thời gian.
Người áo đen hỏi:
- Ở đến bao giờ ?
Quách Đại Lộ điềm nhiên trả lời:
- Đến bao giờ các hạ thấy rõ được những việc làm sai quấy trước đây của mình, đến
bao giờ các hạ thấy được sự thẹn thùa hối hận thì các hạ có thể đi.
Tròng mắt của Người áo đen như nhỏ lại, hắn hỏi bằng một giọng rợn người:
- Nhưng nếu ta không ở lại thì sao ?
Quách Đại Lộ cười:
- Rất dễ...
Hắn chầm chậm bước tới và nói:
- Ở sau ót tôi có phải cũng có một chỗ để xuống đao như những kẻ khác.
Người áo đen lạnh lùng:
- Người nào cũng có.
Quách Đại Lộ nói:
- Nếu các hạ tìm thấy thì cứ hạ vào ót tôi một đao rồi tự tiện ra đi.
Người áo đen cười khẩy:
- Không cần tìm lại.
Quách Đại Lộ nói:
- Vì vừa rồi các hạ đã thấy.
Người áo đen nói:
- Vừa rồi ta không xuống tay vì niệm cái tình ở đêm rồi, nhưng bây giờ thì...
Mình hắn vùng gặp lại, thân hình hắn lùi ra sau y như một con tôm...
Quách Đại Lộ lao theo.
Người áo đen nhảy dựng lên, thanh kiếm rút ra khỏi võ.
Thanh kiếm thật dài, ánh thép lóa lên chóa mắt.
Keng!

Thanh kiếm chợt bị tròng vào cái vỏ.
Cái vỏ từ trong nách áo rộng thùng thình của Quách Đại Lộ ló ra.Người áo đen bắn lùi ra sau, Quách Đại Lộ phóng theo, thanh kiếm của người áo
đen tuốt ra thì hắn đưa cái vỏ tới.
Y như Lâm Thái Bình đối phó với Cô gái áo xanh, chỉ cần sai đi một ly, thanh kiếm
sẽ xuyên qua mình Quách Đại Lộ.
Nhưng thanh kiếm bây giờ đã bị cái vỏ tròng vào.
Thanh kiếm dài hơn sãi tay, cái vỏ ngắn chừng hơn phân nửa, nhưng một khi đã bị
tròng vào rồi thì khó có cách rút ra.
Người áo đen thụt lùi - vì hắn không có cách nào khác nữa - Quách Đại Lộ sấn
theo, hai tay hắn nắm chặt cái vỏ kiếm đẩy mạnh tới trước.
Nếu thanh trường kiếm của người áo đen vuột tay, thì nhất định cán kiếm sẽ dộng
vào bễ ngực, nhưng nếu hắn nắm thật chặc không cho vuột thì chỉ còn có nước thụt lùi.
Một khi chân đã thụt lui rồi, cho dầu có muốn cải sửa phương pháp đẩy ngược đối
phương cũng không làm sao được nữa.
Hắn cứ thế mà lùi.
Quách Đại Lộ nhích lên một bước, người áo đen thối lui một bước, cứ như thế cho
tới sát tường.
Bình!
Lưng người áo đen đụng dội vào tường khựng lại.
Hình thế giao đấu bây giờ trở thành hình thế "đẩy cây".
Người áo đen có chỗ chịu, nhưng hoàn toàn thất thế, vì lưng hắn "bị" chịu vào tường
chứ không phải thế chọi bằng chân.
Tình thế trông thật là kỳ cục, nếu không nhìn tận mắt nhất định sẽ không tin.
Quách Đại Lộ cười:
- Kết quả của cái thế này chắc các hạ không ngờ.
Người áo đen nghiến răng:
- Đây là công phu gì chứ ?
Quách Đại Lộ cười:
- Cũng không thể gọi là công phu, vì nó không thể đem dùng với

người khác, nó
hình như chỉ dành đối phó với con người có cách rút kiếm như các hạ.
Như sợ người áo đen không hiểu, hắn giải thích tiếp:
- Bởi vì trên đời này chắc chắn chỉ có mỗi một mình các hạ có cách rút kiếm theo
thế "tôm lùi" mà thôi.
Người áo đen gằn gằn:
- Ngươi đã chế cách này để đối phó với ta ?
Quách Đại Lộ cười:- Cũng không biết phải thế không...Có thể do nhiều nguyên nhân chập lại, tự nhiên
phải có cách rút kiếm của các hạ mà tôi đã thấy hồi tối hôm qua, cũng có thể do một
cuộc giao đấu nào đó giúp cho tôi nghĩ ra cách ấy.
Hắn vẫn cười cười:
- Nhưng thật thì đây cũng chỉ đùa thôi, vì nếu các hạ bằng lòng theo lời mời của tôi
mà ở lại đây chơi, thì tự nhiên tôi sẽ buông tay.
Người áo đen nói:
- Bây giờ tuy ta không có cách gì để giết ngươi, nhưng ngươi cũng chẳng làm gì ta
được, chỉ chờ khi nào ngươi mỏi tay thì ta sẽ đặt ngươi vào tử địa.
Quách Đại Lộ gật gật:
- Cũng có thể... có thể.
Người áo đen nói:
- Vì thế ngươi cũng đừng mong uy hiếp được ta, nếu muốn ta ở lại thì ngươi hãy rút
vỏ kiếm ra, ta sẽ bằng lòng.
Suy nghĩ một hồi, Quách Đại Lộ bật cười:
- Được rồi, tôi cũng cứ tín nhiệm các hạ một lần nữa, chỉ cần các hạ...
Hắn chưa buông tay, nhưng hắn vụt ngưng ngang không nói nữa, vì hắn chợt thấy
một vật ló ra trước ngực người áo đen...
Vật đó là....mũi kiếm.
Mũi kiếm đang nhỏ máu.
Máu nhỏ từng giọt thật chậm.
Đôi mắt Người áo đen nhìn ngay mũi kiếm, vẻ mặt hắn y như vẻ mặt của Quỉ Công
Tử.

Quách Đại Lộ cũng trợn trừng đôi mắt...
Hắn nhìn đến sững sờ.
Cổ họng của người áo đen khò khè, hình như hắn muốn nói nhưng nói không thành
tiếng.
Quách Đại Lộ vùng buông tay nhảy vút lên đầu tường, nhảy vút ra phía sau tường.
Thanh kiếm ấy quả nhiên đâm thủng bức tường, xuyên qua lưng người áo đen và ló
luôn ra trước ngực...
Thế nhưng chỉ có kiếm chứ chẳng thấy người.
Gió thổi tàng cây lay động, gió đưa ngọn cỏ quặt qua, quặt lại, hoàn toàn không một
bóng người.
Cán kiếm có một giải lụa trắng, giải lụa đang phất phơ theo chiều gió.
Quách Đại Lộ muốn rút kiếm, nhưng chợt thấy giải lụa có đề chữ, hắn bước tới nhìn,
giòng chữ mực đen hãy còn ươn ướt:"Mạo Danh Giả Tử"
Nam Cung Xú
- - - - o0o- - - - - -
Máu ở mũi kiếm đã khô.
Người áo đen phảng phất như vẫn còn đứng nhìn mũi kiếm phảng phất như đang
suy nghĩ...
Dáng đứng của hắn y như dáng đứng của Quỉ Công Tử đêm qua.
Yến Thất, Lâm Thái Bình, và Vương Động đứng trong hành lang xa xa nhìn lại.
Người áo đen đến bất ngờ mà "đi" cũng thật bất ngờ.
Nhưng có lẽ cái bất ngờ hơn hết, hắn vẫn không phải là Nam Cung Xú.
Quách Đại Lộ đứng sát bên thây hắn, nhìn mũi kiếm nơi ngực hắn, như đang suy
nghĩ...
Yến Thất bước ra hỏi:
- Anh đang suy nghĩ gì thế ?
Quách Đại Lộ thở cái khì:
- Tôi nghĩ, hắn vốn không phải là Nam Cung Xú thì tội gì lại phải gánh lấy cái họa
của Nam Cung Xú ?
Yến Thất hỏi:

- Họa gì ?
Quách Đại Lộ nói:
- Nếu hắn đừng đóng vai Nam Cung Xú thì Ngọc Linh Lung đâu lại tìm giếùt hắn, và
bây giờ hắn đâu lại chết ở nơi đây ?
Yến Thất hỏi:
- Anh có phải đang vì hắn mà cảm thấy không yên ?
Quách Đại Lộ gật đầu:
- Cũng có hơi hơi...
Yến Thất nói:
- Hắn mạo danh Nam Cung Xú để làm những điều tội lỗi, Nam Cung Xú có thể
chẳng biết một chút gì, như vậy chính Nam Cung Xú gánh lấy cái họa của hắn, chứ
đâu phải hắn gánh của Nam Cung Xú ?
Quách Đại Lộ ngẫm nghĩ và cuối cùng gật gật:
- Nhưng cho dầu thế nào, hắn cũng vẫn là khách của mình và bây giờ hắn chết tại
đây...
Yến Thất hỏi:- Vì thế nên anh vẫn vì hắn mà băn khoăn ?
Quách Đại Lộ gụt gật đầu:
- Cũng có hơi hơi thôi...
Yến Thất nói:
- Vừa rồi nếu anh buông tay kịp, không biết bây giờ anh băn khoăn hay hắn băn
khoăn ?
Quách Đại Lộ hỏi:
- Nếu tôi buông tay thì hắn sẽ thừa cơ hội mà giết tôi chăng ?
Yến Thất hỏi lại:
- Anh cho rằng hắn không làm như thế ?
Quách Đại Lộ thở ra:
- Dầu cho anh nói như thế nào , tôi vẫn cảm thấy rằng người vẫn là người, người tất
có nhân tính, cái đó, cho dầu anh không thấy, rờ không được, nhưng nói vẫn y nhiên
tồn tại, nếu không, con người còn có ý nghĩa gì ?
Yến Thất nhìn Quách Đại Lộ thật lâu, hắn vụt thở dài dịu giọng:
- Thật ra tôi cũng rất hy vọng cái nhìn của anh luôn luôn chính xác hơn tôi.
Quách Đại Lộ ngẩng mặt nhìn trời, đôi mắt hắn có vẻ xa vời:

- Bây giờ thì tôi lại hy vọng một điều...
Yến Thất hỏi:
- Điều gì ?
Quách Đại Lộ nói:
- Tôi hy vọng có một ngày nào đó, tôi sẽ gặp Nam Cung Xú thật, tôi muốn xem hắn
là con người ra sao...
Ánh mắt hắn ngời ngời và nói tiếp:
- Tôi nghĩ hơn tất cả, hơn tất cả những người mà mình đã gặp,, nhất định hắn là
một con người kỳ bí.
Thật ra thì không ai có thể trả lời rằng Nam Cung Xú hiện đang có mặt trên giải đất
này hay không ?
Hình như ai cũng chỉ nghe tên, ai cũng chỉ nghe lời đồn đại, chứ không một ai thấy
mặt, không một ai biết chắc về con người đó.
- - - - o0o- - - - -
Không một ai biết được Nam Cung Xú ở đâu.
Nó mười tượng cũng như không một ai biết "xuân" ở đâu đến và "xuân" sẽ về đâu ?Trong vườn, hoa vẫn hãy còn tươi, hãy còn hương sắc, thế nhưng tiếc vì xuân đã đi
rồi.
Hơi nóng đã ngập tràn, mùa hạ vừa bước tới.
Vương Động tuy đã gần như mạnh hẳn, nhưng cái tật lười biếng của hắn hình như
có nặng thêm.
Suốt ngày hắn ngồi dựa ngửa trên chiếc ghế mây, hắn gần như không buồn cựa
quậy.
Chỉ trừ cái ngày mà bọn họ mai táng gã áo đen.
Đó là một ngày gần tiếc Thanh Minh.
Trời hôm nay trong lắm, họ từ ngoài bãi tha ma trở về, Vương Động vẫn y như cựu
lệ, hắn vẫn đi ở cuối cùng.
Hồng Nương Tử không có đến.
Thương thế của nàng tuy đã lành rồi, thế nhưng trọn ngày cứ đóng cửa ở trong
phòng, bây giờ thì không phải Vương Động lánh mặt mà nàng lánh mặt.

Trái tim đàn bà thật không ai rờ thấy.
Nhưng chuyện kỳ lạ ở Phú Quí Sơn Trang là chuyện mà hình như Quách Đại Lộ bắt
đầu tránh mặt Yến Thất.
Yến Thất và Lâm Thái Bình đi trước, hắn thì dần dà nép sau lưng Vương Động.
Nửa đường, Vương Động chọn một chỗ có bóng mát, có phiến đá, hắn ngồi xuống
vươn vai ngáp.
Quách Đại Lộ cũng ngồi xuống, cũng vươn vai, cũng ngáp.
Vương Động cười:
- Gần đây tôi thấy hình như anh muốn tranh cái giải quán quân về lười biếng của
tôi.
Quách Đại Lộ nói:
- Đâu có ai qui định rằng về lười biếng thì anh phải hơn cả mọi người ? Tôi không
thể hơn anh một chút được sao ?
Vương Động nói:
- Không được.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Tại làm sao không được ?
Vương Động nói:
- Vì gần đây, so với người khác, anh hoạt động nhiều hơn.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Tại sao vậy ?
Vương Động hỏi:- Anh có nhớ lời Yến Thất nói hôm đó không ?
Quách Đại Lộ xẵng giọng:
- Không nhớ, nhưng tại sao tôi lại phải nhớ lời hắn nói chứ ?
Thật đúng y như là cái anh chàng này mới uống một câu thuốc... dẫn hỏa, hắn mở
miệng là y như lửa đã hừng hừng...
Nhưng Vương Động khôngthèm để ý hắn chỉ mỉm cười:
- Hắn nói, trong bốn chúng ta, chỉ có tiểu Quách võ công cao hơn hết.
Quách Đại Lộ nói:
- Các anh đều có thầy dạy, còn tôi thì không.
Vương Động nói:
- Nhưng từ khi anh giao đấu với người áo đen thì Yến Thất đã phát hiện rằng bọn

này võ công tuy có cao hơn anh, nhưng nếu thật cùng anh giao đấu, thì nhất định không
phải là đối thủ của anh.
Quách Đại Lộ lạnh lùng:
- Những lời hắn nói, chính hắn còn tin không nỗi.
Vương Động nói:
- Nhưng tôi thì tôi tin, bởi vì cách nhìn của tôi và hắn giống nhau.
Quách Đại Lộ gặn lại:
- Tại sao ?
Vương Động nói:
- Võ công của anh tuy không bằng chúng tôi, nhưng khi cùng người giao đấu, anh
có thể tùy thời biến hóa khống chế địch để chiếm thượng phong, nếu nói theo mấy ông
già thì anh chính là người "thiên phú bẫm sinh", là một kỳ hoa tàng ẩn trong chốn võ
lâm, vì thế...
Quách Đại Lộ chận lời:
- Vì thế chúng ta hãy nên đánh nhau để thử.
Hình như hơi lửa trong người hắn càng lúc càng hứng, thế mà Vương Động vẫn
không thèm để ý, vẫn cười cười:
- Vì thế, anh phải nên tự phấn chấn tinh thần, rèn luyện công phu, nếu như có thể
gặp được thầy hay, sau này anh sẽ là "võ lâm đệ nhất cao thủ".
Quách Đại Lộ vụt thở dài sườn sượt:
- Bây giờ thì có lẽ tôi đi kiếm thầy thật đấy, nhưng đó là "thầy thuốc".
Vương Động hỏi:
- Sao vậy ?
Quách Đại Lộ chà chà móng tay:
- Bởi vì... bởi vì tôi có bệnh.Vương Động nhướng mắt:
- Có bệnh ? Bệnh gì ?
Quách Đại Lộ nói:
- Một chứng bệnh kỳ lạ.
Vương Động hỏi:
- Tại sao trước đây không nghe anh nói ?
Quách Đại Lộ ngập ngừng:
- Tại vì... tại vì tôi...không thể nói.
Hắn nói mà gương mặt hắn thật vô cùng đau khổ, hình như không phải hắn nói chơi.

Vương Động không hỏi nữa.
Bởi vì hắn biết Quách Đại Lộ sẽ nói tiếp.
Quả thật, hắn không hỏi là Quách Đại Lộ hình như không chịu nổi:
- Chẳng lẽ anh không phát hiện sự biến đổi ở tôi à ?
Vương Động cau mày:
- Ừ, hình như... hình như cũng có cái gì...
Quách Đại Lộ chụp luôn:
- Đó, cái bệnh của tôi đó.
Vương Động nhóng thử:
- Anh có biết bệnh anh ở chỗ nào không ?
Quách Đại Lộ chỉ chỉ ngay tim mình:
- Trong đó đó.
Vương Động cau mày:
- Bệnh tim ?
Vẻ mặt Quách Đại Lộ càng thống khổ hơn lên...
Vương Động vụt cười:
- Nắng mưa là bệnh của trời, tương tư là bệnh của tôi yêu nàng... bệnh tương tư,
hay bệnh tim cũng thế, nó đâu phải là chuyện mất mặt mất mày gì mà sợ ? Anh nói ra
không chừng tôi còn có thể làm mai cho anh đấy.
Quách Đại Lộ cắn môi, thật lâu hắn vụt lắc vai Vương Động :
- Anh có phải là bằng hữu tốt của tôi không nè ?
Vương Động nói:
- Tự nhiên.
Quách Đại Lộ nói:
- Bằng hữu tốt có thể bảo vệ bí mật cho nhau không nhỉ ?
Vương Động nói:
- Tự nhiên.Quách Đại Lộ nói:
- Tôi có một bí mật, đã lâu rồi không hề nói ra.. không nói ra chắc phải phát điên,
nhưng nói ra thì lại sợ... lại sợ anh cười.
Vương Động hỏi:
- Không lẽ anh mang bệnh... bệnh hoa liễu ?
Quách Đại Lộ lắc đầu:
- Không phải.
Vương Động thở dài ra:
- Thế thì không có gì quan hệ, anh cứ nói thẳng ra, tuyệt đối tôi không bao giờ cười
anh cả.

Do dự một lúc lâu, Quách Đại Lộ nói hơi thấp giọng:
- Bệnh tương tư có nhiều loại, bệnh tôi vương phải thuộc loại xấu hổ quá...
Vương Động nói:
- Tại làm sao xấu hổ ? "Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu", nó vốn là chuyện không
còn chuyện đứng đắn nào bằng, thì tại sao lại xấu hổ ?
Quách Đại Lộ ngập ngừng:
- Nhưng... nhưng... cái bệnh tương tư của tôi vốn không phải đối tượng...đàn bà.
Vương Động trố mắt nhìn ngơ ngác...

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...
Hồi 49
Cô gái bán hoa

Sững sốt một hồi lâu, Vương Động nhóng thử:
- Chỉ cần người anh tương tư không phải là tôi thì không quan hệ...
Và hắn vùng thấp giọng:
- Có phải là tiểu Lâm ?
Quách Đại Lộ trừng mắt:
- Nói tầm bậy.
Vương Động cau mày và bỗng bật cười:
- Thôi, tôi hiểu rồi, Yến Thất ?
Quách Đại Lộ làm thinh.
Vương Động nói:
- Thật ra thì tôi cũng thấy lâu rồi, tôi thấy anh thường thích đi chung với hắn!
Quách Đại Lộ dàu dàu:
- Trước đây, tôi vẫn thấy không có gì, tôi cho rằng tình bằng hữu tự nhiên là quyến
luyến với nhau, nhưng sau này, sau này...
Vương Động chớp mắt:
- Sau này như thế nào ?
Quách Đại Lộ nói:
- Sau này tôi thấy... không phải.
Vương Động hỏi:
- Không phải ở chỗ nào ?

Quách Đại Lộ nói:
- Thật tình thì tôi cũng không thể giải thích được, chỉ có điều mỗi khi chung đụng
với hắn, tôi cảm thấy tâm tình không như trước.
Vương Động hỏi:
- Không như trước thế nào ?
Đúng là hỏi theo lối dồn tận chân tường, cái khổ, cái khó của người ta mà hắn lại
chơi theo điệu "cạn tàu ráo máng"...
VaØ Quách Đại Lộ trả lời cũng đáng là...hết chỗ đặt chân:
- Không như trước nghĩa là... không như trước chứ làm sao.
Hắn trả lời như thế thì quả là... không có trả lời.
Vương Động hình như sắp phát cười, nhưng hắn chận lại kịp và nghiêm mặt:
- Thật ra thì chuyện đó cũng không đáng gọi là xấu hổ.
Quách Đại Lộ trừng mắt:
- Còn không xấu hổ ? Một người đàn ông như tôi thế này mà lại.. mà lại...
Vương Động nói:
- Có cái tật đó cũng chưa phải chỉ mới một người, từ cổ chí kim thiếu chi người, tôi
thấy anh cứ mặc kệ cùng với hắn...
Quách Đại Lộ nhảy dựng lên:
- Anh bảo sao ? Thế thì tôi đã chọn lầm anh để tâm tình rồi, thôi...thôi...
Hắn quày quả bỏ đi không thèm nói thêm nữa.
Vương Động níu tay hắn lại:
- Đừng có giận tầm bậy vậy, tôi thử anh đấy thôi mà... thật ra thì tôi thấy con người
Yến Thất cũng có nhiều cái kỳ kỳ lắm...
Quách Đại Lộ quay lại hỏi phăng:
- Sao ? Hắn có chỗ nào kỳ cục ?
Vương Động đã muốn cười, nhưng vẫn làm bộ hất mặt lên:
- Hình như con người của hắn có... tà khí.
Quách Đại Lộ càng hỏi tới:
- Tà khí ? Sao gọi là tà khí ?
Vương Động nói:
- Bọn mình bốn đứa đều là bạn tốt với nhau, thếù nhưng hắn vẫn cứ đề phòng ba
đứùa mình như đề phòng ăn trộm, anh em, lúc ngủ là hắn đóng cửa

lại khít rim có phải
thế không ?
Quách Đại Lộ gật gật:
- Đúng rồi... đúng rồi...
Vương Động nói:
- Hắn hình như không bao giờ tắm rửa, thế mà không có một mùi hôi, quần áo hắn
trông dơ dáy y như mình, còn hơn mình nữa là khác, thế mà phòng hắn lại sạch sẽ
ngăn nắp vô cùng anh thấy như thế có phải là có...tà khí hay không ?
Quách Đại Lộ trì nghi:
- Ý anh muốn nói là.. muốn nói là hắn là...
Vương Động nói:
- Tôi không có nói gì cả, tôi cũng không bảo hắn là ma giáo.
Hắn vụt ho khan, bởi vì nếu hắn không ho thì nhất định sẽ bật cười.
Quách Đại Lộ cau mày lẩm bẩm:- Ma giáo... ma giáo...
Vương Động ho mãi nhưng rồi vẫn không thể nín cười:
- Tôi nghe nói bọn ma giáo kỳ cục lắm...
Quách Đại Lộ hỏi:
- Làm sao mà kỳ cục ?
Vương Động nói:
- Họ có rất nhiều cặp, chồng là đàn ông mà vợ thì lại...cũng là đàn ông luôn.
Quách Đại Lộ vùng nhảy dựng lên lắc vai Vương Động:
- Anh... anh, nhất định phải giúp tôi.
Vương Động hỏi:
- Giúp anh cái gì ?
Quách Đại Lộ nói:
- Anh nghĩ cách làm sao...gây lộn với tôi một trận.
Vương Động hỏi:
- Gây lộn ? Gây lộn bằng cách nào ?
Quách Đại Lộ nói:
- Tùy tiện, bằng cách nào cũng được, gây càng dữ càng hay.
Vương Động hỏi:
- Mà chi vậy ?
Quách Đại Lộ hỏi:
- Bởi vì chỉ có cách gây lộn mới có thể bỏ đi.
Vương Động hơi tái mặt, hình như hắn thấy chuyện đùa của mình nãy giờ hơi quá lố,
hắn vội nói. Hình như hắn sắp nói thật chuyện gì đó, thế nhưng

Quách Đại Lộ lại
chận ngang:
- Không, tôi không phải đi thật, chỉ tạm thời thôi mà.
Vương Động hỏi:
- Rồi sau đó ?
Quách Đại Lộ nói:
- Sau đó tôi sẽ rình dưới chân núi, chờ hắn ra đi là tôi sẽ âm thầm theo dõi, tôi
muốn xem mỗi bận đi như thế hắn đến nơi nào và gặp gỡ những ai ?
Hắn thở dài nói tiếp:
- Bất luận hư thực ra sao, tôi cũng phải điều tra bí mật của hắn mới được.
Vương Động trầm ngâm:
- Nhưng tại sao anh không ở nhà theo dõi mà lại phải làm bộ bỏ đi ?
Quách Đại Lộ nói:
- Bởi vì cứ thế này mà theo dõi hắn thì hắn sẽ phát giác ra ngay.Vương Động hỏi:
- Chẳng lẽ anh muốn xuống núi để cải trang à ? Anh có thuật dị dung không ?
Quách Đại Lộ đáp:
- Không, nhưng tôi có cách của tôi.
Vương Động trầm ngâm suy nghĩ, hồi lâu hắn chậm rãi:
- Anh đã quyết tâm thì cũng không được, chỉ có điều ...
Quách Đại Lộ xom tới:
- Sao ? Anh bảo sao ?
Vương Động nói:
- Muốn gây lộn thì phải cho có lý, chứ nói không thì hắn sẽ biết ngay.
Quách Đại Lộ gật gù:
- Đúng rồi, đúng rồi...
Vương Động nói:
- Vì thế chúng ta phải chờ cơ hội, chứ không thể vô duyên vô cớ mà sáp lại gây lộn
khơi khơi ...
Quách Đại Lộ hỏi:
- Nhưng phải chờ đến cơ hội nào mới được ?
Vương Động cười:
- Tôi vốn không thích gây lộn, nhưng nếu muốn gây thì nhất định không thiếu gì cơ
hội. Nhất là với anh thì lại càng không khó.
Quách Đại Lộ hỏi:

- Tại sao ?
Vương Động nói:
- Bởi vì tánh anh thường thường nói những câu thật chẳng giống ... tiếng người chút
nào.
Quách Đại Lộ cười:
- Giá mà có Yến Thất ở đây thì ngay bây giờ có thể bắt đầu được đấy.
Vương Động nói:
- Bây giờ tôi chỉ lo một việc.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Việc gì ?
Vương Động nói:
- Tôi chỉ sợ hắn sẽ bênh anh mà gây lộn luôn với tôi và sau đó, hắn sẽ đi luôn với
anh một lượt.
Quách Đại Lộ nói:
- Cái đó thì anh đừng lo.Vương Động hỏi:
- Tại sao ?
Quách Đại Lộ nói:
- Tôi đã có thể cùng anh gây lộn, chẳng lẽ không thể gây lộn luôn với hắn được sao ?
Vương Động cười:
- Có thể lắm chứ sao không, những câu nói của anh có khi có thể làm cho thiên hạ
này tức lên mà chết được, chứ đừng nói hai người.
Quách Đại Lộ chưa kịp trả lời, chợt nghe từ phía bên kia rừng có tiếng la oai oái...
Tiếng của con gái:
- Bớ người ta... cứu tôi với... cứu tôi với...
Đàn ông mà nghe con gái kêu cứu, thì hầu hết đều không thể đứng yên.
Cho dầu không định cứu, ít nhất cũng phải đến xem là mình có lúc sẽ đóng vai trò
"ra tay nghĩa hiệp với người trầm luân", nhất là kẻ trầm luân lại là một người đẹp, chỉ
có điều trên thực tế khó lòng thực hiện.
Vì cơ hội ít khi xảy đến.
Bây giờ thì cơ hội đã đến rồi.
Quách Đại Lộ và Vương Động như cùng một lúc lao mình về phía đó.

Tự nhiên, Vương Động phải đi sau Quách Đại Lộ - Con người này cái tật "cứu khổ"
có nhiều hơn.
Chỉ tiếc là họ vẫn đến chậm một giây.
Vì Quách Đại Lộ mới vừa nhún chân, thì đã có một người lao nhanh về hướng đó
như tên bắn.
Con gái mà kêu cứu, đa số không phải là người xấu, nhưng quá đẹp như người con
gái kêu cứu hiện tại, thì quả thật hiếm hoi.
Cô gái hãy còn nhỏ, cô ta chỉ độ mười sáu mười bảy tuổi, hai bím tóc đen huyền
đong đưa trước ngực, càng lộ vẻ liến thoắng dễ thương.
Tay cô xách một giỏ hoa, hớt hải chạy vòng quanh một gốc cây, mặt cô xanh mét ...
Rượt theo sau là một gã đại hán cao lớn, hắn vừa rượt vừa nhe răng cười đắc ý.
Hắn đuổi không có vẻ gấp lắm, vì hình như hắn đã nắm chắc trong tay rằng cô gái
không làm sao thoát khỏi tay hắn.
Hắn không ngờ rằng điều bất lợi đang chờ đợi hắn chỉ trong giây phút.
Đến khi hắn thấy, hắn lại coi thường.
Vì kẻ sắp mang điều bất lợi đến cho hắn chỉ là một cậu trai mà tướng tá xem chừng
trói gà không chặt.
Vì thế, hắn không đợi Lâm Thái Bình mở miệng, hắn đã gầm lên trước, có lẽ hắn
muốn chụp tinh thần "cậu bé":- Ranh con, ai xúi mày tới đây mậy ? Bộ cái đầu mày ngứa lắm phải không ? muốn
nhờ tao đập bể ra chắc ?
Hắn trừng trừng như muốn nhảy tới táp ngay:
- Chuyện vui của ông bộ mày đui hả, chết đấy con.
Cô gái đã chạy lại núp sau lưng Lâm Thái Bình, giọng cô ta gần như muốn khóc:
- Hắn là quân khốn kiếp, hắn...muốn.. muốn làm nhục tôi...
Lâm Thái Bình dịu giọng:
- Cô yên lòng, bây giờ thì không một ai dám làm nhục cô cả.
Gã đại hán gầm lên:
- Ranh con, bộ mày muốn nhúng tay vào chuyện của tao đấy à ? Hừ,

chết nghe con.
Lâm Thái Bình điềm đạm:
- Có lẽ là như thế.
Gầm lên một tiếùng, gã đại hán y như một con cọp đói hắn hồng hộc nhảy qua...
Xem chừng hắn cũng thuộc về hạng khá, chẳng những bộ tấn hắn khá vững mà lối
đánh của hắn cũng khá nhanh.
Chỉ có điều hơi tiếc là hắn lại gặp Lâm Thái Bình.
Lâm Thái Bình chỉ vung hờ cánh tay, nhưng kỳ thật thì chân hắn mới là ngón thật,
gã đại hán chưa kịp đỡ thì đã lăn tròn.
Bị một cú đá như trời giáng, nhưng gã đại hán vẫn còn hầm hừ, hình như hắn cố
đứng lên sống chết...
Không dè ngay lúc ấy, phía sau hắn chợt có một bàn tay...
Bày tay tuy không lớn lắm, nhưng đủ để nắm ngang cổ áo hắn, con người dó cũng
không cao lớn dềnh dàng như hắn, nhưng có sức đủ xách hỏng hắn lên.
Hắn gặp thêm Quách Tiên Sinh.
Xách cổ tên đại hán đến trước mặt Lâm Thái Bình, Quách Đại Lộ cười hỏi:
- Anh xem nên đánh tên này bằng cách nào đây ?
Lâm Thái Bình đáp:
- Cái đó cũng còn phải tùy xem ý kiến của vị cô nương đây ra sao đã.
Cô gái vẫn còn chưa hoàn hồn, tay chân của cô ta hãy còn run lẩy bẩy.
Quách Đại Lộ liếc mắt về phiá cô gái:
- Tên này làm nhục cô, bọn tôi "chặt hắn ra cho chó ăn", cô có chịu không ?
Cô gái nghe nói đến tiếng "chặt" bỗng càng hoảng hốt, cô ta rú lên một tiếng là
loạng choạng như muốn té.
Chân cô ta run rẩy, cô ta xiu xiu ngã vào lòng của Lâm Thái Bình...
Quách Đại Lộ cười:- Tôi chỉ nói đùa thôi mà, cái thứ này nếu có quăng cho chó, nó cũng không thèm
ngửi tới đâu.
Hắn vung nhẹ cánh tay:
- Cút đi, càng nhanh càng tốt, càng xa càng tốt.

Không cần hắn dặn, tên đại hán vừa chạy vừa bò một mạch không dám quay đầu
ngó lại.
Cô gái bấy giờ mới thật hoàn hồn, mặt cô ta bây giờ mới ửng đỏ, cô ta quì thụp
xuống:
- Đa tạ chư vị công tử, nếu không... nếu không...
Cô ta nghẹn ngang, hình như cô ta nói không ra tiếng, gần như muốn ôm lấy chân
của Lâm Thái Bình để biểu lộ sự tri ân.
Mặt Lâm Thái Bình vụt cũng ửng hồng.
Quách Đại Lộ cười:
- Cứu cô không phải chỉ có vị công tử này không, tôi cũng có phần trong ấy, sao cô
chỉ tạ ân mỗi một mình hắn thế ?
Cô gái đỏ mặt, hình như cô ta không biết phải nói làm sao...
Cũng may Yến Thất đã đi trờ tới, hắn trừng mắt nhìn Quách Đại Lộ:
- Người ta đã bị khổ sở, thế mà còn ở đó đùa cợt người ta à ?
Hắn đưa tay kéo cô gái đứng lên và nói tiếp:
- Hắn là con người hay có...tật, cô đừng thèm nghe hắn.
Cô gái cúi đầu:
- Đa... đa tạ.
Yến Thất nói:
- Cô là con gái, tại làm sao lại cùng với tên ấy ở đây ?
Cô gái cúi đầu thật thấp, giọng cô ta cũng thật thấp:
- Tôi đi bán hoa, hắn bảo ở đây có người bằng lòng mua hết giỏ hoa này, nên tôi
nghe lời hắn đến đây.
Yến Thất thở ra:
- Trong đời này bọn đàn ông xấu nhiều hơn tốt, cô phải cẩn thận mới được.
Lâm Thái Bình vụt hỏi:
- Giỏ hoa của cô tất cả là bao nhiêu tiền ?
Cô gái bán hoa ngập ngừng:
- Dạ.. dạ... ba...
Lâm Thái Bình hớt ngang:
- Được rồi, tôi sẽ trao cho cô ba lượng bạc, tôi mua hết giỏ hoa.Cô gái bán hoa ngẩng mặt nhìn Lâm Thái Bình, ánh mắt của cô ta lộ đầy vẻ cảm
kích.

Lâm Thái Bình hơi đỏ mặt, hắn quay nhìn chỗ khác, hình như hắn không dám nhìn
thẳng vào mặt cô gái bán hoa.
Quách Đại Lộ ngó Lâm Thái Bình rồi ngó cô gái bán hoa và vụt hỏi:
- Cô nương, chẳng hay danh tánh của cô là chi nhỉ ?
Cô gái hình như hơi sợ Quách Đại Lộ, cho nên hắn vừa mở miệng là cô ta đã thụt
lui...
Quách Đại Lộ hỏi:
- Có phải cô ở dưới núi không ? Có phải mới dời về đây không ? Sao từ trước đến
nay tôi không thấy cô nhỉ ?
Cô gái bán hoa lại đỏ mặt cúi đầu, cô ta cắn môi không nói một tiếng nào...
Quách Đại Lộ cười:
- Sao lại chẳng nói ? Câm à ?
Cô gái bán hoa hình như muốn nói, nhưng rồi không nói, cô ta quay mặt chạy luôn...
Hai bím tóc của cô ta phất phơ theo gió, cô ta chạy khá xa rồi chợt dừng lại ngó
Lâm Thái Bình và buông giỏ hoa xuống đất, cô ta vẫn cứ nhìn hắn và nói thật nhanh:
- Xin biếu hết giỏ hoa cho công tử đó.
Nói xong câu đó,mặt cô ta lại đỏ lên và quay mặt chạy một nước không quay đầu
lại.
Quách Đại Lộ cười:
- Cái cô này kể cũng khá lớn gan.
Yến Thất nhìn hắn như háy, giọng cô ta lạnh băng băng:
- Nhìn cái bộ mặt hung dữ của anh, cho dầu cô gái gan có lớn cách mấy cũng
không dám đứng lâu.
Quách Đại Lộ nói:
- Thì tôi cũng chỉ hỏi cô ta mấy tiếng chứ có ai làm gì đâu mà dữ với hiền...
Yến Thất nói:
- Người ta tên gì, ở đâu, chuyện đó có quan hệ đến anh mà anh hỏi chứ.
Quách Đại Lộ cười:
- Riêng tôi thì thật cũng chẳng cần hỏi làm chi.

Yến Thất hỏi:
- Vậy chứ anh hỏi dùm ai ?
Quách Đại Lộ háy háy mắt về phía Lâm Thái Bình và cười:
- Chứ anh không thấy cái vị đa tình công tử của chúng ta đây hay sao ?Lâm Thái Bình hình như không nghe thấy gì cả, mắt hắn đăm đăm nhìn theo bóng
dáng cô gái xa xa...
- - - o0o- - - -
Mùa xuân đi chưa xa lắm.
Gió mùa sáng sớm vẫn còn lành lạnh...
Quách Đại Lộ mở cửa, hắn hít một hơi dài, trong sân phảng phất hình như hơi xuân
hãy còn vướng vít...
Mỗi ngày, người thức dậy sớm nhất vẫn là Quách Đại Lộ.
Theo hắn, hắn cảm thấy rằng đem thời gian tiêu phí trên chiếc giường quả là một
việc xa xỉ vô cùng.
Hắn cho đó là một chuyện lãng phí, vì thế, hắn là người luôn luôn dậy sớm hơn ai
hết.
Hắn có thể lười trong nhiều chuyện khác, nhưng hắn không lười để ngủ nán.
Nhưng hôm nay, vừa xô cửa bước ra, hắn hơi ngạc nhiên vì thấy Lâm Thái Bình đã
đứng dựa hành lang tự bao giờ.
Hắn đứng trong dáng dấp sững sờ như kẻ mất hồn.
Quách Đại Lộ đi ra mà hắn vẫn không hay.
Quách Đại Lộ đằng hắng hai ba tiếng, Lâm Thái Bình vẫn không hay.
Quách Đại Lộ làm như vô tình đập mạnh tay lên khung cửa, nhưng hắn vẫn không
hay.
Quách Đại Lộ nhè nhẹ bước lại gần hắn và thình lình nói lớn:
- Sớm dữ!
Lâm Thái Bình giật mình, hắn quay lại và hơi ngượng ngập:
- À... sớm!
Quách Đại Lộ nhìn thẳng vào mặt hắn:
- Mắt anh hơi đo đỏ, hình như đêm rồi không ngủ ?
Lâm Thái Bình ấp úng, hắn chỉ ư ư trong miệng...
Quách Đại Lộ lại hỏi:
- Hình như anh có... tâm sự, anh đang nghĩ gì vậy ?

Lâm Thái Bình càng ấp úng hơn:
- Tôi... tôi đang nghĩ.. hình như mùa xuân đã qua rồi...
Quách Đại Lộ gật gù:
- Đúng, xuân đã đi rồi, xuân đi ngày hôm qua.
Lâm Thái Bình ngơ ngác:- Xuân đi ngày hôm qua ?
Quách Đại Lộ cười:
- Anh không hay à ? Hôm qua khi cái vị cô nương bán hoa bỏ chạy thì.. xuân cũng
chạy theo luôn...
Lâm Thái Bình đỏ mặt làm thinh...
Quách Đại Lộ làm bộ thở ra:
- Xuân không biết đã đi đâu ? Không biết ai có biết không ? Giá như có người biết
xuân đi dâu, có lẽ người ấy sẽ chạy theo gọi lại...
Lâm Thái Bình đỏ mặt nhiều hơn nữa:
- Anh có thể bớt những lời nói tổn âm đức ấy được không ?
Quách Đại Lộ cười:
- Sao ? Tôi nói thế là bậy lắm à ? Chẳng lẽ anh không muốn níu xuân ở lại ?
Lâm Thái Bình nói:
- Tôi thì...
Hắn vụt ngưng ngang.
Vì ngay lúc đó, không biết ai đó cất tiếng hát từ xa văng vẳng:
"Người em gái nhỏ
Mang giỏ hoa hồng
Sương rơi đầu cỏ
Em đến chợ đông...
Xuyên qua đường cái
Men dãy lầu cao
Tiếng người em gái
Rao bán hoa đào...
Hoa còn đầy giỏ
Ngào ngạt hương thơm
Người mua không có
Tiền đâu ăn cơm..."
Tiếng ca thánh thót dịu dàng mà mang theo nhiều đắng cay trong âm hưởng.
Chẳng những Lâm Thái Bình nghe đến thẩn thờ, mà chính Quách Đại Lộ cũng
đứng trông đờ đẫn...

Qua một lúc khá lâu, hắn thở dài lẩm bẩm:
- Xem chừng xuân đi cũng chưa xa lắm, bây giờ cũng có lẽ sắp trở về...
Và hắn vụt xô mạnh vai Lâm Thái Bình, cười nói:
- Anh chưa đi ra còn đứng đó làm gì thế ?
Lâm Thái Bình đỏ mặt:- Đi ra để làm gì ?
Quách Đại Lộ háy háy mắt:
- Hôm qua người ta biếu cho anh một giỏ hoa, hôm nay ít ra anh cũng phải có gì để
tỏ ra mình là người chẳng vô tình mới được chứ.
Ban đầu Lâm Thái Bình có hơi do dự, nhưng sau cùng "nửa muốn nửa không" hắn bị
Quách Đại Lộ xô ra khỏi cửa.
Sương mù tan rồi, ánh nắng ban mai đã trải vàng trên mặt đất.
Một cô gái tay xách giỏ hoa, đạp trên ánh nắng chầm chậm đi rao bán.
Khi cô ta ngẩng đầu lên bắt gặp Lâm Thái Bình, bao nhiêu sắc hồn của những đóa
hoa trong giỏ chợt dồn lên mặt nàng thật lẹ.
Không, màn hồng đó chỉ dồn lên mặt nàng phân nữa, hình như phân nửa kia đã
sớm sớt qua mặt của Thái Bình.
Quách Đại Lộ nhìn Lâm Thái Bình rồi nhìn cô gái, hắn thụt lui vào và kéo cửa lại
gài then cẩn thận, bỏ cô gái và Lâm Thái Bình ở hẳn bên ngoài.
Gió xuân mặc dầu chỉ còn sót lại nhưng thật dịu dàng y như đôi mắt của tình nhân.
Đôi mắt tình nhân nhìn vào đâu, đối tượng chợt nghe nơi đó vùng mát rượi...
Bối cảnh đó, không khí đó, làm cho Quách Đại Lộ mỉm cười, hắn chấp tay sau đít
đi dài dài theo hành lang...
Thật tình thì hắn chưa có ý định đi tìm Yến Thất, nhưng đôi chân của hắn như có
một tiềm thức xô đẩy, hắn bước tới trước cửa phòng Yến Thất hồi nào không biết...
Cảnh đẹp và trong một tâm tình sảng khoái như thế này, tại sao không thể cho bằng
hữu cùng chia sớt ?
Hắn chầm chậm và nhè nhẹ đưa tay đến cửa phòng...

Bên trong không có tiếng.
Hắn gõ hơi lớn một chút, vẫn im rơ.
Ngủ cái chi mà ngủ dữ thế hữ ?
Quách Đại Lộ lớn tiếng:
- Mặt trời đã gần tới đỉnh rồi mà còn chưa dậy nổi sao ?
Cánh cửa im lìm, không nghe một tiếng động nhỏ nào.
Trong phòng không có tiếng, nhưng sau lưng Quách Đại Lộ có tiếng.
Tiếng của Vương Động:
- Hắn không có ở vườn sau, trong bếp cũng không có.
Quách Đại Lộ hơi đổi sắc, hắn lùi lại lấy sức xô mạnh cánh cửa.
Cánh cửa bung ra, trong phòng vắng ngắt.
Cánh cửa vùa bung ra, vừa thấy bên trong trống rỗng, Quách Đại Lộ bỗng cảm thấy
bóng dáng hương xuân mà hắn vừa bắt gặp khi nãy chợt bay đi mất...- - - - o0o- - - -
Trong phòng không có người.
Mền gối xếp ngay thẳng trên giường, ngoài những thứ đó ra, hoàn toàn phòng trống
rỗng.
Chẳng những con người của Yến Thất không có mà những vật dụng cần thiết của
hắn cũng không.
Quách Đại Lộ đứng sững sờ, tay chân hắn lạnh buốt.
Vương Động cau mày lẩm bẩm:
- Cứ như thế này chắc hắn đã đi hồi hôm...
Quách Đại Lộ mấp máy nhưng không nói.
Vương Động nói tiếp:
- Không hiểu sao đi lần này lại mang cả quần áo, mang cả vật dụng, lại chẳng nói
với ai một tiếng ?
Quách Đại Lộ vụt quay lại lắc mạnh vai Vương Động:
- Hồi hôm này có nói với hắn cái gì không ?
Vương Động hỏi lại:
- Anh nghĩ tôi nói gì với hắn ?
Quách Đại Lộ nói:
- Nói những gì mà tôi đã nói với anh.
Vương Động cau mày:
- Anh cho tôi là hạng nào mà anh lại hỏi tôi như thế ?
Quách Đại Lộ gặn lại:
- Thật anh không có nói với hắn gì sao ?

Vương Động thở ra:
- Bây giờ thì không cần phải gây lộn, chớ nếu cần thì câu nói của anh đã có thể dậy
giặc lên rồi.
Quách Đại Lộ sững sờ, cuối cùng hắn buông vai Vương Động và thở dài não ruột.
Vương Động cố gượng cười:
- Thật ra thì tôi thấy anh cũng không nên nôn nóng, lúc trước hắn cũng vẫn thường
đi như thế, đôi ba ngày sẽ về.
Quách Đại Lộ lắc dầu:
- Chính anh đã nói rồi, lần này không giống như những lần trước...
Vương Động nói:
- Nhưng đâu có nguyên nhân nào đểcó thể dựa vào đó mà đi luôn ?
Quách Đại Lộ cúi đầu:- Có lẽ hắn cũng như tôi, hắn cũng cảm thấy có điều... khác lạ, cho nên hắn mới
phải đi...
Vương Động nói:
- Nhưng thật ra thì giữa anh và hắn cũng chưa có chuyện gì..
Quách Đại Lộ dàu dàu:
- Kể thì thật chưa có chuyện gì... ? Nhưng theo anh, chuyện cảm thấy...chuyện trực
giác cũng không phải không có...
Vương Động nói:
- Tôi thấy không sao cả, vì hắn, thật ra hắn...
Vương Động nhìn Quách Đại Lộ một lúc lâu rồi lại lắc đầu:
- ... Cũng không có gì.. không có gì..
Câu nói của hắn chưa dứt là hắn đã quay đầu đi thẳng...
Quách Đại Lộ hỏi:
- Anh đi đâu đó ?
Vương Động nói:
- Đi kiếm rượu uống...

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...
Hồi 50
Lây rượu giải sầu

Thật ra thì Vương Động cũng không phải là người có thể chôn kín những gì bí mật
đối với bằng hữu.
Nhưng hắn cảm thấy rằng giấu thì không giấu, nhưng có những chuyện không nói
còn hay hơn nói.
Bởi vì hắn cảm thấy có những chuyện mà không biết, có lẽ Quách Đại Lộ sẽ dể
chịu hơn là biết.
Nhưng rất khốn là không biết vẫn đau khổ giống nhau.
Bây giờ, đối với Quách Đại Lộ rõ ràng xuân đã đi quá xa rồi...
Quả thật, nếu có ai hỏi: "xuân đi đâu" ? Nhất định ai cũng lắc đầu.
"Không biết từ đâu đến, không biết đã đi đâu" ?
Mùa xuân của không gian, hay mùa xuân của lòng người đều rất giống nhau.
"Người em gái nhỏ
Mang giỏ hoa hồng
Sương rơi đầu cỏ
Em đến chợ đông...
Tiếng hát ngọt ngào mỗi sáng đều nghe thấy.
Chỉ nghe đến tiếng là Lâm Thái Bình thấy ngày "xuân" đã trở về.
Bây giờ, bất cứ nắùng hạ hay mưa thu, trong lòng hắn cũng đều là "hoa xuân nở rộ"
Nhưng đối với Quách Đại Lộ thì mùa xuân đã ra đi vĩnh viễn.
Yến Thất bây giờ như ngọn gió xuân đầu hạ, chỉ thoáng cái đã biệt tăm, bây giờ thì..
nhất khứ bất phục hoàn.
Hắn đi đâu ? Tại làm sao một câu cũng không để lại ?
Quách Đại Lộ đã hạ quyết tâm, hắn nhất định phải tìm cho được nguyên nhân.
Vì thế, hắn cũng ra đi.
Khác với Yến Thất, ra đi, hắn để lại một câu: "Không tìm được Yến Thất, hắn sẽ
không trở lại."
- - - - o0o- - - - -
Tiếng cười trong Phú Quí Sơn Trang vắng bặt.
Khi trời càng ngày càng nóng, nhưng trong cảm giác của Vương Động, hắn nghe
lạnh suốt ngày.
Không có tin tức của Quách Đại Lộ, cũng không có tin tức của Yến

Thất.
Chỉ có tiếng hát ngọt ngào ray rức mỗi ngày trong buổi sáng.
Ngoài cái đó ra, còn có một việc vui vui là thương thế của Hồng Nương Tử đã lành.
Hôm ấy, nàng và Lâm Thái Bình với Vương Động ra ngồi ở mái hiên, vòm trời xanh
ngắt một màu cao vút của buổi chiều ngày hạ, bỗng không mây đen vần vũ, mưa tiếp
theo trút xuống ào ào...
Mưa đổ xuống mái hiên, mưa xối xuống vườn nhà, những đóa tàn hoa không biết
theo cơn mưa tầm tả ấy trôi đi đâu mất...
Cảnh vật êm đềm của Phú Quý Sơn Trang bỗng tiêu sơ hoang vắng lạ lùng.
Vương Động nhìn giọt mưa rơi lả tả bên thềm, hắn bỗng thở ra:
- Quả thật, xuân đã đi rồi.
Hồng Y Nương mím môi, giọng nàng tuy thấp xuống nhưng chứa chan hy vọng:
- Hiện tại đi rồi, nhưng nhất định sẽ trở lại một ngày gần nhất.
Lâm Thái Bình gật đầu:
- Đúng, cho dầu xuân đi xa cách mấy nhưng nhất định cũng phải trở về.
Vương Động nói:
- Nhất định!
- - - - o0o- - - -
Mưa.
Mưa xối ào ào.
Sét chớp như điện giăng.
Những giọt mưa nặng trĩu xối xuống mình Quách Đại Lộ.
Cơn mưa đã làm cho hắn tỉnh dậy.,
Trong một con hẻm nhỏ, tường thật thấp, đất hơi nghiêng.
Lúc tỉnh dậy, Quách Đại Lộ thấy mình nằm bên giòng nước đầy sình.
Hắn không biết mình ngủ đã bao lâu, và tại sao lại ngủ ở chỗ này, chính hắn cũng
không nhớ rõ.
Hắn nhớ mài mại, hồi tối hôm qua, hắn cùng với đám anh em "hùng cứ" Đông
thành, sang sông đổ bác của nhóm Tây Thành đánh nhau một trận - không phải đánh
bài mà là đánh lộn. Đánh nhau u đầu đổ máu nhưng không chết, vì

đây là lối đánh
tranh giành ảnh hưởng về chuyện làm ăn, họ chỉ đánh chứ không bao giờ giết.
Đó là thông lệ của các nhóm "anh chị" trong thành này.
Sau đó, hắn được Lão Đông thành dẫn vào một kỹ viện mở yến tiệc "thắng trận".
Hai ba mươi anh em của Đông thành thay nhau đổ rượu cho hắn, "đổ" đến mức hắn
xụm luôn.
Hắn còn nhớ mài mại, vị Lão đại ông Đông Thành vỗ ngực nói với anh em rằng nếu
hắn giúp cho việc đánh ngã bọn Tây thành thì hắn và lão sẽ là anh em kết nghĩa sinh
tử", hắn còn nhớ hình như hắn và vị Lão đại Đông thành còn ngoéo tay, và hình như
còn quì xuống đất "giao bái" nữa...
Nhưng sau đó, những gì đã xảy ra, hắn quên tuốt luốt.
Cả một khoãn dài lắm, hắn không nhớ rõ, hắn chỉ nhớ được khúc sau.
Đó là khúc mà vị "hoa khôi" đệ nhất trong xóm bình khang của Đông thành tiếp
hắn - hắn nhớ nàng tên là Tiểu Mặt Đào.
Mặt Đào còn trẻ lắm và tự nhiên là đẹp lắm, nàng đã dùng hai bàn tay êm ái dịu
dàng cởi giày cho hắn, cởi áo cho hắn, nhưng bỗng không, hắn lại không chịu, hắn
vùng vẫy đứng lên, hắn bảo hắn phải đi.
Đúng rồi, hắn nhớ rõ, hắn nói phải đi tìm Yến Thất.
Mặt Đào nũng nịu kéo níu hắn, hắn đã cho nàng một tát tay xiểng niểng.
Và sau đó, hắn lắc đầu thật mạnh để nhớ, nhưng hắn chỉ biết hắn nằm trong vũng
xình ngay hẻm nhỏ bây giờ.
Cái khoản, từ kỷ viện đi ra, đi đâu và tại sao quẹo nằm trong cái hẻm này, hắn chịu
thua, hắn nhớ không nổi.
Nói một cách mơ hồ, thì chỉ khoảng thời gian dài hơn tháng nay, cuộc sống của
hắn có nhiều ngày mà chính hắn cũng không hiểu rõ.
Hắn ra thành tìm Yến Thất, nhưng người thì nhỏ mà thiên hạ lại

mênh mông, hắn
làm sao tìm được.
Sau này, hắn đành mặc kệ, hắn sống chung đụng với nhóm "anh chị" Đông thành,
hắn uống rượu, đánh bạc, giỡn gái... hắn không còn tự chủ.
Hắn được bọn Đông thành xem trọng là vì hắn và lão Đông thành đã đụng nhau, đã
đánh nhau một trận long trời lở đất và nhờ cuộc đánh nhau ấy, họ lại trở thành "tâm
giao".
Những ngày sau này, hình như hắn thấy không còn gì sinh thú, hắn uống rượu như
hủ chìm, hắn giỡn gái như điên và cuối cùng hắn ngủ say ngoài cống rảnh.
Muốn vằn vặt người khác, muốn hành hạ người khác là một chuyện hơi khó, chứ
nếu vằn vặt hành hạ chính mình thì quá dễ.
Phải chăng hắn cố tình hành hạ hắn ?...
- - - - o0o- - - -
Mưa thật lớn.
Những hạt mưa rớt xuống thân mình rào rạt như đá rơi.
Quách Đại Lộ cố gắng ngồi lên đứng dậy, bước đi.
Đầu hắn nghe nặng như chì, miệng hắn nghe đắng nghét, y như trên lưỡi mọc rêu
xanh.
Nhưng ngày sống thế này đẹp lắm hay sao ?
Hắn lắc đầu như cố xua đuổi không thèm nghĩ tới.
Hắn không muốn nghĩ chuyện gì cả, hắn muốn có rượu, hắn muốn say suốt ngày
này sang ngày khác.
Hắn ngước mặt lên định há miệng hứng ít giọt mưa, những giọt mưa xem như dày
đặt, nhưng rơi vào miệng hắn lại chẳng bao nhiêu.
Trên đời này phải chăng quá nhều chuyện giống y như thế ?
Nhiều chuyện rõ ràng là sắp đến tay mình, nhưng khi nắm lại thì vẫn tay không..
ngược lại, nếu muốn đâm đầu vào tường muốn làm cho con người của mình hông thành
con người nữa thì lại không bao giờ làm được...
Quách Đại Lộ cố thẳng mình ưỡn ngực bước đi, ngực hắn, tim hắn,

hình như có
trăm ngàn mũi đinh đóng cứng.
Những chuyện hắn không hề muốn nghĩ tới nhưng vẫn gợn lên trong óc hắn rõ như
ban ngày.
Tiếng sét chớp ngang, cơn mưa trút xuống, hắn cắn răng lê bước.
Đi được một đổi, thình lình phía trước, nơi có cánh cửa nhỏ đóng im chợt mở bung
ra.
Một cô gái tay cầm cây dù, nhoẻn miệng cười nhìn hắn...
Miệng cô ta có lúm đồng tiền, mặt cô ta bầu bĩnh đầøy nét thơ ngây.
Một cô gái dễ nhìn đang ngó mình cười, bất cứ người đàn ông nào cũng không thể
chối từ, nhất định người đàn ông nào cũng lê la gợi chuyện.
Nhưng tâm tình của Quách Đại Lộ bây giờ đâu còn chỗ để nghĩ về chuyện ấy ?
Thân thể hắùn bây giờ thật là xác xơ, nhưng tâm tình của hắn thì lại càng xơ xác hơn
nhiều...
Cô gái lại nhích bước ra cười gần vào mặt hắn:
- Em tên gọi là Tâm Tâm.
Chỉ mới câu đầu đã khai danh tánh, thật là một chuyện may mắn cho kẻ đàn ông.
Quách Đại Lộ khẽ liếc nàng và chầm chậm gật đầu:
- Tốt, Tâm Tâm, cái tên thật đẹp.
Không chờ nói hết câu, và thật thì không hề dừng lại, hắn vừa nói vừa bỏ di qua.
Hình như cố tâm không buông bỏ, cô gái Tâm Tâm lại cười cười:
- Em biết người mà!
Bây giờ thì qua thật là kỳ, Quách Đại Lộ quay mình lại:
- Cô biết tôi ?
Tâm Tâm chớp chớp mắt:
- Người có phải là thiếu gia nhà họ Quách ?
Như bị tốc dậy tính hiếu kỳ, Quách Đại Lộ hỏi lại:
- Cô gặp tôi ở đâu ?
Tâm Tâm lắc đầu:
- Không có.
Quách Đại Lộ nhướng mắt:
- Ủa, thế sao cô lại biết tôi ?
Tâm Tâm nhoẽn miệng cười:

- Đại gia hỏi tiểu thư tôi là biết.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Tiểu thư của cô là ai ?
Tâm Tâm nói:
- Gặp mặt là đại gia sẽ biết ngay.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Tiểu thơ của cô ở đâu ?
Tâm Tâm lại nhoẽn miệng cười:
- Đại gia theo tôi thì bất cứ chuyện gì cũng đều biết cả.
Nàng quay mình vaò khung cửa nhỏ và lại vẩy tay:
- Đại gia hãy theo tôi.
Lạ chưa ? Tại sao lại có chuyện ngộ như thế nhỉ ?
Theo thì theo.
Quách Đại Lộ không hỏi thêm nửa tiếng, hắn bước theo cô gái.
- - - - o0o- - - -
Trong cổng là một cái sân nho nhỏ.
Mái hiên có treo mấy lồng chim.
Tiếng hót của chim hoàng oanh vốn nghe thánh thót vui tai nhưng nếu chúng xúm
nhau lại rên và nhất là có khách vào nhà, hình như không được êm cho lắm.
Tâm Tâm bước lên thềm hành lang và gắt khẽ:
- Có khách của tiểu thư, chúng bây còn om sòm như thế là tiểu thư sẽ quở đấy...
Và nàng quay lại nhoẻn miệng cười nói với Quách Đại Lộ:
- Quách đại gia có thấy chưa ? Đại gia chỉ mới đăït chân lên thềm mà chúng đã
ghen rồi đấy.
Quách Đại Lộ đành phải... cười trừ.
Bây giờ, qua thái độ của cô a hoàn này, ngoài tính hiếu kỳ, Quách Đại Lộ chợt nghe
có gì như... ấm áp.
Cô a hoàn lanh lợi dễ thương quá, nhưng không biết tiểu thư của cô ta có đẹp
không ?
Nếu tiểu thư của cô ta mà là "mẫu doạ xoa" thì chắc Quách Đại Lộ sẽ tình nguyện
xin một chân "làm vườn" cho bình đẵng với cô tớ gái.
Ngoài cửa treo một tấm rèm thưa.
Tấm rèm mới lắm, có lẽ mới thay vào những ngày trở hạ.

Bên trong không có tiếng người.
Tâm Tâm vén rèm cười nói:
- Xin mời đại gia hãy tạm ngồi đây, tiểu nữ vào thỉnh tiểu thư.
Bên trong là một phòng khách nhỏ, dưới đất trải thảm Ba tư.
Phòng khách tuy nhỏ nhưng rất sang trọng, điều đó khiến cho Quách Đại Lộ hơi áy
náy, hắn lấy tay phủi quần áo.
Quần áo của hắn sũng nước và bùn đất.
Chủ nhân một chỗ sang trọng như thế này, sao lại đi mời khách lang bạt như Quách
Đại Lộ ?
Nhất định là phải có mục đích.
Quách Đại Lộ dòm trên ngó dưới, toàn thân của hắn thật chỉ đáng năm tiền.
Hắn tự cười với mình, nhưng hắn cũng chẳng cần gì cả muốn sao cũng được, hắn
chọn một chiếc chỗ thong thả nhất và buông mình ngồi xuống.
Trên bàn có bình trà, trà vừa mới chế.
Mấy cái chén trà nho nhỏ, nước men xưa thật quí.
Quách Đại Lộ tự châm trà cho mình, hắn uống vài ba hớp, trà thật là đặc biệt, chỉ
cần nhấp nháp là cổ thông ngay.
Chỉ uống vài ba hớp, hắn đã nghe trong người khỏe khoắn, cái "hậu" của trà thật
ngọt.
Hắn châm thêm và uống một cách tự nhiên, hắn cảm thấy mình như là một người
khách quen thân của chủ nhân, hắn không hề "kỷ nễ".
Sau đó, hắn nghe tiếng khua vàng ngọc, tiếng khua nho nhỏ của đồ trang sức va
chạm vào nhau, và kế đó Tâm Tâm "phò ra" một vị tiểu thư.
Chỉ ngẫng mặt lên và chỉ mới nhìn qua, Quách Đại Lộ khựng luôn...
"Quách Tiên Sinh" đâu phải là người mới thấy đàn bà ?
Chẳng những đã thấy nhiều mà lại thấy rất nhiều người đẹp.
Nhưng người đẹp như vị tiểu thư này thì thật quả tình hắn chưa gặp bao giờ.
Nói đẹp thì tự nhiên có muôn ngàn cái đẹp khác nhau, nhưng ai cũng nhận rằng
người con gái " có duyên" mới là người quyến rũ.
Vì thế, có nhiều người nếu tính từng phần một, chẳng hạn như mũi,

mắt, tai, miệng,
chân tay, cách đi đứng.. rất có thể người đó "thua điểm" hơn nhiều người khác, nhưng
nhìn chung thì lại quyến rũ hơn, dễ mến hơn, ưa nhìn hơn...
Đó là sự "có duyên" của một cô gái.
Đó cùng là mẫu người của vị tiểu thư của Tâm Tâm...
Trên bàn ngoài trà ra còn có trái hạnh đào rim đường và vốn là kẻ thật tình, Quách
Đại Lộ vừa uống trà vừa nhơi nhơi tránh hạnh đào cho vui miệng, lúc vị tiểu thư bước ra,
trong miệng hắn còn phân nửa trái, hắn nhìn vị tiểu thư quên luôn cả việc nhai, hắn
vùng nuốt trọng.
Vị tiểu thư ngồi xuống, nàng ngồi đối diện với Quách Đại Lộ, mặt nàng ửng hồng
hồng ...
Còn Tâm Tâm thì đang bận, cô ta đã thấy ngay cái chuyện "nuốt trọng" hạnh đào
của khách và cũng vốn thật tình cỡ Quách Đại Lộ nên cô ta không khách sáo, cô ta
khom mình ôm bụng cười sặc sụa ...
Vị tiểu thư gắt khẽ:
- Tâm Tâm , sao vô lễ với Quách đại gia thế !
Tuy gắt cô tớ gái, nhưngvừa dứt câu thì vị tiểu thư cũng phải nhìn Quách Đại Lộ bật
cười ...
Có lẽ cái không khí này, thứ không khí cởi mở của khách, của chủ làm cho tất cả
không ai dè dặt gì cả.
Quách Đại Lộ cũng cười, tự nhiên cái cười của hắn mới quả thật là cung cách của
vị "Đại gia", hắn cười như gặp lại người bạn thân lâu ngày xa vắng ...
Và vị tiểu thư bắt đầu mở miệng:
Giọng nàng thật ngọt và êm:
- Nơi này tuy không được trang trọng theo ý muốn, nhưng Quách đại gia đã đến đây
xin đừng câu nệ...
Quách Đại Lộ cười:
- Tiểu thư xem tôi là người hay câu nệ lắm sao ?
Vị tiểu thư nhoẻn miệng cười:

- Không.. đại gia có lẽ không như thế.
Tâm Tâm chen vô:
- Trà này tiểu thư tôi đã sai pha sẵn bằng nước suối vừa mới múc, đại gia dùng đôi
chén sẽ tỉnh rượu ngay.
Quách Đại Lộ nói:
- Trà quả thật là ngon, nhưng lời cô nương thì chưa đúng lắm.
Tâm Tâm nhướng mắt:
- Đại gia, chẳng hay sai ở chỗ nào.
Quách Đại Lộ nói:
- Trà dù ngon cách mấy cũng không thể nào làm tỉnh rượu.
Tâm Tâm hỏi:
- Chứ cái chi mới làm tỉnh rượu ?
Quách Đại Lộ đáp:
- Rượu.
Tâm Tâm cười:
- Uống rượu nữa thì càng say nữa chứ ?
Quách Đại Lộ nói:
Như vậy là cô đã lầm rồi, chỉ có rượu mới có thể giải rượu, người sau khi say thường
bảo "làm một ly giải nghề" đấy mà.
Tâm Tâm chớp chớp mắt:
- Thật thế sao ?
Quách Đại Lộ nói:
- Tôi đã mấy mươi năm kinh nghiệm rồi, không thật làm sao được.
Vị tiểu thư cười:
- Đã thế, hãy mau vào mang rượu đây cho Quách đại gia giải rượu.
- - - - o0o- - - -
Rượu đã dọn ra và rượu thật ngon.
Tự nhiên, thức nhắm cũng không thể dở.
Quách Đại Lộ uống một cách "thật tình", vì hắn đã đặt mình như là một người bạn
quen lâu ở đây, thành thử hắn không khi nào khách sáo.
Vị tiểu thư cũng là người biết uống rượu, men rượu thắm hồng hai má, càng làm cho
vẻ đẹp thêm lên rạng rỡ.
Quách Đại Lộ ngồi nhìn sững nàng nhiều lúc hắn bưng chén mà quên cả việc đặt
lên môi.
Vị tiểu thư cúi đầu dịu giọng:

- Quách đại gia uống ba chén nữa và tiểu nữ xin hầu một chén.
Thêm ba chén rượu vào bụng, Quách Đại Lộ hình như càng thấy "quen" hơn với gia
chủ, hắn nói:
- Tôi có một chuyện muốn nói với tiểu thư.
Vị tiểu thư đáp nhẹ:
- Vâng, tiểu nữ xin nghe.
Quách Đại Lộ nói:
- Thứ nhất, tôi không phải là "Quách Đại Gia", tôi tên là Quách Đại Lộ, bằng hữu
của tôi thường gọi tôi là tiểu Quách, nhưng bây giờ thì có lẽ nên gọi là "Lão" Quách
đúng hơn.
Vị tiểu thư cười:
- Có số người vĩnh viễn không bao giờ "lão" cả.
Quách Đại Lộ nói:
- Và cũng có số người vĩnh viễn không bao giờ biến thành "Đại Gia".
Hắn uống thêm một chén rồi nói tiếp:
- Tôi là một kẻ lang bạt, vừa dơ dáy vừa hôi hám, tiểu thư là một vị "thiên kim khuê
các", hơn nữa lại không hề quen biết, thế sao lại mời tôi vào đây uống rượu ?
Vị tiểu thư chớp mắt:
- Cùng là người lưn lạc như nhau, đã có duyên thì cần chi phải quen biết trước.
Tâm Tâm chen vô:
- Tiểu thư của tôi đây họ Thủy, tên là Nhu Thanh, bây giờ thì kể như hai người đã
quen rồi còn chi nữa...
Quách Đại Lộ vỗ tay:
- Thủy Nhu Thanh, hay, tốt, đáng là một cái tên thật đẹp cũng như người, cái tên
xứng đáng uống ba chén lớn...
Thủy Nhu Thanh cúi mặt:
- Đa tạ.
Quách Đại Lộ nốc cạn một chén đầy, hắn nhìn nàng thật lâu và vụt nói:
- Ruột tôi vốn thẳng, cho nên bất luận những gì cũng không thể chứa cất trong đó
được.

Thủy Nhu Thanh nhoẻn miệng cười:
- Tôi đã thấy Quách... công tử là một con người hào khí đại trượng phu.
Quách Đại Lộ nói:
- Thế thì, tôi xin hỏi cô nương, có phải cô nương đã bị người khác khinh lờn ? Và vì
thế muốn nhờ tôi để rửa hận ?
Tâm Tâm hớt ngang:
- Tiểu thư tôi vốn là người khuê môn bất xuất, làm gì có người khinh lờn được ?
Quách Đại Lộ hỏi:
- Như vậy thì nhất định cô nương đã gặp chuyện vô cùng khốn đốn, nên muốn nhờ
tôi giải quyết ?
Tâm Tâm đáp nhanh:
- Đâu có.
Quách Đại Lộ nhướng mắt:
- Tôi đã đến đây uống rượu của chư vị, bất luận chư vị có chuyện gì, cứ nói thẳng ra,
tôi nguyện sẽ làm hết sức mình.
Thủy Nhu Thanh cười:
- Chỉ cần công tử có lòng như thế là đủ để tôi thỏa nguyện.
Quách Đại Lộ ngẩng mặt lên:
- Như vậy là cô nương có chuyện yêu cầu ?
Thủy Nhu Thanh đáp:
- Thật tình không có.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Thế thì tại sao cô nương lại...tử tế với một người vừa dơ vừa cùng khốn như tôi ?
Thủy Nhu Thanh ngẩng mặt lên nhìn hắn, mắt nàng như đã muốn say...
Người nào bị nàng nhìn bằng đôi mắt đó, nếu không say thì chỉ có là hình cây
tượng đá.
Tâm Tâm nhìn Quách Đại Lộ rồi lại nhìn tiểu thư của cô ta, chợt cười:
- Tôi có một câu, không biết Quách đại gia có bằng lòng nghe không nhỉ ?
Quách Đại Lộ gật đầu:
- Nói đi.

Tâm Tâm nói:
- Thiên tử trọng anh hùng, mỹ nhân thích nhất cũng là anh hùng...
Thủy Nhu Thanh đỏ mặt, gắt nhỏ:
- Tiểu quỉ, coi chừng cái miệng làm xàm đó bị tét đấy nghe.
Tâm Tâm cười:
- Ruột của tôi cũng thẳng lắm, có cái gì cũng không chứa được...
Thủy Nhu Thanh càng đỏ mặt hơn nữa, nàng đứng lên dứ dứ tay...
Tâm Tâm sặc cười và chạy tuốt ra ngoài, cô ta vẫn không quên vì hai người mà
khép cửa lại thật kín.
Thủy Nhu Thanh quay lại liếc nhẹ về phía Quách Đại Lộ, vừa vặn bắt gặp tia mắt
của hắn nhìn nàng.
Nàng cúi mặt ngập ngừng tay vân vê tà áo...
- - - o0o- - - -
Giờ phút này, tình cảnh đó, cho dầu chưa uống rượu cũng phải say.
Quách Đại Lộ vùng bước tới nắm chặt tay nàng.
Bàn tay lạnh ngắt nhưng mặt nàng lại nóng bừng bừng...
Quách Đại Lộ định kéo tay nàng, nhưng chưa kéo thì nàng đã ngã vào mình hắn.
Có nhiều chuyện trên đời thật lạ, có người chưa gặp biết nhau, nhưng khi gặp là y
như đá nam châm kim khí...
Thủy Nhu Thanh nép sát vào người Quách Đại Lộ, da thịt nàng mát rượi mịn màng
như một bó tơ.
Quách Đại Lộ siết chặt hông nàng và chợt thở ra:
- Thật không hiểu, quả thật tôi không hiểu.
Thủy Nhu Thanh nói nhẹ qua hơi thở:
- Có nhiều chuyện không thể nào giải thích và cũng không ai hiểu được.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Cô chưa hề biết tôi, cũng chưa hề nghe về con người của tôi như thế nào, thế tại
sao cô lại đối xử tốt với tôi như thế ?
Thủy Nhu Thanh nói:
- Chưa gặp thì đúng, nhưng tôi vẫn có nghe về con người của anh.
Quách Đại Lộ nhướng mắt:
- Sao ? Biết sao ?
Thủy Nhu Thanh cười:

- Trong những ngày gần đây, trong thành này ai lại không biết có một người từ xa
đến đây, người đó xứng đáng là một trượng phu hảo hán.
Quách Đại Lộ cười:
- Hảo hán ? Trượng phu ? Cô có biết ý nghĩa của hai tiếng hảo hán là chi không ?
Thủy Nhu Thanh cười:
- Tôi không biết ý nghĩa, tôi chỉ biết hảo hán là... hảo hán.
Quách Đại Lộ nói:
- Hảo hán nhiều khi đồng nghĩa với lưu manh vô lại.
Thủy Nhu Thanh nói:
- Tôi không biết cái đó, tôi chỉ biết hảo hán là hảo hán, chỉ có nghĩa một như thế
thôi.
Quách Đại Lộ cười:
- Cô đúng là một cô gái lạ kỳ.
Thủy Nhu Thanh nói:
- Vì là một cô gái lạ kỳ, nên tôi thích một người đàn ông kỳ lạ như anh.
Nói xong câu đó, mặt nàng lại đỏ lên:
Quách Đại Lộ nhìn sững vào mặt nàng:
- Tôi không hề tưởng tượng rằng có thể gặp một người như cô, càng không thể ngờ
rằng lại được cùng cô chung chạ một phòng.
Mặt của Thủy Nhu Thanh càng ửng lên hơn nữa:
- Nếu anh bằng lòng, tôi sẽ mãi mãi chung một chỗ với anh.
Quách Đại Lộ nhìn nàng thật lâu và hắn chợt thở ra mặt nhìn lên trần nhà trân
trối...
Thủy Nhu Thanh hỏi:
- Anh thở ra phải không ?
Quách Đại Lộ lắc đầu:
- Không.
Thủy Nhu Thanh hỏi:
- Anh đang suy nghĩ gì thế ?
Quách Đại Lộ lắc đầu:
- Không.
Thủy Nhu Thanh quay mình lại, nép mặt vào mình hắn, giọng nàng hơi đổi khác:
- Tôi hỏi anh nhé, anh có bằng lòng cùng ở một chỗ với tôi không ?

Trầm ngâm thật lâu, Quách Đại Lộ nói thật chậm:
- Không.
Thủy Nhu Thanh khẽ thở ra:
- Anh không bằng lòng ?
Quách Đại Lộ lắc đầu:
- Không phải không bằng lòng mà là không thể.
Thủy Nhu Thanh gặn lại:
- Không thể ? Tại sao lại không thể ?
Quách Đại Lộ lắc đầu không nói ...
Thủy Nhu Thanh thở dài sường sượt:
- Anh lắc đầu nghĩa là thế nào, nghĩa là anh không thích tôi, phải không ?
Quách Đại Lộ nói:
- Người con gái như cô mà kẻ nào không thích hoạ chăng kẻ đó điên, nhưng …
Hắn lại lắc đầu cười:
- Nhưng có lẽ tôi điên thật đấy.
Thủy Nhu Thanh nhìn sững vào mặt hắn, mắt nàng hình như kinh ngạc ...

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...
Hồi 51
Theo bóng chim xanh

Quách Đại Lộ cúi mặt làm thinh…
- Thật lâu lắm rồi không gần gũi đàn bà, cô lại là người con gái đẹp, nhất là
đối với tôi quá tốt, nơi này lại vô cùng ấm áp, chúng ta lại cùng uống rượu với nhau
trong hoàn cảnh như thế, làm sao tôi lại chẳng động tâm vì thế …
Thủy Như Thanh cắn môi:
- Vì thế nên anh rất cần tôi ?
Quách Đại Lộ thở dài:
- Nhưng giữa chúng ta chưa thật có mối cảm tình sâu đậm … tôi …tôi ….
Thủy Nhu Thanh hỏi:
-Anh làm sao ? Chẳng lẽ trong lòng anh hãy còn tưởng nhớ một người nào ?

Quách Đại Lộ gật đầu không nói …
Thủy Nhu Thanh hỏi tiếp:
-Anh với nàng đã có cảm tình sâu đậm ?
Quách Đại Lộ gật đầu nhưng rồi lại lắc đầu, dáng cách của hắn vô cùng mâu thuẫn.
Thủy Nhu Thanh gặn lại:
-Nhưng anh thấy giữa anh và nàng quả thật có cảm tình lắm không ?
Quách Đại Lộ thở ra:
-Thật thì tôi cũng không biết đó là thứ cảm tình gì, chỉ có điều mỗi khi tôi không
thấy người ấy thì thương nhớ vô cùng… Cô tuy trẻ đẹp, dịu hiền, nhưng cho dầu là
thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, cũng không thể nào thay thế con người ấy đối với tôi được.
Thủy Nhu Thanh hỏi:
-Vì thế nên anh quyết tìm nàng ?
Quách Đại Lộ nói:
-Nhất định không tìm không được.
Thủy Nhu Thanh gặn lại:
-Vì thế nên anh nhất định đi ?
Quách Đại Lộ nhắm mắt lại gật gật đầu …
Thủy Nhu Thanh nhìn hắn bằng đôi mắt oán trách, trái lại hình như nàng có nhiều
cảm động.
Lặng thinh khá lâu, nàng chợt thở hắn một hơi dài:
-Trên đời này nếu được một người đàn ông nào đối với tôi cũng như anh đã đối với
nàng thì tôi có chết cũng cam tâm.
Quách Đại Lộ nói bằng một giọng an ủi:
-Cô yên lòng, người như cô nhất định sẽ gặp được một người đàn ông tốt.
Thủy Nhu Thanh nhẹ lắc đầu:
-Vĩnh viễn không bao giờ có.
Quách Đại Lộ hỏi:
-Tại làm sao thế ?
Trầm ngâm một lúc, Thủy Nhu Thanh nói:
-Anh là một con người tốt, tôi chưa từng thấy một người đàn ông tốt như anh bao giờ,
vì thế, tôi muốn nói một chuyện thật với anh...
Quách Đại Lộ nhìn nàng như ngầm hỏi:

Thủy Nhu Thanh cũng nhìn hắn:
-Anh có biết tôi là người như thế nào không ?
Quách Đại Lộ đáp ngay:
-Cô họ Thủy, tên Nhu Thanh, là một vị thiên kim tiểu thư, là một người dịu hiền.
Thủy Nhu Thanh lắc đầu:
-Anh đã lầm rồi, tôi không phải là "thiên kim tiểu thư", tôi chỉ là...chỉ là...
Nàng cắn môi và vụt thở dài:
-Tôi chỉ là một kỷ nữ.
Kỷ nữ ?
Quách Đại Lộ nhảy chồm lên:
-Không, cô không phải.
Thủy Nhu Thanh hé môi cười thê thiết:
-Phải, chẳng những là kỷ nữ, mà còn phải là một kỷ nữ nổi danh, một kỷ nữ hạng
sang, nếu không phải là bậc vương tôn "công tử" ném vàng qua cửa sổ thì đừng mong
động được đến "chéo áo" của tôi.
Quách Đại Lộ sững sờ, hồi lâu hắn lầm bầm:
-Nhưng tôi không phải là bậc vương tôn công tử, tôi chỉ là kẻ lang bạt...
Thủy Nhu Thanh vụt đứng lên, nàng kéo hộc tủ, lấy ra một hạt minh châu thật lớn
và nói:
-Anh tuy không có thiên kim nhất trích" nhưng đã có người thay anh "mua em" bằng
hạt minh châu đáng giá ngàn vàng này.
Quách Đại Lộ trố mắt:
-Người ấy là ai ?Thủy Nhu Thanh nói:
-Có thể nói là bằng hữu của anh.
Quách Đại Lộ hỏi:
-Chẳng lẽ nào Lão đại Đông Thành ?
Thủy Nhu Thanh lắc đầu:
-Chính hắn còn chưa xứng đáng đến ngưỡng cửa này, hắn đâu phải hạng "chi tiền"
như thế ấy ?
Quách Đại Lộ hỏi dồn:
-Chứ người ấy dáng mạo ra sao ?
Thủy Nhu Thanh nói:

-Đó là một người mặt rỗ.
Quách Đại Lộ cau mày:
-Người mặt rỗ ? Bằng hữu của tôi đâu có ai mặt rổ cà ?...
Thủy Nhu Thanh nói:
-Thế nhưng hạt minh châu thì quảthật người ấy đã trao cho tôi.
Sự kinh ngạc đã làm cho Quách Đại Lộ đứng thộn mặt ra.
Thủy Nhu Thanh nói:
-Người ấy còn căn dặn hãy tiếp đãi anh thật tử tế, bất cứ anh muốn gì cũng phải
chìu theo.
Quách Đại Lộ gật gù:
-Chính vì thế cho nên cô...
tnh hớt nói:
-Thế nhưng người ấy đoán đúng, anh nhất định không chịu ở lại đây.
Quách Đại Lộ nhướng mắt:
-Sao ? Người ấy bảo sao ?
Thủy Nhu Thanh nói:
-Người ấy dặn chờ bao giờ anh không chịu ở lại đây rồi hãy nói cho anh biết một
chuyện...
Quách Đại Lộ hỏi:
-Chuyện gì ?
Thủy Nhu Thanh chớp mắt:
-Chuyện thật là lạ lắm.
Nàng đưa đôi mắt nhìn về xa như cố nhớ lại hình ảnh lạ lùng và nàng nói tiếp:
-Mấy tháng trước đây, nơi này bỗng xuất hiện một người...không phải, nói là quái
nhân mới đúng, người đó y như anh vậy, cũng quần áo xốc xếch dơ dáy, khi mới thấy
mặt là tôi đã định đuổi ra ngay...Quách Đại Lộ hỏi:
-Nhưng sau đó ?
Thủy Nhu Thanh nói:
-Thế nhưng khi vào tới cửa là hắn thòng ra trên bàn một trăm lượng vàng ròng.
Quách Đại Lộ gật gù:
-Và vì thế cho nên cô lưu hắn lại ?
Ánh mắt của Thủy Nhu Thanh chợt đượm vẻ buồn rầu:
-Con người của tôi từ trước tới giờ vốn đã làm những chuyện như thế, nghĩa là tôi

chỉ tiếp vàng chớ không tiếp người...
Quách Đại Lộ thở ra:
-Tôi biết nhưng... nhưng tôi thấy cô lại không giống như thế ấy...
Thủy Nhu Thanh chợt quay mặt đi nơi khác, hình như nàng không muốn cho hắn
thấy được vẻ mặt của nàng trong lúc này...
Qua một lúc lâu, nàng mới chầm chậm nói tiếp:
-Trên đời này thiếu gì những cậu công tử thường hay làm cái trò đó, họ cố cho
người ta khi dễ rồi sau đó thì lại lấy tiền làm cho lóa mắt chơi, chuyện như thế thật
không có chi là lạ đối với chúng tôi cả.
Quách Đại Lộ hỏi:
-Vậy thì lạ ở chỗ nào ?
Thủy Nhu Thanh nói:
-Cái lạ lùng là bỏ ra trăm lạng vàng ròng thế mà người ấy lại không hề đụng tay
đến tôi, chỉ nhờ nơi này đến tắm rửa và sau đó mượn của tôi bộ y phục mặc đi.
Quách Đại Lộ trố mắt:
-Mặc y phục của cô ?
Thủy Nhu Thanh gật gật đầu. Quách Đại Lộ như sợ câu hỏi của mình chưa sáng tỏ,
hắn hỏi thêm:
-Hắn mặc y phục đàn bà ?
Thủy Nhu Thanh cười:
-Y phục của tôi thì làm sao lại có thể là y phục đàn ông chứ ?
Quách Đại Lộ cau mặt:
-Nhưng hắn là đàn ông hay đàn bà ?
Thủy Nhu Thanh nói:
-Lúc đến, "hắn" vẫn là đàn ông, nhưng sau khi tắm rửa thay quần áo xong
thì ..."hắn" lại còn đẹp hơn tôi nữa.
Nàng cười cười nói tiếp:-Nói thật, tôi đã từng gặp nhiều đàn ông lạ lắm, có người biểu tôi phải dùng roi
đánh thật đau, có người thích dằn vặt hành hạ, nhưng cái con người lạ lùng như thế thì
quả thật tôi chưa từng nghe thấy bao giờ. Và cho đến bây giờ, tôi cũng rất khó nói
người ấy là trai hay gái.

Quách Đại Lộ vẫn trong bộ mặt ngạc nhiên, nhưng ánh mắt của hắn lại sáng lên
một cách lạ thường...
Hình như hắn đã âm thầm đoán biết người ấy là ai...
Thủy Nhu Thanh nói:
-Những chuyện đó cho tới bây giờ tôi mới nói với anh, là vì người mặt rổ đã dặn lại
nhiều lần là nếu anh bằng lòng ở lại đây với tôi, thì đừng bao giờ nói chuyện ấy cho
anh biết.
Quách Đại Lộ hỏi:
-Cô có biết cái con người kỳ quái ấy tên họ là gì không ?
Hắn hỏi mà giọng hắn rung rung, tay hắn cũng hơi rung...
Thủy Nhu Thanh nói:
-Nàng không nói tên, nàng chỉ cho biết nàng họ Yến.
Quách Đại Lộ vụt nhảy dựng lên nắm chặt lấy vai nàng:
-Cô... cô có biết bây giờ nàng ở nơi đâu không ?
Thủy Nhu Thanh lắc đầu:
-Không biết.
Quách Đại Lộ thối lui hai bước, hắn ngồi phệt lên giường, dáng sắc cực kỳ thất
vọng...
Thủy Nhu Thanh nói:
-Thế nhưng gần đây thì nàng có trở lại nơi này...
Quách Đại Lộ lại đứng phắt dậy:
-Hồi nào ? Bao lâu rồi ?
Thủy Nhu Thanh nói:
-Cách đây chừng mươi bữa...
Nàng nhìn Quách Đại Lộ thật nhanh và nói tiếp:
-Lần này nàng đến bằng dáng sắc hình như có nhiều tâm sự, nàng uống rượu khá
nhiều và sau đó lại thay của tôi một bộ quần áo nữa rồi bỏ đi.
Quách Đại Lộ hỏi:
-Thế cô có biết nàng đi đâu không ?
Thủy Nhu Thanh lắc đầu:
-Không.
Quách Đại Lộ lại ngồi phệt trở xuống giường...Cũng may, Thủy Nhu Thanh lại nói ngay:
-Nhưng trong lúc uống rượu, hình như nàng chuếnh choáng hơi men, nàng nói lần

này nàng sẽ mãi mãi không trở lại đây, sẽ mãi mãi không bao giờ gặp nữa...
Quách Đại Lộ hỏi:
-Chứ cô không hỏi nàng ở đâu sao ?
Thủy Nhu Thanh cười:
-Thật ra thì tôi cũng chỉ hỏi qua loa, chứ tôi không nghỉ rằng nàng sẽ cho tôi biết...
Quách Đại Lộ chồm tới:
-Nàng cho cô biết như thế nào ?
Thủy Nhu Thanh nói:
-Nàng nói nhà nàng ở tại phủ Tế Nam, nơi đó có Đại Minh hồ, có cảnh đẹp như
thơ, cả Tây Hồ nổi tiếng nhưng cũng không sao bì được, nàng nói khá nhiều về cảnh
đẹp ở đây, nàng còn bảo tôi nếu sau này có cơ hội thì nên tìm mọi cách đến đó ngao
du một chuyến.
Quách Đại Lộ bỗng bật ngữa xuống giường, lần này không phải vì thất vọng, nó là
trạng thái của con người đã bôn ba vất vả, đã gần tuyệt vọng bỗng gặp được người thân,
nó là trạng thái của con người cố công làm một việc quá sức mình tưởng chừng như
không
Bao giờ có thể thành tựu, bây giờ bổng nhiên kết quả, nó là cái thở phào của kẻ
đang rơi xuống vực sâu bổng được sống lại trên bơ ø...
Hắn nằm xuống trông như mệt mỏi, nhưng thật thì lòng hắn khoan khoái, vui sướng
hơn bao giờ hết.
Thủy Nhu Thanh nhìn hắn bằng cặp mắt xót thương, giọng nàng thật nhẹ:
-Như vậy người mà anh muốn tìm chính là nàng.
Quách Đại Lộ gật đầu.
Thủy Nhu Thanh hỏi:
-Nàng có biết mối chân tình của anh đối với nàng hay không ?
Quách Đại Lộ gật nhưng rồi lại lắc đầu, thật tình hắn cũng không dám quyết đoán...
Đâu có gì chắc chắn ?
Phương chi, lòng dạ đàn bà mấy ai đã dám nói rằng mình hiểu được

rõ ràng ...
Thủy Nhu Thanh thở dài buồn bã:
-Nhưng tại sao nàng lại bỏ đi ? Chính tôi đây, giá như bây giờ anh bằng lòng ở lại
và sau đó anh lại dùng roi mà đánh tôi nhưng tôi nhất định không đi.
Quách Đại Lộ lẩm bẩm:
-Không... nàng không phải là cô... nàng là một con người lạ lắm, chính tôi, tôi cũng
không hiểu thể nào hiểu được nàng ?Thủy Nhu Thanh dàu dàu:
-Nàng không là tôi cho nên nàng mới bỏ đi, chỉ có người đàn bà như tôi mới có thể
hiểu được sự quí giá của chân tình.
Nàng thở dài và nói tiếp như tự trách, như tự xót thương mình:
-Người con gái nếu không hiểu biết sự quí giá của chân tình, người đó nhất định sẽ
sống trong hối hận triền miên suốt đời người...
Trầm ngâm một lúc, Quách Đại Lộ vụt hỏi:
-Nhưng cô thấy nàng... là đàn bà đấy chứ ?
Thiếu chút nữa Thủy Nhu Thanh bật cười, nàng hỏi lại:
-Chứ chẳng lẽ anh cũng không biết nữa sao ?
Quách Đại Lộ nhắm mắt lại như tự nói với chính mình:
-Cũng may... cũng may là bây giờ tôi thấy được một chuyện...
Thủy Nhu Thanh dòm gần mặt hắn:
-Anh thấy cái gì ?
Quách Đại Lộ nhếch môi cười:
-Tôi thấy là tôi không có điên, chỉ có điều mắt tôi không được sáng.
-----o0o------
Hoàng hôn.
Ánh nắng chiều thoi thóp trên khung cửa sổ, chiếu thẳng vào người của Quách Đại
Lộ, chiếu hắt lên bộ đồ mới của hắn.
Bây giờ hắn bỗng hoàn toàn biến đổi như một con người khác.
Trang phục của hắn thật chỉnh tề, sắc diện của hắn thật rực rỡ.
Thủy Nhu Thanh lại cúi đầu cắn môi, thật lâu, nàng ngẩng mặt lên nhìn hắn:
-Anh... anh định đi ngay bây giờ sao ?
Quách Đại Lộ cười:
-Nói thật với cô, tôi chỉ tức vì bây giờ tôi không làm sao mọc thêm đôi cánh...
Thủy Nhu Thanh lại cúi đầu, không ai có thể tả hết được dáng sắc

thê lương khốn
khổ của nàng trong lúc đó...
Thật là một chuyện trớ trêu, đã biết bao nhiêu vương tôn công tử say mê, quỵ lụy,
nàng đã không coi họ vào đâu, nàng thong dong bước đi trên khẩn cầu của họ, nhưng
bây giờ thì chính nàng lại đau khổ vì tình...
Một mối tình thật thình lình, đến như gió lốc và đi như gió cuốn...
Có lẽ nàng đã thấy.Nhưng nàng chỉ thấy mối chân tình của người này đối với người khác, có lẽ nàng
yêu Quách Đại Lộ bởi mối chân tình của hắn dành cho Yến Thất, chứ giá như hắn tỏ
tình với chính nàng, cho dầu tha thiết, chân thật đến đâu, nàng cũng không làm sao
thấy được...
Nàng hoài nghi tất cả thái độ của thiên hạ đối với chính mình, có thể đó là do mặc
cảm, thứ mặc cảm phát sinh từ nghề nghiệp.
Quách Đại Lộ nhìn nàng, lòng hắn bỗng dâng lên một niềm chua xót, hắn nhè nhẹ
đặt tay lên vai nàng dịu giọng:
-Cô quả là một người con gái tốt, tương lai nhất định sẽ có một ngày...
Thủy Nhu Thanh nở nụ cười thật khô héo:
-Tương lai nhất định có một ngày tôi sẽ gặp được một người đàn ông như anh, có
phải thế không ?
Nàng lại cười, cái cười mà Quách Đại Lộ tưởng chừng như nàng đang khóc.
-Tôi cũng mong như thế, nhưng xin anh cũng đừng ngạc nhiên, nếu sau này anh
thấy không như thế... À, mà thôi, anh nè, khi gặp Yến cô nương, anh làm ơn chuyển lời
viếng thăm trìu mến của tôi đến cho nàng nhé.
Quách Đại Lộ gật đầu thấp giọng:
-Vâng, tôi không quên được đâu...
Không quên ?
-Không quên cái gì ?
Không quên lời thăm hỏi của nàng đến Yến Thất, hay không quên nơi xa có một

người con gái khổ đau ?
Không hiểu Thủy Nhu Thanh hiểu bằng cái nghĩ nào, nàng lặng đi một lúc rồi
nhoẻn miệng cười... an phận:
-Anh nói với nàng, nếu sau này có dịp đi ngang qua, mời nàng ghé tạt đây chơi đôi
phút...
Mời nàng hay mời ai ?
Thật là trớ trêu cho kiếp sống của con người, rõ ràng biết mình mất mặt, biết sự quí
giá đã vuột khỏi tầm tay, thế nhưng người ta vẫn nuôi hy vọng không phải với hy vọng
tìm lại được, không phải hy vọng nắm được trở lại vào tay, mà chỉ hy vọng nhìn thấy
để tìm nguồn an ủi.
Nhưng nhìn thấy cái quí giá trong tay người khác, phải chăng là an ủi.
Thật là mâu thuẫn, con người cứ mãi miết tự tìm cái đau khổ cho mình.
Và như để che lấp cái đau ở trong lòng, nàng cười khỏa lấp:
-Nói thế chứ nhất định tôi sẽ đến Đại Minh Hồ thăm... anh chị.
Quách Đại Lộ cũng cười:-Không chừng chúng tôi sẽ đến đây thăm cô trước đấy.
Họ cùng cười với nhau, nhưng không hiểu sao, lòng họ bỗng nghe dâng lên nổi
niềm chua xót...
Họ cùng biết như thế cả, nhưng họ lại cố tình khỏa lấp với nhau.
Riêng Quách Đại Lộ, hắn thật không nở ở lại đây lâu hơn nữa và hắn cũng không
nở nhìn nàng, hắn quay ra cửa sổ nhìn ánh tịch dương và nói thật nhỏ:
-Bây giờ trời hãy còn chưa tối, tôi còn có thể đi được một khoảng đường dài...
Thủy Nhu Thanh cúi đầu, giọng nàng thật nhỏ:
-Vâng, anh quả thật nên đi...không chừng nàng đang chờ anh đến tìm nàng...
Quách Đại Lộ nhìn nàng đăm đăm, hình như hắn muốn nói rất nhiều, nhưng cuối
cùng hắn thở dài nín bặt.
Hắn cúi mặt bước ra.

Không đi thì làm gì nữa bây giờ ?
Nàng là cô gái giang hồ, nàng đã từng nằm trong tay không biết bao nhiêu đàn ông,
bây giờ nàng có nắm trong tay hắn một lần cũng đâu có gì không phải ?
Nhưng giá như hắn đã đến đây với tư cách của khách tìm hoa thì không sao, hắn có
thể làm hơn thế nữa, nhưng hiện tại không phải thế, giữa hắn và nàng mặc nhiên có
một sợi dây ràng buộc, có một chút tình tuy mỏng manh nhưng quí báu, hắn không
muốn xem nàng là một cô gái buôn hương, hắn không muốn tình thương ấy vô tình
thành cợt nhã.
Thủy Nhu Thanh vụt kêu vói:
-Khoan, anh đợi tôi một chút.
Quách Đại Lộ chầm chậm quay lại nhìn nàng:
-Cô...
Thủy Nhu Thanh móc trong lưng ra một cái gói nhỏ bao bằng chiếc khăn thêu, nàng
trao cho Quách Đại Lộ và nói:
-Đây là một vật nhỏ mọn, nhờ anh trao lại giùm cho Yến cô nương, bảo rằng đây là
quà hôn lễ của tôi trao cho anh chị.
Quách Đại Lộ ngập ngừng:
-Chi đây... cô ?
Hắn cầm lấy và không hỏi nữa, hắn không hỏi và Thủy Nhu Thanh cũng không trả
lời:
Vì chỉ cầm lên tay là Quách Đại Lộ đã biết ngay.
Một vật tròn cộm và thật trơn, đúng là viên dạ minh châu.
Hạt ngọc mà người mặt rổ đã "mua nàng" cho Quách Đại Lộ.Thủy Nhu Thanh khẽ nghiêng đầu nhìn ráng chiều ngoài cửa sổ, giọng nàng xa
vắng:
-Thôi... anh đi đi.
Quách Đại Lộ nắm chặt chiếc khăn có hạt ngọc bên trong, lòng hắn bàng hoàng...
Lòng nàng phải chăng cũng như hạt ngọc ?
Hạt ngọc được bao bằng chiếc khăn thêu trong sạch, còn nàng, nàng

được phủ
bằng lớp vỏ của một cô gái làng chơi !
Thê thảm biết bao nhiêu.
Lời lẽ nào có thể làm cho nàng đừng chua xót ?
Không, không có lời lẽ nào được cả, chỉ có bằng hành động.
Nhưng hành động nào ? Quách Đại Lộ thở dài...
Hành động duy nhất mà hắn có thể làm là cương quyết đi tìm Yến Thất, hành động
đó cho hắn, mà cũng là cho Thủy Nhu Thanh.
Hắn phải càng làm cho nàng thấy rằng tất cả đàn ông trên thế gian này, không
phải toàn là phường chỉ biết vui chơi trên xác thịt, đa số như thế, nhưng vẫn còn thiểu
số, có chứ không phải hoàn toàn không, người ta biết quí trọng chân tình, phải là chân
tình.
Tự nhiên, muốn ký thác chân tình không phải chuyện làm được dễ dàng, nếu quá
dễ dàng, chân tình ấy sẽ bị người ta lợi dụng.
Nhưng cũng không thể trao cho người bằng thứ tình giả dối vì sự tráo chác nào cũng
chỉ được đáp lại tương đương.
Nói gì đây ? Nàng đã nói rồi.
"Đồng thị thiên nhai luân lạc nhân
Tương phùng hà tất tâng tương thức"
"Tôi mòn gót vạn nẻo đường lưu lạc, em vùi chôn xuân sắc giữa chợ đời...
Hai lứa tuổi, hai tâm hồn heo hắt, chưa từng quen mà thương lắm người ơi..."

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...
Hồi 52
Cô gái bán sen

ước hồ trong suốt như mắt mèo, xa xa giải núi xanh rì, từng cụm mây xốp xộp
lềnh bềnh trên mặt nước.
Quách Đại Lộ men theo bờ hồ, chầm chậm bước xuôi về hướng tây

nam.
Hắn không định hướng, thất tha thất thểu như kẻ mất hồn.
Nghe được tin tức của Yến Thất, hắn muốn chắp cánh mà bay, hắn muốn chỉ
nhún chân một cái là đến phủ Tế Nam và bắt gặp ngay nàng như những nhân vật
truyền kỳ trong...tiểu thuyết.
Nhưng sau bao nhiêu ngày vất vả đến Tế Nam, hắn mới cảm thấy mình thật ngây
thơ hết sức.
Phủ Tế Nam này quả thật không nhỏ, trong thành có hàng ngàn hàng vạn nóc gia,
có hàng muôn hàng ức con người.
Trong cái mênh mông đó, trong cái hàng hà sa số con người đó, muốn kiếm được
Yến Thất của hắn quả là "mò kim đáy biển".
Hắn cứ mỗi ngày thất tha thất thểu, quanh Đại Minh hồ, hắn mong vận khí may
mắn đưa đến cho hắn mà thôi.
Chính tự hắn cũng biết, hy vọng tìm được thật là ít quá, nhưng cho dầu hy vọng có
mỏng manh cách mấy, cũng vẫn còn hơn là không có được một tia nào.
Chung quanh Đại Minh Hồ quá rộng, cây cối um tùm, thế nhưng Quách Đại Lộ
gần như thuộc làu từng nơi một, hắn biết chung quanh đó có bao nhiêu gốc cây.
Trước mặt hắn một chiếc thuyền con đậu sát bên cụm liễu u buonà, đó là chiếc
xuồng của cô gái bán sen.
Không phải bán hoa sen, có lẽ cái nghề quen, mà cũng có thể thực tế hơn, cô ta
bán gương sen và ngó sen.
Quách Đại Lộ rất quen với cô ta.
Có ngày hai ba lượt, cứ năm vòng bảy đổi, hắn cũng trở lại thuyền cô mua ba cái
gương sen.
Hạt sen ngòn ngọt, nhụy sen nhân nhẩn, không có gì thú vị bằng cầm cái gương
sen, vừa đi vừa tách ra, nhai nghiền từng hạt, ăn không ngon, nhưng

nhơi nhơi càng
lâu bắt gặp cái hương vị đặc biệt của nó, nhụy sen tuy hơi khó nuốt, nhưng nó là thứ
thuốc an thần.
Cô gái đội chiếc nón nghiêng nghiêng, hai bím tóc thả dài trên ngực, cô đi chân
đất nhưng bàn chân nhỏ xíu nõn nà.
Thật là lạ, rất nhiều cô gái không đẹp nhưng nhìn lâu càng thấy có duyên.
Người khác, hai phân bạc chỉ mua được sáu gương sen, nhưng với Quách Đại Lộ
thì bảy tám cái không chừng nhiều khi cô ta còn nhét vào tay hắn mấy ngó sen thật
mập.
Ngó sen cũng không ngon, nhưng nó lại là thứ giải khát tuyệt tình, chỉ cần nhai
mấy đoạn là hết khô cổ ngay, hơn cả mấy bầu nước suối.
Giá như trước đây, chắc chân Quách Đại Lộ sẽ ngồi lại trên thuyền, nhìn bộ mặt
như trái đào non của cô gái, rờ rờ đôi chân trắng nuốt của nàng...
Nhưng bây giờ thì Quách Đại Lộ đâu còn tâm tình để làm chuyện đó.
Nỗi phiền muộn trong lòng đã quá đủ rồi, hắn không muốn đi tìm phiền muộn
khác.
Hắn cầm mấy gương sen sửa soạn bước đi, thì cô gái bỗng nghiêng mặt nói nhỏ:
- Công tử lại đây, tôi nói cái này cho nghe.
Quách Đại Lộ thật tình không muốn gây phiền phức, nhưng hắn cũng không đành
cự tuyệt với người con gái nhỏ.
Hắn thở dài...trong bụng, hắn cố làm dáng cách của người "anh cả" bước lại gần
cô bé.
Hắn định bụng nếu cô bé có gì muốn hẹn hò với hắn, thì hắn sẽ lên giọng giảng
cho cô ta một bài, hắn sẽ cho cô ta biết đàn ông trên đời này hiếm có người tốt lắm,
may mà gặp hắn, chứ nếu gặp người đàn ông khác thì đời cô bé đã tàn rồi...
Hắn định sẽ nói thật nhiều về những cái mà cô ta còn non nớt, và

nghĩ đến
chuyện "giảng giải" cho cô bé dại dột, hắn bỗng cảm thấy mình bỗng trở thành "thánh
nhân".
Chỉ có điều đáng tiếc là ông trời ổng lại không cho hắn một cơ hội, không cho hắn
làm một bậc thánh nhân.
Hắn đứng một chân lên mũi thuyền, hắn hất mặt lên bằng một cách lớnlối:
- Cô muốn nói gì với tôi ?
Cô gái chớp ngời đôi mắt:
- Công tử... công tử có phải là một quan...đại thần giả dạng đi dọ thám dân gian
đó không ?
Quách Đại Lộ sững sốt bật cười:
- Từ đầu đến chân tôi, cô thấy có chỗ nào giống quan đại thần ?Cô gái bán sen nhướng mắt:
- Như vậy... không phải ?
Quách Đại Lộ cười:
- Chẳng những không phải mà nếu gặp quan đại thần tôi còn phải run nữa là khác.
Mắt cô gái lại long lên:
- Như vậy chắc công tử là... cường đạo ?
Quách Đại Lộ cười:
- Cũng không phải, nếu tôi là cường đạo thì kể như mất vốn.
Cô gái bán sen thở phào thất vọng, cô ta bĩu môi hình như làm biếng nói chuyện
nữa rồi.
Như vậy cái thích của cô ta là vì cô ta tưởng Quách Đại Lộ là cường đạo.
Không hiểu tại sao, những tên cướp khét tiếng đều có nhiều điểm hấp dẫn những
cô gái nhỏ tuổi.
Bây giờ thì Quách Đại Lộ mới biết cô gái không phải vì đe ý tới hắn, hình như cô
ta đang khoái hạng "đại cường đạo" lắm.
Như vậy sự lo lắng về cô gái của Quách Đại Lộ kể như không cần thiết.
Đáng lý hắn phải khoan khoái, nhưng không hiểu sao hắn lại hơi... thất vọng.

Đúng là nhược điểm của con người, khi thấy người ta chú ý đến mình thì lo ngại,
sửa soạn giảng "luân lý" với người ta, nhưng khi biết người ta thật thì không phải chú ý
đến mình, lại bỗng đâm ra khó chịu.
Và chính vì chỗ cảm thấy bị giảm lòng... tự tôn ấy, nên Quách Đại Lộ nán lại, hắn
hỏi:
- Tại sao cô lại nghĩ tôi là đại cường đạo ?
Giọng cô gái bỗng đổi lại... lạnh lùng, từ chỗ công tử cô ta hạ xuống chức... anh:
- Tại vì hai hôm nay tôi thấy có người luôn bám sát theo dõi anh.
Quách Đại Lộ nhướng mắt:
- A... nhưng người ấy ra sao ?
Cô gái bán sen nói:
- Người đó có lúc ăn vận y như kẻ ăn mày, cũng mang túi cũng xin tiền thiên hạ,
có lúc thì lại khá hơn, nhưng cho dầu hắn sửa soạn bằng cách nào, cứ thấy hắn là tôi
nhận ra ngay.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Hắn có chỗ gì khác với người khác lắm chăng ?
Cô gái bán sen gật đầu:
- Mặt hắn rổ chằn.Thiếu chút nữa là Quách Đại Lộ nhảy dựng lên mừng rỡ nhưng hắn đã kềm lại
được, hắn làm bộ thất vọng:
- Có một chuyện tôi nói riêng với cô, mong cô đừng nói cho ai biết...
Cô gái nói ngay:
- Tôi thề không nói với ai đâu, nếu tôi mà thèo lẻo thì cho sau này tôi sẽ...sinh con
toàn mặt rổ như hắn vậy.
Những cô gái cứ mở miệng ra là thề được một cách dễ dàng, nhất định sẽ là người
mau... quên lời thề nhất, nhưng chuyện đó Quách Đại Lộ không cần, hắn nói thật nhỏ:
- Người đó là đại thám tử của phủ nha, quả thật hắn theo dõi tôi đấy.
Cô gái hình như "có hứng" trở lại ngay, cô ta hỏi nhỏ:
- Nhưng sao hắn lại theo dõi như thế ?
Từ chỗ "anh" bây giờ cô ta bắt đầu gọi trỏng.
Quách Đại Lộ chồm tới gần mặt cô gái, giọng hắn nhỏ thêm:

- Bởi vi tôi quảthật là...Đại cường đạo, người ta gọi tôi là "Đại Đạo Mãn Thiên Phi"
gần đây tôi đã làm gần tám mươi vụ án trong phủ, vì thế nên mới nghĩ xả hơi... hóng
mát ở bờ hồ gặp cô đây.
Sự thích thú làm cô gái phát run, cô ta nhích sát mặt tới một chút, bao nhiêu lông
tơ trên mặt cô ta Quách Đại Lộ thấy rõ mồn một, cô ta hỏi dồn dập:
- Nhưng...công tử chắc không phải là thứ cường đạo biết bẻ hoa đấy chứ ?
Quách Đại Lộ nheo nheo mắt:
- Cô đoán thử xem có phải không ?
Mặt cô gái đỏ bừng bừng:
- Cho dầu là phải, tôi cũng.. cũng không có sợ đâu...
Nói xong câu đó, hai chân cô gái gần như hết gân hết cốt, cô ta chới với gần như
muốn té xuống sông luôn.
Hai mắt cô ta dán chặt vào mặt Quách Đại Lộ như muốn "ăn tươi nuốt sống".
Quách Đại Lộ cười, hắn đưa tay vuốt vuốt trên mặt cô gái:
- Cô yên lòng, nếu muốn tìm cô thì cũng phải qua vài năm nữa, bây giờ thì cô hãy
còn nhỏ lắm.
Hắn cười và vẩy vẩy tay đi thẳng.
Cô gái bán sen nhìn theo trân trối và không biết vô tình hay cố ý cô ta đưa tay lên
rờ rờ ấn ấn trên ngực mình, mặt cô chợt nóng ran...
- - - - - - o0o- - - - - - -Quách Đại Lộ vừa thương hại cô bé, vừa bắt cười thầm, hắn biết thế nào đêm nay
cô cũng nằm mơ.
Thật tinh thì cũng không có ác ý, hắn chỉ muốn làm cho cuộc sống tẻ nhạt của cô
thêm chút hương vị, thêm chút hơi ấm áp thế thôi.
Hắn bước đi chầm chậm, vừa tách từng hạt sen tươi vừa ngâm nga nho nhỏ.
Đi được một khoảng khá xa, hắn mới bất thình lình quay đầu trở lại.
Hắn lập tức phát hiện có một gã ăn mày, gã ăn mày mặt rổ lẽo đẽo theo sau.
Không biết đã đề phòng hay tên ăn mày cứ ẩn núp như thế nên khi Quách Đại Lộ

ngó lại thì thấy hắn núp sau một gốc cây.
Gốc cây nhỏ lại không có bụi, cách nấp như thế thật chẳng ổn chút nào, nếu mấy
ngày trước đây, chỉ cần để ý một chút là thấy được ngay, chỉ có điều Quách Đại Lộ
không hề để ý.
Tại làm sao hắn lại theo mình như thế ?
Nhất định hắn là tên mặt rổ mà Thủy Nhu Thanh đã nói chứ không ai vào đây nữa.
Quách Đại Lộ làm như khách nhàn du, hắn lữngthửng quay bước trở lại chổ gốc
cây mà gã mặt rỗ vừa nấp.
Hắn bước đi thật chậm, mắt hắn lơ đãng như không để ý.
Hắn đã chuẩn bị, khi đến khoảng cách cần thiết, hắn sẽ nhảy tới thật nhanh và
chụp ngay cổ tên mặt rổ...
Không ngờ tên mặt rổ cũng cảnh giác khá nhanh, vừa thấy Quách Đại Lộ quay đầu
là hắn co giò bỏ chạy.
Quách Đại Lộ rượt nhanh,hắn chạy càng nhanh.
Giữa ban ngày ban mặt, giữa chỗ thiên hạ đông đảo như thế nếâu thi triển khinh
công theo dõi lối dạ hành, âu quả là chuyện khó coi.
Chính vì thế mà Quách Đại Lộ chỉ rượt khơi khơi theo tên mặt rổ.
Chuyện thật tức cười, đáng lý tên mặt rổ rượt theo Quách Đại Lộ, nhưng bây giờ
thì đổi lại theo lối "phản tiền vi hậu", Quách Đại Lộ rượt hắn chạy có cờ.
Cô gái bán sen trên thuyền nhìn theo bằng cặp mắt kinh hoàng.
Bây giờ thì cô ta thật khó mà hiểu nỗi, tại làm sao thám tử không bắt cường đạo
mà cường đạo lại rượt đùa thám tử ?
Đối với cô ta, trên đời này nhiều chuyện mà làm cho cô ta quá khó hiểu, nhưng
phải chờ cho cô lớn lên một chút nữa, cô ta mới thấy được rằng những chuyện mà cô ta
muốn biết, nếu không biết thì cuộc sống sẽ thoải mái nhiều hơn.
- - - - - - o0o- - - - - - -Những ngày đầu hạ là những ngày mà bờ hồ tấp nập nhất.
Tài tử giai nhân, phải dùng câu "ngựa xe như nước, áo quần như

nêm" mới có thể
diễn tả được cái cảnh rộn rịp bên Đại Minh Hồ.
Họ dẫn nhau từng đàn, lẽ tự nhiên là tốp nào cũng có người đẹp đi theo.
Con người dầu có keo kiệt cách mấy, nhưng trước mặt người đẹp là phải luôn luôn
hào phóng, luôn luôn tỏ ra ta đây rất biết... thương người.
Chính tâm lý đó, bất cứ kẻ hành khất nào cũng xem là kinh nghiệm "ăn tiền" nhất
và cũng chính vì thế nên từ hội hè đình đám, cho đến nhừng chỗ ăn chơi, thường là nơi
tập trung nhiều hành khất nhất.
Bờ hồ Đại Minh là một trong những nơi "hành khất" thịnh hành của đồ đệ... cái
bang.
Rải rác đó đây, nhìn nơi nào cũng thấy ngay hành khất.
Tên mặt rổ luồn vào đám đông du khách, trà trộn với số bạn "đồng nghiệp" làm
cho Quách Đại Lộ nhiều lần tưởngvuột luôn.
Cũng may, vận khí của hắn không đến nỗi tệ, cứ mỗi bận gần phải đứt đuôi là bộ
mặt rổ chằn của tên đó lại lộ ra.
Con người có điểm đặc biệt nổi bật, đúng là con người không nên dùng vào việc
theo dõi thiên hạ.
Không biết tên mặt rổ có biết cái nguyên tắc sơ đẳng về theo dõi ấy hay không ?
Từ cái tiểu thị trấn xa xôi dẫn đến Thành Tế Nam rộng lớn này, Quách Đại Lộ chỉ
nhờ vào cái mặt rổ chằn của tên ấy.
Nếu là con người khác, con người đừng có điểm đặc biệt ấy, chắc chắn Quách
Đại Lộ bí lối lâu rồi.
Sau cùng, vì bị bức quá, tên mặt rổ đành bỏ đám đông chạy tuốt về xa.
Hắn chạy về phía đồng bằng.
Hình như hắn cố dụ cho Quách Đại Lộ tới chỗ không người để hắn thi hành thủ
đoạn mà hắn sắp đặt từ lâu.
Nhưng Quách Đại Lộ không hề lo nghĩ về chuyện đó, đối với hắn dầu

có mai phục
cũng chẳng làm gì, hắn lại thích hướng chạy của tên mặt rổ, hắn muốn được chỗ không
người để thộp cổ tên ấy hỏi cho ra tông tích của Yến Thất.
Hắn đã quen nhiều tay anh chị, hắn đã biết qua cách hỏi làm sao cho người đối
diện phải trả lời.
Hắn sẽ đem ngón nghề ấy ra xài với tên mặt rổ.
Theo hắn thì không cần lâu nữa, hắn sẽ thộp cổ tên mặt rổ một cách dễ dàng.
Không ngờ tên mặt rổ chẳng những chạy khá nhanh, mà sức của hắn lại dẻo dai
một cách lạ lùng.Hắn không lộ chút gì gọi là mệt mỏi, trái lại càng chạy càng nhanh.
Quách Đại Lộ thì lại bắt đầu thấm mệt, gần đây đã khá nhiều ngày uống rượu thức
đêm, khí lực hắn có phần suy giảm.
Hắn tức quá kêu ầm lên:
- Đừng có chạy ông bạn, không ai làm gì bạn đâu, chỉ hỏi thăm vài câu thôi mà.
Hình như từ nảy giờ, tên mặt rổ hãy còn... chưa thật chạy vì khi nghe Quách Đại
Lộ, hắn bỏ nước lớn hơn.
Những kẻ ăn mày thường thường xin không đủ, vì thế cho nên thỉnh thoảng họ
cũng dẫm chân lên nghề bạn, nghĩa là cũng chọt bậy vài thứ nho nhỏ, vì thế mà họ
vẫn thường bị rượt, do đó, chuyện Quách Đại Lộ rượt tên mặt rổ cũng không làm cho ai
kinh ngạc.
Tuy nhiên, giữa thanh thiên bạch nhật, một người ăn vận chỉnh tề mà cứ rượt bén
gót một gã ăn mày rách rưới, vẫn không phải là chuyeïn dễ coi.
Quách Đại Lộ cũng biết đã có người chú ý về việc làm của hắn nên hắn lên tiếng
trước:
- Bà con cô bác ai bắt được tên trộm vật ấy, tôi sẽ thưởng cho hai mươi lạng bạc.
Hắn mới trộm của tôi đấy.
Câu nói của hắn hiệu nghiệm ngay.

Vì hơi bạc có hiệu quả nhiều hơn là "kiến nghĩa dũng vi", và vì thế, nên bắt đầu có
nhiều người góp sức.
Tên mặt rổ hình như đã thấy nước nguy, hắn vụt nhảy vọt qua đầu năm sáu nóc
nhà trước mặt.
Bây giờ thì chẳng những khách bàng quang kinh khiếp mà chính Quách Đại Lộ
cũng giật mình.
Bằng vào kinh công đó, tên mặt rổ phải được liệt vào hạng võ lâm cao thủ.
Bây giờ cho đến những kẻ không ưa dính chuyện cũng vỗ tay la ó.
- Hắn không phải là tên trộm vặt đâu, hắn là đại phi tặc đấy.
- Gấp lên, đừng để cho nó thoát đi.
La thì nhiều mà người ra tay chẳng có, bởi vì không ai dám nhúng tay vaò chuyện
khá to lớn như thế này.
Họ không biết tên cướp đã ăn hàng với số nào, nhưng bằng vào thân thủ của hắn,
họ biết rằng trêu vào hắn là... mất an ninh.
Có hai tên thám tử chính hiệu đứng dưới, nhưng cũng chỉ dòm theo thôi chứ không
dám nhúc nhích.
Khinh công không phải là chuyện mà ai cũng có thể luyện được, trình độ khinh
công của tên mặt rổ thì trong muôn người may ra chỉ có một vài người theo kịp hắn.Cũng may, trong vài người đó có một, đó là Quách Đại Lộ.
Hắn cũng đã nhảy vọt qua đầu đám người hiếu kỳ đứng xem, và hắn cũng vọt theo
luôn lên nóc nhà đuổi theo bén gót.
Bên dưới, người đứng xem lại vỗ tay la rầm:
- Gặp rồi, đúng là thám tử kinh đô, người này chắc chuyên bắt bọn phi tặc.
- Phen này thì tên cường đạo đó khó lòng thoát khỏi.
Quách Đại Lộ cũng la lên:
- Đúng, là thám tử kinh thành, tên này đúng là "phi tặc" có tiền án, anh hùng hảo
hán các nơi hãy giúp tôi.
Hắn biết không có anh hùng hảo hán nào lại nhảy vào cái chuyện

này, nhưng
hắn vẫn la như thế để khủng bố tinh thần tên rổ.
Bởi vì Quách Đại Lộ cũng không chắc theo tên mặt rổ kịp, vì khinh công của hắn
thuộc vào hàng có hạng, tuy hắn cũng khá cao về môn đó, nhưng cơ hội luyện tập và
kinh nghiệm, bất cứ mặc nào cũng không thể so nổi với tên mặt rổ.
Quả thật, hình như tên mặt rổ vì tiếng kêu của Quách Đại Lộ làm cho bấn loạn.
Giữa thanh thiên bạch nhật, cứ nhảy chuyền nóc nhà này sang nóc nhà khác,
đúng là mục tiêu cho thiên hạ nhắm, vì thế, hắn cuối cùng cũng phải lao xuống.
Bên dưới là một ngõ hẻm hơi cụt, toàn khu chỉ chừng sáu bảy nóc gia.
Lúc Quách Đại Lộ đuổi theo bén gót, tên mặt rổ vụt nhảy tót vào một nhà mà cánh
cửa đang mở rộng.
Bất luận thời sự thái bình đến mức nào, ít người mở hoát đại môn như thế, chỉ trừ
nhà có tiệc, chẳng hạn như đám tiệc hoặc tiếp đón những người quan trọng.
Nhà này lại mở hoát cửa ra như thế, đúng là chuyện lạ.
Nhưng bây giờ thì Quách Đại Lộ không thể tính toán gì cả, hắn phải bắt cho kỳ
được tên mặt rổ, không thể cho vuột được.
Hắn lập tức xông theo.
Vừa vào tới sân, chợt nghe bên trong có tiếng cười:
- Đúng là thiên hạ nói không sai, những kẻ mặt rổ ưa nhiều chuyện...
Quách Đại Lộ mừng quá, hắn bước nhanh vào mà không cần gõ cửa cho phải
phép.
Bận này thì hắn có trốn đằng trời.
Thật là chuyện ngoài tưởng tượng, trong khách thính không có một tên mặt rổ.
Chỉ có cặp vợ chồng đang ngồi nói chuyện khào.
Cặp vợ chồng này còn trẻ, người vợ tuy hơi mập một chút nhưng không thể kể vào
hạng không đẹp, nhất là nước da trắng ửng hồng.Người chồng cũng không đến nổi xấu, nhưng bất cứ ai, chỉ nhìn qua cũng biết

ngay hắn là hạng...quặp râu.
Hắn có vẻ hơi còm cỏi, lưng hắn ngồi không được thẳng lắm.
Có vợ đẹp là thế đó, nhất là những cô vợ căng đầy nhựa sống, các ông chồng tự
nhiên đa số là khó mà mập mạp.
Thấy bên ngoài có người xông đại vào như thế, hai vợ chồng thoáng giật mình.
Người chồng hình như hơi nhát hơn người vợ, cho nên anh ta tái mặt nói gần như
không ra tiếng:
- Anh... anh là ai ? Tại sao xông đại vào nhà người ta thế chứ ?
Quách Đại Lộ điềm đạm:
- Tôi đi tìm người quen.
Người chồng hơi bớt hoảng, hắn nói:
- Tìm ai ?
Tôi đi kiếm người mặt rỗ, khi đến đây tôi vẫn còn nghe anh nói về mặt rổ ?
Người vợ có đôi mắt thật đen thật ướt, từ nãy giờ đôi mắt ấy đăm đăm nhìn Quách
Đại Lộ, bây giờ chị ta đứng lên cướp lời:
- Vừa rồi anh ấy nó chuyện mặc rổø chính là tôi, chẳng lẽ anh lại đi kiếm tôi à ?
Nhìn kỹ lại, mặt chị ta quả thật có... rổ hoa mè.
Thứ rổ "hoa mè" mà da mặt trắng, ở xa rất khó nhìn ra lắm.
Quách Đại Lộ sững sờ.
Người vợ vẫn nhìn Quách Đại Lộ bằng đuôi mắt, đôi môi nhênh nhếch nửa cười:
- Có phải mến danh tôi không ? Thật đáng tiếc, sao đến chậm thế ? Bây giờ tôi đã
có chồng rồi, tôi đâu còn phép tiếp ai được nữa.
Quách Đại Lộ chẳng những sững sờ, mà hắn còn cảm thấy dở cười dở khóc.
Đáng lý hắn phải thấy một điều quan trọng...
Đó là đàn bà thuộc nhà lành, làm sao lại có lối nhìn đối với hắùn như thế ?
Tự nhiên, đó là cái dẫn đến sự phát hỏa của người chồng, anh ta đứng dậy chồm
tới hầm hừ:
- Có nghe hay không ? Nàng bây giờ là vợ của tôi, kẻ nào léo hánh đến đây lộn

xộn là... là... có cút đi không thì bảo.
Quách Đại Lộ gượng cười hỏi ráng:
- Vừa rồi không có người nào vào đây cả à ?
Người vợ nhìn Quách Đại Lộ bằng đuôi mắt:
- Trong thành này nếu có kẻ dám làm điều ám muội, nhất định cũng không khi
nào dám cả gan đến nhà người ta để kiếm vợ người ta như anh đâu.Đúng là người đàn bà này khá lạ, chị ta công nhiên dám nhận rằng có người đàn
ông lạ đến kiếm mình.
Hạng đàn ông râu quặp tuy không dám động gì đến vợ nhưng với người khác thì
lại dám, nhất là người ấy lại...dám đụng tới vợ mình, người đàn ông này cũng thế, hắn
chồm tới chỉ vào mũi Quách Đại Lộ:
- Ngươi còn chẳng chịu cút đi à ? Còn ở đây lãi nhãi hả ? Coi chừng... coi chừng
nắm tay này đập bể cái đầu ngươi đấy.
Quách Đại Lộ cười:
- Cái bàn tay của người đàn ông này xem giông giống như bàn cẳng gà, thế mà
hắn dám đòi đập bể đầu thiên hạ, theo Quách Đại Lộ thì cho đến cái đầu con ruồi sợ
hắn đập cũng chẳng xong.
Quách Đại Lộ cười cười và vỗ nhẹ vai hắn:
- Đừng nóng ông bạn, ông bạn hãy yên lòng, không ai vào đây cưới vợ của bạn
đâu, và nhất là ông bạn cũng nên tiết kiệm sức lực, hãy bảo trọng lấy mình, bất luận
làm công việc gì cũng đừng nên quá phí sức.
Hắn không chờ họ nói thêm, hắn quay mình đi thẳng ra ngoài cửa.
Thật ra thì hắn vẫn biết câu nói của hắn về người chồng trước mặt người vợ như
thế có hơi … tổn đức, bình thời hắn tuyệt đối không bao giờ dùng những câu tương tự
như vậy.
Nhưng bây giờ trong lòng hắn đang phiền muộn, mà một con người khi trong lòng
dang nặng nhọc như thế, nhất định không làm sao không nói những câu có tính cách...

Nhưng khi nói xong, hắn cảm thấy đáng lý mình không nên nói một câu như thế.
Dầu sao, Quách Đại Lộ vẫn còn tức, rõ ràng tên mặt rổ chạy vào đây nhưng sao
hắn vô là biến mất ?
Không lẽ tên ấy lại biết độn thổ sao ?
Cặp vợ chồng này nhất định có thông đồng với tên mặt rổ, nhất định họ cố tâm
bày ra màn kịch riêng tặng cho mình.
Biết chắc chắn như thế, nhưng không có phương cách nào làm lòi ra được, đó là
cái hay của kẻ bày cuộc, bất cứ một cuộc chơi hay một vụ án, kẻ chủ động là kẻ hay
hơn người.
Bây giờ thì chỉ còn phương pháp... uống rượu là hay nhất.
Và Quách Đại Lộ chợt nghĩ tới Vương Động.
Nếu đổi lại là hắn, tên mặt rổ nhất định không đào thoát được, mà không chừng
hắn không cần bắt tên mặt rổ như mình, hắn có nhiều cách để tìm ra Yến Thất.
Bảo nói thật rõ xem Vương Động hơn người ở chỗ nào, cái đó Quách Đại Lộ không
nói được, nhưng thực tế là như thế, lão Vương quả hơn người.Quách Đại Lộ đã hạ quyết tâm.
Hắn quyết định đi tìm chổ nào tương đối khá, uống một chặp rượu, cho đến tối sẽ
hành động.
Mặt trời đã lên đầu núi, bây giờ mà uống rượu cũng đâu có sớm, uống như thế là
vừa.
Tửu quán lớn nhất ở trong thành là Hội Tân Lâu.
Bảng hiệu của họ kèm theo hai món nổi danh: Vịt quay, gỏi cá.
Chỉ cần hai món đó thôi, có nhiều thực khách chỉ một món đầu đã say mèm.
Hội Tân Lâu nhờ vào đó mà ngày một khuếch trương.
Quách Đại Lộ chọn một chiếc bàn ngay cửa sổ gọi trọn một phần ăn.
Một phần ăn nghĩa là gồm có một dĩa gỏi cá, một con vịt quay vài món bánh kèm
theo và rượu được tính riêng.
Lúc ra đi, lão đại Đông Thành đã cẩn thận chuẩn bị cho Quách Đại

Lộ một món
tiền kha khá để làm lộ phí. Đúng ra anh chị hùng cứ thị thành có nhiều khi còn nhiều
hào phóng hơn, so với bậc rộng rãi trong hàng thế phiệt võ lâm.
Nói cho ngay tình, Quách Đại Lộ cũng đã làm lợi cho hắn, nhất là cuộc tranh
chấp với Tây thành mà phe của ông ta đã lâu rồi chịu phần kém thế, nhưng trong chuỗi
thời gian sống ở đó, họ Quách đã được đáp lại quá nhiều. Như vậy trong chuyện "có
qua có lại", nó còn có nhiều hơn về tình bạn với nhau.
Bây giờ thì Quách Đại Lộ có quyền chễm chệ trên Cao Lâu với món tiền sẵn có
trong túi áo.
Bình thời, chừng vài ba chén đầu là tâm tình của Quách Đại Lộ bắt nguồn cửa mở,
hắn có những nụ cười thoải mái, nếu có bạn tâm giao, bằng không, nếu một mình, hắn
cũng "nở hoa trên mặt"
Nhưng trong bao nhiêu ngày nay, nhất hai ngày gần đây, lúc nào mặt hắn cũng
nhăn nhó như... khỉ ăn phải ớt.
Tự nhiên, bây giờ hắn không dám uống thả giàn, hắn chỉ cố ăn cho thật no, vì
đêm nay hắn còn phải dùng nhiều sức.
Ánh mặt trời đã khuất sau rặng núi xanh.
Giờ này mới đúng là giờ của khách ăn vào quán.
Y như những con thoi của những cô nàng dệt lụa, thực khách nối đuôi nhau lên
Hội Tân Lâu.
Trong đó có một ma cô chỉ huy đạo binh Hồng phấn dàn chào khách sộp.
Lẽ tự nhiên, chị em ta ở đây đều là nhừng bậc đổ nước nghiêng thành.
Tiếng cười, giọng hát những câu mời mọc lả lơi tạo thành không khí nhộn nhịp
trong tửu quán, chỉ riêng Quách Đại Lộ vẫn với bộ mặt đưa ma ngồi ăn lơ láo.Giá như bây giờ có được Yến Thất một bên thì dầu thực phẩm có biến thành muối
cục, hắn nhất định cũng nghe ngọt sớt.

Hắn thở dài, sườn sượt tự châm rượu cho mình, cũng có mấy cô nàng tươi mát thập
thò định móc nối với hắn nhưng nhìn vào mặt chù ụ của hắn, các cô đành lấm lét lỏng
ra... chơi chỗ khác.
Ngay lúc ấy từ dưới thang lầu, chợt có sáu cô nàng nheo nhẻo bu theo một gã đại
hán, họ như muốn khiêng tên này lên những bậc thang.
Đừng nói đến đám tiểu nhị, vì chúng có cặp mắt nhà nghề, luôn cả Quách Đại Lộ
cũng biết ngay gã đại hán này nhất định phải là tay vung tiền như rác.
Nhưng khi hắn quay lại nhìn tên đại hán, chén rượu trên tay hắn thiếu chút nữa rơi
ngay xuống đất.
Vì vị thực khách áo gấm hào hoa kia chính là tên... mặt rổ.
Từ một gã ăn mày rách rưới bẩn thỉu, bỗng biến thành một khách hào hoa áo gấm,
khăn thanh, một sự biến đổi kinh thiên động địa.
Nhưng cho dầu hắn có biến thành thánh thần, có biến thành tro đi nữa, Quách
Đại Lộ cũng vẫn nhận ra ngay.
Cái tai hại đó là do bộ mặt của hắn, bộ mặt mà đám tiểu yêu thường gọi là bộ mặt
"lọt thùng đinh".
Quách Đại Lộ nhìn thêm một lần nữa rồi hắn quay mặt ra ngoài cửa sổ thật nhanh.
Lần này hắn quyết tâm kiên trì ẩn nhẫn.
Hắn nhất định phải chờ chứ không hấp tấp như lần trước.
Bây giờ nếu hắn chụp tên mặt rỗ để hỏi chuyện, nhất định người ta sẽ bảo hắn là
một thằng điên, nếu không những kẻ a dua chắc chắn sẽ la ó rằng hắn là... cường đạo.
Bây giờ tên mặt rổ là thực khách được nhiều người tôn trọng, hay ít nhất cũng là
bọn tiểu nhị, bọn kỹ nữ, đám ma cô coi là khách quí nhất trong buổi tối hôm nay.
Đụng tới hắn trong giờ này là mang họa.
Đám con gái xúm quanh tên mặt rổ, người thì cọ quẹt, người thì nắn bóp kẻ thì

dâng rượu ca hát rùm beng.
Kể ra cũng lạ, đàn ông thường biết rõ đó là hạn gái chỉ cần tiền, thế nhưng người
nào cũng ưa bỏ tiền ra để mua cái đó.
Thật tình Quách Đại Lộ cũng không ghét cái cảnh ấy là bao, nhưng bây giờ hắn
chợt nghe lổ tai chương chướng.
Bây giờ hắn bỗng nổi da gà vì dáng cách và giọng điệu của những cô gái lả lơi,
mặc dầu trước đây cũng cảnh đó, cũng lời lẽ và động tác đó hắn thấy ngọt ngào thích
thú.
Lầu rượu bây giờ huyên náo ồn ào.Tiếng cười, tiếng hát tiếng lè nhè pha lẫn mùi rượu, mùi thịt và... mùi thơm của
những cô gái, tạo thành một không khí ngây ngất như mê mệt.
Quách Đại Lộ gọi thêm một bầu rượu và thêm mấy món nhắm nữa, hắn đã quyết
tâm chuẩn bị trường kỳ mai phục.
Hắn dặn lòng cho tới sáng mà tên mặt rỗ vẫn còn ở đây thì hắn cũng sẽ ngồi mãi
ở đây.
Nhưng hình như hắn không muốn Quách Đại Lộ đợi lâu, cho nên hắn loạng
choạng đứng lên vịn vai mấy cô gái và tiểu nhị bảo đưa đến phòng rửa mặt...
Như vậy là không phải hắn đứng lên tính chuyện ăn thua có lẽ hắn đã quá say rồi
nên định tìm chỗ "xả" bớt.
Quách Đại Lộ nhìn xuống lầu và kiên nhẫn đợi chờ.
Nhưng quá lâu rồi mà tên mặt rổ vẫn không thấy trở lên.
Hay là hắn biết có mặt mình ở đây nên hắn tháo lui.
Quách Đại Lộ không còn dằn được nữa, hắn đứng dậy sữa soạn xuống lầu...
Hắn chợt khựng lại vì hắn liếc qua lầu cửa sổ thấy có một cái đầu lầm lũi bước đi...
Quách Đại Lộ nhướng mắt dòm theo...
Hắn chứ còn ai nữa. Đúng là tên mặt rổ.
Không còn thì giờ để vòng xuống cầu thang, Quách Đại Lộ nhún chân vọt ngang
cửa sổ.

Tiếng kinh hãi hô cả tửu lầu, họ đổ xô chen nhau lại phía cửa sổ dòm theo, họ
không tưởng có kẻ... chán đời mượn rượu làm gan phóng xuống lầu tự tử.
Tên mặt rổ quay đầu ngó lại rồi vùng chạy thẳng vào cửa kho lương thực khá lớn
đối diện phía bên đường.
Đó chính là kho chứa gạo, bắp, nói chung là kho mễ cốc, phía trước bao chất từng
lớp cao nghệu, có một đứa bé mũi dải lòng thòng đang cầm roi đánh vụ.
Quách Đại Lộ trờ đến thì tên mặt rổ mất luôn.
Trong quầy hàng, gã quản lý và tên làm công rảnh việc đang ngồi chơi cờ tướng.
Cứ nhìn dáng cách thong dong của họ không ai có thể nghĩ rằng vừa mới đây có
một kẻ chạy vào...
Phải chăng họ cũng đã có thông đồng với tên mặt rổ và lại đang sửa soạn một màn
kịch nữa.
Lần này thì kinh nghiệm quá xá rồi, Quách Đại Lộ không thèm xông bừa vào nữa,
hắn men lại chỗ đứa nhỏ đang đánh vụ.
Hắn móc ra một mớ bạc lẽ cầm trên tay nhìn đứa bé cười cười:
- Nhỏ, tôi có chuyện muốn hỏi thăm chú, nếu chú bằng lòng nói thì tôi sẽ tặng cho
chú ít bạc ăn quà.Thằng bé quét mũi ngẩng lên nhìn hắn.
Chỉ nhìn hắn bằng một thoáng rất nhanh rồi mắt nó dán chặt vào mớ bạc.
Người lớn hay trẻ con gì cũng thế, ai cũng thấy bạc là mê.
Quách Đại Lộ mỉm cười... xã giao và nói tiếp:
- Chú nghe rõ chưa ? Chỉ cần chú nói thấy chuyện tôi muốn hỏi thì mớ bạc này sẽ
thuộc về của chú.
Thằng bé gật đầu:
- Hỏi cái gì ?
Quách Đại Lộ vỗ nhẹ vai nó:
- Cái chảnh gạo này có phải của nhà chú chăng ?
Thằng bé gật đầu:
- Ừ, nhiều lắm, gạo ở đây ăn cả năm cũng không hết nổi.

Quách Đại Lộ hỏi:
- Trong nhà chú phải có người mặt rổ không ?
Thằng bé ngẩng mắt ngạc nhiên:
- Ửa, sao ông biết ?
Quách Đại Lộ cười.
Muốn lừa cho một đứa bé nói thật đâu phải là chuyện khó. Đừng có hỏi thăm cứ
chận đầu nó là nó xì ra ngay.
Nhưng lừa một đứa bé quả thật là một chuyện không đẹp mấy đối với người lớn,
chính vì thế cho nên mặc dầu khoan khoái, Quách Đại Lộ vẫn thấy bất an.
Hắn cười cười và nói tiếp:
- Tôi hồi nào đến bây giờ chưa thấy người nào mặt rổ cả, vì thế muốn thấy mặt
cho biết ra sao vậy mà.
Thằng bé nói nhanh:
- Có gì khó đâu, hắn mới vào đây nè, lát nữa hắn trở ra đấy.
Quách Đại Lộ mừng húm:
- Hắn trở ra thật à ?
Thằng bé gật đầu:
- Ra chứ, kìa, hắn ra kìa.
Nó buông bỏ cây roi đánh vụ, nắm lấy mớ bạc của Quách Đại Lộ trao cho và chạy
vào chỗ đống bao nắm tay một..thằng bé nữa kéo ra:
- Nè, nó là em tôi đấy.
Quả đúng, vì thằng bé này mặt cũng rổ chằn.
Quách Đại Lộ lại một phen dở khóc dở cười.
Thằng bé "lớn" như đang khoái chí vì có nắm bạc trong tay nói lia lịa.- Em kế của tôi đấy, nó bị rổ mặt đâu từ hồi nhỏ, hồi đó tôi cũng chưa biết, lớn lên
thì mặt nó đã vậy rồi.
Quách Đại Lộ đứng khựng hồi lâu rồi quay mặt bỏ đi một nước.
Hắn đi mà còn nghe văng vẳng bên sau tiếng của thằng bé "lớn":
- Mày thấy không, bảo theo tao chơi chứ đừng có rút ở trỏng, bạc nè, mày thấy
không, phải mỗi ngày mỗi gặp một thằng cha như thế thì tao với mày ăn bánh đã ha ?
Quách Đại Lộ cười không nổi mà giận cũng không xong, hắn biết

thằng bé này đã
xem hắn như một gã khật khùng ...

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...
Hồi 53
Long vương miếu

Đi trở lại chưa tới tửu quán thì đã thấy tên tiểu nhị ra đón. Hắn nhìn Quách Đại
Lộ cười hề hề:
- Khách quan, hồi nãy con vịt quay hãy còn chưa đụng đũa, tiểu nhân đã gói kỹ lại
để khách quan có thể mang theo.
Đúng là lời lẽ của kẻ chuyên môn làm ... tiểu nhị, hắn muốn tiền mà vẫn làm cho
khách khó lòng phiền trách.
Quách Đại Lộ trao cho hắn một nén bạc và hỏi luôn:
- Cái gã mặt rổ vừa rồi chắc ngươi biết chứ ?
Tên tiểu nhị híp mắt vì nén bạc khá nặng, hắn cười toét miệng:
- Tiểu nhân tuy không biết, nhưng những cô tiếp hắn luôn hồi nãy nhất định biết,
nếu khách quan cần, tiểu nhân có thể gọi nhiều cô đến ngay.
Quách Đại Lộ nói:
- Không, ta chỉ cần gặp người mặt rổ thôi, trước đây ngươi có thường thấy gã không ?
Tên tiểu nhị lầm bầm:
- Gái đẹp lại không chịu mà cứ muốn gặp cái gã mặt rổ kia...
Quách Đại Lộ không thèm hỏi nữa, hắn biết có gặp mấy cô gái đó cũng thế thôi,
nhất định họ cũng không biết gì hơn tên tiểu nhị.
Cái làm cho Quách Đại Lộ băn khoăn là rõ ràng tên mặt rổ trốn tránh hắn, thế
nhưng lại cứ muốn chường mặt cho hắn thấy, như là những mồi, nhất định là tên ấy cố ý
chứ không bao giờ có chuyện tình cờ như thế.
Cứ theo chuyện hắn vào nhà của cặp vợ chồng hồi sớm và bây giờ lỏn vào kho mễ
cốc, đủ thấy hắn rất thông thạo nơi đây chỉ có điều những người

khác lại ít hay thấy
hắn.
Đâu phải vô duyên vô cớ mà tên ấy lại mang hạt minh châu quí giá mua tin cho
hắn, nhất định là phải có mục đích.
Nhưng mục đích ấy là gì, thật Quách Đại Lộ muốn điên luôn.
Ngay lúc đó chợt có cô gái trong đám tiếp tên mặt rổ hồi nãy xớn xác đi lại, tên
tiểu nhị ngầm chỉ Quách Đại Lộ và nháy mắt với cô ta.
Cô gái mỉm cười bước lại.
Cô ta tới trước mặt Quách Đại Lộ và nở nụ cười thật ngọt:
- Đây chắc là Quách đại gia ?
Quách Đại Lộ gật đầu:
- Có phải tên mặt rổ nói với cô không ?
Cô gái gật đầu:
- Em tên là Mai Lan, em ở Lưu Xuân Viện, có dịp thỉnh đại gia ghé tạt đó chơi.
Quách Đại Lộ nói:
- Nếu cô có thể tìm chỗ tên mặt rổ cho tôi thì mỗi ngày tôi nhất định đến với cô.
Mai Lan chớp mắt:
- Thật à ?
Quách Đại Lộ đáp:
- Nói mà nuốt lời là hạng lưu manh, chứ chẳng phải ta.
Mai Lan lại cười, nụ cười của nàng hình như lúc nào cũng ngọt:
- Tôi đang đi tìm đại gia, vì muốn nói với đại gia về người mặt rổ đấy.
Quách Đại Lộ chồm tới:
- Sao ? Hắn sao ?
Mai Lan nói:
- Hắn hẹn với đại gia đêm nay, lối canh ba, hắn sẽ đợi đại gia tại Long Vương miếu
phía Tây hồ, hắn nói... hắn nói...
Thấy cô gái ngập ngừng, Quách Đại Lộ hỏi nhanh:
- Hắn nói sao ?
Cô gái nói:
- Hắn bảo nếu đại gia hơi... nhát thì hắn cũng không ép lắm.
Cô ta chợt cười và ngó Quách Đại Lộ bằng đuôi mắt:
- Bây giờ thì đại gia đã tìm ra chỗ hắn rồi, đấy đại gia vừa mới bảo, lời nói của đại
gia không giống bọn...lưu manh...

Bây giờ Quách Đại Lộ lại học thêm được một bài học khá hay.
Đối với đám gái ăn sương này thì tuyệt đối không được vội vàng, bất cứ chuyện gì
cũng phải từ từ, vội vàng là thua họ.
Hắn cũng hơi tức, với họ muốn nói chuyện bao lâu lại không được, tội gì mau miệng
với họ như thế ?
Cô ta lãnh chuyển lời cho tên mặt rổ, chắc chắn phải kiếm một số lợi rồi, bây giờ
cô ta muốn moi thêm của Quách Đại Lộ.
Đó là nghề nghiệp, họ không hề bỏ qua bất cứ một cơ hội tốt nào.Cuối cùng Quách Đại Lộ đành phải dúi vào tay cô ta một nén bạc, tự nhiên cô ta
cám ơn rối rít và không ngớt lời ca tụng sự hào hoa phong nhã của hắn, cô ta nói rất
mến những con người như thế và cuối cùng cô ta... thật tình mời hắn khi rảnh tới chơi.
Quách Đại Lộ cười cười nhưng lại thở dài sườn sượt...
- - - - - o0o- - - - - -
Long Vương Miếu.
Nơi nào có sông, có hồ thì in như nơi đó không thể thiếu miếu Long Vương.
Cũng như miểu thổ địa, miểu Long Vương cũng không có người chăm sóc, không có
"ông từ", nhiều nơi luôn cả nhang đèn cũng không hề có.
Quách Đại Lộ đến đó bằng một cổ xe.
Thật tình thì hắn cũng không thích ngồi xe, nhưng vì không thuộc đường nên đành
phải thế.
Hắn cũng không muốn mướn cỗ xe này, vì cổ xe ngựa đã không khỏe mà người
đánh xe cũng quá già.
Cứ nhìn vào mái tóc bạc phơ và cái lưng còng khòm của lão là Quách Đại Lộ hết
ham.
Khốn nỗi là giữa đêm hôm tăm tối, không xe nào chịu đến miểu Long Vương cả, chỉ
có một mình lão nhận lời.
Dẫu không muốn cũng phải đi.
Quả đúng với lời của những người từ chối, con đường thật tối, thật

khó đi, mút tầm
mắt không thấy một đóm lửa nào.
Lão già lưng gù đánh xe hình như rất ít nói, ngoài chuyện tiền nong ra hồi trả giá lúc
đầu, còn thì suốt dọc dường, lão không nói một câu.
Mãi cho đến khúc đường tốt nhất, lão vụt kềm cương ngựa.
Cổ xe đứng lại, nhưng trục xe vẫn còn cót két một hồi rồi mới chịu nín im.
Cổ xe cũng như cái già của lão, nó cũ quá rồi.
Lão già lưng gù quay đầu lại hỏi:
- Đi thẳng tới trước kia là Long Vương miếu, khách quan hãy xuống xe đi bộ.
Quách Đại Lộ cau mặt:
- Tại sao không cho xe đi đến chổ ?
Lão già lưng gù cười:
- Bởi vì tôi chưa muốn chết, tuy đã khá già nhưng chắc cũng còn sống được đôi ba
năm nữa.Trong đem vắng ngắt, giọng cười của lão bỗng nghe rờn rợn, Quách Đại Lộ nhăn
mặt:
- Bộ cứ đến đó rồi ngã đùng ra chết à ?
Lão già lại cười, giọng cười của lão càng thêm kỳ quặc:
- Đêm nay bất cứ ai đến đó cũng không mong được trở về, lão khuyên khách quan
hãy quay lại là hơn.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Long Vương miếu là chỗ mà ai ai cũng đến đó được, tại làm sao lại có thể dữ dằn
như thế ?
Lão già lưng gù đáp:
- Đêm nay không giống như những đêm trước đây, khác xa nhiều lắm.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Có cái gì khác ?
Lão già dợm nói rồi nhưng lại làm thinh, mắt lão ngó trịch qua vai Quách Đại Lo,ä
dường như trong bóng tối chập chờn có gì đã làm cho lão đâm nghẹt thở...
Quách Đại Lộ chợt nghe sau ót lạnh lạnh, hắn cũng phải quay đầu lại phía sau.

Màn đêm trầm trầm, gió thổi lào xào những cành liễu gần xa, ai cũng có thể hình
dung trong bóng tối ấy ma quái đang nhăn nanh múa vút...
Nhưng có lẽ đó chẳng qua bóng tối a tòng với lòng kinh sợ chứ thật tình vẫn không
thấy một vật gì.
Quách Đại Lộ bật cười:
- Ông cứ an lòng đưa tôi đi, nếu ông chết tôi...
Hắn vụt nín ngang.
Bởi vì hắn quay lại thì không biết ông lão gù lưng đã dông đi đâu mất...
Xa xa, bóng tối phủ đầy nghi hoặc, không thấy bóng người mà cũng không thấy
ngọn lửa ma trơi như những cái tối trong bãi tha ma.
Càng im lặng chừng nào, trong cái im lặng đó càng ẩn chứa nhiều khủng bố.
Tại sao lão già lưng gù bỏ đi đâu ?
Chẳng lẽ lão đã bị ma quỉ bắt rồi ?
Một cơn gió thổi qua, Quách Đại Lộ phát rùng mình, nhưng hắn vẫn mím môi cả
quyết, "được rồi, ông không đi thì tôi đi một mình."
Hắn nhảy lên xe mò tìm cương ngựa, nhưng hai con ngựa chẳng những không chịu
lao tới theo sự điều khiển mà chúng lại thụt lui...
Lạ không ? Chẳng lẽ chúng sợ ?
Thường thường khi nghe hơi cọp là có đánh chết, ngựa cũng không bao giờ đi tới,
nhưng bây giờ đâu có hơi hám gì để có thể gọi là phía trước có cọp đang chờ ?Không lẽ ngựa lại biết sợ ma ?
Quách Đại Lộ nhảy xuống lầm bầm:
- Ta còn có hai chân, mi không chịu đi chẳng lẽ ta lại chẳng biết đi à ?
Vừa nói hắn vừa bước nhanh tới trước.
Nhưng Long Vương miếu có ở phía trước thật chăng ?
Quách Đại Lộ không dám tin chắc điều ấy, bởi vì trong bóng đêm dày đặt thật khó
lòng nhìn thấy dạng nhà cửa, dầu có cũng không nhìn được.
Đúng là chuyện chưa xảy ra mà khung cảnh đã làm cho lòng người khủng khiếp.
Không một ước hội nào, dầu hẹn đến giải quyết một mất một còn

cũng không ai lại
đi lựa một cái chỗ kỳ dị như thế này.
Trừ phi đó là một âm mưu.
Mặc kệ, Quách Đại Lộ đã đến nước lỳ, hắn ngang nhiên bước tới.
Thình lình, phía sau vụt có hai tiếng rít lên the thé, không phải tiếng người, y như
tiếng ma quái ré lên rờn rợn...
Quách Đại Lộ quay đầu lại... tiếng hí của hai con ngựa.
Không biết bao giờ, không biết lão lưng gù có trở lại hay không, hai con ngựa đã
quay đầu kéo cổ xe bay về hướng khi nãy.
Quách Đại Lộ cười nhạt lẩm bẩm:
- Hứ, lão già kỳ cục, ông hù hai con ngựa được chứ làm sao hù được Quách Tiên
Sinh...
Hắn nói chưa dứt tiếng là thiếu điều đâm sầm vào đôi ngựa khi quay lại phía đang
đi tới...
Nơi đó, phía trước mặt hắn, mới ràng ràng đây không có bây giờ bỗng xuất hiện
ngọn lửa màu xanh.
Ngọn đèn xanh y như màu xanh đom đóm, màu xanh của ánh lân tinh.
Nếu không có người cầm, nếu chỉ thấy lơ lửng thì không ai dám bảo đólà đèn mà
dám gọi là lửa quỉ.
Ánh đèn rọi hắt vào thân dưới của con người, phía trên vẫn tối om om.
Người đứng chỉ thấy chân chứ không thấy mặt.
Không thấy mặt chứ thấy bóng, người ấy đội trên đầu một cái mũ rộng vành xụp
xuống gần khuất tới cằm.
Nhưng Quách Đại Lộ vẫn nhìn được đó không phải tên mặt rỗ.
Bởi vì người này chỉ có một giò.
Quỉ một giò!
Nghĩ tới chuyện quỉ một giò mà con nít và những người lớn dễ tin thường làm cho
sự sợ sệt của Quách Đại Lộ tan mất, vì hắn đang tức cười thầm.Người ấy đứng một chân, chân kia bị đứt mất đến bắp vế thay vào đó bằng một

khúc cây lớn, không biết tháp hay là hắn chống.
Người ấy đứng xa xa, tay cầm lồng đèn, tay kia cầm cây đoản côn đen thùi lùi,
không biết bằng cây hay bằng sắt.
Tuy chỉ đứng một chân, nhưng khí thái của hắn vững vàng như cây cột.
Nói một cách theo con nhà võ, hắn đứng vững vàng ổn định như ngọn thái sơn.
Tam canh bán dạ, bốn phía không người, giữa nơi hoang vắng, thình lình xuất hiện
một người, người ấy chỉ có một giò - nếu bây giờ chỉ là môt cuộc giàn cảnh thì quả
cảnh này khá hấp dẫn.
Quách Đại Lộ sực nhớ tên mặc rổ, tên này đã từng làm nhiều chuyện kỳ cục vì thế
hắn không sợ mà còn lại nhìn người một giò và gật gật đầu như...chào hỏi.
Chỉ cần đừng ai làm hại hắn thì dầu gì hắn vẫn không hề tỏ ra hung hãn với bất cứ
một ai.
Đó là thái độ cố hữu của Quách Đại Lộ.
Người một chân cũng gật đầu. Quách Đại Lộ nói:
- Tôi họ Quách tên là Đại Lộ, "Lộ" là con đường đi, "Đại" làlớn, là mênh mông vô
tận.
Người một chân lạnh lùng:
- Ta chưa hỏi tôn danh quí tánh và ta cũng chưa phải đến đây để nghe giải thích
lòng thòng.
Quách Đại Lộ cười:
- Nhưng chúng ta tình cờ gặp gỡ nơi đây, âu cũng là chuyện hữu duyên.
Người một chân gằn lại:
- Tại sao các hạ biết "gặp gỡ tình cờ" ?
Quách Đại Lộ hỏi:
- Ủa, không phải thế sao ?
Người một chân đáp:
- Không.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Không lẽ các hạ đến đây là cốt để tìm tôi ?

Người một chân đáp:
- Phải.
Quách Đại Lộ nói:
- Tìm tôi để làm gì ?
Người một chân đáp:
- Bảo các hạ trở về.Quách Đại Lộ nhướng mắt:
- Về ? Về đâu ?
Người một chân đáp:
- Từ đâu đến, trở về nơi đó.
Chỉ nghe giọng nói không thôi, ai cũng có thể nghĩ rằng hắn là bậc trên đang xuống
lệnh.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Có phải các hạ không muốn cho tôi đến Long Vương miếu.
Người một chân đáp:
- Phải.
Quách Đại Lộ chớp mắt:
- Tại sao ?
Người một chân đáp:
- Đó là chỗ bất tường, người đến sẽ mang tai họa.
Quách Đại Lộ cười:
- Đa tạ sự chỉ giáo, chỉ có điều tại hạ khó hiểu là chúng ta chưa từng quen biết thì lý
do gì các hạ lại quan tâm đến thế ?
Người một chân gằn lại:
- Các hạ nhất định đi ?
Quách Đại Lộ gật đầu:
- Phải.
Người một chân trầm giọng:
- Tốt, vậy trước hết hãy đánh ngã ta và bước qua mà đi tới.
Quách Đại Lộ cười:
- Như vậy không những chẳng phải tình cờ, mà các hạ đến đây tìm tôi để mà đánh
lộn ?
Người một chân không nói, tay trái hất nhẹ lên, chiếc đèn lồng bay lên tà tà rơi
đúng vào một chạc ba của một ngọn cây gần ở về đường.
Quách Đại Lộ buột miệng kêu lên:
- Hay, bằng vào thủ pháp đó, tại hạ cũng đã không phải là đối thủ của các hạ rồi.

Người một chân nói:
- Bây giờ thì các hạ hãy còn kịp trở về.
Quách Đại Lộ cười:
- Nhưng cũng phải đánh cái đã, chính vì không chắc thắng nên phải đánh, chứ nếu
đã nắm chắc phần thắng trong tay thì đánh nhau còn gì thích thú.
Người một chân nhẹ nhẹ gật đầu:- Tốt, như vậy là khá, ta không bao giờ giết hạng người khá như thế, chỉ cần chặt
cặp chân là đủ.
Quách Đại Lộ nói:
- Tôi thì chỉ chặt các hạ một chân thôi.
Thật tình thì hắn không muốn nói những lời chạm mạnh vào con người tàn tật,
nhưng trải qua bao bực dọc, lời lẽ của hắn không khỏi có phần khắc bạc.
Người một chân giận dữ, hắn không thèm nói thêm nửa tiếng, cây côn trong tay đã
cuốn lên.
Đoản côn thật ngắn, khoảng cách hai người xa gấp hai ba lần, nhưng vừa vung tay
lên thì ngọn côn đã tới ngay trước mặt Quách Đại Lộ, thân pháp của người một chân
quả là đáng kể.
Trong tay không một tấc sắc, Quách Đại Lộ không thể đỡ gạt, hắn chỉ nhích chân
né tránh.
Nhưng người một chân hình như dùng thế liên hoàn, gậy này chưa dứt thì chiêu kia
đã tới, ngọn côn của ông ta tuy ngắn nhưng cũng đủ sức làm cho cuốn ào ào.
Thông thường, sử dụng gậy, côn hay trượng thì trong giang hồ chỉ có hai hạng người,
thứ nhất là đám cái bang, thứ hai là hòa thượng.
Cái Bang cũng gọi là cùng gia bang, gậy của họ được gọi là "đả cầu bổng", nó là thứ
đoản côn, nghe nói xa xưa, từ đời Bang chủ họ Tra, nhưng đó chỉ là truyền thuyết còn
cần nguyên của nó là chưa ai nói tới.
Vì thế, côn pháp của họ gọi là "đả cầu bổng pháp" coi như nội gia chân truyền, chỉ

cần thấy họ ra chiêu là biết ngay lộ số cái bang, tuy sự biến hoá có phức tạp nhưng vẫn
đáng để nhận biết.
Chiêu thức của người một chân mạnh tợn dữ dằn, nhưng sự biến hoá không có gì
tinh diệu, Quách Đại Lộ tuy ít hay xông xáo giang hồ, nhưng "đả cầu bổng pháp" vốn
đã từng nghe và cũng có đôi khi trông thấy, hắn thấy rõ người một chân này chiêu thế
không phải lộ số của cái bang.
Hắn vụt cười khì:
- Tôi đã biết các hạ là người gì rồi, các hạ không thể che mắt tôi được.
Chiêu thế của người một chân hình như hơi chậm lại, toàn thân hắn cũng hình như
chấn động.
Nhưng tại sao hắn nghe câu nói của Quách Đại Lộ mà lại có phần chấn động như
thế ?
Quách Đại Lộ nói mò, hay quả thật hắn có cái gì không dám lộ ra.
- - - - - - o0o- - - - - - -Người một chân hơi chậm lại thì Quách Đại Lộ lại nhanh lên.
Song quyền của hắn cuốn bay như gió, hắn cứ lừa thế "nhập nội" đánh vào những
chỗ yếu nhất của người một chân, làm cho chiếc gậy của hắn càng khó xử.
Gậy dầu ngắn cũng là thứ dùng trong thế rộng, đánh nhập nội như Quách Đại Lộ,
đối phương khó xoay trở vô cùng.
Cao thủ giao thủ với nhau chỉ hơn kém trong đường tơ kẻ tóc, nắm được phần đó,
Quách Đại Lộ vụt đánh luôn ba quyền theo thế liên hoàn, nhưng chỉ đánh trong hai
chiêu rưỡi hắn vùng biến thế, thay vì đánh thẳng theo đà hắn hất ngược trở lên làm cho
chiếc nón rộng vành của người một chân rơi xuống.
Không phải vì hơn hắn bởi nếu hắn muốn đánh trúng mặt người một chân cũng
không phải dễ dàng, với chiếc nón rộng vành có phần dễ hơn và khi giao đấu thật khó

mà bảo vệ chiếc nón.
Chiếc nón rơi xuống, để lộ bộ mặt nhợt nhạt với chiếc đầu trọc lốc, trên trán người
một chân lộ rõ ba dấu ngồi hương.
Quách Đại Lộ dùng chân hất luôn chiếc nón ra xa và la lớn:
- Đúng rồi, ta nghĩ không hề sai, các hạ quả đúng là hoà thượng.
Mặt của người một chân còn xa hơn nửa câu nói Quách Đại Lộ ?
Hắn vụt luôn
chiếc côn trúng ngay ngọn đèn lồng tắt ngầm bốn phía tối om...
Và tiếp theo một cái nhún chân, thân hình hắn biến mất vào đêm tối.
Quách Đại Lộ khựng lại ngẩn ngơ...
Thật tình thì hắn không biết gì cả, nhưng vì thấy hắn hình như cố dấu một chuyện
gì của người một chân, thêm vào đó vì lối dùng côn mà không phải lộ số của cái bang,
Quách Đại Lộ đoán chừng và nói mò những câu có tính mù mờ thế thôi...
Bây giờ, khi đánh được cái nón khi thấy vẻ mặt thất thần của người một chân, nhất
là lối gần như chạy trốn ấy làm cho Quách Đại Lộ càng ngơ ngác.
Hoà thượng đâu phải là chuyện đáng giấu người, cũng đâu có gì xấu hổ ?
Như thế thì tại sao hắn lại có hành động quá lạ lùng ?
Quách Đại Lộ nghĩ không ra, nhưng bây giờ thì hắn cũng không thèm nghĩ nữa.
Trước mắt đã không còn gì chướng ngại công việc cần hơn cứ đến Long Vương miếu
rồi hẵn hay sau.
Nhưng hắn chỉ đi được chưa bao xa thì một chuyện lạ nữa lại hiện ra.
Trước mắt hắn ánh sáng bùng lên, hắn thấy ngôi cổ miếu.
Như vậy thì cuối cùng rồi hắn cũng đến nơi ...

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...
Hồi 54
Cô gái trong miếu vắng

Long Vương miếu tuy đã đến rồi, nhưng vấn đề hãy còn nhiều nghi vấn.
Ai đốt đèn trong đó ?
Lão đánh xe lưng gù, người một chân, tên mặt rỗ… bây giờ lại thêm chuyện đốt
đèn trong miếu.
Thật là lắm chuyện.
Tại sao không nói huỵch tẹt, nói thẳng ra cái gì mình muốn mà cứ mập mờ, ấm ớ
làm chi ?
Bằng vào thân pháp của họ, rõ ràng họ là hạng khá cao trong chốn giang hồ, thế
mà hắn chưa nghe ai nói đến những người mà thân thể có điểm đặc biệt như thế là
sao ?
oOo
Trong miếu thắp bảy ngọn đèn, thế nhưng không có một bóng người nào cả.
Đã đốt đèn dẫn dụ thì tại sao không ra mặt ?
Quách Đại Lộ đứng trước cửa miếu dòm dòm qua lại y như một du khách xem xét
nơi thắng cảnh.
Dáng cách thì như thế, nhưng trong lòng hắn cũng đã khá hoang mang.
Hổng lẽ tên mặt rỗ lại đùa chơi ?
Nhưng không ai lại đi đùa một cách vừa tốn công, vừa tốn quá nhiều tiền như thế
bao giờ.
Nội hạt minh châu cho Thủy Nhu Thanh cũng là đáng giá, nếu đùa thì không tới
mức đó đâu.
Nếu không phải đùa thì đây là trường quyết đấu và chuyện sinh tử tồn vong đang
chờ chực phút giây.
Quách Đại Lộ mím môi định đi vòng ra sau miếu, ngay lúc đó một ngọn đèn
trước án vụt tắt phụt.
Ở đây không có gió, ngọn đèn đang cháy sáng sao bỗng tắt đi ?
Quách Đại Lộ cau mày đi thẳng vào trước hương án, hắn phát hiện ngọn đèn tắt

vì hết dầu.
Đèn tuy hết dầu tự tắt, nhưng dưới án lại có một vật thò ra, lẩy bẩy.
Quách Đại Lộ thối lui mấy bước trầm giọng :
- Ai ?
Bóng đen dưới án càng rung hơn nữa, rung chao cả bàn hương án.
Quách Đại Lộ mím môi tràn tới, dùng chân đá hất tấm màn treo trước mặt bàn….
Hắn khựng lại nhìn sửng sốt.
Giữa đem khuya khoắt, giữa chốn hoang vu, giữa khung cảnh đầy hăm dọa của
ngôi miếu cổ, dưới bàn thờ lại có một người.
Người đó là một cô gái chỉ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi !
Vì cần phải đến nơi này, Quách Đại Lộ đã gặp không biết bao nhiêu người kỳ dị,
đã gặp không biết bao nhiêu chuyện lạ lùng, nhiều lúc hắn có cảm giác đang đứng
trước một nguy cơ gần như đe dọa cả tính mạng.
Vì thế, hắn đã có dự phòng, cho dầu trong miếu có tàng ẩn những gì kinh dị,
hiểm nguy cách mấy, hắn cũng không có gì kinh ngạc.
Nhưng bây giờ thì chuyện xảy ra làm hắn thiếu điều ngã ngửa.
Trong miếu, dưới bàn, không có gì nguy hiểm mà lại là một cô gái nhỏ.
Trông dáng con người cô run lẩy bẩy thật đáng thương, nhất là quần áo trong
người của cô ta mỏng manh hết sức.
Cô gái run như đang lên cơn sốt, nhìn thân áo mỏng manh thật không biết cô ta
đang lạnh hay đang sợ sệt.
Khi thấy Quách Đại Lộ, cô ta càng run hơn nữa, hai tay cô ôm lấy ngực, thân
hình co rút lại như con cuốn chiếu.
Hai mắt cô ta lộ vẻ kinh sợ tột cùng và cô ta nói mà tiếng này như dính lại với
tiếng kia :
- Trăm lạy ông, ngàn lạy ông… xin ông tha cho tôi…
Quách Đại Lộ sửng sốt một lúc lâu mới nói được :
- Cô là ai ? Tại sao lại đến chốn này ?
Cô gái như đã mất hồn mất vía, cô ta chỉ nói được mấy tiếng đầu rồi líu lưỡi luôn.

Quách Đại Lộ thở dài thương hại :
- Cô cứ yên lòng, cũng đừng van lạy gì cả, tôi không phải đến đây để hại cô đâu.
Cô gái mở to đôi mắt nhìn Quách Đại Lộ và thật lâu cô ta mới chui ra :
- Ông… ông không phải là… ông hồi nãy ?
Quách Đại Lộ hỏi :
- Ông nào hồi nãy ?Cô gái nói :
- Người bắt trói tôi và mang tới đây…
Quách Đại Lộ gượng cười :
- Tự nhiên là không phải, chứ người bắt cô mà cô cũng không biết là ai nữa sao ?
Cô gái cắn môi :
- Tôi… tôi không thấy.
Quách Đại Lộ nói :
- Thế thì tại làm sao cô lại đến đây ?
Mắt cô gái đỏ hoe, cô ta sắp sửa khóc rồi.
Quách Đại Lộ nói :
- Tôi đã nói rồi, tôi không hề làm gì phương hại đến cô nương, vì thế, cô đừng sợ
sệt gì cả, có gì cô cứ nói ra đi.
Không an ủi thì còn đỡ, khi hắn vừa nói xong thì cô gái vụt khóc òa lên…
Cô ta ôm mặt khóc thật to.
Quách Đại Lộ lớ ngớ, không biết làm sao cho phải.
Muốn cho một cô gái khóc, người đàn ông có trăm phương ngàn cách, nhưng
muốn cho cô gái đang khóc nín đi thì quả thật là chuyện thiên nan vạn nan.
Huống chi, về phương diện đó, phương diện làm cho một cô gái nín khóc, Quách
Đại Lộ hoàn toàn chẳng có chút kinh nghiệm nào cả.
Vì thế, hắn chỉ còn cách là đứng… nhìn cô ta khóc.
Không biết bao lâu như thế, cô gái mới hơi dịu bớt, cô ta hỉ mũi và kéo vạt áo lau
nước mắt.
Quách Đại Lộ thở phào dịu giọng :
- Chẳng lẽ cô không biết tại sao cô lại đến nơi này sao ?
Cô gái cứ lấy tay che mặt :
- Tôi đang ngủ, nhưng khi tỉnh dậy thì thấy mình ở nơi đây.

Quách Đại Lộ hỏi :
- Khi tỉnh dậy, nơi đây không có ai cả sao ?
Cô gái nói :
- Chẳng những không có người, mà luôn cả đèn đuốc cũng tối om.
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Ủa, vậy chứ đèn này ai đốt ?
Cô gái nói :
- Vừa lạnh vừa tối, chỗ này làm cho tôi sợ xém ngất luôn, tôi mò bậy mò bạ trên
bàn thì chợt đụng đá lửa…
Trên bàn quả nhiên có đá lửa và mồi dẫn lửa.Quách Đại Lộ cầm xem và hỏi :
- Như vậy là cô đốt những ngọn đèn này ?
Cô gái gật gật đầu.
Bây giờ thì Quách Đại Lộ đã biết hơi hơi, hắn hỏi :
- Vừa rồi nơi đây không có ai, tại sao cô không chạy về nhà ?
Cô gái nói :
- Ban đầu tôi cũng muốn chạy, nhưng vừa ló ra đến cửa, thấy bên ngoài tối om,
tôi hoảng quá nên rút trở vào đây, mà cũng không dám ở ngoài nên chui nấp dưới bàn.
Cho đến bây giờ tay chân cô ta vẫn còn rung, nhưng giọng nói đã rõ dần.
Một cô gái nhỏ chưa từng ra khỏi nhà một mình, khi tỉnh giấc thì thấy ở trong một
cái miếu hoang, cô ta không chết giấc cũng là may.
Quách Đại Lộ nhìn cô gái, lòng hắn bỗng nghe cảm thương vô hạn.
Hai bàn tay cô ta tuy vẫn che mặt, nhưng con mắt lại len lén nhìn Quách Đại Lộ
qua kẽ hở của ngón tay…
Dáng cách của Quách Đại Lộ hình như không có gì đáng nghi là kẻ xấu, nhìn kỹ
có thể đoán quyết như thế ấy.
Hắn muốn đỡ nàng đứng dậy, nhưng vừa mới dợm tay thì một ngọn đèn tắt phụt.
Cô gái tuy xem nhỏ thó yếu ớt, nhưng thật ra thì cô ta cũng đang tuổi dậy thì.
Hai tay cô ta che mặt, nhưng cô nàng lại quên và để trống ở phần khác trên thân
thể, chỗ rõ hơn hết là gò ngực nổi vun.

Khốn đốn cho cô là cô mặc áo quá mỏng manh, ánh sáng của mấy ngọn đèn hắt
vào tỏ rõ…
Chẳng những Quách Đại Lộ không dám đưa tay đỡ mà luôn cả nhìn, hắn cũng
không dám, hắn hơi quay mặt sang hướng khác.
Ngay lúc đó, thêm một ngọn đèn tắt phụt và ngọn thứ ba cũng tiếp liền theo.
Chắc chắn là đã hết dầu, vì chưa kịp coi thì bảy ngọn đèn đã tắt ngấm.
Bóng tối ập vào thật nhanh, cô gái hoảng hốt kêu lên một tiếng nho nhỏ rồi nhảy
vào lòng Quách Đại Lộ.
oOo
Bóng tối vốn luôn a tòng cho những chuyện gì mờ ám.
Có những chuyện mà tỏ rõ thì không dám, nhưng nếu trong bóng tối, càng tối
càng hay thì người ta bạo dạn.Cô gái vì sợ quá nên quên phương hướng, cô ta nhảy ngay lại, ngã vào lòng
Quách Đại Lộ và quên chuyện… quay ra, nghĩa là gò ngực của cô ta áp sát vào lòng
Quách Đại Lộ…
Chuyện xảy ra quá thình lình, phản ứng tự nhiên là hắn dang hai tay ôm cô gái.
Sự va chạm đó làm cho hắn bỗng nghe tim mình đập loạn, mặt nóng bừng
bừng…
Nhưng hắn tỉnh táo được ngay, hắn tự cảnh cáo mình :
- Là người chứ không phải súc sinh, không được lợi dụng cơn nguy của người mà
làm chuyện xấu xa…
- Chẳng những không nên làm mà cũng không nên nghĩ tới, nếu không, chẳng
những xấu hổ với lương tâm mà cũng không còn mặt mũi nào nhìn Yến Thất.
Hắn cảnh cáo mình và cố sức khống chế mình, nhưng “khách quan” thì lại bao
vây hắn.
Nhất là hắn chỉ khống chế lòng mình, chứ con người còn nhiều chỗ rất khó lòng

khống chế, chỗ thứ nhất là lỗ mũi…
Hắn nghe ngay một mùi thơm, không phải thứ thơm của son phấn mà là hương
trinh của cô gái trong lứa tuổi dậy thì.
Hơi thở dồn dập của nàng hình như xông thấu vào tim hắn.
Thêm vào đó, vóc thân mềm mại của nàng cũng đang sát vào người hắn.
Thêm vào đó, bóng tối như cố giục hắn mau hành động…
"Trai gái không nên gặp chỗ vắng người".
Người ta chỉ nói "chỗ vắng" chứ chưa kể bóng tối, tự nhiên bóng tối nguy hiểm
hơn nhiều.
Chỉ có người nào trải qua kinh nghiệm đó mới thấy sự tối quá ư "nguy hiểm".
Quách Đại Lộ không phải thánh nhân.
Hắn là người, là đàn ông, thứ đàn ông không hay được dịp gần đàn bà, nhất là
hắn đang khủng hoảng về tình ái.
Khốn đốn hơn, hắn là người rất biết nhìn cái đẹp, biết thích gái đẹp.
Bối cảnh, tâm tình, đối tượng và thêm vào sự nguy hiểm cực cùng là bóng tối a
tòng…
Trong hoàn cảnh như thế, không ai dám vỗ ngực tự xưng mình là một thánh nhân.
Nhưng cũng may, có một sức mạnh làm cho hắn khống chế được sự đòi hỏi trong
lòng hắn.
Sức mạnh đó không phải lễ giáo, không phải là tâm chí quân tử vì, trong hoàn
cảnh này, lễ giáo và quân tử đã… cúi đầu.
Sức mạnh đó là tình cảm của hắn đối với Yến Thất.Trong một trường hợp nhất định nào đó, lý trí không làm sao chiến thắng được
dục vọng, chỉ có cảm tình, sức mạnh của cảm tình mới mong chế ngự.
Quách Đại Lộ rất may là trong tay hắn đang có sức mạnh ấy.
Nhưng hắn chưa đẩy cô gái ra khỏi vòng tay.
Hắn không nỡ làm như thế.
Cô gái rúc vào lòng hắn y như một con chim nhỏ bị mưa gió phũ phàng, đang cố
tìm lấy một lùm cây nương tựa.

Quách Đại Lộ nhè nhẹ vỗ lên vai nàng, giọng hắn êm dịu như giọng người anh
cả :
- Cô bé, đừng sợ, tôi sẽ đưa cô về đến tận nhà.
Cô gái lí nhí :
- Đưa tôi về nhà thật ư ?
Quách Đại Lộ gật đầu :
- Thật, tôi sẽ đưa cô đi ngay bây giờ.
Cô gái ngập ngừng :
- Nhưng… giữa đêm khuya, tự nhiên… công tử có chuyện đại sự, làm sao bỏ để
đưa tôi về nhà được ?
Quách Đại Lộ nhè nhẹ thở ra…
Hắn có thể đến nơi này quả là chuyện không phải dễ, bảo hắn bỏ đi thật là
chuyện khó lòng…
Tên mặt rỗ có nói không biết lúc nào sẽ đến, theo lời cô gái Mai Lan, và khi hắn
đến là Quách Đại Lộ chắc chắn sẽ được tin Yến Thất…
Hắn tin chắc tên mặt rỗ là đâu dây mối nhợ, bây giờ bỏ đi làm sao tìm lại tên
mặt rỗ ?
Không tìm được tên mặt rỗ là không còn hy vọng hỏi về tin Yến Thất.
Nhưng bây giờ không còn cách nào cho hắn lựa chọn được nữa, hoàn cảnh này
đã đây hắn vào chỗ “nghĩa bất dung từ”.
Một người đàn ông sống cho ra sống là gặp nghĩa không có quyền từ chối, cho
dầu chuyện đó có phương hại đến quyền lợi của mình, người đàn ông không chỉ cần có
dũng khí mà lại cần phải có nhân từ.
Hắn lại vỗ nhẹ lên vai cô gái, giọng hắn vẫn dịu dàng nhưng cả quyết :
- Bây giờ thì trời cũng đã sắp sáng rồi, cha mẹ cô nếu biết chuyện cô mất tích,
nhất định sẽ muôn vàn lo lắng… Bây giờ, tuổi cô hãy còn nhỏ, câu chuyện vấy ra tai
tiếng sẽ không sao lường được, có thể cô không biết tai hại của nó nhưng tôi biết.
Hắn nói đúng, những lời đồn đãi vô trách nhiệm sẽ có thể hủy diệt cả

cuộc đời
của người con gái, trong khi người bàng quan tưởng đó chỉ là câu chuyện nói cho vui…Nghĩ đến chuyện đó, Quách Đại Lộ càng quyết tâm hơn nữa, hắn nói :
- Vì thế, tôi quyết định đưa cô về nhà trước khi trời sáng.
Cô gái vụt ôm chặt lấy Quách Đại Lộ và giọng cô thân thiết :
- Công tử quả thật là một con người tốt, tôi từ nhỏ chưa hề gặp một người như thế
bao giờ…
oOo
- Nhà tôi ở ngay con đường hẹp trước mặt, nhà thứ ba bên phải, cái nhà phía
trước có gốc liễu dựa bên cửa đó.
Ngõ hẻm thật vắng.
Ánh sáng vừa hừng từ phương đông, rọi lờ mờ những giọt sương còn đọng ở bực
thềm.
Quách Đại Lộ nói nho nhỏ :
- Ai nấy đều còn đang ngủ, chắc chưa ai hay biết chuyện cô mất tích, cô hãy tìm
cách vào cho thật êm đừng để ai hay cả.
Cô gái nói :
- Tôi sẽ vào ngả sau, phòng của tôi cũng ở phía sau.
Quách Đại Lộ nói :
- Tốt hơn hết là cô nên đổi phòng khác và nên ngủ chung với một bà có tuổi…
Suy nghĩ một giây hắn lại nói thêm :
- Một hai đêm tới đây, có lẽ tôi sẽ có mặt quanh lối này, không chừng tôi sẽ điều
tra dùm cô xem ai là người bắt cô đến miếu.
Vừng đông đã hé lên, ánh sáng rọi rõ vào mặt Quách Đại Lộ hơn lúc nào hết,
gương mặt hắn thật là rạng rỡ.
Bất cứ một ai, khi làm xong một chuyện phải, luôn luôn sắc mặt tươi sáng vô cùng.
Người mang tâm sự buồn, sắc mặt dàu dàu, nhưng người làm việc quấy, sắc diện
mới thật là tối tăm.
Đó là sự biến sắc nhất thời, nhưng cứ lâu ngày, hành động theo một chiều hướng

cố định, sắc mặt sẽ trở thành bất biến.
Quách Đại Lộ tuy có lúc u buồn, nhưng sắc mặt hắn luôn tươi sáng, không phải
bởi có sắc diện đó nên hắn luôn làm những việc chính đại quang minh, mà vì hắn
không bao giờ làm chuyện quấy, nên thần sắc hắn không bao giờ đen tối.
Cô gái ngẩn nhìn Quách Đại Lộ :
- Tại sao công tử không hỏi tên tôi ? Không lẽ công tử không nghĩ đến chuyện sau
này sẽ đến thăm tôi ư ?Quách Đại Lộ cười :
- Tôi là một kẻ lãng tử, là một con người đi ở không chừng, nếu tôi lui tới với cô,
người ta sẽ có nhiều dị nghị.
Cô gái nói :
- Tôi không sợ.
Quách Đại Lộ nói :
- Cô không sợ nhưng tôi sợ.
Cô gái chớp mắt :
- Công tử sợ việc chi ?
Quách Đại Lộ không trả lời, hắn cười và nhìn thẳng vào mặt cô gái :
- Sau này, khi lớn thêm chút nữa, cô sẽ biết tôi sợ việc gì, bây giờ thì cô nên mau
quay về phòng, hãy ngủ một giấc, khi thức dậy cô sẽ quên hết những chuyện xảy ra.
Cô gái cúi đầu, một giây sau cô ta nói bằng một giọng qua hơi thở :
- Ra khỏi hẻm này, tốt hơn hết công tử nên rẽ qua bên phải.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Chi vậy ?
Cô gái không trả lời, cô ta nhìn Quách Đại Lộ và nhoẻn nụ cười tươi rói :
- Công tữ thật là một con người tốt, người tốt sẽ không bao giờ chịu hiu quạnh…
oOo
Buổi sáng đầu ngày hạ, trong gió hãy còn nhiều hơi lạnh.
Thế nhưng Quách Đại Lộ nghe lòng ấm áp.
Bởi vì hắn cảm thấymình không làm gì tổn hại một ai, không làm tổn hại người
mà cũng không tổn hại chính mình.
Quách Đại Lộ uốn mình hít dài không khí trong lành.

Lại một ngày đêm đã trôi qua.
Hắn thấy thật là dài.
Chỉ một ngày thôi mà không biết đã xảy ra bao nhiêu chuyện, những chuyện thật
ngoài sức tưởng tượng của hắn.
Một tên mặt rỗ quá kì bí, một lão già gù tiêu mất giữa đêm khuya, một hòa thượng
làm như không dám thấy mặt người, một cô gái đáng thương lâm nạn…
Những nhân vật không tên tuổi, nhưng câu chuyện không đầu không đuôi xảy
đến bất ngờ…Những câu chuyện không ngờ lại đến, còn tin tức về Yến Thất thì vẫn toàn không.
Nhưng dầu sao lòng hắn vẫn có được điều an ủi.
Hắn hành động không mong báo đáp, nhưng hắn thấy không phải là chuyện
"gánh bàn độc mướn" như người ta thường nói, bởi vì hắn thấy chính nhờ thế mà tâm
thần hắn thong dong khoan khoái, chính những chuyện như thế đã tạo cho hắn một
cuộc sống yêu đời.
"Người tốt sẽ không bao giờ hiu quạnh".
Tuy không nghiền ngẫm phân tích nhưng cô gái đã nói rất đúng.
oOo
"Ra khỏi hẻm này nên rẽ về bên phải".
Hắn không để ý lắm về câu nói của cô gái, nhưng khi đi hắn lại rẽ theo đúng lời
của cô ta.
Và hắn chợt thấy một chuyện lạ lùng…
Hắn thất hai cánh cửa cổng thật là… quen thuộc.
Thât là lạ, thành này hắn mới đến đây lần thứ nhất và không một người quen
thuộc, người không quen thì làm sao có chuyện quen nhà ?
Nhưng Quách Đại Lộ chợt nhớ ra, tôi hôm qua, khi hắn rượt theo tên mặt rỗ,
chính hắn đã vào cánh cổng này.
Chính trong gian nhà này có hai vợ chồng người trẻ tuổi và người chồng đã cự nự
hắn một trận dữ dằn.
Quách Đại Lộ dự định chờ đến tối sẽ vào đây thám thính về tên mặt

rỗ, nhưng
bây giờ thì hắn đổi ý, hắn rẽ ngay vào con đường ấy.
Trên đường lát bằng đá xanh thật ngay ngắn và sạch sẽ, khoảng khoát.
Bây giờ trời đã sáng hẳn rồi, thế nhưng trong nhà hãy còn mấy ngọn đèn.
Nhìn vào mấy chữ viết ngay giữa lồng đèn, mắt Quách Đại Lộ bỗng rực lên :
"Lưu Hương Viện"
Mai Lan, người con gái buôn hương đã chẳng cho hắn địa chỉ hay sao ?
Chính nàng đã cho hán biết nàng ở "Lưu Hương Viện".
Như vây thì nơi đây chính là cái "ổ" của nàng.
Chỉ tiếc một điều, bây giờ không phải là lúc "tìm hoa".
Bây giờ thì có lẽ nàng đang ngon giấc, có lẽ đầu nàng đang gối trên cánh tay của
gã đàn ông nào đó cũng nên…Cho dầu có "thèm" đến mấy, người "lịch sự" như Quách Đại Lộ cũng không nên
làm chuyện khuấy rầy.
Thế nhưng, không hiểu tại sao, từ trong đáy lòng của Quách Đại Lộ chợt nghe
thấy như có một hơi hương quen thuộc…
Hắn cảm thấy như đâu đây có một người quen.
Cũng có thể do nụ cười quá ngọt của Mai Lan, cũng có thể hắn đang sống bằng
ảo giác…
Hắn bước nhanh về phía trước, hắn gặp ngay kho mễ cốc.
Phía trước có mấy cái đôn bằng đá, Quách Đại Lộ ngồi xuống cúi mặt trầm tư…
Hắn ước lượng và nhẩm tính : Một dãy có mấy gian nhà, một gian gần như trang
viện, vì nó khá rộng lớn, khu thứ nhất có thể là của cô gái trong miếu Long Vương, khu
thứ hai có thể là của vợ chồng người đàn bà mặt rỗ hoa mè, khu thứ ba có thể là Lưu
Hương Viện và kho mễ cốc ở vào khu thứ tư, khu hắn đang ngồi.
Mỗi một khu là một phú gia này đều có liên hệ với tên mặt rỗ.
Nếu không có tên mặt rỗ ước hẹn, hắn làm sao lại đến Long Vương miếu ? Làm
sao lại gặp cô gái bị bắt đưa đến đó ?

Đó là chuyện tình cờ, hay là chuyện được sắp sẵn ?
Cô gái đó tại sao lại bảo hắn rẽ qua ngã này ? Phải chăng cô ta đã biết một âm
mưu bí mật nhưng không tiện nói ra ?
Phải chăng nàng cố ý trốn trong miếu Long Vương, phải chăng nàng cố ý cho hắn
thấy ?
Chẳng lẽ tất cả đều do tên mặt rỗ sắp sếp ? Và hắn sắp bày như thế để làm gì ?
oOo
Quách Đại Lộ đứng lên, hắn bắt đầu đi trở lại.
Thường thường ở vào một con đường lớn, nhà phố cất khít vào nhau, nhưng ở đây
thì khác.
Bốn khu nhà không có vẻ gì riêng biệt cho lắm, gần gần giống như nhau, nhưng
giữa khu nhà này sang khu nhà kia chừa một khoảng trống khá rộng.
Tại làm sao họ lại phí đất giữa chỗ làm ăn phồn thịnh như thế này ?
Hắn nhất định muốn khám phá bên trong.
Nhưng muốn khám phá được chỉ có mỗi một cách…
Quách Đại Lộ tung mình nhảy phóc lên nóc kho mễ cốc.
oOoPhía trước là gian dành để quầy hàng và mấy cái bàn khách hàng.
Hai bên dài vào trong có nhiều phòng, hình như có người ở, vào phía sau là một
dãy kho, tự nhiên là kho chứa mễ cốc.
Và như thế, phía sau nữa sẽ không còn gì cả.
Quách Đại Lộ đã đến phía sau.
Đứng trên cao, Quách Đại Lộ hiểu ra tất cả.
Bốn khu nhà hắn tính lúc nãy cách xa nhau, hắn thắc mắc không biết khoảng
trống chính giữa quá rộng theo ước tính bằng mặt tiền, không lẽ là chỗ bỏ không ?
Đúng như hắn nghĩ, khoản rộng đó không bỏ không, khoản rộng chính giữa bốn
khu nhà có một tòa trang viện và tòa trang viện này có vẻ nguy nga đồ sộ hơn tất cả.
Tòa nhà này khá lớn, nhưng nếu không để ý, không ai thấy được đó là tòa nhà
riêng biệt, người ta rất có thể lầm tòa nhà này liền với một trong bốn

khu nhà phía
trước.
Nhất là đối với những khách dạ hành, cho dầu có chuyển đi bằng nóc nhà, cũng
rất khó phân biệt được điều lạ đó.
Quả đúng là kiến trúc dị thường.
Quách Đại Lộ chợt nghĩ toà nhà này có thể chủ nhân là tên mặt rỗ.
Bằng vào phía trước của bốn khu nhà kia, bất cứ hắn muốn vào đâu cũng có ngã
thẳng vào tòa nhà của hắn…
Muốn kiến trúc như thế, hắn phải tốn quá nhiều công phu và tự nhiên tốn rất
nhiều tiền.
Phải chăng hắn cũng như tên hòa thượng thọt giò ? Phãi chăng hắn cũng có
nguyên nhân cần lánh mặt với người ta, vì thế hắn phải xây dựng nhà cửa như thế ấy ?
Rõ ràng đây là một chỗ trông bình thường, nhưng ẩn đầy bí mật, nhưng tại làm
sao hắn lại cố ý cho Quách Đại Lộ thấy biết chuyện bí mật này ?
Bởi vì bằng lối kiến trúc kì dị của tòa nhà này, nếu tên mặt rỗ không cố ý thò ra
một mối thì nhất định một trăm Quách Đại Lộ cũng chịu thua.
Và bây giờ hắn thấy muốn biết những chuyện đó cũng chỉ còn một cách…
Hắn tung mình nhảy xuống.
oOo
Từ kho mễ cốc đến khu nhà chính giữa cách bởi một vòng tường, nó chỉ có bề
dài còn bề ngang hơi hẹp.Bây giờ thì những thứ hoa xuân chưa hoàn toàn tàn tạ, hơi hương buổi sáng vẫn
ngạt ngào.
Bên trong vườn hoa là một dãy hành lang.
Ánh nắng ban mai rọi vào, mặt gạch láng bong không một chút bụi.
Bốn phía lặng im không một tiếng động, không một bóng người.
Cả gió hình như cũng không tạt được vào trong đó.
Quách Đại Lộ gần như không dám thở, không phải hắn sợ nhưng hắn không
muốn khuấy động cảnh u tịnh ở nơi đây.
Thình lình không biết từ đâu thoát ra, Mai Lan đẩy nhẹ một cánh cửa

và bước vào
trong ấy.
Bốn phía lại im lặng.
Đúng là một nơi thuộc về cấm địa.
Nhưng Quách Đại Lộ đứng sờ sờ ra đó, nhưng không một ai ngó ngàng đến hắn.
Nhất định là bên trong đã có người thấy hắn.
Quách Đại Lộ hơi do dự, nhưng cuối cùng hắn bước thẳng vào dãy hành lang.
Một chân của hắn vừa đặt lên bậc thềm, hắn rút nhanh trở lại.
Dãy hành lang lát đá hoa sạch bóng như mặt kiếng, đặt đôi giày dính đầy bùn
đất lên đó, Quách Đại Lộ chợt thấy không đành.
Hắn khom xuống cởi đôi giày, đôi vớ hãy còn khá sạch.
Hắn bước nhẹ lại canh cửa mà Mai Lan vừa mới bước vào.
Hắn đưa tay đẩy nhẹ, cánh cửa chỉ khép hờ.
Bên trong, một gian phòng rộng, không giường, không bàn ghế, không có vật gì
cả và cũng không có chút bụi nào.
Dưới nền lát thảm bằng thứ cỏ nhuyễn mịn, trên tấm thảm trải một tấm nệm
trắng tinh và có một người nằm trên đó.
Trong phòng nặc nồng mùi thuốc, người nằm đó là một bệnh nhân.
Quách Đại Lộ không nhìn thấy mặt bệnh nhân, vì bên cạnh có một cô gái áo
trắng tóc xõa bờ vai, nàng đang quỳ đút từng muỗng thuốc mà Mai Lan vừa mới bưng
vào.
Bây giờ thì Quách Đại Lộ mới hiểu ra.
Như vậy chẳng những nơi này là chỗ thanh tịnh mà còn là nơi dưỡng bệnh của
một người, thảo nào khi nãy Mai Lan nhìn thấy hắn nhưng nàng không lên tiếng.
Nhưng làm sao Mai Lan lại ở đây ?
Cách phục sức của cô gái “ăn sương” bây giờ cũng không còn nữa.
Làm sao nàng lại hoàn lương nhanh đến thế ?
Như vậy là nơi đây không phải là chỗ hắn muốn tìm.Hắn dợm bước trở ra nhưng…
Ngay lúc đó, người con gái áo trắng vùng lên tiếng :
- Vào đi, đóng cửa lại đừng để gió.

Rõ ràng nàg đã biết có mặt Quách Đại Lộ, giọng nói của nàng làm như hắn là
người nhà.
Nhưng cái làm cho Quách Đại Lộ muốn nhảy dựng lên là hắn nghe giọng nói của
Yến Thất.
Yến Thất không lẽ lại là cô gái áo trắng tóc xõa bờ vai ấy sao ?

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...
Hồi 55
Bằng hữu biến tân nương

Cửa đã đóng lại rồi
Quách Đại Lộ đứng sững như hình cây, tia mắt hắn như là cây đinh chăm chăm
vào cô gái áo trắng.
Quách Đại Lộ chỉ thấy lưng nàng.
Quách Đại Lộ nắm chặt hai tay, cổ họng hắn nghe khô khốc…
Tim hắn đập nghe thình thịch, trái tim hình như muốn vọt ra ngoài.
Hắn muốn xông lại nắm vai nàng nghiêng lại để nhìn cho tận mặt, thế nhưng
hắn vẫn đứng như trời trồng.
Bởi vì hắn không dám, hắn không muốn mạo muội giữa chốn, mà bằng vào
khung cảnh, hắn thấy đúng là chỗ tôn nghiêm, hắn cũng không dám mạo phạm đến
nàng.
Bệnh nhân uống hơi chậm, nhưng cuối cùng cũng xong chén thuốc.
Quách Đại Lộ đã nhìn thấy được mái tóc bạc phơ, nhưng hắn không thấy mặt
bệnh nhân.
Cô gái áo trắng quỳ thẳng lên, kéo mềm đắp lại cho bệnh nhân.
Thái độ của nàng thật thân thiết, dịu dàng và tôn kính.
Nếu không nhìn thấy mái tóc bạc phơ thì cơn ghen của Quách Đại Lộ đã nổi lên
rồi, mặc dầu hắn chưa xác định được cô gái áo trắng là ai.
Lão già ấy là ai ? Tại sao nàng lại có vẻ vừa thân thiết, vừa tôn kính như thế ấy ?

Bệnh nhân đằng hắng hai ba tiếng và khẽ hỏi :
- Hắn đến đó phải không ?
Cô gái áo trắng gật gật đầu.
Bệnh nhân nói :
- Gọi hắn đến đây.
Cô gái chầm chậm quay lại…
Quách Đại Lộ thấy rõ mặt nàng…
oOo
Chỉ trong khoảnh khắc, cả vũ trụ gần như tan biến.
Không khí như ngừng hẳn lưu thông.
Tất cả mọi vật trên quả đất rộng bao la đều như thu lại, thu vào đôi mắt của hai
người.
Yến Thất… Yến Thất…
Tiếng kêu thật lớn, nhưng thanh âm vẫn ở trong lòng của Quách Đại Lộ chứ
không thoát ra ngoài, nước mắt hắn bật tuôn.
Tiếng kêu của hắn chưa thoát ra ngoài, nhưng nàng đã nghe thấy cả…
Chỉ có nàng mới nghe thấy mà thôi.
Hắn gọi nàng bằng mắt và nàng cũng nghe bằng mắt.
Nước mắt nàng cũng đã đầm đìa…
Phải qua không biết bao nhiêu gian khổ, phải qua muôn vạn dày vò thử thách,
cuối cùng hắn đã gặp được nàng.
Hắn không bằng lòng rơi nước mắt trước bất cứ một ai, chỉ trừ mỗi mình nàng.
Cũng gương mặt đó, gương mặt láu lỉnh tinh nghịch của hôm nào, nhưng bây giờ
thì những thứ ấy không còn nữa, bây giờ gương mặt nàng chỉ còn lại chân tình.
Da mặt nàng hơi trắng xanh, tiều tụy, nhưng chính đó là vẻ đẹp làm cho người
đối diện xót xa…
Rõ ràng nàng cũng đã trải qua nhiều thống khổ không thua gì hắn.
Chỉ có một chỗ không hề thay đổi là đôi mắt của nàng.
Đôi mắt thật sáng, thật kiên cường.
Nàng nhẹ cúi đầu, nước mắt nàng rơi xuống.
Lão bệnh nhân lại đằng hắng…
Nàng len lén chậm nước mắt ngẩn lên vẫy tay về phía Quách Đại Lộ

:
- Anh lại đây đi.
Giọng nàng nhẹ như hơi thở.
Quách Đại Lộ bước chầm chậm tới bên nàng, nhưng mắt hắn vẫn không rời mắt
nàng, hắn như một người bị thôi miên
Nàng lại cúi đầu, hai má nàng hơi ửng đỏ.
Về trước, má nàng cũng thường hay ửng đỏ, nhưng Quách Đại Lộ không bao giờ
lưu ý.
Bây giờ thì hắn muốn tự tát cho mình muôn vạn tát tay.
Hắn cảm thấy mình quả đúng là thằng ngốc.
Sống chung đụng quá lâu, nàng rõ ràng là con gái thế mà hắn không nhận ra
được chút gì.
Lão bệnh nhân khẽ nói :
- Bước lại gần một chút, cho ta xem mặt…
Quách Đại Lộ không nghe thấy.
Ngoài nàng ra, trước mặt hắn không còn có một ai.
Yến Thất cắn môi :
- Cha tôi nói, anh có nghe không ?
Quách Đại Lộ sững sờ hỏi nhỏ :
- Người… người là… của… cô sao ?
Yến Thất gật đầu.
Quách Đại Lộ nhè nhẹ bước qua.
Hắn có thể không tôn trọng bất cứ ai, không hề nghe bất cứ một ai, nhưng nếu là
cha nàng thì khác.
Lão bệnh nhân đã thấy mặt hắn và hắn cũng đã thấy mặt lão bệnh nhân.
Hắn lại sững sờ.
oOo
Trên đời có rất nhiều loại người, tự nhiên cũng có nhiều thứ mặt.
Có loại mặt dài, có loại mặt tròn, có loại mặt đẹp, có loại mặt xấu, có loại mặt
rực rỡ như trăng rằm, có loại mặt như trời tối ba mươi.
Nhưng tuyệt nhiên không có loại mặt như thế này.
Bệnh nhân là người có gương mặt chữ điền, nhưng bây giờ thì không thể gọi là
mặt người được nữa.

Phải nói đó là một mảnh da bao bọc lấy xương, làn da mét xanh không có gì
chứng tỏ rằng bên dưới lớp da có máu.
Nhưng điều làm cho Quách Đại Lộ khủng khiếp hơn hết là những vết sẹo trên
mặt bệnh nhân.
Chỉ có hai vết, nhưng hai vết quá kinh hồn.
Vết thứ nhất bắt đầu từ đuôi mắt trái chạy dưới lỗ mũi rạch thẳng xuống cằm bên
phải.
Vết thứ hai bắt đầu từ thái dương bên phải băng ngang sống mũi đến mang tai
bên trái.
Hai vết tréo vào nhau thành… chữ thập.
Vết sẹo dài và lớn đã làm cho bộ mặt không còn nguyên vẹn.
Cái có thể nguyên vẹn là đôi mắt, nhưng đôi mắt bây giờ đã nhắm khít rịt.
Vết sẹo đã rám lại, không biết nó đã có bao nhiêu năm rồi, nhưng bây giờ thịt
vẫn hồng như máu, trên gương mặt bệnh nhân có thể nói chỉ còn vết sẹo là có máu mà
thôi.
Bộ mặt với làn da không còn máu, xương xẩu lồi lên, thêm vào đó hai vết sẹo đã
biến hẳn mặt người thành… mặt quỷ.
Quách Đại Lộ thật không nỡ nhìn, không dám nhìn, nhưng hắn cũng không thể
nhìn sang nơi khác.
Hơi thở của hắn như ngưng đọng lại.
Mặt hắn không hề lộ ra một chút gì gọi là ghê tởm hay sợ sệt vì đó là gương mặt
người cha Yến Thất, máu thịt của nàng từ đó mà ra.
Lão già hi hí mắt nhìn hắn và thật lâu ông hỏi :
- Cậu là Quách Đại Lộ ?
Quách Đại Lộ đáp nhỏ :
- Vâng ạ.
Lão già hỏi :
- Cậu là người bạn tốt của con gái tôi ?
Quách Đại Lộ đáp :
- Vâng ạ.

Lão già hỏi :
- Có phải cậu thấy bộ mặt của tôi đáng ghê sợ lắm phải không ?
Trầm ngâm một thoáng, Quách Đại Lộ gật đầu :
- Vâng ạ.
Một nụ cười thật ngắn nở trên môi lão già, ông ta chậm rãi :
- Thảo nào con gái tôi cứ khen cậu là con người trung thực.
Quách Đại Lộ khẽ liếc nhanh về Yến Thất, nàng cúi đầu bẽn lẽn.
Riêng Mai Lan, ánh mắt nàng he hé nụ cười.
Quách Đại Lộ cũng cúi đầu :
- Cũng có lúc tôi… cũng không được thật tình cho lắm.
Đây cũng lại là một câu nói thật.
Hắn chợt cảm thấy thật nhanh rằng đứng trước mặt lão già này nói năng thật thà
có lẽ tốt hơn.
Lão già gật đầu thật nhẹ :
- Đúng lắm, con người không trung thực thì không thể đến được nơi này, mà con
người quá trung thực thì cũng không thể đến được nơi này.
Ông ta chợt thở dài như có nhiều xúc cảm :
- Cậu đến được nơi đây quả thật không phải dễ dàng… quả thật không phải dễ
dàng…
Quách Đại Lộ chợt thấy lòng mình chua xót…
Tại làm sao Yến Thất lại làm khổ hắn như thế chứ ? Tại làm sao nàng lại để cho
hắn phải khổ sở tìm nàng ?
Đôi mắt của lão già tuy hi hí nhưng hình như ông ta đã thấy được tận trong lòng
hắn bằng chính… lòng của ông ta và ông tanói :
- Hãy gọi họ vào đây.
Mai Lan cúi đầu :
- Vâng ạ.
Nàng lặng lẽ bước ra và lặng lẽ mở thêm một cánh cửa khác nữa…
Ngoài cửa có ba người lặng lẽ bước vào.
Người thứ nhất đúng là… tên mặt rỗ.
Bây giờ thì hắn đã thay một bộ áo choàng màu trắng, bước vào, hắn đứng thật
ngay.
Dáng cách của hắn thật là trang nghiêm, tôn kính, y như đám nô bộc gặp chủ

nhân.
Theo sau hắn là lão già… lưng gù, lão già đánh xe cho Quách Đại Lộ đến Long
Vương miếu.
Sau cùng là lão… hoà thượng một giò.
Cả ba cùng mặt áo choàng màu trắng như nhau và cùng có một thái độ trang
nghiêm cung kính như nhau.
Cả ba cùng cúi đầu, không nhìn ai cũng không hề nhìn Quách Đại Lộ.
Lão già hỏi :
- Các người chắc đã biết nhau ?
Cả ba cùng khẽ gật đầu.
Quách Đại Lộ nói :
- Ba vị biết tôi nhưng tôi không biết ba vị ấy.
Lão già gật gật đầu :
- Hạng thanh niên bây giờ biết họ chắc chẳng có ai đâu nhưng chắc chắn cậu có
nghe danh họ.
Quách Đại Lộ mấp máy môi nhưng rồi hắn lại làm thinh.
Lão già nói tiếp :
- Cậu đã có giao đấu với Lam Côn rồi, chẳng lẽ lại không biết võ công của người
ấy hay sao ?
Quách Đại Lộ ngơ ngác :
- Lam Côn ?
Lão già nói :
- Lam Côn là tục danh của ông ta, nhưng từ khi xuất gia tại Thiếu Lâm Tự thì
người ta chỉ biết đó là Thiết Tòng.
Ạ… như vậy lão hòa thượng một chân này là môn đệ Thiếu Lâm, chỉ có Phong
Lôi Giáng Ma Trượng mới có sức mạnh kinh hồn như thế.
Quách Đại Lộ hơi rúng động :
- Như thế thì đây là… “Kim La Hán” Thiết Tòng Đại Sư, người đã lừng danh
“Nhất Trượng Hàng Thập Ác”, người đã một mình xâm nhập Tinh Tú Hải… ?
Lão già gật đầu :
- Đúng, ông ấy đấy.

Quách Đại Lộ nói không ra tiếng.
Khoản bảy tám tuổi, hắn đã nghe danh ông ta, chính lúc đó hiệu của ông ta là
“thánh thần” trong lòng hắn, sau đó lại nghe tin ông ta phiêu du Nam Hải, thế nhưng
không ngờ lại ẩn cư tại chốn này…
Lão già hỏi tiếp :
- “Thiên Ngoại Du Long” Thần Đà Tử, chắc cậu cũng có nghe ?
Quách Đại Lộ lại sững sờ thêm lần nữa, từ dạo nhỏ hắn đã nghe người này nổi
tiếng khinh công hàng đầu trong hắc bạch giang hồ, thảo nào lúc ở Long Vương miếu,
hắn chỉ mới quay đầu là ông ta biến mất.
Lão già nói tiếp :
- Nếu nghe “Thiên Ngoại Du Long” thì phải nghe “Trí Đa Tinh” ?
Quách Đại Lộ bất giác nhìn lại người mặt rỗ…
“Trí Đa Tinh” Viên Đại Tiên Sinh là người mà hắn đã nhiều phen muốn tóm cổ
đây sao ?
Thấy tia mặt ngờ ngệch của Quách Đại Lộ, lão già mỉm cười :
- Như vậy thì không quen mặt nhưng cậu đã quen tên tất cả.
Quả thật Quách Đại Lộ kinh ngạc vô cùng, hắn không ngờ con người của mình
ngày nay lại hội kiến được với ba vị võ lâm tiền bối, ba người mà theo hắn nghe thì
đã… chết lâu rồi.
Nhưng điều làm cho hắn thật khủng khiếp hơn là không biết lão già cha của Yến
Thất là ai ? Không hiểu bằng cách nào ông ta lại thu phục được cả ba người này làm
gia nhân thân tín ?
Bằng vào dáng cách, hắn thấy cho dầu vị chưởng môn ngày xưa của Thiếu Lâm là
Thiết My Đại sư có sống lại, chưa chắc Kim La Hán đã cung kính như thế ấy…
Hắn đào trong trí mãi vẫn không làm sao đoán được lão già ấy là ai…
Lão già chầm chậm nói :
- Mấy ngày nay ba vị này đã làm cho cậu điêu đứng, cậu có bất mãn họ không ?

Quách Đại Lộ định lắc đầu, nhưng hắn kịp dừng ngay, hắn nói :
- Cũng có chút chút.
Lão già hỏi luôn :
- Họ làm như thế, cậu chắc cho là kỳ dị lắm ?
Quách Đại Lộ ngập ngừng :
- Cũng có chút chút… cũng thấy là lạ…
Lão già vụt hỏi :
- Cậu nghĩ ra trăm phương ngàn cách để tìm cho được chỗ này để làm gì thế ?
Quách Đại Lộ lén liếc Yến Thất và hắn chợt cà lăm ngang :
- Tại… tại vì … muốn tìm… tìm nàng.
Lão già hỏi :
- Tìm nó làm chi ?
Hình như lão già này sinh ra để hỏi, cách hỏi của lão thật không chừa một chỗ
trống cho đối phương.
Quách Đại Lộ cúi đầu, hình như hắn cảm thấy khó khăn…
Nhưng ngay lúc đó, Yến Thất vụt ngẩn mặt lên nhìn hắn bằng tia mắt long lanh,
tia mắt như an ủi, như khuyến khích…
Quách Đại Lộ chợt nghe lòng mình dâng đầy dũng cảm tự tin, hắn ngẩn mặt lớn
tiếng :
- Tại vì tôi yêu nàng, tôi quyết cùng nàng chung sống bên nhau đến trọn đời.
Đó là một chuyện đứng đắn, hắn dùng thái độ đứng đắn nói ra chứng tỏ hắn là
con người thẳng thắn.
Giọng của lão già chợt nghiêm khắc lạ thường :
- Cậu muốn cùng nói kết nghĩa vợ chồng ?
Quách Đại Lộ đáp ngay :
- Vâng.
Lão già hỏi :
- Có dự bị ân hận về sau không ?
Quách Đại Lộ đáp ngay :
- Không, không bao giờ.
Đôi mắt hi hí của lão già vụt mở lớn ra, từ trong đó bắn ra những tia sáng quắc.
Quách Đại Lộ chưa từng bắt gặp tia mắt bức bách, tia mắt dễ sợ như thế bao giờ,

nhưng hắn không hề né tránh…
Hắn biết đây là giờ phút nghiêm trọng nhất trong đời, hắn cũng đã tự xét lòng
không hổ thẹn.
Lão già vẫn cứ nhìn xói vào hắn, giọng lão chợt dữ dằn :
- Nhưng cậu có biết ta là ai không ?
Quách Đại Lộ lắc đầu…
Câu hỏi đó đáng lý hắn hỏi lâu rồi, thế nhưng chưa tiện.
Lão già nói :
- Cậu đã thấy vết sẹo trên mặt ta, thế mà vẫn chưa biết ta là ai ư ?
Quách Đại Lộ vụt nghe như chân mình bị hổng lên.
Hắn nhớ vết sẹo vắt chéo vào nhau… hắn nhớ chữ thập… hắn nhớ "Thập Tự
Kiếm" Phong Cuồng Thập Tự Kiếm…
Hắn nhớ không ai sống được dưới thanh kiếm ấy, chỉ có mỗi một người, người ấy
là… Nam Cung Xú.
Người thoát khỏi thanh "Thập Tự Kiếm" nhưng vẫn phải mang vết sẹo, chính là
lão già bệnh hoạn đang nằm đây, ông ta mới thật là Nam Cung Xú.
Chuyện gì về Yến Thất hắn đều có nghĩ, hắn nghĩ nàng là con nhà quyền quý…
hắn nghĩ nàng là con nhà nghèo khổ… hắn nghĩ nàng bị mẹ ghẻ hành hạ… hắn nghĩ
nàng mồ côi cha mẹ… hắn nghĩ nàng là con gái nhà lành… hắn nghĩ nàng là con của
tên cường đạo khét tiếng… hắn suy đoán về nàng đủ thứ, nhưng hắn không làm sao
nghĩ rằng nàng là con gái của "Kiếm Để Du Hồn" Nam Cung Xú.
Hắn không ngờ con người vang danh độc ác nhất trần gian lại là cha đẻ của nàng.
oOo
Thảo nào Yến Thất quả quyết người áo đen kia không phải là Nam Cung Xú.
Người từ sau tường đâm xuyên ngực gã áo đen cũng chính là nàng, nàng phải bảo
vệ danh dự cho cha.
Thảo nào nàng không chịu thổ lộ về thân thế, chỉ những khi hiểm nguy sắp chết
nàng mới định nói ra…

Nàng sợ thân thế của nàng sẽ làm cho Quách Đại Lộ không còn cảm tình trọn
vẹn…
Thảo nào khi tình cảnh đã đến lúc chín muồi, khi nàng biết phải lòi ra là nàng bỏ
trốn…
Thái độ và hành động lạ lùng của nàng trước kia, bây giờ Quách Đại Lộ thấy rõ
như ban ngày, thế nhưng hắn vẫn mơ hồ như không làm sao tin được…
oOo
Bao nhiêu cặp mắt trong phòng đều dồn về mặt Quách Đại Lộ, chỉ có Yến Thất
cúi mặt , nàng không dám nhìn mặt hắn.
Nàng rất sợ câu trả lời của hắn, câu trả lời sẽ làm cho nàng tan nát con tim…
Im lặng một lúc khá lâu, Nam Cung Xú hỏi :
- Bây giờ thì cậu đã biết rồi ?
Quách Đại Lộ đáp :
- Vâng.
Nam Cung Xú hỏi :
- Bây giờ thì cậu có thể đổi ý vì chưa hẳn muộn.
Quách Đại Lộ lớn tiếng :
- Muộn, đã quá muộn… vì không một ai có thể thay đổi được lòng yêu của tôi đối
với nàng, không một việc gì có thể làm cho tôi đổi ý.
Hắn nói bằng một giọng cương quyết dị thường.
Bất giác Yến Thất ngẩn mặt lên nhìn hắn, hắn cũng nhìn thẳng vào nàng, đôi
mắt nàng sáng lên nhưng nước mắt chợt trào ra, dòng nước mắt vui mừng sung sướng.
Lão già vẫn gắt giọng :
- Cậu vẫn muốn nó làm vợ cậu ?
Quách Đại Lộ đáp :
- Vâng.
Nam Cung Xú gắt lớn :
- Câu tình nguyện làm con rể của “Kiếm Để Du Hồn” Nam Cung Xú ?
Quách Đại Lộ đáp :
- Vâng.
Hắn đứng thật thẳng, hắn nhìn thật thẳng, giọng nói của hắn thật rõ

ràng…
Nước mắt Yến Thất cứ trào ra nhưng môi nàng điểm nhẹ nụ cười khoan khoái.
Nàng được thỏa mãn hoàn toàn và nàng cũng rất hãnh diện có một người yêu
chân thành và thẳng thắn.
Đôi mắt của Mai Lan cũng bắt đầu ươn ướt, nàng cảm động trước một tấm chân
tình.
Tia mắt dữ dằn của Nam Cung Xú vụt động băng tan giữa ánh nắng xuân…
Tia mắt của ông ta bây giờ thật hết sức dịu dàng và Quách Đại Lộ chợt nhận ra
đôi mắt long lanh dịu dàng của Yến Thất giống cha như đúc.
Nam Cung Xú nói thì thào :
- Tôt… cậu quả đúng là một người con trai tốt… Yến Thất quả không chọn lầm
người…
Ông ta từ từ nhắm mắt lại và nói rõ từng tiếng một :
- Bây giờ thì ra đã yên lòng, ta giao con gái ta cho cậu và bây giờ nó là vợ cậu.
Không khí trong phòng như vụt sáng lên.

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...

Hồi 56
Động phòng hoa chúc

Động phòng.
Trong đời biết bao thiếu niên nam nữ đêm đêm dệt mộng, mơ đến một ngày
đèn hoa thắp sáng phòng the, mơ đến một đêm rực rỡ nhất trong đời.
“Đại hạn phùng cam vũ,
“Tha hương ngộ cố tri,
“Động phòng hoa chúc dạ,
“Kim bảng quải danh thi…
Trong đời người, có bốn điều vui sướng nhất mà “đêm động phòng” được người ta

mơ ước nhiều hơn.
Có người vào buổi chiều xế bóng, vẫn còn hồi tưởng cái ấm áp, cái ngọt bùi của
"đêm tân hôn" hồi thuở thiếu thời.
Dầu đã qua, dầu chưa đến, đó cũng là "đêm kỷ niệm đầu tiên" mà kẻ mong
người nhớ.
Nhưng cũng có người vì lập dị hoặc vì muốn tỏ ra mình là "nhà triết lý" lại hình
dung phòng hoa chúc là một "nấm mồ".
Và hơn lên, có người bảo rằng thanh âm trong đêm động phòng là thứ thanh
âm… lò thịt.
Ai muốn nói gì thỉ nói, đêm "động phòng" chân chính vẫn không phải là ghê
gớm mà trái lại.
oOo
Phòng tân hôn vốn không phải là nơi ấm áp bởi hương vị quen thuộc, vì nó là thứ
phòng mà bất cứ thứ gì cũng đều là mới.
Nhìn vào, nơi nào cũng toàn một màu hồng, có khi màu sắc làm cho người ta
chóa mắt và nhất là hương vị, mùi nước sơn, mùi hàng lụa, hoàn toàn không nghe hơi
hám của… con người.
Thêm vào đó, người con gái và người con trai, tân chủ nhân của cái phòng "tân
hôn" đó, thường thường là chưa từng quen với nhau, thường thường lại còn chưa biết
mặt và vì thế mà họ cũng không thể nói chuyện nhiều.
Cho nên, bên ngoài có tưng bừng náo nhiệt, có long trời lở đất, phòng tân hôn
vẫn lạnh ngắt như tờ.
Đêm tân hôn có thể gọi là hai thế giới đảo ngược, bên ngoài tân khách cố ăn, cố
uống, làm như họ cứ sợ "lỗ", họ phải cố làm sao cho nếu không lời thì cũng phải "huề"
với số lễ vật họ mừng hôn lễ.
Vậy mà bên trong, cặp Tân Lang và Tân Giai Nhân lại đói meo.
Đây là đêm của chính họ, thế mà trọn cả ngày, làm như chuyện đó,

tiệc đó của
người nào khác…
Họ dè dặt từng ly từng tý, ngồi không dám ngồi ngay, đứng không dám đứng
thẳng, nói năng thật ít và thật nhỏ, làm như chỉ cần sơ sẩy một chút xíu thôi là cuộc đời
của họ cũng sẽ… đi tong.
oOo
Mảnh khăn hồng che mặt của Yến Thất đã được dỡ lên.
Nàng ngồi ghé bên mép giường, cúi mặt nhìn xuống mũi giày thêu…
Quách Đại Lộ ngồi trên một chiếc ghế xa xa, dáng sắc ngơ ngơ ngáo ngáo.
Nàng không dám nhìn hắn, hắn cũng không dám nhìn nàng.
Giá như có vài chén rượu vào bụng, có lẽ hắn sẽ mạnh dạn lên đôi chút, nhưng
khốn là trọn ngày không dám nếm giọt nào.
Hình như là một thông lệ, giá như Tân Lang có một chén rượu trong tay thì lập tức
sẽ có rất nhiều kẻ "hảo tâm" chạy lại giành lấy uống, họ làm như đó là chén thuốc độc
không bằng.
Hai người vốn là cặp bạn thân, trước đây gần như mỗi giờ, mỗi phút có rất nhiều
chuyện phải nói với nhau, không nói là không chịu nổi, nhưng khi trở thành chồng vợ
thì không thể là "bằng hữu" nữa.
Những lời lẽ khi còn là bằng hữu, họ phải lập tức bỏ vào rương xe khoá lại, ngàn
đời không được lấy ra.
Hai người bỗng nhiên trở thành xa quá, lạ quá…
Vì thế, không ai dám mở lời.
Quách Đại Lộ kể ra thì cũng có chuẩn bị… tư tưởng, hắn nghĩ cũng không có gì
khó ứng phó cho lắm, nhưng khi đặt chân vào phòng hoa chúc, hắn bỗng biến thành
một con người khác, biến thành một kẻ đần đần đờ đờ…
Hắn vốn muốn bước lại ngồi gần bên Yến Thất, nhưng không hiểu vì sao, đôi
chân hắn như không gân cốt, đứng lên cũng không muốn nổi chứ đừng nói tới đi.

Tình trạng “dậm chân một chỗ” như thế khá lâu, Quách Đại Lộ cảm thấy xương
cần cổ của mình dính khắc vào nhau, không còn cử động được nữa. Giá như cứ giữ y “nguyên trạng” có lẽ toàn thân hắn sẽ thành đá…
Cũng may, ngay lúc ấy, Yến Thất vụt hé môi.
Nàng nói trống không :
- Tôi buồn ngủ.
Nói ngủ là ngủ, làm như nhắc tới tiếng đó là hai mắt bắt khép lại liền, nàng
không tháo giày, cũng không thay áo, nàng cứ để y như bộ vận “rình rang” ấy mà nằm
ngay.
Nàng với lấy chiếc mền có thêu cặp “uyên ương hí thủy” mới tinh quấn cứng vào
mình.
Nàng quay mặt vào phía vách, thân nàng co lại y như con tôm luộc.
Quách Đại Lộ cắn môi, hình như mắt hắn gợn chút cười, hắn nói… trổng :
- Sao bữa nay không đuổi ra ?
Yến Thất không nói, làm như vừa nằm xuống là đã… ngủ mê man.
Quách Đại Lộ bạo dạn hơn, hắn cười :
- Có người trong phòng, ngủ không được mà ?
Yến Thất vốn định làm thinh, nhưng rồi vẫn phải nói :
- Làm thinh cho người ta ngủ có được không ?
Lời lẽ hơi gắt, nhưng giọng nói thì lại rất dịu dàng.
Quách Đại Lộ chớp mắt tấn công :
- Có tôi trong phòng cũng ngủ được sao ?
Yến Thất cắn môi, nàng nói thật nhỏ :
- Người khác kìa…
Quách Đại Lộ bắt trớn :
- Chứ đây là người gì ?
Yến Thất sặc cười :
- Là quỷ ?
Quách Đại Lộ muốn cười, nhưng hắn lại làm bộ thở ra :
- Lạ nhỉ ? Người mà lại gả cho quỷ ? À nè, nhớ hồi đó hay nói rằng cho dù đàn
ông trên đời này có chết sạch, cũng hổng thèm ưng tôi mà…
Yến Thất vụt lật nghiêng qua, nàng chụp chiếc gối bông vụt thẳng vào Quách
Đại Lộ…

Cũng ngộ, đã ném và nhất là biết chiếc gối bông, chiếc gối không thể làm đau
được ai, thế mà nàng cũng cố hạ tay cho chiếc gối bay vào mình chứ không dám nhắm
ngay mặt hắn…
Mặt nàng đỏ bừng bừng.
Chiếc gối bay trở lại, không phải bay một mình mà dẫn theo cả Quách Đại Lộ…
Yến Thất mặt hình như có lửa, nàng nói không ra tiếng :
- Làm… làm gì vậy…
Quách Đại Lộ dúi mặt xuống :
- Cắn !
oOo
Chiếc màn nhung màu hồng đã được buông xuống từ lúc nào không biết.
Nếu công nhận lời cho rằng "phòng tân hôn" là lò thịt, thì phải nói thêm, đó là lò
thịt… muỗi, vì tiếng trong đó y như tiếng muỗi kêu.
Quách Đại Lộ nói :
- Kỳ ghê nghen.
Yến Thất hỏi :
- Kỳ cái gì ?
Quách Đại Lộ cười :
- Đám mình bị người ta gọi là đám ở dơ, thế sao mình em không có mùi hôi nhỉ ?
"Chách… chách…"
Tiếng đánh mà y như tiếng đập muỗi, còn nhẹ hơn tiếng đập muỗi nhiều và càng
đánh càng nghe nhẹ…
Trời đã sáng rồi.
Trong phòng lặng im một lúc khá lâu, bây giờ bắt đầu nghe tiếng.
Quách Đại Lộ thì thầm :
- Đố em biết anh đang nghĩ gì ?
Giọng Yến Thất lí nhí nghe không rõ, hình như nàng chỉ ư ư…
Quách Đại Lộ nói :
- Anh đang nghĩ rất nhiều chuyện kỳ lạ lắm, chẳng hạn như anh đang nghĩ về
một cái đùi thỏ vừa trắng vừa mềm…
Yến Thất sặc cười :
- Chứ không phải đang nghĩ tới em à ?

Quách Đại Lộ nói :
- Không phải.
Yến Thất hỏi :
- Sao vậy ?
Quách Đại Lộ nói thật nhỏ :
- Vì nếu nghĩ như thế chắc anh… nuốt em luôn quá !
Hắn thì thào nói tiếp :
- Được một người vợ thế này đã thiếu điều chết đi sống lại, nếu lỡ… nuốt mất
làm sao ?
Yến Thất "xì" một tiếng :
- Thì kiếm người khác.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Biết kiếm ai bây giờ ?
Yến Thất nói :
- Chẳng hạn như… như Toan Mai Thang.
Quách Đại Lộ nói :
- Em biết "Toan" là gì không ? "Toan" là chua, nàng đó chua lắm, nàng ta chĩ
khoái mỗi mình em thôi.
Hắn vụt cười cười :
- Bây giờ nhớ lại anh mới biết, ngày hôm ấy em cự tuyệt cô ta, thế mà cô ta lại
không giận, bởi vì cô ta biết hai người cùng… một thứ.
Yến Thất nói :
- Nếu em là đàn ông thì em sẽ cưới nàng.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Mà nè, tại làm sao em không chịu nói cho anh biết em là gái nhỉ ?
Yến Thất nói :
- Ai biểu đui làm chi ? Ai người ta cũng biết, chỉ một mình anh không biết.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Nhưng làm sao cứ đợi cho đến lúc anh sắp chết tới nơi rồi em mới định nói ?
Yến Thất nói :
- Bởi vì…
Nàng ngập ngừng và cuối cùng nói nhỏ bên tai hắn :
- Bởi vì nói sớm quá, em sợ… thất vọng vì anh sẽ chẳng thương em.
Nàng nói chưa dứt câu là ấp ứ ngang, hình như miệng nàng bị vật gì trám lại…

Qua một lúc khá lâu, giọng nàng hổn hển :
- Thức nói chuyện vui chơi thôi chứ hổng giao… bậy bạ à !
Quách Đại Lộ nói :
- Được rồi, nói chuyện không thôi, nhưng em biết không, em đừng có sợ anh
không thương em…. Em không biết à ? Bây giờ cho dầu đem hết con gái toàn thế giới
lại đổi lấy em, anh cũng hổng thèm đâu…
Yến Thất hỏi :
- Thật à ?
Quách Đại Lộ nói :
- Thật chứ giả làm sao được ? Hổng tin thử coi thì biết.
Yến Thất hỏi :
- Bây giờ không cần phải tất cả con gái toàn thế giới, một mình Thủy Nhu Thanh
không thôi, anh chịu đổi em không ?
Quách Đại Lộ thở ra :
- Nàng quả thật là một cô gái tốt mà lại đáng thương, chỉ có điều lòng anh đã bị
em choán cả rồi, bây giờ chỗ đâu mà nhét thêm người khác.
Yến Thất sặc cười nho nhỏ và rồi không khí lặng im.
Hình như miệng của cả hai người đều bị vật gì trám lại…
Cứ im như thế thật lâu, tiếng của Quách Đại Lộ thì thào :
- Anh biết sở dĩ em làm như thế là muốn thử xem anh có thật yêu em không…
Yến Thất cắn môi :
- Nếu anh bằng lòng ở lại với Thủy Nhu Thanh thì trọn đời anh không còn mong
gì gặp em được nữa.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Thế nhưng khi anh đã tới đây rồi, tại sao em lại cũng vẫn không cho anh gặp
mặt ?
Yến Thất nói :
- Ngoài em ra, còn nhiều người khác muốn thử anh nữa chứ, người ta muốn xem
anh có đảm lược, có thông minh, có thật lòng tốt hay không, cần phải xem anh có đủ tư
cách làm rể của cha em không chứ…
Quách Đại Lộ nói :

- Tất nhiên ai cũng muốn xem anh có gan đến Long Vương miếu hay không, có đủ
thông minh khám phá bí mật trong nhà này không, anh biết thế.
Yến Thất nói :
- Đêm ở Long Vương miếu, nếu anh lôi thôi với tiểu biểu muội của em, hoặc anh
không chịu đưa về nhà thì cũng đừng hòng gặp được em đâu.
Quách Đại Lộ thở ra :
- Cũng may, anh vừa có gan, vừa thông minh mà lại vừa là con người tốt…
Yến Thất cười :
- Nếu không thì làm sao anh lại có thể cưới được người vợ tốt như em ?
Quách Đại Lộ thở dài :
- Cho đến bây giờ anh mới tin rằng duyên số của mình đã do trời định sẵn.
Yến Thất cười :
- Xì, cái gì cũng để đến nơi rồi mới biết, thông minh mà gần cả năm cũng không
biết người ta là con gái…
Quách Đại Lộ nói :
- Người ta không thèm nói ra, người ta làm bộ không biết, sợ vén màn bí mật sớm
quá rồi… bụng cũng lớn sớm làm sao…
Yến Thất vả nhẹ vào má hăn và cười run rúc, cả hai cùng cười nhưng tiếng cười
cùng tắt nghẹt…
Trong phòng lại lặng im, chỉ nghe tiếng động xì xào.
oOo
Trái trên cây đã bắt đầu nặng trĩu, ngày xuân nay đã đi qua, nhưng bù lại, sự thu
hoạch mùa màng đã tới kề bên.
Yến Thất ngồi dưới tàng cây dùng khăn tay làm quạt, mặt nàng hơi ửng mịn,
nàng nói lầm thầm :
- Khí trời oi bức quá, nhất định cái bệnh lười của anh Vương phải nặng nhiều hơn.
Quách Đại Lộ nói :
- Không biết bấy lâu nay hắn và tiểu Lâm làm những chuyện gì ?
Yến Thất nói :

- Khỏi lo, họ không có cô quạnh đâu, nhất là anh Lâm.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Sao biết ?
Yến Thất nhoẻn miệng cười :
- Anh quên cái cô gái bán hoa rồi à ?
Quách Đại Lộ cười và hắn nghe ngay giọng ca ngọt lịm :
“Người con gái nhỏ,
“Mang giỏ hoa hồng,
“Sương rơi đầu cỏ,
“Em đến chợ đông…”
Giọng ca nghe thật bùi tai, tự nhiên, không phải của cô gái bán hoa mà là phát ra
từ cửa miệng xinh xinh của Yến Thất.
Nàng vừa đi vừa hát, tay nàng phe phẩy chiếc khăn hồng, bao nhiêu khách qua
đường xuôi ngược đều bị giọng ca hấp dẫn.
Quách Đại Lộ cười :
- Đừng quên là bây giờ em đang mặc y phục đàn ông đấy nhé.
Mình nàng vận y phục đàn ông nhưng giọng ca của nàng như oanh hót.
Chuyện con gái giả nam trang không phải là chuyện không thường thấy, các cô
liếng sáo thường hay làm như thế.
Yến Thất liếc Quách Đại Lộ :
- Ăn nhằm gì, em có làm cách nào, người ta cũng nhận ra ngay là gái, con gái mà
muốn thật giống đàn ông, muốn cho mọi người không nhận nổi thì đâu phải là chuyện
dễ…
Nàng lườm Quách Đại Lộ một cái thật dài và nói tiếp :
- Chỉ có thể lừa được những anh chàng… ngốc.
Quách Đại Lộ cười :
- Đâu phải riêng anh, cũng có nhiều người trước kia không nhận ra em đấy chứ ?
Yến Thất nói :
- Trước thì cũng có phần hơi khác.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Khác chỗ nào ?
Yến Thất nói :
- Trước kia ăn vận có phần… dơ dáy, mà mọi người đều cho rằng

con gái thì phải
sạch sẽ hơn đàn ông.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Người ta cho như thế, nhưng sự thật thì sao ?
Yến Thất háy mắt một cái thật dài :
- Sự thật thì cũng vẫn… sạch hơn chứ sao !
oOo
Đó là con đường dẫn đến Phú Quý Sơn Trang.
Họ không hề quên bằng hữu của họ, họ muốn mang cái hạnh phúc của họ đến
cho bằng hữu được vui chung – một tác dụng khác là như thế cũng để tăng thêm hạnh
phúc cho chính họ.
- Anh Vương và anh Lâm nếu biết chúng mình… chúng mình đã thành hôn, chắc
họ sẽ vui lắm…
- Nhưng không biết tiểu Lâm nó có… ghen không nhỉ ?
Nói xong Quách Đại Lộ vừa cười vừa bỏ chạy.
Yến Thất rượt riết theo.
Họ không đi xe, cũng không chịu cưỡi ngựa, họ vừa đi vừa cười nói, vừa đuổi bắt
y như hai đứa trẻ.
Quả thật, tuổi họ tuy cũng đã thành nhân, nhưng lòng họ bây giờ trẻ lại quá
nhiều, sinh thú đã làm cho con người quên đi cả tuổi.
Họ vui đùa chạy nhảy cho đến mệt, họ ngồi dựa vào nhau dưới bóng cây bày
bánh ra ăn.
Cho dầu là thứ bánh nguội lâu ngày khô cứng, đối với họ bây giờ cũng cảm thấy
ngon.
Quách Đại Lộ đã mấy ngày rồi không hề uống rượu, hình như hắn không nghe
thèm, trừ lúc ra đi, để tiễn hành rể và con gái, Nam Cung Xú có bày tiệc rượu.
Ông ta phá lệ uống nửa chén thôi, nhưng lại ép con gái và rể uống thật nhiều, vì
thế, hôm đó cả hai đều say túy lúy.
Yến Thất cười nói :
- Tuy bây giờ cha không uống rượu nhưng lại luôn thích thấy người

khác uống.
Quách Đại Lộ cười :
- Trước kia chắc cha mạnh rượu lắm.
Yến Thất nói :
- Nói mạnh không chưa đủ mà phải nói nếu uống kình thì mười…
Quách Đại Lộ
cũng phải bò càng.
Quách Đại Lộ nhún vai :
- Hứ !
Yến Thất hỏi :
- Hứ sao ?
Quách Đại Lộ cười :
- Nghĩa là chẳng những không phục mà cũng không tin.
Yến Thất nói :
- Tiếc là bây giờ cha đã già rồi, bệnh cũ lại tái phát, đã mấy năm nằm một chỗ
không đi đâu được, chứ nếu không thì thử anh có bò không là biết.
Nhắc đến bệnh trạng của cha, Yến Thất chợt dàu dàu…
Quách Đại Lộ cũng thở ra :
- Cha quả thật là một con người vĩ đại, thật anh không ngờ cha lại để cho mình đi.
Yến Thất hỏi :
- Sao vậy ?
Quách Đại Lộ nói :
- Bởi vì bây giờ… cha cô đơn quá, nếu người khác chắc cha bảo mình ở lại với
cha.
Yến Thất nói :
- Cha không như người khác đâu, bất cứ chuyện gì dù khó khăn khổ sở đến cách
mấy, cha cũng quyết không hề để cho ai bị dính lây, từ trước đến nay biết bao chuyện
gian truân, cha chỉ một mình cắn răng chịu đựng…
Đôi mắt của nàng vụt sáng lên, hình như sự can đảm và lòng vị tha của người cha
đã làm cho nàng hãnh diện.
Quách Đại Lộ nói :
- Thật tình, từ trước đến nay, anh không thể tưởng tượng cha là một người như thế.
Yến Thất hỏi :

- Chứ anh tưởng sao ?
Quách Đại Lộ nói :
- Chứ theo truyền thuyết giang hồ thì cha là một con người dễ sợ lắm, nhưng bây
giờ anh thấy ngược lại, chính bản thân cái "truyền thuyết" ấy mới thật là đáng sợ.
Nhưng anh thật không hiểu tại sao cha lại có thể chịu đựng nổi tai tiếng như thế ấy.
Yến Thất buồn buồn :
-Cũng có lẽ không còn cách nào hơn nữa.
Quách Đại Lộ nói :
- Cũng may là cha còn có được bằng hữu tốt, nhìn lòng trung thực và thương yêu
kính mến của nhóm Thần Đà Tử đối với cha, chính anh cũng thấy mừng.
Yến Thất trầm ngâm :
- Anh có biết trước kia họ đối với cha như thế nào không ?
Quách Đại Lộ lắc đầu.
Yến Thất nói :
- Trước kia họ định giết cha đấy, nhưng qua nhiều cuộc quyết đấu, qua nhiều trận
thử thách, họ cũng như anh, họ mới thấy rằng cha không như nhân vật trong truyền
thuyết giang hồ, vì thế, họ trở thành bằng hữu của cha.
Nàng cười, giọng cười vẫn đượm vẻ buồn, nhưng không dấu được phần đắc ý :
- Vì để trọn tình với cha, Kim La Hán đã bội phản Thiếu Lâm, đã không hối tiếc
làm một phản đồ mà trọn đời phải dấu mãi chân tướng của một nhà sư.
Quách Đại Lộ gục gặc đầu :
- Chính vì tình cảm vĩ đại ấy mà con người khác hẳn loại cầm thú, và trái lại, vẫn
có kẻ đã bán rẻ cái vĩ đại ấy của con người.
Yến Thất nói :
- Nhưng tinh thần hữu nghị chân thành ấy phải có từ trong biên cảnh của tử sinh,
chỉ trong gian nguy khốn đốn nhất, tình cảm mới có dịp trở thành vĩ đại.
Cả hai chỉ nói tới đây rồi im lặng.

Hình như họ đang thấm thía cái tình bằng hữu mà họ đang nói tới. Không phải họ thấm thía bởi tình bằng hữu của người khác mà họ thấy được ở
chính mình.
Họ chẳng đã không cùng sống chết hay sao ?
Và hình như cả hai cùng không muốn đề cập thêm nữa, bản thân họ và cả cuộc
đời thiên hạ đã đau khổ quá nhiều rồi, họ chỉ muốn nghĩ và hành động theo chiều
hướng tìm nguồn an ủi…
Họ phải sống trọn vẹn cho sự vui tươi của tuổi trẻ dầu phải trả bằng bất cứ giá
nào…
Họ dặn lòng phải hãnh diện với quá khứ và nhắm về tương lai sáng lạn.

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...

Hồi 57
Người thiếu phụ ăn xin

Chưa đến hoàng hôn nhưng cũng sắp hoàng hôn.
Bóng mặt trời tuy đã sụp xuống rồi, nhưng mặt đất hãy còn hơi hơi nóng, những
viên đá nhỏ bên đường bốc tới nghe hãy hừng hừng.
Đó là khí trời ngày hạ.
Phía trước, dưới một bóng mát của tàng cây lớn, một người thiếu phụ tiều tụy,
rách rưới, tay dắt đứa con nhỏ, lưng đai đứa nhỏ hơn đang cúi đầu cóm róm xin ăn với
khách qua đường…
Quách Đại Lộ đi ngay lại, hắn móc một số bạc vụn nhỏ bỏ vào cái rổ con của
người thiếu phụ.
Đó là hành động tự nhiên của hắn, bất cứ nơi nào, bất cứ hắn đi với ai hay một
mình cũng thế, cứ gặp hành khất là hắn không khi nào đắn đo, dầu hắn chỉ còn ít bạc
lẻ để chi dụng, hắn cũng không ngần ngại cho luôn.
Có nhiều người cũng khá rộng rãi, nhưng khi cho hành khất thì họ vẫn xem người,
vì theo họ, phải cho những người đáng cho, chứ không để lầm những người giả đò để
làm giàu bằng cách xin ăn.
Quách Đại Lộ không bài bác lý lẽ đó.
Nhưng riêng hắn, hắn nghĩ khác.
Bất cứ người nào, cho dù mạnh khỏe nhưng vì lười, hoặc vì muốn sống lừa thiên
hạ, hoặc hắn biết rõ người đó đang giàu nhờ vào nghề "ăn xin", hắn vẫn không hề suy
tính.
Theo hắn, bất cứ người nào, khi ngửa tay xin người khác, hành động đó, đối với
số tiền bố thí cũng đã xứng đáng lắm rồi.
Có người xin là hắn cứ cho, ai hiểu sao cũng mặc.

Hắn không để bị lừa trân tráo, nhưng khi lỡ bị lừa, hắn cũng chẳng than phiền,
huống hồ gì người ta ngửa tay xin là hắn cứ cho.
Yến Thất đứng nhìn chồng, mắt nàng thật dịu dàng, đồng tình và ngưỡng mộ.
Nàng chợt thấy hãnh diện có người chồng như thế.
Nàng không thích lối bố thí có tính cách quảng cáo cho mình.
Cò nhiều người gặp hành khách rên rỉ van xin, họ đã chẳng những không cho mà
nhiều lúc còn nạt nộ bằng đủ mọi danh từ khắc bạc.
Nhưng, cũng những con người ấy, mỗi khi có những cuộc lạc quyên linh đình, họ
không cần biết số tiền lạc quyên ấy có tới tay nạn nhân hay không, họ vẫn vung tay
cho không tiếc, tới tay nạn nhân hay không, họ đâu có cần, vì họ bố thí cốt để mua
danh chứ đâu phải vì người bị nạn.
Những kẻ đứng ra làm cuộc lạc quyên mệnh danh là từ thiện cũng không phải
hoàn toàn vụ lợi, nhưng "năm con bảy cháu", số lạc quyên đến tay nạn nhân nhiều lắm
cũng chỉ được một phần mười, còn lại bao nhiêu thì là… chia chác.
Yến Thất không phản đối những cuộc lạc quyên có tính cách rộng lớn, gặp khi có
tiền, nàng cũng sẵn lòng phụ vào đó một tay, nhưng nàng xem đó là thứ yếu, nàng
trọng nhất là cho người trực tiếp.
Nàng biết chuyện lớn lao kia cũng là chuyện cần, nhưng nàng cũng biết cái tính
chất lừa đảo không tránh khỏi của nó.
Không phải bây giờ, không phải "mèo khen mèo dài đuôi", từ trước cũng thế,
nàng rất bằng lòng hành động của Quách Đại Lộ.
Người thiếu phụ lí nhí mấy lời cảm tạ, nhưng khi sửa soạn cho số bạc vào túi,
người đàn bà vô ý ngẩng mặt lên và vụt khựng lại trợn trừng khi thấy Quách Đại Lộ.
Gương mặt xanh xao của thiếu phụ chợt như co rút lại.
Đôi mắt thất thần mệt mỏi của người thiếu phụ như muốn lồi hẳn ra ngoài, y như

bị người thọc một mũi dao vào tận trái tim.
Mỗi khi cho tiền hành khất, Quách Đại Lộ luôn luôn gởi theo một nụ cười an ủi,
đồng tình, nhưng lần này, nụ cười chưa nở trọn là đã tắt ngay.
Hắn nhìn trân trối người thiếu phụ và buột miệng kêu lên :
- Cô… sao nàng lại đến thế này ?...
Người thiếu phụ dùng hai tay che mặt, giọng nói lạc hẳn :
- Đi đi, anh đi đi, tôi không có quen.
Giọng của Quách Đại Lộ như đầy chua xót :
- Nhưng tại làm sao cô lại đến nỗi này ?
Người thiếu phụ vẫn cứ khoát tay :
- Chuyện của tôi không quan hệ đến anh.
Hình như nàng cố kềm giữ, nhưng toàn thân cứ lẩy bẩy như ngọn đèn trước gió…
Quách Đại Lộ nhìn hai đứa bé mũi giải lòng thòng, hắn hỏi thật dịu :
- Hai đứa bé này là con của cô với hắn đây phải không ? Hắn đâu ?
Người thiếu phụ bưng mặt khóc :- Hắn lừa tôi, hắn lấy hết tư trang và tiền bạc của tôi rồi hắn bỏ đi… hắn để lại
cho tôi hai cục nợ này…
Càng nói, hình như càng động mối thương tâm, người thiếu phụ gào lên :
- Trời ơi là trời…. Tại làm sao tôi phải khổ như thế này… tại làm sao…
Khọng ai có thể thay nàng giải đáp, chỉ có mỗi mình nàng hiểu rõ và tự giải đáp
lấy thôi.
Phải chăng cái bi thảm mà nàng đang chịu là do chính nàng mang lại ?
Quách Đại Lộ thở dài, hắn cũng không biết phải nói làm sao.
Yến Thất chậm chậm nhẹ bước lại gần nắm chặt lấy tay chồng, nàng muốn cho
chồng biết rằng bất luận trong trường hợp nào, nàng cũng vẫn đứng bên chàng, tuyệt
đối tín nhiệm chàng mà không hề có ý nghĩ nào sai quấy.
Không gì cảm kích bằng một người vợ hoàn toàn hiểu rõ lòng mình, hoàn toàn tín
nhiệm nơi mình…
Có đôi khi, trong một trường hợp không thể biện phân, tự người chồng đã làm cho
mình mất đi phần tín nhiệm, nhưng đó là lỗi ở người chồng, đối với

người vợ, muốn
bảo toàn hạnh phúc là đừng bao giờ cho chồng biết là mình không còn tín nhiệm, vì
thái độ đó càng làm cho người đàn ông lún xuống nhiều hơn.
Nhất là sự cảm thông, không ai hiểu vợ hơn chồng và ngược lại, nếu mất đi phần
đó hay cố tình không chịu hiểu, khoảng cách tình cảm vợ chồng ngày một xa thêm…
Yến Thất quả là một người đàn bà biết nắm hạnh phúc trong tay, dầu nàng biết
không ai có thể giữ cho toàn vẹn.
Chính cái đó đã làm cho người đàn ông cảm kích.
Quách Đại Lộ nhìn Yến Thất và do dự hỏi :
- Em biết nàng là ai rồi chứ ?
Yến Thất gật gật đầu.
Người đàn bà đối với người yêu của mình, cảm giác của họ luôn luôn bén nhạy
vô cùng, người ta gọi đó là giác quan thứ sáu.
Nàng đã phảng phất thấy rằng người đàn bà khốn khổ kia với chồng mình có mối
quan hệ không phải tầm thường.
Và khi nghe hai bên nói với nhau chỉ ngăn ngắn mấy câu, nàng biết ngay đó là
người trước kia đã phụ rẫy chồng mình, người đã lừa gạt chồng mình và cuối cùng dứt
bỏ.
Quách Đại Lộ lại nhìn Yến Thất và thở ra :
- Thật anh không ngờ lại gặp nàng tại nơi đây, mà gặp trong sự thế này…
Hắn không đả động đến chuyện ăn xin, chuyện thảm hại của người thiếu phụ,
nhưng lời lẽ của hắn chứng tỏ lòng hắn vô cùng bất nhẫn.Yến Thất dịu dàng :
- Nàng đã là bạn của anh, anh cần phải hết sức giúp đỡ cho phải lẽ.
Người thiếu phụ vùng ngừng khóc, nàng ngẩng mặt lên nhìn Yến Thất và hỏi
Quách Đại Lộ :
- Người này là ai ?
Yến Thất dịu dàng rước nói :
- Tôi là vợ anh ấy.

Người thiếu phụ trừng mắt nhìn Quách Đại Lộ, sắc mặt nàng biến đổi lạ thường
và nàng vụt rít lên :
- Anh đã có vợ rồi ?
Quách Đại Lộ điềm đạm gật đầu :
- Phải, tôi đã thành hôn.
Người thiếu phụ nhìn Yến Thất bằng đôi mắt đỏ ngầu, tia mắt tật đố, ganh ghét
pha lẫn so bì oán hận và nàng vụt chụp lấy chéo áo của Quách Đại Lộ la lên :
- Đáng lý anh phải cưới tôi, tại sao anh lại đi cưới người khác ? Tại sao ? Hả ?
Quách Đại Lộ đứng lặng thinh, da mặt hắn trắng nhợt, trong tình trạng này, hắn
thật không biết làm sao ứng phó…
Yến Thất âm thầm siết tay chồng thật chặt hơn và nàng nói với người thiếu phụ :
- Tại vì chị lìa bỏ anh ấy, chứ không phải anh ấy lìa bỏ chị, chuyện ngày xưa
đáng lý chị phải nhớ rõ hơn.
Người thiếu phụ vụt cười ré, giọng cười nghe oán độc dị thường :
- Nhưng hắn lừa tôi… lừa con đàn bà khốn khổ này… Cô bác bà con hãy xem,
hãy phê phán dùm coi…
Những người khách qua đường, những kẻ không biết đầu đuôi, những kẻ nông nổi
đều xi xô liền miệng, họ cho rằng Quách Đại Lộ đã phụ rẫy người đàn bà đau khổ ấy.
Da mặt trắng nhợt của Quách Đại Lộ vụt đỏ rần, mồ hôi trên trán bắt đầu tươm
chảy.
Thế nhưng Yến Thất thì vẫn thản nhiên, giọng nàng vẫn êm dịu :
- Anh ấy không hề lừa chị, từ trước cũng không hề lừa chị lần nào, chỉ có điều
đáng tiếc là bây giờ chị không phải là người trước kia nữa, chuyện đó tự nhiên chị cũng
hiểu rõ hơn ai hết.
Người thiếu phụ nhảy dựng lên :
- Tôi không hiểu gì hết… không hiểu cái gì hết… tôi không muốn sống… tôi

chết… nhưng tôi cũng sẽ làm cho tên đàn ông không có lương tâm này cùng chết với
tôi… hu hu…Gặp hạng đàn bà ăn ngang nói ngược này thì bất cứ ai cũng đành phảichịu
thua…
Họ chỉ ong óng cái miệng của họ để lấp liếm lỗi lầm và lấn lướt người khác, họ
không cần phải quấy, họ lý sự theo cái ngang ngược của họ, họ không thèm nghe lời
phải của bất cứ một ai.
Quách Đại Lộ cũng chưa từng đối phó với đàn bà, nhất là hạng đàn bà như thế,
hắn đứng chết trân, tức vì đất không nẻ ra để cho hắn "độn thổ" cái cho rồi.
Yến Thất trầm ngâm và nàng chợt lấy sợi dây chuyền trên cổ xuống chìa trước
mặt người đàn bà :
- Chị có biết vật này chăng ?
Người thiếu phụ hơi lựng khựng và vụt lớn tiếng :
- Sao không biết ? Của tôi đó.
Yến Thất gật đầu :
- Vì thế nên bây giờ tôi trả lại cho chị, nhưng tôi cũng cho chị biết rằng vì để bảo
vệ sợi dây chuyền này, anh ấy đã chịu đói chịu khát, chịu cho bằng hữu xỉ vả chê cười,
chuyện đó, anh ấy vì lẽ gì, chắc chị cũng rõ hơn ai hết.
Người thiếu phụ nhìn sợi dây chuyền, tia mắt oán độc lần lần chuyển màu hổ
thẹn…
Yến Thất nói tiếp :
- Chị dùng sợi dây chuyền này để làm chút vốn, cố gắng nuôi dưỡng hai đứa bé…
sau này chị nhất định sẽ gặp được một người đàn ông tốt, chỉ cần là chị đừng lừa dối
bất cứ một ai thì người khác sẽ không bao giờ lừa dối chị.
Người thiếu phụ toàn thân run rẩy, nàng quay lại nhìn hai đứa bé…
Hai đứa bé sợ xanh mặt từ nãy giờ, chúng há miệng muốn khóc, thế nhưng sợ
quá khóc cũng không ra tiếng.
Yến Thất lại càng dịu giọng hơn nữa :

- Chị đừng quên là chị đã là mẹ. Chị cần phải nghĩ đến con của chị. Sau này rồi
chúng cũng sẽ lớn lên, hãy làm cho chúng có được một niềm hãnh diện bởi người mẹ
của chúng.
Người đàn bà lại run lên, nàng phục xuống đất khóc rống :
- Trời ơi là trời… tại làm sao ông lại để cho tôi gặp hắn, tại làm sao ? Tại làm sao
tôi lại khổ đến mức này…
Cũng không ai trả lời được câu hỏi đó.
Gieo thứ gì thì thu hoạch thứ đó, trồng đậu được đậu, trồng hoa được hoa còn…
gieo gió tự nhiên là gặt bão !
oOoHoàng hôn.
Bóng tịch dương từ sáng lạn chuyển sang đạm bạc, u trầm.
Quách Đại Lộ chầm chậm bước đi, sắc diện cũng như tâm tình của hắn thật là
trầm trọng.
Yến Thất lặng thinh đi bên hắn, nàng không nói gì mà cũng không khuấy động.
Nàng biết bất cứ ai, có lúc rất cần yên tịnh.
Nhất là đối với chồng, người vợ cần hiểu rõ từng hoàn cảnh, hoặc để trợ giúp, để
an ủi hoặc để … lặng thinh.
Lặng thinh là một thái độ, hay đúng hơn là một hành động cần thiết trong một
hoàn cảnh cần thiết.
Người đàn bà phải nên biết giá trị của “lặng thinh”.
Đối với chồng, nhiều khi lặng thinh còn hơn muôn ngàn lời nói.
Qua một lúc thật lâu, Quách Đại Lộ nói bằng một giọng trầm trầm :
- Em đã chuộc sợi dây chuyền ra bao giờ thế ? Sao em không cho anh biết ?
Yến Thất cười :
- Không cho anh biết là vì em đâu có… chuộc hồi nào ?
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Không có chuộc ?
Yến Thất nói :
- Sợi dây chuyền em đưa cho chị ấy vừa rồi không phải là sợi dây mà anh đã đưa
cho em cầm.

Quách Đại Lộ càng ngạc nhiên hơn nữa :
- Không phải ?
Yến Thất cười :
- Đó là vật mà mấy chị em của chị Mai Lan tặng em trong ngày cưới đó.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Thế sao em lại đưa ra ? Tại sao em lại làm thế ?
Yến Thất nói :
- Bởi vì là đàn bà, em hiểu đàn bà hơn anh nhiều !
Quách Đại Lộ hỏi :
- Có phải em nghĩ rằng khi thấy vật cũ, nàng sẽ nhớ thái độ tốt của anh đối với
nàng trước kia và vì thế nàng mới chịu buông tha anh ?
Yến Thất cười :
- Dây chuyền vàng vốn tương tự như nhau, chính anh cũng không nhận rõ, nàng
làm sao nhận được ?
Nàng ngưng lại mà cười với Quách Đại Lộ thật dịu dàng.Bởi vì nàng biết sợi dây chuyền vàng là vật tượng trưng cho chuyện xưa.
Bây giờ, chính "đương sự" đã không nhận ra rõ vật ngày xưa thì chuyện ngày xưa
hiển nhiên đã phai lạt lắm rồi.
Kể ra cũng không thể trách gì Yến Thất, đàn bà ai cũng như nhau, không ai muốn
chồng mình nhớ lại… chuyện ngày xưa.
Quách Đại Lộ vẫn băn khoăn :
- Thế nhưng khi gặp lại anh, đáng lý nàng nhớ lại chuyện ngày xưa…
Yến Thất lắc đầu :
- Nàng đối đãi với anh như thế cũng không phải vì nhớ hay không nhớ chuyện
ngày xưa, mà là nàng tật đố, nàng ganh tỵ.
Quách Đại Lộ cau mặt :
- Tật đố ?
Yến Thất gật đầu :
- Lòng người lạ lắm, nhất là lòng dạ đàn bà, có khi người ta muốn giành lại một
cái gì, không chắc người ta vì ưa thích cái đó mà vì ganh : muốn giành lại người yêu cũ
hay tỏ ra muốn giành lại cũng thế, nhiều khi không phải vì còn yêu thương mà là ganh

ghét, “không lấy cũng khuấy cho hôi”, chắc anh có nghe câu đó chứ ?
Nàng thở dài và nói tiếp :
- Anh không làm sao tưởng tượng được đâu, đàn bà lạ lắm, có nhiều khi người ta
hối tiếc một việc đã qua, nhưng hối tiếc mà không hối hận, nếu hối hận thì người ta tự
trách, đàng này thì không thế, người ta chỉ hối tiếc rồi đem tất cả sự đổ vỡ ban đầu đổ
trút tội lỗi lên đầu kẻ khác, chứ không chịu thấy lỗi của mình. Nếu có bị vạch ra quá rõ,
thì họ lại cũng bảo rằng tại thế này, tại người nọ, họ không khi nào chịu nói tại chính
mình – Chính vì thế, vì cái hối tiếc chứ không tự trách ấy đã làm cho họ từ lỗi lầm này
sang lỗi lầm khác chứ không khi nào tự giải tỏa được nỗi khổ cho mình.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Nghĩa là nàng muốn phá hoại chúng mình ?
Yến Thất nói :
- Nàng hận anh là vì nàng biết sẽ không bao giờ được anh trở lại.
Quách Đại Lộ trầm ngâm :
- Nhưng sao khi thấy sợi dây chuyền vàng thì nàng lại đổi thái độ ngay ?
Yến Thất nói :
- Bởi vì sợi dây chuyền vàng và anh khác nhau rất xa…
Nàng mỉm cười nói tiếp :
- Hiện tại, đối với nàng, sợi dây chuyền vàng có giá trị hơn anh vì nó là vật có
thể đem lại cho nàng và nàng nắm được nó trong tay…Câu chuyện nghe đơn giản, nhưng cũng vô cùng phức tạp.
Nó chỉ đơn giản khi nào được giải bày.
“Khuấy cho hôi” nghĩa là đôi bên đều thiệt hại, hay nói cách khác là “huề”.
“Nai vạc móng thì chó cũng le lưỡi”, thiên hạ tơi bời thì mình cũng xác xơ.
Kết quả đó làm sao bằng sợi dây chuyền vàng, mà dầu có vận may, đi xin tới bạc
đầu, cũng chưa chắc có nổi một sợi dây chuyền vàng bằng ấy.
Cái có lợi, cái đã nắm chắc trong tay lại đi từ bỏ để làm một chuyện

chỉ mệt xác
chứ không lợi lộc, chỉ có kẻ điên mới bắt bóng buông mồi.
Ra cái thân đi xin, người thiếu phụ chắc hiểu về giá trị của vàng hơn ai hết.
Nhưng cũng không một người đàn bà nào có thể đem dây chuyền vàng của chính
mình trao tặng "người cũ" của chồng, vì ngoài chuyện tiếc của còn thêm lòng tự ái.
Có lẽ chỉ có hạng đàn bà sáng suốt, thông minh nhất mới làm như thế.
Yến Thất làm như thế.
Cứu cánh của nàng là giữ tình yêu hạnh phúc cho mình, là giữ thể diện cho
chồng, ngoài ra sự mất mát vật chất hay lòng tự ái, nàng chỉ xem là phương tiện.
Nắm cho kỳ được cứu cánh mới là then chốt của vấn đề, cần bỏ ra những gì cũng
chỉ là phương tiện mà thôi.
Tự ái cũng cần phải có, nhưng tự ái cho đúng chỗ, sự tự ái đó mới có giá trị.
Bằng không, tự ái chỉ làm hại cho mục đích của mình.
Chỉ đúng một sợi dây chuyền vàng, chỉ dẹp bỏ lòng tự ái không cần thiết, để đổi
lại bằng sự cảm kích của chồng, cũng đổi lại cho mình trọn đời hạnh phúc – có lẽ ai
cũng nói được như thế và thấy như thế là đúng, nhưng cái khó là làm sao để thực hành ?
Một trăm người đàn bà, chỉ sợ không được một người nghĩ và hành động đúng
như thế ấy.
Thông thường đụng chuyện rắc rối như thế, họ chỉ làm kẻ "bàng quan" và để rồi
sau đó hằn học ray rứt với chồng.
Tự nhiên đó là chuyện bất lợi về sau cho họ, nhưng họ vẫn không hay.
Yến Thất quả là một cô gái khôn ngoan và sáng suốt.
oOo
Quách Đại Lộ nhìn sững vào mặt vợ, lòng hắn dâng lên một niềm thương yêu và
cảm kích lạ thường.

Hắn siết chặt tay nàng và thấp giọng :- Cảm ơn em.
Yến Thất háy mắt cười :
- Cảm ơn em à ? Hay là cảm ơn sợi dây chuyền vàng của em ?
Tự nhiên, nàng rất biết tiếng cảm ơn của hắn.
Hắn cảm kích không phải vì nàng đã gỡ cho hắn một lối thoát trong trường hợp
khó khăn mà lại sự hiểu biết thông cảm và rộng rãi của nàng.
Một người vợ hiểu chồng, thông cảm và rộng rãi đối với chồng, đó là hạnh phúc
lớn nhất mà người đàn ông nào cũng thèm thuồng mong ước.
Chỉ người đàn ông may mắn nhất, vận đỏ nhất mới mong gặp được một người vợ
như thế.
Nhưng trên đời này quả có người hoàn toàn hạnh phúc hay không ? Có người
chồng nào được một người vợ tâm đầu ý hiệp, có cặp vợ chồng nào hai người như một
hay không ?
Hơn ai hết, Yến Thất biết rất rõ rằng chuyện đó không bao giờ tự nhiên mà có.
Người sinh ra, những chỉ tay vòng trôn ốc trên đầu ngón tay không một ai gống ai,
điều đó đã nói lên rằng không môt người nào có thể hoàn toàn có quan niệm giống
nhau, tư tưởng có thể giống nhau nhưng sinh hoạt, tình cảm, thói quen không làm gì có
thể giống nhau toàn vẹn.
Nhưng sở dĩ tâm hồn có thể hòa hiệp với nhau chính là do sự cố gắng bởi sức
người – mà sự cố gắng đó, người đàn bà là chủ động.
Nàng hiểu rõ như thế và nàng đã làm như thế.
Chính vì hiểu được, Yến Thất đã nắm trọn hạnh phúc trong tay.
Quách Đại Lộ có cố gắng, có nhẫn nại vượt qua nhiều gian khổ cam go để cùng
nàng đi đến hôn nhân nhưng hạnh phúc lứa đôi thì chính do nàng mang lại.
Nàng biết, người chồng có thương vợ cách mấy, tình yêu có bao la đi nữa, nhưng
nếu người đàn bà không biết tạo và giữ, hạnh phúc sẽ vĩnh viễn đi xa…

oOo
Con người có vận may, có hạnh phúc y như một Tân nương.
Bất cứ đi đến đâu, bất cứ làm gì, người ngoài nhìn vào đều thấy được rất dễ dàng,
cho dầu người đó là con người kín đáo.
Bất luận một người con gái tầm thường cách mấy, khi đã là Tân Giai Nhân rời thì
nhất định có điểm đặc biệt dễ nhìn.Vương Động, Lâm Thái Bình và Hồng Nương Tử nhìn Yến Thất từ đầu đến chân
và từ chân lên mặt.
Mặt Yến Thất bây giờ đỏ bừng bừng, nàng cúi đầu thấp giọng :
- Các anh chị đâu phải lạ mà nhìn tôi dữ vậy ?
Hồng Nương Tử cười :
- Không lạ, nhưng đẹp quá, đẹp hơn trước vạn lần.
Yến Thất cười chữa thẹn :
- Chị nói quá, làm như là tôi có phép tiên, tôi có biến được đâu ?
Vương Động nói :
- Có, chị đã biến.
Yến Thất hỏi :
- Biến ở chỗ nào đâu ?
Lâm Thái Bình rước nói :
- Trước kia chị là bạn, bây giờ chị là… vợ bạn, là chị dâu. Trước kia chị là Yến
Thất, anh Yến Thất hoặc cô Yến Thất, nhưng bây giờ thì là Bà Quách tiên sinh, bao
nhiêu đó không phải đã biến rồi à ?
Yến Thất cắn môi :
- Tôi vẫn là Yến Thất, vẫn là bạn của các anh chị, còn… cái kia thì chỉ thêm thôi.
Hồng Nương Tử cười :
- Nhưng ít nhất, Yến Thất ngày nay… sạch sẽ hơn nhiều.
Quách Đại Lộ buộc miệng :
- Đúng rồi, bây giờ thì mỗi ngày nàng mỗi tắm.
Không phải là khờ khạo đến mức nói mà quên “phản nghĩa” nhưng vì vui mừng
với bạn, Quách Đại Lộ buông một câu thật quá hớ hênh….
Câu nói của hắn vừa dứt thì Hồng Nương Tử đã ôm bụng cười sặc sụa.
Yến Thất lườm chồng một cái thật dài :
- Nói in ít một chút hổng được sao ? Có ai bảo… câm đâu ?

Hồng Nương Tử cười :
- Nếu nói ít đi thì làm sao thành… Quách tiên sinh ?
Quách Đại Lộ đằng hắng và ưỡn ngực :
- Tôi cũng có biến đây, sao không ai thấy hết vậy cà ?
Vương Động cau mày :
- Anh "biến" chỗ nào cà ? Tại sao tôi không thấy he ?
Quách Đại Lộ nói :
- Chứ tôi không phải cũng đã… dễ nhìn hơn trước hay sao ?
Vương Động dòm hắn từ đầu tới gót chân :- Sao không thấy he ?
Quách Đại Lộ nói :
- Ít nhất thì tôi cũng đã sạch sẽ hơn trước nhiều đấy chứ ?
Hồng Nương Tử cười :
- Chắc có lẽ nhờ mỗi ngày mỗi tắm ?
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Tự nhiên là…
Lần này hắn chưa nói trọn câu là Hồng Nương Tử đã cười quay…
Yến Thất nói lãng ra :
- Ủa, ở đây hình như thiếu mất một người ?
Lâm Thái Bình hỏi :
- Ai ?
Yến Thất háy háy mắt :
- "Người em gái nhỏ, xách giỏ hoa hồng…"
Hồng Nương Tử cười :
- Ai thiếu thì được, chứ người ấy không thể thiếu.
Yến Thất hỏi :
- Nàng đâu ?
Hồng Nương Tử cười :
- Đi chợ, nhưng không phải "xách giỏ hoa hồng đến chợ đông" mà là đi chợ để
mua thức ăn, bởi vì bây giờ Lâm thiếu gia của chúng mình cứ đòi ăn những thức ăn tươi
mỗi bữa.
Yến Thất gật gù :
- Cô bé tuổi chừng ấy mà bếp núc cũng giỏi ghê nhỉ ? Chắc có lẽ cũng nhờ "phép
biến" đấy !
Lâm Thái Bình đỏ mặt quay hướng khác…
Hồng Nương Tử cười :
- Bé bỏng cách mấy đi nữa mà có "phép yêu" rồi nhất định còn giỏi hơn người

lớn…
Lâm Thái Bình đỏ mặt nói lớn :
- Các người nói ít một chút có được không ? Hổng ai nói câm đâu mà sợ.
Quách Đại Lộ nói :
- Không được, nếu ít nói thành… đàn bà làm sao ?
Yến Thất đấm nhẹ lên lưng chồng, cả bọn xúm nhau cười rộ.
oOoRáng chiều ửng đỏ một góc trời.
Tiếng hát thảnh thót lùa đi trong gió :
“Người con gái nhỏ,
“Mang giỏ hoa hồng,
“Sương rơi đầu cỏ,
“Em đến chợ đông…”
Yến Thất và Hồng Nương Tử ngó nhau cười :
- Người em gái nhỏ của “người ta” về rồi đó.
Lâm Thái Bình làm bộ chỉ chỏ những bụi hoa, nói chuyện thì thầm với Vương
Động…
Quách Đại Lộ nói trổng :
- Làm nghề nào chuyên nghề nấy, bán hoa thì thường chú ý về hoa…
Lâm Thái Bình quay phắt lại trừng mắt :
- Tôi biết anh là Quách tiên sinh rồi, không cần nói nhiều nữa !
Quách Đại Lộ nhún vai làm bộ không nghe.
Chợt nghe ngoài ngõ có tiếng :
- Bữa nay đặc biệt có rượu.
Đúng là “cô em gái nhỏ” đã về, cô ta xách một giỏ thức ăn nặng trĩu.
Cô ta hình như không còn thẹn quá như lúc trước, má cô ta chỉ phớt hồng…
Lâm Thái Bình dợm chạy ra, nhưng sực nhớ hôm nay có mặt Quách Đại Lộ và
Yến Thất nên hắn dừng đứng lại…
Yến Thất cười nói nhỏ với chồng :
- Coi vậy mà cũng… yếu bóng vía.
Vương Động chồm tới hỏi :
- Đâu ? Rượu đâu ?
Cô gái bán hoa đáp :
- Trong giỏ đây.
Hồng Nương Tử hỏi :
- Rượu gì thế ?

Cô gái bán hoa đáp :
- Tự nhiên là rượu mừng, hồi sớm trên đường em thấy có hai vợ chồng mới nắm
tay đi về hướng này, nên phải lo sắm rượu.
Yến Thất chớp mắt :
- Bọn này đã thành hôn cả mấy tháng rồi, như vậy chắc có "cặp mới" đâu đây…
Cô gái bán hoa đỏ mặt, cô ta sặc cười và bỏ chạy luôn ra sau bếp.
oOoChuyện mừng nếu không có rượu là sẽ thành lạt lẽo.
Đó là câu nói của bậc thông minh, nhưng có điều họ quên rằng có rượu vào bụng
rồi thì đầu hơi nhức.
Sáng ngày sau thức dậy, Quách Đại Lộ cảm thấy đầu nhức như búa bổ.
Bây giờ thì hắn không còn là "quán quân" dậy sớm nữa, vì có người đã biết "tiết
kiệm" thời gian hơn hắn.
Hắn chưa tuột xuống giường thì đã nghe tiếng thì thào của Lâm Thái Bình và cô
gái bán hoa ở ngoài sân.
Không biết họ nói những gì và họ thức dậy bao giờ.
Nhưng ai cũng biết, bất luận họ nói những gì, cho dầu đó là những câu tầm
thường, lòng họ vẫn say sưa.
Không phải say sưa vì câu chuyện mà họ say sưa vì sự giao cảm của tâm hồn.
Hoa xuân tuy đã tàn rồi nhưng hoa mùa hạ lại bắt đầu nở rộ.
Họ đứng trước một lùm hoa, tia sáng hồng của mặt trời mới mọc rọi vào mặt họ
vô cùng rực rỡ.
Họ đang sống trong mộng ước ngày mai.
Nhìn lạc thú của họ, Quách Đại Lộ cảm thấy như đầu bớt nhức.
Yến Thất nhè nhẹ bước ra phía sau lưng chồng, một tay nàng vén mớ tóc buông
dài, một tay choàng qua lưng chồng, mắt nàng long lanh tươi sáng.
Trong khoảng trời đất mênh mông dường như thu hẹp lại xung quanh họ, thật lâu,
Yến Thất nhẹ hỏi :
- Anh đang nghĩ gì thế ?
Quách Đại Lộ đáp :

- Anh nghĩ đến hai người.
Yến Thất hỏi :
- Ai ? Anh Vương và…
Quách Đại Lộ gật đầu :
- Anh mong một ngày nào đó họ sẽ tìm lại được hương tình ấm áp như mình và
như hai người đang đứng bên góc vườn hoa…
Yến Thất nhìn chồng, nàng cười lên ánh mắt :
- Anh có biết tại sao em yêu anh không ?
Quách Đại Lộ không đáp, hắn lặng nghe.
Hình như hắn thích nghe vợ nói hơn là mình nói.
Yến Thất nhoẻn miệng cười :
- Em thương anh vì mỗi khi anh cảm thấy mình được hạnh phúc thì luôn luôn anh
nhớ tới bằng hữu trước nhất, anh luôn muốn họ cũng được như mình.Quách Đại Lộ chớp chớp mắt :
- Em lầm rồi, có lúc anh cũng quên họ như thường.
Yến Thất hỏi :
- Lúc nào đâu ?
Quách Đại Lộ háy háy mắt :
- Hồi hôm này…
Yến Thất đỏ mặt, nàng kéo tay hắn lên cắn một cái thật… nhẹ.
Chợt nghe tiếng Lâm Thái Bình :
- Thật không ngờ Quách đại tẩu cũng biết cắn nữa he.
Họ đã quay vào và đang đứng nhìn vào Yến Thất và Quách Đại Lộ.
Quách Đại Lộ cười :
- Cái đó là tại anh không biết, không bị đàn bà cắn thì chưa phải đúng là đàn
ông.
Hắn liếc cô gái bán hoa và cười cười nói tiếp :
- Vì thế cho nên tôi thấy anh phải nhờ một người bạn gái nào đó cắn dùm một
cái để mau thành được đàn ông.
Cô gái bán hoa đỏ mặt, nàng cúi đầu nói nhỏ :
- Thôi anh chị ở đây chơi, tôi… tôi vào làm bếp…
Quách Đại Lộ cười :
- Làm sớm để bít miệng bọn này lại phải không ?
Cô gái bán hoa cắn môi chạy thẳng ra sau.

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...

Hồi 58
Bí mật của Lâm thái Bình

Bây giờ đúng là buổi điểm tâm.
Phía trước Phú Quý sơn trang, thình lình có nhiều luồng khói ngun ngút bay lên.
Vòm trời xanh ngát, cao vút, những luồng khói không gặp gió thẳng đứng.
Quách Đại Lộ ngẩng mặt lẩm bẩm :
- Bộ có nhiều nhà mới dời về đây lắm à ?
Lâm Thái Bình nói :
- Đâu có !
Quách Đại Lộ cau mặt :
- Nếu không thì làm sao lại có nhiều luồng khói từ mé triền núi xông lên như thế ?
Lâm Thái Bình quay lại, hắn cũng ngạc nhiên :
- Nếu có nhà cửa gì thì chắc cũng mới dời hồi hôm này…
Quách Đại Lộ hỏi :
- Sao anh biết mới tới ?
Lâm Thái Bình nói :
- Hồi trưa hôm qua tôi đi dọc theo đó, không thấy có người nào cả.
Yến Thất trầm ngâm :
- Cũng không phải chỉ một đêm mà người ta dựng nhiều nhà như thế.
Lâm Thái Bình nói :
- Cả một vùng này không có nhà nào mà…
Yến Thất nói :
- Không có nhà, nhưng ở ngoài trời cũng có thể nổi lửa được vậy ?
Quách Đại Lộ nói :
- Nhưng làm gì có một lúc nhiều người đến đây nổi lửa, chẳng lẽ họ không có
chuyện gì làm cả hay sao ?
Có tiếng ở sau lưng :
- Cứ ở đây mà đoán mò, đoán đến sang năm cũng không ai nói trúng, thế thì tại
sao lại không tự đến đó mà xem ?
Vương Động chầm chậm đi ra, mặt hắn hết sức thản nhiên.
Quách Đại Lộ hỏi nhanh :
B

- Sao ? Anh đã có đến đó rồi à ?
Vương Động ầm ừ không nói…
Quách Đại Lộ hỏi luôn :
- Khói ở đâu xông lên thế ?
Vương Động đáp :
- Khói ở lửa.
Quách Đại Lộ nhăn mặt :
- Nhưng ai đốt lửa ?
Vương Động đáp :
- Người.
Quách Đại Lộ nhíu mày :
- Biết rồi, nhưng người thế nào mới được chứ ?
Vương Động nói :
- Người có hai chân.
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Hỏi anh cho tới sang năm cũng vẫn lòng vòng, để thì giờ đến đó xem còn sướng
hơn…
Phía sau Phú Quí sơn trang là dãy núi chắn ngang, nơi đó không thể lưu thông.
Phía trước có dốc núi thoai thoải, không biết bằng cách nào và của ai, trong một
đêm đã dựng lên tám lều vải thật lớn.
Màu sắc và cách thức dựng lều thật đặc biệt, có phần giống thứ lều của giống
dân du mục miền Mông Cổ, lại có phần hơi giống hành dinh của quan quân.
Những luồng khói từ trong tám cái lều ấy xông lên.
Trong mỗi lều đều có một đống lửa lớn, trên đó từng con dê được xỏ ngang khúc
cây dài, quay trên than lửa bừng bừng.
Mùi thịt nướng bay ra làm cho bất cứ hương hoa ngào ngạt thế nào cũng đều bị át
mất.
oOo
Buổi sáng mọi người đang đói, thức ăn đã bày sẵn trên bàn, nhưng trừ Quách Đại
Lộ ra, còn thì gần như không ai nuốt thấy ngon.
Trong lòng của mỗi người đều đang băn khoăn về những gian lều vải.

Yến Thất thở ra :
- Cứ như thế này thì chuyện phiền đã đến nữa rồi.
Hồng Nương Tử lộ vẻ lo lắng :
- Và nhất định lần này chuyện phiền không phải nhỏ.
Yến Thất nói :
- Nhưng không biết lần này sự phiền phức do ai mà đến đây không biết ?
Quách Đại Lộ nói ngay :
- Nhất định không phải do tôi.
Yến Thất hỏi :
- Sao anh biết ?
Quách Đại Lộ cười :
- Vì sức tôi không khi nào làm chuyện phiền hà lớn quá như thế.
Hắn cười cười nói tiếp :
- Con người của tôi luôn bị những cái phiền nho nhỏ, nên nếu có phiền lớn ềi
chắc chắn là do người khác.
Yến Thất hỏi :
- Nhưng tại sao anh biết chuyện phiền này lớn ?
Quách Đại Lộ nói :
- Nếu không lớn thì ai lại dựng tám gian lều vĩ đại trước nhà người ta như thế ?
Yến Thất nói :
- Nhưng đến bây giờ thì vẫn chưa thấy chuyện phiền ấy ra sao.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Em không thấy chuyện phiền ?
Yến Thất cười :
- Đất trống, người ta dựng lều, củi rừng, người ta nướng thịt, có chuyện gì phiền
phức đến mình đâu ?
Quách Đại Lộ hỏi :
- Vừa rồi ai nói có chuyện phiền trước nhất ?
Yến Thất đáp :
- Em.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Thế tại sao bay giờ đổi ý ?
Yến Thất nói :
- Tại vì anh nói có chuyện phiền.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Nếu anh nói chuyện đó không phiền ?

Yến Thất nhoẻn miệng cười :
- Thì em nói có phiền.
Quách Đại Lộ giơ hai tay lên cao :
- Chịu thua !
Cả bọn cười ồ.
Sinh hoạt cởi mở của họ dễ làm cho họ quên những chuyện buồn phiền, thế
nhưng họ không thể quên lâu, vì ngay lúc đó, có người đi vào tới cổng…
oOo
Một con người có vóc dáng thật đồ sộ.
Vừa cao mà lại vừa có bề ngang.
Hắn mặc chiếc áo có màu khá đặc biệt, nhất là cặp mắt của hắn không giống
người bản xứ, cặp mắt xanh lè.
Không, khi đến gần mới thấy không phải cặp mắt xanh có ngời, mà đó là màu
xanh chết, mắt hắn không có tròng đen, đôi mắt người mù.
Hắn không thấy đường, nhưng bước đi của hắn thật chắc chắn, vững vàng y như
dưới đôi giày của hắn có hai con mắt.
Hai tay chắp sau đít, người ấy bước đi một cách thong dong y như người đi ngoạn
cảnh…
Quách Đại Lộ buột miệng hỏi :
- Các hạ đi tìm ai thế ?
Người mù mắt làm như không nghe tiếng.
Quách Đại Lộ cau mày :
- Đã mù không lẽ lại còn điếc ?
Hoa mùa hạ đang nở rộ, nhất là hoa lựu, đúng với câu thơ tả về ngày hạ của một
thi sĩ nổi danh “Đầu tường lửa lựu lập lòe đâm bông”… vòng tường của Phú Quý sơn
trang từng cụm hoa đỏ rực một màu.
Gã mù mắt đi dọc theo vườn hoa rồi quay trở ra phía cổng.
Hắn không thể dùng mắt thưởng hoa, nhưng hắn dùng cách khác.
Hắn dùng mũi.
Cụm hoa nào hắn cũng đưa mũi phớt qua.
Không cụm hoa nào bỏ sót.
Và khi hết, hắn bỏ trở ra.

Hắn vào không chào ai, hắn ra cũng thế, y như hắn gặp một vườn hoa vô chủ,
dạo chơi một rồi thong thả đi ra.
Quách Đại Lộ thở phào :
- Như vậy hắn không phải là người đem đến chuyện phiền gì, hắn chỉ ngửi hoa
chơi thôi.
Yến Thất hỏi :
- Nhưng làm sao hắn biết ở đây có hoa ?
Quách Đại Lộ nói :
- Mũi hắn phải thính hơn mình.
Yến Thất hỏi :
- Nhưng hắn từ đâu đến ?
Quách Đại Lộ cười :
- Đã không quen thì làm sao biết được ?
Vương Động vụt nói :
- Tôi biết !
Quách Đại Lộ nhướng mắt :
- Anh biết ?
Vương Động gật đầu.
Quách Đại Lộ hỏi luôn :
- Anh biết hắn từ đâu tới ?
Vương Động đáp :
- Từ trong gian lều vải.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Làm sao anh biết ?
Sắc mặt Vương Động có phần trầm trọng, hắn nói :
- Bởi vì bây giờ không ai có thể vào đây, chính bọn mình cũng không ra được.
Quách Đại Lộ cau mặt :
- Tại sao vậy ?
Vương Động nói :
- Bởi vì tám gian lều vải đó đã cố ý chận bít ngõ ra vào.
Quách Đại Lộ gặn lại :
- Anh nói họ lập tám gian lều đó là cốt để cho không ai vào đây được và cũng
không cho mình ra được ?
Vương Động không đáp, hắn nhìn ra hoa viên, mặt hắn nặng nề.
Quách Đại Lộ bất giác cũng nhìn theo hắn và vùng biến sắc.
Vườn hoa đang nở, chưa có một đóa tàn, thế nhưng bây giờ bỗng

héo tàn không
còn một nụ…
Bao nhiêu cánh hồng tươi mát mới đây, bây giờ trở thành xám nghệt và một làn
gió nhẹ thổi qua, cánh hoa lả tả y như những tàn tro.
Quách Đại Lộ hoảng hốt kêu lên :
- Tại làm sao thế ? Hắn đã nhiễm độc vào hoa à ?
Vương Động hừ hừ không nói.
Quách Đại Lộ vẫn kinh nghi :
- Không lẽ hắn là con rắn độc, tại sao hắn vừa "bò" qua là hoa lá héo khô thế ?
Vương Động nói :
- Rắn độc cũng không độc bằng hắn đâu !
Yến Thất gật đầu :
- Đúng, tôi nghĩ rằng Xích Luyện Xà là tên độc nhất trong thiên hạ, nhưng bây giờ
so với người này vẫn phải thua xa.
Quách Đại Lộ quay qua Hồng Nương Tử :
- Thua cỡ bao nhiêu ?
Hồng Nương Tử thở ra :
- Xích Luyện Xà muốn đầu độc phải bỏ thuốc, trường hợp cần thiết lắm hắn phải
phì hơi thật mạnh, phải vận dụng hơi độc từ trong ruột, còn người này không thấy làm
như thế, hắn chỉ ngửi xa xa, như vậy phải trên Xích Luyện Xà đến năm bảy bậc.
Quách Đại Lộ không hỏi nữa.
Đến Hồng Nương Tử mà cũng nhận như thế thì không còn gì nghi vấn cả.
Vấn đề bây giờ là cần phải biết người ấy là ai ? Tại làm sao lại đến đây làm cho
hoa nhiễm độc ?
Vấn đề thứ nhất chưa tìm ra đáp án thì vấn đề thứ hai đã tới ngay.
Từ ngoài cổng, một người nữa đi vào.
oOo
Người này tướng mạo tương phản với người mù mắt khi nãy.
Hắn vừa lùn vừa mập, nhìn qua y như một khối cầu tròn di động.
Hắn mặc y phục màu hồng, mặt hắn bầu bĩnh và cũng hồng hào như màu áo.
Hai tay hắn cũng chắp sau đít, dáng đi cũng y như tên mù mắt, nghĩa

là với dáng
cách của kẻ nhàn du.
Lần này thì bọn Quách Đại Lộ không ai hỏi cả, họ chỉ mở lớn mắt nhìn để cố
xem kĩ coi hắn làm gì.
Bây giờ thì trong vườn, hoa đã… tàn héo cả rồi, hắn còn đi dọc theo vườn hoa
làm gì nữa ?
Người lùn mập đó hình như chẳng thèm ngó đến ai, hắn chỉ đi qua một vòng rồi
đi thẳng trở ra ngoài.
Thế nhưng vấn đề càng thêm trầm trọng, vì dấu chân của hắn in trên mặt đất.
Mỗi dấu chân của hắn xuống hơn một gang tay và dấu nào cũng sắc cạnh y như
dùng dao khoét xuống.
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Tôi tình nguyện để cho hằng mười người dậm lên mình, chứ một chân của người
đó tôi cũng chịu thua.
Yến Thất nói :
- Tôi thì cả hai chuyện ấy đều chịu thua luôn.
Quách Đại Lộ bật cười :
- Nhát quá thế…
Không ai cười nữa, vì ngoài cổng lại thêm một người đi vào.
Hai người trước chầm chậm bước đi, người này thì không, hắn y như một bóng
ma, vừa thấy là hắn đã bay vào tới.
Mình hắn vận toàn đồ trắng, da mặt hắn cũng trắng và lạnh như băng.
Ngay lúc đó, từ bên ngoài một đường kiếm đỏ rực bay lên, cả tàng cây rậm rạp
trước cổng vụt như tỉa từng lá một.
Cả một vùng trời đầy lá lả tả y như một đám cào cào chớp cánh.
Người áo trắng vụt phóng mình lên, hai cánh tay áo rộng khoa trọn một vòng…
Bao nhiêu chiếc lá như đám mây trên không tan biến.
Bóng người áo trắng cũng mất luôn.
Cũng cùng một lúc, bên ngoài chỡt có giọng trầm trầm :
- Vương Động, Vương trang chủ ở đâu ?

Cách hai trượng nơi cổng, một lão già áo xám, hai tay bưng cái khay có đựng tấm
thiệp hồng, mắt lão ta chiếu rực như lửa đỏ.
Cả sáu người của bọn Vương Động đứng sắp hàng một trước thềm, ai cũng muốn
chường mặt ra hết.
Lão già áo xanh nhìn qua một lượt và lặp lại câu hỏi :
- Ai là Vương trang chủ ?
Vương Động đáp :
- Ta.
Lão già áo xanh nói :
- Có thiếp xin trình lên trang chủ.
Vương Động ỏi :
- Có người mời ăn cơm đấy à ?
Lão già áo xám đáp :
- Chính thế.
Vương Động hỏi :
- Bao giờ ?
Lão già áo xám đáp :
- Ngay trong đêm nay.
Vương Động hỏi :
- Ở đâu ?
Lão già áo xám đáp :
- Ở tại nơi này.
Vương Động nói :
- Vậy thì tiện quá.
Lão già áo xám gật đầu :
- Chính thế, thật là tiện, chỉ cần Vương trang chủ ra khỏi cổng là tới chỗ ngay.
Vương Động hỏi :
- Chủ nhân là ai ?
Lão già áo xám đáp :
- Chủ nhân đêm nay có mặt để đợi, Trang chủ nhất định là gặp mặt.
Vương Động hỏi :
- Đã thế thì còn đưa thiếp mời làm chi ?
Lão già áo xám đáp :
- Lễ không thể bỏ, thỉnh thiếp là chuyện quan trọng, xin Trang chủ nhận cho.
Hắn hắt tay nhè nhẹ, tấm thiếp hồng bỗng bay lên, bay tà tà y như có một bàn

tay nâng phía dưới.
Tấm thiếp cứ tà tà như thế bay về hướng Vương Động, bay đứng ngay trước mặt
hắn.
Vương Động cười :
- Như vậy chuyện trao thiếp mời của các hạ có nghĩa là cho chúng tôi được xem
tận mắt môn khí công tinh diệu.
Lão già trầm giọng :
- Vương trang chủ khéo đùa thế thôi…
Vương Động cũng trầm mặt xuống :
- Vừa rồi có mấy vị cũng đã đến đây biểu lộ võ công, các hạ biết họ chứ ?
Lão già áo xám gật đầu :
- Biết.
Vương Động hỏi :
- Họ là ai ?
Lão già áo xám nói :
- Trang chủ hà tất phải hỏi tôi làm chi ?
Vương Động nghiêng mắt :
- Không hỏi các hạ thì hỏi ai ?
Lão già áo xám vụt cười và không biết vô tình hay cố ý, lão liếc nhẹ về phía Lâm
Thái Bình một cái thật nhanh.
Quách Đại Lộ bất giác cũng nhìn lại, bây giờ hắn mới phát hiện da mặt của Lâm
Thái Bình nhợt nhạt, tinh thần của hắn giống y như Vương Động khi thấy những con
diều giấy hồi bọn Thôi Mệnh Phù mới đến.
Lòng Quách Đại Lộ bỗng băn khoăn, phải chăng đám này đến đây tìm hắn ?
oOo
Lão già áo xám đã đi rồi.
Lúc lão đi, Vương Động không cản mà cũng chẳng hỏi thêm lời nào.
Bây giờ thì ai cũng đều thấy, họ đến đây nhất định có quan hệ với Lâm Thái Bình.
Nhưng không một ai hỏi hắn, cho đến việc nhìn hắn, họ cũng cố tránh.
Không ai muốn làm cho hắn khó chịu.
Quách Đại Lộ còn cố ý hỏi lãng Vương Động :

- Vừa rồi anh có nói lão ta vận dụng khí công, thứ đó là thứ nào ?
Vương Động nói :
- Khí công là khí công, chỉ có một thứ.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Tại sao chỉ có một thứ ?
Vương Động hỏi lại :
- Rượu Nữ Nhi Hồng có mấy thứ ?
Quách Đại Lộ đáp :
- Chỉ có một thứ.
Vương Động gặn lại :
- Tại sao chỉ có một thứ ?
Quách Đại Lộ đáp :
- Bởi Nữ Nhi Hồng là thứ rượu ngon nhất, bất luận vật gì cứ hễ "nhất" thì làm sao
có hai thứ được ?
Vương Động nói :
- Lý lẽ ấy anh đã hiểu rõ ràng, tại làm sao lại phải hỏi tôi ?
Quách Đại Lộ chớp mắt :
- Cứ theo tôi thì đáng sợ nhất là đường kiếm ánh hồng vừa rồi, vì hình như nó là
Ngự Kiếm Đăng Vân, thứ kiếm pháp nghe đâu đã bị thất truyền.
Vương Động nói :
- Còn dưới Ngự Kiếm Đăng Vân rất nhiều.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Anh có thấy Ngự Kiếm Đăng Vân rồi ?
Vương Động đáp :
- Chưa.
Quách Đại Lộ hỏi :
- Chưa thì tại sao anh biết ?
Vương Động hỏi lại :
- Trong các tỉnh anh biết bến con sông nào đẹp nhất ?
Quách Đại Lộ trả lời thật nhanh :
-Bến Hàng Châu.
Vương Động hỏi :
- Anh đã đến đó rồi ?
Quách Đại Lộ lắc đầu :
- Chưa.
Vương Động vặn lại :
- Chưa thì tại sao anh biết là đẹp nhất ?
Quách Đại Lộ nhướng mắt :

- À… cái tay này nói chuyện… lòng vòng vậy ta ?
Yến Thất và Hồng Nương Tử xúm cười ồ…
Họ nói chuyện gần như cố ý không cho ai có cơ hội xen vào, và cách nói của họ
thật là thoải mái, làm như những chuyện vừa rồi không có gì đáng lo ngại cả.
Lâm Thái Bình không ngồi chung với họ, hắn đi đi lại lại ngoài thềm, hai tay hắn
nắm lại thật chặt, gân mặt hắn nổi lên…
Một thái độ mà từ trước đến nay hắn không hề có.
Hắn đi mấy vòng rồi bỗng đi ngay vào chỗ bọn Quách Đại Lộ, giọng hắn như gằn
gằn :
- Tôi biết họ là ai.
Không ai lên tiếng vì ai cũng đang lẳng lặng lắng nghe.
Nhìn xuống dấu chân của tên lùn mập khi nãy, Lâm Thái Bình nói tiếp :
- Người này là Cường Long, người mạnh nhất trong Thiên Ngoại Bát Long đó.
Vương Động cau mày :
- Thiên Ngoại Bát Long ? Ba người khi nãy đều là Thiên Ngoại Bát Long ?
Lâm Thái Bình gật đầu :
- Đều là người trong Thiên Ngoại Bát Long.
Vương Động hỏi :
- Có phải đó là Bát tướng Tiên Phong của Lục Thượng Long Vương ?
Lâm Thái Bình nói :
- Thiên Ngoại Bát Long cũng chỉ có… một thứ mà thôi.
Vương Động hỏi :
- Tại sao anh biết ?
Lâm Thái Bình đáp :
- Tôi biết.
Vương Động ngó Quách Đại Lộ cười cười…
Quách Đại Lộ nhún vai :
- Anh nói chuyện với tôi bằng lối đó, bây giờ quả báo nhãn tiền…
Lâm Thái Bình đi đi lại lại mấy vòng, mặt hắn không có vẻ sợ sệt mà phảng phất
như đau khổ, hắn mím môi một lúc khá lâu và vụt nói :
- Họ cũng biết tôi là ai.

Quách Đại Lộ nói :
- Cái đó có lẽ không cần hỏi họ, tôi cũng biết.
Lâm Thái Bình nhìn chăm chăm vào mặt Quách Đại Lộ, mắt hắn hơi là lạ :
- Anh thật biết tôi là ai à ?
Quách Đại Lộ hất mặt :
- Tự nhiên.
Lâm Thái Bình hỏi :
- Tôi là ai ?
Câu hỏi mới nghe qua thật đáng tức cười vì tính cách hài hước của nói, nhưng
Quách Đại Lộ bỗng đâm khựng ngang.
Lâm Thái Bình thở dài sườn sượt, trên mặt hắn nét đau khổ càng hằn lên nhiều
hơn nữa, hắn nói thật chậm :
- Không ai biết tôi là ai cả, luôn đến tôi, có khi tôi cũng không biết tôi là ai…
Quách Đại Lộ cau mặt :
- Ủa, tại sao vậy ?
Lâm Thái Bình nói gằn gằn :
- Bởi vì tôi là con trai của Lục Thượng Long Vương…

Giang Hồ Tứ Quái

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...
Hồi 59
Bí mật của Cô gái bán hoa

Câu nói của Lâm Thái Bình làm cho chính Vương Động cũng giật mình ngơ ngác
Quách Đại Lộ thì khỏi nói, bộ mặt kinh hoàng của hắn còn hơn lúc hắn nghe
biết Yến Thất là con của Nam Cung Xú
Hồng Nương Tử gượng cười:
- Lệnh tôn tung hoành thiên hạ khí thế vang lừng, thiên hạ ai mà không kính nể?
Lâm Thái Bình ngắt ngang, giọng hắn như thét:
- Tôi
Hồng Nương Tử giật mình:
- Anh ?

Lâm Thái Bình nghiến răng:
- Tôi chỉ hy vọng là tôi không thể có một người cha như thế
Quách Đại Lộ nhăn mặt:
- Cho dầu lệnh tôn có ép anh về chuyện cưới vợ, thì cũng chẳng qua…
Lâm Thái Bình cắt ngang:
- Chuyện đính hôn cho tôi không phải Lục Thượng Long Vương
Quách Đại Lộ trố mắt:
- Uûa không phải ?
Lâm Thái Bình ứa nước mắt cúi đầu:
- Lúc tôi lên năm, thì cha tôi lìa chúng tôi cho đến bây giờ chưa hề gặp mặt
Quách Đại Lộ ngạc nhiên:
- Như vậy anh ở với lệnh đường?
Lâm Thái Bình gật gật đầu, nước mắt hắn trào ra như xối
Quách Đại Lộ không thể hỏi nữa, mà thực sự hắn cũng không cần hỏi nữa
Hắn ngó Yến Thất hai người cũng hiểu rõ ràng, người đàn ông như Lục Thượng
Long Vương thì chuyện bỏ vợ bỏ con không phải là chuyện lạ
Nhưng nếu là con, nhất là người con ở với mẹ, một bà mà bỏ rơi thì quả là
chuyện khó khăn…
Nhưng an ủi đôi khi lại là con dao nhọn làm ứa máu con tim đã bị thương, bây
giờ, người an ủi hữu hiệu nhất chỉ có mỗi một mình cô gái bán hoa
Bọn Quách Đại Lộ định ra hiệu cho cô ta rồi cả bọn rút đi để một mình cô ta ở lại
với Lâm Thái Bình, nhưng khi nhìn lại đều phát hiện vẻ mặt cô gái cũng không khác
hơn Lâm Thái Bình chút nào cả
Mặt cô ta tái méc, cô ta ngồi cúi đầu cắn môi rướm máu …
Lại thêm một chuyện lạ nữa. Một cô gái nhỏ thơ ngây, chất phát không lẽ cũng
có chuyện bí mật nữa sao?
Lâm Thái Bình thì thào:
- Ông ta đến đây lần này chắc là để bảo tôi phải theo ông ta ra quan ngoại, mấy
năm trước đây tôi đã nghe cha mẹ tôi nói ý định của ông ta rồi và bây giờ vì sợ tôi thoát

đi, nên ông ta mới vây chặt như thế
Quách Đại Lộ buộc miệng hỏi:
- Rồi anh định như thế nào?
Lâm Thái Bình cắn răng:
- Tôi không đi, từ ngày ông ta bỏ mẹ con tôi, tôi đã xem tôi là một người không có
cha, tôi chỉ có mẹ tôi thôi …
Hắn lau nước mắt ngẩng mặt lên nhìn bọn Vương Động:
- Bất luận như thế nào, câu chuyện này tuyệt đối không quan hệ đến các anh, vì
thế đêm nay các anh không cần gặp ông ta, tôi …
Cô gái bán hoa vụt ngẩng mặt lên rắn giọng:
- Anh cũng không cần phải đến
Lâm Thái Bình sửng sốt, hắn nhìn cô khá lâu và hỏi:
- Tại sao vậy?
Cô gái đáp:
- Bởi vì ông ấy đến đây không phải vì anh
Lâm Thái Bình cau mặt:
- Không phải tìm tôi chứ tìm ai?
Cô gái mím môi thật chặt và bật nói:
- Tìm tôi.
Tất cả mọi người đều nhỏm dậy
Câu nói của cô gái mới thật khiến cho bọn Quách Đại Lộ kinh hoàng
Một kẻ danh dội khắp đại giang nam bắc hàng mấy mươi năm như Lục Thượng
Long Vương mà lại đi tìm gây sự với một cô gái nhỏ bán hoa quê mùa mộc mạc như thế
sao?
Và họ càng ngơ ngác thêm khi nhìn thấy sắc diện của cô gái bán hoa thay đổi,
bây giờ không còn bộ mặt ngây thơ e thẹn như lúc trước mà trái lại cô ta có vẻ cươngquyết dị thường, cô ta nhìn thẳng vào mặt Lâm Thái Bình chứ không còn tránh né và
nói từng tiếng một:
- Anh có biết tôi là ai không ?
Cũng như Lâm Thái Bình đã hỏi Quách Đại Lộ khi nãy, câu hỏi nghe qua thật dễ
nhưng vẫn không làm sao đáp được, Lâm Thái Bình ngơ ngác làm thinh
Cô gái nhếch môi, nụ cười vừa đắng cay vừa chán nản:

- Không ai biết tôi là ai cả, cho đến cả tôi, nhiều khi tôi cũng không muốn biết tôi
là ai nữa …
Thật là ngộ nghĩnh chính câu nói đó đã thoát từ cửa miệng của Lâm Thái Bình
vừa rồi bây giờ cô ta lặp lại
Một câu nói đáng tức cười
Nhưng nhìn thái độ của cô gái, không một ai có thể cười được
Giá như quên sự có mặt của Yến Thất thì bằng vào thói quen nhất định Yến Đại
Lộ sẽ đứng dậy chụp lấy tay nàng hỏi xem tại sao nàng lại khốn đốn bi thương như thế
ấy…
Tuổi nàng còn nhỏ quá, đời nàng thật đẹp, tại làm sao lại có chuyện rắc rối lớn
lao như thế
Nhưng nhanh hơn Quách Đại Lộ, Lâm Thái Bình đã nắm lấy tay nàng, hắn hỏi
bằng một giọng dịu dàng:
- Bất luận ông ta là một nhân vật như thế nào, bất luận em là người như thế nào
bây giờ anh chỉ biết em là em thế thôi
Tay cô gái run lên vì cảm động:
- Em biết những lời của anh là thật, là lời lẽ xuất phát tận đáy lòng, chỉ có
điều …anh cũng nên biết em là ai mới được
Lâm Thái Bình gượng cười:
- Được rồi, anh hỏi em là ai?
Cô gái nhắm nghiền đôi mắt, hình như cô ta chỉ nói qua hơi thở não nề:
- Tôi là người anh chưa biết mặt nhưng mẹ anh đã đính hôn, chứ anh không nhớ
đứa con gái nhỏ đã quấn quýt bên anh từ thuở lên năm lên sáu …tôi là con dâu của mẹ
anh, nhưng khốn khổ thay tôi lại là kẻ thù, không, giòng họ tôi là kẻ thù sống chết với
cha anh …
Toàn thân của Lâm Thái Bình chợt nghe lạnh ngắt, bàn tay nắm chặt tay nàng
cũng lỏng vuột ra

Lòng hắn vụt như chìm xuống, lún xuống tận gót chân và chính gót chân của hắn
đang dẫm nát lên lòng hắn …
Ngọc Linh LungCô gái bán hoa là Ngọc Linh Lung
Một cô gái đã chung sống bên hắn từ năm tuổi cho đến mười một tuổi, cái tuổi
hắn chưa biết gì cả, trong lòng chỉ chứa đựng một niềm thương chân thật ngây thơ …
Rồi bẵng đi cho đến trưởng thành, cho đến khi hắn nghe danh nàng, cái danh
giết người như ngóe, khi hắn bắt đầu gớm ghiết con người nàng, thì mẹ hắn buộc hắn
phải đính hôn
Hắn chưa biết mặt nàng lớn lên ra sao, nhưng hắn đã phải âm thầm chạy trốn …
Và bây giờ thì nàng ngồi đây
Hôm nọ nàng đã đến đây một lần để tìm Nam Cung Xú, nàng đến với tư thế của
Ngọc Gia Trang, nhưng con người của nàng thì cải dạng, bây giờ đây mới chính là mặt
thật của nàng …
Người con gái bán hoa ngây thơ dịu hiền ngoan ngoãn và xinh đẹp như hoa lại là
Ngọc Linh Lung !
Không một ai dám tin là chuyện thật, không một ai tin mình đang chứng kiến một
sự thật ngàn đời vẫn là sự thật
Không ai dám nghĩ rằng một cô gái bán hoa hiền lương chất phát, nhút nhác thẹn
thùa này lại là một sát tinh …
Bao nhiêu cặp mắt đổ dồn lên khuôn mặt nàng, hình như ai cũng cố moi tìm một
chút gợn hung ác của Nữ Ma Đầu trên khuôn mặt của nàng, để bằng vào đó xác định
nàng là Ngọc Linh Lung, nhưng tất cả đều thất vọng
Đầu mày cuối mặt khoé miệng vành môi …nàng vẫn là cô gái ngây thơ hiền diệu,
có chăng cũng chỉ là tia mắt của nàng, tia mắt xa xôi đắm trong đau thương hờn tủi
Nhìn gương mặt của nàng, Quách Đại Lộ chợt động lòng trắc ẩn,

hắn tặc lưỡi
buồn buồn:
- Cô là người con dâu mà mẹ anh Lâm đã lựa chọn, nhưng lại là người có mối thù
giòng họ với cha anh ấy …sao lại có chuyện quá phức tạp như thế? Cô không đùa đấy
chứ ?
Hỏi là hỏi cho có chuyện thế thôi chứ không khi nào hắn nghĩ đó là một chuyện
đùa, không ai nghĩ đó là một chuyện đùa
Ngọc Linh Lung nhếch môi cười, nụ cười thật là chua xót:
- Tôi biết lòng tốt của anh, lòng tốt của các anh các chị nhưng sự thật là như thế
và đến nông nổi này, tôi không còn muốn dấu làm gì …
Quách Đại Lộ cố gắng thêm một câu:
- Tôi vẫn chưa tin…
Ngọc Linh Lung cúi đầu thở dài:- Mối hận cừu giữa Lục Thượng Long Vương và nhà họ Ngọc của chúng tôi đã tích
lũy lâu đời, hai mươi năm về trước ông ta đã thề rằng nhất định sẽ nhìn thấy cho được
khi Ngọc gia không còn một người sống.
Quách Đại Lộ buộc miệng:
- Cha của cô có phải đã bị …
Hắn không dám hỏi hết câu, hắn cảm thấy nếu quả như thế thì sự việc quả không
còn cơ khỏa lắp …
Ngọc Linh Lung lắc đầu:
- Không cha của tôi không chết về tay ông ấy
Và mắt nàng chợt long lên:
- Bằng vào tài sức của ông ta, làm gì có thể giết được cha tôi, chỉ tiếc vì cha tôi
không thọ tuổi trời.
Quách Đại Lộ hỏi:
- Thế còn lệnh đường ?
Ngọc Linh Lung đáp:
- Mẹ tôi không phải họ Ngọc, mẹ tôi họ Vệ
Quách Đại Lộ chợt hiểu ra:
- Như vậy mẹ cô và mẹ của anh Lâm …
Ngọc Linh Lung gật đầu:
- Là hai chị em ruột.

Và nàng buồn buồn nói tiếp:
- Chính vì mối quan hệ đó, nên sau khi cha tôi mất rồi, Lục Thượng Long Vương
định làm cỏ cả họ tôi, nhưng lúc bấy giờ tôi hãy còn mang mang mệnh trong bào thai,
ông ta bỏ tôi không giải quyết cho đến bây giờ …
Quách Đại Lộ thở ra:
- Nhưng sau này khi cô thành danh cô vẫn là giòng họ Ngọc
Ngọc Linh Lung nói:
- Chính vì thế nên tôi phải tránh mặt ông ta, cứ ông ta ở đông thì tôi sang tây, ông
ta ở nam thì tôi sang bắc …
Quách Đại Lộ lắc đầu:
- Tôi đã nói lâu rồi, một con người thành danh trong giang hồ đâu phải là chuyện
may, đâu phải là chuyện tốt …
Ngọc Linh Lung nói:
- Nhưng cũng không phải là chuyện xấu
Hình như câu nói đó nàng muốn nói với Lâm Thái Bình
Quách Đại Lộ nói:- Đáng lý thì lệnh đường không nên để cô thành danh như thế, nếu cô chỉ là một
cô gái bình thường thì có lẽ Lục Thượng Long Vương cũng sẽ bỏ qua chuyện thù hận
ngày xưa.
Ngọc Linh Lung dàu dàu:
- Nhưng sống như thế này có lẽ còn không bằng chết
Quách Đại Lộ lắc đầu:
- Không, có rất nhiều người cuộc sống còn khó khăn hơn nhiều, nhưng người ta
vẫn sống, tìm đủ cách để sống
Quách Đại Lộ hỏi:
- Bây giờ lệnh đường …
Ngọc Linh Lung chận nói:
- Mẹ tôi đã chết năm rồi
Nàng ứa nước mắt nói tiếp:
- Trước giờ lâm chung vì sợ gặp Lục Thượng Long Vương không buông tha cho tôi,
nên mẹ tôi đã nhờ dì tôi …
Quách Đại Lộ hỏi:
- Lệnh đường có gặp Lâm phu nhân?

Ngọc Linh Lung gật đầu:
- Mẹ tôi định nhờ vào chuyện hôn nhân để hóa giải hận thù, nhưng không dè dì
tôi cũng đành bất lực …
Quách Đại Lộ khẽ liếc Lâm Thái Bình và thở dài:
- Anh không thấy được nỗi khổ tâm của người mẹ !
Ngọc Linh Lung nở nụ cười thê thiết:
- Người sau không thể nào thông cảm được người lớp trước. Chính tôi lúc đầu tôi
cũng không bằng lòng làm con dâu họ Lâm.
Nàng không dám nhìn Lâm Thái Bình, nàng cúi mặt cho nước mắt mình rơi trên
vai áo …
Lâm Thái Bình ngồi như chết sững bây giờ hắn mới hỏi:
- Thế thì tại làm sao cô lại đến đây tìm tôi?
Ngọc Linh Lung cúi mặt thấp hơn:
- Anh không biết tại sao ?
Lâm Thái Bình lắc đầu:
- Không
Ngọc Linh Lung gần bật khóa:
- Thật anh không biết ?
Lâm Thái Bình vẫn lạnh lùng:- Không !
Ngọc Linh Lung vụt ngẩng mặt lên, giọng nàng đanh lại:
- Tại vì tôi muốn anh phải cầu khẩn tôi, tôi muốn anh phải van xin tình yêu của
tôi, biết chưa?
Lâm Thái Bình vụt đứng phắt lên chạy thẳng vào phòng cánh cửa đóng sầm thật
mạnh
Ngọc Linh Lung ngồi trân như gỗ đá, nàng để mặc cho nước mắt chảy đầm ngực
áo …
Hình như Hồng Nương Tử không đành lòng để nàng cô quạnh một mình
Ngọc Linh Lung ngồi nhìn về khoảng trống xa xôi, khoảng trốngiương không có gì
mà mắt nàng cũng trống không
Hồng Nương Tử thở dài sườn sượt:
- Tôi biết vừa rồi cô nói dối
Ngọc Linh Lung lờ đờ:

- Nói dối? …
Hồng Nương Tử nói:
- Trước kia cũng có lẽ cô không bằng lòng làm dâu họ Lâm nhưng bây giờ thì cô
mang tình nguyện làm vợ Lâm Thái Bình tôi thấy rõ điều đó
Nàng tặc lưỡi nói tiếp:
- Nhưng tôi không hiểu tại sao cô không nói thật cho hắn biết?
Ngọc Linh Lung cắn môi:
- Chị đã thấy thì đáng lý anh ấy cũng phải thấy
Hồng Nương Tử lắc đầu:
- Cô không hiểu đàn ông, nhất là con người của Lâm Thái Bình, bên ngoài trông
hắn như một con người nhu nhược, nhưng lòng hắn lại cương nghị lạ lùng
Ngọc Linh Lung cau mặt:
- Sao?
Hồng Nương Tử nói:
- Nhưng con người cương nghị lại thường là con người nhiều tình cảm, chỉ cần
chạm vào tình cảm sâu kín trong lòng hắn, lòng hắn sẽ tan nát…
Ngọc Linh Lung hỏi:
- Chị bảo chính tôi đã làm tổn thương tình cảm của hắn?
Hồng Nương Tử dịu giọng:
- Cô không nên có thái độ đó với hắn, cô nên nói thật cho hắn biết, chỉ khi nào
hắn biết được chân tình của cô thì hắn mới đáp lại bằng tấm chân tình
Ngọc Linh Lung cười như khóc:- Tôi hiểu ý của chị, thật tình thì tôi cũng muốn làm như thế nhưng…
Nàng cúi thật thấp và giọng nói thật nhỏ:
- Bây giờ bất luận làm gì cũng đã quá trễ rồi …
Hồng Nương Tử nhìn Ngọc Linh Lung bằng tia mắt cảm thông, hình như trong con
người của cô ta có cái bóng của nàng.
Có phải như thế hay không ?
Cơ hội đi qua sẽ không bao giờ trở lại
Lặng đi một lúc Hồng Nương Tử gượng cười:
- Có lẽ cũng muộn thật… có lẽ cũng đã đến lúc cô nên dùng thủ đoạn, nhưng
phải xem nó là phương tiện để đoạt đến tình yêu chân thật của mình.

Bây giờ nếu hắn
cưới cô, Lục Thượng Long Vương sẽ …
Ngọc Linh Lung chặn ngang:
- Thôi, em cám ơn chị, chị đừng nói gì cả, lòng em đã quyết rồi … cho dầu Lục
Thượng Long Vương là nhân vật khủng khiếp đến đâu, em cũng không hề sợ
dáng sắc của nàng thật bi thảm, nhưng ánh mắt của nàng thật kiên cường
Điều đó cũng không thể trách, nàng vốn là một cô gai không từng chịu cúi đầu
Hồng Nương Tử thở ra …
Quả thật, nàng thấy mình không nên nói nữa, không cần phải nói thêm gì nữa.
Ngọc Linh Lung nắm chặt tay Hồng Nương Tử:
- Dầu gì, em cũng rất cảm kích thịnh tình của chị, cảm kích lòng tốt của chị đã lo
lắng cho em …
Hồng Nương Tử lắc đầu:
- Tôi biết …
Ngọc Linh Lung vụt nói:
- Nhưng thật thì lâu nay tôi vẫn có một việc không sao hiểu được …
Hồng Nương Tử hỏi:
- Việc gì?
Khẽ liếc về phía cửa sổ phòng Vương Động, Ngọc Linh Lung nói nhỏ:
- Chị quả thật là người hiểu nhiều về đàn ông, nhưng tại sao chị lại không thể
hiểu được lòng anh ấy?
Hồng Nương Tử cười, giọng cười của nàng như đứt từng đoạn ruột:
- Cũng có lẽ anh ấy không phải là người, vì nếu không thì tại sao trong hoàn cảnh
này mà anh ấy lại có thể nằm ngủ được như thế ấy …
Có phải thật Vương Động đang ngủ ngon chăng?
Có lẽ Hồng Nương Tử chỉ lo chuyện mà không nghe thấy. Vương Động không biết
hắn đang làm gì? Không biết chuyện gì xảy ra cho hắn…oOo
Lục Thượng Long Vương đang ngồi tựa nghiêng trên chiếc ghế rộng bằng vải xếp
có lót da cọp độn bông.

Ông ta đang nhìn thẳng vào mặt Vương Động, từ mắt của ông ta như hai mũi dùi
đang muốn soi thủng đôi mắt đối phương
Đối với cặp mắt ấy của ông ta, chính Vương Động cũng có cảm giác y như trên
mặt mình bây giờ có hai cái lỗ
Hắn đã gặp khá nhiều người cặp mắt y như sao băng, nhưng đối mắt của Lục
Thượng Long Vương có lẽ hắn mới thấy lần thứ nhất
Con người của Lục Thượng Long Vương thì trái lại, ông ta không như những nhân
vật trong tưởng tượng của hắn.
Theo hắn nghĩ, Lục Thượng Long Vương phải là một con người cao lớn đỉnh đàng,
phải là một con người vai năm tấc rộng, râu hùm hàm én…. Hoặc là một lão già quắc
thước, da mặt hồng hào, uy vũ như một thiên thần trong tượng vẽ
Và khi đến đây, Vương Động đã chuẩn bị tinh thần để nghe tiếng đập bàn, tiếng
gầm thét với tất cả sự hồ hồ hộc hộc của một Lục Thượng Long Vương …
Thế nhưng bây giờ hắn mới biết đã nghĩ lầm
Nhìn vào con người của Lục Thượng Long Vương bất cứ ai cũng biết ngày rằng
không một việc gì làm cho ông ta giận dữ như hắn nghĩ
Mà một con người khó làm cho họ nổi nóng hung hăng, mới chính là con người
đáng sợ
oOo
Da mặt của Lục Thượng Long Vương hơi nhợt nhạt, mái tóc thưa thớt, râu cũng
không dài …
Râu và tóc đều được xén tỉa ngay ngắn sạch sẽ, bàn tay ông ta trắng và thon nhỏ,
móng tay được cắt thật gọn, thật sạch, không phải thứ bàn tay “móng vuốt” giết người
Phục sức của ông ta cũng đạm bạc sơ sài, có lẽ ông ta không cần đến sự loè loẹt,
có lẽ ông ta biết lục là gấm vóc, châu báu ngọc ngà không thể rực rỡ bằng danh vọng

hiện có của ông ta
Tất nhiên ông ta không phải là con người thích khoe khoang
Lúc Vương Động vào tới, ông ta không đứng dậy theo phép xã giao không cho
phép người tàn tật đứng lên đón khách
Oâng ta chỉ có một chânCao thủ võ lâm, người một chân không ít, nhưng bằng vào danh vang dội giang
hồ, nghe nói đến tên y như là sấm sét như Lục Thượng Long Vương mà lại là lão già ốm
yếu một chân thì quả thật Vương Động không bao giờ ngờ tới
Gian lều rộng mênh mông im lặng
Ngoài hai người ra không còn một ai khác nữa
Vương Động vào đã khá lâu, hắn chỉ nói bốn tiếng:
- Tại hạ là Vương Động
Lục Thượng Long Vương không nói một tiếng nào
Nếu là người khác, nhất định bảo rằng ông ta không nghe tiếng của mình nhưng
Vương Động thì không, hắn biết ông ta chờ khẳng định ý kiến rồi mới mở lời
Có hạng người không bao giờ chịu nói một tiềng nào, Lục Thượng Long Vương là
con người thuộc về loại đó
Vương Động vẫn đứng chờ
Cuối cùng Lục Thượng Long Vương đưa tay chỉ vào chiếc ghế bây giờ Vương Động
mới thấy hàng ghế khuất trong tấm rèm ngăn, ngồi vào hàng ghế đó chỉ đối diện Lục
Thượng Long Vương thôi, người ở ngoài bước vào không bao giờ thấy, Vương Động cũng
không hề để ý cách sắp xếp lạ lùng ấy, hắn bận chuyên tâm đối phó, Lục Thượng Long
Vương chỉ vào chiếc ghế và nói:
- Ngồi !
Vương Động ngồi xuống, đối với con người “tiếng một” này vẫn thấy không cần
có lời khách sáo
Lục Thượng Long Vương chỉ chỉ trên bàn nhỏ:
- Rượu !
Vương Động lắc đầu
Aùnh mắt của Lục Thượng Long Vương ngời ngời:

- Chỉ uống rượu với bằng hữu không thôi
Vương Động đáp:
- Có lúc cũng phá lệ
Lục Thượng Long Vương hỏi:
- Lúc nào?
Vương Động đáp:
- Lúc cần “đưa đẩy” với người đối diện, nhưng bây giờ tại đây không cần
Lục Thượng Long Vương hỏi:
- Tại sao?
Vương Động đáp:
- Tôi chưa bao giờ “đưa đẩy” với hạng đáng cho tôi tôn kínhLục Thượng Long Vương nhòn thẳng vào mặt hắn khá lâu và cuối cùng bật cười:
- - Đến sớm đấy
Vương Động nói:
- Không phải đến đây để uống rượu
Lục Thượng Long Vương gật gật đầu:
- Tự nhiên là không phải
Ông ta nâng chén rượu trước mặt lên mặt nhấp một ngụm nhỏ, đôi mắt đang lim
dim theo hơi rượu vùng bật lên chiếu thẳng vào mặt Vương Động:
- Ngươi nhìn cái chân của ta?
Vương Động đáp:
- Phải
Lục Thượng Long Vương nói:
- Nhất định ngươi rất lấy làm lạ, không hiểu ai có thể chặt đứt được chân ta
Vương Động đáp:
- Phải
Lục Thượng Long Vương hỏi:
- Ngươi có muốn biết người ấy không?
Vương Động đáp:
- Bởi vì bất luận là ai, nghĩ chắc người đó bây giờ cũng đã chết rồi
Lục Thượng Long Vương hỏi:
- Không muốn biết về người chết?
- Vương Động đáp:
- Phải
Lục Thượng Long Vương hỏi:
- Tại sao?

Vương Động đáp:
- Bởi vì chết là hết, danh vọng, oán thù, sự nghiệp đều theo xuống ba lớp đất
Lục Thượng Long Vương trầm ngâm:
- Ngươi định cho ta nghe?
Vương Động đáp:
- Không, nói theo ý nghĩ của lòng
Lục Thượng Long Vương lại trầm ngâm và vụt cười cười:
- Xem qua dáng cách thì hình như ngươi không phải là người hay nói?
Vương Động đáp:
- Phải
Lục Thượng Long Vương gật gù:- Ta thích những người ít nói , vì những lời nói của người ấy nói ra thường thường
có chỗ đáng tin
Vương Động nói:
- Thường thường là như thế
Lục Thượng Long Vương gật đầu:
- Tốt, vậy bây giờ ngươi cứ nói thẳng việc ngươi cần đến đây
Vương Động nói:
- Ông không thể giết Ngọc Linh Lung
Lục Thượng Long Vương hơi nặng mặt:
- Tại làm sao thế ?
Vương Động nói:
- Nếu ông muốn cho Lâm Thái Bình sống thì quyết không thể giết Ngọc Linh Lung
Lục Thượng Long Vương hỏi:
- Nếu ta giết Ngọc Linh Lung thì Lâm Thái Bình sẽ vì nàng mà chết ?
Vương Động hỏi lại:
- Ông không tin như thế?
Lục Thượng Long Vương hỏi vặn :
- Ngươi tin ?
Vương Động nói:
- Nếu tôi không tin là tôi không đến
Lục Thượng Long Vương hỏi:
- Ngươi tin rằng trên đời này có người có thể vì người khác mà chết?
Vương Động đáp:
- Không những có mà còn rất nhiều:
Lục Thượng Long Vương hất mặt:
- Nói sơ vài người ta nghe

Vương Động nói:
- Lâm Thái Bình, tôi
Lục Thượng Long Vương bật cười khan
Vương Động nói:
- Ông không tin ?
Lục Thượng Long Vương vặn lại:
- Ngươi tin?
Vương Động nói:
- Không tin thì ngại gì ông không đánh cá với tôi
Lục Thượng Long Vương hỏi :- Đánh cá cái gì?
Vương Động đáp:
- Lấy mạng tôi đánh cá mạng của Ngọc Linh Lung
Lục Thượng Long Vương hỏi:
- Bằng cách nào?
Vương Động nói:
- Nếu Lâm Thái Bình không thể liều mình vì Ngọc Linh Lung thì bất cứ lúc nào
ông cũng có thể giết tôi
Lục Thượng Long Vương hỏi:
- Bằng ngược lại?
- Vương Động đáp:
- Thì ông có thể ra đi thong thả, nghĩa là dầu ăn dầu thua, ông vẫn không tổn thất
một mảy may
Lục Thượng Long Vương cười nhạt:
- Không tổn thất một mảy may? … ngươi nghĩ như thế là người luôn luôn còn đủ
hai chân
Vương Động nói:
- Cho dù tôi bị chặt hết đi một chân, cũng chỉ quyết đi tìm con người đó chứ
không hề tìm đứa con gái của họ
Aùnh mắt của Lục Thượng Long Vương càng nhọn vắt, ông ta nhìn Vương Động
khá lâu:
- Ngươi có thể chứng minh Lâm Thái Bình sẽ vì nàng mà chết?
Vương Động nói:
- Tôi không thể nhưng ông có thể
Bằng một giọng thật thấp nhưng rõ từng tiếng một:
- Tôi rất tin rằng sẽ không lâu nữa, hắn sẽ đến đây

Đánh máy: Vong hồn tiên tử, Bạch vân Phi, Bcnd, ...

Hồi 60
Thù bất thắng tình

Quả nhiên, lại có người đến nữa.
Người đến không phải một, cũng không phải Lâm Thái Bình mà là Hồng Nương
Tử, Quách Đại Lộ và Yến Thất.
Tự nhiên, khi họ đến, họ không thấy Vương Động.
Vương Động cũng không lên tiếng.
Hắn tin những người bạn của hắn, họ đến đây có mục đích rõ ràng, họ là những
kẻ biết vì bạn mà liều mạng, nhưng trong hoàn cảnh hiện tại, trong sự phức tạp của
vấn đề buộc họ phải suy nghĩ nhiều và nhất định họ không khi nào hành động hàm hồ.
Hắn không làm và cũng không tỏ ra mình là người cầm đầu trong bọn.
Vì thế, hắn làm thinh, hắn để cho bạn tự do hành động theo sáng kiến của họ.
Hắn tin rằng họ không thể làm khác hơn hắn.
Khi mới bước vào, sắc diện của họ cũng không khác gì lúc Vương Động mới vô –
họ cũng kinh ngạc như thế.
Bất luận một người nào cũng không thể tưởng tượng Lâm Thái Bình là con của
người như thế ấy.
Đúng như Vương Động nghĩ, họ đến đây mục đích không khác gì hắn mấy, chỉ
có phương thức đi vào, mục đích thì không hoàn toàn rập khuôn nhau.
Bởi vì trong tình bằng hữu giống nhau, họ có một ý niệm giống nhau, nhất là họ
cùng tin tưởng Lâm Thái Bình cũng không thể làm hơn họ được.
Họ tin tưởng Lâm Thái Bình là người bạn xứng đáng và sáng suốt, hắn không thể
để cho Ngọc Linh Lung phải khốn đốn một mình.
Hắn không phải là hạng dám vì đàn bà mà chết, nhưng hắn chết bởi

một tình
yêu chân chính, hắn dám chết cho lẽ phải.
Lâm Thái Bình không làm họ thất vọng, hắn đến.
Cũng như bọn Quách Đại Lộ, Lâm Thái Bình không thể thấy bạn của mình có
mặt ở đây.
oOo
Lục Thượng Long Vương ngồi dựa nghiêng nghiêng trên chiếc ghế rộng nhìn
châm bẩm vào mặt Lâm Thái Bình.
Đó là đứa con của ông ta, đứa con độc nhất của ông ta, thế nhưng đã gần mười
lăm năm rồi ông ta chưa hề gặp mặt.
Thế nhưng khi nhìn Lâm Thái Bình, nhãn quang, thái độ của ông ta cũng y như
khi nhìn bọn Vương Động, ông ta không bộc lộ một nét đặc biệt nào để có thể bảo rằng
đó là đôi mắt nhìn một đứa con.
Quá một lúc khá lâu, ông đưa tay chỉ chiếc ghế bên ngoài:
- Ngồi.
Lâm Thái Bình không ngồi.
Thân hình hắn thẳng đứng, sắc diện hắn lạnh băng, chứng tỏ hắn đến đây mang
theo cả một lòng cương quyết.
Chỉ riêng đôi mắt hắn, tia mắt vẫn sáng quắc nhưng không khô ráo.
Nước mắt hắn chưa chảy, nhưng rất dễ chảy.
Sắc diện của Lục Thượng Long Vương cũng vẫn trơ như đá, chỉ có đuôi mắt ông ta
đường nhăn chợt thấy nhiều hơn và cuối cùng ông ta nhẹ thở dài:
- Ngươi đã lớn rồi mà lại có đầy đủ tinh thần tự lập.
Hai vành môi của Lâm Thái Bình vẫn mím chặt vào nhau.
Lục Thượng Long Vương nói:
- Ngươi đã không muốn nói năng gì thì đến làm chi ?
Trầm ngâm một chút, Lâm Thái Bình mới nói bằng một giọng chẫm rải:
- Tôi biết ông là con người không muốn nghe những lời lẽ lòng vòng.
Không phải bất thần, hắn đã có nhiều suy nghĩ, thế mà hắn vẫn chọn danh từ
"ông" và tự xưng "tôi"
Thái độ đến đây của hắn, do đó, chứng tỏ cực kỳ quyết liệt.

Thế nhưng Lục Thượng Long Vương vẫn thản nhiên:
- Ngươi biết về tính chất của ta khá rõ.
Lâm Thái Bình hỏi:
- Ông đã biết dòng họ Ngọc bây giờ chỉ còn sót lại có một người ?
Lục Thượng Long Vương gật đầu:
- Phải.
Lâm Thái Bình nắm hai tay thật chặc, hắn nói từng tiếng một:
- Nếu ông giết nàng tôi nhất định cũng sẽ giết một người trong dòng họ Lâm.
Lục Thượng Long Vương nặng mặt:
- Ngươi giết ai ?
Lâm Thái Bình đáp:- Tôi, tôi giết tôi.
Lục Thượng Long Vương nhìn thẳng vào mặt hắn, những đường nhăn đuôi cá ở
chuôi mắt hình như lại nhiều thêm …
Dầu gì, hắn vẫn là đứa con duy nhất của ông ta, máu thịt hắn hiện tại chính là
giòng máu của ông ta trong lúc thiếu thời.
Không ai có thể chối bỏ, cải biến một thực trạng, chính ông ta là người chủ động
cũng vẫn không làm được.
Ông ta thở một hơi dài:
- Ngươi cần phải biết, giòng họ Lâm đã nói ra một lời thì mãi mãi không hề thay
đổi.
Lâm Thái Bình nói:
- Tôi biết và vì thế nên tôi mới nói câu nói ấy.
Hắn định ngưng lại nhưng bỗng nói tiếp thật nhanh:
- Tôi biết rõ nàng và ông vốn không thù hận, vì cho đến bây giờ, ông và nàng vẫn
chưa biết mặt nhau.
Lục Thượng Long Vương hỏi:
- Nhưng con bé ấy là gì của ngươi ? Tại làm sao ngươi lại khăng khăng muốn cho
nó sống ?
Lâm Thái Bình đáp:
- Bởi vì nàng sống thì tôi mới sống được.
Lục Thượng Long Vương hỏi:
- Tình cảm của các ngươi đã sâu đến thế à ?
Lâm Thái Bình đáp:

- Tôi vốn không biết …
Lục Thượng Long Vương chận ngang:
- Biết được bao giờ ?
Lâm Thái Bình đáo:
- Lúc ông sắp đến giết nàng …
Hắn vụt nhìn thẳng vào Lục Thượng Long Vương và hỏi gằn từng tiếng:
- Ông giết nàng có thật tình trong lòng ông vui sướng lắm không ?
Lục Thượng Long Vương trầm ngâm không nói …
Lâm Thái Bình nói tiếp:
- Chính ông cũng không thể xác định rõ điều ấy phải không ? Nhưng với tôi, tôi
có thể quả quyết rằng khi ông giết nàng rồi, ông sẽ khổ sở còn hơn khi chưa giết.
Lục Thượng Long Vương gặn lại:
- Ngươi quả thật sẽ chết vì con bé đó ?Lâm Thái Bình nói:
- Chết không phải là chuyện dễ, nhưng cũng không phải là chuyện không làm
được.
Lục Thượng Long Vương hỏi:
- Thế còn cô bé ? Nó có thể làm như ngươi không ?
Lâm Thái Bình làm thinh …
Lục Thượng Long Vương cười nhạt:
- Nghĩa là ngươi cũng không thể xác định, có phải thế không ?
Lâm Thái Bình nói:
- Cũng có thể tại vì nàng chưa gặp hoàn cảnh như tôi, nghĩa là gia đình của nàng
không có ý định giết tôi như ông đã quyết giết nàng, họ đã không đem cái thù hận của
người lớn mà trút lên đầu đám trẻ.
Lục Thượng Long Vương gằn giọng:
- Tốt, được rồi, ta bằng lòng, nhưng phải một điều kiện.
Lâm Thái Bình hỏi:
- Điều kiện như thế nào ?
Lục Thượng Long Vương nói:
- Nếu con bé đó cũng có thể vì ngươi mà hy sinh, ta sẽ để cho nó sống.
Lâm Thái Bình hỏi:
- Ngược lại ?
Lục Thượng Long Vương cười nhạt:

- Ngược lại thì chắc ngươi thừa biết, nó không đáng cho ngươi vì nó mà hy sinh.
Lâm Thái Bình nắm tay thật chặc:
- Ông muốn đem sinh mạng của nàng ra đánh cá với tôi ?
Lục Thượng Long Vương đáp:
- Nếu muốn gọi là đánh cá thì cũng được, nhưng chuyện ăn thua này rất công
bình.
Lâm Thái Bình hỏi:
- Làm sao tôi biết thật công bình ?
Lục Thượng Long Vương nói:
- Ta bảo rằng ngươi sẽ thấy, nhưng vẫn phải bằng lòng với một điều kiện nữa.
Lâm Thái Bình không nói, ánh mắt hắn nói thay rằng hắn đang chờ nghe …
Lục Thượng Long Vương nói tiếp:
- Trước khi ngã ngủ xem ai thắng ai bại, ngươi tuyệt đối không được xen vào …
bất luận ai cũng không được xen vào.Tia mắt ông ta rực lên như muốn rọi sáng vào mặt hắn và ông ta nói gằn từng
tiếng:
- Nếu không thì cuộc đánh cá này kể như các ngươi thua.
oOo
Tuy bức màn che khá mỏng, nhưng vì bên trong hơi tối nên đứng ngoài không
nhìn thấy, trái lại, bên trong nhìn ra rất rõ ràng.
Bọn Vương Động đã thấy đã nghe rất rõ cuộc đối thoại giữa Lâm Thái Bình và
Lục Thượng Long Vương.
Họ cảm thấy cả một sự an ủi lớn lao đối với họ, bởi vì Lâm Thái Bình không làm
họ thất vọng.
Thế nhưng còn Ngọc Linh Lung ?
Bây giờ chẳng những nàng đang nắm sinh mạng của nàng trong tay nàng, mà
nàng còn nắm sinh mạng của Lâm Thái Bình nữa.
Lâm Thái Bình hạ quyết tâm như thế, rõ ràng hắn đã gởi cho nàng trọn vẹn lòng
tin.
Nàng có làm cho hắn thất vọng hay không ?

Chưa ai có thể trả lời.
Họ nghe Lục Thượng Long Vương hỏi tiếp:
- Ngươi có biết trước đây con bé đó là người như thế nào không ?
Lâm Thái Bình trả lời không cần suy nghĩ:
- Những chuyện gì về trước đã thuộc quá khứ, nếu tôi có biết thì bây giờ cũng đã
quên rồi.
Lục Thượng Long Vương cau mặt:
- Con bé ấy đã dùng thủ đoạn nào mà làm cho ngươi tín nhiệm đến thế ?
Lâm Thái Bình đáp:
- Nàng dùng nhiều thủ đoạn, nhưng hữu hiệu nhất chỉ có một.
Lục Thượng Long Vương gặn lại:
- Một thủ đoạn nào ?
Lâm Thái Bình nói từng tiếng một:
- Nàng nói những lời chân thật.
Hắn nhìn thẳng vào mặt Lục Thượng Long Vương và từ từ nói tiếp:
- Đáng lý nàng không cần nói, cũng không ai buộc nàng phải nói, thế nhưng
nàng vẫn nói những câu thật nhất trong lòng mình.
Câu nói của Lâm Thái Bình cũng là câu nói thật.Nhưng không biết vì sao, ngồi bên trong khi nghe thấy câu nói đó, Hồng Nương
Tử vụt cúi mặt thở dài …
Nàng xúc động vì chân tình của họ ? Hay nàng xúc động vì nhớ lại quá khứ của
mình ?
Không ai có thể biết, chỉ có nàng mới giải đáp được những gì ray rức của chính
nàng …
Sau đó, Lâm Thái Bình bước vào bên trong tấm rèm, hắn nhìn thấy bọn Vương
Động, mắt hắn vụt bớt đi ánh sáng bởi màn lệ đầm đìa.
Những giọt lệ nước mắt nóng hổi tình bằng hữu tiếp nối trên má hắn, chảy dài
theo ngực hắn.
oOo
Họ đứng thật thẳng, họ đứng hai bên dọc theo màn chắn trong gian lều y như tám
pho tượng thần, dáng sắc uy nghi lẫm liệt.
Họ không cử động, nhưng uy vũ từ trong người họ tỏa ra có thể làm

rúng động
những ai mới bước vào.
Họ là “Thiên Long Bát Tướng”, họ là hiệu lịnh tiền phong của Lục Thượng Long
Vương.
Khí thế của họ y như tám mũi tên đang nằm trên sợi dây cung căng thẳng, chỉ
cần động nhẹ một cái là những mũi tên bịt sắt ấy sẽ vút ra …
Bất cứ một ai, chỉ cần nhìn thấy không thôi, hai chân cũng đã phát rung, rất dễ
dàng khuỵu xuống.
Thế nhưng Ngọc Linh Lung y như là không thấy, nàng vẫn vận bộ áo xanh thô
kệch của cô gái bán hoa, nàng bước vào với những bước chân chắc nịch, vững vàng.
Lưng nàng thật thẳng, mặt nàng ngẩng lên, nàng bước qua giữa hai hàng “Thần
Tướng” đằng đằng sát khí, mặt nàng thật bình tịnh, mắt nàng chiếu thẳng bằng những
tia cương quyết.
Nàng tới trước mặt Lục Thượng Long Vương …
oOo
Lục Thượng Long Vương không mời ngồi, tia mắt ông ta bắn thẳng vào mặt nàng
như hai mũi giáo.
Ngọc Linh Lung lớn tiếng:
- Ông đã biết tôi là ai ?Lục Thượng Long Vương gật đầu.
Ngọc Linh Lung nói:
- Tôi là người sau cùng của nhà họ Ngọc, ông giết tôi là sẽ đạt thành tâm nguyện.
Lục Thượng Long Vương trầm ngâm và chẫm rải:
- Đó không phải là tâm nguyện của ta.
Ngọc Linh Lung gặn lại:
- Không phải ?
Lục Thượng Long Vương nói:
- Đó chỉ là một câu nói.
Ngọc Linh Lung nhếch môi:
- Mỗi câu nói của ông nói ra đều được làm đến nơi đến chốn.
Lục Thượng Long Vương nói:
- Có lẽ.

Ngọc Linh Lung dẫn luôn:
- Ý nghĩa của hai tiếng “có lẽ” là “không chừng” ?
Tia mắt Lục Thượng Long Vương bắn lên:
- Ngươi dám giao đấu với ta ?
Ngọc Linh Lung nói:
- Không có vấn đề “dám hay không dám”, đã đến lúc giao đấu hay chưa, thế thôi.
Không để cho Lục Thượng Long Vương hé môi, nàng nói tiếp thật nhanh:
- Ông nghĩ mình là một con người vĩ đại, là con người không ai dám đụng tới hay
sao ? Không, một con người có hàng động bỏ vợ bỏ con, dầu có tài kinh thiên động địa,
người đó nhất định chẳng hơn ai.
Không tỏ một chút giận dữ, Lục Thượng Long Vương điềm đạm:
- Chúng nó có thể tự lo liệu cho mình.
Ngọc Linh Lung cười khẩy:
- Lo liệu được hay không, đó là chuyện của họ … còn ông ? Trách nhiệm của ông
ở đâu ? Hừ, trên đời này nếu chồng, nếu cha mà đều như ông cả thì có lẽ hai tiếng gia
đình sẽ không ai dùng nữa.
Lục Thượng Long Vương bây giờ mới hơi nặng mặt:
- Ngươi đến đây chỉ để nói những chuyện ấy phải không ?
Ngọc Linh Lung nói:
- Không phải chuyện đó, nhưng chuyện đó cần để xác định lại con người của ông
cho rõ rồi sẽ vào chuyện chính.
Lục Thượng Long Vương nói:
- Bây giờ đã xác định rồi.Ngọc Linh Lung hòa hoãn trở lại:
- Đúng, chuyện cần nói trước đã nói hết rồi.
Và nàng vụt vòng tay:
- Xin mời.
Có định trước hay không, không một ai được biết, nhưng bọn Vương Động chợt
thấy con người của Ngọc Linh Lung quá già dặn, đó là một chuyện mà họ không ngờ.
Tại sao nàng lại đề cập chuyện xác định con người của Lục Thượng Long Vương ?
Có hai cách hiểu.

Có thể vì câu nói hơi ngạo mạn “dám giao đấu với ta sao” của Lục Thượng Long
Vương làm cho nàng đâm tức và lòng tự ái buộc nàng phải nói lên câu nói đó.
Nhưng biết đâu nàng lại chẳng dùng lối “xác định con người” để đánh ngã lòng
tự tôn của Lục Thượng Long Vương ?
Lòng tự tôn của con người thường tự tôn bị đánh ngã, mặc nhiên khí thế giảm suy
trước khi giao đổi, làm cho khí thế địch nhân bị giảm, nếu quả Ngọc Linh Lung có chủ
tâm như thế thì nàng đã dùng đúng binh pháp trong một trận đánh tay đôi.
Cách dùng binh pháp đó, nếu có thì quả đã siêu phàm.
Một cô gái nhỏ như Ngọc Linh Lung mà áp dụng được cách đó, nàng quả đáng
cho người lớn phải kiêng dè.
Việc thứ hai đã làm cho bọn Vương Động phải ngán đó là lòng can đảm của
nàng.
Chỉ cần “xác định con người” rồi đi về vấn đề chính, vấn đề chính không dùng
lời, vấn đề chính là giao đấu.
Ngọc Linh Lung không ngạo mạn, không khinh địch, nàng đã cầm chắc là thua,
nhưng nàng không hề phân trần, mặc dầu nàng thừa lý.
Nàng đã phải lánh mặt Lục Thượng Long Vương như nàng đã nói với Quách Đại
Lộ, sự căm hờn đã nung đúc lý lẽ đúng đắn của nàng hơn hẳn lý lẽ Lâm Thái Bình vừa
nói, nhưng bây giờ nàng không cần bàn cãi với Lục Thượng Long Vương.
Đến đây, nàng đã có một thái độ rõ ràng.
“Ông giết tôi, tôi tự vệ và sau đó … ra sao thì ra”.
Người ta tìm giết mình chứ không phải tìm để mà cãi lý, đem lý ra để nói, cho
dầu lý lẽ cứng rắn cách mấy vẫn mang đầy tính cách van xin.
Nàng không làm như thế mặc dầu nàng biết giao tranh là chết.
Quả là một người con gái phi thường.
Nàng vòng tay mời Lục Thượng Long Vương giao đấu, nàng giữ

đúng lễ nghi cần
thiết trong võ lâm, chứng tỏ nàng đang sáng suốt không thể cho việc muốn giao đấu là
một việc liều.Không hiểu Lục Thượng Long Vương có thấy hết những chuyện đó hay không
nhưng ông bỗng cười cười:
- Năm nay bao nhiêu tuổi ?
Ông ta hỏi trống và nàng trả lời cũng thế:
- Mười bảy.
Tự nhiên qua thái độ, rõ ràng nàng không hề để ý xem ông ta hỏi để làm gì.
Lục Thượng Long Vương hỏi:
- Mấy tuổi bắt đầu luyện võ ?
Ngọc Linh Lung đáp:
- Bốn tuổi.
Lục Thượng Long Vương cười nhạt:
- Như vậy ngươi chỉ có mười ba năm võ nghiệp, vậy mà cũng đòi giao đấu với ta.
Ngọc Linh Lung thản nhiên:
- Dầu chỉ mới một ngày cũng thế thôi, dòng họ Ngọc không người nào dám nói
võ công cao, nhưng không một người nào bằng lòng khuất phục.
Lục Thượng Long Vương gật đầu:
- Tốt, khá lớn gan.
Câu nói vừa dứt là thân hình của ông ta vụt bay lên, không phải vọt bắn mà từ từ
như có người nâng bên dưới.
Ngọc Linh Lung bước lui hai bước.
Nàng nhận ra đó là chiêu thế “Tiềm Long Thăng Thiên”, một trong toàn bộ
“Thiên Long Bát Thức”.
Nàng biết rõ thế ấy, nhưng nàng thật không thể nào tưởng tượng được mức kinh
công như thế.
Và cái bất ngờ hơn nữa là phàm một người dùng phát kinh công giữ cho thân
mình lơ lững như thế chỉ nên thét hoặc hú một tiếng dài để tiếp sức, hơi đó không được
phép gián đoạn vì nếu ngưng là thôi, ngưng là vận không khí, nếu ngưng mà còn tiếp

thêm thì thân hình sẽ rơi xuống ngay, thế nhưng Lục Thượng Long Vương lại có thể nói
từng tiếng một:
- Ngươi hãy coi chừng "Thanh Tỉnh Huyệt" ở hai bên phải trái.
Cánh chỏ tay của con người có ba cục xương gu, "Thanh Tỉnh Huyệt" nằm dưới
cục xương gu phía trong hông, nếu cánh tay xuôi xuống, như vậy, nếu không giở tay lên,
không một ai có thể điểm được "Thanh Tỉnh Huyệt".
Nhưng nếu "Thanh Tỉnh Huyệt" bị điểm, hai cánh tay sẽ không thể đưa lên.
Ngọc Linh Lung cười nhạt chứ không trả lời, nàng biết nàng không dại gì để lộ
huyệt đạo đó.Nàng đã quyết định, bất cứ trong trường hợp nào, nàng cũng không nên đưa hai
tay lên, vì đối với Lục Thượng Long Vương, lão ta đã nói là làm được.
Ngay trong lúc đó, thân ảnh của Lục Thượng Long Vương đã xẹt tới trước mặt
nàng, kình phong từ người ông ta đã thổi tạt vạt áo của nàng giống như đang đứng trước
cơn lốc mạnh.
Nàng vội khẽ nghiêng mình, định mượn đà giải khai chiêu thế, thình lình nghe
hai tiếng vo vo nho nhỏ như người đập muỗi, không hề biết bằng tay hay bằng chưởng
phong thì "Kiên Tỉnh Huyệt" ở hai vai đã bị điểm trúng, hai tay nàng tê điếng.
Lục Thượng Long Vương đã ngồi yên trên chiếc ghế vải không biết tự bao giờ.
Cách ngồi thoải mái của ông ta, không ai có thể ngờ được mới vừa cùng người
giao đấu.
Ngọc Linh Lung trừng mắt lớn tiếng:
- Ông điểm Kiên Tỉnh Huyệt của tôi, không phải Thanh Tỉnh Huyệt.
Lục Thượng Long Vương chậm rãi:
- Không cần cô phải nói, vì Kiên Tỉnh Huyệt và Thanh Tỉnh Huyệt cách rất xa và
ta nhận rất rõ rồi.
Ngọc Linh Lung giận dữ:

- Hừ, không ngờ người lớn như ông mà lại nói láo.
Lục Thượng Long Vương nhướng mắt:
- Ủa, ta nói sẽ điểm Thanh Tỉnh Huyệt của ngươi bao giờ ?
Ngọc Linh Lung quắc mắt:
- Câu chuyện chỉ mới đây sao mà ông lại có thể quên sớm thế ?
Lục Thượng Long Vương lắc đầu:
- Ta chỉ dặn ngươi hãy coi chừng Thanh Tỉnh Huyệt, chứ ta đâu đã nói sẽ điểm
ngay vào đó ?
Ông ta điềm đạm nói tiếp:
- Huống chi, giao đấu là "lâm trận ứng biến", nếu quả thật ta muốn điểm vào
Thanh Tỉnh Huyệt, nhưng không thể điểm trúng, ta không thể biến chiêu để điểm và
Kiên Tỉnh Huyệt hay sao ? Nguyên tắc giao đấu với địch nhân mà ngươi cũng không
thông một tí nào như thế thì dầu có luyện đến ba trăm năm nữa, cũng không thể trở
nên cao thủ.
Ông ta chẩm rãi nói, nói bằng một giọng đều đều y như bậc cha chú đang dạy dỗ
con cháu, như một bậc minh sư đang huấn luyện học trò.
Ngọc Linh Lung nghiến răng:
- Được rồi, ông giết tôi đi.
Lục Thượng Long Vương hỏi:- Ngươi không phục ?
Ngọc Linh Lung quắc mắt:
- Đến chết ta cũng không khi nào phục.
Lục Thượng Long Vương gật đầu:
- Tốt.
Tiếng nói ông ta vừa dứt thì một vật từ trong tay đã bay ra. Ngọc Linh Lung thật
thì không thấy, nàng chỉ biết sau khi nghe vật ấy chạm vào mình, nàng cũng chưa nhận
ra là vật chi thì huyệt đạo giải khai.
"Cách Không Đả Huyệt", thủ pháp đó Ngọc Linh Lung có nghe nói, mặc dầu
nàng chưa thấy, nhưng "Cách Không Giải Huyệt" thì quả thật chưa nghe đến bao giờ.
Một cuộn tơ, muốn làm cho rối thì rất dễ, người ta có thể không cần mó tay vào,

bằng chưởng phong, bằng một sự xáo trộn nào đó, nó sẽ rối, trái lại, khi cần gỡ rối,
người ta không thể làm cách nào khác hơn là phải tự tay gỡ từng mối một …
Đó là một thí dụ đơn giản để chỉ rõ về chuyện "cách không đả huyệt" mà trong
khi học võ, Ngọc Linh Lung đã có nghe giảng qua.
Từ lâu, nàng đinh ninh không bao giờ có chuyện "cách không giải huyệt" thế mà
nay nàng thấy.
Dầu muốn dầu không thực tế đã chứng minh nàng không bằng một phần mười võ
học của Lục Thượng Long Vương.
Rõ ràng, muốn giết nàng, ông ta chỉ cần búng một ngón tay.
Ngọc Linh Lung đứng mím môi không nói.
Lục Thượng Long Vương hỏi:
- Phục chưa ?
Ngọc Linh Lung đáo:
- Phục.
Và nàng vụt cười nhạt:
- Tôi chỉ phục ông về phương diện võ công, chứ không phục con người ông.
Lục Thượng Long Vương nhướng mắt:
- Sao ?
Ngọc Linh Lung nói:
- Võ công ông cho dầu là vô địch toàn thiên hạ, nhưng con người của ông vẫn là
tiểu nhân hẹp hòi, ông có thể làm cho nhà họ Ngọc của tôi không còn sống một
người, cũng không một ai phục ông cả.
Lục Thượng Long Vương trầm giọng:
- Trước ta mà ngươi dám buông lung như thế à ?
Ngọc Linh Lung cười khẩy:- Tại sao lại không dám ? Chết ta không sợ thì có gì khiến cho ta phải sợ ?
Lục Thượng Long Vương gật gù:
- Đúng, chết không sợ thì không có gì sợ nữa, nhưng nếu ta bằng lòng không giết
ngươi thì ngươi nghĩ sao ?
Ngọc Linh Lung cau mặt:
- Không giết ?

Lục Thượng Long Vương cười:
- Chẳng những không giết, mà ta có thể xem mối thù giữa hai nhà từ đây như một
tờ giấy trắng.
Không để cho Ngọc Linh Lung hỏi, ông ta nói tiếp:
- Tự nhiên phải có điều kiện.
Ngọc Linh Lung hỏi:
- Điều kiện gì ?
Lục Thượng Long Vương nói:
- Lâm Thái Bình là con ta, điều đó ngươi đã biết, ta muốn chính tay ta xây dựng
cuộc đời cho nó, vì thế, nếu ngươi chịu buông bỏ nó, ta sẽ để ngươi đi ra thong thả và từ
đây không hề can thiệp đến bất cứ việc làm gì của ngươi cả.
Ngọc Linh Lung tái mặt nhưng rồi nàng lại bật cười:
- Sao ông lại dùng tiếng buông bỏ ? Tôi có bắt giữ hắn đâu ?
Lục Thượng Long Vương nói:
- Không, ta chỉ cần ngươi tuyên bố với mọi người là ngươi không hề yêu hắn,
ngươi không chấp nhận tình yêu của hắn, ta chỉ cần thế thôi.
Ngọc Linh Lung gặn lại:
- Còn nếu tôi không bằng lòng ?
Lục Thượng Long Vương cười:
- Chắc ngươi cũng biết con người của ta rồi, khi ta đã không bằng lòng một
chuyện gì, ta sẽ có đủ mọi cách, đủ can đảm làm cho đến nơi đến chốn, nếu ngươi
không bằng lòng theo điều kiện của ta, tự nhiên ta phải giết ngươi, vì ta đã nhất quyết
rằng có thể bỏ mối hận thù, nhưng không khi nào ta chấp nhận ngươi làm dâu nhà họ
Lâm.
Ngọc Linh Lung cắn chặt đôi môi, tay nàng hơi rung nhưng giọng nàng vẫn rắn
rỏi:
- Ông có thể giết tôi mà khỏi nêu một điều kiện gì cả, vì tôi đã nói tôi không sợ
chết. Bây giờ ông đã đặt ra như thế thì tôi cũng góp ý để … chơi thôi. Tôi thấy ông
không cần đặt điều kiện với tôi làm gì, ông chỉ nên tự mình hành

động, tuy nhiên, tôi
có thể chỉ cho ông hai cách: một, ông cứ giết, chuyện hôn nhân giữa tôi và hắn tựnhiên sẽ bất thành; hai, ông bảo hắn là con ông, vậy ông cứ bảo thẳng hắn, hắn không
cưới tôi thì tôi làm sao lại là dâu con nhà họ Lâm được mà ông phải ngại ?
Lục Thượng Long Vương hơi lựng khựng, nhưng rồi ông ta sẵn giọng:
-Ta không cần ngươi chỉ dạy, ta có chủ định của ta, bây giờ ta đặt điều kiện cho
ngươi như thế, ngươi cứ trả lời.
Ngọc Linh Lung đáp nhanh:
- Không, tôi không có gì ràng buộc với hắn, tôi và hắn chưa đính ước hôn nhân,
nhưng tôi đã có nói là tôi yêu hắn, hắn có thể không yêu tôi, tôi có thể không làm vợ
hắn, nhưng bảo tôi rút lời nói lại thì tôi nhất quyết nói là không, vì nhà họ Ngọc một lời
nói như đinh đóng.
Lục Thượng Long Vương gặn lại:
- Nghĩa là đến chết, ngươi cũng vẫn nói là ngươi yêu hắn ?
Ngọc Linh Lung gật đầu:
- Đúng.
Lục Thượng Long Vương cau mặt:
- Nhưng nếu hắn không yêu ngươi ?
Ngọc Linh Lung đáp:
- Đó là chuyện của hắn, không ăn thua gì đến tôi, tôi lặp lại lần nữa cho ông biết,
yêu tôi hay không là quyền của hắn, còn tôi nói tôi yêu hắn là tại vì tôi phải nói một
chuyện thật với lòng tôi và tôi không khi nào nói đi nói lại.
Lục Thượng Long Vương làm thinh.
Ông ta lấy từ trong cái túi da kế bên một bình bằng pha lê, bên trong chứa một
chất nước đen sệt và giở nút rưới một chút lên mặt bàn …
Một luồng khói xanh đen bốc lên nghi ngút, góc bàn rơi xuống những bụi cây như
giấy mục lâu ngày …
Lục Thượng Long Vương ngẩng mặt:
- Ngươi biết chất nước này ?

Ngọc Linh Lung đáp:
- Biết nó là chất độc nuốt chưa khỏi cổ là chết ngay.
Lục Thượng Long Vương đẩy cái bình tới trước mặt nàng:
- Một là ngươi chấp nhận điều kiện của ta, hai là ngươi hãy uống chất này, ta
không có thì giờ bàn cãi nhiều hơn.
Ngọc Linh Lung quắc mắt nhìn Lục Thượng Long Vương.
Ánh mắt nàng dẫy đầy oán độc và nàng vùng chụp lấy chiếc bình …
Từ bên trong tấm màn chắn, Lâm Thái Bình nhóm dậy.
Nhưng Ngọc Linh Lung đã đặt chiếc bình trở xuống mặt bàn.Lục Thượng Long Vương gật đầu:
- Tốt, như thế là ngoan …
Ngọc Linh Lung nghiến răng và bật nói:
- Ông nghĩ rằng tôi đã chấp nhận điều kiện của ông à ? Không, ông lầm, tôi nói
tôi không khi nào lấy lại một lời nói đã thốt ra bằng tận đáy lòng chân thật của tôi,
nhưng tôi cũng không uống thuốc độc này, vì uống là hèn nhát, uống là tự tử mà chỉ có
kẻ hèn nhát mới tự tử, tôi không uống nhưng tôi bằng lòng chết, bằng lòng chết theo
hành động của ông.
Chân mày của Lục Thượng Long Vương hơi nhíu lại, nhưng rồi ông bỗng bật cười
khan:
- Ngươi tưởng ta không dám giết ngươi à ?
Tách!
Một tiếng thật nhỏ vang lên, một vật nhỏ chạm đụng vào phế huyệt của Ngọc
Linh Lung, toàn thân nàng không còn cử động.
Lục Thượng Long Vương khẽ vẫy tay.
Hai tên trong Thiên Long Bát Tướng tách ra khỏi hàng một bước, lại cầm bình
thuốc độc, bước lại phía Ngọc Linh Lung.
Một tên giật phắt chiếc khăn bao đầu của nàng, mái tóc đen huyền phủ xuống bờ
vai và một tên mở nút bình thuốc độc kề miệng bình giữa trán nàng …
Lục Thượng Long Vương quát:
- Ngọc Linh Lung, ngươi có chấp nhận điều kiện của ta không ?

Ngọc Linh Lung trừng mắt:
- Dòng họ Ngọc không nói hai lời, giết đi.
Lục Thượng Long Vương hừ hừ hai ba tiếng và vẫy mạnh tay …
Tên cầm bình thuốc độc lắc mạnh tay và nghiêng miệng bình xuống gần trán của
Ngọc Linh Lung …
Mặt bàn bằng thứ gỗ lim rắn chắc, chỉ cần một giọt thuốc nhỏ xuống bỗng mục
đi thành bụi, da thịt của nàng làm sao chịu nổi với thứ chất độc trong bình ? …
Ngọc Linh Lung bị điểm huyệt, nàng không cử động được nhưng vẫn nhìn thấy và
cũng thật cực kỳ khủng khiếp, nàng khẽ nhếch môi cười.
Đúng là một cô gái gan lỳ, nàng không van xin cũng không nguyền rủa.
Chiếc miệng bình vừa nghiêng sát xuống, vầng trán mịn màng của người con gái
sắp "bốc hơi" thì …
Tách!
Một tiếng động thật nhỏ và chiếc bình thuốc đặc văng tuốt ra cửa lều rơi xuống
vỡ tan.Một bựng khói xanh bốc lên nghi ngút.
Hai bóng người xuất hiện.
Lâm Thái Bình từ trong tấm rèm chắn bước ra, hắn đứng thẳng nhìn ngay vào mặt
Lục Thượng Long Vương.
Lâm phu nhân từ ngoài cửa bước vào, bà ta cũng đứng thẳng nhìn ngay vào mặt
Lục Thượng Long Vương.
Tiếng động giống y như tiếng "cách không giải huyệt" của Lục Thượng Long
Vương khi nãy đã làm văng chiếc bình thuốc độc và đồng thời cũng giải khai huyệt đạo
cho Ngọc Linh Lung.
Nàng trố mắt sững sờ.
Và thật nhanh, nàng chợt hiểu ra, nàng chạy lại ngã vào lòng của Lâm Thái Bình
và cho đến bây giờ, nàng mới khóc lên thành tiếng.
Cố nhiên, nàng không khóc vì sợ mà nàng khóc vì mừng.
Lục Thượng Long Vương nhìn Lâm Thái Bình, nhìn Ngọc Linh Lung

và cuối cùng,
ông ta dời tia mắt về phía Lâm phu nhân nở nụ cười … chịu thua và thỏa mãn.
Họ lặng thinh như thế thật lâu, sau cùng Lục Thượng Long Vương lên tiếng:
- Tôi vì mối thù nhà họ Ngọc, vì muốn tránh sự dính dáng tình cảm chằng chịt
bởi em gái của bà là dâu con nhà họ Ngọc nên tôi bỏ ra đi …
Lâm phu nhân mĩm cười, nụ cười dịu dàng và tha thứ:
- Tôi biết.
Lục Thượng Long Vương hơi nghẹn:
- Tôi đâu phải là súc sinh, tôi hết mực thương vợ thương con …
Lâm phu nhân vẫn giữ y nụ cười trên môi:
- Tôi biết.
Lục Thượng Long Vương khẽ liếc về phía Lâm Thái Bình và Ngọc Linh Lung,
nhưng ông vẫn nói với Lâm phu nhân:
- Vì tình thương đó, tôi đã dùng hết cách để thử lòng chân thành của chúng và
cuối cùng tình thương chiến thắng …
- Bây giờ thì con biết …
Không phải tiếng nói của Lâm phu nhân mà là tiếng nói của Lâm Thái Bình.
Nước mắt của hắn bây giờ mới chịu trào ra.
Lục Thượng Long Vương nhìn sâu vào mắt Lâm phu nhân, giọng nói ông ta như
phớt qua trong gió:
- Bà, đúng như lời của Ngọc Linh Lung vừa nói, dầu gì đi nữa, tôi cũng vẫn thấy
mình bấy lâu nay hẹp lượng, tiểu nhân …
Lâm phu nhân nhẹ lắc đầu và chận nói:- Tôi biết, mỗi người trong chúng ta, ai cũng có nỗi khổ tâm riêng, nhưng tôi
muốn trả quá khứ về cho quá khứ …
Bà ta nín ngang và cúi mặt …
Lục Thượng Long Vương cũng im lìm cúi mặt …
Họ cùng nhìn xuống tay nhau, hai bàn tay với khoảng cách mười năm, bây giờ
thu ngắn trong giây phút và cuối cùng là bắt gặp nhau được.
oOo
Từ trong tấm rèm chắn, có bốn bàn tay khác cũng đang siết chặt vào

nhau:
Quách Đại Lộ và Yến Thất, Vương Động và Hồng Nương Tử.
Trong gian lều vải không còn một tiếng động nào.
Tất cả đều chỉ còn nghe nhịp đập của con tim, con tim của mình và con tim của
người đối diện.
Họ chợt cảm nghe nhịp đập đó hòa chung một điệu: TÌNH KHÚC VÕ LÂM !

--- HẾT ---

Nguồn: Nhạn môn quan tàng kinh các
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA